

Vút Đi Nương Nương

Contents

Vút Đi Nương Nương	4
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	6
3. Q.1 - Chương 3	7
4. Q.1 - Chương 4: Chương 4	8
5. Q.1 - Chương 5	9
6. Q.1 - Chương 6	10
7. Q.1 - Chương 7	11
8. Q.1 - Chương 9	13
9. Q.1 - Chương 10	14
10. Q.1 - Chương 11	15
11. Q.1 - Chương 12	16
12. Q.1 - Chương 13	18
13. Q.1 - Chương 14	22
14. Q.1 - Chương 15	24
15. Q.1 - Chương 16	28
16. Q.1 - Chương 17	30
17. Q.1 - Chương 18	31
18. Q.1 - Chương 19	32
19. Q.1 - Chương 20	33
20. Q.1 - Chương 21	35
21. Q.1 - Chương 22	36
22. Q.1 - Chương 23	37
23. Q.1 - Chương 24	39
24. Q.1 - Chương 25	40
25. Q.1 - Chương 26	42
26. Q.1 - Chương 27	44
27. Q.1 - Chương 28	45
28. Q.1 - Chương 29	46
29. Q.1 - Chương 30	47
30. Q.1 - Chương 31	48
31. Q.1 - Chương 32	49
32. Q.1 - Chương 33	51
33. Q.1 - Chương 34	53
34. Q.1 - Chương 35	53
35. Q.1 - Chương 36	54
36. Q.1 - Chương 37	56
37. Q.1 - Chương 38	57
38. Q.1 - Chương 39	58
39. Q.1 - Chương 40	60
40. Q.1 - Chương 41	61
41. Q.1 - Chương 42	63

42. Q.1 - Chương 43	64
43. Q.1 - Chương 44	65
44. Q.1 - Chương 45	68
45. Q.1 - Chương 46	70
46. Q.1 - Chương 47	73
47. Q.1 - Chương 48	75
48. Q.1 - Chương 49	77
49. Q.1 - Chương 50	80
50. Q.1 - Chương 51	82
51. Q.1 - Chương 52	85
52. Q.1 - Chương 53	88
53. Q.1 - Chương 54	91
54. Q.1 - Chương 55	93
55. Q.1 - Chương 56	95
56. Q.1 - Chương 57	98
57. Q.1 - Chương 58	101
58. Q.1 - Chương 59	104
59. Q.1 - Chương 60	106
60. Q.1 - Chương 61	109
61. Q.1 - Chương 62	113
62. Q.1 - Chương 63	114
63. Q.1 - Chương 64	116
64. Q.1 - Chương 65	118
65. Q.1 - Chương 66	121
66. Q.1 - Chương 67	125
67. Q.1 - Chương 68	127
68. Q.1 - Chương 69	129
69. Q.1 - Chương 70	131
70. Q.1 - Chương 71	133
71. Q.1 - Chương 72	136
72. Q.1 - Chương 73	142
73. Q.1 - Chương 74	145
74. Q.1 - Chương 75	148
75. Q.1 - Chương 76	153
76. Q.1 - Chương 77	156
77. Q.1 - Chương 78	161
78. Q.1 - Chương 79	164
79. Q.1 - Chương 80	166
80. Q.1 - Chương 81	168
81. Q.1 - Chương 82	171
82. Q.1 - Chương 83	173
83. Q.1 - Chương 84	175
84. Q.1 - Chương 85	178
85. Q.1 - Chương 86	184
86. Q.1 - Chương 87	187
87. Q.1 - Chương 88	192
88. Q.1 - Chương 89	197
89. Q.1 - Chương 90	200
90. Q.1 - Chương 91	202
91. Q.1 - Chương 92	207
92. Q.1 - Chương 93	210
93. Q.1 - Chương 94	216
94. Q.1 - Chương 95	219
95. Q.1 - Chương 96	224

96. Q.1 - Chương 97	228
97. Q.1 - Chương 98	231
98. Q.1 - Chương 99	233
99. Q.1 - Chương 100	237
100. Q.1 - Chương 101	241
101. Q.1 - Chương 102	244
102. Q.1 - Chương 103	248
103. Q.1 - Chương 104	250
104. Q.1 - Chương 105	257
105. Q.1 - Chương 106	265
106. Q.1 - Chương 107	268
107. Q.1 - Chương 108	271
108. Q.1 - Chương 109	274
109. Q.1 - Chương 110	278
110. Q.1 - Chương 111	287
111. Q.2 - Chương 1: Kết Thúc Cũng Chính Là Bắt Đầu	298
112. Q.2 - Chương 2: Khôi Phục Sinh Cơ	303
113. Q.2 - Chương 3: Ba Mươi Sáu Kế Tình Yêu (1)	306
114. Q.2 - Chương 4: Ba Mươi Sáu Kế Tình Yêu (2)	310
115. Q.2 - Chương 5: Tiến Cung	316
116. Q.2 - Chương 6: Gặp Lại	321
117. Q.2 - Chương 7: Nhạc Trong Ngự Hoa Viên	326
118. Q.2 - Chương 8: Ước Nguyên	330
119. Q.2 - Chương 9: Phản Kích	331
120. Q.2 - Chương 10: Diện Kiến Thủy Tâm Công Chúa	333
121. Q.2 - Chương 11: Kết Hạ Lương Tử	335
122. Q.2 - Chương 12: Mê Man	337
123. Q.2 - Chương 13: Lộ Mánh Khóe Ban Đầu	340
124. Q.2 - Chương 14: Đêm Khuya	343
125. Q.2 - Chương 15: Đột Biến	345
126. Q.2 - Chương 16: Người Ấy Không Có Ở Đây	350
127. Q.2 - Chương 17: Hắc Y Nhân Máu Lạnh	352
128. Q.2 - Chương 18: Bên Bờ Sinh Tử	354
129. Q.2 - Chương 19	356
130. Q.2 - Chương 20: Chu Toàn	359
131. Q.2 - Chương 21: Trăng Sáng Được Bao Lâu	362
132. Q.2 - Chương 22: Được Cứu (1)	364
133. Q.2 - Chương 23: Được Cứu (2)	365
134. Q.2 - Chương 24: Len Lén Cùng Người	367
135. Q.2 - Chương 25: Năm Tháng Yên Tĩnh Thật Tốt	369
136. Q.2 - Chương 26: Cáo Từ	372
137. Q.2 - Chương 27: Gặp Thoáng Qua	374
138. Q.2 - Chương 28: Về Nhà	376
139. Q.2 - Chương 29: Điều Cẩn Thận Của Đức Công Công	378
140. Q.2 - Chương 30: Tại Sao Tình Yêu Lại Khó Khăn Như Vậy?	380
141. Q.2 - Chương 31: Tan Nát Cõi Lòng	382
142. Q.2 - Chương 32: Trong Phủ Tể Tướng	385
143. Q.2 - Chương 33: Hoa Viên Nhỏ	390
144. Q.2 - Chương 34: Nhấn Ngọc	393
145. Q.2 - Chương 35: Nhấn Ngọc Gây Chuyện	396
146. Q.2 - Chương 36: Hạ Huân Vương Gia	399
147. Q.2 - Chương 37: Ngự Hoa Viên Mê Người	402
148. Q.2 - Chương 38: Hắc Y Nhân	405
149. Q.2 - Chương 39: Sơn Động	409

150. Q.2 - Chương 40: Võ Lễ	411
151. Q.2 - Chương 41: Chi Bằng Rồi Đi	415
152. Q.2 - Chương 42: Biểu Lộ	419
153. Q.2 - Chương 43: Mê Muội	422
154. Q.2 - Chương 44: Đại Hôn Buông Xuống	430
155. Q.2 - Chương 45: Đại Hôn	432
156. Q.2 - Chương 46: Những Ngày Đầu Hôn Lễ	436

Vút Đi Nương Nương

Giới thiệu

Tại một vách núi, một nữ tử đứng đó đón gió, tầm mắt thực mơ hồ. Nam nhân tuần mỹ kia không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vut-di-nuong-nuong>

1. Q.1 - Chương 1

Tại kinh thành Lưu Vân quốc. Túy Oanh các.

Hôm nay vốn là hội Nguyên tiêu nhưng là “vốn” nên cũng như mọi lần, tất cả các vị hoàng phi cùng nhau uống rượu ngắm trăng. Nhị hoàng tử Lý Vân Thượng hôm nay cũng tới vui chơi nhưng y quan lại không chỉnh tề, hần mi cương nằm tại Túy Oanh các này, đầu Nguyệt Cơ gối lên người hần.

-Công tử! – Nguyệt Cơ thản nhiên mỉm cười, nói nhỏ. Tay nàng chậm chậm rót một chén rượu đưa đến.

Lý Vân Thượng dùng ánh mắt phong lưu cực điểm mà liếc nhìn nàng, nhân tiện hợp lấy chén rượu hãy còn trên tay nàng. Nguyệt Cơ buông chén rượu, nhẹ dựa vào ngực hần, nhọc thái ngậm kiêu, thu ba tự chảy nhưng vẫn tỏ vẻ đoan nghiêm. Đối diện là Thôi Vũ Minh miễn cưỡng cười.

-Nguyệt Cơ thật sự là rất đặc ý a!

-Thôi! Công tử lại nói đùa! – trong lòng Nguyệt Cơ có chút nhộn nhạo, ngượng ngùng mà nói nhỏ một tiếng. Nói xong nàng liền rời khỏi ngực Lý Vân Thượng, nhưng Lý Vân Thượng không nói lời nào, thuận tay kéo Nguyệt Cơ ôm vào ngực mình.

Nguyệt Cơ nhìn hần mi khom thu nguyệt, dung nhan thực tuần tú, ngay cả nữ tử cũng phải thấy xấu hổ về đẹp này. Giờ phút này mà đôi mắt kia vẫn sáng rực, tuy có chút mỉm cười nhưng vẫn không thấy có uẩn sắc <=đôi mắt=“” tinh=“” trong=“” ko=“” có=“” chút=“” vậy=“” bản=“”>, và không giấu nổi một sự sâu thẳm trong đáy tim.

-Ai da à, nhị hoàng diện hạ nhanh nhanh đem Nguyệt Cơ cô nương về thôi, đừng ở đây khanh khanh ta ta làm cho tại hạ ngay cả rượu cũng không uống được! – Thôi Vũ Minh một bên cầm lên một chiếc khăn phủi khuôn mặt tuần mỹ, một bên vừa trêu ghẹo vừa nhẹ nhàng lắc đầu.

-Lời của Vũ Minh huynh chính là hợp ý ta. Không biết ý Nguyệt Cơ thế nào?

Nguyệt Cơ như đắm chìm vào ánh mắt ôn nhu của nam tử, trong lòng rung động nhưng rất nhanh liền ổn định tâm thần, mỉm cười đáp:

Nguyệt Cơ không muốn trở thành kẻ trào cao, không muốn là một chú chim vàng trong lồng son mà chỉ muốn là một chú oanh vàng được tự do. Thần thiếp muốn được ở nơi này chờ điện hạ, nếu điện hạ vui vẻ thì nơi này sẽ vì điện hạ mà rộn ràng, nếu điện hạ không vui thì Liên Nguyệt uyển chính là nơi để người mua vui cười.

Nguyệt Cơ không phải không nghĩ tới chuyện được bước chân vào phủ của nhị hoàng tử. Được gả cho hoàng tử mà đương kim hoàng thượng và hoàng hậu sủng ái, lại là Nhị hoàng tử - tuần mỹ ôn nhu danh mãn kinh thành vốn là tâm nguyện của bao nữ nhi trên thế gian này? Nhưng nàng không muốn làm như vậy bởi vì trong phủ nhị hoàng tử hoa dâu chỉ có một đóa. Tuy có được nam tử này yêu mến ôn nhu cưng chiều nhưng sự ôn nhu đó cũng không thuộc về duy nhất mình nàng. Nam tử trước mặt nàng tự do như gió, có thể nào giữ mãi được trong tầm tay? Tốt hơn hết là cứ như hôm nay mà chờ đợi và ở bên cạnh người, từng giọt từng giọt thấm thấu vào trái tim... một ngày nào đó, khi hắn bỗng nhiên quay đầu lại và phát hiện ra bản thân người không thể thiếu mình.

-Vì sao lại nói là mua cười? Nguyệt Cơ, không phải người vẫn đang cười đó sao? – Lý Vân Thương nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Cơ, tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng giống như muốn thay nàng xóa đi những nếp nhăn. – Lần sau không cho phép người nói những lời làm cho người ta đau lòng nữa!

-Khì khì.. – Thôi Minh Vũ nhin không được mà bật tiếng cười, khuôn mặt tuần tú quang hoa theo người. – Vân Thương huynh thật sự là ôn nhu! Không biết Văn nương nương thấy cảnh này sẽ có phản ứng như thế nào đây?

-Minh Vũ huynh, nơi phong nhã đàm đạo chuyện thế này không nên nói những chuyện đâu đâu. – Lý Vân Thương liếc hắn một cái.

-Chỉ sợ Văn nương nương thấy cảnh ôn nhu này lại cũng muốn tới làm một Túy Oanh các này! – Thôi Minh Vũ chưa có dừng lại, cố ý hạ giọng nói.

-Nữ tử này thật đúng là đồ hạ phẩm, nếu không có thân phận thiên kim của Tể tướng, chứ nói tới đệ nhất mỹ nhân Túy Oanh các, chỉ sợ cũng không bằng một cô nương bình thường của chốn này. – Lý Vân Thương miễn cưỡng uống một nhấp rượu.

Lý Vân Thương xưa nay đối với nữ tử thực ôn nhu, giờ phút này lại dùng loại khẩu khí đàm luận khinh chê so sánh để nói về chính thể tử của mình, mà vị thể tử này lại là chi nữ được yêu mến hết mực của Tể tướng đương triều. Xem ra hắn thực sự không thích nữ tử này.

Thôi Minh Vũ nhẹ lắc đầu rồi tiếp tục uống rượu. Lúc này Nguyệt Cơ lại mừng thầm trong tim, theo lời đồn thì nhị hoàng tử quả nhiên là người không quan tâm tới địa vị thể diện của người khác. Nói không chừng một ngày nào đó mình có thể thay thế được chỗ ngồi của vị thiên kim Tể tướng kia, trở thành chính phi nương nương. Nghe nói vị Văn nương nương kia đối với nhị hoàng tử vừa thấy đã yêu nhưng nhị hoàng tử đối với nàng vẫn không động tâm. Nàng địa vị của phụ thân là Tể tướng đương triều mà giá vào phủ nhị hoàng tử, cả ngày chỉ biết đi ăn ghen tương. Ngay cả Lan phi, Lệ phi được nhị hoàng tử yêu thương từng bị nàng âm thầm dụng hình thì phận thiếp như các nàng thân cô thế cô không quyền không thế không cần phải nói thêm gì nữa.

Nhị hoàng tử vốn vì thế lực của Tể tướng quá lớn nên không nguyện ý lấy Văn nương nương. Nàng ta không chỉ không có vẻ dịu dàng thiện lương mà tính cách lại điều ngoa ngang ngạnh, đó là lý do mà một người đối với nữ tử luôn luôn ôn nhu như nhị hoàng tử lại chán ghét không thói chính phi của mình. Nghĩ tới vị Văn phi nương nương này không chỉ có đáng hận mà còn đáng thương. Nếu là nàng, tất nhiên sẽ làm cho nhị hoàng tử vui đến quên trời quên đất, ngược lại với vị nương nương kia.. thật sự mất hứng a..

Nguyệt Cơ sai người mang đàn tới, hé mở môi anh đào, nhẹ cất giọng hát. Thanh âm của nàng rõ ràng trong vắt êm ái như phát sáng, không giống với một thanh âm thường thường gọi là đẹp của bất kỳ cô nương nào vì trong đó còn mang lại một cảm giác tươi mát, tất nhiên là không giống người thường. Một khúc xướng

lên, tiếng đàn cùng tiếng hát cứ quẩn quanh lơ lửng. Đối diện với ánh mắt mơ hồ thương thức của hai vị nam tử khiến nét mặt Nguyệt Cơ có điểm đỏ ngượng ngùng, tận đáy lòng thực hân hoan.

Mọi người đang đắm chìm trong hào khí tốt đẹp này, đột nhiên bên ngoài cửa truyền vào một trận ồn ào. Nguyệt Cơ có chút biến sắc, Liên Nguyệt uyển này vốn là nhị hoàng tử vì nàng mà mua hạ, ai to gan dám tới đây gây tiếng động lớn xôn xao? Trước kia cũng có một vị công tử không biết trời cao đất rộng nên sống chết muốn xông vào Liên Nguyệt uyển để được nhìn thấy nàng, tuy sau khi nhìn thấy nhị hoàng tử thì hẩn tái mặt trốn khỏi nhưng đã làm cho tâm tình vui vẻ của nhị hoàng tử tan tành.

Nàng muốn nơi này mãi là nơi thực yên bình dành cho nhị hoàng tử, nếu cứ thường xuyên phát sinh loại chuyện này thì sao người còn có thể lưu luyến? Sau khi tất cả mọi người đều biết đệ nhất mỹ nhân của Túy Oanh các, chủ nhân của Liên Nguyệt uyển này là Nguyệt Cơ cô nương vốn là người được nhị hoàng tử sủng ái, bán nghệ không bán thân, nàng chỉ cùng mọi người xướng ca uống rượu, không một ai dám xông vào Liên Nguyệt uyển. Hôm nay rốt cuộc là ai lớn gan như vậy?

Nguyệt Cơ bất động thanh sắc nhìn về hướng Lý Vân Thượng cười nói:

-Công tử! Ta đi một chút sẽ trở lại!

2. Q.1 - Chương 2

Không lâu sau Nguyệt Cơ quay về, khép lại cánh cửa, nàng xoay người lại, sắc mặt có chút làm khó:

-Công tử! Người đó vốn là Văn nương nương!

-Không gặp! – sắc mặt Lý Vân Thượng lạnh lẽo, vẻ chán ghét chợt lóe ra.

-Không gặp?

-Không gặp!

Một cánh tay bên ngoài đang muốn đẩy cánh cửa ra chợt dừng lại. Đúng rồi, chính là cái thanh âm này. “Không gặp”. Biết rõ hẩn ghê phiền nhưng nàng vẫn không để ý tới thân phận nhị hoàng phi mà giả nam trang chạy đến kỹ viện, chỉ là nàng si ngốc muốn gặp mặt hẩn. Biết rõ hẩn xem mình như người xa lạ, lạnh lùng nói “Không gặp!”. Biết rõ hẩn vĩnh viễn sẽ không vì mình si tình mà đã động, chỉ là cảm giác nàng quẩn lầy hẩn, bám chân hẩn. Nhưng.. vì sao nàng lại muốn đến, cho dù là chốn kỹ viện? Dù biết rõ sự chân thành nhiệt tâm của nàng không thể có được hẩn, không được hẩn đáp lại sẽ rất đau lòng nhưng.. vì sao lần này laaij đau đớn như vậy, đau tới tê tâm liệt phế?

Mộc Tiểu Văn chậm rãi thu hồi tay, đứng yên, giống như không cảm giác. Phía sau có hai người nhìn mặt nhau, không biết nên làm cái gì bây giờ. Một người phát phát tay làm một khẩu hình “Đi xuống, đi xuống!”, hết thấy mọi người liền khôi phục bình tĩnh.

Bên trong cánh cửa cũng yên ắng rồi chợt vang lên tiếng cười vui vẻ. Nghe được thanh âm Lý Vân Thương, tay Mộc Tiểu Văn gơ lên không tự chủ được mà muốn đẩy cửa nhưng một tia ngập ngừng, nàng không có động. Tại sao lần này không có dũng khí đẩy cửa ra? Có lẽ là do câu “Không gặp” kia, sự lạnh lùng làm cho người ta chết lặng rồi.

Vốn là vận mệnh chi luân đã bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo...

Mộc Tiểu Văn ngơ ngác xoay người đi. Đi về nơi nào? Đi làm cái gì? Nàng không biết. Nàng cười ngửa, phóng ngựa, bắt tri bắt giác mà đi, hay là tới những nơi có liên quan với hẩn? ...

Vách núi phía nam ngoại thành, năm nàng 15 tuổi, đây là nơi lần đầu tiên nàng gặp hẩn.

Ngày ấy, vì nghe theo lời đại ca dụ ngọt rằng có nơi trên mặt đất đầy sao, nàng cùng nha hoàn Dục nhi giả nam trang phóng ngựa tới thành nam. Ngày xuân, khắp nơi cây cỏ một mảnh thanh thanh hành hành, một rừng hoa tím rực rỡ ngập vào tầm nhìn của các nàng. Ánh mặt trời hạ dần, chợt lóe chợt lóe, không phải sao thì là cái gì? Nàng cùng Dục nhi vui vẻ nhảy xuống ngựa, vừa cười vừa chạy tung tăng trên cỏ. Lại gần tới vách núi, chậm chậm bước tới ngó nhìn xuống dưới liền phát hiện ra một cây nhỏ trồi ra từ một gốc cây giữa không trung. Làm thế nào mà nó có thể bám vào mặt đất đá như vậy?

-Ta muốn xuống đó! – khoe miệng Mộc Tiểu Văn vung lên một đạo cười nhẹ. Sự hiếu kỳ của tiểu thiếu niên nổi lên, nếu không gặp được chúng thì mình chỉ có thể mãi là một cô gái vô ưu vô lo mà thôi.

Lúc đó tò mò, nhất tâm muốn đi nhìn cái cây kia nhưng lại không để ý rằng lòng bàn chân bước hăng trượt té xuống núi. Nghe được tiếng Dục nhi kinh hô nhưng chính nàng cũng bị hù dọa không biết nên làm sao, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hồn vía bay biến đâu hết. Đột nhiên trong nháy mắt nàng cảm giác mình tiếp xúc với một thân người ấm áp, hơi thở tươi mát của nam tử lập tức phả vào mặt nàng.

Nàng mở mắt chống lại đôi con ngươi ôn nhu. Throng ánh mắt có quan tâm, có ôn nhu lại mỉa mai hoặc như muốn làm cho người ta đuối mũi.

-Tiểu thư là muốn thuận gió mà đi sao? Thật sự là rất hăng hái! – nam tử vung lên khoe miệng.

Mộc Tiểu Văn không phải là đẹp khuynh nước khuynh thành nhưng lại tú nhã tuyệt tục, là một cô gái hèn mọn thô thiển, da thịt mềm mại, thần thái nhàn nhã tự có một cỗ nhẹ linh khí, song đứng trước nam tử này lại cảm thấy tự ti mặc cảm. Có thể nói, nếu không phải là nhật nguyệt thì ai có thể tranh phát sáng với người này?

Dù chỉ mới gặp có một lần và là lần đầu tiên mà Mộc Tiểu Văn liền yêu nam tử này. Yêu, đó là cả đời. Bởi vì hấn hứng thú với nữ tử biết múa ca, nàng liền lặng lẽ khổ luyện vũ đạo dị tộc. Bởi vì hấn thích nơi có đầy hoa thơm cỏ lạ yên bình, nàng liền làm cho biệt uyển của mình đủ đầy các loại hoa. Hấn thích nữ tử nhược không thắng y, nàng liền cả ngày không ăn cơm.. tất cả chỉ vì trông mong có một ngày hấn có thể lần nữa cười với nàng. Nhưng là tại sao? Tại sao hấn say mê vui đùa mọi chốn, oanh oanh yến yến chưa bao giờ đồng ý vì nàng mà dừng lại?

Mộc Tiểu Văn nghĩ mà muốn khóc lớn lên nhưng chỉ biết làm mặt đầy đau thương, không có cách nào lên tiếng được. Ruột gan nàng như đứt thành khúc đoạn, vô kể khả thi. Thôi, nếu nàng tồn tại chỉ làm cho cha mẹ thêm khó, làm cho hấn ghê phiền, tốt hơn hết là biến mất. Nghĩ như vậy, Mộc Tiểu Văn lại cảm thấy tâm như được giải thoát dễ dàng hơn, khoe miệng lộ mặt cười thê thảm, mắt trông về phía xa xa. Nếu nàng chết đi thì hấn có điểm thương tiếc không? Hấn sẽ ôm nàng? Ánh mắt sẽ vì nàng mà chăm chú dừng lại nhìn? Giống như đã nghĩ thông suốt, nét mặt nàng thất thần như bị thôi miên, ánh mắt trống rỗng nhưng lại mang một tia mừng rỡ địa nhìn về phía vách núi, chậm rãi ngã xuống. Không có sợ hãi, ngược lại có một tia mong chờ, khoe miệng khẽ vung lên một nụ cười.

“Điện hạ! Nếu có kiếp sau, hy vọng người có thể yêu ta!”

3. Q.1 - Chương 3

Năm 2008...

Mục Tiểu Văn lưng đeo ba lô, mắt nhìn đỉnh núi trong truyền thuyết thật lâu thật lâu nhưng lại tựa hồ cảm giác bồi hồi mà nhìn lại bên sườn núi. Có tiếng của người nào đó “Nhanh đến rồi” lặp đi lặp lại không dưới mười lần. Cái gì mà nhanh đến rồi? Cô cúi đầu nhìn lại cứ ngỡ tin tưởng rằng mình chỉ ít đã leo lên đến giữa sườn núi nhưng ngược nhìn lên thì thấy một cái bóng đang bước phía trước.. Cô thở hổn hển một hồi rồi dừng lại, chăm chăm nhìn một điểm, hung hăng trừng mắt trông lại. “Đồ chết bầm!” Hy vọng người nào đó sẽ cảm thấy một chút cảm giác áy náy... một chút cũng được...

Khai Thiên đã nhận ra ánh mắt, xoay người lại, ngữ khí thành khản, cười khanh khách nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

-Tiểu thư! Xin lỗi! Cái này đáng ra là ta nói mới đúng, là ta phán đoán sai lầm. Ta cứ tưởng tưởng rằng người chỉ là một a đầu đầu heo sau lại phát hiện ta sai lầm rồi, thì ra người chỉ là một con rùa rút đầu. Bây giờ ta lại biết chính mình quá sai lầm, nguyên lai người không phải là con rùa rút đầu, người là con Ốc sên. Ta hấn là phải bố trí mùa thu tới khai thông cho người, mùa xuân về lại người đến đỉnh núi này mới được.

-Biết sai lầm là tốt rồi. Về sau đừng bao giờ phạm phải loại quyết sách có tính chất sai lầm này nữa. – Mục Tiểu Văn đặt móng ngồi xuống, tay chống vào một hòn đá mà thở lấy thở để.

-Người đó người đó! Mỗi ngày đều lên mạng không chịu vận động nên thân thể yếu mềm lại còn không có lấy một thằng bạn trai... nhìn người như thế làm sao lấy chồng được? – Khai Thiên thở dài, vững vàng nhìn thẳng cái người ương ngạnh vừa xem chết này, tích tụ một hơi rồi thở hắt ra. – Người ta đi du lịch thì người lại không chịu đi, danh lam thắng cảnh nổi tiếng chưa từng đi lấy một lần, chẳng lẽ người không cảm thấy tiếc nuối sao? Mỗi ngày người ru rú trong ký túc xá thì được cái lợi gì? Thật là không thể hiểu được người nữa. Thật vất vả ta mới kéo được người bỏ ra thì người lại đòi trèo lên một Tiểu Thổ sườn núi này, bây giờ người lại dừng dừng dừng.. Ài! Thật là!

-Không cần phải khoa trương như vậy a tiểu thư ơi! – Mục Tiểu Văn sớm đã biết thế này nên nhanh miệng lấp liếm chặn lại mũi nhọn lời lẽ tấn công từ cô bạn thân – Bây giờ là thời đại nào rồi chứ, là người thích vận động thôi, chứ nhân tài vốn hi hữu là động vật đó. Vả lại đừng có dùng chữ “Tiểu Thổ sườn núi” mà ví ngang nơi này chứ. Người không thấy ở đây nguy nga hùng vĩ làm cho người ta nghĩ là cự sơn sao?

-Đây đúng là một Tiểu Thổ sườn núi!

Mục Tiểu Văn bắt mạch khoanh tay giương mắt thăm nghĩ trong lòng “Đối với ta mà nói thì đây chính là cự sơn!”

Lau lau mồ hôi xong, Mục Tiểu Văn nhìn lại sau thì vội vàng phát hiện tảng đá mà mình đang ngồi có non nửa là lìa ra bên ngoài, phía dưới chính là một vách núi. Nói cách khác cô đang ngồi chơi vơi nửa người giữa không trung, nếu bất cẩn có thể cả người cả hòn đá sẽ rơi xuống vách núi. Nếu chẳng may té xuống khẳng định là hết cơ hội chơi đùa, trường học cũng không còn được nhìn thấy rồi bà ngoại, cữu cữu, cô cô sẽ lấy lệ mà tẩy mặt, và sẽ làm bị thương trái tim gần chết của mẹ, nửa đời sau cả ngày người sẽ nhớ thương ta mà sinh bệnh mà khóc.

Mục Tiểu Văn giật mình vụt ra khỏi dòng suy nghĩ, khua tay cổ lao người về phía trước trông cứ như là đang làm trò xiếc vậy. Khai Thiên cũng đã phát hiện ra, bật thốt “Nguy hiểm! Nguy hiểm!” vừa gọi vừa đem cô bạn kéo về phía mình. Hai người hoàn hồn nhìn chăm chăm, vừa rồi bọn họ sao có thể ngồi vào nơi nguy hiểm như thế, cứ tưởng hòn đá đó vững chắc chứ?

-Đi thôi!

-Được! – Mục Tiểu Văn với tay lấy chiếc ba lô còn trên tảng đá. Chiếc bao đựng đựng mọi phụ tùng cho chuyến leo núi này, song chiếc dây đeo lưng vắt vẻo rơi ra ngoài mắt. Cô vừa cẩn thận nhích dần chân ra, một tay chống giữ mép hòn đá, một tay với lấy dây lưng. Bỗng lòng bàn chân bị trật ngược, toàn sức nặng cơ thể cũng nhào lên tảng đá. Hòn đá bật ra, Mục Tiểu Văn còn không kịp kinh hãi thì cả người cả đá đều trượt đi xuống.

Phía dưới, vách núi tuy nói cao thì cũng không cao lắm nhưng cũng đủ làm cho người té xuống thịt nát xương tan.

4. Q.1 - Chương 4: Chương 4

Không biết qua bao lâu, Mục Tiểu Văn lo lắng tỉnh lại. Cô chậm rãi mở mắt, chớp chớp hàng mi, đây không phải là trần nhà quen thuộc mà là trần trướng. Đầu óc có chút mơ hồ, tựa hồ thời gian quay trở về, cô nhớ tới hồi còn bé trong phòng luôn tràn ngập mùi an tâm từ người bà ngoại phát ra.. Con người chuyển động, vô thức đánh giá bốn phía xung quanh, nào chiếc bàn màu cổ, nào tủ quần áo lại còn cây nến đang còn cháy lách tách. Cửa sổ bằng gỗ chạm khắc hình hoa mở ra, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào, lúc này Mục Tiểu Văn mới thanh tỉnh đôi chút.

-Đây là chỗ nào? – cô vẫn có chút mơ hồ, nhìn xem bên ngoài trông như một khu rừng trúc. Tình cảnh bị rớt từ trên núi xuống thoáng cái ập về trong đầu cô. Đúng rồi, ta gặp nạn. Ta được cứu sao? Vách núi cao như vậy mà cũng có người ở sao? Hay là một khách sạn đặc biệt? Cô duỗi tay chân ra kiểm tra một chút, tựa hồ không có thương tổn. Vận khí thật tốt.

-Lúc này một người ăn vận trang phục cổ trang... trông như là một nha hoàn bước vào khiến cô bừng tỉnh hẳn, dụi dụi mắt chống tay ngồi lên. Nhìn thấy Mục Tiểu Văn tỉnh dậy, nha hoàn kia kinh hãi mà thốt lên:

- Tiểu thư! Người đã tỉnh!

-Chuyện gì đây? Chơi trò COSPLAY sao?

-Chào bạn! – Mục Tiểu Văn xé ra một cái tươi cười hướng nàng ta hỏi rồi nhìn sang bốn phía hỏi. – Đây là chỗ nào thế ?

-Tiểu thư! Người đừng dọa Dực nhi chứ. Người làm sao vậy? – nữ tử giống như bị bộ dáng của Mục Tiểu Văn hù dọa, nước mắt thoáng chảy ra, hoảng sợ không thôi.

Cô gái này sao lại khóc nhanh như vậy? Hay là cô ấy đang diễn cảnh phim nào sao? Mục Tiểu Văn nghi hoặc nhìn bốn phía, chẳng có người nào hết, cũng không có thấy nơi nào đặt camera.. Chuyện gì đang diễn ra thế trời?

-Vậy thì.. Dực nhi, là bạn đã cứu tôi có phải không? Đây có phải là chân núi không? Các người có một khách sạn đặc biệt ở đây sao?

-Dực nhi nghi hoặc mà nhìn nàng, không hiểu tiểu thư đang nói cái gì, ánh mắt cũng mơ hồ. Ngữ khí Dực nhi thực khổ sở:

-Tiểu thư! Người làm sao vậy? Đây chính là phủ nhị hoàng tử, người không nhận ra sao? Dực nhi cứ tưởng người đã.. tưởng người đã... – nước mắt của Dực nhi lại chảy ra.

-Phủ nhị hoàng tử? – Mục Tiểu Văn ngây ngốc – Đây là quốc gia nào?

- Lưu Vân quốc! – nước mắt Dực nhi rơi xuống lợi hại hơn, khổ sở mà nhìn nàng.

Mục Tiểu Văn cảm thấy thực mơ hồ không hiểu tí nào, muốn cười mà cười không nổi. Lưu Vân quốc? Đó là cái gì chứ? Rõ ràng vẫn là đang ở Trung Quốc nhưng Lưu Vân quốc.. đó là nước nào chứ?

Một suy nghĩ quỷ dị xông vào đầu nàng nhưng nàng lập tức lắc lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ này đi! Cả người đột nhiên không tự chủ mà rùng mình nổi da gà.

Dực nhi bước tới dìu nàng ngồi xuống ghế, nàng nghi hoặc tiếp tục đánh giá bốn phía. Kiểu này hình như là... xuyên không? Nàng từng thấy trong tiểu thuyết luôn có loại mô típ này. Nhưng là... không có thái y, không có một đồng nha hoàn quỳ gối, cũng không có một nam tử xa lạ..

Nàng tự giễu mà cười cười rồi đột nhiên cứng đờ. Chợt một tia chớp xẹt qua trong đầu, đỉnh đầu có một tiếng sấm bùng nổ, hình như những mảnh ký ức vỡ vụn rơi lả tả. Khi rơi xuống vách núi, giữa không trung nàng lơ mơ nhận ra cảnh sắc biến ảo... rơi xuống từ độ cao như vậy mà không có lấy một vết thương, phòng cổ đại, nữ tử cổ trang.. thì ra không phải là bọn họ đang đùa hay COSPLAY mà là ... nàng xuyên qua rồi!

Xuyên qua rồi! Ba chữ này khiến đỉnh đầu nàng nổ tung ong ong loạn hết cả lên. Tại sao? Lưu Vân quốc là nước nào? Có phải nó chỉ là một tiểu quốc của Trung Quốc hay không mà sử sách không hề ghi lại, cho nên nàng không có lấy một chút kiến thức nào về nó>-Xung quanh còn có những nước nào? – thanh âm nàng khàn khàn, ngay cả mở miệng thôi cũng trở nên dị thường khó khăn.

-Xung quanh có Thương quốc – một trong hai đại quốc nhưng Lưu Vân Quốc là nước có lực lượng cường thịnh nhất. Mặt khác còn có một số nước lân bang..

Dực nhi vừa nói cái gì Mục Tiểu Văn cũng không nghe rõ nữa bởi vì trong đầu đang có ba chữ hiện lên to đùng đùng, “Ta chết rồi?”

Là xuyên thời gian là chết là xuyên thời gian là chết là xuyên thời gian là chết.... Một chuỗi chữ cứ xoay vòng vòng trong đầu Mục Tiểu Văn, ta chui vào trong tiểu thuyết lúc nào hử trời? Thân thể nàng bỗng mềm nhũn muốn ngất xỉu, Dực nhi bên cạnh vội nhanh đỡ lấy nàng.

5. Q.1 - Chương 5

Tại sao lại xuyên qua? Tại sao lại vô duyên vô cớ mà xuyên quan thế này? Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy đầu cứ quay quay rồi bởi cái gì cũng không nghĩ cho thông được.

Dực nhi lau lau nước mắt đỡ Mục Tiểu Văn nằm xuống nói:

- Tiểu thư người ngã từ vách núi xuống, quần gia thật vất vả lắm mới tìm được người về. May mà Lão thiên gia phù hộ người không bị thương tổn, người không biết lão gia phu nhân sợ tới mức nào đâu? Bây giờ người tỉnh dậy thật tốt quá rồi. Trời cũng đã muộn rồi người cứ nghỉ ngơi trước đi, sáng mai nô tỳ sẽ cho người tới báo với phu nhân và lão gia.

Nghe được câu đầu tiên, trong đầu Mục Tiểu Văn chợt xẹt lên một tia sáng. Ngã từ vách núi xuống? Đúng rồi, lúc đó cảnh sắc biển ảo.. không phải là di đến nơi này rồi sao? Nhất định là khi đó đã xuyên qua, không lẽ thời gian có một khe hở nên mới có thể xuyên thủng tới bên này.. thì ra là thế sao? Nhất định là xuyên qua rồi, nhất định là thời gian có khe hở nếu không sẽ không có chuyện hư hư ảo ảo thể này.. Rốt cuộc nàng suy nghĩ cẩn thận cũng hiểu được chuyện tình, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng cảm thấy mình như vừa trút được một gánh nặng trong đầu vậy, thật nhẹ.

Nếu có một khe hở để xuyên qua thì nhất định sẽ có một cái khe để trở về. Bên kia là từ vách núi mà ngã tới nơi này, nói không chừng bên này cũng phải từ vách núi mà nhảy trở về. Nhảy núi để trở về nhà ư? Thật khó khăn. Không biết cái khe thời gian kia có lớn hay không? Cụ thể là nó nằm ở đâu? Có phải hay không cần một tốc độ nhất định và nhanh nhanh tìm thấy? Nếu như nhảy sai lầm thì có té tan xương nát thịt không? Xem ra chuyện này cần phải suy nghĩ cân nhắc cho kỹ

Mục Tiểu Văn thở dài một hơi, không biết mình thành cái dạng gì rồi? Ma ma lúc này thế nào? Tìm không được ta mama biết làm cái gì bây giờ? Bất quá là tìm không được ta, như vậy thì cứ xem như mất tích, mama cũng sẽ an tâm chút chút. Phải làm sao mới tìm được cái khe hở thời gian kia đây? Lúc nào mới có thể trở về nhà?

Lại nghĩ tới vừa rồi Dục nhi gọi mình là tiểu thư, có đúng là mình không? Mặc dù là xuyên qua nhưng đây không chỉ là linh hồn mà còn là cả thể xác và ý thức. Chẳng lẽ mình với vị tiểu thư này tướng mạo giống nhau, tiếng nói giống nhau sao? Đó là tình trạng gì chứ? Mục Tiểu Văn cảm giác được thực quỷ dị bất giác ôm lấy chính mình mà nổi cả da gà.

Dục nhi thấy vẻ mặt nàng biến ảo đa đoan lại càng khóc.

- Vậy thì Dục nhi cô nương, ta không phải là tiểu thư của người, ta cũng không có nhớ được ai là nhị hoàng tử, ta chỉ là không cẩn thận mà ngã rơi vào nơi này. Ta phải về nhà của mình. – Mục Tiểu Văn bình tĩnh đứng lên nhìn Dục nhi và nói.

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Người chính là tiểu thư của Dục nhi, người chính là phi tử của nhị hoàng tử, người chính là Văn nương nương. Người muốn về nhà, là muốn quay về phủ Tể tướng sao? Trước hết người cứ nằm lại nghỉ ngơi rồi sáng sớm ngày mai trở về có được hay không?

Mục Tiểu Văn định mở miệng giải thích nhưng thấy bộ dáng đau thương của Dục nhi lại nuốt lời vào. Bỏ đi. Nghe khẩu khí Dục nhi như vậy hình như vợ chồng Tể tướng kia vốn là cha mẹ của nàng. Vậy thì nàng trực tiếp gặp và nói với vợ chồng Tể tướng là được rồi. Vì thế nàng gật đầu nghe theo Dục nhi, vả lại hôm nay nàng thực sự quá mệt mỏi rồi chỉ muốn nằm xuống và ngủ một giấc nữa.

6. Q.1 - Chương 6

Ngày thứ hai, Mục Tiểu Văn gặp cha mẹ – vợ chồng Tể tướng.

Nàng trốn trái trốn phải cũng không được nên đành đi theo Dục nhi tới đại sảnh. Một vị phu nhân ăn mặc trang phục ung dung đẹp đẽ quý phái lão đảo đi tới ôm lấy Mục Tiểu Văn khóc ròng nói:

- Văn nhi. Con sao lại ngốc nghếch như vậy? Nếu con chết thì làm sao nương sống nổi hả? – vị phu nhân này chợt nghĩ tới điều gì đó liền vội vàng lau lau nước mắt nắm bả vai Mục Tiểu Văn cẩn thận đánh giá xem nàng có bị thương nơi nào không. Thấy toàn thân nàng trên dưới không có một thương tích nào bà mới t một tiếng, ánh mắt ôn nhu đầy yêu thương địa nhìn Mục Tiểu Văn.

Mộc Tiểu Văn cúi đầu không nói gì. Khi này nàng có hỏi Dục nhi vài điều thì được biết nguyên lai nàng là thiên kim của Tể tướng tên gọi Mộc Tiểu Văn, mặc dù bất đồng chữ chút chút nhưng Mộc Tiểu Văn hay Mộc Tiểu Văn lại càng khiến nàng khiếp sợ. Tướng mạo giống nhau, tiếng nói giống nhau, ngay cả cái tên cũng tương tự như vậy... chẳng lẽ mình thật sự là Mộc Tiểu Văn kia sao? Vô lý, thực quá quỷ dị rồi. Không được, không được, phải tin tưởng vào khoa học. Đây chỉ là một sự trùng hợp thôi, chỉ là sác xuất một vấn đề tương đồng quá lớn. Đúng thế, nhất định là như vậy.

- Ta muốn về nếu không mama sẽ rất sốt ruột lo lắng. – nhìn bộ dạng khổ sở tiều tụy của vị phu nhân Tể tướng này nàng lại nghĩ tới mẹ của mình, đôi mắt không khỏi đỏ đỏ cay xè.

Mộc tể tướng đứng đó, tay bắt lại phía sau, ông chưa nói lời nào. Nhưng trên khuôn mặt không dấu nổi sự kìm nén vài tia bi thống. Ông vẫn coi nữ nhi này như viên minh châu trân quý của mình nên mới chọn một nơi chốn tốt gả nàng về. Được cưng chiều quá mức nên nàng sinh ra tính ương bướng không coi ai ra gì. Đều là vì nàng yêu một người không nên yêu. Ông biết nàng vì yêu mà làm nhiều chuyện sai trái nhưng không thể nổi giận được.

Ban đầu biết rõ nhị hoàng tử không thích nhưng ông vẫn bấm báo với hoàng thượng đem nàng gả vào phủ nhị hoàng tử. Điều này đã làm cho vị điện hạ phong lưu kia ghê phiền, sau khi nàng vào phủ lại không biết thấu hiểu tâm tư nhị hoàng tử mà ghen tuông suốt ngày đi khắp nơi gây phiền toái với các nương nương khác. Lan phi, Lệ phi chính là nạn nhân của nàng. Lan phi vốn là chi nữ của Tướng quân, Lệ phi vốn là chi nữ của Nhị Giang tổng đốc. Mặc dù hai vị này địa vị gia thế không bằng nàng nhưng vì ghen tuông nên quan hệ luôn luôn bất hảo.

Nhưng đây lại là nữ nhi bảo bối duy nhất của ông từ nhỏ đã luôn kề cận mình, lúc nào cũng lúi lỏ gọi cha mẹ, nàng như viên minh châu, sao có thể bỏ mặc nàng chịu khổ? Cho nên ông luôn phải theo sau để thu xếp mọi thứ cho chu toàn êm thấm. Lòng ghen tuông của nàng càng kết càng lớn nhưng thật ra đã có nhận thức chút chút. Hôm nay, tại lễ Nguyên tiêu nàng lại đòi tự sát, bên ngoài đã náo nhiệt xôn xao bàn tán đều nói phủ Tể tướng có vị thiên kim thích ghen tuông, chẳng những phủ Tể tướng mà ngay cả phủ nhị hoàng tử cũng thấy hổ thẹn thay. Danh tiếng của phủ tể tướng đã bị giảm sút, hôm nay nàng còn mặt mũi nào mà muốn đặt chân vào phủ nhị hoàng tử ?

Mộc tể tướng xoay người lại nhìn thấy thân thể suy yếu, sắc mặt tái nhợt của Mộc Tiểu Văn lại nghĩ tới lời của Dục nhi nói nàng có điểm kỳ lạ làm như mất đi trí nhớ nên dù tức giận thế nào cũng không thể mắng được.

Mộc Tiểu Văn xem ánh mắt kia cũng biết được người này hẳn là phụ thân của mình. Mất đi nữ nhi nhất định bọn họ rất thương tâm nhưng nàng đã quyết định rồi, trong đầu nghĩ tới một cách xưng hô thích hợp nên lên tiếng:

- Đại thúc, đại nương. Ta không phải là con gái của các người. Các người nhận lầm người rồi.

- Văn nhi, con không được hồ ngôn loạn ngữ! – Mộc tể tướng nghe vậy kinh hãi quát lên.

- Ta không có hồ ngôn loạn ngữ, ý ta nghĩ đã rất rõ ràng thua đại thúc. – Mộc Tiểu Văn mặc dù đoán trước là vị tể tướng đại nhân này sẽ giạt mình nhưng không nghĩ tới ông lại phản ứng kịch liệt dọa ngược lại nàng. Bất giác trong lòng dâng lên chút hắc tuyến.

- Nếu người không phải là nữ nhi của chúng ta vậy thì người là nữ nhi của ai?

7. Q.1 - Chương 7

- Ta... – Mộc Tiểu Văn nói không nên lời, tuy nàng đã chuẩn bị tư tưởng từ trước là phải một phen gian nan giải thích nhưng đối diện vấn đề thì nàng không thể không thừa nhận vô kế khả thi. Có thể nói là mình đến từ một thế giới khác không? Chẳng lẽ nói với bọn họ rằng, tại một vách núi giữa không trung có một cái động, nếu hai người đi qua đó sẽ phát hiện thiên hạ đại biến. Trên bầu trời có chim lớn siêu cấp bay, trên

mặt đất có quái vật uống xăng dầu mà chạy âm âm, phòng ở phải giữa cổ xem, mỹ nữ chỉ mặc hai mảnh vải, người trước mặt đây chỉ là một kẻ giả mạo nữ nhi của họ chỉ là từ trong thế giới quần ma loạn vũ kia không cần thận mà chui tọt vào cái động và.. giờ có mặt tại đây.. Ai tin?– Dù sao ta cũng không phải là nữ nhi của các người. Các người xem, thí dụ như nữ nhi của các người vốn là một thiên kim đại tiểu thư, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông nhưng ta thì cái gì cũng không biết.

Vương Uyển Ngữ ôm cổ Mộc Tiểu Văn, nước mắt tuôn trào:

- Văn nhi, nương biết con đã chịu đả kích rất lớn cho nên mới bị mất đi trí nhớ. Con yên tâm, cha cùng nương nhất định sẽ chữa trị tốt cho con.

- Mất trí nhớ? – không phải đâu, ngay cả lý do cũng đã nghĩ thay cho nàng luôn sao? – Ta... ta không phải là nữ nhi của các người. Ta gọi là Mộc Tiểu Văn, ta... ta ... – Mộc Tiểu Văn thật sự không biết nên nói như thế nào.- Con vốn là Mộc Tiểu Văn, là viên minh châu của chúng ta, là thiên kim đại tiểu thư duy nhất trong phủ tể tướng. Cha mẹ chỉ không thể hái sao trên bầu trời kia cho con, bất kỳ thứ gì chỉ cần con rất thích. Cho nên Văn nhi à, con đừng hù dọa cha mẹ.

Mộc Tiểu Văn nhìn tể tướng phu nhân trước mặt thương tâm rơi lệ có chút không đành lòng. Đây tể tướng phu nhân yêu thương nữ nhi như vậy, thật vất vả mới tìm thấy nàng nhưng nàng lại nói mất trí nhớ không chịu thừa nhận.. sao không đau cho được? Nàng đưa tay thay bà lau đi nước mắt.

- Văn nhi, con nhớ ra rồi sao?

- Không có, căn bản là ta không có mất trí nhớ nên không có nhớ hay quên điều gì cả.

Nghe vậy, Vương Uyển Ngữ buồn bã. Mộc tể tướng thở dài một hơi, hỏi:

- Người nói không phải là con chúng ta vậy tại sao người lại gọi là Mộc Tiểu Văn . Vậy người nói người đến từ nơi nào?

- Ta gọi là Mộc Tiểu Văn đương nhiên là tên do cha mẹ lấy.Ta ... ta cũng không biết ta từ đâu tới đây.

- Văn nhi của ta thật đáng thương. – Vương Uyển Ngữ ôm Mộc Tiểu Văn vào lòng, nghẹn ngào nói.

Mộc Tiểu Văn một lần nữa hắc tuyến.

- Tên người không đổi, giọng nói không đổi dù người có nhất quyết phủ nhận thì chuyện người là nữ nhi của chúng ta tuyệt không thể thay đổi. – Mộc tể tướng nói rõ ràng. – Văn nhi, người đừng có suy nghĩ lung tung nữa. – nếu nàng cứ như vậy không nhớ được mọi chuyện trước kia biết đâu lại tốt hơn.

- Tể tướng đại nhân, tên của ta vẫn như vậy, giọng nói vẫn như vậy nhưng ta thật sự không phải là con của các người mà.

Nàng hãy còn đang khổ não không biết nên nói sao cho họ hiểu thì nghe được một thanh âm:

- Nhạc phụ đại nhân! – một nam tử đi vào, ngữ khí không lộ vẻ gì tôn kính thậm chí là có chút lạnh lùng trên tức.

Mộc Tiểu Văn nghi hoặc quay đầu lại thì lập tức bị lóa mắt.

Người này giống như một thiếu niên từ trong tranh bước ra đáng vẻ đặc ý, da tay nhìn qua so với nàng còn mềm mại hơn nhiều, lông mi tựa hồ so với búp bê Barbie hình như cong dài hơn.. đúng là một người rất đẹp. Nàng nhìn hắn có chút ngây dại.

Thế mà mỹ nam kia tựa hồ lơ đãng đảo qua nàng liếc mắt một cái, Mộc Tiểu Văn ngẩn ra. Ánh mắt này... thực lạnh lùng. Trong ánh mắt lạnh băng đó mang theo một điểm phức tạp, không phải trong tiểu thuyết thường miêu tả kiểu này là do yêu mà sinh ra, là phần hận là chán ghét thậm chí chán ghét tới mức không có lấy một tia đồng tình.. giống như là khinh thường vậy.. Tại sao lại dùng ánh mắt này mà nhìn mình? Không lẽ mình đã làm sai chuyện gì sao?

Mộc Tiểu Văn hướng hắn mỉm cười hy vọng có thể hòa hoãn một chút mối quan hệ này. Vậy mà thiếu niên đặc ý kia dứt khoát chán ghét rời đi hai tròng mắt không thèm nhìn nàng, tựa hồ chỉ cần nhìn một chút sẽ làm bẩn mắt..

Ánh mắt này... dễ làm cho người ta bị tổn thương a...

Khoan đã, nhạc phụ đại nhân? Ta là nữ nhi của tể tướng, hần gọi tể tướng là nhạc phụ.. vậy ta đây không phải là .. vợ hần sao? Nói thế, ta là phi tử của nhị hoàng tử.. vậy thì hần chính là nhị hoàng tử? Hèn gì trông đặc ý vậy, hần lại là chồng mình, thực không tệ nha..

Mục Tiểu Văn đột nhiên mừng thầm nhưng lập tức tỉnh táo trở lại, không đúng a, ta không phải là vợ của hần mà Mục Tiểu Văn mất tích kia mới đúng.

8. Q.1 - Chương 9

- Bái kiến điện hạ. Làm kinh động đến người rồi! – Mục tể tướng thi lễ.

Mục Tiểu Văn cười khúc khích mà khuất thân. Thân thủ không đánh mà khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, cười đến ngọt lịm như không có vấn đề gì. Nhưng sắc mặt của nhị hoàng tử dường như lạnh hơn khiến nàng có chút xấu hổ..

Người gì mà kỳ quái...Nàng ngượng ngùng mà lui xuống, không tự chủ được mà nghĩ muốn hướng trốn sau lưng tể tướng phụ thân. Trực giác mách bảo nàng rằng không có nơi nào ấm áp hơn là bờ ngực của phụ thân.

Mà nhị hoàng tử này, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ vTiểu Văn tự sát mà hần muốn tới làm một trận âm ỉ ư? Hay là hần quá yêu Mục Tiểu Văn cho nên mới tức giận nàng không biết yêu quý bản thân mình để tới nổi rơi xuống vách núi?

Mục tể tướng thấy Mục Tiểu Văn tiến lại gần mình trong lòng không khỏi trĩu lên một cỗ nhu tình, ông thở dài một tiếng, vừa định thay lời nữ nhi nói thì Lý Vân Thượng đã mở miệng rồi.

- Nhạc phụ đại nhân không nên nói thế. Văn nương nương thân phận tôn quý, tiểu tể sao dám chậm trễ. – mỹ nam tử trước mặt dùng ngữ khí lạnh nhạt mà nói, ngôn từ cung kính kia làm cho người ta phát lạnh.

Mục Tiểu Văn khó hiểu đứng yên một chỗ không biết nên phản ứng thế nào. Dục nhi đứng bên cạnh dịu dàng nhìn, sợ nàng còn yếu nhược mà ngã sấp xuống.

- Điện hạ, tiểu thư.. nàng.. nàng không nhớ rõ những chuyện trước kia nữa.. – như lấy hết dũng khí, Dục nhi đột nhiên lên tiếng, giọng nói có điểm run run sợ hãi. Từ nhỏ nàng đã chăm sóc Mục Tiểu Văn nên gọi quen là tiểu thư, dù Mục Tiểu Văn đã được gả vào trong phủ nhị hoàng tử nhưng nàng vẫn không đổi được cách gọi.

Lý Vân Thượng vốn đối với nữ tử rất ôn nhu bởi vậy dù là một nha hoàn thân phận thấp nhỏ có mở miệng trước mặt thì hần cũng không có tức giận. Hần chỉ thần nhiên nhìn qua nàng và nói:

- Thật sao? Chỉ là không biết Văn nương nương đây là lần thứ mấy nói quên chuyện trước kia? – trong giọng nói hàm chứa nồng đậm sự không kiên nhẫn cùng hèn mọn.

Mục Tiểu Văn nghe hần cứ xưng hô một câu lại một câu “Văn nương nương”, ánh mắt, ngữ khí lại như vậy nên lấy làm kỳ quái. Đây là thái độ của một người trượng phu đối với thê tử của mình sao?

- Văn nương nương bình an nên nhạc phụ đại nhân cũng được yên tâm rồi. Nghe quản gia nói, Văn nương nương do không cẩn thận nên rơi xuống vách núi, bổn vương cũng hy vọng là như thế. Nếu như nương nương vốn là luồn quẩn trong lòng hoặc là muốn lấy cái chết để trừng phạt bổn vương thì.. nương nương, xin cứ tự nhiên. – Lý Vân Thượng nói rồi quay sang gạt đầu với Mục tể tướng và Vương Uyển Ngừ. – Tiểu tể còn có việc nên xin cáo từ. Nhị vị đi bảo trọng, thứ cho không tiễn xa được.

Tựa hồ thời gian đã quá dài, sớm không còn kiên nhẫn, Lý Vân Thượng đứng dậy đi ra ngoài, thậm chí không bận tâm có lễ tiết với tể tướng. Hần đi lướt qua Mục Tiểu Văn với vẻ mặt căm ghét, điều này khiến cho người ta khó có thể tin được hai người vốn là phu thê.

Mục tể tướng đứng lặng thở dài một hơi thật sâu rồi nhìn Mục Tiểu Văn một cái sau đó Vương Uyển Ngừ đi ra ngoài.

Mục Tiểu Văn buồn bực vô cùng, nghe tên nhị hoàng tử kia nói chuyện nàng có thể hiểu được một số điều: một là, Mục Tiểu Văn rất có khả năng là tặc. Hai là, nhị hoàng tử chán ghét nàng. Ba là, Mục Tiểu Văn này hình như thường xuyên giả vờ mất trí nhớ. Nhưng tại sao chứ? Xem ra nguyên nhân rất phức tạp. Nàng nhìn qua Dục nhi muốn hỏi một chút xem chuyện gì đã xảy ra thì liền thấy Dục nhi sớm rơi lệ đầy mặt.

- Tiểu thư, Dục nhi biết lần này là người thực quên hết rồi. Nhưng bây giờ điện hạ lại không tin, nếu điện hạ tin thì có lẽ sẽ đối với tiểu thư tốt một chút. – Dục nhi nghẹn ngào nói.

Mục Tiểu Văn nhìn nàng lo ình như vậy trong lòng chợt ảm áp rồi lại có chút đau lòng, sao Dục nhi luôn khóc? Cầm lấy khăn lụa nàng thay Dục nhi lau nước mắt, bất giác tâm chua xót, rồi mỉm cười hỏi:

- Nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Dục nhi nín khóc nhưng chưa có nói gì. Một lúc sau làm như hạ quyết tâm, khuôn mặt cô nghiêm túc đến:

- Tiểu thư, người đã quên hết mọi chuyện? Trước kia sắc mặt tiểu thư lúc nào cũng bi thiết nhưng lần này lại không có giống. Tiểu thư quên chuyện cũ mà cả tinh thần cũng thay đổi rồi.. cho nên tiểu thư à, hay là người không nên hỏi nữa, cứ như thế này không phải rất tốt sao?

Đúng vậy! Vốn mọi chuyện không có quan hệ gì với nàng cần gì phải biết rồi lại thêm phiền não?

- Được! Không hỏi, sẽ không hỏi nữa. – Mục Tiểu Văn mỉm cười nói.

Nhưng bản thân nàng thật sự muốn sắm cái vai thiên kim của tể tướng, nhị hoàng tử phi sao? Thật ra Mục Tiểu Văn đã biến đi đâu rồi?

9. Q.1 - Chương 10

Mục Tiểu Văn trấn an mình, rồi đâu sẽ có đó, cứ từ từ tìm kiếm rồi cũng sẽ có cách quay về nhà thôi.

Đến được thời cổ đại đương nhiên phải hảo hảo chơi đùa rồi. Mục Tiểu Văn đem mớ quần áo ra xem xét một hồi, không biết chúng được làm từ chất liệu gì, nhìn qua rất phức tạp nhưng sau khi mặc vào thì rất nhẹ, tay áo thanh thoát bay phấp phới.

Dục nhi giúp nàng mặc quần áo xong thì chỉnh trang lại đầu tóc, tô một lớp son nhạt lên môi, vẽ nhẹ một đường lên đôi mi thanh tú. xuôi Dục nhi dạo một vòng nhìn nàng, miệng thốt lên:

- Tiểu thư thật đẹp!

- Thật sao? – Mục Tiểu Văn làm bộ nghiêm túc chọc Dục nhi rồi cười nói. – Tốt lắm. Bây giờ người đưa vị tiểu thư xinh đẹp này đi dạo chơi trong phủ nào. – không đợi Dục nhi phản ứng nàng đã chạy ra ngoài.

Phủ nhị hoàng tử thật là lớn, nếu không có Dục nhi đi theo thì chắc chắn nàng sẽ lạc đường mất. Đi qua một lối hành lang dài, phía trên có treo đầy các lẵng hoa tươi, Mục Tiểu Văn vươn tay hấp lấy bầu không khí mát mẻ trong lành. Bên cạnh đó là một cái hồ nhỏ sóng nước dập dờn bằng phẳng, quanh hồ là những hàng liễu rũ xanh xanh đương lả lướt nghiêng mình soi bóng nước. Nếu Khai Thiên được chiêm ngưỡng một cảnh đẹp thế này, hơn nữa biết nàng sẽ ở trong một hoa viên trông như một lâm viên cổ đại thì không biết cô ấy hâm mộ tới mức nào nữa?

Mục Tiểu Văn vượt qua lớp rào bảo vệ, đi qua một con đường mòn được phủ kín bằng những hòn đá nhỏ, thuận tay bẻ một nhánh cây xuống, nàng vừa phát hiện ra một chữ chuồn chuồn đậu trên lá sen ở trong hồ.

- Tiểu thư, cẩn thận đó! – Dục nhi đi theo sát ruột mà kêu to.

- Dục nhi, người cũng lại đây chơi đi. – chú chuồn chuồn bay đi mất, Mục Tiểu Văn cao hứng lại muốn đi chọc phá một đôi vịt đang bơi cách khá xa bờ. Tuy chỗ kia có vẻ nguy hiểm nhưng Mục Tiểu Văn không có

xem ra gì, nó cách nơi nàng đứng không xa không gần. Mục Tiểu Văn vươn người ra một chút nhưng chột chân bị trượt xuống.. cả người đương ngã nhào xuống dưới hồ.

- Tiểu thư! – Dực nhi cả kinh kêu lên.

Mục Tiểu Văn nhắm hai mắt lại, đột nhiên một thân ảnh màu trắng lướt tới đem nàng kéo vào trong lòng. Cảm giác thấy ấm áp, Mục Tiểu Văn mở mắt ra xem thử, chống lại là một ánh mắt ôn nhu ân cần.

- Tiểu thư, không có việc gì chứ? – cứu nàng chính là một nam tử thanh tú văn nhã, ôn hòa như ngọc a. Nam tử này ôn hòa hỏi nàng rồi vội buông nàng xuống.

- Ta không có việc gì. Cảm ơn người. – Mục Tiểu Văn rời ánh nhìn đi chỗ khác, thoáng lui lại phía sau một điểm. Nàng quay đầu lại nhìn chiếc hồ phía sau, đôi vịt đã bị hù dọa bơi đi rất xa.

- Vịt bơi đi mất rồi! – Mục Tiểu Văn tiếc nuối mà nói.

- Vịt? – nam tử có chút khó hiểu nhưng lập tức nhận không được mà nở một nụ cười.

Dực nhi chạy nhanh lại thì thấy vị nam tử đương đứng đó, thần sắc có chút bối rối rồi khuất thân hành lễ. V mặt nam tử vẫn như thường, Dực nhi hiểu ý liền đứng sang một bên im lặng. Bộ dạng thất vọng của Mục Tiểu Văn vì không nhìn được đôi vịt kia khiến cho vị nam tử bật cười:

- Tiểu thư. Đó là uyên ương!

- Uyên ương? – Mục Tiểu Văn kinh ngạc nhắc lại. Nàng nhớ ngày trước còn nhỏ ở nhà thường nghe người ta nói, nếu muốn nhìn thấy uyên ương thì chỉ có thể tới vườn bách thú tự nhiên mà thôi. Nhưng khi đó tới vườn bách thú đối với nàng mà nói thì chẳng có lấy một cơ hội để đi. Còn bây giờ thì nàng cứ như vậy ngẫu nhiên mà đến, ngẫu nhiên mà được chiêm ngưỡng lâm viên cổ đại lại vừa ngẫu nhiên thấy được uyên ương. Nghĩ đi nghĩ lại nàng thấy mình cũng may mắn và mọi thứ thú vị đó chứ

10. Q.1 - Chương 11

Khuôn mặt tươi cười trong suốt dần biến mất lơ đãng mà chống lại ánh mắt của vị nam tử kia. Trong đáy mắt của nam tử ý cười vẫn chưa có tán đi, vừa rồi y có chút đùa cợt. Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy mặt mình nóng dần lên vội vàng trấn định lấy lại bình tĩnh nói cứng nhắc:

- Không trách được. Trước kia ta chưa có thấy qua.

Dực nhi nghe xong lời này, nhớ tới tiểu thư không còn nhớ rõ chuyện cũ nhưng không ngờ ngay cả điều này cũng quên mất. Xem ra tiểu thư đã muốn quyết tâm quên hết tất cả mọi thứ. Mất Dực nhi chột đục đỏ mắt, trầm mặc không nói gì.

Khóe miệng nam tử vung lên tươi cười cùng ngàn vạn nhu tình:

- Tiểu thư thật là thích chơi đùa. Xin hỏi phương danh tiểu thư?

Mục Tiểu Văn đương định trả lời thì thấy một nha hoàn vội vã chạy tới. Nha hoàn thấy nàng và Dực nhi đứng đó thoáng ngần ra rồi vội vàng khuất thân với nam tử kia, ngũ khí cung kính:

- Đại diện hạ! Nhị diện hạ đang tìm ngài.

Nam tử gật đầu nhìn lại Mục Tiểu Văn với ánh nhìn thật sâu, mỉm cười nói:

- Tiểu thư, sau này còn gặp lại. – nói xong y xoay người sải bước rời đi.

- Dực nhi, hắn là ai vậy? – thấy y đi xa, Mục Tiểu Văn mới hỏi.

- Đó là Đại hoàng tử, người và nhị hoàng tử là một mẹ sinh ra – cũng là hoàng tử mà đương kim hoàng hậu rất yêu thương. Tiểu thư, trong tương lai, Đại diện hạ chính là Hoàng thượng, sau này người nên chú ý một chút tới lễ tiết của một vị nương nương, tránh làm cho người ta chê cười ả nói lung tung. – Dực nhi

không phải không có lo lắng mà nói.>Lễ tiết? Vừa rồi ta có chỗ nào thô lỗ sao? Mục Tiểu Văn nghĩ không ra được là nàng có chỗ nào không lễ tiết, khê lắc đầu, nàng lười suy nghĩ lắm.

- Nhưng sao hần lại không nhận ra ta? Ta là phi tử của đệ đệ hần kia mà. – Mục Tiểu Văn có chút nghi hoặc.

- Tiểu thư, trước kia ngoài nhị hoàng tử ra người vốn không có gặp bất cứ nam tử nào khác. – Dực nhi không thể hiểu được lời của Mục Tiểu Văn nhưng cũng đoán được đại khái ý tứ nên giải thích. – Nên đại diện hạ chỉ biết trong phủ có một Văn nương nương chứ không có biết được là ai. Vả lại nô tỳ lại gọi người là tiểu thư cho nên đại diện hạ cứ tưởng rằng người chỉ là một nữ nhi của quân gia trong phủ hoặc là một người nhà thân cận. – Dực nhi vừa nói ra khỏi miệng thì thấy hối hận ngay, sợ Mục Tiểu Văn nhớ tới chuyện kia nên lo lắng đề phòng mà nhìn nàng.

Mục Tiểu Văn thấy bộ dáng lo lắng của Dực nhi lại cảm thấy thực đáng yêu, mỗi ngày một bộ dáng sợ sệt yếu đuối a.. Khê cười, Mục Tiểu Văn lên tiếng hỏi:

- Vậy đại diện hạ này tên gọi là gì?

- Đây... – Dực nhi có chút khó nói, tục danh của Đại diện hạ sao có thể tùy ý mà nói ra được. Nhưng bị ánh mắt kiên trì nóng bỏng của Mục Tiểu Văn gắt gao ép tới nên cuối cùng nàng đành ấp úng mà đáp. – Đại.. đại diện hạ danh gọi là Lý Vân Hạ.

Lý Vân Hạ? Vân Hạ, thực sự là một cái tên rất hay. So với Lý Vân Thượng kia thì dễ nghe hơn nhiều. Lý Vân Thượng, chỉ nghe cái tên thôi là biết, người cũng như tên, cao ngạo. Vân Hạ thì nghe ôn nhu hơn, thực có tố chất của một bậc vương tử.

Mục Tiểu Văn có chút tâm động nhưng nhanh chóng gạt đi ngay mấy cái ý nghĩ vớ vẩn đó. Hần sẽ làm Hoàng thượng – hai chữ “hoàng thượng” xưa nay cung vi quyền mưu, thủ đoạn kỹ lưỡng, chơi với vua như chơi với còp.. có lẽ nàng nên tránh càng xa càng tốt.

11. Q.1 - Chương 12

Nghe Dực nhi kể lại nhiều chuyện, thì nàng được biết nhị hoàng tử thường cùng các thê thiếp của hần ra ngoài dạo chơi. Sau khi dạo một vòng quanh phủ từ trên xuống dưới, nhân tiện ghé nhìn qua phong cảnh lâm viên, Mục Tiểu Văn liền nảy ra một ý tưởng thú vị cho kế hoạch dạo chơi của mình. Nàng cùng Dực nhi thay nam trang, dắt thêm một tiểu chủ thủ bên hông rồi hăng hái bừng bừng đi ra ngoài.

Xưa nay Dực nhi vốn là một cô nương yếu đuối hay lo sợ y như một chú thỏ nhỏ, có lẽ vì Mục Tiểu Văn trước kia có tính cách thường là đau thương nên Dực nhi mới có cái bộ dáng luôn lo lắng này, lo lắng tiểu thư sẽ bị thương. Để thay đổi được cái cách suy nghĩ này của Dực nhi không phải là ngày một ngày hai được.

Bên ngoài hoàng thành thực náo nhiệt làm sao, hai bên đông đúc các quán xá, các cửa hàng bán đồ nhỏ vừa tập nập. Có muốn ăn gì đó cũng an tâm hơn vì nhìn thực phẩm xanh biếc chắc là không có bị ô nhiễm, càng không sợ ngộ độc. Các món đồ chơi nhỏ nhắn được làm ra bởi những thợ thủ công tay nghề cao nên rất tinh xảo đáng yêu. Chủ quán, tiểu nhị trong các quán xá đều nhiệt tình, thích nhất là không sợ không có tiền!

Mục Tiểu Văn nhìn hoa hết cả mắt, thấy cái gì cũng muốn mua, muốn mua cái gì thì mua ngay, lần đầu tiên đi dạo phố mà nàng đã nghiền mua sắm rồi. Dực nhi theo phía sau không kịp mà trả tiền, trên tay trên cổ cũng bị treo đầy các món đồ chơi nhỏ, từ khi làm nha hoàn cho thiên kim của tể tướng tới giờ chưa từng phải chật vật như thế này bao giờ. Sau đó nàng phải mượn một người đi theo để cầm mấy thứ này.

Mục Tiểu Văn đi dạo thật lâu mà không có thấy mệt, vẫn cứ hăng hái mà bước nhanh phía trước. Chủ quán giới thiệu món nào nàng cũng gọi ra ăn thử, chỉ một đoạn đường thôi mà nàng đã ăn no căng bụng nhưng vẫn có cảm giác không đủ, chốc chốc lại ngó nghiêng nhìn tới các quán ăn ven đường. Trên tay cũng không quên cầm một xiên kẹo đường hồ lô – dạo cụ dạo phố mà nàng vẫn thường thấy trong các bộ phim cổ trang. Tay trái một xiên, tay phải một xiên.

Bên ven góc đường có một tiểu nam hài ôm gối ngồi bất động. Trên khuôn mặt lấm lem đất bẩn ấy, đôi mắt đen lầy mỡ thật to đương nhìn chăm chăm... xiên kẹo đường hồ. Mục Tiểu Văn tò mò nhìn về phía nó rồi bước lại gần. Thằng bé có chút quần bách, vôi vàng rời đi hai tròng mắt, làm một bộ dáng quật cường.

Đột nhiên Mục Tiểu Văn cảm giác được ăn chi vô vị, trước mặt là một tiểu nam hài quần áo tả tơi, gầy yếu đáng thương vậy mà nàng lại đứng đó mà ăn nhiều hết lớn? Nghĩ rồi nàng đi qua, đem xiên kẹo đường đưa cho hắn:

-Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ mời ngươi ăn kẹo đường hồ lô có được không?

Tiểu nam hài tựa hồ tức giận người ta đoán trúng tim đen, chẳng những không nhận lấy ngược lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Người được mượn tới để mang đồ đạc từ phía sau nói đến:

-Công tử, tiểu công tử này ta có biết. Hắn là con rơi của một vị đại thần cũng với tỷ nữ của ông. Tỷ nữ kia địa vị quá thấp hèn nên đã bị người ta hại chết, tiểu công tử này được bà hai đỡ dưỡng. Nhưng hắn bất hảo không chịu nổi, chẳng những không báo đáp ơn dưỡng dục của nhị nương mà lúc nào cũng gây phiền toái. Cho nên trên dưới trong phủ ai ai cũng đau đầu vì hắn, có thể tránh hắn được phần nào thì hay phần đó. Công tử, người cũng đừng tới gần hắn, miễn ột cái phiền toái đến thân.

Mục Tiểu Văn nhìn hắn mỉm cười. Nhìn lại tiểu nam hài trước mắt đây, trông như một tiểu khát cái rách rưới bẩn thỉu, sao có thể tin nó là một tiểu công tử của nhà đại thần chứ? Ánh mắt nó quật cường như trước, cảnh giác mà nhìn bọn họ chăm chăm, trong đó vẫn còn một tia tức giận, tựa hồ muốn nhìn ra được bọn họ đang nói xấu nó cái gì.

Trên một con đường người người qua lại tấp nập phồn hoa náo nhiệt này nhưng ánh mắt của tiểu nam hài này vẫn đề phòng cảnh giác, Mục Tiểu Văn nhìn có chút đau lòng. Thật là hắn bất hảo không chịu nổi sao? Chỉ sợ là hắn rất cô độc. Mẫu thân vốn là tỷ nữ lại bị người ta hại chết nên hắn sớm đã không có chỗ nương thân. Địa vị thấp kém song trên danh nghĩa là con ruột của đại thần kia.. hắn là thường bị các đại nương, nhị nương, tam nương, vân vân.. coi như cái đinh trong mắt. Nhị nương này có thật lòng yêu thương hài tử này không? Làm gì có chuyện đó được.

Thân à tiểu công tử của một gia đình quyền thế, là con của một quan đại thần thế mà bây giờ lại nhìn chăm chăm vào xiên kẹo hồ lô của nàng, chẳng lẽ là nhiều ngày nó không có được ăn gì?

Mục Tiểu Văn đi tới phía trước, ôn hòa mà nói:

-Tiểu đệ đệ, hôm nay tỷ tỷ có chuyện vui nên mới cùng mọi người chúc mừng. Ngươi cũng giúp tỷ tỷ chúc mừng được không? Kẹo hồ lô này vốn là tỷ tỷ mời ngươi, ngươi phải ăn đó, nếu không ăn chính là không muốn thay tỷ tỷ vui vẻ à? – vừa nói nàng vừa đặt xiên kẹo vào tay tiểu nam hài. Lúc đầu tiểu nam hài không có nhận nhưng sau đó chậm rãi nắm tay lại.

Mục Tiểu Văn nhìn thấy cách đó không cũng có hai tiểu hài từ lấm lem trốn len lén nhìn bọn họ liền lấy chút bạc từ Dục nhi đưa cho tiểu nam hài trước mặt mình, xoa xoa đầu nó nói:

-Cùng tiểu bằng hữu đi mua gì ăn đi.

-Ta không còn nhỏ nữa! – tiểu nam hài đang cúi đầu không nói gì, nghe thấy lời này, đột nhiên ngẩng đầu lên tức giận nói.

Mục Tiểu Văn nhìn bộ dáng nghiêm túc của nó, có chút dở khóc dở cười, tiểu hài tử này cũng không thích người ta xem mình là nhóc con sao? Trước kia nàng cũng bị một thằng nhóc xấu tính nói qua nhưng chính nàng cũng không nhớ rõ khi còn bé mình lại có tật xấu này.

Rốt cuộc tiểu nam hài tiếp lấy bạc chạy đi, Mục Tiểu Văn nhìn theo bóng lưng hắn mà thở dài bất đắc dĩ. Đi dạo một hồi lâu như vậy, bây giờ chợt thấy chân tay đều mỏi nhừ, đang định cùng Dục nhi ghé vào một quán trà ngồi nghỉ một lúc thì nàng cảm giác được phía sau có một đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình. Mục Tiểu Văn xoay người lại nhưng không có thấy ai cả, chẳng lẽ do mình quá mệt mỗi sinh ảo giác?

Dục nhi đã cho người mượn kia đem mấy thứ mua này giờ mang về phủ trước sau đó nhìn Mục Tiểu Văn hầy còn chưa có ý định quay về mà nói:

-Tiểu thư, chúng ta đã hết bạc rồi.

-Nhanh vậy sao? – Mục Tiểu Văn thất vọng hỏi. Trà lâu, tửu lâu nàng chưa có được đi qua, hơn nữa đã ăn quá nhiều, giờ nàng muốn uống thử chút đồ uống.

Nhưng không có tiền thì nửa bước cũng khó mà đi, đành phải trở về thôi chứ biết sao được. Trên đường người người đi lại vội vã sát bên nhau, nếu có thể học được cách nhanh tay len lén “mượn” một chút thì tốt rồi. Đương nhiên sẽ không mượn của dân chúng, có mượn thì cũng chỉ mượn của mấy vị công tử ca ca quần áo bóng loáng thôi.

Mục Tiểu Văn làm mặt gian mà cười hề hề khiến cho Dục nhi ngơ ngác không hiểu gì.

Mãi lo suy nghĩ miên man mà nàng cứ bước đi không hề chú ý dưới chân liền giẫm lên một cây gậy không biết người nào để giữa đường lớn. Mục Tiểu Văn trượt ngã, cứ tưởng lần thứ ba bị ngã sắp xuống thì không ngờ vận may lại tìm đến lần thứ hai, nàng rơi vào trong lòng một n

-Công tử! Cần thận! – lần này là một tử y nam nhân đỡ nàng dậy, ôn hòa mà nói. .

Này cũng là một mỹ nam tử a. Môi hồng răng trắng muốt, tuấn tú cao nhẽ, trên người toát ra một loại khí chất quý tộc. “Xuyên qua thì nhất định sẽ gặp được toàn mỹ nam hình như đã thành một định luật hay sao ấy nhỉ?”, Mục Tiểu Văn không khỏi có ý nghĩ tếu táo. Ngày xuân sáng rõ mang theo hơi lạnh khí tức rơi ở trên người, ngày xuân thì tâm tình cũng không thể để người khác gây ồn ào mà ảnh hưởng tới, tươi mát mà tốt đẹp a.. < nguyên=“” bản=“” qt=“” à=“” hình=“” như=“” suy=“” nghĩ=“” của=“” n9=“” rất=“” ngôn=“” ấy=“” nhỉ..????=“”>

-Đa tạ công tử! – Mục Tiểu Văn mỉm cười nói, ngữ khí phải hạ thật trầm xuống cho hợp với tình huống lúc này.

Nam tử cũng mỉm cười đáp lại rồi xoay người rời đi. Hôm nay Mục Tiểu Văn phải nhìn chăm chú không ít bóng lưng của người khác, lần này cũng không có ngoại lệ. Tầm mắt khuất dần bóng tử y nam tử kia, Dục nhi chớp chớp mắt, đột nhiên phát hiện một cảm túi rút trên mặt đất. Dục nhi cúi xuống nhặt lên rồi đưa cho Mục Tiểu Văn:

-Tiểu thư. Hình như vật này là do vị công tử kia đánh rơi.

Tiếp nhận lấy chiếc túi, Mục Tiểu Văn sờ nắm một chút, hình như là bạc, nâng nâng cân nhắc một hồi nàng không biết có nên hoàn lại hay không? Trời ơi, vừa rồi nàng cũng chỉ nói giỡn mà thôi, nàng không có ý định là muốn trộm bạc của người ta. Nếu như vị công tử kia một lát sau phát hiện mình không có bạc quay lại thì bắt đắc dĩ nàng trở thành kẻ trộm rồi.

Mục Tiểu Văn vội vàng cùng Dục nhi đuổi theo nhưng không hề nhìn thấy thân ảnh của hắn. Sau đó hai người vừa đi vừa nhìn xung quanh nhưng không có tìm được người kia.

Đúng lúc, từ bên trong một tiểu quán bên đường vang lên tiếng la hét của người nào đó. Mục Tiểu Văn phiêu mắt tò mò nhìn tới, vừa lúc một người trong nhóm dân chúng vậy lại xem rồi đi để lộ ra một bóng lưng của nam tử, đúng là tử y nam tử kia rồi!

12. Q.1 - Chương 13

- Dục nhi! Bên này. – Mục Tiểu Văn gọi Dục nhi đang còn nhìn đông nhìn tây lại, hai người bước nhanh tới.

Một người ngồi lọt thỏm vào trong đám đông, xung quanh treo đầy các cây quạt cùng tranh chữ, ...

Trước tiểu quán người càng đông hơn. Chủ quán đầu đội khăn chít, văn văn tĩnh tĩnh, trông như một tú tài trẻ tuổi. Còn vị khách có tranh chấp kia trên mặt lộ vẻ sốt ruột.

- Công tử, người không nên được voi đòi tiên! – trước quán, một thanh y nam tử < nam=“” nhân=“” mặc=“” quần=“” áo=“” màu=“” xanh=“”> có nét phẫn nộ nói, sắc mặt phát lạnh, tay đặt trên một bội kiếm. Bên cạnh đúng là vị tử y nam tử kia, không tức giận, bình tĩnh mà nhìn. Xem bộ dáng vị thanh y nam tử này hẳn là người đi theo hắn.

Đối diện là một tên đương cao giọng làm âm ỉ, y phục cẩm hoa lòe loẹt, tay phe phẩy chiếc quạt mà nói nghênh ngang:

- Không phải đã nói nếu bốn công tử thắng thì các người phải bỏ bạc ra sao? Bốn công tử này là người đàn ông hoàng, chữ cũng đã được viết ra. Định nuốt không bạc sao? Không có bạc sao? Xem áo quần các người mặc cũng đáng giá đó, chỉ bằng cỡi ra làm vật thể đi, thế nào? – nói xong hắn cười ha hả. Hai tên sai vật đi theo cũng không thèm kiêng nể gì mà cười rộ lên.

- Tiểu thư, nô tỳ biết người này! – Dực nhi nói nhỏ bên tai Mục Tiểu Văn. – Hắn là Phương Mặc, công tử nhà Lại bộ thượng thư. Năm tiểu thư 13 tuổi, hắn từng tới nhà cầu thân nhưng tiểu thư không đồng ý, lão gia nhân cũng có lời cự tuyệt rồi. Bởi vì chuyện này mà lão gia và thượng thư đại nhân có nhiều mâu thuẫn bất hòa.

- Vậy hắn có từng gặp ta chưa? – Mục Tiểu Văn có chút khẩn trương, lần đầu xuất môn đi chơi đã bị người ta nhận ra thì thật xui xẻo, vả lại còn khiến họ không tôn trọng mình nữa.

- Không có. Hắn là một công tử nổi tiếng hoa hoa công tử cho nên tiểu thư không muốn gặp hắn. Mà nghe nói, hắn cũng chỉ tò mò danh tiếng của tiểu thư, tiểu thư không gặp, hắn cũng bỏ đi luôn. – Dực nhi nói.

Danh tiếng? Mục Tiểu Văn lấy làm kinh hãi. Mục Tiểu Văn này rất có tiếng tăm sao?

- Người nói ta là người có danh tiếng ư?

- Đúng vậy. Vốn tiểu thư đều tinh thông cầm kỳ thi họa, là một đại nữ nhân tài ba nổi tiếng khắp trong ngoài trong kinh thành.

Mục Tiểu Văn thực sự xấu hổ, nếu nói tới cầm kỳ thi họ phải... loạn đánh đàn, năm tử kỳ, tiểu nhân thư, ảnh chụp bức tranh, nghĩ lại chắc không có sai biệt lắm. Đại nữ nhân tài ba? Đại tài nữ mới đúng!

Hoàn hảo mất trí nhớ rồi!

- Công tử ta quả thật vừa rồi đánh mất bạc, có tin hay không thì tùy các người! – thanh y nam tử lên tiếng. Có lẽ y những tưởng chuyện này vốn nhỏ nhặt dễ giải quyết thôi nhưng đến lúc này thì có chút quần bách.

Nghe qua cuộc đối thoại của mấy người họ có thể phỏng đoán được tử công tử kia đã cùng Phương Mặc đánh cuộc, nếu Phương Mặc có thể viết được từ còn thiếu thì tử y nam tử sẽ phải bỏ bạc ra. Tử y nam tử thua song bạc lại nằm trên tay nàng. Nàng muốn đi lên đưa cho hắn nhưng người vây xem đứng sát nhau khiến cho lối đi chật chội khó vô cùng. Nhìn qua tử y nam tử này không phải là kiểu người tùy tiện gặp ai cũng đánh cuộc, không biết tại sao hắn lại đáp ứng.

- Công tử người đã đánh mất bạc, vậy trên người người không có bạc sao? Cho dù không có bạc thì lấy ngọc bội thay thế cũng được. – Phương Mặc nói.

- Công tử cùng ta xuất môn chưa bao giờ mang theo bạc. – thanh y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi mà giải thích.

- Xuất môn không mang theo bạc? – Phương Mặc làm cái dạng như nghe được truyện tiểu lâm nên nhìn chung quanh cười nói giễu. – Hắn tưởng rằng hắn là ai? Không mang theo bạc thì ăn cái gì uống cái gì? Nực cười!

Mục Tiểu Văn đã nhin không được, tên Phương Mặc công tử nhà thượng thư này keo kiệt vậy sao? Đòi tiền người ta trắng trợn thế này ư? Nén lại sự khó chịu, nàng ngang nhiên từng bước ép sát tới.

Nàng không thể trở mặt mà nhìn ân nhân cứu mạng mình chịu nhục được, khóe miệng vẫn mỉm cười, ánh mắt thực bình tĩnh, sau giây Mục Tiểu Văn đã trào lên một cổ nóng bỏng bức xúc, đầu óc còn chưa có phản ứng thì từ miệng đã bật ra thanh âm trầm trầm đúng là giọng của một nam tử:

- Người đừng có quá kiêu ngạo. Người đánh cuộc gì? Ta với người đánh cuộc.

Bỗng có người bước ra từ trong đám đông khiêu khích làm cho ai ai cũng cả kinh. Tử y nam tử kia tựa hồ có chút nghi hoặc. Phương Mặc làm mặt khinh miệt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lượt rồi phe phẩy cây quạt, nói:

- Tại sao ta phải đánh cuộc với người?

- Bằng cái này! – thoáng cái tâm trí Mộc Tiểu Văn trống rỗng sau đó phản ứng cực nhanh mà thá thanh chủ thủ bên hông đặt lên bàn. Những chủ thủ vừa rời tay thì nàng đã thấy hối hận, nàng không hề muốn xuất ra cái này, không biết là nó có đáng giá hay đáng bỏ đi?

Nếu nó là một thanh sắt thanh đồng không phải làm cho người ta cười đến rụng răng rằng “Thiên kim tiểu thư của nhà tể tướng không có gì đáng giá hơn một thanh sắt vụn” hay sao? Lão thiên gia phù hộ nhưng ngàn vạn lần đừng có phát ra mùi gì a...

Mạnh mẽ trấn định, nàng nói tiếp:

- Không phải người đòi tiền sao? Nếu người thắng, cái này sẽ thuộc về người. Trái lại, nếu người thua, chẳng những số bạc mà vị công tử đây thua được xóa hết mà người còn phải cấp lại lượng bạc tương đương cho họ. – Mộc Tiểu Văn lần nữa tự nhủ với mình không nên lo lắng thừa, nói không chừng bọn người này sẽ bị khí thế của nàng hù dọa, hoặc giả thanh chủ thủ kia rất đáng giá. Không phải những thứ nàng mang theo đều được chuẩn bị từ trước rồi ư?

Phương Mặc lạnh lùng cười cầm lấy thanh chủ thủ tinh tế mà chơi đùa. Thân chủ thủ tuy không có chỗ nào thần kỳ hay đặc biệt nhưng lại phần chuôi có nạm ngọc và được khắc chữ, điều này cũng đáng giá để xem xét.

Dục nhi sốt ruột lay lay Mộc Tiểu Văn:

- Tiểu... Công tử, đó là món đồ mà Lý công tử đưa cho người, ngàn vạn lần không thể đưa cho hắn. – Đó là món quà trong một lần Lý Vân Thượng say rượu mơ hồ đã tặng cho Mộc Tiểu Văn, và nó cũng chính là lễ vật duy nhất Mộc Tiểu Văn có được từ Lý Vân Thượng. Mộc Tiểu Văn luôn cất giữ cẩn thận nó, Dục nhi sợ nàng vạn nhất ngày nào đó nhớ lại chuyện cũ nhất định sẽ rất hối hận vì đã lấy lễ vật tùy tiện mà đi đánh cuộc.

Lý Vân Thượng đưa cho Mộc Tiểu Văn sao? Tặng chủ thủ thì có ý tứ gì chứ? Mộc Tiểu Văn lấy làm khó hiểu, nếu là lễ vật thì đáng lý hắn phải chọn một món đồ khác chứ, hắn đâu phải chỉ có một thứ này đâu. Dục nhi thấy nàng nóng nảy, không có ý định thu hồi quyết định liền lặng lẽ kéo nàng đến một bên hỏi nhỏ:

- Tiểu thư. Người không thể đem chủ thủ này giao cho người khác.

- Tại sao?

- Bởi vì... bởi vì.. – Dục nhi bí thế, không nghĩ ra được lý do gì cho thuyết phục. Đột nhiên nhớ tới điều gì đó, Dục nhi vội nói. – Tiểu thư, không phải người có mang một chuỗi vòng cổ sao? – chuỗi vòng cổ đó trước kia không có thấy tiểu thư đeo qua, hình như chỉ cao hứng nên mới dùng tới.

Mộc Tiểu Văn giật mình, đó là món quà mẹ mua tặng nàng trong ngày sinh nhật tròn 18 tuổi, đó chỉ là một chiếc vòng cổ bình thường.

Mặc dù không thích, ngại người ta chê già chê quê mùa nhưng đã mang từ lâu nên càng ngày lại càng thích.

Huống hồ bây giờ chuyện trở về rất xa vời, vật kỷ niệm để nàng lưu giữ cũng chỉ có mình nó, sao có thể tùy tiện bỏ đi chứ? Vội vàng đưa tay lên bảo vệ cổ, nàng trừng mắt nhìn chăm chăm Dục nhi, lắc đầu nguây nguậy.

- Tiểu thư! – Dục nhi bắt lực mà thâm kêu lên.

- Bốn công tử nhận lời thách thức, hơn nữa ngoài thanh chủ thủ này ta không có hứng thú với thứ khác, chủ tớ các người không cần phải tranh cãi nữa. – bên môi Phương Mặc dật ra một tia cười.

- Tiểu thư, chúng ta không đánh cuộc nữa. – Dục nhi thấy khuyên can không được nữa liền đi tới lấy lại thanh chủ thủ.

Phương Mặc dùng chút lực liền chế trụ cổ tay Dục nhi, Dục nhi bị đau đớn nên buông lỏng tay ra, chủ thủ rơi xuống, Phương Mặc tiếp được, hắn có chút nghi hoặc hỏi:

- Chủ thủ này có giá như vậy, vì sao người lại muốn bỏ đi?

- Người nào cho người cái quyền kiêu ngạo lộng hành như vậy, còn làm nhục nhã ân nhân của ta. – Mục Tiểu Văn đỡ lấy Dực nhi, hung hăng trừng mắt.

- Ân nhân? – Phương Mặc giật giật mi.

- Đúng vậy. Vị tử y công tử kia vừa rồi đã cứu ta không bị ngã xuống đường, đối với ta là có một chi ân. Vả lại túi bạc của hắn đúng là đã đánh mất, người vì tiền mà gây sự làm thương tổn người khác. Thật bất công. – Mục Tiểu Văn hy vọng có thể nhìn ra được điểm lương tri nào đó trong con người hắn nhưng không ngờ Phương Mặc lại cười ha hả. Ngay cả tử y nam tử kia cũng có chút ý cười bên môi.

- Một chi ân? – Phương Mặc cười nói. – Thật là thú vị. – hắn lấy cây quạt nâng cằm Mục Tiểu Văn lên chọc ghẹo. – Nếu ngươi là một nữ tử, ta nhất định sẽ thu nạp thành thê thiếp mới được.

Dực nhi tức giận đến run cả người lên, Mục Tiểu Văn nhin không nổi mà nghiêng răng nghiêng lợi, tên này ngang nhiên làm càn. “Xem ngươi còn cười nổi không?”, nghĩ thầm vậy, nàng lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc là cuộc cái gì? Nhanh nhanh bắt đầu đi chứ.

- Ha ha... Ngay cả cuộc cái gì cũng không biết mà dám lỗ mãng xông lên thách thức, ngươi thật đúng là đáng yêu quá! – Phương Mặc cười ha hả.

- Bớt sàm ngôn đi. Rốt cuộc điều kiện là cái gì? – Mục Tiểu Văn chớp mi, thanh âm lạnh băng.

- Điền từ cho đối xứng. Lần này lấy đề tài chính là thơ phú, hình thức không có gì để phân cao thấp. Thế nào? – Phương Mặc không cười nữa mà nghiêm túc trầm ngâm một hồi rồi nói. Sau đó hắn quay sang vị tú tài đầu đội khăn chít đề nghị. – Làm phiền công tử này ra đề tài.

Mục Tiểu Văn nhìn hắn cười ranh mãnh bất giác rung mình, chuyện mình lo lắng rốt cuộc cũng xảy ra rồi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Người xưa yêu nhất là so tài cái gì? Đương nhiên là so tài văn thơ.

Trời ạ, nàng ngay cả viết một câu thơ còn con còn không biết nữa là. Mặc dù từ tiểu học tới trung học có được học qua chút ít song có thể nhớ lại hay không thì thật khó khăn. Còn phải điền cho đúng với bài thơ thì... giết nàng đi!

Dực nhi đã đem túi tiền trả lại cho tử y nam tử, y chỉ mỉm cười vuốt cằm, y rất hứng thú với một màn trước mặt này. Dực nhi thì tự hào mà nhìn tiểu thư nhà mình, nếu nói về so thơ phú thì tiểu thư nhà nàng vốn rất có tiếng, hôm nay phải cho tên công tử họ Phương nghênh ngang này biết mặt mới được.

Mục Tiểu Văn thấy mặt hai người họ vui vẻ thế kia, trong lòng một mảnh hoang vu. Đánh trả thì không được, ngược lại bị người ta nhục nhã nữa. Còn mỹ nam tử ân nhân trước mặt, rồi bao nhiêu người chung quanh đứng xem náo nhiệt...

Lý Bạch đại nhân, Đỗ Phủ đại nhân, cứu mạng cứu mạng!

- Bắt đầu đi! – Phương Mặc cười cười nói.

- Bây giờ đương là lúc xuân, vậy thì lấy xuân cảnh làm đề tài, phú thi một bài.

- Ta đến trước. – Phương Mặc tự tin cười cũng không có thèm nhìn Mục Tiểu Văn, ra thơ. – Ngày xuân chuẩn bị êm ái, hoa kính ám thơm mát chảy. Ngộ khởi oanh thanh xé gió khéo léo, nơi nào gọi xuân sâu?

Chung quanh mọi người tấm tắc khen “Hay”, Mục Tiểu Văn cũng khẽ mỉm cười tựa hồ là thưởng thức mà gật đầu nhưng trong đầu thì đang quay cuồng hỗn loạn lục tung trí nhớ về khóa học ngữ văn thời trung học.

Sắc cây cỏ xa xem gần nhưng lại không có, trước đó là câu gì mà tiếp theo là câu gì đây? Vạn điều buông xuống hạ lục tứ tầm.. phải nói gì đây? Câu trước vốn là...? Câu sau vốn là...? Trước kia có đọc qua rất nhiều bài thơ về vịnh xuân những sao bây giờ một chữ cũng nghĩ không ra được?

Phương Mặc đắc ý cười nhìn nàng, ánh mắt tử y ân nhân cũng có chút chờ mong, tâm Mục Tiểu Văn như bị đánh trống, khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly tựa hồ suy nghĩ miên man. Thực chất nàng đang giãy dụa tuyệt vọng, phải bình tĩnh nào, sóng gió cũng qua nhanh thôi, bị ép tới đường cùng thế nào cũng phá được ấy mà. Có muốn tránh cũng không được nữa. Được rồi, đối thì đối.

Suy nghĩ xong, Mục Tiểu Văn khẽ mở đôi môi đỏ thắm của mình đối lại:

- Xuân miên bất giác hiểu, xừ xừ văn đề hiểu, dạ lai phon vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu.

.

Niệm xong, nàng có chút giật mình, ngoài mặt thì ưu nhã mỉm cười khiêm nhường đối mọi người nhưng trong lòng thì như có bão. Lý Bạch đại nhân, Đỗ Phủ đại nhân, cảm ơn các người. Mặc dù không nhớ rõ là có đúng một trong hai người làm không những ta vẫn muốn nói cảm ơn các người, cảm ơn các người đã ủng hộ tinh thần cho ta.

Vị tú tài đầu chít khăn mặc niệm hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Đoạn thơ này ban đầu đọc cảm giác rất bình thường nhưng lặp đi lặp lại đọc thì thấy hàm ý rất sâu sắc. Chính thể thì đoạn thơ bình dị tự nhiên, song du xa thâm hậu, độc trần diệu cảnh. – nói rồi vị tú tài quay sang khẽ cười với Phương Mặc. – Công tử, là ngài thua.

13. Q.1 - Chương 14

Phương Mặc không tỏ ra giận dữ mà cầm lấy chủy thủ đi tới trước mặt Mục Tiểu Văn, đùa cợt mà nhìn chăm chăm nàng giây lát rồi mới đưa chủy thủ qua, nói:

- Lần này ta thua, có cơ hội thì lần sau sẽ tái tỷ thí. – liếc nhìn Mục Tiểu Văn một cái thật sâu, Phương Mặc cất bước rời khỏi.

Tái chiến? Tha cho nàng đi. Nếu lần sau có kiêu đầu này thì nàng phải chạy trốn càng xa càng tốt mới được. Mục Tiểu Văn nghĩ lại mà vẫn thấy sợ nhưng chợt nhớ điều kiện là trả bạc cho ân nhân, nàng liền đi lên ngăn hãm lại:

- Người còn chưa trả bạc! – trước khi đánh cuộc đã giao hẹn là nếu thắng sẽ được bạc, đương nhiên là nàng muốn đường đường chính chính đòi rồi.

Trong đám người vây xem xung quanh đã có kẻ lắc đầu, thầm tưởng vị công tử này vốn là một người phong nhã khó tìm nhưng ai dè lại là giống một tên buôn. Phương Mặc lơ đãng chờ hồ nhện không được mà cười cười, mới tránh thoát khỏi tay Mục Tiểu Văn đuổi tới, tay áo hần nhẹ tung bay lướt qua mặt nàng.

Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy một trận gió bên người, một thanh âm như thì thầm ôn nhu nhẹ nhẹ nói bên tai nàng: “Tiểu thư, sau này còn gặp lại!”.

Nàng còn chưa kịp kinh ngạc thì liền cảm giác trên vai mình có một vật gì đó, thuận tay sờ lên mới phát hiện một miếng ngọc bội, quay đầu lại nhìn Phương Mặc thì hắn đã đi được một đoạn xa, tiếng cười cao hừng hực còn vọng lại.

Mục Tiểu Văn phải cố trấn an mình lắm mới không bức xúc nói thành tiếng, vừa rồi thật nguy hiểm, tâm lý lúc này đã trầm tĩnh hơn đôi chút.

Xem ra Phương Mặc ngay từ đầu đã biết nàng là vốn là nữ tử, quả nhiên như lời Dự nhi nói, tiếng đồn thật không sai chút nào, hắn đúng là một hoa hoa công tử.

Người xem dần dần tán đi, vị tú tài chít khăn kia mỉm cười hơi vuốt cằm rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc của mình. Tử y nam tử bước tới, khẽ cười nói:

- Đa tạ công tử trượng ý cứu giúp!

- Là do ta tức giận nhện không được thôi. – Mục Tiểu Văn có chút quẫn bách, là mình mang ơn người ta, vừa rồi lại còn nòng nọc thì văn thi thơ, thực quá mức ngây thơ mà. Sắc mặt nàng dần nóng bừng, lời nói cũng loạn hết cả lên.

- Tại hạ lại cảm thấy công tử thực giống như một đứa trẻ chân thật, rất đáng yêu. – thái độ tử y nam tử chăm chú.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu lên liền bắt gặp cặp mắt ôn nhu ấm áp, khuôn mặt càng thêm nóng bừng, lại vội vàng cúi đầu xuống.

- Tại hạ Khinh Phong, không biết công tử xưng hô thế nào? – tử y nam tử hỏi.

- Ta ... ta gọi là Mục Mộc. – thân là nữ tử nhưng vì là nữ nhi của tể tướng nên nàng nghĩ hẳn là nhiều người biết đến tên mình. Lấy họ của nàng ghép với họ của Mục Tiểu Văn thành cái tên giả là Mục Mộc đi.

- Mục Mộc? – Khinh Phong đọc lại một lần nữa, trên mặt lại tươi cười, thanh âm nhẹ nhàng chọc nàng. – Mục công tử. Chẳng những là người đáng yêu mà ngay cả cái tên cũng rất đáng yêu!

Người này nói ngon nói ngọt cứ như là đã viết nháp từ trước vậy, Mục Tiểu Văn vừa ngại ngừng lại vừa có ý nghĩ chế nhạo.

- Mục công tử, nếu đã không có chuyện gì thì sao không tới trà lâu uống chén trà? – Khinh Phong đột nhiên đề nghị.

Ý kiến rất hay, bây giờ nàng thật sự khát nước muốn chết rồi, nhưng ngó lên nhìn sắc trời thì đã không còn sớm. Khinh Phong nhìn thấy sự khó xử trong nàng nên cười nói:

- Mục công tử, hay là có một cái hẹn với ta ngày mai đi. Trưa mai chúng ta gặp nhau tại trà lâu này, lúc đó công tử sẽ có thời gian thưởng thức vị thơm của trà hơn. Ý công tử thế nào?

- Khinh Phong công tử, hẹn vậy đi! – trầm ngâm chốc lát, Mục Tiểu Văn đáp ứng>Sau khi len lén hồi phủ, Dục nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nàng cứ nhắc đi nhắc lại mấy câu giống như nhện đã lâu mà nay vỡ òa ra.

Cái gì mà không nên xưng huynh đệ với nam tử xa lạ, cái gì mà không được nói chuyện với Phương Mặc, vân vân và vân vân...

Dục nhi lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại hai câu ấy với vẻ mặt sầu khổ, nói rồi nhìn Mục Tiểu Văn, đặt xuống một ly trà, rồi lại lẩm bẩm, dừng lại, rồi hướng Mục Tiểu Văn nhìn chăm chăm.

Mục Tiểu Văn hôm nay vừa được tỷ thí lại còn có ước định, hưng phấn còn chưa có tán đi, ngồi phịch xuống giường, nàng chăm chú nhìn Dục nhi đi tới đi lui, cuối cùng nhện không được mà cười ra tiếng.

- Tiểu thư! – Dục nhi nhìn Mục Tiểu Văn còn có tâm tư mà cười được sao? Nhẹ đặt trà sang một bên, nàng đi tới bên giường ngồi xuống, thần sắc sốt ruột, suy nghĩ một hồi mới nghiêm mặt nói. – Tiểu thư, Khinh Phong công tử kia lại lịch không rõ, ngày mai người không thể đi được.

Còn Phương Mặc kia là người trơ trên suốt ngày chỉ lui tới tú viện trêu ghẹo nữ nhân, mọi người ai cũng chê cười. Tiểu thư, sau này người không nên cùng hắn nói chuyện. Mảnh ngọc bội kia nên ném đi.

- Tại sao lại phải ném miếng ngọc bội đi. Ta thấy nó là một vật rất quý mà. – Mục Tiểu Văn lấy ra miếng ngọc bội vui vẻ chơi đùa. Hình dáng gọc bội này khó đoán ra được, nhìn thoáng qua giống hình trái tim, toàn thân phát sáng màu đỏ rực, rất là đẹp.

Hai má Dục nhi hồng hồng lên vì bất lực không biết nên nói thế nào. Mục Tiểu Văn kỳ quái nhìn nàng chăm chăm, ngập ngừng một lát, nàng mới nói tiếp:

- Chuyện là.. Phương công tử nếu để ý nữ tử nhà ai thì trước hết là tặng một khối ngọc bội, sau đó nhân tiện...

Sau đó nhân tiện khanh khanh ta ta, cuối cùng lại nhân tiện muốn đón về nhà cấp ăn chứ gì? Nhìn ánh mắt của Dục nhi thì Mục Tiểu Văn có thể đoán ra được vài phần.

“Loại chuyện này thời bấy giờ không thiếu” Mục Tiểu Văn dở khóc dở cười.

- Vậy những nữ tử đó không phản kháng sao?

- Phản kháng làm cái gì? – Dục nhi khó hiểu hỏi. – Mặc dù Phương công tử là người phong lưu nhưng không có cường bức ép buộc ai, nếu vị nữ tử nào không muốn thì hẳn sẽ không ép buộc. Huống hồ thượng

thư đại nhân ở kinh thành này quyền cao chức trọng, các vương công quý tộc tới nịnh hót còn không có hết nữa là.

Đi theo một người là hoa hoa công tử, dĩ nhiên là cũng có nhiều phụ nữ có thể chấp nhận, vả lại cha hắn lại là thượng thư đại nhân thân phận cao quý, thời đại phong kiến này trọng nam khinh nữ, chỉ sợ đây cũng là một nguyên nhân chính khiến phụ nữ có lỗi suy nghĩ kia.

- Nếu vậy chẳng phải bây giờ hắn có rất nhiều thê tử sao? – Mục Tiểu Văn hỏi sang chuyện khác.

- Tiểu thư, người hồ đồ rồi, thê tử thì chỉ có một vị, đó chính là muội muội của Lan phi nương nương, nhị tiểu thư của Thạch tướng quân – Thạch Diêu. Thiếp thất cũng có mấy người. Hơn nữa, nghe đồn hắn còn thân mật với không ít cô gái ở Túy Oanh các. – thanh âm của Dục nhi càng ngày càng nhỏ lại.

Chính thê chỉ có một còn những người khác chỉ có thể làm thiếp. Cho nên được trở thành thê thì phải tìm mọi cách mà bảo trụ địa vị của mình. Trong lịch sử phong kiến vẫn không thiếu các sự kiện chém giết hãm hại lẫn nhau trong hậu viện.

Còn Túy Oanh các, Đắc Tiên viện? Rõ ràng là kỹ viện rồi. Phương Mặc kia thê thiếp thành đàn không biết đủ lại còn muốn không ngừng mở rộng hậu viện của mình ư? Mục Tiểu Văn vừa mới sinh một điểm hảo cảm với hắn lập tức tiêu tán không còn sót lại chút gì.

Chỉ là, Lan phi nương nương, cái tên này nghe rất quen tai. Đúng rồi, đó không phải là một trong những thê thiếp của Lý Vân Thượng sao?

Trong đầu chợt hiện lên vẻ mặt lạnh lùng của Lý Vân Thượng, không hiểu sao nàng lại thấy bức mình. Tại sao Lý Vân Thượng lại chán ghét nàng như vậy, nàng rất muốn hỏi Dục nhi những rồi lại sợ mà im lặng suy nghĩ miên man. Lấy lại tinh thần, nàng quay sang hỏi Dục nhi:

- Dục nhi, người có biết Khinh Phong là ai không?

- Vương công quý tộc đại đô trong kinh thành này có lui tới bãi phóng nô tỳ có gặp qua không ít. Nhưng vị Khinh Phong công tử này nô tỳ chưa bao giờ thấy qua cũng chưa có nghe nói đến. Chắc là một vị công tử từ nơi khác đến kinh thành chơi thôi. – Dục nhi lắc đầu.

Từ nơi khác tới kinh thành? So với nàng hình như giống nhau. Nhưng chỉ là nàng đây có nhà mà không biết làm sao để quay về?

14. Q.1 - Chương 15

Ngày thứ hai, Mục Tiểu Văn cùng Dục nhi đi thăm thú một vách núi nhỏ. Khắp dọc vách núi là những mảng hoa nhỏ màu tím nằm trên nền cỏ xanh mơn mẫm.

Khung cảnh thật tinh xảo xinh đẹp, tự nhiên tươi mát, cùng với những cơn gió đầu xuân từ từ thổi tới mang lại cảm giác rất thoải mái, sáng khoái.

Đến gần vách núi, nàng cúi nhìn xuống chỉ lơ thấy được đáy cốc hun hút thăm thẳm tối đen, bên vực dốc thẳng đứng dựng xuống.

Chính tại vách núi này là nơi mà nàng được cứu lên. Từ phía bên kia đứng nhìn xuống có thể xuyên thủng qua bên này.

Nếu vậy, có phải hay không đứng từ nơi này nhảy xuống là có thể trở về? Nhưng phải nhảy thế nào đây?

Trực tiếp nhảy xuống hay là đi tới một khoảng cách nhất định rồi mới nhảy? Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã cảm thấy một trận không rét mà run rồi.

Nếu có đi xuống dưới một chút mà nhìn lên thì thậm chí là quay cuống đầu óc ngất đi ấy chứ. Không có đầu mối, đành từ từ nghĩ cách thôi. Bây giờ tới nơi hẹn đã.

Gặp lại Khinh Phong, Mục Tiểu Văn có chút kinh diễm. Hôm qua vốn là quần áo màu tím sậm, hơn nữa hắn luôn lãnh đạm cười, tạo nên một vẻ hoa mỹ kiều mỹ thần bí.

Nhưng hôm nay lại một thân tím nhạt làm giảm đi vài phần kiều mỹ, trông hắn thanh thuần và nụ cười tự nhiên hơn.

Nhất cử nhất động của hắn tràn ngập khí tức quý tộc, phải chăng hắn đúng là một vương tử thần bí đến từ nơi khác?

- Trông người rất đẹp! – tựa hồ bị nụ cười ôn hòa kia hấp dẫn, Mục Tiểu Văn thốt thành lời, nhưng lập tức phản ứng lại, mặt nóng dần lên.

- Mục công tử quả thật là rất đáng yêu. – ban đầu Khinh Phong sững sốt sau đó mở miệng cười đáp lại.

Đủ rồi, hôm qua cũng dùng từ này mà khoa trương nói, hôm nay lại tiếp tục. Nàng thực muốn đem đầu giấu xuống dưới gầm bàn a..

- Hình như Mục công tử rất hay đỏ mặt, trông giống như một tiểu cô nương vậy. – Khinh Phong công tử tiếp tục tấn công.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy trên mặt thực sự là tình khiết chân thành, đôi mắt to chớp chớp, bộ dáng hắn đơn thuần nghi mà nghi hoặc giống như vô tội vậy.

Trong lòng thầm hoảng lên, nhất định là người này cũng đã nhìn ra được mình là một nữ tử nhưng vẫn cố tình giả trang làm một người vô tội không biết gì. Cái gì mà lạnh nhạt, giả tạo hết!

- Bởi vì Khinh Phong công tử rất đẹp cho nên tại hạ không thể không đỏ mặt.

Khinh Phong thản nhiên mỉm cười nhưng Mục Tiểu Văn nhìn ra là hắn đang đỏ mặt a. Ha ha, hắn cũng biết đỏ mặt? Cái gì mà ưu nhã, cái gì mà giả trang bình tĩnh, thẹn thùng thì cứ nhận là thẹn thùng đi.

Người xưa nói thế nào nhỉ, à, là sồ nhi ! Ha ha, sồ nhi chính là sồ nhi, giả trang thẳng nhóc thành lão làm cái gì chứ? Mục Tiểu Văn nhin cười, nàng rất có hứng thú khi xem vẻ mặt biến hóa của hắn.

Tình cảnh này giống hệt đang tán tỉnh rồi. Thanh y nam tử đi theo Khinh Phong giống như bị hù dọa, mặt nghệt ra gắt gao nhìn, còn Dục nhi thì làm vẻ lo lắng.

Mục Tiểu Văn một kích thành công liền chiếm thượng phong, tiếp tục hăng hái mà nhìn chăm chăm Khinh Phong. Khinh Phong tiếp tục giả lạnh nhạt, thanh y tùy tùng kia cũng trầm mặc không nói, Dục nhi muốn nói lại thôi. Nhất thời không khí trở nên quái dị.

- Khách quan, đây là trà của ngài. – thấy tiểu nhị bưng trà lên làm cho Khinh Phong thở phào nhẹ nhõm.

- Mục công tử, mời dùng trà!

-Ồ! – Mục Tiểu Văn bị chén trà hấp dẫn. Đây là lần đầu tiên nàng được uống trà trong một trà lâu cổ đại, thật sự là lần đầu tiên đó.

Ngồi trên lầu hai, nàng hướng nhìn ra xa ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, miệng mỉm cười rồi dùng tay phải cầm lấy chén trà, thổi đi một lớp lá trà vụn lơ lửng trên mặt chén, thưởng thức một chút nước gợn, cuối cùng, uống một hơi cạn sạch.

Sai rồi!

Nước trà vừa mới vào miệng, Mục Tiểu Văn nhân tiện thoáng phun hết ra. Thanh y tùy tùng tay mất lạnh lẽo ma cúi người tránh nhưng rất không may bị bắn nước lên mặt. Y mặt không đổi sắc, cung kính nói tới:

- Công tử! Ta đi đổi lại quần áo. – rồi y cứng ngắc xoay người rời đi. Mục Tiểu Văn cảm giác được trong ánh mắt của y không hề có lấy một tia hảo cảm, nàng lại gây xích mích rồi a..

- Xin lỗi, Khinh Phong công tử, thật sự ta không phải cố ý. Xin lỗi, thực xin lỗi. – thấy lại tinh thần, Mục Tiểu Văn vội vàng xin lỗi.

- Không sao. Nhưng thật ra Mục công tử rất thú vị. Không biết tại sao Mục công tử lại đem chén trà mà uống một hơi cạn sạch như vậy? – Khinh Phong mỉm cười không hề có lấy một tia lạnh nhạt, thanh âm sang sảng và ranh mãnh.

- Vừa rồi cái chén này cầm lên không hề nóng, sao ta biết được là nước trà lại nóng như vậy, cũng không có thấy bốc khói lên. Hơn nữa sao các người lại dùng cái chén nhỏ thế này mà uống trà, cũng không phải dùng để uống rượu được. Đều là do chủ quán, cố lộng huyền hư. – Mục Tiểu Văn rất không nhân đạo, thẹn quá hóa giận, đổ lỗi lên người chủ quán. Xa xa, chủ quán đang đang chăm chỉ tính toán liền cảm giác có một ánh mắt không vừa ý dõi tới, bất giác đánh cái rùng mình.

- Mục công tử chưa từng uống trà ư? – Khinh Phong ngạc nhiên hỏi.

- Ừ! Bình thường cũng có uống chút đồ uống hoặc là nước suối. – về phần trà thì đã được thay thế bằng cà phê rồi.

- Đồ uống chính là những thứ nước dùng để giải khát còn nước suối chính là nước nằm trong các tầng địa chất đặc biệt có chứa chất khoáng, nó đúng nghĩa là nước thiên nhiên. – thấy Khinh Phong lộ ra vẻ khó hiểu, Mục Tiểu Văn liền giải thích.

- Mục công tử quả nhiên rất đáng yêu. Đồ uống cũng không xem như là tục vật, cử chỉ lại ân cần đôn hậu, thật sự là làm cho người ta khó có thể nhìn thấu. – Khinh Phong thư thái nhận xét.

Đôn hậu ân cần? Ta có phải là đại gấu mèo đâu.

Chủ quán vừa mang lên một thứ rượu gọi là Trúc Diệp Thanh, nghe nói rượu này có vị ngọt đã làm cho nhiều người say mềm tới phát nghiện nó luôn, hơn nữa sắc rượu có chút xanh biếc cho nên mới lấy tên là Trúc Diệp Thanh.

Mục Tiểu Văn cẩn thận liếm một chút rượu liền cảm thấy đầu lưỡi cay xè, nằng lè lưỡi trộn mắt, ngọt gì chứ? Dực nhi bị hành động bất nhã của tiểu thư nhà mình dọa tới cuống quýt cả người, Mục Tiểu Văn giả bộ như không thấy. Bây giờ nàng đang giả nam trang thì không có ai biết nàng là ai cả.

Ngược lại, Khinh Phong cảm thấy thú vị mà nói:

- Xem ra Mục công tử không thường uống rượu.

Mục Tiểu Văn không có ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục “chiến đấu” với chén Trúc Diệp Thanh kia.

Thanh y tùy tùng đã quay về, thấy thái độ Mục Tiểu Văn tán mạn không có cung kính, trên mặt y có chút phần muộn.

Y đương định lên tiếng giáo huấn thì vẻ mặt Khinh Phong trầm xuống, thanh y tùy tùng bất đắc dĩ mà nuốt những lời muốn nói vào trong.

Một lúc sau tiểu nhị lại mang lên điểm tâm trông thực ngon mắt làm cho người ta muốn ăn nhiều hơn.

Một bên tiểu nhị đứng giới thiệu, nào hồng đậu xào, nào táo bần tô, nào bánh bao... o<>.

Mục Tiểu Văn trông nhỏ con vậy mà ăn uống khá nhiều làm cho Khinh Phong đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Dực nhi vừa sợ lại vừa giận, sợ là sợ nàng ăn nhanh quá bị nghẹn còn giận là giận nàng không hề có bộ dáng nhu mì nhã nhặn của một tiểu thư khuê các chút nào.

Thực khách bên cạnh cũng tò mò hương bên này mà liếc mắt một cái. Công tử này rõ ràng quần áo quang tiên, khí chất bất phàm sao lại nhìn như chưa bao giờ được ăn nhiều như thế?

Khinh Phong cười đậm, ánh mắt có tia sủng nịnh mà nhìn hấn. Hấn cứ chăm chú ăn, tựa hồ món ăn bình thường cũng biến thành món ngon vật lạ vậy, tâm tình thật tốt đẹp. Bất giác trong lòng y dâng lên một loại nhu tình yêu thương.

Mục Tiểu Văn ăn với tốc độ kinh người, không mất nhiều thời gian, đồ ăn trên bàn đã bị bốc hơi. Khinh Phong phát tay ra hiệu, tiểu nhị lại bưng lên không ít món ăn nữa.

- Trời ạ, ăn không vô nữa rồi. – Mục Tiểu Văn cực kỳ bất nhả xoa xoa bụng thành thật nói mà không hề để ý tới một vài đôi mắt bên cạnh. Bụng đã no căng không thể ăn thêm được nữa, nhưng nhìn thấy đồ ăn để trước mặt kia, nhin không được liền muốn bỏ vào miệng “thường thức”.

Vừa rồi nàng chú tâm ăn uống mà không để ý tới những người khác, lúc này nàng mới chú ý tới bên cạnh, thực khách vội quay mặt đi làm như đang nói chuyện phiếm, thấy vậy nàng thầm nghĩ trong đầu “Bọn họ không ăn mà thích ngồi nói chuyện sao?”

Khinh Phong kiến thức bất phạm nhưng khi trò chuyện với Mục Tiểu Văn lại luôn phải bất ngờ. Vị Mục công tử này tuy lời nói có điều khó hiểu hình như chỉ là tiện miệng nói ra song lại là độc câu tuệ nhãn làm cho người ta lấy làm lạ.

Có lúc tỏ ra thông tuệ đối đáp sắc sảo, có lúc lại làm vẻ ngây thơ không biết gì, thực khiến người ta không biết nên khóc hay cười nữa. Nhìn hần ăn no muốn chết rồi mà vẫn cố chấp bỏ thức ăn vào miệng, này hoàn toàn là bộ dáng của một tiểu nhi , Khinh Phong ngạc nhiên, khoe miệng câu dẫn một tia cười ảm áp.

- Khinh Phong công tử, ta có thể đổi lại cách xưng hô với người không? – Mục Tiểu Văn ngừng tay đột nhiên hỏi. – Bốn chữ thì dài quá, muốn gọi cũng phiền toái lắm.

- Hảo hảo! Không biết Mục công tử muốn xưng hô thế nào? – Khinh Phong bật cười thành tiếng.

Gọi Khinh Phong huynh đi, ba chữ, hay là vẫn dài? Gọi đại ca thì nghe như là người giang hồ ấy. Phong huynh? Phong ca? Mục Tiểu Văn cau mày khó nghĩ.

- Gọi Khinh huynh, thế nào? – suy nghĩ một lúc, nàng quyết định.

- Được được! – Khinh Phong nghe mà thấy cách xưng hô này có chút kỳ lạ song vẫn cười đáp. – Vậy ta đây gọi Mục công tử là Mục đệ, thế nào?

- Được! – Mục Tiểu Văn làm mặt tươi cười sáng khoái, trong lòng thì hồi hộp không thôi.

Người lạ mới chỉ có gặp qua mà hần đã xưng huynh gọi đệ, không có tìm hiểu thân phận xem người ta là người thế nào, hần có gốc không?

Đừng nói là ta không phải người ở thời đại này, hần cũng không hay biết thân phận ta vốn là thiên kim của tể tướng, là phi tử của nhị hoàng tử, nhân tiện, ngay cả ta là nay nữ chưa chắc hần đã biết.

Thứ nhất, dù sao ai cũng không biết ta là ai. Thứ hai, hy vọng hần chỉ là một người bình thường, có như vậy thì ta có là thiên kim tiểu thư của tể tướng hay là vợ của nhị hoàng tử cũng không có quan hệ.

Về phần ta là nữ nhi , nếu có thể dấu được tới lúc nào hay lúc đó, giả nam trang thuận lợi hơn rất nhiều. Chỉ là, mong rằng đến lúc biết được chân tướng, hần đừng có tức giận.

Nói gì thì nói, quan trọng là nàng đã có huynh đệ rồi.

Ha ha ha ha! Mặc dù không có cất máu uống rượu ăn thề, không có kết bái đại lễ trước thiên địa, hơn nữa đối phương có khả năng đối phương chỉ xem nhẹ đây là một cách xưng hô.. nhưng cảm giác gọi một người là huynh đệ thực rất vui và mới mẻ.

Nếu như ở Thượng Hải, và nếu Mục Tiểu Văn là một nam tử vậy thì nhất định không sớm thì muộn nàng cũng sẽ biến thành một tên côn đồ hung hăng, suốt ngày chỉ biết khao khát kết bè kết phái quá..

- Không huynh, nếu chúng ta hữu duyên tương ngộ vậy thì có thể tới kỹ viện chúc mừng được không? – Mục Tiểu Văn thần nhiên đề nghị, nàng đã xém chết một lần thì còn sợ cái gì nữa. Đã sớm có ý định dạo chơi ở kỹ viện, nhân tiện được xuyên qua thế này phải biết chớp thời cơ, nhất định phải đi một lần cho biết nơi đó thế nào.

Cho dù là nam nhân, cho dù đó là điều bình thường nhưng giữa bao nhiêu người thế này, nàng có thể nói tránh đi một chút là được rồi.. thế mà, Mục Tiểu Văn lại oang oang nói thẳng toạc ra, vẻ mặt lại bình thần như không.. thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười a. Dục nhi ở một bên đã muốn bồng mặt, nhần nhỏ nhìn nàng không biết phải nói cái gì để mà cứu vớt nữa..

- Ha ha.. Không biết Mục đệ thường lui tới nơi nào? – Khinh Phong mỉm cười hỏi.

- Túy oanh các, Đắc Tiên viện đều là những nơi rất có tiếng. – mỗi ngày nàng đều được nghe Dực nhi lắm lắm nên tự nhiên nhớ được chút chút.
- Được! Vậy chúng ta tới Đắc Tiên viện.

15. Q.1 - Chương 16

Đắc Tiên viện và Túy Oanh các là hai kỹ viện nổi danh hẳn là có điểm hơn nhất đặc biệt gì đó.

Đó là kết luận của Mục Tiểu Văn từ một chuỗi thông tin nàng thu được từ những lần nghe ngóng nói chuyện và bây giờ lại được tận mắt quan sát tỷ mỉ. Oanh ca yển vũ náo nhiệt.

Thấy Mục Tiểu Văn cùng Khinh Phong khí độ bất phàm bước vào, có mấy nàng ân cần đón họ đi vào.

Mục Tiểu Văn thấy Khinh Phong tiêu sái đi vào rất có tư thái phong nhã, nàng đi sau hắn học theo chút chút.

Khinh Phong tuy bước đi nhẹ nhàng như gió nhưng thực chất mỗi bước đều sải dài và nhanh, Mục Tiểu Văn mới chỉ theo được hai bước đã bị bỏ lại đành phải nghiêm túc mà đuổi theo.

Bất quá nàng đi lại có dáng của một nữ tử bình thường, giật mình lui lại sau hai bước rồi đi tới trước, cố gắng làm cho bước đi của mình thật uy thật nhanh.

“Bịch!”, đụng trúng một cái lưng thật rộng, Mục Tiểu Văn bắn lại phía sau thiếu chút nữa là té nhào trên mặt đất, may mắn là Khinh Phong phản ứng nhanh đem nàng đỡ lấy.

- Đa tạ! – Mục Tiểu Văn cúi đầu không có để ý tới xung quanh xoa xoa cái mũi.

Mặc dù có rất nhiều người nhưng dù chỉ là một cử động nhỏ nhất của nàng đều bị người ta chú ý.

Xa xa trong đám người hỗn tạp, một nữ tử đi ra trên tay cầm một món đồ gì đó, liếc mắt lại nhìn thấy Mục Tiểu Văn liền tỏ ra hoảng sợ bối rối cúi đầu xuống và nhanh chóng lẩn tránh đi.

Mục Tiểu Văn mãi mê vân vê cái mũi, Khinh Phong cũng đã chú ý tới người kia, nhìn thấy nữ tử kia không biết vì cái gì rồi đi vội vàng, xoay người lại tựa tiểu phi tiểu nhìn Mục Tiểu Văn nói:

- Mục đệ, ngươi là khách quen ở nơi này sao?
- Không có. Đây là lần đầu tiên ta đến đây.
- Thật sao? Vậy thì không có việc gì rồi.

Mục Tiểu Văn còn đang khó hiểu thì Khinh Phong đã mỉm cười theo lão bảo đi đến một gian phòng. Hai người ngồi xuống, Mục Tiểu Văn hưng phấn đánh giá bốn phía.

Dực nhi từ khi nghe Mục Tiểu Văn muốn vào kỹ viện cho đến lúc đặt chân vào nơi này luôn miệng niệm cái gì đó không ngừng.

Lúc này Dực nhi nhịn không được mà quyết tâm đứng lên xoay đi, cứ ra khỏi đây đã rồi tính tới chuyện cứu tiểu thư ra mới được.

- Dực nhi, ngồi xuống! – Mục Tiểu Văn mạnh mẽ lôi kéo Dực nhi bên người ngồi xuống, trong lòng biết nàng lại muốn nói “Vu lý không hợp”..

Khẽ đưa tay lên che miệng, Mục Tiểu Văn nói nhỏ vào tai Dực nhi: “Khinh Phong kia lai lịch không rõ, chính ta không thể để cho hắn nhìn ra được mánh khóe, trước hết ngươi phải chấp nhận một chút đi.”

Thấy Khinh Phong tựa tiểu phi tiểu mà nhìn bên này, nàng làm mặt bình thản, cười ha hả:

- Dực nhi. Ở đây nhiều mỹ nữ như vậy ngươi hãy hảo hảo hưởng thụ đi. Còn trẻ mà không phong lưu thực uổng a.

Khinh Phong ý bảo thanh y kia ngồi xuống cùng nhưng thanh y một bộ hạo nhiên chính khí, quật cường từ chối:

- Công tử! Không được!

Khinh Phong mỉm cười không muốn miễn cưỡng y. Bên này lão bảo đã gọi rất nhiều cô nương lại đây, phân phó họ hầu hạ cẩn thận.

Khắp kinh thành đều có quan, vào đây tìm hoan không thiếu người, nói không chừng là một vị nào đó lai lịch rất cao sang.

Tuy bây giờ họ không có để lộ thân phận nhưng vạn nhất không thị hầu chu đáo mà có chuyện không hay xảy ra, dù có là chuyện nhỏ thì hậu quả khó lường.

Lão bản gọi các cô nương tới, làm mặt tươi cười hề hề mà giới thiệu từng nàng một.

Mục Tiểu Văn hứng thú nhìn một lượt khắp các mỹ nữ đương cười đứng trước mặt, nàng chỉ cảm thấy người nào so với mình cũng xinh đẹp hơn nhiều.

Mục Tiểu Văn làm bộ thưởng thức đánh giá các cô từ trên xuống dưới lại còn không ngừng gật gật đầu.

Các cô nương dù là nữ tử phong trần <=gái làng="> nhưng bị một tiểu sinh anh tuấn như vậy nhìn chăm chăm cũng không đoán được y là có ý tứ gì, một bên cười cười, một bên không tự chủ được mà mặt đỏ bừng lên cúi thấp đầu né tránh ánh mắt.

- Mục đệ hình như cũng có hứng thú. Toàn bộ đều bao hết bởi ngươi, thế nào? – Khinh Phong lên tiếng đề nghị.

- Không cần, không cần. Ta vốn chỉ là xem một chút. Vị nào cũng rất đẹp cho nên ta nhìn không được mà muốn nhìn vài lần. – Mục Tiểu Văn vội vàng khoát tay từ chối.

- Vậy vị công tử đây, ngài ưng người nào? – lão bản ân cần hỏi.

- Ách... Hay là Khinh huynh, huynh nói đi. Huynh thích người nào thì lấy người đó, ta không sao cả. – Mục Tiểu Văn lúng túng đáp, các cô nương bị xem không khác gì những món ăn, hình như không có ai đáng được tôn trọng rồi.

Vả lại, nghĩ tới cảnh có một cô nương bởi bên cạnh thì tâm đã hồi hộp muốn chết.

Nàng vốn là nữ lại cùng một cô nương khanh khách ta ta, còn có thể coi như chuyện thân mật chốn khuê phòng thì... ra thể thống gì nữa.

Nhưng Khinh Phong cùng một cô nương, khó tránh sẽ có những cảnh kia, chẳng hạn như hôn... Nếu chuyện xảy ra, lúc đó phải làm cái gì chứ?

Nhà cùng Dục nhi xem người ta thượng diễn xuân cung đồ ư? Khụ khụ.. hình như chính mình quá mức xúc động rồi.

Cái gì cũng chưa có nghĩ tới vậy mà chạy tới kỹ viện chơi. Vậy thì không cần phải cấp bách, đã vào thì không thể về ngay được, có thêm thời gian mà du lịch thăm thú vậy.

- Ta vừa rồi có thấy một cô nương tay mang vòng ngọc, tựa hồ có chút sự tình, đem nàng kêu lên, thế nào?

- Công tử ngài nói đùa. Nhà ta cô nương nào mà chẳng đeo ngọc hoàn trên tay, vốn ai cũng thích đẹp, có mang một ngọc hoàn thì cũng là chuyện thường. Ngài nói thế bảo ma ma ta biết tìm ở đâu, tìm thế nào?

- Oh! – Khinh Phong mặt không biến sắc, chậm rãi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, nói tiếp. – Nếu ta nói cho người biết, vòng ngọc trên tay cô nương kia có khắc một chữ, người sẽ không nói cho ta là mỗi người ở đây đều có vòng ngọc có khắc chữ chứ? – Đây... – nhất thời sắc mặt lão bản xám lại như tro tàn, bởi cười nói. – Công tử, ngài có thể đổi một người khác chứ? – ma ma nói vốn là hướng về phía Khinh Phong nhưng hai tròng mắt không trụ mà liếc về phía Mục Tiểu Văn.

16. Q.1 - Chương 17

Mục Tiểu Văn chớp chớp mi nhìn lại ma ma, đứng hình một lúc sau mới phản ứng lại, đối tượng khiến lão bản bị khủng hoảng chính là mình ư? Chẳng lẽ nàng lớn lên trông rất đáng sợ sao?

- Lão bản không cần lo lắng, Khinh huynh ta muốn gặp cô nương kia chỉ là muốn thưởng thức tài nghệ mà thôi, sẽ không làm gì đối nàng vô lễ. Hơn nữa Khinh huynh ta tuần mỹ như thế, có bị xâm phạm cũng đáng a. – mắt thấy Dục nhi như ghen cứng, tay Khinh Phong có chút run lên, nàng vẫn bình tĩnh nói tiếp. – Về phần ta, người không cần lo lắng, chỉ cần cô nương ấy không đồng ý thì ta tuyệt đối không chạm đến nàng.

Lão bản nghe xong lời này chẳng những không có buông lỏng ngược lại mặt nhăn mày nhú lợi hại hơn, tiếp tục cười nói:

- Công tử nói gì vậy, chỉ là nha đầu kia không biết gì, lão thân sợ nàng chiêu đãi không chu toàn làm cho nhị vị công tử tức giận mà thôi.

Bộ dáng từ chối của lão bản khiến cho Mục Tiểu Văn thấy tò mò. Nếu là người của kỹ viện, sao ngay cả làm người bồi cũng không

Nếu là người có thân phận có lai lịch thì tại sao không tới nơi nào khác mà lại muốn trốn tại một nơi phong trần thế này?

Khinh Phong lại còn chỉ danh điểm nàng, chẳng lẽ là một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, làm bộ thần bí như một món vũ khí hấp dẫn sao? Nghĩ vậy, nàng càng thấy hứng thú, cố ý đập mạnh xuống bàn, cả giận quát lên:

- Làm sao vậy? Sợ bốn công tử không có bạc sao? Nếu không gọi nàng ra thì cần thận kéo ta hủy đi cái Đắc Tiên viện này của người đó.

Lão bản bị tiếng rống của nàng dọa cho run lên, bộ dáng nơm nớp lo sợ khó xử. “Xem ra hôm nay vị khách này không gặp được người thì nhất định không bỏ qua” lão bản thầm thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài gọi người tới.

Khinh Phong nhíu mày phiêu đến nhìn một nha đầu đi theo lão bản một cái, nha đầu vội vã rời đi.

Khinh Phong nhẹ mân một chén rượu, làm như lơ đãng mà hỏi thăm:

- Mục đệ, người có quen nàng kia sao?

- Đương nhiên là không quen rồi. Không phải là Khinh huynh muốn gặp sao, ta giúp huynh hoàn thành tâm nguyện. – Mục Tiểu Văn cười hì hì đáp.

- Thì ra như vậy. – Khinh Phong mỉm cười, buông chén rượu xuống.

- Khinh huynh, nhãn lực của huynh thật tốt, vừa rồi nữ tử kia đứng cách rất xa, ta còn không có để ý thấy nữa là. Vậy mà huynh lại còn nhìn thấy trên chiếc vòng ngọc có khắc chữ. Quá lợi hại rồi. – Mục Tiểu Văn kính nể nói.

- Đúng rồi, nữ tử kia rất đẹp phải không? Tại sao huynh lại cố ý muốn gặp nàng vậy?

Khinh Phong nhất thời bất động thanh sắc nhìn Mục Tiểu Văn một chút rồi lại cúi đầu chơi đùa chiếc chén trong tay:

- Không có gì, chỉ là so với các nữ tử phong trần khác nàng có một khí chất chút chút.

Lời tuy như thế nhưng hình như có điểm bất đồng. Mục Tiểu Văn mới vừa tới nơi này chưa đến hai ngày nhưng gặp khá nhiều người rồi, cả ngày hưng phấn nhàn nhã như uống cà phê, có chuyện gì căn bản không phát hiện được.

Nhưng bất luận kẻ nào chỉ cần thoáng qua cổ tình để ý một chút thì liền nhận thấy được, Khinh Phong từ ánh mắt nhìn nữ tử kia chơi đàn rồi tới ánh mắt sủng nịnh khi ở trong trà lâu có gì đó rất khác..

Mục Tiểu Văn thoáng giật mình nhích ra thành một khoảng cách, tựa hồ đây là bản năng của nàng, chỉ cần có điểm bất thường liền bắt đầu hoài nghi và cảnh giác.

Vừa rồi không biết vì sao tâm tình Khinh Phong hơi lộ vẻ táo bạo làm cho sự cảnh giác trong nàng gia tăng, ngay cả người bình thường cũng phát giác ra được. Mà, ngay cả thanh y kia cũng thường cau mày nhú mắt khó chịu...

Uống nước trà chán muốn chết, Mục Tiểu Văn lại đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, đều là những bộ trang phục cổ sắc cổ hương thơm mát, không có khác mấy so với trà lâu kia.

Mục Tiểu Văn ngồi chờ đợi mỹ nhân kia được một lát thì thấy chán, ngược lại, Khinh Phong vẫn giữ vẻ mặt bình lặng, giở tay nhắc chân đều ưu nhã, một điểm cũng không thấy nóng lòng.

Ngồi chơi thong thả xem mây trôi gió thổi không bị thời gian bó buộc, đây mới là cuộc sống a! Mục Tiểu Văn loạn thất bát tao mà cảm thán.

17. Q.1 - Chương 18

Bên ngoài có giọng nói vang lên, giọng nói quá nhẹ và bình thường nên không khiến cho người nào chú ý.

-Có chuyện gì sao Khinh huynh?

-Đúng là có chút vic. Kẻ thù của huynh tìm đến cửa rồi, xem ra hôm nay không tránh được một phen tranh đấu. – Khinh Phong lặng lẽ nhìn người một chút rồi cười nói.

Cái gì? Mới đến đây có hai ngày mà đã phải chứng kiến giang hồ trả thù, thực giống trong mộng quá. Có phải là có bị mặt, có khinh công, điểm khí và vân vân....?

Nhớ tới những đoạn văn trong tiểu thuyết võ hiệp, nàng vẫn thường tưởng tượng không biết thế nào, ấy thế mà bây giờ lại được nhìn tận mắt, Mục Tiểu Văn không những không sợ hãi, ngược lại thấy hưng phấn phát run lên.

Khinh Phong nhìn dáng vẻ nàng tròn xoe mắt nhìn có chút run run, khẽ cau mày lại rồi thản nhiên cười nói:

-Mục đệ sợ sao? Hôm nay rảnh rỗi vốn định trò chuyện với Mục đệ cả ngày, tiếc rằng kẻ thù kia lại tìm đến nhà, vì huynh quả thật có chút ngoài ý muốn. Làm phiền Mục đệ, mong rằng đệ không trách tội. – Khinh Phong cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp. – Việc này không có quan hệ với đệ, tốt nhất nên đi trước lánh mặt.

-Khinh huynh... huynh... Có thể đánh thắng sao? – Mục Tiểu Văn nghe giọng nói của Khinh Phong hoàn toàn nghiêm túc, lúc này mới thoáng có cảm giác tình thế hiện tại nghiêm trọng chứ không phải chuyện đùa.

-Đánh thắng hay không đánh lại thì đều phải đánh. – Khinh Phong thản nhiên nói. Chỉ là chuyện này sẽ làm kinh động tới người không nên kinh động, kế hoạch trước nay bày ra đều bị uống phí rồi. Hành tung bí ẩn như thế mà vẫn bị phát hiện, không biết là để lộ sơ hở ở nơi nào?

-Vậy... không thể trốn sao? Nếu như tranh đấu không có ý nghĩa gì thì tốt nhất nên tránh đi, biết tiến biết lui thức thời mới là đại trượng phu. Hơn nữa, giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt. – Mục Tiểu Văn sợ nói ra chữ “trốn” sẽ làm tổn hại đến tự tôn của một đại nam nhân như Khinh Phong. Lời vừa nói ra, nàng có chút hối hận nên lập tức giải thích.

-Mục đệ nói không sai. Tránh được thì nên tránh, tranh đấu thì không có được lợi ích gì, Là một dũng giả thì không có nghĩa là cứ oai hùng lên, quan trọng là biết thức thời. Chỉ là muốn chạy cũng không được rồi. Kẻ thù đã tới đây, Mục đệ còn không đi ngay ư là không kịp nữa.

-Ta giúp huynh! – Nghe thấy hắn nói không còn kịp nữa, Mục Tiểu Văn có chút vội vàng. – Ta giúp huynh có được không? Ta... ta đối với nơi này cũng quen thuộc hơn nhiều, vả lại ta cũng có biết một số phu nhân và quan lại bằng hữu. Mặc kệ là kẻ thù của Khinh huynh kia là ai hay có bao nhiêu thì hắn phải kiêng dè

quan phủ. – Thân phận nàng bây giờ vốn là thiên kim của tể tướng, nói thế nào thì cũng được coi là chỗ dựa, nàng có thể giúp vị bằng hữu vừa mới kết giao này tránh khỏi một rắc rối. Lần đây nàng cảm thấy thân phận thiên kim tiểu thư kia có ích, trong lòng nàng cũng an tâm đôi phần. Dực nhi đứng ở bên cạnh sốt ruột kéo tay áo nàng đi, Dực nhi không muốn tiểu thư vướng vào những chuyện đầu đầu.

-Mục đệ, chúng ta mới chỉ gặp nhau có hai lần, nếu để người lâm vào phiền toái thì ta thật không tốt. – Khinh Phong nhướn mày nhìn như kinh ngạc lắm. Hẳn là bằng hữu mới kết giao, không thể để vướng vào thù hận cá nhân, hơn nữa phiền toái này không nhỏ.

-Khinh huynh, huynh đừng khách khí, ta không sợ phiền toái. Kẻ thù của huynh có tới thì ta cũng có thể ngăn bọn chúng lại. – Nực cười, ai dám tìm tới tể tướng gây phiền toái chứ?

Nhiệt huyết của Mục Tiểu Văn có chút lỗ mãng, Khinh Phong vẫn muốn cự tuyệt. Tuy rằng mặc thanh y có chút động tâm, vì nghiệp lớn có hy sinh một hai người bên ngoài cũng là vạn bất đắc dĩ. Nếu có trách thì trách tên tiểu tử này vận khí không tốt.

-Công tử! – thanh y nam tử gắt gao mà nhìn chằm chằm Khinh Phong như thúc giục hắn mau hạ quyết định.

Tuần mâu Khinh Phong sắc bén liếc mắt nhìn thanh y một cái rồi nhìn về phía Mục Tiểu Văn, nhất thời trấn định lại, hẳn có chút chần chừ.

Vốn hắn nghĩ đây là một trận đấu không tránh được, có trách thì trách mình không cẩn thận nhưng đề nghị của Mục Tiểu Văn làm cho hắn thấy một tia hy vọng.

Chỉ cần có người ngăn bọn người kia lại để mình chạy thoát thì kế hoạch đã bàn tính từ trước sẽ không bị thất bại. Chỉ là... Nếu người trước mặt vì thế mà chết... thì hắn nên làm sao cho phải?

18. Q.1 - Chương 19

Mục Tiểu Văn nhìn bộ dáng đoán chắc hắn đang do dự, thời gian cứ tích tắc trôi qua từng giây một, sự khẩn trương càng kích thích đại não nàng nóng lên, nhiệt huyết tràn ngập, khí thế trông cứ như là siêu nhân, người nhện, iệp viên 007 vậy.

Sốt ruột quá, nàng nhảy tới trước mặt Khinh Phong thành khẩn mà nói:

- Khinh huynh, huynh không nên chậm trễ nữa, thời gian không còn nhiều, ta thật sự không có chuyện gì đầu. Người mau đi thôi, đi làm những chuyện nên làm quan trọng hơn.

- Mục đệ, ta đi trước. Người nhất định phải bảo trọng. – tâm Khinh Phong còn đang tranh đấu, rốt cục hạ quyết tâm hướng về phía Mục Tiểu Văn mỉm cười nói. Nói xong, hướng tới bên cửa sổ.

Đi, muốn nhảy cửa sổ sao?

- Ta phải làm gì? – nàng vội vàng hỏi.

- Ngăn một hắc y nhân. – Khinh Phong mỉm cười rồi nhìn nàng thật sâu. – Sau này còn gặp lại.

“Kéo dài tới khi nào?”, nàng còn chưa kịp hỏi thì Khinh Phong đã xoay người sau đó hai thân ảnh, một tìm một xanh phóng nhanh qua cửa sổ. Mục Tiểu Văn vội vàng chạy lại gần cửa sổ thì nhìn thấy hai bóng dáng lướt đi tựa hồ là thi triển khinh công, hai tay áo phiến tiên như ảnh như mị...

Rất nhanh bóng đêm đã giấu đi dấu tích của hai người họ.

Nhảy cửa sổ được sao? Bên ngoài không có ai vây quanh ư?

Không nghĩ thêm nhiều, Mục Tiểu Văn lại chạy tới cửa kỹ viện nghênh đón cái người gọi là cừu gia kia. Bên trong người người nhạc ca phồn hoa ồn ào, khách nhân thì vui vẻ cười xé gió không hề bị đánh động bởi bất kỳ điều gì, ngay cả lão bản nói là đi gọi người cũng không có thấy quay lại.

Các cô nương cũng cười đùa tiếp khách chu đáo, trừ vài cô nương lượn lờ ngoài cửa kéo khách vào ngẫu nhiên vút một hai cái nhìn tới thì không một ai để ý đến chủ tớ Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn dật dờ đứng bên cửa lớn suy nghĩ miên man trông như một gã sai vặt. Dực nhi bị Mục Tiểu Văn làm cho phát khóc, đau thương đầy mặt, nghe ngào nói:

- Tiểu thư, người là nương nương cao quý, cùng người lạ xưng huynh gọi đệ cũng không có gì không hảo nhưng sao người lại chạy tới cái nơi này, lại còn muốn thay người ta làm loại chuyện này, vạn nhất có điều gì không hay xảy ra, nô tỳ làm sao chịu cho hết tội trước mặt lão gia phu nhân đây? – thấy Mục Tiểu Văn không hề có ý thay đổi quyết định, Dực nhi lại thử thăm dò nói. – Tiểu thư, chúng ta về thôi. Nếu không hồi phủ để gọi người đến giúp, lỡ có cái gì nguy hiểm thì làm sao có thể bảo vệ người?

Ài, Dực nhi này! Khinh Phong chọn trốn đi chứ không muốn đánh, khẳng định lâu lắm rồi lại bại lộ lai lịch.

Nếu gọi người lại đây đánh nhau một trận thì chắc chắn là ngăn chặn được bọn chúng rồi, nhưng sự tình sẽ bị nháo lên rồi vài thứ liên quan cũng bị kéo theo, lúc đó không phải là gây thêm rắc rối cho Khinh huynh hay sao?

- Dực nhi đừng sợ, đây chính là dưới chân hoàng thành, nếu có nguy hiểm thì đến lúc đó chúng ta nói ra thân phận thật cũng không muộn mà.

Mục Tiểu Văn đứng chốc chốc thấy nóng ruột bèn quay lại gian phòng khi nãy ngồi xuống nhấp nhấp vài ngụm trà.

Lão bản kia chắc là tới sao Hỏa để đón mỹ nữ rồi, chậm chạp mãi không thấy quay lại. Bất quá, Mục Tiểu Văn không có tâm tư để nhìn mỹ nữ, vốn là muốn vào đây chơi đùa tìm hiểu một chút ai ngờ lại biến thành tình huống cứu người giang hồ. Không biết là thấy lo lắng nhiều hơn hay là thấy hưng phấn nhiều hơn nữa?

Khinh Phong, thân phận của hắn có phải rất trọng yếu không? Hình như xuyên qua chung quy đều sẽ bị cuốn vào những âm mưu, không biết chính nàng có phải cũng đi vào cái loại này không?

- Công tử! – một người nhẹ gõ trên mặt bàn khiến Mục Tiểu Văn sực tỉnh nhớ tới nhiệm vụ của chính mình. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt bị cường đại khí của hắc y nhân trước mặt ép đến.

Mặc dù vậy dung mạo của hắc y nhân này khiến cho Mục Tiểu Văn kinh diễm mà nhìn. Trong đầu nàng lóe lên một tia, phải đổi cái định luật “xuyên qua nhất định gặp mỹ nam” thành “xuyên qua gặp nam đều là mỹ nam” mới đúng.

Nhưng lập tức, ánh mắt của hắc y mỹ nam này làm cho Mục Tiểu Văn quên đi cái dự kiến vĩ đại của mình, từ tâm liền cảm thấy một trận lạnh run. Nếu như có cặp nhiệt độ cho hắc y nhân này, nhất định là.. dưới 0 độ.

Chân run run muốn chạy trốn lắm rồi nhưng hai chân cứ cứng ngắc lại dưới găm bàn, hình như, chúng có duyên với cái bàn này lưu luyến không thể đi được...

19. Q.1 - Chương 20

Kéo cái bàn sang một bên, hắc y mỹ nam ngồi xuống đối diện với Mục Tiểu Văn, không hề có lời to tiếng lớn nhưng cảm giác áp bách rất mạnh, tựa hồ chỉ cần vô tình hô hấp lấy phải một ngụm khí kia sẽ lập tức đông cứng người mà chết. Mục Tiểu Văn hạ mắt xuống, cảm thấy ánh mắt lạnh làm cho người ta phát sợ kia đang nhìn chằm chằm mình giống như muốn đâm thủng cả tâm tư của nàng vậy. Chỉ một cử động nhỏ cũng không dám ngo ngoe, tim bắt đầu nhảy kịch liệt, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Hai ngón tay duỗi ra chế trụ cằm đem mặt Mục Tiểu Văn giơ lên. Động tác rất Mục Tiểu Văn thông thả ngẩng đầu lên nghĩ muốn trốn tránh nhưng cuối cùng lại đụng ngay đôi mắt kia. Con ngươi đen nhẹ nhàng mà giấu cợt cười một tiếng, hắn buông Mục Tiểu Văn ra, miễn cưỡng mà lấy tay trụ cằm, nói:

-Lá gan nhỏ như vậy mà dám thay người khác động thủ?

Cái gì mà động thủ? Có thể sống rời khỏi nơi này thì Mục Tiểu Văn đã thấy may mắn lắm rồi. Không ngờ trên đời này lại có loại người chưa cần nói gì mà chỉ với ánh mắt thôi cũng đủ để làm cho người ta hồn

phi phách tán. Mục Tiểu Văn khổ thay lại thuộc cái dạng người nhất gan, đụng phải kiểu người cường đại, không cần nghiệm hình thì đã sớm giơ cờ trắng đầu hàng.

-Hắn cho người một chức vị tốt sao? - hắc y nhân nhìn người đối diện không hề có chút quan tâm, thuận miệng hỏi.

-Không có, hắn là bằng hữu của ta. - thăm mắng chính mình không tiền đồ lại vô dụng, nàng cúi đầu, lời nói chỉ là tự nhiên bật thốt ra mà thôi.

-Ồ? - nghe được câu trả lời của Mục Tiểu Văn, hắc y nhân tựa hồ rất kinh ngạc. - Thật nghĩ không ra, một người gọi là bằng hữu mà tùy tiện để cho người vì hắn thập tử nhất sinh, e là hắn chỉ muốn lợi dụng người, không hề nghĩ người là bằng hữu.

-Là ta tự nguyện.

Thân thể đối diện kia thoáng cái cứng ngắc lại, Mục Tiểu Văn không cần ngẩng đầu nhìn cũng cảm nhận được lửa giận từ bên kia áp tới. Hồi lâu, khí ép dần buông lỏng, người đối diện vẫn ngồi đó, không nói nửa chữ.

Nhất thời, gian phòng trở nên tĩnh như tờ. Hắc y nhân mang theo không nhiều người, chỉ có hai người một tả một hữu đứng bất động sau lưng hắn. Nhưng không hiểu sao Mục Tiểu Văn vẫn cảm thấy có một lực lượng bức người nào đó khiến cho nàng hít thở không thông được.

Mục Tiểu Văn vẫn ngồi im lặng.

Hắc y nhân đột nhiên cười rộ lên, cười đến âm ái nhưng lại bao hàm vô tận trào phúng cùng âm lãnh, hơi lạnh như từ đâu nhẹ nhẹ vây quanh Mục Tiểu Văn làm cho nàng phát lạnh người.

Mặc dù vừa rồi chỉ kịp liếc nhìn hắn một cái rất nhanh nhưng Mục Tiểu Văn biết chắc hắc y nhân này rõ ràng tuấn mỹ, nếu không nhìn vào hai tròng mắt hắn thì đảm bảo khuôn mặt thanh tú như được chạm khắc rõ từng đường nét kia, khoe miệng cong lên một độ cung mị diễm kia.. sẽ làm cho người ta nghĩ hắn như một Vương tử tà ác đầu độc lòng người. Một khi nhìn vào đôi mắt kia giống như bị rơi vào một hắc động không đáy rét lạnh, lúc này hồi tưởng lại diện mạo tươi cười bên ngoài kia người ta sẽ hiểu được một điều, đó chỉ là một sự kết hợp tuyệt diệu thuộc về một địa ngục chi thần mà thôi.

Khinh Phong tại sao lại gặp phải một người như vậy? Nhìn lại chính mình đơn lẻ bị ép hạ, Mục Tiểu Văn nghĩ muốn tìm người tới nhờ vả giúp. Hắc y nhân kia không chút hoang mang, hắn biết tới nơi nào để tìm người, biết được Khinh Phong tiếp xúc với những ai, coi như hết thấy đến nắm trong lòng bàn tay rồi. Hắn không vội đuổi theo Khinh Phong nên thực ra ngay từ ban đầu đã không cần Mục Tiểu Văn trì hoãn rồi. Nói cách khác, Mục Tiểu Văn phải tìm đề tài để tạo “quan hệ” với vị địa ngục chi thần này... nghĩ thôi cũng thấy ruột gan đông lạnh rồi.

-Không phải Khinh Phong để cho công tử ngươi ngăn cản ta sao? - hắc y nhân âm ái mở miệng, nhìn Mục Tiểu Văn với ánh mắt như mèo vờn chuột vậy. Hắn rất chờ mong thấy được biểu hiện kinh hoàng thất thố của chú chuột này.

Mục Tiểu Văn không có trả lời cũng không thêm nghĩ là tại sao hắc y nhân này cái gì cũng biết hay là hắn đang nói gì, nàng chỉ biết rằng hôm nay mình đã lâm vào chuyện ân oán giang hồ. Không phải vì nàng không biết chuyện kiếm khí, khinh công, hào khí ngất trời, binh khí chạm vào nhau âm ỉ mà là nàng không am hiểu về ánh mắt chiến đấu và tư tưởng chém giết của bọn họ.

-Ồi công tử, ngài thật đúng là có tính nhẫn nại.

Ngài xem, ta đã mang cô nương này lại đây rồi, cũng không làm uống phí thời gian ngài si tình ngồi chờ đợi a... - thành linh một thanh âm đánh vỡ sự im lặng trong gian phòng. Lão bản vén rèm đi vào rồi quay lại sau kéo một cô nương tới, vẻ mặt cười cười nhìn Mục Tiểu Văn.

20. Q.1 - Chương 21

Mục Tiểu Văn giật mình ngẩng đầu lên có chút sửng sốt. Nhìn chăm chăm lão bản trong chốc lát nàng mới sực nhớ tới Khinh Phong lúc trước có gọi cô nương này.

Bất giác nhìn sang hắc y nhân thì phát hiện cảm giác áp bách ban nãy đã biến mất một cách kỳ lạ, trước mặt chỉ là một công tử hắc y tuấn mỹ mặt mang mỉm cười.

Đây là vì đóng kịch sao?

Lão bảo cũng đã phát hiện ra có người lạ, tươi cười đầy mặt nói đến:

- Đã đổi một vị công tử rồi ư? Không phải vị công tử kia rất muốn nhìn thấy cô nương này sao, như thế nào lại đi nhanh như vậy? Không sao, Nhược Di người phải bồi thật hảo hai vị công tử này. – vừa nói lão bảo vừa đẩy Nhược Di đi lên rồi nháy mắt dặn dò người phải bưng trà rót rượu cẩn thận thị hầu.

Xong xuôi, lão bảo liếc nhìn hai người bọn họ một cái thật nhanh sau đó mới vén rèm đi ra ngoài.

Nữ tử danh gọi Nhược Di này giờ đều cúi đầu nên không có thấy rõ diện mạo. Cô gái cứ đứng đó nhỏ bé đơn bạc, thân hình tiều tụy làm cho người ta không tự chủ mà yêu thương.

Bàn tay trắng trẻo xiết chặt thành nắm làm nh đang chịu đựng mãnh liệt oán khí, nháy mắt lập tức buông ra... Mục Tiểu Văn nghi hoặc, có phải là mình hoa mắt mà nhìn lầm không?

- Ô, Khinh Phong muốn cô nương? – hắc y nhân có điểm hứng thú, một tay kéo Nhược Di lại bên người, một tay nâng mặt nàng lên, không thèm để ý tới tiếng kêu sợ hãi của nàng, hắn đã hôn nhẹ một cái lên má nàng.

- Dừng tay! – theo phản xạ. Mục Tiểu Văn quát lên, nhìn thấy trên khuôn mặt tuyệt sắc của Nhược Di có tia tuyệt vọng, không hiểu sao trong lòng nàng nổi lên trận bất an.

- Loại chuyện này mà người cũng muốn trông coi sao? Hôm nay tâm tình bồn công tử hảo nên không muốn kiếm phải nhuộm máu. Công tử, người may mắn nên tránh được một kiếp, có phải hay không nên biết chỗ mà dừng lại đi? – hắc y nhân ôm Nhược Di vào lòng, liếc mắt nhìn Mục Tiểu Văn một cái, tự tiểu phi tiểu nói.

Mục Tiểu Văn lại cảm thấy một cỗ khí bức bách tới. Dực nhi ở phía sau lo lắng nhỏ giọng nài nỉ:

- Công tử, chúng ta đi thôi.

Đi? Nhiệm vụ đã hoàn thành, trong tình huống này tốt nhất phải đi ngay. Nhưng nhìn ánh mắt hoang mang của lão bản cùng với vẻ mặt như ẩn như hiện oán hận của Nhược Di, Mục Tiểu Văn cảm giác có gì đó không ổn. Trong lòng có dự cảm, hai người kia hình như biết nàng, nói chính xác là biết Mục Tiểu Văn.

- Người có thể thả nàng ra không? – nghĩ rồi nàng đứng dậy tiến lên vài bước. Nếu là quen biết thì nàng không đành lòng mà nhìn cô ấy bị người khi dễ mà không dám than một tiếng nào.

Vừa mới dứt lời, Nhược Di bật đứng thẳng dậy, vẻ mặt vừa oán hận vừa nhẫn nại như bị người ta vũ nhục, bàn tay lại tiếp tục siết chặt lấy nhau.

- Ách... – Mục Tiểu Văn nuốt nước miếng, bất giác lui về sau vài bước, khoát tay với Nhược Di, mạnh mẽ cười nói. – Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là thấy người hình như không muốn cho nên mới... Nếu người thấy khó từ chối hay không nguyện ý thì ta đây sẽ không quấy rầy. – sắc mặt Mục Tiểu Văn hết sắc quần bách, tay vô thức gãi gãi sau gáy rồi cười ha ha như ngốc.

Mục Tiểu Văn để ý thái độ của Nhược Di hơn là hắc y nhân. Hắc y nhân kia có háo sắc thì rõ là chuyện bình thường vì hắn vốn là một nam nhân, vừa rồi nhìn thấy mỹ nhân khí tức tử vong thần bí kia biến mất thì không có gì lạ. Còn Nhược Di, thái độ đó nhất định là có điểm gì đó sâu xa...

21. Q.1 - Chương 22

Mấy ngón tay của Nhược Di vẫn đan vào nhau thân thể run nhè nhẹ. Lúc hắc ý nhân kéo nàng vào lòng nàng cũng không có bất kỳ một phản ứng nào, vẫn bình thản như không.

-Nếu người muốn giết người trước mặt người đây thì cứ nói. Bồn công tử là kẻ biết thương hương tiếc ngọc, nếu người nào dám to gan làm thương tổn người trong lòng ta

đây thì bồn công tử tuyệt không tha mạng - hắc ý nhân nói nhỏ bên tai Nhược Di, ngữ khí mỉa mai. Nhược Di ngẩng đầu, vọng tiến vào ánh mắt kia.

Trong ánh mắt đó không hề có một tia yêu thương tương ứng với lời ngon tiếng ngọt vừa phun ra, Nhược Di cũng không bị mấy lời đó dụ dỗ mà tin tưởng. Lúc đầu, nhìn thấy Mục Tiểu Văn nàng đã cho người đi báo với Thôi công tử, chính nàng cũng đã từ chối năm lần bảy lượt nhưng là không tránh được, bây giờ trước mắt là một Văn nương nương cải nam trang. Thôi công tử có việc nên có lẽ sẽ đến chậm. Văn nương nương trước mặt tâm vốn độc ác, nếu không thể trì hoãn được thời gian báo trụ chính mình thì chỉ sợ không sống nổi tới ngày mai. Hắc ý công tử bên cạnh mặc dù không phải là hạng người thiện lương nhưng trong ánh mắt đó có điểm dự vong của nam tử làm cho Nhược Di cảm thấy có vài phần tin tưởng. Văn nương nương ác độc đã khiến trời giận người oán, sao mình không đánh cược một lần xem, nắm lấy cơ hội trời cho này mà tiêu trừ hậu họa? Nghĩ rồi, Nhược Di nhìn Mục Tiểu Văn, đôi mắt buồn bã nhìn thẳng nàng nói:

-Mộc công tử, người đừng vội châm chọc khiêu khích. Thân phận Mộc công tử vốn là tôn quý nhưng Nhược Di cũng là một người có máu, có da thịt nên nhẫn nhịn tới một mức độ nào đó thì không thể nhẫn nhịn được nữa, Nhược Di đã thoái nhượng đến không còn chỗ nào để thoái nhượng rồi. Nếu Mộc công tử còn muốn đuổi tận giết tuyệt thì Nhược Di cũng không có cách nào, tuy chỉ là một nữ lưu nhỏ yếu nhưng tuyệt không để người ta xem thường sỉ nhục mình. Công tử muốn giết cứ giết, Nhược Di đành hẹn kiếp sau tái báo đáp ân tình phụ mẫu vậy. - nói xong, Nhược Di cúi đầu, biểu hiện đau đớn hết sức thê lương, tuyệt vọng đáng thương.

Mục Tiểu Văn ngây ngốc ngẩn người ra, nàng còn chưa có chút hiểu biết gì về Mộc Tiểu Văn, không biết trước đây nàng ấy cũng với người bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nghe lời Nhược Di nói thì hẳn là nàng ấy đã phạm phải một lỗi lầm nào đó không thể tha thứ.

Mục Tiểu Văn vươn tay định đỡ lấy Nhược Di thì Nhược Di lại lạnh lùng né tránh, nàng đành ngượng ngùng rút tay về:

-Nhược Di cô nương, có thể trước kia đã có hiểu lầm gì đó. Nếu ta có chỗ nào thất lễ mong Nhược Di cô nương thứ lỗi>-Hiểu lầm? - Nhược Di cười thê thảm. - Mộc công tử thật là khôi hài. Xem ra có lẽ là Mộc công tử hiểu lầm nhưng Nhược Di thì đã sống không bằng chết. - Vừa nói Nhược Di vừa kéo vạt áo xuống để lộ vai. Trên làn da tuyết trắng ấy ngổn ngang những vết sẹo xấu xí uốn lượn chằng chịt, có vết là do đao đâm thương, có vết là do lửa đốt, da thịt có chỗ tím đen, cả bờ vai không có chỗ nào nguyên vẹn.. nhìn thấy mà giật mình.

Mặc dù không cần phải cảm y hoa phục nhưng cái khí chất thê sở mỹ nữ từ nàng toát ra khiến cho người ta cảm giác tiếc hận. Ánh mắt hắc ý nhân thâm trầm quắc lên, Mục Tiểu Văn cũng lúng túng nhìn hai mắt. Đây là Mộc Tiểu Văn làm ư? Tại sao lại làm như vậy chứ?

Thấy Mục Tiểu Văn không nói gì, Nhược Di cười nhạt nói tiếp:

-Những vết sẹo này vốn đã được chữa trị lành lại nhưng hàng đêm vẫn đau nhức khiến không cách nào ngủ được. - nàng dừng lại, thở dài một tiếng. - Vết thương trên người có lúc sẽ lành lại nhưng vết thương trong lòng thì dù trị thế nào cũng không lành được. Nhược Di nhiều lần thập tử nhất sinh, may mắn là có quý nhân cứu giúp nên không chết. Lần nào gặp Mộc công tử thì mọi chuyện lại tiếp tục tái diễn, không biết Mộc công tử có thể nói là hiểu lầm hay không?

Nhược Di nhớ lại tất cả những chuyện thê thảm đã xảy ra với mình, ngữ khí uất ức, vẻ mặt bất đắc dĩ cũng tuyệt vọng, nước mắt nhịn không được mà tuôn trào, ánh mắt phẫn nộ hướng Mục Tiểu Văn mà nhìn. Nghe qua câu chuyện mịt mờ này người ta không thể biết được sự việc bên trong mà chỉ tưởng rằng vị Mộc công tử này không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ biết đùa bỡn nữ nhân, là một ác thú tàn bạo làm cho

người ta phẫn nộ. Nhược Di là đang đánh cuộc nên mới không nói ra thân phận nữ tử của Mục Tiểu Văn. Nàng vốn lo lắng hắc y nhân kia sẽ nổi lòng thương hương tiếc ngọc với Mục Tiểu Văn, lúc đó chính mình mất đi vật bảo vệ.

Mục Tiểu Văn nghe chuyện mà loạn hết cả đầu, không biết rốt cuộc sự thể nào? Quay nhìn sang Dực nhi thì thấy vẻ mặt Dực nhi đầy lo lắng, giống như là hồi tưởng lại chuyện thương tâm, cúi đầu lặng lẽ gạt lệ.

-Nhược Di cô nương, chuyện trước kia thật sự xin lỗi, sau này Mục mỗ sẽ không tái quấy rầy cô nương nữa. Xem ra Mục mỗ đã làm cô nương không vui rồi, vậy Mục mỗ xin cáo từ! - trong tình huống không biết châu tướng mọi chuyện thể này, tốt nhất là nên rút đi trước sau đó về hỏi lại Dực nhi. Lần này thể nào cũng phải hỏi cho bằng hết.

-Mộc công tử quả thật sẽ không quấy rầy Nhược Di nữa sao? Chỉ sợ qua đêm nay, Nhược Di phải thân một nơi mà tay một nẻo.

Ha, lại chuyện phân thân, cũng không phải kẻ sát nhân biến thái, hình như quá khoa trương rồi.

-Nhược Di cô nương lo lắng quá rồi, Mục mỗ cam đoan sẽ không quấy rầy cô nương nữa. - trong lòng nàng thầm lẩm bẩm “Nàng không muốn lại treo mạng mình thể này nữa”. - Mục mỗ cáo từ!

Không nhìn hắc y nhân đang ngồi bất động nơi đó và ánh mắt oán hận của Nhược Di nữa, Mục Tiểu Văn quyết định phải mau chóng rời khỏi nơi này. Dực nhi ơi Dực nhi, xem tiểu thư nhà người ra ngoài gây chuyện giờ ta lại bị người ta nói thể.. thật khốn khổ mà, nhất định phải nói cho hết chân tướng sự tình mới được.

Chỉ tiếc còn chưa có đi tới bậc cửa thì cổ bị người ta đánh nhói đau rồi.. ngất lịm đi. Đến lúc này, những ngày vui vẻ nhàn nhà đã chấm dứt, Mục Tiểu Văn sẽ phải bắt đầu đối mặt với sự thật... Không biết, làm thể nào để sống sót ...

22. Q.1 - Chương 23

Khi nàng tỉnh lại, vẫn là giường lớn khắc hoa văn, giữa giường còn có ba bức rèm lụa lớn, bên cạnh là Dực nhi với hai mắt sưng đỏ. Không mở mắt như lần đầu tiên nữa, việc đầu tiên mà Mục Tiểu Văn nghĩ đến chính là “chân tướng sự tình”.

Bất ngờ bị đánh ngất, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, nàng bất tỉnh, giờ tỉnh lại liền cảm giác sợ hãi. Trước kia còn có thể lừa mình dối người mà dùng mọi cách đặt mình bên ngoài mọi chuyện nhưng lần này bị người ta đánh ngất...chuyện này liên quan đến tính mạng chứ chẳng chơi. Nàng không thể không bắt đầu tự hỏi, tình cảnh của mình bây giờ là cái loại gì?

Nhị hoàng tử thì chán ghét, tể tướng phụ mẫu thì dị thường, lão bản thì lấp bắp sợ hãi, Nhược Di thì oán hận... thực ra là đã có chuyện gì xảy ra chứ?

Lần này không đợi Mục Tiểu Văn mở miệng thì Dực nhi đã nhanh đem mọi chuyện nói rõ. Dành cả nửa ngày, Dực nhi vẫn như cũ xem Mục Tiểu Văn bị mất trí nhớ biến từ một người nóng nảy ích kỷ ân oán thành người vui vẻ hoạt bát là tiểu thư của mình, sự tình dù lớn hay nhỏ thì Dực nhi nhất nhất kể lại toàn bộ. Về phần Mộc Tiểu Văn tàn bạo ghen tuông, Dực nhi cũng không giấu diếm.

Hóa ra... Hóa ra... Hóa ra...

- Vậy chuyện Nhược Di cô nương là thể nào?

Dực nhi lau lau ướt một ly trà đưa cho Mục Tiểu Văn rồi ngồi xuống bên, vẻ mặt đầy lo lắng:

- Nhược Di cô nương có giao hảo với Thôi công tử, tiểu thư là hiểu nhầm cho rằng nhị diện hạ thích Nhược Di cô nương nên nhiều lần tìm tới gây phiền toái cho cô ấy. Có một lần tiểu thư tìm người tới làm hại Nhược Di cô nương thiếu chút nữa chết, bởi vậy Thôi công tử mới đem Nhược Di cô nương giấu trong Đắc Tiên

viện. Lần này tiểu thư lại tới Đắc Tiên viện, hẳn là Nhược Di cô nương hiểu lầm là tiểu thư muốn tìm tới gây phiền toái nên mới phản ứng gay gắt như thế.

- Dục nhi, tại sao người không nói sớm ra?

- Dục nhi cũng là nhìn thấy Nhược Di cô nương mới biết được, nếu Dục nhi biết sớm thì sao lại không nói với tiểu thư chứ?

- Ra vậy. – bất quá nếu chỉ bởi vì chuyện này mà Nhược Di cam nguyện đợi tại nơi đây... nói vậy đúng như lời Dục nhi nói, Mộc Tiểu Văn tâm địa độc ác sao?

Trước kia thì có thể mặc kệ không quan tâm tới điều gì, bây giờ thì nàng đã nếm được cảm giác thê lương rồi. Vô luận nàng có thừa nhận hay không thì nàng chính là một nương nương tâm xà khẩu xà trong lòng chúng nhân, gánh chịu cái thân phận thiên kim của tể tướng ứng với tôn quý cùng sủng ái, cũng phải chấp nhận làm một Văn nương nương ứng với những oán hận, chán ghét..

- Dục nhi, ta lưu manh ta ngỗ ngược như vậy... người không sợ ta sao? – nắm lấy tay Dục nhi, nàng lo lắng hỏi. Dục nhi chính là một bằng hữu tốt bên cạnh từ lúc nàng đến với thế giới này.

- Ai nói tiểu thư ngỗ ngược, lưu manh.. thân phận tiểu thư tôn quý, vốn là những người đó không biết tốt xấu, tiểu thư trừng phạt các nàng ấy vốn không sai! – Dục nhi kích động đứng bật lên. – Cũng tại điện hạ khinh người quá đáng, chưa bao giờ tỏ ra yêu thương tiểu thư, là tiểu thư chịu ủy khuất mới đúng. Tiểu thư, mệnh người khổ, không nên yêu điện hạ. Người nào cũng khi dễ không tới tiểu thư nhưng cứ liên quan đến điện hạ thì.. tiểu thư sẽ không giống tiểu thư nữa. – nước mắt vô lực chảy trào ra. – Tiểu thư vừa tỉnh liền biến thành một người hoàn toàn khác nhưng.. Dục nhi tình nguyện nhìn thấy tiểu thư như vậy.

- Dục nhi! – Mộc Tiểu Văn cảm động vươn tay nắm chặt lấy bàn tay Dục nhi.

Bất quá, nàng không hiểu vì sao mình lại bị hắc y nhân kia đánh ngất. Sau đó Dục nhi cũng ngã xuống theo.. tỉnh lại thì đã thấy ở trong phủ rồi.

Dục nhi có hỏi quản gia thì được biết là Lý Vân Thượng tự mình dẫn người tới đem hai nàng về. Nghe nói sắc mặt Lý Vân Thượng lúc đó rất khó coi, bất quá Mộc Tiểu Văn không lấy gì làm ngạc nhiên, ngay từ ban đầu đã khó chịu rồi, không phải sao?

- Nương n điện hạ ời! – sắc trời bắt đầu tối đi, ngoài cửa vang lên thanh âm của một nha hoàn.

Nha hoàn không có đi vào mà chỉ cúi đầu đứng ở cạnh cửa nên Mộc Tiểu Văn không nhìn thấy được sắc mặt của nàng. “Chắc chắn là có chuyện rồi”, tâm có chút không yên.

- Ta biết rồi! – nhìn Dục nhi một cái Mộc Tiểu Văn mới trầm giọng nói.

Ăn mặc phục trang lại cho chỉnh tề, hít một hơi thật sâu, chủ tớ hai người nâng bước xuyên qua hành lang hoa viên thật dài rồi hướng tới đại sảnh. Bóng đêm như dày hơn, ánh sáng từ những chiếc đèn lồng hắt ra khiến cho hai bóng dáng loang lổ đổ trên mặt đất.

Nghe trong vườn thanh âm sần sật của cây cối chạm vào nhau, giẫm lên chính cái bóng của mình mà đi, bất giác thấy cước bộ có chút trầm trọng, đường cũng như dài hơn..

Cuối cùng thì đã biết tại sao làm thế nào chỗ ở lại xa cách như vậy. Hoa viên rộng lớn này chính là cách hần muốn tách khỏi Mộc Tiểu Văn lưu luyến si mê?

Xa xa liền nhìn thấy ánh sáng từ trong đại sảnh lộ ra, cước bộ không có dừng hoãn. Cho dù đã đi tới cửa, có bóng người đứng đó, nàng cũng chỉ giật mình một chút, rồi không do dự mà đi vào.

Nhị hoàng tử, phu quân, đang đứng thẳng đưa lưng về phía mình. Thân hình tuấn mỹ, tóc đen như tơ, hàn khí quanh thân càng làm cho hần thêm to lớn không thể nào với tới..!

23. Q.1 - Chương 24

Lan phi cùng Lê phi ngồi hai bên, một người ánh mắt kiêu ngạo, một người khuôn mặt dịu dàng, họ có điểm giống nhau chính là đều mang theo một tia lãnh ý.

Còn có một vài vị, Mục Tiểu Văn nghĩ có lẽ là các thiếp thất, đứng đó không xa lắm, thần thái không có giống nhau song không thể giấu được ánh nhìn hả hê.

Gia đình nha hoàn của hai sườn phi thì rất cẩn thận, thở mạnh cũng không dám, hào khí thật là túc tĩnh.

Cái này cực kỳ giống với thẩm phán – hiện trường... a là quan tòa..!

Mục Tiểu Văn tiến vào, như đang đi vào một cái bẫy vậy. Mọi người trong phòng nhìn chăm chăm khiến tâm nàng có chút sợ hãi.

Mặc dù đã chuẩn bị tư tưởng nhưng nàng không ngờ tới là phải đối diện với loại hào khí này. Bối rối giương mắt quan sát chung quanh liền thấy Nhược Di đang đứng trong đám nữ tử kia, nàng nghi hoặc mà nhìn chăm chú.

Nhược Di tựa hồ vừa bị một trận đánh, trên mặt có chỗ sưng sưng đỏ, bên khóe miệng còn vài máu, trên cổ cũng xuất hiện thêm vài vết thương mới uốn lượn đi xuống đè lên những vết thương cũ.. nhìn thật là đáng sợ.

Mục Tiểu Văn bất giác thấy xót xa, nàng bị đánh ngất, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắc y nhân kia đã làm gì với Nhược Di?

Chính mình giống như một vị khách lạ từ bên ngoài lạc bước giẫm vào nơi này, đối với nàng mà nói như một mê cung, có muốn thoát ra cũng không được nữa.

So với các nữ diễn viên xuyên qua khác, nàng đối với tình cảnh của chính mình hiện tại thật sự là có chút coi thường.

Hãy còn đang nhíu mày trầm tư, đột nhiên một cái tát sắc bén từ đâu dội tới, người còn chưa kịp kinh ngạc thì ... “Ba”, một tiếng vang lên, Mục Tiểu Văn đã trúng một chưởng.

Bên tai ong ong lên, cảm giác đau đớn dần dâng lên, hai gò má nàng nóng rần lên, không thể tin được, nàng quay mặt lại, mở to hai mắt mà nhìn người vừa mới đánh nàng, Lý Vân Thượng.

Này một chưởng không chỉ có Mục Tiểu Văn kinh ngạc mà ngay cả những người có mặt trong phòng đều sợ ngây người. Giống như tại nơi này vừa xảy ra một trận động đất vậy, tất cả mọi người vốn cũng bị chấn động sau đó lập tức khôi phục lại nguyên trạng.

Dục nhi đứng phía sau giật nảy mình, khó có thể tin được, nàng đi lại gần Mục Tiểu Văn, nghẹn ngào kêu một tiếng:

- Tiểu thư!

Dục nhi vươn tay ra, nhưng còn chưa kịp đụng tới mặt Mục Tiểu Văn thì một tiếng quát lớn vang lên:

- Nha đầu này không biết sống chết, nơi này có phần cho người xen vào nói sao?

Mọi người không có phản ứng gì, người vừa lên tiếng vung lên một cái tát, hung hăng mà hướng Dục nhi đánh lên mặt, động tác quá bất ngờ, Dục nhi không kịp phòng ngự liền té ngã trên mặt đất. Mục Tiểu Văn khiếp sợ mà nhìn lại, lần này là Lê phi.

Lê phi kiêu ngạo hạ mắt nhìn Dục nhi nằm dưới đất, vẻ mặt lạnh lùng cùng với Lý Vân Thượng không có khác biệt. Cái loại này không khác nào coi mình là nữ chủ nhân, tuyệt không sợ ai, xem Mục Tiểu Văn như không tồn tại.

24. Q.1 - Chương 25

Hai cái tát này làm cho Mục Tiểu Văn hoàn toàn bất ngờ ngây ngẩn. Nàng và Dực nhi bị người ta.. tát?

Từ nhỏ đến lớn đều được che chở trong vòng tay cha mẹ thầy cô, bạn học bằng hữu ở chung vô cùng tốt với nàng, đột nhiên lại bị người ở một nơi xa lạ quăng ột cái tát>Sự chuẩn bị tâm lý trước kia hoàn toàn không đủ để ứng phó với cái chuyện bị đánh thế này, có thể nào đi nữa thì nàng đã ý thức được rằng dù địa vị của mình vốn không được người ta sủng thì cũng không thể chấp nhận rằng cứ vô duyên vô cớ mà bị người đánh..?

Lão công đánh nàng vì hấn vốn đã lạnh lùng chán ghét nhìn nàng ngay từ đầu, đánh Dực nhi là Lan phi kia cũng cười lạnh không thôi. Mục Tiểu Văn cố gắng mở to hai mắt mà nhìn cho rõ hai người trước mặt mình, cố gắng dẹp loạn trống ngực thình thình, chậm rãi tỉnh táo lại.

Dực nhi ho khan một tiếng gian nan mà đứng lên. Lan phi lạnh lùng nhướng mắt ra lệnh, Dực nhi liền thuận theo mà đứng dẹp sang một bên.

Mục Tiểu Văn chưa bao giờ thấy qua Dực nhi thế này, hai ngày ở chung nàng chỉ nhìn thấy Dực nhi vì nàng mà cau mày lo lắng, vì nàng mà lúc nào cũng lăm bắm không thôi. Bộ dáng nhịn nhục khuất phục của Dực nhi, nàng chưa từng thấy. Nhưng chứng kiến Dực nhi gờ lên cái thoáng nhìn thật nhanh, ánh mắt vẫn ưu sầu như cũ, khuôn mặt Mục Tiểu Văn trắng bệch không còn chút máu.

Giờ thì nàng rõ tại sao Dực nhi lúc nào cũng khóc cũng tỏ ra ưu sầu. Bởi vì Mục Tiểu Văn làm Văn nương nương, địa vị thật sự quá nhỏ bé, nếu không được một nam nhân ban phúc thì cho dù nàng có thiên kim của Tế tướng thì cũng chỉ như con kiến bò dưới đất hèn mọn mà thôi. Dực nhi biết rõ tình cảnh của nàng cho nên ngay cả cười cũng không dám lớn tiếng. Lúc này lại càng sợ gây tức giận cho người ta thiệt mình nên mới thuận theo mà không hề nói một lời nào.

Suy nghĩ một hồi lâu, Mục Tiểu Văn hít một hơi thật sâu, buông tay không xoa xoa mặt nữa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Vân Thượng, thấp giọng nói:

- Không biết Tiểu Văn có điều gì không phải làm cho điện hạ tức giận, mong điện hạ nói rõ.

Mặc dù đã nhắc nhở mình phải ráng nhẫn nại nhún nhường song trong thanh âm của nàng vẫn có lãnh ý, vì giận quá mà người người nàng cũng xuất ra hàn khí lạnh như băng.

Lý Vân Thượng từng bước đi về phía trước dùng hai ngón tay nâng cằm nàng lên, ánh mắt tàn nhẫn:

- Văn nương nương còn muốn giả bộ hồ đồ sao? Nếu không phải ta tới kịp thời thì thiếu chút nữa người lại hại chết Nhược Di! Đến tột cùng là Nhược Di có chỗ nào đắc tội với người đến nỗi người năm lần bảy lượt đối đãi nàng như vậy? Ta chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân nào vừa ác độc vừa ác tâm như người. – vừa nói, Lý Vân Thượng vừa hung hăng buông Mục Tiểu Văn ra.

Mục Tiểu Văn lão đảo lúi lại cố gắng đứng cho vững, nhẹ nhàng xoa chiếc cằm suýt bị bóp nát, cảm thấy được sự khinh thường và lửa giận trong mắt Lý Vân Thượng, bất giác ngực nàng nghẹn

Nam tử xinh đẹp trước mặt đối với nàng sinh ra không được nửa phần kinh diễm, ngược lại khuôn mặt chán ghét vằn vẹo kia đã khắc thật sâu vào trong đầu nàng.

Không hề hy vọng có được một mối quan hệ tốt đẹp với đối phương, Mục Tiểu Văn lại muốn khấn trương mà thoát ra khỏi cái mớ tơ vò này, nàng tỉnh táo mà nhắm nuốt sự thật ngay trước mắt.

Nàng thiếu chút nữa hại chết Nhược Di? Cái này từ đâu mà nói vậy?

Ánh mắt chuyển hướng tới Nhược Di, về mặt Nhược Di vẫn thản nhiên, nhưng Mục Tiểu Văn rõ ràng nhìn ra trong mắt nàng hiện lên một tia chột dạ.

Chẳng lẽ..?

Mục Tiểu Văn trấn tĩnh hướng nhìn Lý Vân Thượng:

- Điện hạ, Tiểu Văn không có làm hại Nhược Di. Ta vừa định rời khỏi Đắc Tiên viện thì bị một gã hắc y nam tử đánh ngất, khi tỉnh lại liền thấy mình nằm trong phủ. Mong rằng điện hạ minh tra.

Vừa nói đồng thời nàng đánh mắt nhìn tới Nhược Di. Tựa hồ nhận thấy được Mục Tiểu Văn đang có ý dò xét, tâm Nhược Di động bất an, ánh mắt trốn tránh, cúi đầu.. trong nháy mắt, tư thái liền thay đổi, Nhược Di ngẩng đầu lên. Đó là một loại bi thê, vẻ mặt hơi thần thờ thừ người ra, ánh mắt lạc lõng, tựa hồ mọi chuyện chung quanh đã không cùng nàng quan hệ, nàng giống như đang thầm muốn thoát khỏi cái nơi này... Đó là một loại đau đớn tuyệt vọng đến áng thương, ngay cả Mục Tiểu Văn cũng cảm giác được đáng thương nữa là..

Lan phi nhìn Nhược Di liếc mắt một cái rồi quay đầu đối diện với Mục Tiểu Văn, cả giận nói:

- Văn nương nương, đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là Nhược Di cô nương nói oan uổng cho người? Rõ ràng là người thuê hắc y nhân kia đến hành hạ Nhược Di, sau đó còn sai hắc y nhân đem Nhược Di giết chết. Nếu không phải có người tới báo tin có lẽ Nhược Di bây giờ đã thành mồi cho thú hoang, liệu có còn giữ được mạng?

A, đây là những lời Nhược Di nói sao?

- Xin hỏi Lan phi vốn là chính tai nghe được hay là tận mắt nhìn thấy? Nếu như cả hai đều không phải thì sao Lan phi có thể dễ dàng tin tưởng vào lời nói của người khác mà nhìn mọi sự từ một bên vậy?

- Chúng ta đều là tận mắt chứng kiến người còn hoài nghi? – Lan phi nộ không thể át. – Khi chúng ta tới thì đúng lúc hắc y nhân sắp đắc thủ thì đã không thấy bóng dáng Văn nương nương đâu. Vốn là chính miệng hắc y nhân nói, người cho hắn một chút bạc sai hắn tận tình vũ nhục Nhược Di rồi làm cho nàng biến mất. Nhược Di cô nương vì trốn Văn nương nương người, ngay cả sự trong sạch cũng không màng, ẩn thân nơi đó. Không nghĩ là Văn nương nương cũng không có để trong sạch, cho người hại Nhược Di cô nương, ngay cả nơi đó cũng phải tìm tới cho bằng được.. Thật sự là nghĩ không ra mà.

Hắc y nhân? Nguyên lai là họ thông đồng với nhau. Không biết Nhược Di đã dùng thủ đoạn gì khiến cho hắc y nhân gia nhập liên minh để cho hắn cùng nàng diễn kịch, vừa bày trò cường bạo ức hiếp vừa biến hắn thành người làm chứng chỉ mặt kẻ tội Mục Tiểu Văn.

Về mặt Lan phi chính khí như nhất công quan thẩm phán, đem Mục Tiểu Văn thừa dịp nhấn xuống, xem nàng như tội nhân ác độc làm cho nhân thần cộng phẫn. Còn Lý Vân Thượng lại tiếp tục trở về bộ dáng lạnh lùng đứng đưng, ngay cả ánh mắt cũng không thêm nhìn tới Mục Tiểu Văn, làm cho Lan phi tự biến mình thành một người phát ngôn cho hắn.

Này là loại người ghê tởm gì vậy? Không nghe người ta giải thích, không thêm điều tra..không cho nàng có quyền lên tiếng sao?

Mục Tiểu Văn kích động, hô hấp dồn dập, cố gắng tìm lời để nói những trong đầu lại hoàn toàn trống rỗng. Một lúc lâu, đột nhiên nhẹ giọng cười, tựa hồ như bất lực, tâm tình cứ như vậy buông xuôi xuống. Nàng quá ngốc rồi, sao có thể tìm được chứng cứ? Nói cách khác, sao có thể tìm được người nguyện ý đứng ra làm chứng cho nàng?

Hình tượng nàng ác độc, thông minh đã sớm xâm nhập lòng người, bên cạnh đó còn vẻ đau đớn đáng thương của Nhược Di trước mặt, nàng không hề có lực mà chống đỡ được. Nghĩ lại vọng tưởng thay đổi càn khôn, thật sự là buồn cười mà.

Ý nghĩ muốn giải thích bảo vệ ình dâng trào lên rồi đột nhiên nhuyển xuống, Mục Tiểu Văn đi tới trước mặt Lý Vân Thượng, vẻ mặt bình thần, nhìn thẳng hắn, nhẹ giọng nói:

- Điện hạ muốn xử trí ta như thế nào?

Ánh mắt Lý Vân Thượng vẫn lạnh lẽo không có lấy một tia độ ấm:

- Người là chi nữ của Tể tướng, không một ai dám thất thổ bất kính với người, ngay cả bản điện cũng phải cố kỵ thế lực của Tể tướng, người nói xem nên xử trí thế nào?

Đối mặt với ánh mắt căm ghét tàn nhẫn của Lý Vân Thượng, Mục Tiểu Văn không có làm những việc mà mọi người thường nghĩ đến, tỏ ra là liệt nữ mà phun ra chỉ ngữ “Có đánh chết chứ không thể chịu nhục” hoặc là dùng ánh mắt si tình ai thê mà nhìn Lý Vân Thượng, ngược lại, nàng bình tĩnh nghiêm túc mà đối diện. Nàng đã hiểu rõ thế cục hiện tại rồi.

- Điện hạ, Tiểu Văn không quen với những qui cũ của luật pháp, không biết nên xử trí thế nào cho thỏa đáng. Chi bằng để cho ta tiến vào giam lao, đến khi nào điện hạ hài lòng thì đem ta thả ra, như thế nào? – khẩu khí thản nhiên như đang bàn luận xem tội nay nên ăn cái gì cho tiện?

Nàng vậy cũng tốt lắm. Đồn roi thì .. ăn không tiêu, như vậy thì vào nhà giam tốt hơn, dù sao ở thế giới hiện đại nàng cũng toàn ở nhà lên mạng, một người một mình, sớm đã thành thói quen rồi. Chỉ là, ngồi nhà giam thì không thể lên mạng, có thể sẽ nhàm chán lắm đây.

Trong mắt Lý Vân Thượng hiện lên một tia kinh ngạc, Lan phi đứng bên cạnh lại lên tiếng:

- Nương nương nương nghĩ làm như vậy là đủ rồi sao? Văn nương nương tự nguyện nhập giam lao, mạng người đâu phải cái kiến cái sâu, Văn nương nương tưởng như vậy là có thể xóa hết tội ư?

- Vậy người nói xem nên làm thế nào? – Mục Tiểu Văn bình tĩnh hỏi lại.

- Nương nương làm nhiều chuyện ác, không người nào có thể chấp nhận, sau này hủy bỏ hết thẩm quyền lực của nương nương, sau này ngồi cùng một bàn với bọn nha hoàn. – Lan phi vẫn làm vẻ thiết diện vô tư, ngữ khí chậm rãi nhưng có chút dữ tợn. – Còn có, Lan phi vì nương nương mà nghĩ ra một danh hiệu...

- Hửm? – Mục Tiểu Văn tò mò.

- Vứt đi nương nương.

Mục Tiểu Văn thoáng sửng sốt rồi liền cười thầm, vứt đi nương nương, thật là một cái tên có ý tứ.

- Bọn hạ nhân không được xưng hô Văn nương nương nữa. – Lan phi tiếp tục bổ sung “điều khoản”.

Ồ, như vậy chỉ có thể xưng hô với nàng là Vứt đi nương nương có phải hay không? Còn hơn là thân thể bị đánh đòn, có thể làm cho tâm linh Mục Tiểu Văn bị hành hạ vũ nhục dường như làm cho Lan phi vui vẻ đắc ý lắm. Mục Tiểu Văn cũng mỉm cười, không hiểu sao tâm tình nàng lúc này nhẹ nhõm nhàn nhã như vậy. Có lẽ vì nàng đã biết cách đối mặt với hoàn cảnh của chính mình, biết gánh chịu những gì mà mình đáng phải gánh chịu, tâm tình có chút thư thái..

- Điện hạ, ngày mai Tiểu Văn liền tới nhà giam. – nhìn Lý Vân Thượng và mỉm cười, thậm chí trong đôi mắt trong veo đó còn có chút nghịch ngợm, Mục Tiểu Văn nhìn lướt qua mọi người một lượt rồi xoay người rời đi. Dực nhi vội vàng đuổi theo sau.

Mặc kệ ánh mắt của những người phía sau lưng là cái dạng gì, Mục Tiểu Văn vẫn tươi cười bước tới đối mặt với bóng đêm bên ngoài, bước đi rất thong thả...

25. Q.1 - Chương 26

Ngày thứ hai, Mục Tiểu Văn vào địa lao của phủ nhị hoàng tử, loại chuyện trong nhà này không cần thông qua hình bộ quốc gia.>Không có bất kỳ một người nào bên cạnh, Dực nhi thì chỉ tới dẫn nàng đi, giờ ngồi trong nhà giam mới thấy lòng chưa xót. Mục Tiểu Văn nghĩ muốn tự giễu mà cười cười nhưng cố thế no cũng không nặn ra được vẻ tươi cười cho được.

Địa lao của phủ nhị hoàng tử trông hoắc, bên trong thì ẩm đạm ươn ướt, chỉ có đến gần cửa sổ trên mái nhà – chỗ ánh mặt trời thấu tiến vào rọi xuống một khoảng rất nhỏ trên mặt đất mới khô ráo chút. Hai phòng giam được sắp xếp thật dài thật rộng và chỉ có duy nhất mình nàng. Nghĩ lại, nhị điện hạ nhân duyên hảo, khát khiêu lả lướt, cuối cùng thì chỉ có mình nàng là người làm cho hắn nổi giận.

Điều kiện vào đại lao so với tưởng tượng của mình muốn gian khổ gấp trăm lần, nhưng đã không còn cách nào rút lời nói lại được nữa. Chỉ lại quyết định ngay thơ lỗ mãng của mình mà đành phải cười khổ cùng Dực nhi thu thập chút phòng giam, tiếp theo liền bị cai ngục – mặt không đổi sắc, “răng rắc” một tiếng khóa ở cửa lao. Dực nhi khóc lóc rời đi, nói là muốn nắm bắt với Tể tướng đại nhân song Mục Tiểu Văn đã lắc đầu.

Lý Vân Thượng vì vướng phải cái cọc, bị ép trói mình vào một cuộc hôn nhân bắt buộc với Tể tướng nên sinh ra bất mãn, nếu mang tể tướng ra uy thì chỉ e càng làm hắn thêm phản cảm. Mặt khác, Mục Tiểu Văn cũng không muốn làm cho vợ chồng Tể tướng lo lắng. Coi như là nàng thay Mộc Tiểu Văn chuộc tội đi. Trước kia có lẽ Mộc Tiểu Văn đã đem người khác đưa vào nhà giam này không ít lần.

Bóng đêm dần buông xuống, may là phòng giam của nàng gần chỗ mấy người cai ngục, nàng có thể nghe được tiếng ngáy của họ, nhìn ánh sáng chập chờn của ngọn đèn dầu, nỗi sợ hãi trong lòng Mục Tiểu Văn dần dần tan ra một chút. Thật sự là đánh không lại cơn buồn ngủ kéo đến, tuy nằm trên mặt đất lạnh lẽo gập ghềnh song nàng vẫn có thể ngủ say sưa.

Sáng sớm, một tiếng gọi nghẹn ngào đứt quãng vọng bên tai đã đánh thức Mục Tiểu Văn .

- Dục nhi? – mở mắt ra nhìn thì thấy Dục nhi trước mặt, nàng liền muốn ngồi xuống. Đột nhiên một trận choáng váng kéo đến, tay đưa lên muốn chống giữ trụ hai sườn nhưng không thể, đành vô lực mà ngã vào lòng Dục nhi.

- Tiểu thư! – Dục nhi nắm lấy chiếc khăn trong tay tranh thủ diu nàng nằm xuống. Thạch bản lạnh lẽo như thể hỏi sao mà toàn thân tiểu thư lại không nóng lên cho được. Mới chỉ có một đêm không bên cạnh chăm sóc tiểu thư mà đã thành ra thế này... tìm Dục nhi như bị dao cắt.

Sớm biết thế này thì đêm qua thế nào cũng phải theo tới đây một chuyến. Mấy người nha hoàn có gì đặc biệt hơn người, Lan phi Lệ phi phái nàng lại đây đơn giản nghĩ là muốn theo dõi không để nàng đi báo tin cho lão gia phu nhân, khiến nàng không có cách thoát ra ngoài. Cũng tự trách mình không cẩn thận, không chú ý tới nhiều như vậy làm cho tiểu thư phải một đêm ngủ trên thạch bản lạnh lẽo. Từ nhỏ đến lớn tiểu thư chưa có phải trải qua loại khổ này, nàng phải làm sao để không làm lão gia phu nhân thất vọng đây?

- Tiểu thư, người bị cảm thương hàn rồi, thân thể đã không được rồi.. nô tỳ đi bấm bấm điện hạ. – Dục nhi lau nước mắt đứng lên toan đi. Mục Tiểu Văn cố hết sức mà vươn tay ra giữ nàng lại.

- Đừng lo, chỉ là cảm nhẹ thôi mà, ta có thể chịu được mà, nếu uống thuốc thì sẽ không có việc gì cả. – biết rõ bây giờ không phải lúc cạy mạnh nhưng Mục Tiểu Văn vốn dĩ thường bướng bỉnh. Mới chỉ vào đây được một ngày mà đã đòi ra ngoài ngay thì người ta sẽ nghĩ là nàng mượn cơ hội chạy thoát tội thôi.

- Tiểu thư, người nói năng tới mức hồ đồ rồi, còn nói gì mà đừng lo? – Dục nhi khóc òa nhìn chăm chăm Mục Tiểu Văn, do dự chốc lát, biết được Mục Tiểu Văn có tính kiên trì bảo thủ, nàng đành cắn môi nghe theo. Sau khi đặt Mục Tiểu Văn nằm cẩn thận xuống, Dục nhi rời khỏi địa lao, không bao lâu thì trở lại mang theo một cái chăn và vài món đồ. Trước tiên nàng đắp Mục Tiểu Văn đắp chăn thật hảo rồi mới ở một bên nhóm lửa nấu nước.

Mấy người cai ngục bịt tai bịt mắt làm như không nghe không nhìn thấy gì, dù sao đó cũng là nương nường, nếu có chuyện gì không hay xảy ra bọn họ đảm đương không nổi.

Thân thể ấm lên một chút, Mục Tiểu Văn lại im im nghe Dục nhi lầm bầm gì đó, mơ mơ màng màng chốc chốc ngủ say. Một lúc sau Dục nhi bưng chén thuốc lại đánh thức nàng dậy, Mục Tiểu Văn nhìn mặt Dục nhi lem luốc nhọ mà không nhịn được cười. Thấy nàng cười, nước mắt Dục nhi lại chảy xuống. Diu thân thể Mục Tiểu Văn ngồi dựa vào bờ tường, xem nàng nhe răng trợn mắt mà nuốt chén thuốc xuống, sau đó lại đỡ nàng nằm xuống.

Vị an thần trong được bắt đầu phát huy tác dụng, Mục Tiểu Văn liền cảm giác buồn ngủ và đã ngủ rất ngon. Được hiệu thần kỳ đúng là hảo, khi tỉnh lại thì đầu không còn đau nữa.

Cơn nóng hôm qua đã dịu xuống, thân thanh khí sáng, nhưng có vấn đề phát sinh, một thân ra mồ hôi nhớp nháp không được tắm rửa khiến nàng buồn bực muốn chết. Bất quá không có người đến, Dục nhi cũng không có ở đây, tranh thủ đi hai vòng cố gắng cho hơi mồ hôi tản đi một ít vậy.

- Tiểu thư! – thanh âm Dục nhi kinh hãi truyền đến. Mục Tiểu Văn xoay người lại nhìn thấy Dục nhi, theo sau còn có một người.

- Vãn nương nương! – người mới tới vuốt cằm, nhẹ giọng xưng hô. Khuôn mặt tao nhã như ngọc kia làm cho Mục Tiểu Văn nhanh chóng nhớ đến, hẳn chính là đại hoàng tử Lý Vân Hạ.

Tuy nhiên vẻ mặt của hắn có chút phức tạp ... thất vọng, nghi hoặc cùng với vài tia kháng cự. Mục Tiểu Văn gạt mình lập tức thư thái, nhớ tới ánh mắt lần đầu tiên hắn nhìn nàng – bình tĩnh, không khó để đoán ra, bây giờ hắn biết được nàng chính là Văn nương nương, thất vọng là phải.

Mục Tiểu Văn ngược lại thấy mọi chuyện dễ dàng hơn, giấu giấu diếm diếm làm gì ệt, chi bằng cứ đem thân phận thật mà đối mặt không phải hơn sao? Bình tới tướng cản, nước đến đất ngăn, cùng thì đàm, không cùng thì tán.

- Ngay cả khi ngồi trong địa lao này mà vẫn được điện hạ tới thăm, Tiểu Văn thật lấy làm vinh hạnh. Bất quá, điện hạ có thể không biết, hôm nay Tiểu Văn đã có một cái danh mới là “Vứt đi nương nương”. “Văn nương nương” đã bị cấm rồi. Nếu như điện hạ nguyện ý thì có thể gọi ta Tiểu Văn. – Mục Tiểu Văn bày ra cái mặt nghiêm nghị, ngữ khí nhẹ khoái, thoáng thấy ánh mắt vui mừng của Dực nhi, liền lặng lẽ làm một mặt quỷ nhìn nàng.

- Hình như ngươi không cũng không cần. – Lý Vân Hạ có chút trầm mặc. Quả thực hắn có quan tâm nàng, trong lúc vô tình gặp được Dực nhi, biết được nữ tử trước mặt đây chính là nhị hoàng tử phi, trong nháy mắt, hắn chịu đả kích.

- Lạc quan mà nghĩ thì hình dung xem hai chữ nương nương ghép với “Vứt đi” thành một loại chán chường đặc ý, cũng không có gì sai cả. – ánh mắt Mục Tiểu Văn vẫn bất cần như cũ. Còn có thể như thế nào nữa, nàng đã quyết định bình tĩnh thay thế Mục Tiểu Văn sống tiếp, đương nhiên phải nghiêm túc tiếp nhận cục diện này sau đó dừng cảm mà đối mặt. Rắc rối tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, tựa hồ chỉ là bị một cái kim châm vào thịt, đau một tí rồi hết, bù lại, biết chấp nhận thì ý nghĩ càng được thanh tỉnh một chút.

Không thể kỳ vọng như những nhân vật trong tiểu thuyết xuyên không kia, người nông ta nông, nàng được phóng vào một con người thế này lại trong tình huống không được sung ái.. nếu được làm một phụ nữ bình thường mà sống có phải dễ thở hơn không.

26. Q.1 - Chương 27

Lý Vân Hạ nghe cũng hiểu được đại khái vấn đề, khóe miệng vung lên một độ cũng:

-Nhìn bộ dáng này ta nhìn không ra được đây là nữ tử si tình vì yêu mà tự vẫn trong lời đồn.>-Ta đã sống lại rồi. - Mục Tiểu Văn cười nghịch ngợm.

-Chỉ giáo cho.

-Mục Tiểu Văn trước kia không còn tồn tại nữa, bây giờ đứng trước mặt điện hạ chỉ là một nữ tử khát vọng tự do mà thôi. - Mục Tiểu Văn cười yếu ớt nói. - vì yêu mà hại người hại mình, khoảng thời gian điên điên cuồng cuồng ấy không còn nữa, đã tới lúc nên tỉnh ngộ rồi. Tiểu Văn đã là một con người hoàn toàn mới, tuyệt không quay trở lại như ngày xưa nữa.

Nàng nói rất bình thản, ánh mắt kiên định, mặt mày nhẹ khoái, gương mặt giương lên lộ ra hy vọng trông giống như đang đón đợi những ngày xuân tốt đẹp phía trước.

Lý Vân Hạ có chút ngạc nhiên, nữ tử này tựa như linh hồn đã được thay đổi mang theo một luồng khí tươi mát hoàn toàn mới mẻ, mấy lời đồn hình tượng trước kia dường như bị quét sạch đi hết rồi. Dực nhi cũng không khỏi bất ngờ, những hành vi của tiểu thư gần đây không phải là của một nữ tử khuê các, suy nghĩ của tiểu thư làm cho nàng không thể đoán ra được, cũng không thể chạm tới được.

Lý Vân Hạ mỉm cười, đứng thẳng lưng, cả người cao dài, toát ra khí tức ôn hòa quý tộc khiến phòng giam ảm thấp này chợt tươi mát một chút, ánh mắt y như nhìn Xuyên thấu Mục Tiểu Văn thật sâu thật lâu. Đột nhiên khóe miệng lại cong lên lần nữa, mi mắt tựa hồ cũng mang theo ý cười. “Không phải thế này tốt hơn sao?”

Tôn quý đại hoàng tử tới đây không chỉ là thăm hỏi nàng mà còn mang theo vài thứ khác, rất nhanh phòng giam Mục Tiểu Văn rực rỡ hẳn lên. Xem ra bây giờ phòng giam giống một nhà gian hơn.

Lý Vân Hạ nhìn Mục Tiểu Văn hầy còn kinh ngạc, mỉm cười nói:

-Vậy thì từ bây giờ ta sẽ tới nơi này, ngồi trò chuyện với người.

-Điện hạ. .. - Mục Tiểu Văn kinh ngạc, chuyện này không tốt lắm đâu.

-Dực nhi, nếu có chuyện gì thì có thể đến phủ của ta. - Lý Vân Hạ không đề ý tới vẻ dị nghị của nàng, nói với Dực nhi.

-Dạ! - Dực nhi cao hứng liền đáp.

-Điện hạ... - mơ hồ thấy được chuyện này không hợp tình lý chút nào, Mục Tiểu Văn lấy

Dũng khí đi về phía trước. - Điện hạ, sợ rằng như vậy không tốt lắm, Tiểu Văn tới đây là để nhận trừng phạt.. huống hồ lại là điện hạ, Tiểu Văn nhận không nổi.

-Bản điện hạ thích như vậy. - tuy Lý Vân Hạ tươi cười ôn hòa nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm giác được vị đại điện hạ trước mặt này cũng là một người có tính cách bá đạo.

Ngày tiếp theo, Lý Vân Hạ vẫn đến phòng giam. Hai người ngồi đối mặt với nhau, trên bàn còn có thêm phẩm trà và một số dụng cụ.

-Trà này có tên là Lam Tử, tương truyền rằng một vị hoàng phi của Thương quốc vì che chở cho đất nước mà hóa thành một cây trà có màu tím. Hậu nhân vì muốn tưởng niệm nàng nên mới đặt tên cho loại trà này là Lam Tử. - Lý Vân Hạ đưa tay lấy trà, động tác pha trà oanh nhu như nữ tử rồi tiếp tục nói. - Nước ta không có loại trà này, đây là do một vị hoàng tử của Thương quốc tặng cho ta.

-Ồ! - Mục Tiểu Văn vừa nhìn y pha trà vừa gật đầu. Nàng đến từ thời hiện đại, dĩ nhiên không biết về quan niệm cấp bậc của thời xưa cho nên thấy hành động của y không có gì là không ổn. Song Dực nhi đứng bên cạnh thì thất kinh, tương lai người này sẽ trở thành hoàng thượng, vậy mà lại vì tiểu thư nhà mình pha trà, chuyện này thật quá vô lý tới mức khó tin rồi..

27. Q.1 - Chương 28

Người đương sự thì vẫn vô tư ngồi đó, Mục Tiểu Văn chăm chú nghe Lý Vân Hạ giới thiệu rất chi tiết. Lần trước đã được giáo huấn một lần nên lần này Mục Tiểu Văn uống trà cũng cảm nhận được chút chút.. nhưng nàng tuyệt không biết có cái gì là không giống chứ, ngay cả cái cách người ta thưởng trà cũng không hiểu nổi.

Lý Vân Hạ nghi hoặc không rõ vì sao thân là chi nữ của Tể tướng, ngay cả những kin thức về trà cơ bản nhất cũng không biết. Lúc này thì chỉ biết lấy việc Mục Tiểu Văn mất trí nhớ ra làm cái cớ vậy.

Trong vòng nửa tháng, ngày nào Lý Vân Hạ cũng lui tới nhà giam. Có khi chỉ là ngồi uống một chén trà mà cũng mất đến nửa ngày trời.

Hai người ban đầu thì còn hàn huyên khách sáo sau đó dần dần nói chuyện phiếm đến quên cả thời gian, nói từ chuyện con gà màu gì tới chuyện quân sự chính trị.

Mục Tiểu Văn mặc dù không có kinh nghiệm thực tế nhưng có xem qua mấy bộ sách sử dày hàng nghìn trang, đôi khi nói ra những lời làm cho Lý Vân Hạ hứng thú thưởng thức không thôi.

Ngẫu nhiên một lần có nàng hầu của Lý Vân Hạ cũng tới, nhìn thấy hai người không câu lễ tiết trò chuyện với nhau thật vui vẻ, ban đầu là giật mình sau đó ánh mắt có điểm nghi ngờ không rõ.

Mục Tiểu Văn làm sao lại không biết ý tứ của nàng hầu, chắc chắn là sợ hai người có gì đó mập mờ. Nhưng nàng ấy lo lắng quá rồi, hai người không có lấy một điểm mập mờ. Lý Vân Hạ là đại hoàng tử, thân phận cao quý, tương lai là hoàng đế dĩ nhiên bên người không ít kẻ a dua nịnh nọt, trái tim hẳn đã chai lỳ sắt đá.

Hắn đến nơi này gặp nàng bất quá là muốn thay đổi không khí thư giãn một chút thôi. Hơn nữa cũng phải có cái gì làm chứng thì mới dám nói bọn họ mập mờ được chứ.

Nàng bây giờ là nhị hoàng tử phi, chi nữ Tể tướng đương triều, quan hệ vợ chồng cùng thân phận quyền thế kết hợp với nhau chặt chẽ. Cho dù Lý Vân thượng có không thích nàng thế nào thì cũng không dễ dàng mà hưu diệu<=ly hôn=" "> nàng.

Mà bây giờ nàng cũng không biết làm sao để thoát khỏi sự nhục nhã vì địa vị nhị hoàng tử phi này, cũng không thể như thời hiện đại ly hôn là xong, nói bỏ là bỏ.

Vả lại Lý Vân Hạ đối với nàng không có chút để ý nào, cho dù có cũng sẽ không lo lắng mấy cái chuyện vớ vẩn kia. Bất quá, có Lý Vân Hạ làm bạn, ngày nào hẳn cũng đến trò chuyện làm cho việc ngồi nhà giam này cũng không đến nỗi nhàm chán nuốt khí.

Cái này so với thời gian trước kia nàng vẫn luôn ru rú ở nhà không có khác mấy. Nhìn thái độ thản nhiên của Lý Vân Hạ tự nhiên nàng lại có chút hứng thú, tò mò.

28. Q.1 - Chương 29

Hôm nay đang cùng Dục nhi chơi một trò chơi thú vị gần giống đánh cờ thì nàng nghe được tiếng bước chân từ xa truyền đến. Một chuỗi âm thanh leng keng vang lên, Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn, chỉ nghe được một trận cười lạnh.

- Ta đang thắc mắc vì sao Vút đi nương nương có thể an phận thủ thường ở nơi địa lao tăm tối này lâu đến như vậy, thì ra địa lao sớm đã đổi thành sương phòng rồi. – Lan phi đứng bên ngoài cửa lao, âm dương quái khí nói, bên cạnh là Lệ phi. Hai người vốn nghĩ đến xem bộ vẻ thê thảm của Mục Tiểu Văn, không ngờ lại chứng kiến được một cảnh nhân nhâ vô tư vô tự thế này.

Mục Tiểu Văn chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn các nàng một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục loay hoay với con cờ trong tay.

Lan phi đợi hồi lâu mà không thấy hồi âm liền hừ lạnh một tiếng.

- Vút đi nương nương thật to gan, ngươi đừng quên, hiện tại ngươi chỉ là một nương nương vút đi, trong lòng điện hạ ngươi còn không bằng một cái nha hoàn bình thường. Dù ngươi có là thiên kim của tể tướng thì xuất giá phải tông phu, ngươi là thê tử của nhị hoàng tử vậy mà lại làm những chuyện trơ trẽn tại nơi này, đáng bị trách phạt.

- Đạo lý, đạo lý.. Ta biết rồi. – Mục Tiểu Văn nhin không được mà một bên khoát tay một bên tiếp tục đánh cờ. Thật không biết nữ nhân này nói một chuỗi dài đạo lý là có ý tứ gì, nàng cũng không có tâm tình mà tiếp chuyện loại phụ nữ ghen tuông a.

- Tốt lắm, nếu Vút đi nương nương biết được đạo lý này mong rằng lần gặp mặt sau Vút đi nương nương có thể dựa theo nghi lễ đối với muội muội ta hành lễ. – Lan phi cố tình nhấn mạnh hai chữ “Vút đi”, nói xong còn bồi thêm một cái cười châm chọc. Nha hoàn đứng phía sau cũng che miệng cười rộ lên.

Mục Tiểu Văn ẩn hạ Dục nhi xúc động đương muốn đứng bật dậy, đặt xuống một quân cờ, chậm rãi nói:

- Theo ta được biết, danh hiệu Vút đi nương nương chỉ do một mình Lan phi ngươi nghĩ ra, không hề có công văn hay thánh chỉ chính thức ban ra, nếu thế chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Bởi vậy, ta vẫn là một chính phi nương nương, thê tử của điện hạ, vô luận thế nào thì cũng là Lan phi ngươi phải hướng ta mà hành lễ mới đúng.

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đây là chuyện nhà của phủ nhị hoàng tử, nếu trong tâm điện hạ coi ngươi như vút đi thì ngươi chính là Vút đi nương nương, cần gì phải có thánh chỉ?

- Ô? Nếu vậy chỉ bằng hướng mọi người mà tuyên bố ta là Vút đi nương nương để danh chính ngôn thuận hướng Lan phi ngươi hành lễ? Sau đó đợi cho chuyện này truyền đến tai hoàng thượng, người ta sẽ nói cho ngài biết đây vốn là quy củ trong phủ nhị hoàng tử không có bất kỳ quan hệ nào với quốc pháp, thế nào? Không biết hoàng thượng có cảm giác được, chỉ bằng một nhị hoàng tử phi nhỏ bé thì cũng có thể thay đổi được cả quốc pháp? Chuyện này sẽ rất hoang đường đấy.. – nhìn sắc mặt Lan phi có chút hổ thẹn, Mục

Tiểu Văn bồi thêm. – Lan phi, người vốn không làm gì được ta. Việc người làm được chỉ là miệng của mình để mà chiếm tiện nghi thôi.

- Hảo, Vứt đi nương nường. Đáng tiếc, dù người có nói thế nào thì cũng không thay đổi được chuyện điện hạ không yêu thương gì người. Người yêu điện hạ lại bị điện hạ chán ghét thậm tệ, thật khó tưởng tượng được là người còn có thể đắc ý như vậy. – Lan phi cười lạnh nói.

Nàng ta nói như vậy mục đích chính là muốn chọc vào vết thương lòng của Mục Tiểu Văn, nếu là trước kia, đây hẳn là một đòn hiểm rồi. Nhưng Lan phi lại không biết, Mục Tiểu Văn trước mặt mình đây đã không còn là một nữ tử ngu ngốc ngày xưa nữa. Cho nên, Mục Tiểu Văn chỉ làm một mặt đầy bất cần không thêm quan tâm.

Lan phi tức giận đến run cả người, đột nhiên buông nắm tay ra, khẽ cười một tiếng, hướng bên phía sau nói:

- Gọi người tới mở cửa lao ra rồi làm cho phòng giam này trở về bộ dáng nó vốn có.

Một nha hoàn nhanh nhẹn lên tiếng gọi ngục tốt tới mở cửa lao rồi đi vào mang các thứ ra ngoài – nào bàn, nào trà cụ, thậm chí cả cái chăn. Dực nhi nghĩ muốn ngăn lại nhưng là ngăn không được.

Mục Tiểu Văn cũng không có ngăn trở, chỉ làm một bộ không sao cả hướng Lan phi nói:

- Nếu làm như vậy khiến người thấy vui vẻ thì xin cứ tự nhiên. Dù sao những thứ này mang ra ngoài rồi cũng có thể mang trở vào.

29. Q.1 - Chương 30

- Người... – Lan phi tức giận nói không nên lời, trừng mắt nhìn Mục Tiểu Văn.

- Ha! – Mục Tiểu Văn quay ngoắt đi, ngữ khí chọc tức, nhìn Dực nhi nói. – Dực nhi, người xem, nàng suýt bị ta chọc cho khóc đó. Thế nào, ta lợi hại không? – nàng đã từng đọc qua nhiều tiểu thuyết nói về chuyện âm mưu nơi hậu cung mà chưa biết mùi vị nó thế nào. Hôm nay thực may mắn vì có cơ hội thử một lần, chẳng phải rất thú vị sao? Thì ra khi phụ nữ ghen tuông tặc giận lại có bộ dáng này, so với trước kia cứ lạnh như băng mà cắn vằn tước chữ thì đáng yêu hơn nhiều.

- Tiểu thư, người... – Dực nhi giận lắm, quay lưng đi không để ý tới nàng nữa. Mấy ngày nay theo đại điện hạ, lời nói cử chỉ cũng cố gắng giống như khuê nữ rồi, tưởng rằng tiểu thư đã khôi phục lại, ai dè bây giờ vẫn là cái bộ dáng này.

- Người thế nào ta đối đãi thế đó, không có giống nhau. – Mục Tiểu Văn biết Dực nhi đang nghĩ gì liền vỗ vỗ lên bả vai nàng như là an ủi.

- Nương nường thật là người có hảo nhĩ tính, bắt quá Lan phi lại nghĩ đến một việc. Nếu điện hạ có thể nhẫn tâm đem nương nường đuổi vào địa lao, chắc là điện hạ cũng đồng ý chuyện này thôi. – Lan phi cười lạnh một tiếng.

- Người muốn làm gì? – về mặt Lan phi hiện lên tia độc địa làm cho Mục Tiểu Văn liên tưởng tới khuôn mặt của Dung ma ma trong Hoàn châu cách cách.

- Làm gì? Hừ, người đâu!

- Dạ có! – các nha hoàn nhanh đáp lời rồi đi lên.

- Làm cho Vứt đi nương nường cũng có một bộ dạng mà một lao phạm đáng có cho ta!

Đáng có bộ dạng? Bộ dạng gì nữa?

- Này... – các nha hoàn hai mặt nhìn nhau, uy thế của Văn nương nường vẫn đang còn, không ai dám tiến lên.

- Đứng có nghĩ muốn đối phó ta, tên nhị hoàng tử thối tha đó đối với ta không là gì cả, không có hấn ta vẫn có thể dựa vào người khác. – Mục Tiểu Văn lui về sau, xiêm áo loạt xoạt bay giạt lên làm tư thế tự vệ. Thoáng thấy Dực nhi muốn lao vào, nàng vội lên tiếng ngăn lại. – Chuyện này không liên quan đến người, không được vào đây.

- Động thủ! – Lan phi bỏ quên luôn cái cách châm chọc ưu nhã ban nãy, khí giận bộc phát làm lộ bản chất xấu xa, bắt các nha hoàn tới dạy cho Mục Tiểu Văn một bài học. Có thể Mục Tiểu Văn bây giờ hoàn toàn không có khí thế gì, bọn nha hoàn do dự một chút rồi cũng giương nanh múa vuốt xông lên.

Thật muốn đánh sao? Mục Tiểu Văn thầm kêu khổ, thuận tay nắm lấy một chiếc ghế hù dọa quơ về phía trước, bọn nha hoàn thối lui về sau vài bước... tình thế giằng co kịch liệt. Dực nha cũng nắm lấy một tay ghế nhỏ gia nhập vào trong.

Hào khí nhất thời phủ lên địa lao nặng nề. Lan phi dĩ nhiên thật sự ra lệnh động thủ với Mục Tiểu Văn mà hoàn toàn quên mất trước kia bản thân nơm nớp lo sợ nàng như thế nào. Đồng loạt bọn nha hoàn xông tới, người nắm tóc, người xe xiêm y, thái độ hung hăng giang hồ, còn đầu thần thái tất cung tất kính trước kia nữa?

Mục Tiểu Văn cũng không biết phải làm sao, tuy nàng chưa bao giờ đánh nhau nhưng không có sợ hãi chút nào. Có thể nói nàng bị mấy cuốn tiểu thuyết hậu cung kia tẩy não rồi cho nên thoáng một chút, nàng nhiệt tình phản kháng lại. Nhưng điều này lại vượt ngoài sức tưởng tượng của Dực nhi, không biết phải khuyên giải như thế nào, cổ lấy dững khí run rẩy nói với Lan phi:

- Người dám... – sau đó không thể tránh được nên gia nhập chiến đấu.

- Dừng tay! – Lý Vân Hạ gầm lên giận dữ.

Lúc này hai bên cũng đang chật vật, sắc mặt hung tợn của Lan phi chợt cứng ngắc, vẻ mặt anh dũng cản rằng giết địch của Mục Tiểu Văn cũng chưa kịp phục hồi. Trông nàng và Dực nhi lúc này thực thê thảm, quần áo rách bươm, tóc rối bung lên, thậm chí bên môi còn có vết máu.

Đột nhiên không biết ai dẫn đầu, một tiếng hô vang lên, tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ. Mục Tiểu Văn mặc dù không biết mấy cái nghi lễ nơi này nhưng nhìn thất mật Lý Vân Hạ xanh mét, phải chăng mình đã có gì vượt quá lễ nghi, cuối cùng cũng quỳ xuống giống người ta.

30. Q.1 - Chương 31

Lý Vân Hạ đi tới nhẹ nhàng nâng nàng dậy rồi quay sang lạnh lùng quát lớn Lan phi:

-Người đang làm cái trò gì vậy? Diêu Lan, người thật to gan, dám đánh nhị hoàng tử phi?

Lan phi tự biết mình sắp gặp nạn, thân thể run rẩy một trận, đầu cúi càng thấp. Chúng nha hoàn quỳ bên cạnh cũng im phăng phắc chôn đầu xuống đất thật sâu.

-Cho dù có chỗ dựa là nhị hoàng tử thì các ngươi cũng không có quyền làm chuyện này. Các ngươi là muốn chính mình đi nhận phạt hay là để bản điện báo với nhị hoàng tử để hắn trực tiếp phạt các ngươi? – xem Lan phi tựa hồ không để ý, Lý Vân Hạ cười lạnh một tiếng nói. – Lan phi có phải là rất tự tin vào địa vị của mình, hay là không tin bản điện không có năng lực?

-Lan phi sẽ tự mình tới chịu phạt, không dám làm phiền đại điện hạ. – Lan phi đờ người chốc lát rồi cắn môi đáp.

-Khoan! Ta có thể nói một câu không? – mắt thấy hai người nói chuyện hình như đã xong, Mục Tiểu Văn cẩn thận mở miệng. – Cũng không có gì phải làm ầm ĩ mọi chuyện lên, cứ thế bỏ qua đi có được không? Dù sao ta cũng không có bị thương chỗ nào. – nếu cứ để cho Lan phi bị ăn một trận phạt thì trái tim nàng không có đành lòng.

-Tiểu thư...Dực nhi lại muốn lên tiếng ngăn lại. Trong mắt nàng, tiểu thư đã bị mạo phạm như vậy, có trừng phạt nàng ta cũng là quá nhẹ rồi.

-Im lặng! – Mục Tiểu Văn quay sang phất tay ý bảo Dực nhi đừng nói gì. Dực nhi này, thật sự là e sợ cho thiên hạ bất loạn sao?

-Thật sự là không có bị thương chỗ nào, hay là thôi đi. – so với những gì Mục Tiểu Văn làm trước kia thì đây hẳn là việc quá nhỏ rồi. Huống hồ, cứ coi như đây là cơ hội vận động thân thể đi, mồ hôi ra rồi tắm rửa không phải là rất thoải mái sao? Trước kia ở mà một mình, chẳng có người nào chịu vận động thể này với nàng.

-Vậy thì ta xem như không có chuyện gì. Nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai. – Lý Vân Hạ nhìn Mục Tiểu Văn chăm chú, thấy nàng vẫn kiên quyết như vậy đành quay đầu đi, thanh âm lạnh lùng dội về phía Lan phi.

-Dạ! – Lan phi run lấy bầy đứng lên, mang theo mấy nha hoàn rời đi.

Trước khi đi Lan phi còn hung hăng liếc Mục Tiểu Văn một cái, Mục Tiểu Văn cũng không chịu thua, đáp lễ nàng bằng một ánh mắt đầy thách thức, nghĩ nàng ta không biết ý nên nhân tiện so đo ngón út luôn. Ánh mắt hai người như tóe khói, xem như là lời tuyên chiến chính thức rồi đây. Thế này còn hơn là phải nhìn cái vẻ ưu nhã đầy châm chọc khiêu khích của Lan phi, sắp tới dù có chuyện gì xảy ra thì Mục Tiểu Văn nhất định sẽ thoải mái mà đấu đến cùng. Oán hận thì oán hận a.....

Lan phi đi, Mục Tiểu Văn quay đầu lại, không thể không thừa nhận, cái hình tượng ôn nhu của đại hoàng tử mấy ngày nay xem như là bị ngâm nước nóng hết rồi. Bất quá nàng không phải giả bộ ôn nhu nữa, còn cái vụ nói chuyện phẩm trà thì.... có muốn thô lỗ cũng thô lỗ tận tình vậy...

Lý Vân Hạ dường như hiểu được lòng nàng đang nghĩ, tinh tế nhìn nàng chăm chú một hồi, đột nhiên không nhận được “Kì kì” hai tiếng cười bật ra. Đến khi Mục Tiểu Văn nhìn hẩn, hẩn lại lắc đầu mang theo ý cười vài phần thần bí khó lường mà rời đi.

31. Q.1 - Chương 32

Có đại hoàng tử làm chỗ dựa, Lan phi không dám tới tìm nữa, tinh thần Mục Tiểu Văn cực kỳ tự do tự tại tại ngôi nhõm trong nhà lao. Ngay lúc đang vui vẻ thì có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, vợ chồng tể tướng nghe được tin bảo bối nhi nữ nhà mình bị khi dễ, tư tiền tướng hậu, quyết định làm cho Mục Tiểu Văn quay về nhà một chuyến. Vì vậy, Mục Tiểu Văn này không có duyên ngôi địa lao lắm.

Cẩn thận tính lại một chút, ngôi nhà giam đã được 52 ngày.

Đời người liệu có bao nhiêu cái “52 ngày

Ánh nắng tươi sáng rọi vào, Mục Tiểu Văn như một chú chuột trốn trong hang lâu này giờ mới được ra ngoài, đối mặt với thứ ánh sáng chói mắt có chút hoảng sợ. Trong mắt Dực nhi, không giấu nổi một chút chua xót....

Sau khi ra ngục, chuyện thứ nhất chính là tới bái kiến nhị điện hạ. Mục Tiểu Văn chưa có chuẩn bị được gì, nghĩ tới lúc tại đại sảnh kẻ kia hẳn tâm để nàng bị hạ nhục rồi còn bỏ tù nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái nhợt. So với kiểu nhân vật trong tiểu thuyết cổ trang thì không có sai biệt lắm, hẳn giống như được phục chế lại vậy...bá đạo, máu lạnh.....

-Điện hạ! – Mục Tiểu Văn khuất người hành lễ, thần thái cung thuận. Hôm nay nàng không kỳ vọng rằng có thể được mối quan hệ với hẩn, chỉ là có muốn trốn cũng không trốn được, kỳ vọng kia xa vời quá....

Lý Vân Thượng lạnh nghiêm mặt ngồi đọc tấu chương trong thư phòng, nghe tiếng, hẩn ngẩng đầu lên liếc nhìn Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn có chút tái nhợt bất an, không gian nhất thời an tĩnh dị thường. Trong đầu nàng, ấn tượng về cái kẻ căm ghét nữ tử kia hình có có điểm sai biệt. Lúc đầu nghe nói nàng mất trí nhớ thì cho rằng nàng đang đóng kịch, bây giờ xem ra, tựa hồ có vài phần có thể tin.

-Văn nường nường thân thể tôn quý không ngờ lại có thể ở lại địa lao lâu như vậy. – thanh âm Lý Vân Thượng không mang theo một tia độ ấm, hần chậm rãi nói, tự như mọi chuyện không có quan trọng đối với hần. Nhìn Mục Tiểu Văn có vẻ có chút âm dương trách khí, ghép với Lan phi đứng là giống nhau như đúc.

-Sai rồi, phải là Vút đi nường nường. – Mục Tiểu Văn cúi đầu, thanh âm thành khẩn ảm thuận nhìn không ra một tia trêu chọc.

Lý Vân Thượng chậm rãi bình tĩnh đi tới trước mặt Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn nhìn thoàng thấy quần áo hoa lệ phiêu dật dao động, có chút sợ hãi mà ngẩng đầu lên hướng nhìn về phía thiếu niên đẹp như trong tranh có khuôn mặt tàn nhẫn, hần muốn đánh nàng sao? Vội vàng lui lại sau từng bước, nàng cung kính nói:

-Hôm nay Tiểu Văn vốn là vút đi thân, lại vừa mới từ địa lao đi ra nên nhất định là mang theo xui xẻo...Không muốn làm bản điện hạ.

Lý Vân Thượng làm như vô tình xoay người đi thông thả, Mục Tiểu Văn vội vàng đem vẻ mặt điều đối thành trạng thái ánh mắt nhất thời không kịp né tránh đành phải làm bộ sợ hãi trốn tránh, hướng nhìn dừng lại dưới cổ Lý Vân Thượng.

-Phế nường nường không chỉ là mất trí nhớ, sợ là tính tình cũng bị biến hóa rồi...Hình như là tại bản điện làm càn rồi. – Lý Vân Thượng nói, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ.

-Tiểu Văn không dám! – Mục Tiểu Văn vội vàng cúi đầu. Hảo, lại cấp cho nàng một cái tên mới nữa.

-Không dám? – Lan phi đứng lên nói, thần thái ưu nhã, thanh âm nhu mỹ. – Phế nường nường có cái gì mà không dám?

-Đúng là cùng một ruộc với nhau! – Mục Tiểu Văn nhỏ giọng nói thầm.

-Người nói cái gì đó? – Lan phi cảnh giác quát hỏi.

-Nường nường ta vốn không phải tới để nói chuyện với người. – thanh âm Mục Tiểu Văn đề cao tám độ.

-Người...- đại khái Lan phi vốn không nghĩ Mục Tiểu Văn dám lớn tiếng trước mặt Lý Vân Thượng nên nhất thời ghen妒.

-Vút đi nường nường. – Lý Vân Thượng ở một bên mở miệng. Thanh âm hần không cao không thấp, không vội không hoãn nhưng cực kỳ nghiêm lãnh cao cao tại thượng ngẫm nhắc nhở nàng không được làm càn. Đánh giá kỹ thái độ của hần làm cho Mục Tiểu Văn phát lạnh trong lòng.

-Tiểu Văn lỗ mãng rồi! – Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi, cung kính thối lui sang một bên. Lan phi đặc ý liếc nàng một cái, cước bộ nhẹ khoái mà lui về đứng cạnh Lý Vân Thượng, ánh mắt lại khôi phục về ưu nhã bình tĩnh. Biểu hiện của Lý Vân Thượng vừa rồi là muốn tuyền bố một điều, Vút đi nường nường vĩnh viễn không có cơ hội trở lại đứng địa vị của mình, nàng không cần lo lắng.

-Nếu không có chuyện gì, Tiểu Văn xin cáo lui. – Mục Tiểu Văn chỉ muốn cách xa khỏi bọn họ, càng xa càng tốt. Mắt thấy Lan phi định nói thêm gì đấy, nàng lập tức mở miệng chặn ngang. – Lan phi không cần lo lắng, Tiểu Văn sẽ không tiết lộ nửa lời với người nhà. Những lỗi lầm trước kia gây ra, Tiểu Văn gánh chịu hết. Hy vọng lần phạt địa lao vừa rồi có thể làm cho điện hạ tiêu tan khí giận, sau này, Tiểu Văn sẽ như điện hạ mong muốn, an phận thủ thường. Mời điện hạ và chư vị nường nường không nên lo lắng. – nói xong, không cần nghe bọn họ nàng liền rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng yếu đuối rời khỏi, nhưng vừa rồi trên khuôn mặt tái nhợt kia lộ ra sự tức giận cùng lạnh nhạt, điều này làm cho Lý Vân Thượng có chút nghi hoặc. Con người trước mặt đây tựa hồ không phải là loại người độc ác cuồng loạn...hay đó là một bộ mặt khác được giấu?

Đột nhiên Lan phi ôm ngực lui về sau từng bước, vẻ mặt thống khổ.

-Sao vậy? – khuôn mặt Lý Vân Thượng lo lắng nhẹ giọng hỏi.

-Lan phi nhớ lại rồi...lần nọ khi đi ngắm núi, Văn nường nường cũng có nói qua những lời như vậy...nhưng, tới ngày thứ hai thì Lan phi bị...nói xong, Lan phi khóc rống lên.

-Các người nghe đây, Vứt đi nường nường, sau này cấm không được gọi sai. – sắc mặt Lý Văn Thượng trở nên tối sầm, chậm rãi phun ra từng chữ.

-Dạ! – gia nhân nơm nớp lo sợ. Sau khi nhị diện hạ gặp qua Vứt đi nường nường liền chán ghét ý tình bất hảo, mọi người đều biết chuyện tình, chuyện đã lâu, lâu quá rồi cũng thành thói quen. Chỉ vì yêu, sao có thể làm một nam nhân chán ghét một nữ nhân, đến nỗi đôi khi cũng làm mất đi sức phán đoán, cái này nên trách ai nên oán ai?

Lan phi nhu mỵ cười rộ lên, lời nói nhu thuận ngọt ngào của mình thực có tác dụng với mỹ nam tử trước mặt đây, nghĩ mà đắc ý mà cười, cười đến càng thêm quyến rũ. Mục Tiểu Văn đã rời đi xa không thể nào biết được vận mệnh của mình sau này, càng không thể nào biết được – đối với nàng, lạnh lùng của Lý Văn Thượng chính là đòn bẩy đẩy nàng vào vòng xoay của sự phong lưu chốn hoàng tộc!

32. Q.1 - Chương 33

Vứt đi nường nường không chỉ là có nghĩa về mặt tinh thần mà còn có nghĩa về mặt vật chất. Mục Tiểu Văn định nói với Dục nhi một chuyện nhưng lại thôi, chỗ ở mới mà hôm nay bọn họ tới chính là “Vu cư”.

Hai chữ “Vu cư” nằm chình ịch phía trên bị mạng nhện giăng tơ chằng chịt đường hoàng mà đối mặt với Mục Tiểu Văn. Giẫm lên mớ ngói vỡ, xuyên qua đám cỏ dại rậm rạp, khẽ che miệng lại, nàng đẩy cánh cửa khép hờ bị tro bụi phủ d lớp.

Trên giường có hai bọc vải được người ta bỏ lại, mở ra xem thì trừ một hai kiện xiêm y tinh tế thì còn lại đều là y phục vải thô. Không đoán cũng biết xiêm y tinh tế dùng để mặc khi đi ra gặp người, còn y phục vải thô là để nàng mặc hàng ngày. Thật đúng là tỷ mỹ chu đáo.

Mục Tiểu Văn có chút kỳ quái, họ tưởng rằng cứ như vậy thì có thể vây khốn nàng sao? Quần áo và vân vân.. chỉ cần tìm cha mẹ tể tướng xin tiền là được.. Lan phi các nàng cũng quá ngốc rồi.

- Tiểu thư, các nàng đã đem đi toàn bộ số châu báu mà trước kia lão gia và phu nhân tặng cho người. – Dục nhi tức giận mà nói. – Các nàng cũng thực quá đáng mà.

Mục Tiểu Văn đương định nói gì đó những thoáng thấy bóng một nha hoàn rụt rè sợ hãi đứng bên ngoài cửa không xa, có lẽ nàng ấy không dám đi vào. Nghĩ rồi Mục Tiểu Văn bước ra ngoài, lên tiếng hỏi nha hoàn:

- Có chuyện gì sao?

- Lan phi nương nương nói, sợ phế... Vứt đi nường nường trên đường bị đói... cho nên sai Tiểu Dĩnh tới đưa đồ ăn, phế... Phế khí nương nương ăn tốt hơn lộ... – nha hoàn cúi đầu, thanh âm vốn đã nhỏ, càng về sau lại càng nhỏ hơn, cơ hồ không nghe được gì.

Mục Tiểu Văn tiếp nhận chiếc rổ từ tay nha hoàn, mở ra thì nhìn thấy toàn những thứ làm cho người ta không muốn ăn, nàng đỡ khóc đỡ cười. Có thể tưởng tượng được ánh mắt đắc ý của Lan phi khi ra lệnh cho nha hoàn làm việc này. Khẽ thở dài, nàng đẩy chiếc rổ lại, hạ giọng nói:

- Ta biết rồi, người đi đi!

- Còn có... còn có, Lan phi nương nương nói.. phế... Vứt đi nường nường phải mau trở lại, nếu không việc sẽ chất đống lại trong mấy ngày.. không làm nhanh sẽ không kịp. – thấy Mục Tiểu Văn không phản ứng, nha hoàn run run nói tiếp. – Lan phi nương nương nói, sau này phế... Vứt đi nường nường tuy ăn mặc không giống với nha hoàn hạ đẳng nhưng sẽ có cuộc sống giống với hạ đẳng nha hoàn... . – mỗi khi phải dùng tới cách xưng hô kia, Tiểu Dĩnh đều lắp bắp hạ thanh âm xuống thật thấp làm cho người ta nghe không được tự nhiên. Những Mục Tiểu Văn đã sớm không quan tâm tới mấy cái chuyện cỏn con này rồi.

- Cái gì? – còn muốn nàng làm việc sao? Lan phi này đúng là lộ chân tướng của một mục độc ác mà! Khoan đã, nàng tính tính, tu tập phòng ốc, cái ăn cái mặc, còn phải mượn người giúp nàng làm việc nữa, lần này nàng nhất định phải mượn tiền của cha mẹ Tể tướng mới được. Nghĩ một hồi, nàng thở hắt ra một hơi. – Ta biết rồi, người đi đi!

Nha hoàn đi xa, Mục Tiểu Văn cùng Dực nhi thay xiêm y, nơi tiếp theo họ cần đến chính là phủ Tể tướng. Biết vợ chồng tể tướng rất sủng nữ nhi nhưng chứng kiến cảnh nha hoàn vừa mới kinh hỷ chạy về thông báo, “cha mẹ” của nàng liền tự mình ra đón, Mục Tiểu Văn nhin không được mà lệ chảy xuống không ngừng.

- ... Cha! – môi run run, rớt cuống nàng bật hô một tiếng, phảng phất trước mặt nàng là một người cha phong cốt thanh tú hòa ái dễ gần... trong tiềm thức nàng nghĩ, thật đúng là cha mình rồi.

Ôm chặt lấy cha không kiêng nể gì mà khóc òa, bên cạnh là một người mẹ xinh đẹp quý phái đôn hậu.. một khắc cũng không muốn rời đi.. Tựa hồ nàng muốn đem toàn bộ sự ủy khuất mình phải chịu mấy ngày nay mà phát tiết, sau một hồi khóc lóc ni non, rớt cuống cũng lấy lại được sự bình tĩnh vốn có.

Trong phủ tể tướng bận rộn hẳn lên, khuê phòng cũ của tiểu thư rõ ràng đã quét dọn giờ lại quét dọn thêm một lần nữa. Trước đó vài ngày, những thứ mà tiểu thư thích đã được thu dọn cẩn thận đến. Tiểu thư thích ăn gì, mấy ngày trước cũng đã được chuẩn bị, bây giờ chỉ cần làm là xong.

Vương Uyển Ngữ tự mình xuống bếp xem xét, bà sợ đồ ăn không hợp khẩu vị của Tiểu Văn. Một tể tướng thì như một chủ nhà đích thực, đứng chỉ huy này chỉ huy nọ rất chu đáo chi tiết. Mục Tiểu Văn đứng nhìn bóng lưng hai người mà khóc bù lu bù loa.

Nhìn Mục Tiểu Văn ăn nuốt ngấu nghiến, Vương Uyển Ngữ ghen ngào khóc:

- Văn nhi, sao con lại gầy như vậy?

Mục Tiểu Văn không rảnh trả lời chỉ lo lấy thức ăn cho vào miệng và nhai. Thức ăn trong đĩa lao chẳng ngon lành gì nên bây giờ tranh thủ phải hảo bồi bổ bản thân một chút.

- Tính tình của con hình như đã thay đổi. Chuyện trước kia con vẫn không nhớ được chút gì sao?

Mục Tiểu Văn ngừng ăn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt ân cần của Vương Uyển Ngữ. Một cảm giác không an toàn không hạnh phúc nẩy lên, nàng buông bát xuống, đi tới ôm cổ Vương Uyển Ngữ và khóc.

Nếu biết nàng không phải là con gái của họ, có phải hay không sẽ không còn muốn nhìn thấy nàng nữa? Nàng thực may mắn lắm mới gặp được cha mẹ tốt thế này.

Không có quyền thế, không có mưu kế, chỉ là thuần túy phụ thân mẫu thân yêu thương nàng hết mực. Cứ như vậy, tất cả mọi người đều được hạnh phúc, không được sao?

Vương uyển ngữ luống cuống tay chân, vỗ lưng Mục Tiểu Văn nói: “Văn nhi, không nhớ được thì không cần nhớ, đừng khóc nào.”

Một tể tướng cũng nói: “Văn nhi, cha nương cũng không phải buộc con nhớ lại , kỳ thật, nhớ không được cũng tốt.”

Mục tiểu văn khóc một trận, lau lau nước mắt, một lần nữa ngồi xuống.>“... Cha, ... Nương, nếu như Văn nhi trở nên không giống như Văn nhi của trước đây , cha mẹ còn cần con không?”

Vương Uyển Ngữ ghen ngào nhìn Mục Tiểu Văn, ôn nhu cười, “Văn nhi không cần cứ một mực hỏi những lời này, cha nương như thế nào có thể không cần con đây? Con vốn là tâm can bảo bối của cha nương , không cần con, chứ cần người nào đây?”

Mục tiểu văn phá lên vừa khóc vừa cười, xem ra trước kia Một Tiểu Văn tâm tình không quá ổn định, tâm tình dễ thay đổi. Nàng giờ đây đã tìm được hướng đi ình, không thoát ly khỏi mục tiêu đã định thì tốt rồi.

Như vậy vừa nghĩ, trong lòng trấn an rồi chút. Một tiểu văn, ta trộm đi phần hạnh phúc mà người đã không biết quý trọng, là tại người không chịu nắm giữ trước, ta sẽ thay người giữ lấy đi.

33. Q.1 - Chương 34

Vương Uyển Ngữ luống cuống tay chân, vỗ nhẹ lưng Mục Tiểu Văn nói:

-Văn nhi, nếu không nhớ được thì đứng cố nhớ. Đứng khóc, ha.

-Văn nhi, cha mẹ cũng không muốn con nhớ lại. Kỳ thật, không nhớ ra cũng tốt. – Mộc tướng quân cũng lên tiếng.

Mục Tiểu Văn khóc một trận, lau lau nước mắt, một lần nữa ngồi xuống.

-... Cha... Nương.. nếu như Văn nhi không còn giống với Văn nhi trước kia nữa, cha mẹ có còn thương ta nữa không?

Vương Uyển Ngữ nhìn Mục Tiểu Văn nhenh lời, ôn nhu cười:

-Văn nhi, con hỏi những lời ngốc nghếch như vậy, nói cha mẹ nên trả lời con thế nào đây? Con vẫn luôn là bảo bối của cha mẹ, nếu không thương con thì biết thương ai?

Mục Tiểu Văn vừa cười vừa khóc, xem ra Mộc Tiểu Văn trước kia tâm tình bất định, luôn đổi tới đổi lui rồi. Nếu vậy thì nàng chỉ cần nắm được đại khái câu chuyện, không cần phải vờ này giả nọ rắc rối nữa. Nghĩ vậy, trong lòng được trấn an vài phần. Mộc Tiểu Văn, người không biết quý trọng hạnh phúc rồi, trước khi người quay về, ta nhân tiện giữ chúng thay người vậy.

-Cha, nương, Văn nhi vẫn không hiểu một chuyện.. Văn nhi làm sai nhiều chuyện như vậy.. hai người không trách Văn nhi sao?

-Văn nhi.... – thanh âm Vương Uyển Ngữ ngập ngừng giây lát sau đó dẫn theo một tia mừng rỡ cùng không thể tin được. Về mặt Mộc tướng quân dường như cũng được trấn an đôi phần.

Mục Tiểu Văn sững sốt, phản ứng của họ là có ý gì? Hình như là vì lần đầu tiên nàng tỏ ra hối lỗi nên cha mẹ Tế tướng mới có phản ứng như thế? Cha mẹ hoàn toàn không có ý trách cứ nàng, ngược lại vì một chút hối lỗi của nàng mà mừng rỡ, tâm lý Mục Tiểu Văn liền nổi một trận cảm động. Cha mẹ chính trực thiện lương lại thanh cao dịu dàng, mỗi lần ái nữ phạm phải sai lầm gây ra cục diện rối rắm là mỗi lần lương tâm họ chịu sự cắn rứt dày vò. Trước, Mục Tiểu Văn vì bị xuyên qua mà sinh bất bình căm giận nhưng bây giờ nàng lại cảm giác được rằng, vì cha mẹ trước mặt đây, lần này xuyên qua cũng đáng rồi.

Kệ hấn là người nông ta nông, kệ hấn là nhị hoàng tử, kệ địa vị hấn cao không thể với tới, nàng không cần phải tranh thủ này nọ mà bận tâm lo âu, nàng cũng không muốn dựa vào cái gọi là “ưu thế người hiện đại” mà làm cho nhị hoàng tử yêu nàng, đời người ta không phải chỉ có yêu thôi. Nhị hoàng tử người mát lạnh thì cứ tiếp tục mát lạnh đi, ta không quan tâm. Quảng thời gian quý giá này, ta muốn bồi cha mẹ, ta còn phải tìm kiếm đường về nhà nữa. Cho nên ta không rảnh mà nháo ly hôn với người, cũng không rảnh chơi đùa với người. Ta không thêm để ý, ta hoàn toàn che khăn mà nhìn người, bởi vậy ta không thêm chống cự không thêm gây chiến nữa.

Trong lòng Mục Tiểu Văn cẩn thận nhớ cho kỹ những gì mình vừa quyết định.. vì ánh nhìn ôn nhu của Vương Uyển Ngữ, vì khuê phòng hoa lệ tao nhã kia.. nhẹ nhàng êm ái.. chậm rãi nàng đã ngủ say. Trong mộng, tựa hồ nhìn thấy được bản thân mình khi còn nhỏ mặc cổ trang vui đùa trong hoa viên tế tướng. Sau đó lại nhìn thấy bản thân mình đương đứng ở trường học mà ngó quanh quất.. Một giọt lệ chảy xuống trên má... Vương Uyển Ngữ không nở ngủ, thương yêu mà chăm chú nhìn Mục Tiểu Văn này giờ, khẽ đưa tay ra, bà thay Mục Tiểu Văn lau lệ đi!!

34. Q.1 - Chương 35

Cuộc sống ở phủ tế tướng tự tại thoải mái, quả thực như đang được ở trong một chốn thần tiên vậy. Mọi người trong phủ tế tướng ai cũng yêu chiều nàng, chăm sóc nàng, Mục Tiểu Văn cảm thấy thật hạnh phúc,

nàng đã hoàn toàn xa lánh chốn phiền nhiễu tại phủ nhị hoàng tử. Ngày ngày trôi qua yên bình, tâm tình Mục Tiểu Văn chuyển biến tốt đẹp hơn. Chỉ là, khoảng cách tới ngày phải quay về phủ nhị hoàng tử càng ngày càng đến gần, cảm giác không tình nguyện cũng ngày càng mãnh liệt hơn.. Chưa có người nào bức nàng trở về, chỉ là qua lời nói của người khác nàng cũng biết, nàng cần phải trở về. Chung quy, trốn tránh không phải là cách giải quyết tốt.

Trở về tức là phải đối mặt với một cuộc sống phức tạp lao đao.. Mục Tiểu Văn nghĩ tới mà đau đầu. Nàng phải làm bộ rất mong muốn được quay về, chọn lựa vài món đồ có giá trị, mắt thấy tủ quần áo đầy đủ hấp dẫn nhưng cũng không dám có ý ham muốn lấy chúng, sợ rằng cha mẹ sẽ nghi ngờ điều gì đó.. Cuối cùng nàng đành ủ rũ mà đứng lên, chân tướng sự tình không thể nói ra được.

P phủ nhị hoàng tử phái người đến thúc giục. Rõ ràng không phải là một nương nương được sủng ái lại còn lắm chuyện bày ra mấy cái bộ dáng lễ tiết đón nàng về, trừ thờ dài ngao ngán ra, Mục Tiểu Văn không có biện pháp gì hơn.

-Ta phải đi rồi. – tân lực tạo ình một bộ kiên cường thản nhiên, Mục Tiểu Văn không có quay đầu lại, tay khẽ gơ lên khiến xiêm áo dao động, chỉ sợ quay đầu lại nước mắt sẽ trào ra.

Đừng nói tới chuyện sống, lại càng chưa nói tới chuyện chết, rời đi thế này thực sự khó khăn quá.. Rời khỏi nơi ấm áp này để quay về một nơi lạnh như băng.. nghĩ thôi tâm cũng phát lạnh rồi. Bất quá, dù phía trước có rét lạnh thế nào nhưng sau lưng đã có một gia đình ấm áp đón chờ, Mục Tiểu Văn lại có thêm chút dũng khí mà bước tới. Bên ngoài đã có người chờ, cỗ kiệu đến đón rất hoa lệ, Mục Tiểu Văn vén rèm kiệu lên bước vào, ngồi xuống.

Sau khi trở về lại có một bộ dạng hoàn toàn khác, xiêm y chỉnh tề đều được phóng ra hảo, đổi lại là những thứ quần áo vải thô cũ kỹ. Vừa mới quét dọn Vu Cư được một chút thì có người đến bảo nàng đi giặt quần áo. Lúc nha hoàn chạy tới, Mục Tiểu Văn có chút mừng thầm, tưởng rằng cấp nàng cái gì mới mẻ kia, ai dè lúc nghe rõ ràng thì ra là đang nói xấu sau lưng nàng, là nàng nghĩ quá th

Chuyện giặt quần áo nàng có xem qua trên ti vi, có điều trong hoàng cung, nơi làm chuyện này chỉ có chỗ dành cho những cung nữ thấp hèn nhất. Ánh mắt của mấy nha hoàn đối diện có chút sợ hãi, ngược lại, Mục Tiểu Văn thoải mái ngồi xổm xuống bên cạnh một chậu nước lớn, học cách chà tẩy quần áo từ người bên cạnh. Giặt quần áo không phải nàng không biết mà chỉ là kinh nghiệm không nhiều mà thôi. Dục nhi này giờ vẫn nghiêm mặt lo lắng cũng ngồi xuống theo bên cạnh nàng.

Phải giặt quần áo bằng tay không quả thật có chút khó khăn. Không cho phép giặt mạnh phá hư quần áo, không cho phép còn một vết bẩn, người quản sự không hề kiêng kỵ thân phận nương nương của nàng mà kiểm tra cẩn thận tỉ mỉ. Mặt trời đã hạ phía Tây, người bên cạnh đã tẩy xong phần đồ của mình, Mục Tiểu Văn vẫn còn đang hì hục đối phó với đồng quần áo. Dục nhi đau lòng muốn làm thay nàng nhưng Mục Tiểu Văn vẫn kiên trì muốn tự mình phải làm cho xong việc.

Bất giác tâm tình nàng trở nên nhẹ hẫng, không còn thời gian mà căn hận hay không cam lòng..... Nàng bình tĩnh đối diện với công việc trước mặt, tựa như mục tiêu trước mắt của nàng lúc này chính là phải giặt cho xong đồng quần áo kia.

35. Q.1 - Chương 36

Mỗi ngày, nàng luôn giữ bộ dáng cung thuận ôn hòa mà làm việc, mặc dù hiệu quả không quá lý tưởng nhưng từng ngày từng ngày có tiến bộ hơn. Thái độ ôn hòa kiên trì của nàng làm cho quân sự thay đổi từ trách mắng sang bất lực không biết bắt bẻ nàng cái gì.

Trước mắt, mặc dù nàng là một nương nương không được sủng ái nhưng tốt xấu gì cũng là một danh gia thiên kim; hơn nữa khi bị trách mắng dò xét nàng không hề nổi giận hay cự cãi lên mặt, rt cuộc quân sự dần dần thay đổi thái độ, không dám có những điều bất kính.

Ban đầu, khi nàng mới đến thì các cung nữ sợ hãi tránh xa; bây giờ thì đã có biến chuyển, họ lại gần nàng hơn và lên tiếng nói chuyện.

- Dục nhi cô nương, có thể để chúng ta giúp đỡ đi. – một nha hoàn lấy hết dũng khí hướng về phía Dục nhi đề nghị.

- Không cần đâu, ta bây giờ so với trước kia đã giắt nhanh hơn nhiều rồi. – không đợi Dục nhi lên tiếng, Mục Tiểu Văn đã mỉm cười>Đường như không nghĩ tới Mục Tiểu Văn sẽ nói chuyện, tiểu nha hoàn giắt mình hoảng sợ, bất giác lui về sau cảnh giác, tựa hồ khi phát hiện Mục Tiểu Văn vô hại mới yên lòng. Các nha hoàn khác đứng bên cạnh đánh giá này một màn, các nàng rất ít có cơ hội tiếp xúc với phi tử nương nương.

Mấy ngày nay quan sát, họ chỉ cảm thấy vị nương nương này so với trong lời đồn hoàn toàn không có giống nhau. Không phải là tính cách thích khóc lóc ăn vạ đại náo, ngược lại có chút bình thản dễ gần, không hề than vãn một lời nào mà chấp nhận cảnh ngộ này.

Nghĩ lại vài điểm bất thường khiến các nha hoàn hoang mang không thôi.

Mục Tiểu Văn vịn lau lau tay vào vạt quần, xem chừng quần sự không có ở đây, đứng dậy vịn vẹo thắt lưng vài cái, ngó nghiêng bốn phía cẩn thận, nàng bước chân vào trong bồn nước lớn.

Nàng đã rất muốn làm thế này từ lâu rồi, quần áo rất nặng, dùng tay để tẩy thật sự rất lâu, nếu dùng chân để giẫm thì hẳn sẽ nhanh hơn.

Mấy năm trong học trước đây nàng thường làm như vậy, huống chi bây giờ chân không bẩn, quần áo cũng không phải ít, sợ gì mà không thử chứ.

Thử giẫm một hai cái, cảm thấy rất hảo, nàng liền nhiệt tình dùng hết lực chân giẫm mạnh đều lên đồng quần áo. Nha hoàn đứng chung quanh đều có một bộ kinh ngạc, bị thái độ hồn nhiên vô tư của Mục Tiểu Văn lay sang, có người bật cười lên ha ha.

Nghe thấy tiếng cười, Mục Tiểu Văn ngẩng đầu lên nhìn phía vừa phát ra tiếng cười, khoe miệng cong lên một cái cười lém lỉnh, sau đó lại cúi đầu chăm chú giẫm, tựa hồ chỉ có mình nàng thôi cũng đủ tự đắc vui vẻ rồi. Bị phát hiện, nha hoàn vừa bật cười thoáng cái đỏ mặt.

Cái bộ dáng ngây ngô bất cẩn của nàng vừa rồi khiến ọi người chung quanh nhin không được mà bật cười.

Không khí thoải mái dễ chịu dần lan tỏa. Các nha hoàn khác không dám dùng chân giẫm đồ như Mục Tiểu Văn, nhưng có người nhẹ giọng đưa ra đề nghị gì đó, Mục Tiểu Văn nghiêng đầu ngẫm nghĩ chốc chốc rồi rất nhanh bước ra ngoài. Cứ thế, mọi người nói chuyện với nhau rất rôm rã.

Đúng lúc Lan phi đi tới kiểm tra nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hài hòa kia.

Dù là trong địa lao hay ngay tại nơi này, Lan phi lúc nào cũng nhìn thấy bộ dáng vui vẻ hào khí của Mục Tiểu Văn chứ không hề ủ rũ như kỳ vọng của nàng ta. Lan phi bất an, tâm mãnh liệt không cam lòng, cười lạnh một tiếng:

- Vứt đi nương nương thật sự là hảo hảng hái, trò chuyện bắt quen với hạ đẳng nha hoàn nhanh như vậy. Xem ra, Vứt đi nương nương cũng chỉ xứng ở với hạ đẳng nha hoàn thì phải.

Nhất thời, không gian lạnh ngắt như tờ, các nha hoàn sợ hãi im bất không dám ho he một tiếng nào. Mục Tiểu Văn chỉ quay đầu lại nhìn Lan phi cười cười một cái rồi lại chuyển chú với công việc trước mắt.

Cái gì mà hạ đẳng thượng đẳng, cái gì mà với không tới? Quyền thế có lẽ không thể không phân cấp bậc nhưng hữu tình cùng niềm vui sướng sao có thể phân cấp bậc đây?

Phản ứng ngớ lơ cùng cái cười của Mục Tiểu Văn khiến Lan phi giận đến cả người phát run, cắn răng một hồi, đột nhiên cười rộ lên, lắc lắc tay áo, xoay người rời đi. Mục Tiểu Văn vẫn không hề bận tâm chút nào.

- Tiểu thư! – Dục nhi ở phía sau nhẹ nhàng gọi một tiếng, nghĩ tới tình cảnh sau này nàng không khỏi lo lắng.

- Đừng lo lắng. Không có việc gì đâu. – Mục Tiểu Văn nói nhỏ.

Đám nha hoàn ngơ ngác đứng đó nhìn, nường nường.... Thật sự là không giống với nường nường trong lời đồn kia.

Mục Tiểu Văn khẽ cười, nàng cũng có chút chột dạ nhưng trừ chờ đợi tùy thời mà chuẩn bị nghênh đón Lan phi tới làm khó dễ thì còn có thể làm cái gì khác sao?

Chỉ là không nghĩ tới, sự làm khó dễ kia lại đến nhanh như vậy.

Tối đêm, khi Mục Tiểu Văn hãy còn đang cầm cúi chà sát quần áo, một đám người xông vào. Cầm đầu là Lý Vân Thượng, dưới bóng hoàng hôn, không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Không biết Lan phi đã nói gì mà có thể khiến đường đường là nhị hoàng tử lại lui tới cái nơi này. Mục Tiểu Văn cười nhẹ một chút, cung kính cúi đầu.

- Vứt đi nường nường hôm nay không hề thất lễ, cũng không biết đó vốn là không phải là cố ý. – Lan phi nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí thực ngay thơ, tựa hồ chỉ có chút tò mò chứ hoàn toàn không có ác ý.

36. Q.1 - Chương 37

Cố ý? Mục Tiểu Văn thâm thở dài. Cả ngày hôm nay nàng làm mệt muốn chết, thất lưng xương sống đã đau đớn khó chịu lắm rồi, nào còn có tâm tình để mà cố ý hay không cố ý. Thân thể mệt, trái tim cũng mệt, đối với lễ tiết thì phản ứng cũng có phần

-Điện hạ. – Mục Tiểu Văn chống tay đứng lên rồi hạ thân hành lễ.

Thấy bộ dáng phờ phạc mỗi một của nàng, người đối diện cũng khó mà mở miệng tỏ vẻ chán ghét.

A, chỉ biết thất vọng mà nhìn vậy. Trong ấn tượng của hắn, nữ tử này so ra còn xui xẻo nhiều hơn; đến nỗi khiến hắn cũng quên không muốn tỏ ra chán ghét nữa rồi.

- Không biết điện hạ tới nơi này là có chuyện gì?

- Đây là phủ đệ của điện hạ, muốn đi hay muốn ở đâu cũng cần phải có chuyện gì sao? – Lan phi vừa mở miệng rõ ràng là lên giọng khiêu khích song thái độ vẫn nhất nhất ngay thơ vô tội.

- Dạ, Tiểu Văn nhớ kỹ. – không phải là nàng cố ý tỏ vẻ nhỏ bé yếu thế mà là thật sự quá mệt mỏi rồi. Nàng không có tâm tình mà theo Lan phi đấu võ mồm nữa.

Lý Vân Thượng vẫn không có mở miệng, đứng ở giữa trời chiều một mảnh lạnh lùng. Mục Tiểu Văn cũng không có thời gian mà nom tới vẻ mặt hắn, có chuyện gì thì mau nói cho xong rồi nhanh chóng rời đi cho yên ổn. Nàng muốn giải quyết xong hết mọi chuyện rồi được trở về nghỉ ngơi.

-Vứt đi nường nường xem xem, quần áo luôn giặt không sạch sẽ. Quần áo này thực bẩn mà. – Lan phi làm bộ ngạc nhiên đồng kéo tây xé. Mục Tiểu Văn hoàn toàn không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì. Kéo một đám người tới chỗ này là muốn ầu ả sao?

-Ai da, nguyên lai quần áo của Lan nhi là do Vứt đi nường nường tẩy, trách không được không sạch sẽ. Lan nhi còn thấy một vài y phục bị tẩy rách hư hết. – ngữ khí Lan phi có chút ảo não giống như không tiếng động mà tố cáo Mục Tiểu Văn, ám chỉ nàng là cố ý trả thù.

Quan sát kỹ lưỡng tới những điều vụn vặt này sao? Mục Tiểu Văn quả thực hoài nghi Lan phi có phải là quá nhàn rồi hay là muốn lợi dụng sơ hở mà ức hiếp mình cho nên mới tận tình nôn nóng nổi giận. Làm mãi mấy cái chuyện này không biết chán sao?

-Lan phi nói đúng, Tiểu Văn ghi nhớ. – thái độ Mục Tiểu Văn cung thuận khiến Lan phi nghe xong mà nộ khí hừ một tiếng.

-Vứt đi nường nường hẳn là cần luyện tập nhiều hơn rồi. Sau này tẩy lượng đồ gấp đôi đi. – Lan phi nhẹ giọng nói.

Đây rõ ràng là làm khó dễ nhau rồi. Như vậy, đám người kéo tới đây chỉ là để chứng kiến này một màn ăn hiếp, tựa hồ cũng có được chút khoái cảm, một vài nữ tử cười khe khẽ. Lý Vân Thượng từ đầu tới cuối không hề phát ra một lời, lạnh lùng mà bàng quan hết thấy.

Trong lòng Mục Tiểu Văn thầm thở hắt một hơi, âm thầm tính toán không biết có nên hay không nhờ người giúp đỡ.

-Tiểu Văn nhớ kỹ! – sắc mặt Mục Tiểu Văn vẫn không hề thay đổi.

Giữa trời chiều, dường như có thể nhìn thấy Lý Vân Thượng chớp mi một cái.

37. Q.1 - Chương 38

Bọn họ hung hăng kéo đến rồi lại lục tục kéo nhau ra về, rốt cuộc Mục Tiểu Văn không hiểu vốn là có dụng ý gì. Nàng chỉ biết rằng, không ai muốn để nàng có được một cuộc sống bình yên cả.

Hình phạt thế xác ư? Đơn giản nhưng lại cực lực sát thương a. Lan phi thật là muốn dồn nàng đến chỗ chết mà. Nàng xuyên qua đến nơi này, dường như rơi trúng phải ổ nữ nhân tâm ngoan rồi.

-Dực nhi, đem mấy thứ này đi bán đổi lấy bạc. – Mục Tiểu Văn đem số châu báu lấy từ phủ tử tước lúc trước đưa cho Dực nhi. Hẳn là những thứ có giá trị có thể đổi lấy tiền sẽ tiện lợi hơn. Không thể ngồi đó mà dựa vào bất kỳ ai, cũng không thể khoan dung như người ta, nàng cũng phải tự thân vận động lo toan chút sự tình vậy.

Muốn người đến giúp nàng giặt quần áo thì cũng phải nhét vào tay quần sự vài nén bạc để bà ngậm miệng làm ngơ cho. Mặt khác, có bạc thì nàng dễ dàng đi tìm đường về nhà hơn. Có tiền cũng khỏe được vài phần; trừ việc mang mấy thứ đi bán lấy tiền thì Mục Tiểu Văn còn muốn thông qua đó thuận tiện hỏi thăm chút tin tức

Vả lại Lan phi hẳn còn hậm hực về chuyện đêm trước, Mục Tiểu Văn đã nhanh tay biểu quần sự chút bạc để nhờ bà hỗ trợ quan sát. Nàng cũng phải cố gắng trở về trước khi trời tối, tránh để Lan phi quất tra.

Quyết định xong, Mục Tiểu Văn không có nhìn tới vẻ mặt hoảng sợ của Dực nhi mà bắt đầu cải nam trang tiện bề vận động bên ngoài.

Giang hồ nơi này sơ với thế kỷ 21 hình như hão hớn một ít. Người ta nhìn Mục Tiểu Văn là một công tử, quần áo quang tiên, lời ăn tiếng nói lại bất phàm nên rất nhanh liền có người mượn nàng. Xem ra nơi nào rồi cũng giống nhau, chỉ là lời lẽ có chuyên nghiệp hay không thôi.

Mục Tiểu Văn thay xong y phục tiểu nhị, quay sang nhìn Dực nhi cũng mặc giống mình, nén không được một trận hưng phấn mới lạ. Lần đầu tiên đi làm thuê, mà còn là ở thời cổ đại nữa. Mặc dù chỉ là đứng trông nom quán nhưng Mục Tiểu Văn toàn thân trên dưới tràn ngập một cảm giác trách nhiệm cùng cảm giác độc lập. Trái lại, Dực nhi thực bất an, nhìn thấy Mục Tiểu Văn mặc loại trang phục này chỉ làm cho nàng cảm thấy trong lòng chưa xót mà thôi.

-Tiểu nhị!

-Tối! – người mới tới dĩ nhiên là phải bắt tay vào làm việc ngay, Mục Tiểu Văn cũng không ngoại lệ.

Bây giờ nàng nhàn rồi, khách nhân lại nhiều, trong điểm người làm không đủ, Mục Tiểu Văn nhanh chóng nhập vai, khuôn mặt tươi cười trong suốt mà đem khay thức ăn ra cho khách.

Lại nói, gian tửu lâu hoa lệ này rất khác biệt, khách nhân đều là quần áo quang tiên, dường như trong kinh thành này đều thuộc hạng có danh có tiếng. Mục Tiểu Văn hỏi nhỏ Dực nhi thì biết được tiền lương tại nơi này thường rất cao. Mà khách nhân có cấp tiền boia thì tiểu nhị hoàn toàn có thể tự nhận lấy cho riêng mình. Biết được như thế, cái này sẽ giúp rất nhiều cho việc chạy trốn của nàng.

-Văn tiểu, đem bầu rượu này cấp công tử phía nhà gian đi. – Mục Tiểu Văn vui vẻ nhận lời sai bảo, khi đóng giả vào đây nàng lấy tên là Văn tiểu.

-Được! – Mục Tiểu Văn tiếp nhận rượu rồi đi lên trên nhà gian trên lầu

Dưới lầu vốn là đại sảnh nhưng bàn ghế được bố trí theo một phong cách riêng, cho dù tụ cùng một chỗ thì cũng làm cho người ta cảm giác được này hoàn toàn phù hợp với quý khí của thân phận công tử. Nhà gian trên lầu bày trí xa hoa, Mục Tiểu Văn không biết rốt cuộc là người cao quý đến từ nơi nào nhưng chỉ cần ngó qua người ra vào nhà gian kia thì có thể đoán được giá tiền bày biện nhất định làm cho người ta lú lẫm.

Một người lẳng lặng ngồi trong nhà gian, khí tức êm ái như miên (miên = tơ tằm), tay cầm một quyển sách đương cúi đầu đọc. Mục Tiểu Văn chỉ liếc mắt nhìn qua hàng lông mi thật dài của hắn rồi liền buông bầu rượu xuống, lên tiếng:

-Công tử, mời dùng thông thả. – nói xong nàng liền muốn lui ra ngoài.

Thoáng thấy trên bìa cuốn sách có ghi bốn chữ “Bình pháp Tôn Tử”, Mục Tiểu Văn không khỏi đi một tiếng.

Người nọ nhẹ ngẩng đầu lên, cùng Mục Tiểu Văn bốn mắt chạm nhau. Mục Tiểu Văn lúc này mới nhìn rõ chân diện mục của hắn, mắt hoa đào, con ngươi thâm thúy, mặt mày tươi tắn sáng sủa, hơn nữa khoe miệng còn khê nhếch lên, cả người tản ra một cỗ dày khí tức.

Mục Tiểu Văn đã thấy qua nhiều mỹ nam, trong số đó có một mỹ nam cực kỳ không có hảo cảm, bởi vậy có nhìn thấy thêm một người nữa cũng không có bị mặt đỏ trống ngực đập dồn dập nữa. Chỉ là, trong lòng nhanh chóng nghĩ tới một từ hình dung cho người trước mặt đây: Yêu nghiệt! Một từ yêu nghiệt không có tính biếm nghĩa, ngược lại là có ý khen ngợi dung mạo này.. Nhất thời Mục Tiểu Văn không nghĩ ra được từ gì hay hơn đúng hơn nên đành phải thôi suy nghĩ.

-Tiểu nhị ca mới tới này có gì muốn nói sao? – yêu nghiệt mỉm cười êm ái, mắt hoa đào nhìn chăm chú vào Mục Tiểu Văn, nhẹ nhàng mở miệng.

38. Q.1 - Chương 39

Mục Tiểu Văn ngẩn ra, trong miệng cũng không quên lẩm bẩm: “Cái gì mà đối trời qua biển, vậy Ngụy cứu Triệu, mượn đao giết người, bịa đặt.... Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế”. Nàng chậm rãi suy một kế không ít.

Bản thân nàng không phải là cố ý lộ vẻ dao động, chỉ là hồi trung học, từng được chứng kiến qua cái loại phương pháp dùng kỹ xảo này, ba mươi sáu kế trùng hợp lại được lấy làm ví dụ.

Đệ tử đương nhiên sẽ học tập rất nhanh và vân vân cảm thấy hứng thú; ba mươi sáu kế đọc lên cứ thấy quen miệng cho nên nhất thời hảo chơi đùa. Sau này cũng nhớ rất lâu, bởi vậy lúc này có thể thuận đà mà nói ra vài chữ.

Bây giờ chợt nhìn thấy ba mươi sáu kế kia, trong lòng nghi ngờ không biết lịch sử có đúng hay không. Cứ coi như lần này là vì muốn chứng thực mà hao tổn chút đi.

Yêu nghiệt nhún mày không hề giấu sự kinh ngạc của hắn.

Nói cách khác, Mục Tiểu Văn đã có sự so sánh chuẩn xác rồi, này ba mươi sáu kế chính là ba mươi sáu kế mà thôi.

Từ nghi hoặc tới lúc chứng thật, Mục Tiểu Văn có chút hoảng hốt. Thời đại này nàng hoàn toàn không biết rõ được lịch sử nhưng hiểu sơ sơ, nếu vậy, bộ ba mươi sáu kế kia vốn là từ đâu tới? Nội dung giống nhau sao? Rốt cuộc nó cũng xuyên qua tới một thế giới như thế nào đây?

Không tự chủ được, nàng muốn đi tới tiếp cận xem nội dung của cuốn sách kia là gì nhưng lại không nghĩ sẽ cùng yêu nghiệt kề cận hơn. Yêu nghiệt dường như hiểu được ý đồ của Mục Tiểu Văn nên mỉm cười, đem sách khép lại, miễn cưỡng nói:

- Tiểu nhị ca, ngươi là có quan tâm sao?

Mục Tiểu Văn cả kinh ngẩng đầu, hai tròng mắt lại chạm ngay yêu nghiệt. Tưởng rằng hấn nhắc nhở chính mình chú ý thân phận, không nghĩ tới ánh mắt kia tự tiểu phi tiểu, hoàn toàn không có ý tứ cười nhạo hàm xúc.

Như vậy là tốt rồi, nếu như khách nhân không hài lòng, hấn là nàng nên chuẩn bị nghe mắng từ chường quầy đi. Dĩ nhiên sẽ không đạt được tiêu chuẩn tuyển người mới.

Nàng đứng nghiêm lại, âm thầm ghi nhớ bài học lần này, đương muốn lui xuống thì yêu nghiệt lại lên tiếng:

- Mọi thứ đơn giản đều từ cái vốn có của nó, tiểu nhị ca có thể nói ra suy nghĩ và hiểu biết của mình.

Hiểu biết sao? Vốn là không có. Tại trước kia, đối với mấy cái triết lý này, đầu óc tư tưởng sớm đã bị người ta nhồi nhét vào hàng tá cách lý giải rồi.

Suy nghĩ một chút, Mục Tiểu Văn nhớ tới người bạn cùng phòng với mình trước kia có nói tới phương pháp lật mềm buộc chặt, trên mặt bất giác hiện ra ý tươi cười. Sức nhớ yêu nghiệt kia hãy còn đang chăm chăm nhìn mình, Mục Tiểu Văn lẩm lẩm nói:

- Tiểu địa thích phương pháp lật mềm buộc chặt hơn. ắt” và “Túng” vốn là một đôi mâu thuẫn (túng = thả). Trong quân sự, ‘bắt’ vốn là mục đích, ‘túng’ vốn là thủ đoạn. Người bức ép người ta thì nhất định người ta sẽ tập trung toàn lực phản kháng người, cùng lắm là ngư tử vong phá (=cá chết lưới rách.. hai bên cùng bị tổn thất), đồng quy vu tận (= cùng đi vào chỗ chết). Chi bằng tạm thời phóng hấn một con ngựa làm cho địch nhân mất cảnh giác, sau đó đánh úp hấn, từ sau lưng phóng ra lãnh tiễn, lén lút diệt hấn...

Chăm chú nghiêm túc vừa nghĩ vừa nói, Mục Tiểu Văn càng ngày càng muốn bật cười. Vất vả lắm nàng mới nhịn được cười để nói cho hết câu; còn yêu nghiệt thì có chút mỉm cười, nghiêm túc đánh giá nàng.

Loại hiểu biết này là nàng tùy tiện lục tìm lại trong trí nhớ của mình, chỉ cần một lát thôi thì có được cả đống. Nhưng Mục Tiểu Văn cũng không có quên, sách này chỉ có ở một thời đại có lẽ cũng không thường thấy.

Mặc dù yêu nghiệt có vẻ tùy ý mà cầm sách tới từ lâu này ngồi xem nhưng ngôn hành cử chỉ cùng biểu hiện của hấn làm cho nàng đoán được, sách này đối với hấn nhất định là một bảo bối.

Yêu nghiệt kia hấn là người có địa vị rất cao, mà người có địa vị cao lại xem một cuốn sách là bảo bối thì thường nhân có thể tùy tiện nhìn tới sao?

- Ta là..... nghe được từ một vị bằng hữu... – không muốn liên quan tới mấy cái chuyện huyền diệu tinh thông hiểu nhầm kia, đồng thời tránh rắc rối phiền toái, Mục Tiểu Văn vội lên tiếng giải thích.

Yêu nghiệt không có phản ứng.

- Tiểu địa xin lui xuống trước. – Mục Tiểu Văn cúi người rồi vội vàng muốn rời đi nhanh.

“Hả!”, vừa xoay người lại nàng liền đụng vào một người. Thành linh xảy ra xung lực làm cho thân hình Mục Tiểu Văn thoáng một cái thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Một bóng người lập tức đỡ lấy nàng, tiếp theo mà một tiếng kinh hỉ.

- Mục đệ!

- Khinh huynh?! – Mục Tiểu Văn cũng phát ra một tiếng kinh hỉ. Mặc dù bản thân nàng mới tới đây được vài ngày nhưng trong lòng đã xem một vài người là thân thiết.

Người kia chính là Khinh Phong – một người mà nàng nợ chi ân. Hấn mang tử y như trước, trên mặt vẫn là cái vẻ tươi cười sùng nịnh cùng ôn hòa. Nhưng nghĩ tới chuyện biến thành Vứt đi nương nương, Mục Tiểu Văn chợt cảm thấy giữa mình với hấn tựa hồ có một khoảng cách không thể nào vượt qua nổi.

39. Q.1 - Chương 40

Không phải khoảng cách về thân phận hay địa vị mà khoảng cách trong tình bạn hữu. Người cho rằng có thể xem người trước mặt đây là huynh đệ, giúp đỡ hần, giữ gìn hần, cũng có thể vô tư mà làm nũng? Những một chuyện rõ như ban ngày, hần chỉ là một người bạn lễ nghĩa, là một nam tử được nữ tử ái mộ; là một giai công tử phong lưu... Nhưng bản thân người lại là một người không ai yêu thích, bị người ta gán ột cái tên xấu xí “Vứt đi nường nường”.

Tuy rằng chỉ mới mấy thàng mà thôi nhưng mọi chuyện đã thay đổi.

Nghĩ tới điều này, Mục Tiểu Văn không tự chủ mà lui về sau từng bước.

- Mục đệ? – Khinh Phong đang muốn kéo tay Mục Tiểu Văn thì phát giác có một khoảng trống, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Mục Tiểu Văn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên; Khinh Phong chăm chú nhìn nàng không chớp mắt. Ánh mắt hần rất đơn thuần, giống như là vừa mới gặp nhau, thực ôn hòa. Vốn bản thân hần tạo ra hình ảnh một công tử trắng triết trong lòng mọi người, nhưng lại muốn khởi động bả vai cấp cho Mục Tiểu Văn huynh đệ một cử chỉ thân mật.

- Khinh huynh! – khẽ mỉm cười, Mục Tiểu Văn không chần chờ đi lên cầm tay hần. Tay hần thực ấm áp, dường như có thể truyền tới tận trái tim của nàng. Bởi vậy, nàng chỉ dám nắm chặt bàn tay đó một chút rồi vội vàng buông ra, tự ti lùi bước.

Khinh Phong thở phào một hơi, ngập tràn tươi cười.

- Cứ tưởng là Mục đệ hận vi huynh, không muốn nhìn thấy vi huynh nữa. – sau khi rời khỏi Đắc Tiên viện, Khinh Phong vẫn luôn tìm hiểu nhưng không có lấy một chút tin tức gì. Hần cứ tưởng rằng Mục đệ đã chết thảm trong tay hắc y nhân, cảm giác áy náy cứ dày vò Khinh Phong mãi. Hần vô tình phát hiện chính mình rất coi trọng người bằng hữu này.

- Sao Khinh huynh lại nói vậy?

- Không có gì. – Khinh Phong mỉm cười lắc đầu. Nếu Mục đệ không biết mình bị lợi dụng thì hần cũng không nên nói ra làm gì. Say này không lợi dụng hần nữa là được rồi.

- À, đúng rồi. Cái vị thanh y tùy tùng của huynh đâu rồi?

- ... – Khinh Phong có chút khó hiểu. Hần hỏi một người tùy tùng nho nhỏ làm cái gì?

- Ô, không có gì. – thời đại này có chữ gọi là “tôn ti”, nếu ai đó hỏi một người mà không chớp mắt thì quả thật có chút kỳ quái. Chỉ là, người ta nói yêu ai yêu cả đường đi lối về, tại trong mắt nàng, cái lão tùy tùng thối kia lúc nào cũng làm cái mặt nghiêm nghị, so với Lý Văn Thượng rất giống a.

- Hai vị vẫn muốn đứng nói chuyện sao? – bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm tự tiểu phi tiểu.

Hai người lúc này mới ngừng cuộc trò chuyện lại. Khinh Phong cười chữa thẹn:

- Mục đệ, ngồi xuống đi.

- Ta là tiểu nhị kiêm hội kế ở quán này. – Mục Tiểu Văn xua tay từ chối.

- Hội kế? – Khinh Phong khó hiểu. (chị dùng từ kế toán hoặc kiểm toán à nha...)

- À.... Chính là việc kiểm tra sổ sách cho chủ quán.

- Mục đệ thật sự có nhiều điều kỳ quặc a. – Khinh Phong cười, trong đầu có chút kinh ngạc. – Mục đệ là khó xử sao? Nếu có gì khó xử thì có thể nói cho vi huynh, huynh sẽ giúp. – Mục đệ trước mặt hần đây mặc dù vẫn có cảm giác thần bí nhưng trông thế nào cũng không giống một người có gia cảnh khốn khó tới mức

phải ra ngoài làm việc. Bất quá, điểm kỳ quái nhất chính là, công việc phải hầu hạ người mà Mục đệ vẫn bình thản, không hề ảnh hưởng tới sự thông thả của hắn.

- Không cần đâu. Ta có thể tự ứng phó. Đa tạ Khinh huynh. – nụ cười của Khinh Phong thực sự rất ấm áp khiến cho tâm tình Mục Tiểu Văn thực tốt đẹp. Tuy nhiên, một ý nghĩa cũng lướt nhanh trong đầu nàng, vị Khinh huynh này rõ ràng gia cảnh không phải hạng thường, có thể sẽ có nhiều tiền bo.

Phía đại sảnh có người gọi nên Mục Tiểu Văn phải cười xin lỗi rồi vội vàng rời đi. Đứng bên cạnh khách, nàng lại có một bộ dáng hấp tấp, không hề có điểm tinh quái, hoàn toàn là một người mới bần tiện, xoay ngược xoay xuôi vâng vâng dạ dạ.

- Vị tiểu nhị ca này có điểm cần chú ý. – nhìn bóng lưng Mục Tiểu Văn rời đi, yêu nghiệt nhẹ nhàng mở miệng, trong mắt tràn ngập ý đùa cợt.

Khinh Phong chưa nói gì, bưng chén trà lên nhấp một ngụm; trên mặt vẫn trưng một cái cười vô hại đơn thuần như cũ.

40. Q.1 - Chương 41

Một lúc sau, Mục Tiểu Văn chạy lên chạy xuống như chong chóng, tựa hồ không có chút thời gian nào để thở nữa.

Kỳ thật, người giúp việc trong tửu lâu này không thiếu, tiểu nhị cũng được rèn luyện rất kỹ lưỡng, làm chuyện gì đều nhanh nhẹn cẩn thận. Chỉ là, Mục Tiểu Văn chịu trách nhiệm ghi chép tính toán sổ sách cho ông chủ nên có làm quen với vài việc vặt khác xem như là có lợi. Mặt khác, là người mới, nếu ngày đầu tiên nhàn rỗi thì dĩ nhiên tâm lý cũng không có yên tâm chút nào. Bởi vậy, Mục Tiểu Văn cố gắng tìm việc mà làm, khiến cho chính mình lúc nào cũng bận rộn với công việc.

Gặp lại Khinh Phong khiến nàng rất vui, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc Khinh Phong là ai?

Lần đầu tiên gặp mặt quả thực là quá gấp gáp nên không có quan tâm tới thân thế. Bây giờ nhớ tới thì có điểm to mờ, ngay cả Dục nhi từ nhỏ theo hầu bên cạnh thiên kim của tể tướng cũng không biết người này lai lịch thế nào... Việc này cũng đủ khiến người này trở nên thần bí rồi.

Từng nhìn qua Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử cùng Phương Mặc... cử chỉ thể hiện rất rõ cấp bậc thân phận, chỉ cần để ý một chút là Mục Tiểu Văn có thể nhận ra ngay. Mỗi cử chỉ tay chân của Khinh Phong cũng vạn phần khí phái, đó là một loại khí thế quý tộc không phải người bình thường bắt chước được. Mà cả cái tên yêu nghiệt kia cũng vậy.

... Rốt cuộc là người như thế nào?

Lại nói, Khinh Phong không biết nàng, nàng cũng không biết Khinh Phong, song hai người lại có thể trò chuyện rất hợp với nhau.. thật đúng là chuyện lạ.

Nàng muốn quay lại nhà gian kia để tìm một lời giải thích nhưng không có lấy chút thời gian rảnh rỗi. Mãi tới lúc hoàng hôn, Mục Tiểu Văn mới được nghỉ tay, nhưng trong nhà gian đã không có một bóng người.

Tửu quán cũng không phải hạng thường, cũng buôn bán 24/24 giờ. Nếu nửa đêm canh ba có người muốn uống rượu thì nơi này chính là một địa chỉ rất tin cậy.

Nửa đêm uống rượu hóng gió thưởng trăng, cảm giác đó chắc chắn không tồi. Nếu có cơ hội nhất định phải thử qua một lần cho biết.

Mục Tiểu Văn xoa xoa thắt lưng, vai cùng đôi chân đau nhức rồi nhanh chóng thay nam trang ra cùng Dục nhi trở về nhà. Bên đường phố thị vẫn còn rất náo nhiệt, một số ngôi nhà đã cúp đèn lồng. Trên đường về nhà có đi qua một cây cầu, bên dưới nước quang long lạnh, xa xa có con thuyền tỏa ra ánh sáng từ ngọn

đèn treo trên nóc, ánh đèn nhuộm xuống mặt nước, hoa lệ mà tung bay trong bóng đêm... Trông rất giống một cảnh được tả trong một bài thơ cổ có tên là Bạc Tần Hoài (Đỗ Mục – nhà thơ thời Đường).

(Tần Hoài là tên một con sông nổi tiếng ở thành Kim Lăng – nay là thành phố Nam Kinh, Giang Tô, Trung Quốc. Đoạn nì tớ xin phép trích dẫn thêm bài thơ Bạc Tần Hoài – Ghé Tần Hoài – của Đỗ Mục.. ko biết có đúng với bản gốc mà tác giả nói không. Có sai xin đừng trách tội...O_O

Yên lũng hàn thủy nguyệt lũng sa,

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia.

Thương nữ bất tri vong quốc hận,

Cách giang do xứng Hậu Đình H

Dịch:

Khói nước lạnh trăng soi bến cát,

Đêm Tần Hoài ghé sát lầu ca.

Nữ nhân mất nước đâu là,

Bên sông vẫn hát khúc hoa Hậu Đình.

(hoa hậu đình: hoa nở sau vườn)

Mục Tiểu Văn nghĩ rồi lại giật thột mình. Có phải là nàng có xem qua thơ của Đỗ Mục trước khi xuyên qua tới đây không? Rốt cuộc là nàng đang ở đâu?

Gió đêm nhẹ nhàng quạt vào mặt, giống như hàm chứa tiếng khóc nức nở. Mục Tiểu Văn sợ run hồi lâu mới phát hiện, thì ra là Dục nhi đương ghen ngào khóc.

Cảm thấy Mục Tiểu Văn đang nhìn mình chằm chằm, Dục nhi quay đi, lau vội nước mắt:

- Tiểu thư, người hà tất phải như thế? Có lẽ tiểu thư muốn chối bỏ hết thấy mọi chuyện trong quá khứ nhưng sao có thể lâm vào cảnh này? Tôn ti có chừng, tiểu thư không cần làm những công việc của một tiểu nhị, cũng không cần ở cùng đám nha hoàn tùy ý mà vui đùa âm ỉ. Nếu không.. nếu lão gia và phu nhân biết được hẳn sẽ đau lòng vì tiểu thư, hai người nhất định nổi giận liềm mạng vì người...

Phải đến nửa ngày Mục Tiểu Văn mới cười khở một tiếng. Cái gì mà làm những chuyện xứng với thân phận chứ? Đây có phải là một thời đại hòa bình đâu.

Nắm lấy thành lan can, nàng cúi người nhìn xuống mặt nước:

- Dục nhi, không phải ngươi hy vọng ta được vui vẻ sao? Đối với loại chuyện này ta có thể tự lực cánh sinh, có thể tránh được sự trách cứ của người ngoài, lại vừa có thể không làm cho cha mẹ lo lắng. Trong lòng ta rất vui vẻ và có lại vài phần hy vọng. Về phần tôn ti trật tự thì người đời vốn nhìn cái danh phận địa vị mà phán đoán, đó chỉ là vật ngoài thân. Mà nếu có phân ra thì không phải địa vị ta là nhỏ nhất ư? Chẳng lẽ ở cùng với nha hoàn tiểu nhị là không đúng không hợp sao?

Mục Tiểu Văn cúi nhìn hai bàn tay mình, trên đó chỉ chút vết thương lớn nhỏ. Có lẽ vì ban ngày không cẩn thận nên bị đồ đựng thức ăn cửa phải. Nàng vội rút nhanh tay về không muốn Dục nhi nhìn thấy, rồi nhẹ nhàng đề nghị:

Nước mắt lại ừng ực trong hốc mắt Dục nhi, nàng không có nói gì. Trong lòng Dục nhi đột nhiên huyệt hẫng vô cùng; nhìn tiểu thư mặc dù lộ vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường. Ở cùng tiểu thư lâu như vậy, bao nhiêu lần nhìn thấy nàng bị thương nhưng bản thân mình lại bất lực chỉ biết đau lòng. Bất giác, nước mắt tích tụ từng đợt từng đợt, kìm nén không nổi, cuối cùng cứ vậy mà lăn xuống. Bóng đêm tận tình mà giấu cho những giọt nước mắt mặn chát.

Mục Tiểu Văn cùng Dục nhi rời đi càng lúc càng xa, trên cầu xuất hiện một thân ảnh màu xanh đi ra từ chỗ tối.

41. Q.1 - Chương 42

Sau khi trở về Mục Tiểu Văn còn phải kéo lê cái thân thể mệt mỏi đi giặt đồng quần áo kia. Tuy nàng có nói với quản sự là để cho người khác tẩy giúp phần lớn số quần áo, còn nàng chỉ cần tẩy một hai kiện cho có để tránh việc Lan phi điều tra bắt bẻ; nhưng ngồi trên cái ghế thấp dài, mỗi lần cử động cánh tay đau nhức vẫn khiến nàng buồn bực muốn chết.

“Người nhàn hả? Người nhàn rồi thì tới đây giặt quần áo cho ta đi chứ. Lúc nào cũng ngang ngược đòi tra tấn ta, có cái gì đáng để kiêu ngạo chứ? Người đúng là đồ đàn bà biến thái mà!”

Thấy Mục Tiểu Văn hùng hùng hổ hổ, mấy nha hoàn đang giặt đồ gần đó sợ hãi một phen.

- Nương Nương, người có đói bụng không? Ở đây có chút điểm tâm, người ăn đi! – tưởng là Mục Tiểu Văn đói bụng nên mới tức giận, mấy nha hoàn cúi đầu không có nói gì; một người nha hoàn đứng tuổi đi tới, đem mấy thứ điểm tâm đặt trong lòng bàn tay, cung kính mà đưa ra. Dường như bà sợ mình mời nương ăn mấy thứ tầm thường này có điểm mạo phạm, động tác có vẻ do dự.

Mục Tiểu Văn nhìn một giây sau đó đưa tay đón lấy, từng miếng từng miếng cắn ăn, coi mấy miếng điểm tâm kia như Lan phi mà cắn mà nuốt xuống.

- Ăn từ từ, kéo nghen! – nha hoàn hoà ái nói.

Ngày đầu tiên làm việc ở tửu lâu nên không biết phải đi đâu và ăn cái gì, sau khi trở về nhìn thấy mấy món ăn được Lan phi đặc biệt an bài, tâm Mục Tiểu Văn như muốn sôi lên.

Ăn xong, nàng tiếp nhận bát nước từ tay nha hoàn, uống một hơi, cạn sạch. Quay sang nhìn Dục nhi một cái, lúc này nàng mới cảm giác được thư thái một chút.

- Cám ơn người! – lại quay qua nha hoàn cười một cái, ngấm lại vừa rồi mình có chút thô lỗ, nàng không khỏi có điểm>Nha hoàn chỉ mỉm cười lắc đầu rồi đứng dậy rời đi.

- Này...tỷ tên gọi là gì? – Mục Tiểu Văn không có ý tứ mà hô to gọi nha hoàn lại.

Nha hoàn có vẻ kinh hoàng, vội vàng chấp tay:

- Nương nương đừng hại chết nô tỳ mà... Nếu bị người bên ngoài nghe được nương nương xưng hô với nô tỳ như vậy, nô tỳ nhất định sẽ bị trách phạt.

- Được rồi, vậy tên người là gì?

Nô tỳ...nô tỳ tên gọi là Trúc Oánh... nha hoàn có chút lúng túng. Mọi người đều gọi nô tỳ là Trúc Di.

Ra vậy...Trúc Di, cảm ơn người. - Nghĩ muốn cảm ơn người khác, trước tiên là phải nhớ được cái tên của người ta, vậy mới càng lộ vẻ tôn trọng.

Ngược lại, Trúc Di lại kinh hoàng tột độ, thậm chí phải quỳ búp xuống. Mục Tiểu Văn nhanh tay đỡ nàng đứng lên, thành khẩn mà nói:

- Trúc Di, Tiểu Văn bây giờ đã là người bị xa lánh, tỷ lại đối đãi với ta như vậy, là Tiểu Văn có phúc phận rồi. Ta hẳn là nên nói một lời tạ ơn mới đúng đạo chứ. Hơn nữa là ta tôn trọng tỷ, cảm ơn tỷ là lời thật lòng của ta, không nên từ chối. Nếu có người nào đó vênh lấy chuyện nhỏ này mà trách phạt tỷ thì cứ để mình ta chịu, chuyện không liên quan tới tỷ.

Nàng trước một tiếng “tỷ”, sau một tiếng “Trúc Di” làm cho Trúc Oánh ngây ngốc sợ không biết phải làm sao. Hồi lâu, thấy ánh mắt kiên định của Mục Tiểu Văn vẫn không hề đổi, nha hoàn mới chịu bình tâm, ôn nhu cười, xem như là cam chịu a.

Mục Tiểu Văn cũng liền buông nàng ra, nghĩ lại vừa rồi mình nói nhiều lời lảm nhảm, bất giác nổi lên trận tê dại vì then thùng.

- Vậy...Tiểu Văn cô nương ngàn vạn lần đừng để Lan phi gặp được. - phát giác Mục Tiểu Văn không có thích cái kiểu xa lánh này, song vẫn còn đó tôn ti trên dưới, Trúc Oánh đổi giọng gọi nàng là “Tiểu Văn cô nương”.

- Tại sao? - Vừa mới hỏi ra miệng thì Mục Tiểu Văn cũng lập tức biết được nguyên nhân, Lan Phi chuyện gì cũng tìm cách đổi nàng, sao có thể để yên cho những người có quan hệ thân mật với mình chứ? - Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận.

Trúc Di không cần lo lắng. - phụ nhân trước mắt trông mặt tử mi thiện rất dịu dàng khiến cho Mục Tiểu Văn cảm thấy sống mũi cay cay.

Lại là Lan phi!

Vốn muốn không nghĩ tới nữa nhưng cái tên này cứ chực chờ nảy lên trong đầu nàng. Hôm nay nếu không phát tiết sự bức tức cùng oán khí trong lòng, chỉ sợ đêm ngủ không ngon giấc.

Mục Tiểu Văn quyết định hôm nay sẽ đi quấy rối nàng ta, coi như là ăn một bữa cơm trước khi ngủ và cũng coi như quà ăn mừng ngày đầu tiên đi làm.

42. Q.1 - Chương 43

Quyết định này rất vội vã nên Mục Tiểu Văn không có kịp chuẩn bị gì, chỉ lựa chọn một trò diễn duy nhất, đó chính là dùng quả đậu! (tớ chịu không biết tỷ ấy chơi trò gì...bản QT ghi là “mong đậu”... nhưng tớ...híc, bó tay...cứu tớ với...)

Cái này không có đả thương người mà chỉ vừa đủ cho Lan phi chịu được. Nghĩ tới bộ dáng Lan phi ôm bụng vô cùng đau đớn mà vẫn cố duy trì cái hình tượng thực nữ, Mục Tiểu Văn vừa thấy thoải mái lại vừa thấy mình có hơi ác liệt...

Dực nhi cũng đi chuẩn bị đậu cho nàng, thật khó tin khi Dực nhi lại không một lời phản đối, chỉ là kinh ngạc nhìn chăm chú Mục Tiểu Văn một hồi rồi lẩm bẩm trong miệng: “Tiểu thư thay đổi thành một người khác rồi”, sau đó xoay người rời đi.

Tuy nhiên những lời này lại làm cho Mục Tiểu Văn cả kinh. Nếu Dực nhi biết...biết nàng không phải là Mục Tiểu Văn kia, nàng ấy sẽ thế nào?

Trong lòng thỉnh linh dựng lên một cỗ bất an nhưng đầu óc Mục Tiểu Văn rất nhanh liền hoạt động hết công suất. Cho dù chỉ là một kế hoạch nho nhỏ nhưng mỗi chi tiết đều phải được chuẩn bị chu đáo, nhất định phải biến nó thành một kiệt tác.

Trước tiên nàng giặt cho xong đồng quần áo chất đồng trước mặt kia sau đó chạy qua chạy lại một hồi, chạy qua nơi nào nàng cũng đều ghé mắt nhìn qua. Trong lúc chạy liền làm bộ không cẩn thận ngã một cái, đau tới mức không đứng dậy nổi, kết quả nàng bị đuổi về Vu cư. Thế là ở đây không hề có mặt nàng xuất hiện.

Tiếp đó tìm một gã nô làm trong nhà bếp của phủ hoàng tử, thông qua hắn tìm cách tiếp xúc với nguyên liệu nấu ăn cho Lan phi. Nguyên liệu nhiều như vậy dĩ nhiên lợi dụng lúc không ai để ý tới chút đậu, hơn nữa nếu là gia nô trong phủ có tự tiện ra vào cũng không làm cho Lan phi sinh nghi. Cho dù một ngày nào đó có tra cứu thì nàng cũng có ít nhiều một cái lý do chính đáng.

Cuối cùng là bất ngờ phóng ra làm ngã nha hoàn hầu hạ bữa tối của Lan phi, nhanh chóng thay quần áo của nàng, đeo thêm một tấm lụa mỏng che mặt; ăn chút được tạm thời làm khàn tiếng...từng bước một cẩn thận tới chỗ ở của Lan phi.

Mọi chi tiết dù là nhỏ nhất cũng đã được hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, điều này khiến cho Mục Tiểu Văn có cảm giác rất tự hoà về mình. Tâm lý theo đó thập phần cao hứng và tò mò đón chờ cái phong thái sắp tới của Lan phi.

Nương Nương!

Bóng đêm buông xuống dày đặc. Lan phi đương ngồi trang điểm trước gương thì nha hoàn mang bữa tối đến. Lan phi quay đầu lại nhìn, thấy nha hoàn này có chút quái dị, mảy liễu cau lại:

- Người là nha hoàn ở đâu, ở trước mặt nương nương sao dám đeo khăn che mặt?

Nương nương thứ tội, mấy ngày gần đây nô tỳ bị nhiễm một căn bệnh lạ, khuôn mặt biến xấu xí và thanh âm rất khó nghe. Mong nương nương tha thứ. - thanh âm khàn khàn phát ra từ phía sau chiếc khăn lụa che mặt.

Lan phi nghe được hai chữ “bệnh lạ” đương muốn nổi giận liền hạ xuống, nàng cảm thấy có điều gì đó rất kỳ quái.

- Khuôn mặt xấu xí, thanh âm khó nghe? - Lan phi hừ lạnh, buông một tiếng cười chế giễu. - Là khổ người rồi. Dù là nha hoàn thì có bộ mặt như nhau cả thôi. Chẳng lẽ là do người thần cộng phần chi mạo?

- Nương nương nói phải. Nô tỳ cũng thật khổ não. - Nha hoàn che mặt ôn hoà cung kính đáp. - Vốn cũng là hảo hảo rồi nhưng không may lại dính phải một tên tiểu tử, phiền não kéo đến không thôi. Tiểu tử kia ăn uống no say cho nên thường xuyên tới gây chuyện với nô tỳ. Nô tỳ không biết phải làm sao nên chỉ biết bồi hấn vui vẻ. Gần đây nó nhàn rồi nên lại bắt đầu quay sang quấy rối nô tỳ, nó ra ngoài chọc chọt đại khiến nô tỳ bị liên lụy...Cho nên mấy ngày hôm nay nô tỳ không biết phải làm sao ra ngoài gặp người. (đoạn nì tỷ tỷ đang chữa xéo mụ Lan phi ná...>”<>

Nghe giọng nha hoàn nói có chút trách cứ, chần chú thành khẩn, lại pha thêm sự ảo não nhưng Lan phi chỉ cảm thấy mơ hồ là không đúng. Nghĩ muốn tức giận nhưng lại không tức nổi, muốn cười mà cũng không cười được, nhất thời không biết phải nói sao. Lan phi đương định cho nha hoàn lui ra ngoài thì bên ngoài có người bước vào.

- Điện hạ! - Sự mừng rõ rệt tức bò lên trên mặt Lan phi, nàng làm bộ như tình vạn mật tiến ra đón.

Nhị hoàng tử Lý Vân Thượng, mỹ nam tử được đương kim hoàng thượng hoàng hậu yêu thương nhất, mỉm cười tiến vào.

Mặt Lan Phi ửng hồng, nhẹ nhàng dựa vào người Lý Vân Thượng. Trên mặt nàng ta không hề còn cái hình tượng thê tử kiêu căng ban ngày nữa, mà lúc này nàng kiêu mỹ vô cùng khiến tâm người ta động, ôn nhu tới mức làm cho người ta...giật mình.

Đúng vậy, nàng tỏ ra rất dịu dàng đáng yêu. Một mực dịu dàng đáng yêu.

Bên ngoài, nàng giấu đi cái tâm tư nhu tình, lúc thì ra vẻ làm tấm gương sáng, hoặc đoan trang, hoặc điệu ngoa. Ban ngày thì sắm ngay cái vai nhân vật là nhị hoàng phi, tỏ ra mình yêu say đắm nhưng lại bị ánh mặt trời che khuất mất. Chỉ có ban đêm, nàng mới không cách nào giấu được sự yêu mê say đắm của mình, chỉ có ban đêm nàng mới có thể độc hưởng hân.

Cho dù đã qua nhiều hơn một đêm nhưng mỗi lần nghênh đón lại một lần tâm động, một lần cơ thể cảm thấy háo hức trong ngày tân hôn.

Chưa người nào biết nàng có bao nhiêu yêu thích trước mặt người này, chưa người nào biết nàng có bao nhiêu trầm mê vì hân. Nàng nguyện chấp nhận nam tử lãnh khốc vô tình, như một cơn gió lướt qua, không biết đến tình yêu đích thực này...vì nàng có thể độc hưởng hân.

Cho dù những cử chỉ ôn nhu này chỉ là thói quen nhưng nàng vẫn nguyện ý. Cho dù những lời thề non hẹn biển hân cũng không chính thức tỏ rõ nhưng nàng cũng vui vẻ rồi. Chỉ cần hân vẫn nghiêm túc nhìn nàng thì dù nàng có phải sống trong giấc mộng giả dối này cũng cam

Nàng yêu hân!

Lan Phi quá mức trầm mê nên không để ý lúc Lý Vân Thượng đi qua thì cơ thể nha hoàn có chút run rẩy.

Mục Tiểu Văn, lúc này đang sắm vai một nha hoàn mang mạng che mặt, trong lòng kêu to “Không ổn rồi!”.

43. Q.1 - Chương 44

Nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới chuyện hoàng tử thói này lại xuất hiện.

Mục Tiểu Văn bình tĩnh nói:

- Lan phi nướng nướng, nhân lúc chén thuốc bổ này còn nóng người hãy uống đi. Đây là một loại thức uống mới, gọi là hương tiên đắc, uống thường xuyên sẽ làm cho da thịt ngày càng mịn màng trắng trẻo; nếu để lạnh đi thì sẽ không có hiệu quả. – “mau mau uống đi”, Mục Tiểu Văn thầm thúc giục, bộ dạng mất hết tính thực nữ rồi, trông cứ như là muốn nhanh nhanh chạy đi nhà xí vậy. Có hoàng tử thời này ở đây làm cho nàng không được tự nhiên cho lắm.

Hai người họ đang nhu tình mật ý, Mục Tiểu Văn chẳng những không thức thời mà rời đi lại còn mở miệng phá hư không khí. Lý Vân Thượng đối với nữ tử vốn rất ôn nhu nên chỉ khẽ chếch hàng lông mày lên chứ chưa có xuất ngôn trách cứ.

Lan phi cảm thấy hứng thú nên quay lại nhẹ hỏi:

- Thật sự là như vậy sao?

- Dạ bẩm nương nương đúng vậy ạ!

- Nương nương vốn không thích mùi vị của cây cỏ, sao hôm nay nhà bếp lại sơ ý thế? Được này không uống cũng được. – Lan phi nhả mày, lời nói có ý nhắc nhở Mục Tiểu Văn có ý tứ một chút.

- Nương nương, được này thật sự là rất tốt, nguyên liệu của nó một tháng mới có một lần. Bởi vậy, nếu nương nương muốn uống một lần nữa chỉ sợ phải đợi tới tháng sau rồi. – Mục Tiểu Văn dừng lại một chút rồi nói tiếp. – Nhà bếp biết nương nương không thích hương vị hoa cỏ nhưng được này có vị rất tự nhiên, đối với việc dưỡng nhan rất hiệu quả nên nhà bếp mới tự chủ trương bỏ thêm một chút. Nếu nương nương thật sự không thích thì nô tỳ có thể lấy nó ra; tuy hiệu quả có giảm đi chút ít nhưng đối với nương nương vẫn có ích rất nhiều.

Lan phi trầm ngâm không nói gì, ánh mắt do dự pha chút đáng yêu. Lý Vân Thượng ngấm nàng, mỉm cười sủng nịnh>- Lan nhi, hay là thử một chút đi!

Lan phi bất động thanh sắc cẩn thận đánh giá Lý Vân Thượng, thấy vẻ mặt nghiêm nghị mà cương chiều của hần khiến nàng mừng rỡ thầm trong lòng. Vẻ mặt đần đo của Lan phi càng ngày càng giãn ra.

Ngược lại, vẻ mặt Mục Tiểu Văn phía sau tấm mạng che mặt lại như sắp muốn nôn vậy.

Tên họ Lý kia đang cười? Hừ, tốt hơn hết là đừng có cười! Đối trá vô cùng, trông thật là méo mó. Hần còn tưởng mình là một vị thánh phong lưu tình ái sao?

Ặc!

- Vậy người nhân tiện giúp bốn nương nương đem vị “mê tình hương thảo” này lấy ra đi. – thanh âm Lan phi trong vút, vẻ mặt càng thêm đáng yêu.

- Dạ! – Mục Tiểu Văn phản chấn, cầm lấy cái thìa, mở ra một chiếc khăn lụa, nhanh nhẹn chọn nhặt. Lan phi cùng Lý Vân Thượng lại kéo nhau vào bên trong, khanh khanh ta ta thân mật.

Mục Tiểu Văn một bên chọn nhặt, một bên giương mắt nhìn thấy hai người bọn họ rời đi mới thở phào một tiếng.

“Mê tình hương thảo”, ta không nhận ra người hử?

Cần nhắc một phen, nàng quyết định lấy ra hết cái vị thuốc kia. Dù sao Lan phi cũng không biết được bên trong rốt cuộc là có cái gì.

Vừa nghe ngóng bên trong phòng, vừa chăm chú công việc, Mục Tiểu Văn vội vàng làm cho nhanh rồi đặt chén được xuống bàn, bao chiếc khăn lụa lại sau đó rời đi. Thoáng thấy trong chiếc gương bên cạnh bàn có một chiếc bình sứ nhỏ, tìm Mục Tiểu Văn chợt nhảy dựng lên.

Cái loại bình nhỏ này nàng có thấy qua trong mấy bộ phim cổ trang, nó chứa loại xuân dược gì đó.

Trống ngực đập nhanh không phải vì vật gì đó quen thuộc mà là trong đầu vừa nghĩ ra một chủ ý mới.

Chiếc bình được để ở một nơi kín đáo, bình thường rất khó phát hiện, mà có phát hiện thì cũng nghĩ đó chỉ là chút phấn trang điểm của nữ tử khuê phòng mà thôi. Nhưng Mục Tiểu Văn vô tình lại nhìn thấy nó, chỉ

xem qua vỏ ngoài cùng chút để ý tâm tư Lan phi là có thể khẳng định được nó chính là xuân được, không thể nghi ngờ.

Lan phi đối với hoàng tử thối kia thật đúng là mê đắm điên cuồng mà!

Trong lòng nàng bật cười, tay nhanh nhẹn vươn ra lấy chiếc bình sứ kia, đổ một chút vào trong chiếc chén nhỏ. Đó chính là cái chén mà Lý Vân Thượng vừa dùng qua, không có gì là ngoài ý muốn, chỉ là đổi một chiếc chén khác mà thôi.

- Bẩm nương nương, nô tỳ đã lấy hết “mê tình hương thảo”, xin mời nương nương dùng thử hiệu.

Hai người bọn họ đi ra, nhìn qua là biết được họ vừa có một phen liếc mắt đưa tình mãnh liệt lắm.

- Lui ra đi! – Lan phi phát tay phân phó.

- Dạ! – Mục Tiểu Văn cúi đầu chậm rãi lui ra ngoài. Đi tới cửa nàng không nén nổi một trận hứng thú, một người ôm bụng, một người dục hỏa thiêu đốt.. có chuyện hay xem rồi.

Mục Tiểu Văn trốn trong một góc tối cách đó không xa, hưng phấn mà chú ý động tĩnh bên trong phòng.

Nhân lúc đi ra ngoài đóng cửa lại, Mục Tiểu Văn tiện đường trốn ở phía sau cánh cửa, kiên nhẫn mà chờ đợi trò hay sắp diễn ra.

Nhưng trong phòng vẫn một mực vang lên những lời ngon tiếng ngọt. Nhất là Lý Vân Thượng, thanh âm âm ái, tựa hồ đem hết toàn lực mà sủng ái Lan phi. Cái loại ngữ điệu mê hoặc lòng người này thật sự Mục Tiểu Văn không cách nào tưởng tượng, làm sao mà thể hiện ra được bên ngoài khuôn mặt?

Trong lòng nàng lại bắt đầu nổi lên bức dọc với Lý Vân Thượng, nghe mấy lời kia thôi mà mặt đã đỏ tới mang tai, khó tránh khỏi tò mò, thậm chí trong lòng chợt sinh ra một tia khó chịu. Nếu như Lý Vân Thượng cũng dùng cái khuôn mặt kia đối với nàng thật không biết được sẽ có cái dạng tình cảnh gì đây?

Tâm tư một trận xao động, nàng chậm rãi bình tĩnh lại, thở dài, ngồi chồm hổm xuống, dựa lưng vào tường.

Không khí ở cổ đại không hề ô nhiễm nên ánh trăng sáng quắc trông như được treo lên trong bầu trời đêm cao hút vậy. Thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ hây hây thổi qua, đêm thanh tĩnh, còn có thể nghe được cả tiếng lá cây xào xạc.

Chỗ ở của Lan phi được bố trí thật là tinh xảo chu toàn.

Mục Tiểu Văn dựa tường nhìn quanh, đây vốn là một mảnh hoa viên nho nhỏ, bên trong được trồng rất nhiều loài hoa đất tiền, kiến trúc rất tinh xảo, vây quanh bốn phía là các phòng ốc.

Ở bên ngoài lại là một mảnh hoa viên lớn hơn. Có đình bàn, có lầu các, có phòng chơi nhạc, có chỗ ở của các nha hoàn. Mà Lan phi trụ trong một tiểu viên, giống như là bồng lại tiên đảo trong mộng ảo, tiên nữ bị vây chặt trong đó.

Tiếp tục bên ngoài là một cụm hồ. Hồ nước xanh biếc dập dờn bóng bệnh, bắc qua là một cây cầu nhỏ trắng muốt cong cong. Tiếp đó chính là Hình viên, cách không xa là chỗ ở của các phi tử khác, rồi tới chỗ ở của nha hoàn.. rồi tới....

Chính là Vu cư.

Nói không ngoa thì phủ nhị hoàng tử có thể so với hoàng cung vậy. Vu cư của nàng ở cách rất xa, giống như một hòn đảo hoang nằm bên ngoài, không thuộc về phủ này> Cũng như thân thể của hắn có phần giống nhau, tựa hồ chưa bao giờ dung nhập.

“Hả!”. Trong phòng vang lên một tiếng kinh hô. Thanh âm truyền vào tai Mục Tiểu Văn khiến nàng giật thót, nàng phát hiện chính mình vừa rồi không tự chủ được mà suy nghĩ miên man quá.

Hai tròng mắt nhanh chóng tập trung, bắt chính mình phải quan tâm tới chuyện trước mắt. Mục Tiểu Văn lúi lúi nép trốn vào chỗ tối bí ẩn, nghe thấy Lan phi nói gì đó rồi thấy nàng ta vội vã đi ra, nhìn quanh nhìn quất, giống như là đang tìm nha hoàn. Nhưng hôm nay là ngày nhị hoàng tử lại đây nên các nha hoàn đã sớm quay về phòng nghỉ. Đây cũng chính là một lý do để cho Mục Tiểu Văn thuận lợi hành động.

Bất quá, bây giờ Lan phi không biết tìm người làm sao, cảm giác khó chịu ập đến làm cho nàng ta trực tiếp chạy đến chỗ cần đến. Chỉ chốc lát, Lan phi quay trở về, sắc mặt có vẻ tái nhợt. Còn chưa nói được hai câu thì lại chạy ra.. rồi trở về... rồi lại chạy ra... Nàng cứ chạy đi chạy về như vậy, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt tiêu tụy. Sự tĩnh lặng ban đêm hoàn toàn bị phá tan.

Che giấu không được rồi!

Nhìn thần sắc Lý Vân Thượng vẫn ôn hòa như cũ còn Lan phi thì xấu hổ không chịu nổi, mà có muốn tránh cũng tránh không được, cuối cùng đành trốn ở một nơi nào đó chờ hoàn toàn giải quyết xong đã.

Mục Tiểu Văn rốt cuộc nhìn không được mà bụm miệng cười. Thấy Lan phi một hồi lâu không có xuất hiện, nàng liền đứng thẳng dậy đi xem thử tên hoàng tử thối kia thế nào.

Phía cửa sổ, bóng một người động, tiếp cận gần một chút. Mục Tiểu Văn chỉ có thể nhìn thấy cái bàn phía đối diện với cửa sổ.. Tên hoàng tử thối kia không có ngồi bên bàn.

Mục Tiểu Văn dời phía cạnh cửa, men theo tới cánh cửa khép hờ nhìn vào, cẩn thận đánh giá một chút.. Trong phòng không có một người nào.. Chẳng lẽ là ở phòng trong?

Nàng đánh bạo đưa đầu vào dò xét, chỉ kịp cảm thấy bờ vai bị đè xuống, còn chưa có kịp kinh hô thì bên tai vang lên một trận thanh âm. Có người đem nàng ném tới ghế, ngay sau đó nhanh như chớp dùng tay bóp lấy cổ nàng.

Không cần nhìn cũng biết đó chính là Lý Vân Thượng. Thành linh xảy ra biến cố làm cho Mục Tiểu Văn có chút hấp tấp, lỗ mãng.

- Điện.... điện hạ...

Động tác của Lý Vân Thượng mặc dù rất nhanh nhưng phi thường nhẹ, một chút cũng không làm đau Mục Tiểu Văn.

Tay Lý Vân Thượng bóp cổ nàng cũng không có dùng sức, chỉ có ánh mắt là lạnh băng.

- Người là ai? Tại sao hạ được với

- Ta.... Nô tỳ.... – Mục Tiểu Văn ấp úng nghĩ không ra lý do gì. Thật sự là tự nàng làm hỏng mọi chuyện rồi, sao mình không có được tố chất ứng phó giống với diễn viên kia chứ?

44. Q.1 - Chương 45

Lý Vân Thượng còn chưa có hỏi tiếp, chỉ nhìn chằm chằm Mục Tiểu Văn. Cái loại không giận tự uy này còn khiến cho Mục Tiểu Văn ngày càng khấn trương hơn.

Phải nói cái gì đây?

Bàn tay phải của Lý Vân Thượng đặt trên cổ Mục Tiểu Văn có chút thô ráp, có lẽ là vì luyện kiếm nên mới như vậy. Nhiệt độ nơi lòng bàn tay khá nóng làm ặt Mục Tiểu Văn có chút nóng lên; một nửa vì khăn trương, một nửa có thể là vì lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi da thịt thế này.

Ánh mắt hắn vẫn lãnh đạm, cao ngạo mà nhìn xuống. Nhưng kỳ quái là hắn không có động thủ với chiếc mạng che mặt của Mục Tiểu Văn, đây chính là điều may mắn duy nhất của nàng.

Rốt cuộc phải nói thế nào đây? Bị bắt tại trận, phải nghĩ cách gì để chạy thoát đây? Đại não trống rỗng, cái sự thông minh nhanh trí thường ngày đột nhiên hôm nay một điểm cũng phát huy không được.

Hay là chấp nhận chờ hắn bóc cái khăn che mặt ra, đến lúc đó thừa nhận là do mình ghen, vừa hay biết có người muốn trêu Lan phi nên cố ý chạy tới coi chuyện náo nhiệt? Mà lúc đó mình lại chủ động đi vào nhà lao là được rồi. Về phần là ai muốn trêu Lan phi, nếu tùy tiện giả họa cho ai đó thì không được. Chỉ là mong đợi, không phải đại sự, giả họa không phải là hèn hạ lắm sao? Nếu có tra ra chân tướng thì cùng lắm là ngồi trong lao thêm mấy ngày thôi.

Không có gì to tát mà phải sợ!

Nghĩ vậy, Mục Tiểu Văn nén lại sự hốt hoảng, ngẩng đầu, dùng ánh mắt “không sao cả” đối mặt với Lý Vân Thượng.

Ánh mắt Lý Vân Thượng tối sầm lại, trên tay dùng chút lực. Hô hấp của Mục Tiểu Văn cứng lại, đại não trống rỗng... Sao, hần muốn đánh?!

Song, bàn tay đặt trên cổ kia lại không dùng lực nữa nhưng nhiệt độ có chút khác thường, hơi run run, nóng... giống như một sa mạc trên cổ Mục Tiểu Văn vậy. Phát hiện thấy Mục Tiểu Văn hô hấp khó khăn, bàn tay kia cũng buông lơi ra chút. Lúc này Mục Tiểu Văn mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nhìn qua.

Ánh mắt Lý Vân Thượng càng thêm tối, mơ hồ trong đó có chút phức tạp thống khổ, như đang cố gắng ức chế cái gì đó, giật mình nhớ tới, đừng nói là xuân dược kia có tác dụng rồi chứ?

Trời ơi! Bây giờ đối diện với nàng không phải là một nam nhân đáng ghét bình thường mà chính là một nam nhân đáng ghét mất khống chế về sinh lý! Hơn nữa, nàng chỉ là một người thị nữ bình thường, đối phương bây giờ vì Lan phi mà nhẫn nại.. nhưng nói không cho phép phóng thích cái tâm ma kia ra là điều không thể rồi.

Sợ càng thêm kích thích đối phương, Mục Tiểu Văn không dám phản kháng quá mức, nín thở, một tay vươn ra lấy ấm trà, một tay mở nắp ấm trà ra.. Thừa dịp Lý Vân Thượng còn đang mải mê đấu tranh tư tưởng.. nàng vung mạnh hất ấm trà tới.

Nước trà hãy còn nóng, Lý Vân Thượng đại khái không nghĩ tới một người thị nữ nhỏ dám phản kháng lại mình nên chỉ kịp hô nhẹ một tiếng rồi buông tay ra nhưng vẫn bị dính nước vào mặt.

Trong tích tắc, Mục Tiểu Văn nhảy dựng lên, hướng phía ngoài cửa mà chạy trốn. Chạy được vài bước thì nàng nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng chén trà rơi xuống vỡ nát, không tự chủ được nàng bước chầm chậm, nhìn lại phía sau.

Lý Vân Thượng tựa hồ không chút khí lực, ngã gục từ trên bàn xuống, một tay vô lực chống đỡ trên mặt đất.

Mục Tiểu Văn ngừng hần cước bộ, có cảm giác kỳ quái, trong lòng tự hỏi, xuân dược làm cho người ta mất đi khí lực sao? Trong đầu chuyển nhanh một tia đánh giá, nếu vậy thì Lan phi hần... mạnh mẽ lắm..?(xấu xa a, chị nghĩ anh yếu kia, phải để gái chủ động đó...>.<>

Đứng suy nghĩ một lúc, nàng vui vẻ quay trở lại.

Nghe được tiếng bước chân, Lý Vân Thượng vô lực mà ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt có chút thống khổ cùng.. dục vọng. Trên khuôn mặt thiếu niên xinh đẹp lúc này trông diêm lệ dị thường. Mái tóc đen rơi xòa xuống bờ vai, ánh mắt thống khổ, vệt nước trà hãy còn chảy dài từ trên khuôn mặt trắng triết xuống cổ... làm cho nhị hoàng tử đáng ghét kia trở nên gợi cảm..

Tâm tình Mục Tiểu Văn lúc này rất hứng khoái, bộ dáng này mới xứng với một mỹ nam tử đáng ghét chứ. Dù sao bây giờ Lý Vân Thượng không có lực để mà động thủ nên nàng cũng mạnh bạo hần, vươn tay ra, búng búng vào cái trán hần, nhéo nhéo da tay hần, xoắn xoắn cái lỗ tai hần.

Đôi mắt Lý Vân Thượng lúc sáng lúc tối, toàn thân bị dục vọng khắc chế nên không có cách nào lo lắng tới chuyện gì khác, cũng không có tâm tư nào mà đi tức giận.

Mục Tiểu Văn sợ Lan phi biết đâu lại thành linh quay về nên túm lôi Lý Vân Thượng, hơn nửa ngày mới đưa hần vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại. Còn chưa có yên tâm lắm, nàng tìm ít vải vóc trên giường, dùng chúng trói chặt tay hần lại, rồi lấy một ít vải nhét vào miệng>Bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Mục Tiểu Văn nhanh chóng dừng động tác lại. Người ngoài cửa chỉ cố hết sức gọi một tiếng “Điện hạ” rồi lại vội vã chạy ra mất. Lúc này Mục Tiểu Văn mới thở phào buông tâm.

Sau khi chuẩn bị hết thảy mọi chuyện đầu vào đó, Mục Tiểu Văn kéo Lý Vân Thượng đang nằm trên mặt đất lên, mặt hướng chính mình. Lý Vân Thượng sớm đã thống khổ không chịu nổi, thở hần hần, toàn thân run lên.

Khi hần trợn mắt nhìn Mục Tiểu Văn, ngọn lửa nồng đậm trong ánh mắt khiến cho Mục Tiểu Văn phải lui về sau vài bước, cách xa hần một chút.

Hừm, bây giờ phải trêu hấn thế nào cho vui đây? Hiện giờ tâm tình Mục Tiểu Văn cực kỳ tốt, nhảy nhót vài cái, chợt kêu lên một tiếng “À” rồi đem kéo một cái ghế lại, ngồi xuống, bắt chéo chân, tay chống cằm, chăm chú xem xét biểu lộ từng quăn của Lý Vân Thượng. Trong ánh mắt nàng ngập tràn ý cười tinh nghịch, khoái trí.

- Lý Vân Thượng, ta nói cho người biết, không phải ai cũng thích người. – Mục Tiểu Văn đứng lên, dùng ánh mắt của người trên, giáo huấn người ngồi dưới mặt đất kia. Cơ hội này là ngàn năm có một.

- Đừng tưởng rằng chính mình lớn lên đẹp trai, có gia thế tiền của thì mọi người sẽ vây quanh xua nịnh người! Trước kia là như vậy nhưng sau này chưa chắc là như vậy! Cho dù người đời ngoài mặt thích người nhưng trong lòng chưa chắc là thật sự thích người! Mấy nha hoàn bình thường trước mặt người then thùng sợ sệt kia, mấy nữ nhân bị người đùa giỡn kia, còn có cả Văn nương nương gì đó nữa... chắc chắn là không có thích người! – trong khi có thể ăn nói ba hoa, Mục Tiểu Văn thầm nghĩ vì chính mình mà nói vài câu nhưng cũng không dám nói rõ ràng, tránh bị nhìn ra mách khéo.

- Mọi chuyện đều có thể thay đổi, nhất là về tình cảm, rất dễ bị thất vọng và dả kích! Người lạnh lùng như vậy, trừng phạt người không ghê tay cho nên người không thương người vẫn sẽ không thương người, còn những người thương người cũng sớm không thương người nữa! Còn nữa, người tự mình là duy nhất, đúng là đồ siêu cấp tự đại, siêu cấp tự kỷ, đồ đầu heo..!

...

Mục Tiểu Văn cũng không có để ý người ngồi dưới đất kia có nghe vào không mà chỉ đem toàn bộ những gì nghĩ trong bụng nói cho bằng hết. Phải biết rằng có được cơ hội tốt như hôm nay không phải là dễ.

Nói xong miệng cũng khô khốc rồi, thật sự nghĩ không ra cái gì để nói nữa, Mục Tiểu Văn cảm thấy mỹ mãn vô cùng, ngồi xổm xuống vỗ vỗ lên mặt Lý Vân Thượng trông cứ như vỗ về một chú cún nhỏ, rồi chuẩn bị rời đi.

Nhìn sự khó chịu đến thất điên bát đảo của hán một hồi, nàng đi ra ngoài lấy một chút nước lạnh dội lên người hán, thấy thần sắc hán hơi hơi thanh tỉnh nàng mới mở cửa đi ra.

Khi đi ra tới vườn lớn, Mục Tiểu Văn xoay người lại liếc mắt một cái thấy phía trên cổng vòm có ba chữ thật lớn “Hữu Lan cư”

Hữu Lan? Làm bạn với Lan phi?

Mục Tiểu Văn nhìn một cái nữa rồi cũng không thèm quay đầu lại nữa, hướng vào bóng đêm mà chạy, qua cây cầu nhỏ, qua Hình viên, qua vài gian nhà, trở lại Vu cư nhỏ nhỏ của chính mình.

45. Q.1 - Chương 46

Trở lại Vu cư, Dực nhi đang ngồi chống cằm, mắt lim dim. Nghe thấy tiếng động, nàng vội vàng đứng lên:

-Tiểu thư, thế nào rồi?

Mình bên ngoài thì thấp thỏm lo âu, trong nhà lại có người thấp thỏm chờ đợi, ừ, cảm giác này là không sai. Mục Tiểu Văn không có trả lời, ngồi xuống trước bàn.

-Dực nhi, điện hạ vốn là một người như thế nào?

-Điện hạ tuấn mỹ phong lưu, rất được các nữ tử hâm mộ. Tiểu thư, trước kia người cũng hết sức ái mộ điện hạ. – Dực nhi ngạc nhiên một chút, sau đó trả lời.

Khụ, khụ. Nghe câu cuối cùng nàng nhin không được mà ho khan.

-Vậy có được bao nhiêu tuấn mỹ phong lưu?

Dực nhi không hiểu Mục Tiểu Văn đang nghĩ gì, cẩn thận quan sát thần sắc nàng, dạm hỏi:

-Điện hạ, ngài... dung nhan của ngài khiến cho nữ tử đẹp nhất kinh thành này cũng phải buồn bã thất sắc, khiến cho hầu hết nữ tử trong kinh thành mê muội ngài, nguyện dùng nửa đời hạnh phúc của mình chỉ để đổi lấy một khắc bên điện hạ...

Ồ, được hoan nghênh tới mức đó ư? Cái này Mục Tiểu Văn chưa có nghe qua; nhưng đây là nàng muốn nghe mà.

Mục Tiểu Văn ôm bụng cười, thiếu chút nữa cười đau ê hai bên sườn. Dự nhi mơ hồ có chút lo lắng.. chẳng lẽ Lan phi bị dọa rất bị thâm sao?

Ngày tiếp theo, Mục Tiểu Văn vẫn làm cái mặt ức chế nhin cười không được. Bởi vì đêm qua quá mức hưng phấn khiến không ngủ được nên trong lúc bừng chén đĩa đi lên nhả gian cước bộ Mục Tiểu Văn có chút loạng choạng.

Ko và yêu nghiệt kia đã ở đó tự khi nào.

-Mục đệ, hôm qua có chuyện gì ư? Sao trông tiều tụy như vậy? – Khinh Phong tiếp nhận thức ăn từ Mục Tiểu Văn rồi đặt lên bàn, cử chỉ rất tự nhiên.

Lời hần nói chưa dứt thì Mục Tiểu Văn cười khì khì một tiếng vì nhớ tới chuyện hôm qua. Hai tròng mắt nàng như phát sáng, mặc dù không cất tiếng cười to nhưng cái độ cong vung lên nơi khóe miệng dường như không hạ xuống được.. Khuôn mặt nàng lúc này trông đến là tếu táo.

Khinh Phong không tự chủ được mà mỉm cười, hơi hơi sùng nịnh mà khê vuốt đầu Mục Tiểu Văn. Tượng mạo hần hoa mỹ non nớt giống như thiếu niên, đồng tử đen nhánh, khuôn mặt hồn nhiên. Nếu là đối với người khác thì có lẽ những hành động này quá quái dị nhưng đối với tượng mạo của Mục Tiểu Văn đối diện hần đây thì Khinh Phong lại thấy rất tự nhiên.

Mục Tiểu Văn đột nhiên bị sờ đầu giống như là sờ một chú cún con thì vẻ tươi cười trên mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là thẹn thùng. Khinh Phong phát giác ra được sự thay đổi liền mỉm cười thu hồi tay lại, nhanh chóng khôi phục lại thái độ cao quý xa cách như cũ.

-Hôm qua trả thù được một kẻ đáng ghét cho nên rất vui. – mặt Mục Tiểu Văn có chút nóng lên, thanh thanh yết hầu, vội vàng chuyển nói sang chuyện khác.

-Ồ? – ko bị lời của nàng hấp dẫn, vẻ mặt lộ ra một tia kinh ngạc, khóe miệng lại vung lên lần nữa. – Vậy sao? – chuyện trả thù mà có thể nói thản nhiên như vậy, Mục đệ là một nam tử như thế nào?

-Ừ! – Mục Tiểu Văn gật đầu cái rụp.

Muốn cho Khinh Phong buông mặt nạ thật đúng là dễ dàng, chỉ cần lôi kéo được sự chú ý của hần là thành công. Thật đúng là tiểu hài tử! Cái tên Khinh Phong có vẻ phiêu dật, tán mạn, có điểm không phù hợp với con người bên ngoài của hần. Vả lại, hần trông cứ na na một người anh của nàng..

Bất giác trong lòng Mục Tiểu Văn dâng lên một thứ tình cảm yêu thương, mặt tươi cười, kéo tay Khinh Phong. Khinh Phong nao nao, nở một nụ cười tươi, trông như một vị huynh trưởng, giơ tay lên lần nữa xoa xoa đầu Mục Tiểu Văn.

Ách... !

Mục Tiểu Văn có chút hắc tuyến. Cùng lúc, bên cạnh, vang lên một tiếng cười khê. Mục Tiểu Văn quay đầu sang nhìn, rốt cuộc yêu nghiệt không nhin được, cũng không thềm kiêng nề gì mà cười rộ lên.

Mục Tiểu Văn trừng mắt nhìn yêu nghiệt một cái. Hần tưởng đang xem một vở hài kịch sao?

Khinh Phong lơ đãnh, mỉm cười kéo Mục Tiểu Văn ngồi xuống bên cạnh, đối diện với yêu nghiệt.

-Mục đệ, để ra nói với chương quỹ, hôm nay đệ hảo hảo nghỉ tạm để bồi vi huynh.

-Nhưng mà... - hôm nay mới chỉ là ngày làm việc thứ hai, nếu nghỉ thì sẽ mang tiếng là lười biếng mất.

-Công tử. – một người vén rèm lên đi vào, ngữ khí lộ ra cổ quái.

Mục Tiểu Văn xoay người lại nhìn, ngữ khí như nhìn thấy bạn hữu lâu ngày không gặp.

-Thanh y?

Thanh y – người hầu của Khinh Phong chỉ liếc nhìn Mục Tiểu Văn một cái rồi đi tới trước mặt Khinh Phong thì lễ sau đó đứng thẳng nghiêm nghị. Thấy Khinh Phong lôi kéo tay Mục Tiểu Văn, thần sắc thanh y quái dị, hình như muốn nói cái gì đó nhưng lại cố nhịn

Mục Tiểu Văn cười thầm, hẳn để ý tới chuyện này sao? Nàng cố tình thân mật kéo tay Khinh Phong lên, làm kịch trước mặt hắn.

-Quan hệ của chúng ta rất tốt.

Lời nàng vừa nói ra không những làm cho thanh y tùy tùng cứng ngắc cổ không biết nói cái gì, mà ngay cả sắc mặt Khinh Phong cũng đỏ au lên. Chỉ có yêu nghiệt là khéo miệng vẫn mỉm cười, hứng thù mà liếc nhìn về phía mấy người.

Mục Tiểu Văn cười trộm trong bụng, nhìn phản ứng của mấy này thì có thể đoán ra được là có chuyện gì rồi. Mục Tiểu Văn hẳn còn muốn trêu ghẹo thanh y tùy tùng nhưng Khinh Phong đã bối rối mà đứng lên, tay cũng nhanh chóng né giãy ra làm cho Mục Tiểu Văn kinh ngạc. Khinh Phong quay đầu lại, cười nói:

-Đợi vì huynh tới nói với chương quỹ một tiếng để cho Mục đệ hảo nghỉ tạm.

Thần thái Khinh Phong vẫn ưu nhã cao quý như cũ, cái cười cũng bình tĩnh hồn nhiên những rõ ràng không thể giấu được vài tia bối rối.

Mục Tiểu Văn theo dõi bóng lưng Khinh Phong rời đi, hai mắt mở to vì ngạc nhiên.. Chẳng lẽ, Khinh Phong là....

Đồng tính...?

Nếu hắn là nam tử thì tại sao lại có phản ứng như vậy?

Mục Tiểu Văn ngờ ngác đem ánh mắt rời đến thanh y tùy tùng, tựa hồ muốn tìm thấy một đáp án. Khéo miệng thanh y co rúm một trận, hồi lâu mới nghiêm mặt, cứng ngắc nói:

-Công tử không phải như người tưởng tượng.

Một bên, yêu nghiệt lại cười rộ lên khi khi một lần nữa. Mục Tiểu Văn nhăn nạy không xong, hung hăng trừng mắt hắn.

Sao bọn họ lại a dua với nhau, coi nàng như một người chẳng hay biết gì? Nghĩ nàng ngu ngốc sao?

Mục Tiểu Văn ngồi xuống, làm một bộ không quan tâm, tùy tiện nói:

-Quên đi. Uống rượu dùng trà đi các vị.

Rất nhanh, Khinh Phong quay trở lên báo cho Mục Tiểu Văn biết hôm nay được nghỉ. Nói cách khác, hôm nay nàng có cả một ngày ngồi trò chuyện ở nhà gian này với bọn họ, biết đâu lại trả lời được ít nghi vấn trong lòng.

Mục Tiểu Văn là xuyên qua thành một người xa lạ trong một triều đại xa lạ, nếu có thể thì dùng hai chữ quyền lực là có thể giải thích được một cách nhẹ nhàng nhất. Nàng nghĩ đáp án chỉ có hai loại người, một là người này rời khỏi một nơi nào đó thuộc đại lục Trung Hoa, hoặc bởi vì nguyên nhân chính trị mà không được ghi lại trong sổ sách cho nên nàng mới không biết được sự tình.

Hai là, nàng có thể xuyên qua vào một người ở thế giới song song. Hai thế giới này tồn tại song song cùng một lúc nhưng không ngờ chúng bị va chạm và đan xen vào nhau. Nhưng cái ý nghĩ này chỉ tồn tại trong mấy cuốn tiểu thuyết giả tưởng, phi khoa học, ngay cả người hiện đại thì giả thuyết này cũng chỉ thuộc một phần rất ít mà thôi. Nếu bây giờ nói đến chuyện này, dù có đưa ra chứng cứ thế nào thì người ta cũng khó mà tiếp nhận được.

Nếu vậy thì... binh pháp tôn tử là từ đâu tới?

Mục Tiểu Văn một bên lẳng lặng uống trà, một bên bắt động thanh sắc mà quan sát yêu nghiệt kia.

Nhất cử nhất động của hắn cũng rất tao nhã, bên môi như có như không ý cười, trông hắn mạn bất kinh tâm. Hắn quay sang mỉm cười miễn cưỡng và trong đôi mắt kia lộ lên một tia cảnh tỉnh, giống như khi người thợ săn thanh tỉnh mà vờn đùa con mồi.

Khinh huynh với hắn vốn là hai người hoàn toàn bất đồng. Toàn thân hắn cao quý nhưng tạo cảm giác không ai dám nhìn kỹ, tính cách thì vừa như hồn nhiên vừa như nghiêm lãnh. Khi thì vui vẻ thanh thúy, khi thì thương tâm trong suốt, làm cho người ta thấy có hảo cảm, đồng thời lại khiến người ta nín thở không dám lại gần. Lắm lúc, hắn hết lần này tới lần khác giả bộ thiếu niên lão thành, làm cho người ta sinh ra thương tiếc mà cũng không nhịn được cười.

Nghe bọn họ nói chuyện với nhau tựa hồ có chút giao tình. Chỉ là ngôn ngữ rất bình thường nhưng lại ẩn ẩn ẩn ý tới ngạc nhiên. Cũng không có gì là chuyện lớn nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm thấy có một tia quanh co khó hiểu. Khi cẩn thận đáng giá, nàng thấy Khinh huynh vẫn là vẻ mặt hồn nhiên còn yêu nghiệt kia vẫn là cái bộ dạng mỉa mai hoặc của yêu nghiệt. Sao hai người có thể cùng xuất hiện chứ? Nghĩ rồi nàng cười thầm chính mình, là nàng đa nghi quá rồi.

-Thanh y, người tên gọi là gì? – mặc dù thời đại này không quá quan tâm tới cái tên họ của một người hầu nhỏ nhỏ nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm giác là nhất định phải biết được tên của người này. Tốt xấu cũng là người của Khinh huynh, nếu cứ dùng danh hiệu mà gọi hắn thì cũng không có lịch sự cho lắm.

-Thanh y! – khoe miệng thanh y tùy tùng nhếch nhếch nhẹ hai cái rồi mới cứng ngắc đáp.

Hả? Mục Tiểu Văn lại phun ra một miệng đầy nước trà. Yêu nghiệt nhanh chóng xòe cây quạt ra vội che chắn mặt mình, nước trà đều rơi lên mặt cây quạt. Cho dù động tác của hắn có nhanh tới mấy thì vẫn bị “dính chường”.

46. Q.1 - Chương 47

Mục Tiểu Văn ngây người, danh hiệu kia lại chính là tên của hắn ư? Tại sao chỉ dựa vào màu sắc của quần áo mà nhân tiện biến thành tên gọi luôn chứ? Sao có người lại tùy tiện vậy? Dừng lại một chút, Mục Tiểu Văn quay sang nhìn yêu nghiệt, mỉm cười xin lỗi. Yêu nghiệt không nói gì, nâng mắt lên nhìn.

- Nếu vậy, yêu... Vị công tử này danh họ là gì? – Mục Tiểu Văn hướng về phía yêu nghiệt hỏi.

Yêu nghiệt buông cây quạt xuống, nhẹ nhàng mở miệng:

- Thôi Minh Vũ!

Thôi Minh Vũ?

Mục Tiểu Văn dường như có nghe qua cái tên này ở đâu rồi. Rất mơ hồ nhưng đúng là đã từng nghe thấy, hơn nữa cái tên này hình như có liên quan tới một chuyện không vui nào đó, nhớ tới bỗng có cảm giác khó chịu.

Mục Tiểu Văn cau mày, đưa chén trà lên miệng uống một ngụm, trong lòng thầm tha cho tên này.

- Tay người bị thương? – Thanh Y đột nhiên nói.

Mục Tiểu Văn giật mình, quay đầu qua, thấy thanh y đang nhìn chăm chăm vết thương trong lòng bàn tay mình. Tay nàng bưng chén trà, Thanh Y đứng từ góc độ đó có thể nhìn thấy được.. nhưng... Thanh Y quan tâm mình sao? Mặt trời mọc ở hướng Tây rồi.

Mặc kệ thế nào, thấy rất vui a... Mục Tiểu Văn cười cười nói:

- Đừng lo, nam tử hán đại trượng phu, vết thương nhỏ nhặt đó không đáng gì.

Thanh Y không nói thêm gì, cúi mắt nhìn xuống.

Thôi Minh Vũ, Thôi Minh Vũ, rốt cuộc cái tên này đã nghe ở đâu rồi? Mục Tiểu Văn cẩn thận hồi tưởng vẫn không có chút đầu mối nào. Ở thế giới này nàng không có quen nhiều người, là người nào từng xuất hiện cùng với cái tên “Thôi Minh Vũ” này nhỉ?

Nhược Di?

Đột nhiên nghĩ tới cái tên này, Mục Tiểu Văn chậm rãi hồi tưởng lại. Sau khi bị Nhược Di sắp xếp hãm hại thì Dục nhi có kể lại cho nàng nghe một ít gút mắc. Thôi Minh Vũ vốn là bạn tốt của Lý Vân Thượng và cũng là người quen của Nhược Di. Quen Nhược Di tại một thanh lâu nên Thôi Minh Vũ cùng Lý Vân Thượng thường xuyên lui tới thân mật, tự nhiên cũng có tiếp xúc với Nhược Di. Mà cũng vì điều này mà nhân tiện Nhược Di đổ kị, cùng ghen ghét với Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn nhiều lần hãm hại Nhược Di nhưng đều thất bại, cuối cùng là mượn người giết nàng ta. May nhờ Thôi Minh Vũ nên Nhược Di mới tránh được một kiếp nạn, cuối cùng đem nàng ta giấu trong Đắc Tiên viện. Vậy mà Mục Tiểu Văn ngang nhiên xông tới đó, bị Nhược Di xếp đặt nên mới có cái chuyện bị bỏ tù lần nọ.

Sự hiện diện của Thôi Minh Vũ vừa hay nhắc nhở Mục Tiểu Văn, thân thể nàng vốn là ác ma, công việc chính là ức hiếp thiếu nữ thiện lương. Cái này là một vết nhơ, rất khó mà tẩy sạch được.

Vốn tưởng rằng yêu nghiệt có thân phận thần bí, cho dù hai người không trở thành bạn tốt thì cũng sẽ không dính tới cái hào khí của phủ nhị hoàng tử kia.. Vậy mà... nhiều lai nhiều khí.. có ác duyên thật..

Nàng vốn là ác nữ sao? Nàng thầm nghĩ, bản thân mình là một người thích ngồi ở nhà xem ti vi, chơi vài trò chơi, có gặp phải người ăn to nói lớn hung dữ thì chỉ biết kinh hãi run sợ mà tránh xa ra.. người như vậy mà cũng có lực hại người sao? Vẫn là cái địa vị này mới là cái chính...

Tới thời đại này, nàng đã tận lực đem mọi thứ thu dọn lại rồi. Nàng không muốn khóc lóc than vãn như mấy nữ diễn viên bi tình trong ngôn tình, bởi vì, khi họ khóc sẽ có người bên cạnh thương tiếc nhìn chăm chú, còn nàng thì... không có. Cho nên nàng mới quyết tâm phải trở về, gặp phải chèn ép thì phải phản kháng, có sai thì dũng cảm nhận lỗi, muốn có tiền thì nhất định phải chăm chỉ làm việc.. Nàng phải tích cực mà đối diện tất cả. Như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

Ánh mắt Mục Tiểu Văn trở nên ảm đạm nhìn xuống, bàn tay nắm lấy chiếc chén cũng trở nên vô lực.

- đột nhiên ta nhớ là chương quỹ có cho ta một số việc.. ta phải đi một chút. – Mục Tiểu Văn đứng dậy, miễn cưỡng, áy náy cười rồi vô lực mà đi ra ngoài.

Sau lưng không có thanh âm. Khinh Phong có chút kinh ngạc, nhìn theo bóng Mục Tiểu Văn rời đi.

May mắn là nàng còn có người gọi là bằng hữu. Nhưng... chỉ là hữu tình, không phải là lý do mà có thể che chở. Ở nơi này, mỗi một nữ tử đều có người che chở, còn nàng.. nàng tới khi nào thì mới có đây?

Đi nhanh xuống dưới lầu, phòng lớn có rất nhiều người nhưng không hề chật chội. Bàn ghế được sắp xếp hết sức hợp lý, góc này khớp góc kia làm cho từng bàn từng bàn chạy nối đuôi nhau. Bóng lưng nhỏ nhỏ của Dục nhi thoáng qua các bàn ngồi của khách nhân. Nàng đi theo Mục Tiểu Văn tới nơi này và đã rất cố gắng làm tròn nhiệm vụ của một tiểu nhị.

Vì chưa bao giờ phải làm loại chuyện hùa hạ nhiều người thế này nên Dục nhi có vẻ không thạo cho lắm. Mỗi khi tính sai, trên mặt hiện ra vẻ không được tự nhiên, đặc biệt ánh mắt trông cứ như sắp đến ngày tận thế.

Nhưng mà... nàng ấy không oán giận một câu nào.

Hít một hơi thật sâu, Mục Tiểu Văn một lần nữa làm cho cước bộ của mình thêm hữu lực, rồi bước tiếp. Hiện tại, nàng chỉ cần cố gắng làm cho tốt mọi chuyện là đủ rồi. Sau này, nàng cũng sẽ dũng cảm mà đối diện với tất cả..

- Vị tiểu thư này... – một thanh âm vang lên. Một người đứng lên đi tới, ngăn đầu nhìn Mục Tiểu Văn đang đứng ở trên thang lầu, khóe miệng mỉm cười.

47. Q.1 - Chương 48

Đây là ai?

Khuôn mặt vốn rất quen thuộc, giọng nói kia cũng có ấn tượng khá, mà cái tên kia cũng dường như rất sinh động... nhưng nghĩ đi nghĩ lại Mục Tiểu Văn cũng không nhớ ra được.

Người kia thấy Mục Tiểu Văn dăm chiêu suy tư thì trong đôi mắt hiện ra một tia hờn giận, vươn tay đem nàng kéo xuống. Mục Tiểu Văn bất ngờ không có phòng bị, kinh hô một tiếng và ngã bụm vào trong lòng hắn. Người kia xoay người một vòng, đem tầm mắt của người khác ngăn cản sau lưng.

- Phương Mặc? - Mục Tiểu Văn cười cười, vội vàng thân thủ đặt trước ngực Phương Mặc đẩy tách hai người ra một khoảng cách.

Trên mặt Phương Mặc ý cười trong suốt, ánh mắt đã có chút nguy hiểm:

- Rốt cuộc tiểu thư cũng nhớ ra bốn công tử gọi là gì>- Đương nhiên! - Mục Tiểu Văn trả lời chắc nịch. - Tên của người sao ta quên được chứ?

- Tại sao không thể quên?

- Bởi vì đại danh của người vốn là đỉnh đỉnh địa hoa hoa công tử mà! - về mặt Mục Tiểu Văn chăm chú vô cùng.

Ánh mắt Phương Mặc càng thêm tối, ý cười càng thêm thâm, tay ôm Mục Tiểu Văn dùng thêm một chút lực khiến Mục Tiểu Văn không thể không dùng sức chống giữ.

- Trừ lần đó ra, tiểu thư còn có cái gì để nói với bốn công tử không?

Còn có cái gì muốn nói ư?

- Ách, thế giới thật nhỏ bé mà. - vì thế cho nên tất cả mọi người mới chạm mặt nhau ở cái nơi này.

Phương Mặc vẫn đang tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Mục Tiểu Văn nhưng vẫn không có buông tay.

Mục Tiểu Văn nuốt nước miếng đánh ực, nói:

- Còn có, ngài trông rất quen

- Tại sao lại trông thấy rất quen? - Phương Mặc nhíu mày hỏi.

- Vì.. ta vốn không nhận ra ngài nhưng ngài.. một bộ hai người.. bộ dáng rất quen thuộc. - Mục Tiểu Văn rất nghiêm túc nói với Phương Mặc.

Phương Mặc nghi hoặc mà nhìn Mục Tiểu Văn, đột nhiên bật cười ha ha sau đó buông thả lưng nàng ra rồi lại kéo tay nàng, sải bước hướng trên lầu đi lên.

- Phương Mặc, người muốn làm gì? - Mục Tiểu Văn giãy không ra chỉ có thể để mặc hắn kéo lên trên lầu. Mọi người phía dưới đại sảnh bị kinh động, ngoảnh đầu nhìn lại, ánh mắt có chút tò mò khó hiểu.

- Phương Mặc, buông ta ra! - Mục Tiểu Văn thấp giọng mắng nhưng đối phương lại làm như không nghe thấy.

Mặc dù so với những trừng phạt cùng xa lánh từ trước tới nay phải chịu thì hành động của Phương Mặc khiến cho nàng thấy ấm áp nhiều lắm.. nhưng không phải là ấm quá rồi chứ..

Lướt qua nhả gian của Khinh Phong, Phương Mặc ngạc nhiên giây lát, sau đó quay lộn trở lại, không chút do dự vén rèm lên, hướng bên trong đi vào. Mục Tiểu Văn không kịp vẽ dị nghị mà đã bị kéo lảo đảo đi vào trong.

- Vũ Minh huynh! - Phương Mặc làm mặt miễn cưỡng hướng tới Thôi Minh Vũ chào hỏi, rồi lại làm mặt kinh ngạc hướng bên Khinh Phong điểm nhẹ đầu. Phương Mặc tự nhiên cứ như nhà mình, tùy ý mà ngồi đối diện với Thôi Minh Vũ, tiện tay rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Tay kia của Phương Mặc vẫn cầm lấy tay Mục Tiểu Văn chứ chưa có buông ra cho nên Mục Tiểu Văn cũng bị hấn kéo ngồi xuống bên cạnh mình. Cái tay bị thương ngày hôm qua bị nắm chặt rất là đau đớn, Mục Tiểu Văn chật vật ngồi quỳ gối xuống, nghiêng rằng cắn môi.

Từ lúc hai người bước vào đây Khinh Phong vẫn ngạc nhiên mà nhìn chăm chăm họ. Lúc này thấy vẻ mặt thống khổ của Mục Tiểu Văn, Khinh Phong vội vàng đem hai người tách ra, nắm lấy tay Mục Tiểu Văn kéo qua thì phát hiện ra vết thương trên tay nàng.

- Người bị thương?! – Khinh Phong thấp giọng kinh hô, quay đầu lại. Thanh Y rất ăn ý liền đem một bình sứ nhỏ đưa tới, Khinh Phong tiếp nhận, nhẹ nhàng thương được cho Mục Tiểu Văn.

- Người bị thương? Ta xin lỗi. – Phương Mặc cũng có chút giật mình, nhìn về phía tay Mục Tiểu Văn, vẻ mặt áy náy.

Một tay Mục Tiểu Văn được giải phóng liền hung hăng nắm một cái thật mạnh lên cổ tay Phương Mặc. Nàng nổi giận dùng dùng mà rống to:

- Người có bệnh hả? Uống café nhiều nên bị ảo giác hả? Vô duyên vô cớ lôi kéo ta đi. Người bị điên sao?

Lời chửi mắng của nàng vừa xuất ra thì mọi người cũng ngây ngẩn cả người. Tay Khinh Phong khựng lại giữa chừng, hấn khó tin mà nhìn Mục Tiểu Văn; thần sắc Phương Mặc thì cổ quái; vẻ mặt Thanh Y thì cứng ngắc; chỉ duy nhất Thôi Minh Vũ là vẫn tự tiểu phi tiểu. Ngay cả Mục Tiểu Văn cũng không dám tin, từ lúc nào mình lại có những lời nói thô thiển như vậy chứ?

Không khí tựa hồ bị đông lại. Mục Tiểu Văn bị mọi ánh mắt đổ dồn nhìn chăm chăm, trong lòng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

- Ta... tại hạ từ nhỏ lớn lên trong xóm nghèo, lời nói khó tránh khỏi thô tục, đã làm cho các vị công tử chê cười rồi. – khó khăn mà nói cho hết câu, ánh mắt Mục Tiểu Văn không yên mà đánh giá mọi người.

Không một người nào lên tiếng. Qua một lúc lâu, Phương Mặc mới mỉm cười phá tan sự tĩnh lặng:

- Hảo! Bồn công tử thích.

Khinh Phong cùng Thanh Y vừa mới hòa hoãn lại, nghe Phương Mặc nói thế, trên mặt lại lộ vẻ kỳ quái.

Phương Mặc đầu tiên là ngơ ngác, rồi chậm rãi tỉnh ngộ lại, một nụ cười ranh mãnh hiện lên. Cũng không có để ý tới ánh mắt của người bên ngoài, Phương Mặc đĩnh đạc nhướn qua vai Mục Tiểu Văn, nhỏ giọng nói bên tai nàng:

- Xem ra người bên ngoài không biết ngươi là nữ tử? Có muốn bồn công tử thay người bảo vệ bí mật này không? Chỉ sợ là sẽ phí hoài một phen công phu rồi..

Mục Tiểu Văn không nói hai lời, tay nâng lên muốn nhéo Phương Mặc một cái nữa nhưng Phương Mặc đã nhanh nhẹn mà ngăn trở tập kích, đem tay nàng giữ lại. Chỉ là, lần này hấn không hề>Động tác lần này vô tình rơi vào mắt của người bên ngoài càng khiến ọi thứ thêm mập mờ. Khinh Phong lại đỏ mặt..

Thôi Minh Vũ miễn cưỡng mở miệng:

- Phương Mặc huynh có muốn biết một chút về người bằng hữu mới này không?

Lúc này Phương Mặc mới buông Mục Tiểu Văn ra để cho nàng ngồi thẳng lại, rồi hấn hướng về phía Khinh Phong mỉm cười:

- Tại hạ Phương Mặc, vị này chính là... – người trước mắt dường như nhìn rất quen.

Màu đỏ trên mặt Khinh Phong chưa có tan hết nhưng cũng khôi phục thái độ trầm ổn. Hấn đã quên hai người đã từng gặp mặt những cũng không có thêm để ý tới, tay khẽ vuốt cằm đáp:

- Tại hạ Khinh Phong!

Sau khi hai người họ khách sáo ân cần hỏi thăm nhau thì ba người bọn họ lập tức hứng thú chìm vào đề tài câu chuyện. Lúc này, Mục Tiểu Văn mới có cơ hội để quan sát đánh giá.

Cái phòng này lúc trước cũng được bày biện ghế cao giống như ghế sa lon thời hiện đại cách mặt đất rất cao nhưng mới qua một hồi liền biến thành một bữa tiệc ngồi. Phương Mặc ngồi xếp bằng, ánh mắt hào hiệp tùy ý. Khinh Phong khuất tất mà ngồi, tư thế ngồi quỳ, vẻ mặt ôn hòa tinh khiết thản nhiên. Đối diện là Thôi Minh Vũ thì dựa tường nằm nghiêng, sau lưng có dùng một đồ vật gì đó được làm từ trúc để dựa. Ánh mắt đầy nhạo ý khinh miệt.

Loại ánh mắt này, Mục Tiểu Văn xem ra có chút giống với hoàng tử thối kia.. Cứ dùng cái ánh mắt chán ghét mà cười nhạo nàng.

Mục Tiểu Văn tận lực quên đi tên Thôi Minh Vũ trước mắt, quay mặt qua chỗ khác, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Cửa sổ trông thật là lớn, vô luận là ngồi ở chỗ cao hay ngồi ở chỗ thấp thì chỉ cần liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn thấy hết cảnh sắc bên ngoài. Từ lâu này được dựng lên giữa phố thị náo nhiệt nhưng bên ngoài cửa sổ lại là một khu vườn rộng. Có lẽ chủ nhân của tửu lâu này muốn khách nhân vừa uống rượu vừa ngắm cảnh nên mới cố ý an chế khu vườn này ở đây.

Nàng liếc mắt quan sát, thật ra diện tích của vườn không lớn, có lẽ là bằng với đại sảnh bên dưới; bố cục khu vườn nho nhỏ được bố trí rất tinh xảo hợp lý không hề chật chội. Gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, chỉ cần nhắc rèm che cửa lên là có thể nhìn thấy người qua lại bên dưới. Đương nhiên người bên ngoài cũng có thể thấy được người bên trong.. Nói vậy, Phương Mặc chính là nhìn thấy Thôi Minh Vũ nên nói vào đây.

Thời đại hòa bình thì quan hệ giữa các công tử nhà giàu rất tốt.. Còn nàng, chỉ là một người xuyên qua

48. Q.1 - Chương 49

- Tại hạ mới tới kinh thành liền cùng Thôi công tử nhất kiến như cố (=gặp một lần mà như quen lâu lắm rồi..). Cũng may được Thôi công tử giới thiệu nên cũng đã du lãm được nhiều nơi, lại còn được quen biết với Mục đệ. – vừa nói, Khinh Phong vừa quay đầu nhìn về phía Mục Tiểu Văn, lúc này nàng đã muốn thất thần.

Phương Mặc cũng không đáp lời mà chỉ mỉm cười, xem như là lời đáp. Thừa dịp người bên ngoài không chú ý, Phương Mặc tiến tới gần Mục Tiểu Văn, ghé sát mặt, nhẹ giọng cười nhạo:

- Mộ đệ!?

Lời hắt hủi khiến Mục Tiểu Văn giật mình, theo phản xạ mà quay đầu lại nhìn hắt. Mặt nàng vừa mới nghiêng qua, liền phát hiện không biết tự lúc nào mà Phương Mặc đã tiếp cận gần sát khiến khuôn mặt gần trong gang tấc... Mục Tiểu Văn không kịp phản ứng, đôi thân cánh hoa đã nhẹ nhàng đảo qua môi Phương Mặc.

Mục Tiểu Văn giật nảy mình, vài giây sau mới hoàn hồn, nàng thét lên một tiếng chói tai, nhảy dựng lên, lấy tay không ngừng chỉ chỉ vào Phương Mặc, câu nói ngắc ngứ tại cửa miệng:

- Người... người...

Đúng là một tên hạ lưu mà, cố ý trêu nàng, khiến cho nàng làm ra chuyện xấu hổ như vậy! Cho dù trước kia nàng từng có bạn trai, đây cũng không phải là nụ hôn đầu tiên của nàng, nhưng... Nhưng hai người mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần, nàng đối với hắn một chút cảm giác cũng không có... Như vậy có phải là quá mức thân mật rồi không...?

Một bên, Thôi Minh Vũ cùng Khinh Phong mặc dù đang chăm chú nói chuyện phiếm nhưng mọi người vây quanh ngồi như một bữa tiệc, có điểm gần gũi quá.. hay là lại phát sinh chuyện gì?

Khinh Phong lại đỏ mặt một lần nữa, ngữ khí dẫn theo một chút chất vấn:

- Phương công tử có phải đã có chút quá đà rồi không? – hai người nam tử, loại chuyện này không thể tùy tiện mà đem ra làm trò đùa được.

Một bên Thanh Y đã có chút khác thường, thậm chí là kích động, nắm tay siết chặt rồi lại lập tức buông ra.

Thôi Minh Vũ vẫn là một người bình tĩnh nhất, miễn cưỡng hỏi:

- Phương Mặc, người lại vừa uống rượu rồi phải không? Hay là vừa quên tặng lễ vật cho nữ tử nào đó mà bị phạt uống rượu vậy?

- Không phải vậy! – Phương Mặc đáp liền, mỉm cười giữa đầu nghiêngMục Tiểu Văn. – Vốn là tới thăm một nữ tử mà không thấy đâu nên muốn mượn rượu giải sầu.

Thì ra là hần uống rượu.

Lúc trước nàng có dựa vào gần như vậy nhưng không có ngửi thấy mùi rượu; sắc mặt cũng trắng trẻo như cũ, không thấy đỏ bừng. Nhưng nhìn kỹ ánh mắt hần lại có chút men say, trong đáy mắt đó giấu ý trêu chọc.

Tới giờ phút này, cảm giác của Mục Tiểu Văn đã không thể dùng xấu hổ cùng tức giận để mà hình dung nổi.. Nàng không phải vì hần là hoa hoa công tử mà tạo khoảng cách bởi vì đã là bằng hữu thì sẽ không để ý tới điểm này.. Nhưng mà Phương Mặc hiển nhiên xem nàng như một con mồi nhét vào phạm vi của hần tùy ý mà đùa giỡn...

Mục Tiểu Văn siết chặt nắm tay, không nói một lời.. đột nhiên nắm lấy cổ tay Phương Mặc, lôi hần một mạch ra khỏi nhĩ gian.

Nàng kéo hần xuống dưới lầu, lôi đến nội viên, tìm đến một thân cây khá lớn khuất tầm.. Sau khi xác định nhĩ gian trên lầu không nhìn thấy gì phía này, nàng mới lạnh lùng nhìn về phía Phương Mặc.

Phương Mặc khoanh tay ôm ngực tựa vào thân cây, tự tiểu phi tiểu mà nhìn Mục Tiểu Văn. Mỹ nam tử tuổi nhĩ này vốn từ nhỏ đã lớn lên thuận buồm xuôi gió, có mọi người vây quanh tràn đầy hạnh phúc; hần chưa từng rời xa cha mẹ, chưa từng phải rời xa thế giới của chính mình.. như nàng.

- Phương Mặc, người biết ta là ai sao? Biết ta tên gì, đang ở nơi nào, là thê tử của ai? – thanh âm trầm thấp từ miệng Mục Tiểu Văn truyền ra.

- Ta có đi tìm người nhưng rất kỳ quái là tra không ra người là ai. – Phương Mặc mỉm cười đáp lại.

- Vậy người thấy trêu đùa ta tốt lắm sao?

- Vì sao người lại cho rằng đây là trêu đùa? Sao không nghĩ là ta nghiêm túc. – Phương Mặc nhẹ giọng nói, trong nụ cười kia dường như có chất đầu độc.

Mục Tiểu Văn quay đầu đi chỗ khác, thở dài một hơi sau đó quay đầu lại, lẳng lặng nói:

- Ta mặc kệ người là nghiêm túc hay là vui đùa, tóm lại, ta nhận không nổi. Có lẽ người sẽ cảm giác được vui đùa một người cũng sẽ nghiêm trọng thế nào, khó tránh khỏi chuyện bé xé ra to. Nhưng là, nếu cứ mãi gượng ép, bức thúc mọi thứ cùng một chỗ thì không phải là chuyện tốt.. người không nghĩ đó cũng là những thứ đáng để bảo vệ đối với tương lai ư?

Một người là nhị hoàng tử đã khiến nàng chịu không nổi, nàng không muốn lại bị người ta trêu đùa, ăn hiếp. Duy trì tâm tình ổn định, chuyên chú vào chuyện nên làm trước mắt, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Cái sự vui đùa này ở thời hiện đại nhưng đây là cổ đại, hèn một người trước mặt mọi người đủ để kinh thiên động địa. Người khác không biết nàng vốn là nữ tử nhưng Phương Mặc biết, hần làm như vậy.. Hần thật sự muốn biến nàng thành mục tiêu kế tiếp sao?

- Phương Mặc, ta không thú vị cũng không thông minh, thật sự người không cần lãng phí thời gian vì ta. Huống hồ, ta cũng quyết sẽ không bao giờ thích một người như người. – Mục Tiểu Văn chăm chú nhìn về phía hần.

- Không, người rất đặc biệt!

Mục Tiểu Văn cười khổ một chút, bởi vì nàng không phải là người thuộc thế giới này.

- Rất cuộc người là ai? – Phương Mặc hỏi.

Ta là ai? Ta là Mộc Tiểu Văn, đến từ một thế giới khác.

Mộc Tiểu Văn hít một hơi thật sâu, ánh mắt chăm chú:

- Ta vốn gọi là Mộc Tiểu Văn, là chính thể của đương kim nhị hoàng tử. Trước kia gọi là Văn nương nương, bây giờ bị gọi là Vứt đi nương nương. Trước kia vì nhị hoàng tử mà sống rồi từng tự sát, bây giờ vì chính mình mà sống.

Mộc Tiểu Văn thần nhiên nhìn về phía Phương Mặc, một lần nữa nàng đối diện với vết sẹo đau đớn kia.

Ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Phương Mặc biến hóa, dần dần sâu sắc, có tia kinh ngạc, có tia nghi hoặc khó có thể tin được. Cánh tay ôm trước ngực cũng buông xuống, đồng tử u ám phức tạp, nhìn thẳng Mộc Tiểu Văn ngay trước mặt.

Một trận gió thổi qua, những cánh hoa trên cây bay lả tả xuống, rơi đầy trên người hai người. Giờ là đầu mùa xuân, hoa dĩ nhiên là tình cờ mà rơi xuống rồi.

Không khí lãng mạn thế này có lẽ không thích hợp làm thời cơ để tỏ lộ chân tướng đáng chán đáng ghét kia.

Mộc Tiểu Văn lại cười khổ một lần nữa.

Hồi lâu, Phương Mặc cúi đầu mở miệng:

- Nói vậy là thật sao?

- Không thể là giả được! – Mộc Tiểu Văn mỉm cười. – Cho nên, người ngay cả vui đùa cũng không nên dùng trên người ta nữa..

Phương Mặc chuyển ánh mắt đi, không hỏi lại, cũng không có động tác gì.

Mộc Tiểu Văn thở dài một tiếng.. Mộc Tiểu Văn thật có danh. Vốn nghĩ là Phương Mặc cũng không biết người này thì nàng còn có thể nói tốt vài lời; nhưng không ngờ Phương Mặc lại biết.

Những ấn tượng ngày trước đã thành thâm căn cố đế, bằng mấy lời của nàng, có thể thay đổi được ấn tượng của Phương Mặc về nàng sao?

Không nhìn Phương Mặc, Mộc Tiểu Văn quay đầu rời đi. Khi đi qua tàng cây nơi hắn đứng được vài bước thì hắn lại mở miệng ở phía sau:

- Người thật là Mộc Tiểu Văn sao? – thanh âm vốn là lạnh lùng.

Mộc Tiểu Văn ngạt nhiên quay đầu lại.

- Ta biết tính tình Mộc Tiểu Văn không phải thế này. Cho dù là chỉ nghe lời đồn, nhưng người và nàng rất khác nhau. Có thể tự sát, có thương tâm nhưng tính tình có thể thay đổi sao? – dưới tàng cây, ánh mắt Phương Mặc ám trầm, hắn lại nhẹ nhàng mở miệng. – Người thật là nàng sao? Hay là.. chỉ có cái danh của nàng?

Mộc Tiểu Văn giật mình mở to hai mắt. Nàng giấu được cũng không tốt, một điểm cũng không giống như Mộc Tiểu Văn trước kia nhưng tại sao cha mẹ nàng nhìn không ra, Dục nhi nhìn không ra, Lý Vân Thượng nhìn không ra? Nếu là tính tình Mộc Tiểu Văn trước kia thay đổi thì tại sao hắn lại có thể nhìn ra? Vì hắn là người xa lạ cho nên người đứng ngoài thường sáng suốt hơn ư? Vốn là người xa lạ, không biết Mộc Tiểu Văn thật sự nên có thể nhìn ra được bằng trực giác?

Cách giải thích này có thể có phần tin được nhưng trong lòng.. không hiểu sao lại có sự rung động..?

Hai người cứ đứng đối mặt với nhau. Một người ám trầm, một người kinh ngạc. Không có gió nhưng vẫn có vô vàn cánh hoa bay xuống. Một cánh hoa rớt xuống, rơi trên đỉnh đầu Mộc Tiểu Văn.

Phương Mặc đột nhiên bật cười, đi tới bên cạnh Mộc Tiểu Văn, vươn tay lấy cánh hoa trên đầu nàng, thần sắc khôi phục lại sự nhẹ nhàng, cúi đầu, cười, nhìn nàng chăm chăm:

- Đương nhiên là ta nói giỡn rồi. Nghe nói Văn nương nương mất trí nhớ, tính tình thay đổi rất nhiều, không nghĩ mọi chuyện lại là thật. Sao người có phản ứng như vậy? Cảm giác lời nói của ta rất khó tin ư?

Mục Tiểu Văn ngơ ngác mà lắc đầu.

Phương Mặc mỉm cười:

- Cho nên, nếu người đã thay đổi thì coi như người và Mục Tiểu Văn trước kia không có quan hệ đi. Huống hồ vừa rồi ta có không làm người tổn thương cái gì, có gì cần phải so đo? Vả lại, ta cũng không phải là lương gia công tử gì nên cũng không quan tâm người có phải là thê tử của người khác hay không. Chỉ cần có hứng thú thì người cũng giống như vật nằm trong bàn tay ta thôi.

Mục Tiểu Văn phản ứng lại, bị hắn nói vậy nàng giận không nhẹ, một quyền vung lên đâm tới nhưng Phương Mặc nhẹ nhàng khéo léo tiếp được, khéo miệng vung lên cao cao:

- Tiểu Văn đã học được cách liếc mắt đưa tình a..

Hai cánh tay Mục Tiểu Văn bị hắn nắm chặt, tức giận trào lên, chân co lên giẫm lên nữa Phương Mặc lại nhẹ nhàng né tránh được, phong tư tuấn nhã phiêu dật, mỉm cười:

- Công tử ta cũng là một trong những cao thủ a.

Rốt cuộc Mục Tiểu Văn không thể nhịn được nữa, cúi đầu, hung hăng cắn trên tay Phương Mặc một cái. Thừa dịp hắn buông tay kêu thảm thiết, nàng lại hung hăng tiến lên giẫm hắn một cái, tức giận xoay người rời đi.

Sau lưng, Phương Mặc bị đau tới nhe răng trợn mắt nhưng vẫn giả bộ ý cười, nói với theo:

- Vi phu nhất định sẽ hảo hảo giữ ái chi ước này.

Mục Tiểu Văn bịt lỗ tai, oán hận rời đi. Còn tưởng rằng Phương Mặc có tuệ nhãn nhìn ra được chân tướng mọi chuyện, chính bản thân nàng lại còn có điểm cảm động... Thật sự là uống lộn thuốc rồi!

Ông trời ơi, nếu ông có thương nàng, muốn tìm một người làm bạn chọc cười nàng, giúp nàng vượt qua được cái kiếp sống nương nương vất vả khó khăn này thì cũng van cầu người tìm cho ta một người thủy chung, tốt đẹp chút.

Đừng có kiếm những kẻ thê thiếp hàng đàn, nhìn thấy đã biết ngay loại hoa hoa công tử rồi!

49. Q.1 - Chương 50

Mặc dù không phải ngày nào cũng xuất hiện nhưng một tuần ít nhất có ba ngày là Thôi Minh Vũ và Kinh Phong cùng tới tút lâu này. Mỗi lần nhìn thấy Thôi Minh Vũ thì Mục Tiểu Văn vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng với lập trường của Kinh Phong, nàng cũng chỉ có thể dè dặt mãi xuống.

Vì vậy mỗi lần không bận rộn, Mục Tiểu Văn sẽ lên nhà gian ngồi một lúc. Vài lần Mục Tiểu Văn hỏi thăm chuyện quý và tiểu nhị chút thông tin về thân phận của Thôi Minh Vũ và Kinh Phong, nhưng tất cả bọn họ chủ biết hai người họ là công tử gia thể hiển hách, còn thân phận thật sự thì không một ai biết được.

Nhưng sự thần bí này cũng không liên quan tới âm mưu hay tai họa gì. Nàng xuyên qua tới thời đại này thì không có chuyện lệ rơi thành sông hay khóc tới khản cả giọng. Nàng cũng rời xa chuyện tranh đoạt tình ái của nữ nhân trên thế gian, chỉ ở trong tút lâu, làm một tiểu nhị nho nhỏ kiêm tính toán sổ sách, có thời gian thì tự thưởng mình bằng những buổi ngắm trăng thanh gió mát, rất tự tại. Phần lớn thời gian nàng chỉ nghĩ tới việc muốn về nhà.

Mục Tiểu Văn bán châu báu đổi lấy tiền, sai Dục nhi đi mượn người, mỗi ngày đều tới vách núi kia, ném những hòn đá xuống dưới để tính toán nhưng đều không có chút dấu vết nào. Sau đó nàng ước chừng độ sâu của vách núi rồi cho đám người kia đi lượm những hòn đá đó về. Nếu có người nào đó không tìm thấy hòn đá thì rất có khả năng, ở nơi đó có một khe hở thời gian dẫn tới thời đại của nàng.

Chỉ là bất kể thời gian ngắn hay dài, những hòn đá kia không tìm được về thì cũng không có cách nào chứng minh khe hở thời gian kia tồn tại.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Dực nhi, ngoài cách lấy cớ làm thí nghiệm ra nàng không nghĩ được có gì tốt hơn. Nàng sợ Dực nhi biết được nàng không phải là tiểu thư thật sự.

Bên cạnh đó, nàng còn muốn biết thêm về binh pháp Tôn tử nhưng mỗi lần thấy đôi mắt hoa đào và ánh mắt nửa cười nửa không của Thôi Minh Vũ, lời vừa định nói ra tới miệng rồi cũng phải nuốt lại.

Đi xuống dưới lầu, liếc nhìn bóng Dực nhi chạy qua chạy lại trong đại sảnh, lòng Mục Tiểu Văn không khỏi áy náy. Nàng rõ ràng là có thân phận cao quý, là thiên kim tiểu thư của tể tướng, linh hồn người hiện đại, vậy mà so với bất cứ kẻ nào cũng bị gây khó dễ, phải chịu uất ức.

Phương Mặc khe khẽ từ phía sau tới gần nàng.

-Tiểu Văn, hôm nay theo vi phu đi ngắm trăng, thế nào? – hần thừa dịp hai tay Mục Tiểu Văn đang bận cầm đồ, một tay hần duỗi ra còn một tay vắt qua vai nàng, thân thiết nói nhỏ bên tai.

Mục Tiểu Văn không thêm nghĩ ngợi, trực tiếp duỗi chân đạp cho hần một cái nhưng Phương Mặc lại tránh được. Trọng tâm mất đi, nàng nghiêng người ngã vào lòng hần, hai tay khó khăn duỗi để tránh không làm rớt cái mâm xuống. Phương Mặc thuận thế đưa mặt dán sát vào trán nàng, tạo nên một dáng vẻ ngọt ngào ấm áp.

Mục Tiểu Văn nổi điên, thả lỏng một tay, dùng khuỷu tay thúc vào ngực hần một cái. Phương Mặc kêu lên đau đớn một tiếng rồi buông nàng ra.

-Tiểu Văn! – Phương Mặc vẫn cố gọi theo.

Mục Tiểu Văn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, bỏ mâm xuống, quay người lại nói:

-Phương Mặc, rốt cuộc vì sao ngươi lại đi theo ta? Ngươi có nhiều thê thiếp như vậy, bên ngoài có vô số oanh oanh yến yến, người không có việc làm thì đi mà tìm các nàng ấy chứ tìm ta làm gì? Ta vốn đã là thê tử của người khác, lại không xinh đẹp, mỗi ngày ngươi cứ quần quýt lấy ta, rốt cuộc là có ý gì chứ? Ta không có cảm giác với ngươi, ngươi cũng chẳng có cảm giác với ta, đúng vậy không?

-Có lẽ vì ngươi không thích ta cho nên ta mới thấy hứng thú. – Phương Mặc tự tiểu phi tiểu đáp.

Đây đúng là mấy định nghĩa ngớ ngẩn của bọn công tử mà, cái gì không chiếm được mới là tốt nhất. Mục Tiểu Văn thầm than khóc một tiếng... Mặc kệ hần cho xong!

-Tiểu Văn, làm thế nào ngươi mới đáp ứng ta, trở thành người yêu trong lòng ta?>-Phương Mặc, ta là thê tử của người khác, chuyện này há có thể lấy ra chơi đùa sao?

-Cho dù ngươi là thê tử của nhị hoàng tử thì có làm sao chứ? Cả kinh thành này có ai là không biết ngươi và nhị hoàng tử chưa từng là vợ chồng thật sự. Cho nên... - Phương Mặc nâng cằm nàng lên – hay là... ngươi trở thành của yêu của ta đi?

Trong lòng Mục Tiểu Văn hỗn loạn, ứ đọng đủ bức xúc. Tại sao nàng cứ bị người ta đem ra trêu đùa?

-Ta thích một người – Mục Tiểu Văn lẳng lặng nói.

-Ồ? – Phương Mặc nhú mày – Chẳng lẽ là nhị hoàng tử?

-Không phải, là người khác.

-Văn vương nương lúc nào cũng lưu luyến si mê nhị hoàng tử mà lại nói thích người khác sao? Nếu chuyện này truyền ra, chỉ sợ lại là đề tài cho người ta bàn tán rồi.

Mục Tiểu Văn không để ý tới hần, tiếp tục làm việc.

Phương Mặc vẫn dậm dậm:

-Mặc kệ hần là người phương nào, Tiểu Văn, sao ngươi không cho ta một cơ hội? Phải như thế nào ngươi mới chịu đồng ý?

-Thật sự người muốn biết phải thế nào ta mới chịu đồng ý? – Mục Tiểu Văn xoay người lại, nói từng chữ từng câu – Thứ nhất, làm cho nhị hoàng tử bỏ ta mà không làm liên lụy tới người nhà của ta, thứ hai là để cho ta nhảy từ vách núi thành tây xuống, biến mất không còn dấu tích.

Phương Mặc nhăn mày một cái rồi nói:

-Nhị hoàng tử sẽ không bỏ người, vả lại nếu bỏ người thì danh tiếng tể tướng sẽ bị tổn thất, không có khả năng không ảnh hưởng tới người nhà người. Nhưng Tiểu Văn, sao người lại muốn nhảy xuống vách núi thành tây rồi biến mất?

-Quá mệt mỏi nên muốn tìm một nơi nào đó mà người ta gọi là thế ngoại đào tiên – Mục Tiểu Văn thản nhiên đáp.

Khóe môi Phương Mặc vung lên cao, ôm lấy Mục Tiểu Văn:

-Cho nên ta nói Tiểu Văn rất đặc biệt mà. Nếu làm người yêu trong lòng ta, ta nhất định sẽ giúp người chữa thương.

-Chữa thương? – Mục Tiểu Văn gạt tay hắn ra – Đùa giỡn hết lần này tới lần khác, không để ý đến cảm thụ của người ta... đây là cái mà người nói là chữa thương sao?

-Người và Lý Vân Thượng cũng không phải là vợ chồng chính thức – Phương Mặc không quan tâm, mỉm cười như trước.

Mục Tiểu Văn không hề để ý đến hắn, tránh ra xa. Giọng của Phương Mặc từ phía sau truyền đến:

-Đánh cuộc một lần xem thế nào. Nếu ta có thể làm cho người mở miệng cười lớn ba lần thì người nhất định phải suy nghĩ tới đề nghị của ta.

Mục Tiểu Văn không để ý tới, thân ảnh biến mất sau cửa gỗ. Phương Mặc không thấy bóng dáng nàng nữa mới tựa vào tường thở dài một hơi.

Phương Mặc ơi là Phương Mặc, cứ nhớ cái tên này lại đau đầu. Lần trước ở tửu quán không những không hù dọa được hắn chạy, ngược lại lại làm hắn càng thêm hứng thú. Giống như phát hiện ra một trò chơi thú vị, Phương Mặc đối với chuyện làm Mục Tiểu Văn tức giận thấy không biết chán, hơn nữa thủ đoạn lại rất ngây thơ. Nếu không phải đem mao mao trùng (1 loài sâu) bỏ lên đầu Mục Tiểu Văn thì cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, cố gắng hù dọa nàng giật mình. Mục Tiểu Văn không hề bị công kích thì dường như càng kích thích hắn sử dụng những trò ác nghiệt hơn, đơn giản là trả thù, làm hắn không ngừng diễn kịch.

Tức thì tức thật nhưng đúng là Mục Tiểu Văn rất sợ con sâu đó, cũng rất sợ người khác đột nhiên xuất hiện hù mình, vì thế sau mỗi lần bày trò Phương Mặc cũng có lúc thành công. Mỗi lúc như vậy, hắn lại cười vô cùng thoải mái.

Lúc đầu bị hù dọa, Mục Tiểu Văn còn làm ra vẻ bình tĩnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái rồi rời đi, sau này thì càng ngày càng táo bạo, quyết định thật nhanh, trực tiếp giận dữ. Loại tức giận này không có tính công kích mà chỉ làm cho Phương Mặc càng thêm cảm giác muốn chơi đùa mà thôi. Hắn không lo. Hắn không lo việc nàng là nữ tử, mà coi nàng như một đứa trẻ. May mà không có người hiện đại nào biết nàng, nếu không họ sẽ nói nàng không xứng làm người hiện đại.

Ba lần cười? Mục Tiểu Văn lắc đầu lần nữa.

50. Q.1 - Chương 51

Phương Mặc vốn là nghiêm túc nhưng cái kiểu chăm chú này làm cho Mục Tiểu Văn rất buồn bực.

Thấy hắn nói chăm chú như vậy, Mục Tiểu Văn còn muốn chỉ định thêm vài chuyện nữa, nếu làm được thì sẽ mỉm cười.

Nhưng Phương Mặc là nói nghiêm túc, ba lần mỉm cười kia không hề đoán trước được tình huống mà hoàn toàn xuất phát từ chân tâm.

Nếu là một cuộc trao đổi thì chỉ cần thỏa mãn, bằng không sẽ không thể tươi cười chân tình như thế kia được.

Mục Tiểu Văn đúng là buồn bực muốn chết.

Phương Mặc áp dụng kế hoạch làm nàng cười, phỏng chừng mọi kinh nghiệm đều được tích lũy từ những lần trọc ghẹo nữ tử của một công tử hoa hoa.

Lúc thì ra vẻ lãng mạn mà đột nhiên đưa ra một bó hoa dại, Mục Tiểu Văn cũng hảo nhân tiện mà phối hợp cười cho có lệ nhưng tinh thần thì không tốt chút nào, nàng cũng chẳng thèm tới, lạnh mắt rời đi.

Đúng là ấu trĩ ngây thơ mà. Muốn làm cho nàng mỉm cười ư? Rất đơn giản. Cứ cấp cho nàng thật nhiều tiền để cho nàng có thể mướn người đi ném hòn đá.

Nếu có thể giúp nàng về nhà thì có bảo nàng cười một ngày ba đêm hay ba đêm một ngày cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Phương Mặc không có tiền. Không có tiền mà còn đòi tán gái.. Bày đặt..

Mà Mục Tiểu Văn cũng biết được, Phương Mặc không có tiền là vì tiền đều rơi rớt hết trên người nữ tử rồi. Nào là tặng trang sức châu báu, tặng lãng la trù đoạn (loại lụa thượng hạng), tặng son bột nước (phấn son trang điểm..), hoặc là trực tiếp lấy những thứ thuốc tốt nhất trong nhà đem tặng. Bất quá, có thể đưa cho nàng thì tốt rồi.

Mục Tiểu Văn cũng đã nhớ lại và hiểu được tại sao lần gặp đầu tiên, Phương Mặc lại đòi cược bạc với Khinh Phong.

Khi đó vừa vặn hẵn hết tiền tiêu, không biết xuất phát từ lý do gì mà hẵn không còn gì để cầm nữa, cho nên không biết làm cách nào khác ngoài cách bài bạc kia.

Nói vậy, nếu nàng cũng là con mồi của hẵn thì cũng phải có cái gì cấp cho nàng mới phải. Một vị công tử con thượng thư như hẵn dù là không có tiền thì so thế nào cũng hơn nàng rồi.

Nhưng Phương Mặc cũng có nói, không thể để ấy thứ tục vật đó làm bẩn sự chân tình của hẵn. Bởi thế, Mục Tiểu Văn càng thêm buồn bực, tươi cười càng phát ra có lệ.

Tóm lại, kế hoạch làm cho nàng cười thật sự của Phương Mặc không hề có tiến triển.

Nhưng ở nơi này không lấy được tiền của Phương Mặc thì Mục Tiểu Văn có thể tới nơi khác kiếm tiền. Nhà gian ở đây còn nhiều mà, công tử nào ra vào nơi này chẳng phải mang rất nhiều tiền, nếu nhanh nhẹn hẵn sẽ có được thêm tiền bo. Mục Tiểu Văn nhân tiện thí nghiệm với một người..

Theo lệ mang trà lên, một tay Mục Tiểu Văn, một tay duỗi thẳng ở một bên, nhưng nàng không có rời đi.

Khinh Phong có chút nghi hoặc:

- Mục đệ không phải nói là có rất nhiều công việc nên không thể ở đây lâu sao?
- Đúng vậy.
- Nếu thế thì vì sao... – Khinh Phong khó hiểu.

Về mặt Mục Tiểu Văn so với Khinh Phong còn khó hiểu hơn, hai người đối mặt một hồi. Tựa hồ Mục Tiểu Văn biết được Khinh Phong không có tính ý nên có chút chần chờ mở miệng, thậm chí trong giọng nói có điểm ngưng ngừng>- Chưởng quân nói, nếu khách nhân hài lòng về thái độ phục vụ của tiểu nhị.. bình thường sẽ chấp ít nhiều bạc.. – nàng ngẩng đầu nhìn nhanh Khinh Phong một cái rồi lại ấp úng nói. – Chỗ của ta ở cũng có một loại phong tục, tục gọi là tiền bo.

Phương Mặc ở một bên mỉm cười không kiêng nể. Mục Tiểu Văn tranh thủ trừng mắt liếc hẵn một cái. Cái cười không tiếng động của hẵn lập tức biến thành tiếng cười to.

Khinh Phong không cười, trong ánh mắt lại tràn đầy sự kinh ngạc cùng quan tâm.

- Mục đệ, người thiếu tiền sao?

Mục Tiểu Văn bị ánh mắt này nhìn có chút khó chịu nhưng “thiếu tiền” thì đúng là sự thật.. Nàng đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

- Ừm!

Khinh Phong nhẹ nhàng tay lên, Thanh Y mặt không chút thay đổi mà đưa qua một thỏi bạc.

Trong lòng Mục Tiểu Văn mừng rỡ, tay đưa ra tiếp nhận bạc, trên mặt không giấu nổi cái vẻ “tham tiền”. Từ khi mình bắt đầu kiếm tiền cho tới nay, trước là hoa hậu giảng đường thì tiền vào như nước, cuộc sống không có mấy khó khăn.

Mặc dù không phải là thiếu thốn quá nhưng mỗi một phân tiền là một cái gì đó to lớn và có giá trị tồn tại. Khinh huynh à Khinh huynh, giọt thủy ân làm dừng tuyên trương báo, ta nhất định sẽ báo đáp ơn của người.

Mục Tiểu Văn giương mắt nhìn về phía Thôi Minh Vũ, Thôi Minh Vũ cũng khẳng khái, tự tiểu phi tiểu, nâng tay đưa qua một thỏi bạc. Với lần này thì Mục Tiểu Văn làm mặt lạnh nghiêm mà tiếp nhận.

Mới một thỏi, chưa thấm vào đâu. Mặc dù hần cấp nhiều giống Khinh Phong nhưng Mục Tiểu Văn phục vụ Khinh Phong vốn là hưởng thụ, còn phục vụ hần thì phải cố gắng khắc chế bất mãn. Cho nên, tiền bo này xem như là phí hao tổn tinh thần đi.

Đối với nàng mà nói thì Thôi Minh Vũ chỉ là một huynh đệ với Lý Vân Thượng, những cái khác thì không biết thế nào; nhưng Mục Tiểu Văn chưa bao giờ nghĩ rằng muốn hiểu rõ hần và cũng không nghĩ tới chuyện trả thù hần.

Trả thù là chuyện của nhân tài giang hồ làm, chứ không cần những người cứ thẳng đuột mà biểu đạt hết bất mãn như nàng.

Nàng bây giờ chỉ nên thế này thôi.

Nước trà vốn là không nóng, mắt lạnh vốn là chuẩn bị kỹ, tâm lý cũng đã được sắp xếp và được kích lệ rất nhiều.

Nàng không sợ, có Khinh Phong làm chỗ dựa, mà lại có thêm cái kế hoạch mỉm cười của Phương Mặc nữa, chắc chắn là đứng về phía nàng. Vả lại còn có Thanh Y nữa.. bốn so với một, ai sợ ai?

Nói cách khác, Mục Tiểu Văn hoàn toàn là bị động.

Nàng xem như mất đi tin tưởng rồi. Nàng đối với bọn họ không hề có cái gì gọi là uy hiếp còn bọn họ đối với nàng lại có tính khiêu khích, nhân gia mắt không chọn đầu không nâng.

Hy vọng xuất hiện một nữ sinh lợi hại lại đây giúp nàng xả giận vốn là không có khả năng rồi. Từ đầu, nàng đã cảm thấy thất vọng về chính mình, sau cũng thành thói quen, dần dần cũng hình thành cái nhìn lạnh lùng giống hệt với hần.

(so ri mọi người.. đoạn nì tớ chả hiểu là đang nói cái gì nữa.. nội tâm của nv chính.. ko có bản TQ mà chỉ có bản CV nên tớ mạo phép edit thế này.. rất sát CV nhưng ko rõ nghĩa cho lắm.. bạn đọc giúp tớ nhé.. ^^)

Ban đầu Khinh Phong cũng có chút kinh ngạc, sau lại cũng quen dần. Hần chưa bao giờ hỏi, cũng tránh không đề cập tới chuyện này. Nàng hoàn lại hy vọng hần có thể giúp nàng báo thù vậy.

Không riêng chỉ có nơi này mới kiếm được tiền bo mà tại các nhà gian khác, có nhiều công tử cũng sẽ cấp tiền thưởng. Chẳng phải có nhiều công tử nói không cần thối lại, nói là giao cho chương quỹ, cũng có thể nói là lấy được tiền thưởng, hoặc có khi là tương đương.

Tóm lại, công việc ở đây cũng không đến nỗi nào.

Trên mâm đã có vài thỏi bạc, Mục Tiểu Văn cảm thấy mỹ mãn rồi nên rời khỏi nhà gian. Đi tới lan can, đang muốn xuống lầu thì ánh mắt vô tình liếc thấy một thân ảnh, cước bộ Mục Tiểu Văn như bị kiềm hãm. Nàng không tự chủ mà nhìn lại một lần nữa, thân ảnh đã hoàn toàn đi ra.

Khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa không quen, mỉm cười xa xa, cũng không phải là nhìn về phía Mục Tiểu Văn, trong ánh mắt cũng không có tia lạnh ý nào.. Nhưng Mục Tiểu Văn đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình như đứng trong hầm băng, cả người lạnh toát..

Đó là...

Lý Vân Thượng.

51. Q.1 - Chương 52

Hoàn toàn bất động với hình tượng nhị hoàng tử cầm y trừ đoạn, lúc này Lý Vân Thượng một thân giả bộ. Bộ dạng giả tạo này cũng làm cho người ta chú ý, một thân bạch y phiêu dật, minh diệu thẳng tắp; sấn tóc đen tuyền cùng đôi mắt sáng...

Cảm giác sự tồn tại thực của hắn khiến cho Mục Tiểu Văn đứng đó cách 10 thước đột nhiên thân không thể di chuyển.

Ánh mắt chán ghét của hắn, lời lẽ hung tợn, lạnh yên không một tiếng động mà né tránh... mọi chuyện lập tức hiện lên trong óc Mục Tiểu Văn.

Rõ ràng hắn đứng cách nàng 10 thước nhưng sự lạnh lùng kia vẫn làm cho Mục Tiểu Văn phát run.

Thật kỳ quái, có thể thoải mái bên ngoài miệng mà nói chán ghét hắn, có thể hạ xuân dược trả thù hắn nhưng trên thực tế thì... nàng lại sợ hắn tới mức này. Bỏ tù, ngã bệnh, Vu cư, lao dịch.... Mặc dù mỗi thứ Mục Tiểu Văn đều có nm qua nhưng mỗi lần bị như vậy đều nương theo một thứ cảm giác mất mát cùng không cam lòng.

Mọi thứ như đóng băng và một bức tường cảnh giác cao được dựng lên.

Mục Tiểu Văn vẫn chưa đi ra, thân thể vẫn nấp sau cánh cửa gỗ, bởi vậy Lý Vân Thượng không nhìn thấy nàng nhưng nàng thì có thể thấy hắn. Song chỉ cách vài bước, Lý Vân Thượng sẽ đi tới, thấy một thân trang phục của nàng. Hơn nữa, đi qua cách cửa gỗ này chính là nhà gian của Khinh Phong.

Thôi Minh Vũ là bằng hữu của hắn, Khinh Phong lại là bằng hữu của Thôi Minh Vũ... Như vậy thì...

Trái tim đột nhiên nhảy lên, tựa hồ mọi thứ trước mắt nhanh chóng bị cướp đi, tựa hồ bình tĩnh cũng bị đánh toán lạc, cuồng phong bạo vũ đã tới chỉ trong nháy mắt. Mà nàng chỉ có thể trở mắt nhìn mọi chuyện xảy ra chứ không cách nào chống đỡ.

Càng ngày càng gần...

Càng ngày càng gần....

Mắt thấy Lý Vân Thượng chỉ còn cách chừng hai thước, hai chân Mục Tiểu Văn vốn cứng ngắc nãy giờ chợt cử động được. Dù lúc này chạy thì cũng bị hắn phát hiện nhưng Mục Tiểu Văn vẫn xoay người chạy đi.

Nhưng... cổ tay lập tức bị giật mạnh, thân thể rơi vào lòng ngực một người, đầu cũng bị người đó gắt gao đặt trước ngực.

Người kia là Phương Mặc.

Hắn ôn nhu mà gắt gao giữ lấy Mục Tiểu Văn đương run rẩy, đem nàng ôm chặt trong lòng mình. Bên ngoài thoạt nhìn giống như là đang an ủi người yêu giận lẫy vậy.

Lý Vân Thượng đi qua cánh cửa, nhìn thấy hai người ôm nhau, trên khuôn mặt trắng triết tuần mỹ tràn ngập ranh mãnh cùng kinh ngạc.

- Phương huynh? – Lý Vân Thượng bình tĩnh đánh giá một phen sau đó mới lên tiếng hỏi.

Mục Tiểu Văn vui đầu vào Phương Mặc, cơ thể run lên nhẹ nhẹ. Trong lúc cấp bách dường như mọi cảm quan trở nên nhạy cảm dị thường.

Tựa hồ nàng có thể cảm nhận được thân nhiệt của người đứng sau lưng mình, cảm nhận được ánh mắt đen nhánh của hắn. Thanh âm trầm trầm có chút khàn khàn như chảy vào tim nàng.. không mang theo chán ghét, không mang theo lạnh lùng.. khiến cho Mục Tiểu Văn bị mê hoặc.

- Nhị điện hạ. – Phương Mặc ôm lấy Mục Tiểu Văn, mỉm cười đáp lời.

- Phương huynh hảo bạn rộn, mấy ngày không thấy mà khẩu vị đã thay đổi rất nhiều. – ngữ khí Lý Vân Thượng nồng đậm ý tứ trêu chọc. Mặc dù ở Lưu Vân quốc này chuyện nam tình không có thịnh hành nhưng trong hoàng thất quý tộc cũng có người này người kia yêu thích, mọi người hỉ hạo, cũng không có ai nhiều lời qua lại bàn tán. Chỉ là chưa từng nghĩ tới, Phương Mặc vốn danh xưng hoa hoa công tử lại cũng thuộc vào số kia.. thật sự là chuyện lạ a.

- Lý huynh đúng là làm cho người ta được mở rộng tầm mắt nha. Nghe nói mấy ngày trước đây bị nha hoàn trêu đùa, mấy ngày cũng chưa có xuống giường được. – Phương Mặc đã thay đổi xưng hô. Đúng là sức mạnh của mồm miệng nhân gian có khác, nghe nói mấy ngày trước nhị hoàng tử bị hạ xuân được còn Lan phi bị hạ thuốc xổ, thế mà vẫn chưa tìm ra được nha hoàn xấu che mặt kia... Đúng là chuyện lần đầu mới nghe thấy.

Lý Vân Thượng cũng không có đối đáp lại, chỉ mỉm cười rồi lách người đi qua.

Im lặng hồi lâu, mãi tới khi Phương Mặc cúi xuống nói nhỏ bên tai Mục Tiểu Văn là “Hắn đã đi xa rồi” thì nàng mới ngừng run rẩy, ngẩng đầu lên.

- Các người là bạn bè? – Mục Tiểu Văn rời khỏi lòng ngực Phương Mặc, mắt nhìn xuống dưới đất, cúi đầu, đặt câu hỏi.

Trong mấy tiểu thuyết xuyên qua đều đề cập tới những âm mưu chính trị, hoàng tử mặc dù không nhất định là lên làm hoàng đế nhưng có một địa vị cao cao tại thượng... Vậy thì sao có thể dùng một thứ ngữ khí bình thường ngang ngang mà nói chuyện?

Hơn nữa, các nam nhân vật chính rất ít khi xuất hiện cùng nhau hoặc tức giận hoặc vui vẻ.. tất cả mọi cảm xúc đều đổ lên đầu nữ chủ. Khi thống khổ, sẽ có rất nhiều người đau lòng; khi vui vẻ, sẽ có nhiều người vui vẻ theo.

Cái cảm giác ấm áp khi được mọi người vây quanh coi là trung tâm có thể khẳng định thêm chắc chắn sự tồn tại của mình những lại là sự cảnh báo cho những đau đớn sau này.

Nhưng mà nàng..

Không biết vì sao.. nàng không dám ngẩng đầu nhìn Phương Mặc. Rốt cuộc là nàng đang sợ hãi chuyện gì đây? Bàn tay rộng lớn của Phương Mặc ôn nhu vỗ lên vai nàng, một thứ hơi ấm từ lòng bàn tay truyền sang làm cho Mục Tiểu Văn nhin không được mà ngẩng đầu nhìn lên. Thoáng chốc cơ thể có chút run rẩy.. vài giây trôi qua... nàng lấy lại được bình tĩnh thì mới ý thức được rằng mình lại bị sàm sỡ rồi.

Mặc dù đã nhiều lần bị đụng chạm nhưng mặt Mục Tiểu Văn vẫn nóng rần lên.

Được rồi, nàng coi hắn là huynh đệ, vả lại nàng là người hiện đại thì không cần quá để ý tới chuyện này. Xem như đây không phải là Trung Quốc, mà đây là ngoại quốc.. mà người ngoại quốc thì rất cởi mở...

Ôi!

Mục Tiểu Văn vừa thẳm mắng chính mình ngu ngốc vừa cố né khỏi tay của Phương Mặc, ngược lại, Phương Mặc mỉm cười, kéo nàng đi ra phía khu vườn.

- Người lại muốn làm gì nữa? – Mục Tiểu Văn không chút khách khí trừng mắt nhìn hắn.

Phương Mặc như làm một trò ảo thuật, từ sau lưng lấy ra một món đồ. Mục Tiểu Văn vươn tay giật lấy thì thấy đó là chiếc mặt nạ.

Chiếc mặt nạ trắng bóc, vừa có vẻ yêu mị lại vừa có vẻ thanh thuần, hơi giống với mấy cái mặt nạ nàng thường thấy ở các tiệc rượu đêm trong các bộ phim truyền hình. Mục Tiểu Văn thử đeo mặt nạ lên mặt và đánh giá chất liệu hình như rất tốt, không biết là làm từ gì mà có cảm giác mềm mềm ẩm ẩm. Chiếc mặt nạ chỉ che phần trên của khuôn mặt, từ môi tới cằm thì để lộ, không ảnh hưởng tới việc ăn uống và nói chuyện.. hết sức tiện lợi. Mục Tiểu Văn tò mò chơi thêm một lát nữa rồi mới gỡ xuống, ánh mắt khó hiểu đánh về phía Phương Mặc.

- Cái này dùng để làm gì?

- Hôm nay ta mới được rằng người không hề si mê hoàng tử. Có điều, sự si mê của người đã biến thành sự sợ hãi, từ một thứ cảm giác này biến thành một thứ cảm giác khác chứ chưa hề buông tay. – Phương Mặc cười đáp.

Trong lòng Mục Tiểu Văn nảy lên một trận nghi hoặc.

Phương Mặc tiếp tục nói:

- Nhị hoàng tử thường xuyên ở đây nên từ nay về sau chắc chắn người sẽ gặp hẳn nhiều, cho nên ta chuẩn bị cho người chiếc mặt nạ này. Đeo nó lên thì người có thể lấy diện mạo một người khác để đối diện hẳn.

Đeo mặt nạ? Lấy diện mạo người khác đối diện với hẳn? Mục Tiểu Văn khẽ run sợ.

Phương Mặc thở dài, xoa xoa đầu nàng, đem cái tâm trí thần thơ của nàng kéo trở về thực tại sau đó đưa cho nàng một viên thuốc.

- Đây là viên thuốc có thể làm thay đổi giọng nói trong ngày, mỗi ngày ta sẽ cho người một viên. Ăn nó thì nhị hoàng tử sẽ không nhận ra được người.

Mục Tiểu Văn chớp mắt mấy cái, trợn mắt há mồm, hô hấp dường như ngưng lại trong giây lát. Ý hẳn nói là giấu đi bộ mặt của Mục Tiểu Văn mà quay trở về làm Mục Tiểu Văn sao? Không phải là thiên kim tiểu thư của tể tướng, không phải là Vút đi nương nương mà chỉ là một Mục Tiểu Văn vô tình xuyên qua tới nơi này?

Từ đáy lòng một cảm giác mừng rỡ nảy lên, lan dần lên trên, tạo nên một thứ cảm giác an toàn. Tuy nàng biết đó chỉ là một cái mặt nạ mà thôi nhưng tim vẫn đập liên hồi vì hồi hộp, tưởng chừng cả cơ thể sẽ nổ tung ngay lập tức. Một viên cảnh lơ mờ hiện lên trước mắt nàng, một cuộc sống mới mẻ, một linh hồn tự do; nàng có thể là chính mình, vui vẻ tự tại .. thật không thể kiềm chế được cảm xúc hứng khởi này.

- Người... người thật sự cam đoan rằng ngày mai sẽ cho ta viên thuốc đó chứ? Và mỗi ngày đều có?

- Đúng vậy! – Phương Mặc cười nói.

- Vậy người cũng cam đoan là không đem chuyện của ta nói ra ngoài chứ?

- Đúng vậy! – Phương Mặc tận lực mỉm cười lần nữa.

Vậy thì trên thực tế nàng hoàn toàn là một người mới rồi. Chẳng có gì để lo sợ nữa rồi.

Không hề chần chừ, Mục Tiểu Văn đưa tay nhận lấy viên thuốc, ngửa đầu, nuốt ực một cái. Sau đó vui vẻ mà đội mặt nạ lên.

Ly hôn thì rất phiền toái, chạy trốn sẽ liên lụy tới nhiều người, còn nếu cứ phải giả bộ khảnh khảnh ta ta với người khác thì không tránh khỏi giận dỗi. Cứ theo cách này đã, không cần để ý tới chuyện khác nữa, chỉ cần làm công việc của mình thôi. Có khó khăn thì tìm cách vượt qua, có trở ngại thì sẵn sàng giải quyết, nàng nhất định sẽ dùng cảm mà đối diện với hết thảy.

Phương Mặc nhìn bộ dáng kiên định của nàng nhin không được mà bật cười, nói:

- Lúc này trông Tiểu Văn đặc ý tới khác người nha.

Mục Tiểu Văn không tức giận, ngược lại, xuyên qua lớp mặt nạ, dùng ánh mắt nghịch ngợm mà nhìn hẳn, tiếp đó hít một hơi thật sâu, làm một ký hiệu tay chữ V đối với Phương Mặc. Nàng làm một bộ hùng hùng hổ hổ hiên ngang nhưng không giấu nổi chút chột dạ mà đi lên trên lầu.

52. Q.1 - Chương 53

Mục Tiểu Văn còn chưa bước tới gần nhà gian thì nghe thấy có tiếng con gái truyền ra. Mục Tiểu Văn nghe ngóng một lát thì nhận ra đó là Lan phi.

Nàng len lén nhìn vào thì thấy Lan phi cũng một thân nam trang, trông thực xinh đẹp, vừa có sự dịu dàng đoan trang của nữ tử kinh thành vừa có vài phần anh khí.

Cũng khó tránh nàng ấy lọt vào mắt của Lý Vân Thượng, khí chất không phải loại tầm thường.

Lý Vân Thượng ngồi đối diện với Khinh Phong, trong ấn tượng của Mục Tiểu Văn thì ánh mắt kia hoàn toàn không có giống nhau.

Vừa rồi hắn nói chuyện với Phương Mặc không hề có lãnh ý, còn bây giờ lại có bộ dáng này.. quả thực làm cho Mục Tiểu Văn chấn kinh không nhỏ. Đường như Khinh Phong cũng vừa mới biết Lý Vân Thượng, còn Thanh Y thì đứng ở phía sau... Không gian có vẻ chật chội.

- Đúng là một người đàn bà độc ác, dám dả thương cả Nguyệt Cơ. Nếu như có thể thì công tử nhà ta sớm đã bỏ nàng rồi.

Là Lan phi đang nói chuyện, nàng lại là người phát ngôn thay cho Lý Vân Thượng rồi. Lý Vân Thượng không có nói gì, để mặc cho Lan phi không kiêng nể mà chê bai mỗ xẻ Mục Tiểu Văn. Tốt lắm sao, trước mặt bằng hữu mà để cho thê thiếp đề cập tới chuyện bỏ chính thê.. xem ra hắn thật sự là chán ghét nàng đến tận xương mà.

Đáng tiếc là bây giờ nàng sẽ không bị tổn thương nữa, nàng chỉ có tức giận thôi. Dù đó có là người qua đường nói mình như vậy thì Mục Tiểu Văn cũng sẽ giận điên lên.

Bây giờ Mục Tiểu Văn đã ẩn giấu khuôn mặt thật dưới lớp mặt nạ kia, tiếng nói cũng đã thay đổi, không có gì phải sợ nữa. Nàng xiết chặt hai tay, cố nhẫn nại nghe xem nàng ta còn muốn nói cái gì nữa.

Mà cái gì dả thương Nguyệt Cơ? Nguyệt Cơ là ai? Bản thân nàng lúc nào cũng bận rộn, ban ngày thì làm việc, ban đêm về phủ cũng làm việc đầu tắt mặt tối còn lấy thời gian đâu mà đi dả thương Nguyệt Cơ gì đó cơ chứ?

Lần này bị dựng chuyện oan uổng thật sự làm cho Mục Tiểu Văn nhin không nổi mà. Sự thật thì bây giờ có những chuyện gì là Mục Tiểu Văn không có làm?

Đúng là có rất nhiều lần bị oan uổng. Mục Tiểu Văn cảm giác da đầu có chút tê dại, mọi chuyện dường như không đơn giản như nàng tưởng.

Phương Mặc liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt ẩn chứa một suy nghĩ sâu xa.

- Bản chất nàng ta vốn độc ác. Ở bên ngoài thì làm cho người ta đau khổ thể mà ngồi trong nhà giam thì làm mặt thản nhiên. Nếu người ta không nói thì liệu có ai biết nàng vốn là tiểu thư khuê phòng? Nàng ta nhẫn nại như thế nhất định là đang âm mưu quỷ kế gì đó.

Ồ, nàng đúng là một Câu Tiễn, một Tư Mã Thiên, một điệp viên 007, và là một gián điệp cao cấp đó! Mục Tiểu Văn nắm tay càng chặt hơn, nàng không nghĩ là sẽ nhẫn nại>Nàng là nghĩ muốn yên ổn, muốn thay đổi, thế mà đổi lại là sự đánh giá thế này đây.

Phương Mặc ghé sát tai Mục Tiểu Văn, nói nhỏ, trong giọng nói mang theo khó tin:

- Người từng ngồi nhà giam?

- Nàng xảo quyệt, khiến khắp phủ như có chương khí vậy, trong phủ không ai không biết. Tất cả mọi người bị ép tới không thở nổi. Ngay cả công tử cũng vì nghĩ tới cục diện chung mà không thể động tới nàng. Thật sự là vừa đáng ghét vừa đáng hận mà.

Ừ, nàng vốn là nữ siêu nhân, là nhà vô địch nữ đó! Mục Tiểu Văn cắn răng.

Thân thể Phương Mặc run rẩy một trận. Mục Tiểu Văn quay đầu lại nhìn, Phương Mặc vừa mới hoàn lại về mặt đồng tình thì lúc này đã nhin không được mà muốn cười ha hả rồi.

- Tại sao công tử nhà ta lại bị một nữ tử như vậy thích chứ? Chẳng được một điểm gì, cả ngày chỉ biết ghen tuông. Cái loại ánh mắt đó xem ra thật sự là ác tâm mà.

Ừ, được rồi, một điểm quan trọng là nàng không có giống ai đó cả ngày cứ lo trang điểm ẻo lả, lúc nào hai mắt cũng bốc lên hai cái hình trái tim to đùng, lúc nào cũng là nhị diện hạ siêu cấp đẹp trai.. Đúng là đồ mê trai siêu cấp mà!

Tiểu Văn nổi giận.. hậu quả thật nghiêm trọng a!

Giẫm một cái thật mạnh lên chân Phương Mặc hãy đang còn đứng cười ngặt nghẽo nãy giờ, Mục Tiểu Văn vén rèm lên, đi vào trong. Đối mặt với vẻ kinh ngạc của mọi người, khóe miệng nàng nhanh chóng đổi thành một cái cười tươi không chê vào đâu được:

- Hai vị công tử, thật thất lễ. Vừa rồi ở bên ngoài không cẩn thận nên nghe được câu chuyện của các vị, thật sự có chút kính ngưỡng.. Có thể cùng nhau đàm đạo một chút chứ?

Đột ngột xuất hiện một người nhỏ gầy đeo mặt nạ, không khí trong phòng nhất thời phát lạnh. Phương Mặc cũng lập tức theo vào sau, đứng sau lưng Mục Tiểu Văn mà vẽ vẽ ra hiệu gì đó.

Khinh Phong và Thanh Y nhìn qua cũng bắt đầu hiểu được vấn đề. Lý Vân Thượng lặng im uống trà, Thạch Lan thì lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Mục Tiểu Văn. (Lan phi tên thật là Diêu Thạch Lan).

Một lúc lâu sau Lý Vân Thượng mới mở miệng nói một câu:

- Không dám nhận, công tử có việc gì cứ nói, đừng ngại.

Mục Tiểu Văn cũng không thèm để ý ngang nhiên ngồi xuống, đem Thôi Minh Vũ đang lẳng lặng ngồi uống rượu đẩy qua một bên sau đó ngẩng đầu nhìn Thạch Lan, cười tủm tỉm nói:

- Vừa rồi có nghe qua vị công tử này đang nói về một vị nữ tử, không biết là nữ tử kia đã làm gì mà khiến cho công tử tức giận như vậy? Tại hạ cũng từng bị một nữ tử chọc giận, nếu không ngại thì trao đổi một chút kinh nghiệm.

Thạch Lan cười lạnh một tiếng:

- Người thật lớn mặt, dám tùy tiện xông vào nhả gian này còn mang mặt nạ, đã vậy lại không báo danh tính. Rốt cuộc là người có mấy cái đầu?

Mục Tiểu Văn chấp tay lại, làm bộ:

- Tại hạ Mục Mộc, Mục trong mục tức, Mộc trong thủy mộc. (mục tức=một loài thực vật, cụ thể là cây lúa đó; thủy mộc=theo quan niệm của bát quái là thủy-nước, mộc-gỗ). Diện mạo xấu xí, sợ đi trên đường bị quan binh bắt nên mới mang mặt nạ. Đầu thì chỉ có một, lá gan thì không lớn không nhỏ. Tại hạ đối với người mà công tử vừa nói thật sự có hứng thú nên mới không để ý lễ nghi mà xông vào. Mong rằng công tử có thể rộng lòng mà bỏ qua cho.

- Nhưng bốn công tử không có hứng thú. – Thạch Lan hừ lạnh.

- Sao lại không có hứng thú? Không phải vừa rồi công tử đã nói rất hăng say đó sao? Mồm miệng lưu loát, thao thao bất tuyệt, có thể thấy được là công tử có bao nhiêu hận nàng. Nàng kia hẳn là có ba đầu sáu tay rồi, hay là một thứ kim cương không thể động tới?

- Vị công tử này hình như không biết chỗ mà dừng lại, phải vậy không? – Lý Vân Thượng lạnh lùng mở miệng.

Mục Tiểu Văn không thèm để ý tới hần, tiếp tục nói:

- Công tử có nói là nàng kia âm hiểm khôn lường, theo ta thì đó không phải là âm hiểm mà phải gọi là quá ngu. Nếu như là người giả hoạt thì sao lại dễ dàng để người ta phát hiện ra được chứ? Còn chuyện làm cho cả phủ rối loạn hay là ô khố chướng khí thì cũng đâu có cần phải đích thân ra tay, chỉ cần thuê tiền bọn người nào đó còn mình thì đứng phía sau điều khiển thì không phải là tốt hơn sao? Ngồi giam lao mà còn ra vẻ thần nhiên, theo ta thấy thì có lẽ vì kẻ làm trượng phu kia quá mức tà ác, đối với một nữ tử kiểu

nhược mà không có một điểm thương hương tiếc ngọc. Nàng kia nếu không bất tỉnh nhân sự thì cũng là chết tâm và nguyên nhân chính là do trượng phu rất ác tâm, làm cho nàng thất vọng cực điểm rồi...

Giam lao? Bất tỉnh nhân sự? Mọi người có mặt lúc này nghe qua có chút động tâm.

- Nghe công tử nói thì nữ tử kia cực kỳ ngu xuẩn mà cứ khẳng khẳng yêu thương vị đại nhân công tử này. Mà ngài đây cũng rõ ràng là chán ghét nàng, thật sự muốn bỏ nàng, vậy có gì phải phiền phức chứ. Ngài lấy độc trị độc, tìm một cơ hội nào đó vu cho nàng tội giết người, đồng thời dính dáng tới chuyện chính trị quyền thế, đem nàng biếm làm thiếp. Nếu làm thiếp thê mà vẫn chứng nào tật đó thì lại vu cho nàng tội kết cấu tư tình với một nam tử nào đó, đây xem như là sự sỉ nhục lớn nhất rồi, sau đó trực tiếp bỏ nàng. Bỏ một thiếp thất không gây chú ý như bỏ chính thê, còn không thì chịu một vài lời điều tiếng, có thể đuổi nàng đi mới là chuyện quan trọng nhất.

“Đó, ta giúp người nghĩ ra biện pháp tốt như vậy người nên nhanh nhanh đuổi ta đi; sau này chúng ta nước giếng không phạm nước sông” Mục Tiểu Văn thầm nghĩ.

Lý Vân Thượng chậm rãi buông chén rượu, dùng ánh mắt sắc bén mà nhìn chăm chú Mục Tiểu Văn:

- Người là ai?

Mục Tiểu Văn thu hồi ngữ khí châm chọc, lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, cố gắng nén lại khí tức rồi tiếp lời:

- Tại hạ thất lễ rồi, công tử thứ tội. Tại hạ từng có một vị hồng nhan tri kỷ, đối với vị nữ tử mà công tử nói đây có vài phần giống nhau. Nguyên nhân cũng vì quá yêu thành si mê, cuối cùng không biết phân biệt, không biết điểm dừng. Tâm trạng tại hạ bị đả thương nên khó tránh khỏi có chút thiên vị, lời nói nhiều chỗ đắc tội, mong rằng công tử thứ lỗi. Nhưng sau này mỗi khi nghĩ lại thì thấy vị nam tử kia quả thật không có thương nàng, nhưng nếu có một tia thương tiếc thì nàng cũng không tới mức hương tiêu ngọc vẫn. (đồng nghĩa với cái chết đầy tiếc nuối đó ạ..)

Có trời mới biết được nàng bình tâm tĩnh khí nói chuyện với Lý Vân Thượng như thế này có bao nhiêu khó khăn.

- Nàng đã chết? – ngữ khí Lý Vân Thượng vẫn là thản nhiên, không hề thấy một gợn sóng.

- Đúng vậy! – Mục Tiểu Văn rơi xuống vách núi còn có thể sống sao?

Mục Tiểu Văn lại làm mặt nghiêm túc nói tiếp:

- Kỳ thật có một số việc không như tưởng tượng của công tử được. Có đôi khi công tử chỉ vì cố chấp với những ấn tượng không tốt, coi đó là lẽ tất nhiên mà nghi oan cho người tốt. – đúng là có thể gỡ bỏ được hiểu lầm, nếu như Lý Vân Thượng đồng ý nghe nàng giải thích thì có lẽ mọi chuyện đã có thể thay đổi theo một chiều hướng tốt hơn.

Lý Vân Thượng trầm mặc không nói, nhất thời tâm trạng có chút nặng nề.

- Tại hạ vốn là tiểu nhị trong quán này, có nhiều chỗ đã mạo phạm, mong rằng các vị lượng thứ cho. Cáo lui! – Mục Tiểu Văn lại chấp tay là lễ, đứng lên chậm rãi lui ra ngoài.

Vừa mới bước ra ngoài cửa, nàng không khỏi giật mình. Đây chính là lần đầu tiên nàng đối diện nói chuyện với Lý Vân Thượng.

Mặc dù không có giải quyết được cái gì nhưng tâm tình cũng tốt lên được chút chút. Giống như, trước mắt nàng đột nhiên đổ nắng sáng rõ lên vậy. Phương Mặc đi ra theo, như nghĩ tới cái gì đó mà tự tiểu phi tiểu nói:

- Lần mỉm cười đầu tiên!

Mục Tiểu Văn sững sốt, vẻ tươi cười trên mặt vẫn được duy trì. Nàng nhớ tới kế hoạch ba lần mỉm cười của hân mà không tự chủ nở một nụ cười thật tươi trên môi:

- Được rồi, cứ tính đây là nụ cười đầu tiên đi.

53. Q.1 - Chương 54

Sau đó nàng còn phải giải thích một trận với Kinh Phong. Nàng nói mình từng có quen với một vị bằng hữu của Lý Vân Thượng, và nàng đã giúp đỡ vị bằng hữu này hết giận cho nên không muốn Lý Vân Thượng nhận ra nên mới đeo mặt nạ.

Kinh Phong mặc dù không ngờ tới mức tin tưởng vào cái lý do kia nhưng theo thói quen vẫn nở một nụ cười sùng nịnh, hần đứng về phía nàng.

Nàng không có nói rõ cho Thôi Minh Vũ về chuyện vừa rồi nhưng hần hiển nhiên cũng biết. Biết thì biết, hần có thể bắt bớ nàng sao?

Từ lâu này không biết có ma lực gì mà hấp dẫn đông đảo quý công tử. Lý Vân Thượng cũng là khách quen, lần nào cũng mang theo Thạch Lan bên người. Phương Mặc, Thôi Minh Vũ đối với Thạch Lan cũng coi như là quen biết, dĩ nhiên là biết nàng là nữ tử vì trước kia có gặp mặt thường xuyên. Mục Tiểu Văn có điểm không hiểu là tại sao nữ nhân sau khi kết hôn lại có thể tùy tiện ra ngoài, mà lại tới những chỗ nam nhân tụ tập? Phương Mặc cũng có nói cho nàng biết, Thạch Lan không phải là một nữ tử bình thường, nàng vốn là con gái của tướng quân, tính cách ngay thẳng, từ trước đã thường chơi đùa cùng bọn hần. Hơn nữa, nếu coi nàng là nữ tử bình thường thì cũng có thể mang nàng ra ngoài.

Trong lòng Mục Tiểu Văn chợt có điểm chua xót khó chịu nhưng lập tức cảm giác đó bị xua tan đi.

Thỉnh thoảng Thạch Lan hướng Phương Mặc hỏi thăm Thạch Diêu – muội muội của nàng ta. Mục Tiểu Văn mới sực nhớ ra chính thể của Phương Mặc gọi là Thạch Diêu. Nàng ta cảnh cáo Phương Mặc, nếu như hần có dùng khí mang Thạch Diêu ra ngoài thì nàng ta nhất định không tha cho hần. Lúc này, Phương Mặc cảm thấy rất có hứng thú với Mục Tiểu Văn nên cũng không ngần ngại mà gật đầu đồng ý.

Làm tiểu nhị trong tiểu điểm này thì Mục Tiểu Văn cùng Lý Vân Thượng vốn là cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy nên nàng luyện tập thật lâu mới có thể bình tĩnh những lúc ở chung một chỗ với hần. Lý Vân Thượng vì thấy nàng là bằng hữu của Kinh Phong và Phương Mặc nên cũng không có truy cứu chuyện vô lễ của nàng.

Nói thật, Lý Vân Thượng rất hay cười, ngoại trừ đối với một tên tiểu nhị là nàng thì chưa có cười quá. Đôi mắt của một mỹ nam tử như phát sáng lên, trong veo như nước, ánh mắt thì kiều ngạo hào khí, mỗi lần cười lộ lên lại càng khiến cho người ta ngất ngây ngơ ngẩn.

Chỉ tiếc... Mục Tiểu Văn không tình nguyện thở dài một tiếng trong lòng rồi lặng lẽ thối lui. Dù chúng sinh có bị khuynh đảo có bị ngây ngẩn thì vĩnh viễn sẽ không có nàng trong số đó.

Dự nhi cũng nhìn thấy Lý Vân Thượng, may mà nàng đang làm việc dưới đại sảnh. Tốt nhất là nên tránh để Lý Vân Thượng nhìn thấy nàng.

....

Khi Dự nhi nói là có một hòn đá ném xuống dưới đây nhưng không tìm thấy được, Mục Tiểu Văn như ngây người, gấp gấp xin phép với ông chủ rồi cùng Dự nhi vội vã chạy tới vách núi ở phía tây kin thành.

Xuyên qua một khu rừng cây, cảnh vật hiện lên sáng rực. Đường giữa xuân, hoa cỏ đủ sắc màu đua nở, non mơn mẩn làm cho lòng người rung động.

Đột nhiên, hai tròng mắt Mục Tiểu Văn cay cay nóng nóng. Nhớ lại lần đầu tiên tới nơi này, cho dù nàng đã cố gắng hết sức để hòa hợp nhưng cái nhận được chẳng là gì cả.. Nàng cảm giác, nếu nàng có bỏ mạng ở nơi này thì cũng chẳng có ai quan tâm hay thương tiếc.

Cũng từ vách núi này, Mục Tiểu Văn trở thành hương tiêu ngọc vãn, không còn tồn tại ở thế giới này nữa. Mục Tiểu Văn cũng phải rời xa ma ma, rời xa thế giới của chính mình.. Tất cả những mối quan hệ, những hy vọng, những khát khao bị chặt đứt.

Nàng vốn là vô tình còn Mộc Tiểu Văn thì nhất nhất tìm tới cái chết. Nếu Mộc Tiểu Văn tìm đến chỗ này vào ban ngày, lúc cỏ xanh màu lá mạ, lúc ánh mặt trời buông cùng gió xuân hây hẩy thổi, lúc những đóa hoa tươi thắm khoe hương.. liệu nàng ấy có do dự khi nhảy xuống không?

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Mộc Tiểu Văn quay lại hỏi:

Dực nhi, từ lúc ta nhảy xuống núi tới lúc các người tìm thấy ta cách nhau bao lâu?

Tiểu thư nhảy xuống vách núi này vào đúng đêm tết nguyên tiêu. Biết được tin, phủ nhị hoàng tử cùng phu nhân và lão gia lập tức phái người đi tìm kiếm. Sáng sớm ngày thứ ba thì tìm thấy tiểu thư. – kể lại chuyện này, giọng nói Dực nhi có chút nghẹn ngào.

Vậy là tìm hai ngày hai đêm?

Vậy thì có tìm khắp vách núi không?

Dạ! – Dực nhi nghi hoặc hỏi. – Tiểu thư bị mất vật gì sao?

Mộc Tiểu Văn lắc đầu. Đã tìm khắp vách núi nhưng không tìm thấy Mộc Tiểu Văn mà tìm thấy nàng, vậy thì... có khả năng Mộc Tiểu Văn cũng đã xuyên qua một thế giới khác rồi. Chuyện quan trọng như vậy sao bây giờ nàng mới nhớ tới chứ? Nàng vẫn luôn tự lừa dối mình rằng một ngày nào đó sẽ được trở về nhưng bản thân nàng biết rõ khả năng đó không lớn. Hơn nữa, khi nàng trở về với gia đình thì có thể ma ma đã sớm ngã bệnh vì đau lòng rồi.

Giờ phát hiện ra được điểm này, trái tim nàng đột nhiên có chút nhẹ nhõm. Nếu thật sự Mộc Tiểu Văn xuyên qua thời gian, cho dù nàng ấy không có cách nào đối mặt với một thế giới mới mẻ kia, cho dù nàng có biểu hiện quái dị tới mức nào thì cũng không có gì là to tát; nàng ấy có thể vượt qua được. Dù sao..ma ma của nàng cũng được an ủi đôi phần; cũng giống như vợ chồng tể tướng.

Vậy... dưới vách núi có dã thú hay không? – mặc dù không muốn nghĩ tới chuyện này nhưng dù sao nàng vẫn muốn tìm hiểu một chút.

Có. Nghe nói dưới vách núi hoang sơ lắm, trong rừng dã thú hoành hành; trước kia có một gia đình sinh sống ở nơi này đã bị ăn tươi. Mọi người không ai dám đi tới vách núi này, nếu có lỡ chân bước vào thì cũng chỉ biết chờ chết thôi. Lúc phu nhân nghe tin tiểu thư rơi xuống vách núi thì liền hôn mê bất tỉnh.. thật may là tiểu thư phúc lớn mạng lớn nên các cao thủ võ lâm đã tìm thấy tiểu thư ma...

Võ lâm cao thủ? Phu nhân tể tướng ngắt xiu? Thì ra còn có những chuyện này nữa, thế mà nàng không hay biết gì. Nếu vậy... có khả năng Mộc Tiểu Văn bị dã thú ăn thịt rồi. Nghĩ vậy, tâm Mộc Tiểu Văn lại trùng hẫng xuống.

Mộc Tiểu Văn thở dài một hơi, đồng thời phát hiện Dực nhi lại đang khóc thút thít.

Dực nhi? – Mộc Tiểu Văn ngạc nhiên, một bên hỏi một bên đưa tay lên lau nước mắt cho Dực nhi. – Người làm sao vậy? Có phải lại nghĩ tới chuyện trước kia không? Đừng khóc, đừng buồn nữa... không phải ta đang rất khỏe mạnh đứng ở đây sao?

Dực nhi lau lau nước mắt. Dưới lớp y phục nam nhân trông nàng nhỏ gầy, khuôn mặt thanh tú ướt nước mắt. Đối với Mộc Tiểu Văn, nàng lúc nào cũng quan tâm, lo lắng cùng đau lòng.

Tiểu thư, Dực nhi là đang thay người mà đau lòng. Người yêu điện hạ, lại vì ngài ấy mà tự vẫn. Tiểu thư khó khăn lắm mới sống sót trở về, vậy mà ngài ấy nửa điểm cũng không có quý trọng, ngược lại còn để cho tiểu thư chịu nhiều ảm ức, khổ cực hơn. Tại sao trái tim của điện hạ lại tàn nhẫn như vậy chứ? – sức nhớ ra điều gì đó, Dực nhi giương mắt nhìn Mộc Tiểu Văn. – Tiểu thư, chỉ bằng Dực nhi nghĩ ra một cách để tiểu thư và điện hạ ở chung trong phòng. Nếu tiểu thư vì điện hạ mà hoài thai một tiểu hài tử thì nhất định tiểu thư sẽ không phải chịu khổ nữa. Điện hạ vẫn chưa có tiểu hoàng tử, nếu như tiểu thư có tiểu hoàng tử trước thì nhất định ngài ấy sẽ rất vui và lão gia phu nhân cũng phấn khởi vô cùng. – nói xong, vẻ mặt Dực nhi hào hứng sáng chói lên.

Mộc Tiểu Văn lùi lại vài bước, dở khóc dở cười. Bảo nàng bò lên giường tên Lý hoàng tử thối kia sao?

Chuyện này.... không có được đâu. – Mục Tiểu Văn bị khó xử, vò đầu bứt tai. Thoảng thấy có người đi tới, nàng vội vàng nói sang chuyện khác. – Có người tới rồi, chúng ta nói chuyện này sau đi. – không để Dực nhi lên tiếng, Mục Tiểu Văn vội vàng rời đi.

Dực nhi ơi Dực nhi, không lên tiếng thì thôi, chứ nếu lên tiếng thì.. toàn nói chuyện nổi da gà không à.

54. Q.1 - Chương 55

Công tử. – vài người nam nhân đứng chờ ở phía bìa rừng, thấy Mục Tiểu Văn trầm tư đi tới liền lên tiếng hỏi.

Lúc này Mục Tiểu Văn chưa có gỡ mặt nạ xuống, thanh âm vì viên thuốc mà khàn khàn.

Nói đi!

Mấy người liền đem vài chuyện nói tới. Kinh thành không thiếu người tài, mấy người này khinh công không phải hạng thường, lại quen thuộc với địa hình rừng núi cộng thêm bản tính chân chất nơi thôn quê nên Mục Tiểu Văn nghĩ là rất thích hợp làm nhiệm vụ này. Mục Tiểu Văn cấp bạc đầy đủ và bọn họ cũng tận tâm hết sức mà làm nhiệm vụ. Mọi người chia làm hai nhóm, một nhóm đứng ở trên ném đá xuống, còn một nhóm thì ở bên dưới nhặt tìm. Nếu bên dưới có phát hiện gì đó thì đánh tín hiệu cho phía trên sau đó lập tức báo cho Mục Tiểu Văn biết. Những người này đều do Dực nhi tìm được. Nghe nói khinh công thật sự là tồn tại, Mục Tiểu Văn hưng phấn vô cùng, muốn học tập xem sao nhưng trải qua vài buổi luyện tập thử thì thấy mình... không có tư chất.

Sáng sớm ngày hôm qua có ném một hòn đá xuống nhưng mãi tới hôm nay vẫn chưa có tìm thấy. Hòn đá khá lớn, được ném từ chỗ đứng cách vách chừng một thước; Mục Tiểu Văn cố tình khắc lên một mặt đá dòng chữ “Ta còn sống” bằng tiếng Anh, còn mặt kia thì khắc một chữ “Văn”. Nàng thầm cầu mong, dù chỉ là một phần vạn, ma ma sẽ nhìn thấy viên đá này và sẽ giúp bà yên tâm hơn.

Mục Tiểu Văn đứng bên vách đá quan sát một hồi và bắt đầu ước chừng khoảng cách khi một người đứng từ chỗ này ngã thẳng xuống dưới. Trầm ngâm một hồi, nàng quay sang người bên cạnh hỏi:

Lúc ném viên đá có quan sát kỹ hay không? Hay là nó mắc ở giữa vách núi rồi?

Tại hạ đã leo xuống xem xét nhưng sau khi xuống được một đoạn thì không nhìn thấy gì nữa vì có một lớp sương mù rất dày bao phủ. – một nam tử đứng gần đó đáp.

Mục Tiểu Văn lại nhìn xuống một nữa. Lúc này thời tiết tương đối lạnh, nhìn xuống chừng tám mươi thước quả nhiên cảnh vật bên dưới trở nên mờ ảo vì lớp sương mù dày. Nếu thế này thì sẽ không thể xác định được chính xác khoảng cách cũng như tốc độ của hòn đá khi rơi xuống. Giả như khoảng cách là 80 thước, hòn đá rơi xuống chừng 4 giây là tới đáy, tốc độ khi đó khoảng 40 thước mỗi giây. Nói cách khác, nếu hòn đá thật sự đã xuyên qua không gian thời gian thì chắc chắn tốc độ phải lớn hơn 40 thước/giây. Nếu như muốn dùng người để thử nghiệm, cho dù có để một lá chắn ở giữa lưng núi nhưng với tốc độ này thì cái lá chắn kia đỡ không nổi. Mà nếu dùng dây thừng buộc người thả xuống dưới, dù dây thừng có chắc chắn, có dài mấy thì người vẫn bị trọng thương.

Mục Tiểu Văn lại hỏi tiếp:

Có cách nào để người ta từ đây nhảy xuống vách núi mà không bị thương tổn không?

Mọi người im lặng, không ai lên tiếng.

Mục Tiểu Văn trầm thở dài, một lát sau mới nói:

Vẫn tìm viên đá đi. Tiếp tục ném đá xuống, lực ném và khoảng cách cứ giống với hòn đá kia.

Mọi người kéo nhau đi.

Ôi, cuối cùng vẫn không có gì tiến triển.. hay là dừng quá vội vàng? Nhiều ngày trôi qua, viên đá vẫn chưa được tìm thấy, trong lòng Mục Tiểu Văn có chút mong chờ. Sau khi trở về, nàng nhất định sẽ đọc thật nhiều sách về địa lý, về lịch sử, về các triều đại.. nàng sẽ mượn thật nhiều sách để đọc. Nàng sẽ học lên cao, sẽ tìm hiểu về môn vật lý, về tốc độ.. Mấy cái môn này cũng không tồi, học không thừa.

...

Cuộc sống vẫn diễn ra như thường. Nàng trở lại tửu lâu, tiếp tục làm tiểu nhị.

Có thêm cái tên Lý Vân Thượng kia, Mục Tiểu Văn quả thật không muốn lên nhĩ gian nữa. Mỗi ngày uống trà, tên họ Lý thối kia bo 3 lượng bạc. Một lần pha trà mà nhận được 3 lượng bạc, nàng đau đớn đến lú lừ. Mỗi lần nàng mướn người đi ném hòn đá, 6 người một ngày cũng chỉ có 3 lượng bạc!>Sau một thời gian sống ở nơi này, Mục Tiểu Văn càng hiểu được giá trị của đồng tiền, lượng bạc. Một văn tương đương với hai mao tiền, một lượng hai bạc trắng ước chừng là một ngàn văn; vậy thì một đồng tiền tương đương với hai trăm nhân dân tệ. Mà một lượng hai hoàng kim tương đương với mười hai lượng bạc trắng, tức là hai ngàn nhân dân tệ.

Bên ngoài bán một cái bánh bao nóng là hai văn tiền, tức là bốn mao tiền; tiền lương của Mục Tiểu Văn là mười hai lượng bạc trắng một tháng, tức là hai ngàn nhân dân tệ. Tên họ Lý thối kia chỉ uống có một lần trà mà trả ba lượng bạc, tức là sáu trăm nhân dân tệ; quần áo hần mặc trên người theo Dục nhi nói thì ít nhất là hơn mười hai hoàng kim, tính ra là hơn hai vạn nhân dân tệ!

(đoạn nì liên quan tới tiền tệ của TQ nha.. t chỉ tìm được 1 đơn vị, 1 NDT~2 ngàn 8 tiền Việt Nam.. tính ra 2 vạn NDT~ gần 60 triệu VND

Còn lượng, hoàng kim thì tính theo thời giá của vàng, bạc hiện nay cũng ra kha khá á các nàng ạ
^o^)

Chênh lệch lớn như vậy, thế mà hần lại keo kiệt cho tiền bo! Mà nàng vốn là chịu trách nhiệm ghi chép sổ sách, vì Khinh Phong nên mới kiêm thêm cái chức tiểu nhị, dựa vào cái gì mà phải phục vụ hần?

Chờ ọi người uống xong trà, Mục Tiểu Văn theo lệ đi vào, mặt không đỏ - tim không nhảy loạn, nhận tiền bo từ Khinh Phong và Thôi Minh Vũ. Nhìn thoáng qua Phương Mặc, Phương Mặc lần này phối hợp rất ăn ý, sau khi đưa ra một thỏi bạc thì hần cũng không quên cười trộm vài cái.

Mục Tiểu Văn tiếp nhận lấy, miệng lẩm nhẩm, ít nhất là hai, ba lượng rồi. Nàng vẫn chưa có đi ra, đứng im một bên, hữu ý vô ý mà liếc về phía Lý Vân Thượng.

Lý Vân Thượng cực kỳ ưu nhã cúi đầu nhấp một ngụm trà, mái tóc đem mềm mại chảy xuống bờ vai, đôi mắt sáng ngước lên, thần nhiên nói:

Bốn công tử cũng phải bỏ thêm bạc sao?

Đối với chuyện tiền bo thì tùy ý công tử. – Mục Tiểu Văn khoanh tay đứng đó, không hề

Thạch Lan lập tức nhăn mày, nũng nịu quát:

Tiểu nhân lớn mật, dám ngang nhiên đòi tiền sao? Ai cho ngươi lớn gan như vậy?

Cha mẹ cấp! – thái độ của Mục Tiểu Văn không hề không giận.

Ngươi... ngươi đúng là một tên tiểu nhị xấu xí, có tin bốn cô nương đánh ngươi không?

Tin! – cũng không phải là chưa đánh. Chỉ là, bây giờ nàng sẽ không dễ dàng để người ta khi dễ nữa.

Ngươi... - Thạch Lan tức giận đến nổi trợn mắt.

Thạch Lan, nếu động thủ thì nàng sẽ bắt lợi đó. – Phương Mặc chậm rãi nói lý, sau đó quay sang Lý Vân Thượng. – Lý công tử chắc cũng đã quen với tính cách kiêu căng này của nàng nên không sao, nhưng nếu không biết cách chừng mực thì chỉ sợ gây ra chuyện không hay.

Lý Vân Thượng mỉm cười, cái cười cực kỳ mập mờ. Hần nhìn Phương Mặc một chút rồi lại quay sang đánh giá Mục Tiểu Văn một chút, sau đó hữu ý vô ý nói với Thạch Lan:

Lan nhi, làm cái gì cũng phải cẩn thận. Nếu người đánh hấn thì ta tin chắc Phương Mặc sẽ liều mạng với người đó.

Thạch Lan làm một bộ dáng hiểu chuyện, ánh mắt vừa mập mờ vừa châm chọc quét qua Mục Tiểu Văn một cái. (đồ cả nhà vì sao á???)

Đột nhiên Mục Tiểu Văn cảm thấy mất hứng, tội gì nàng phải đứng ở đây mà nghe người ta nói hư nói vượn, mà hứng chịu khí giận chứ?

Nếu có hy vọng trở về nhà mình thì nàng đã nhanh chóng thoát khỏi nơi này rồi!

55. Q.1 - Chương 56

Nhưng rốt cuộc phải làm sao mới có thể về nhà đây?

Thở dài, lại thở dài... hay là không có cách nào nữa rồi.

Khi đứng ở bên cạnh bọn họ, tâm trí của Mục Tiểu Văn luôn bay rất xa rất xa. Trong nhĩ gian được bố trí vô cùng sang trọng, những vị công tử ngồi nói chuyện, những ống tay áo phất phơ bay trong gió; phong cảnh bên ngoài cửa sổ tươi mát trong lành.

Vô tình xuyên qua đến nơi này, gặp phải bao chuyện, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phải phản kháng hay bị xử phạt.. Hết thấy.. hết thấy, giống như đang chìm trong một giấc mộng vậy.

Khinh Phong bí ẩn, Thanh Y mặt không biến sắc, Phương Mặc phong lưu lẻo mép, Thôi Minh Vũ thâm sâu khôn lường, Thạch Lan kiêu ngạo sắc xảo cùng với một trái tim hoàn toàn tách biệt... Lý Vân Thượng.

Nàng có quan hệ với bọn họ sao? Phải chăng đây chỉ là trong giấc mộng? Nếu vậy, bọn họ ở trong giấc mộng của nàng, hay là nàng ở trong giấc mộng của bọn họ? Tỉnh mộng, nàng có thể trở về nhà không?

- Tiểu nhị! – có người gọi nàng.

- Tiểu nhị! – người nọ lại gọi thêm một tiếng nữa.

Mục Tiểu Văn giật mình lấy lại tinh thần. “Dạ có!”. Hai tròng mắt tập trung trở lại, vô tình lại đụng phải một ánh mắt khác đang mỉm cười.

Đồng tử đen nhánh tò mò, gương mặt trắng triết, đôi môi mỏng hơi hơi đỏ, tóc đen mềm mại, bộ dáng tự tiếu phi tiếu khuynh quốc khuynh thành. Đây.. đúng là một cực phẩm!

Lý..... Lý Vân Thượng?!

Mục Tiểu Văn lập tức ý thức được mình đang đối diện với ánh mắt của tên họ Lý đáng ghét kia, môi khẽ run run lên, nàng vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

Lý Vân Thượng thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, hướng về phía Phương Mặc, khẽ cười nói:

- Như người nói, quả thật là tiểu nhị này có chút ý tứ.

Thạch Lan hướng về phía Mục Tiểu Văn, hắng giọng nói:

- Thức ăn còn chưa chịu mang lên nữa. Tiểu nhị ca, có phải nên làm việc rồi hay không?

Trong lòng Mục Tiểu Văn hung hăng mắng thầm một tiếng rồi đi xuống dưới lầu. Phương Mặc cũng nhanh chân theo sau.

Mục Tiểu Văn đột nhiên đứng lại, Phương Mặc này giờ vẫn theo sát ở phía sau hoặc là không kịp nhìn thấy hoặc là cố ý làm như không dừng được bước chân nên đụng mạnh một cái, liền đem Mục Tiểu Văn “gói” vào trong lòng ngực>Mục Tiểu Văn không chút lưu tình dùng khuỷu tay thúc vào ngực hấn một cái; Phương

Mặc ăn ý lập tức buông nàng ra, cười khanh khách đứng sang một bên, lại còn làm một bộ ánh mắt “Ta chiếm được tiện nghi rồi nhé”.

- Phương Mặc. – Mục Tiểu Văn nghiêng đầu liếc hần một cái. – Không phải tên thói Lý tử kia tưởng chúng ta có loại quan hệ này chứ?

- Thối Lý tử? – Phương Mặc cười tới tấp miệng. Nhìn thấy ánh mắt Mục Tiểu Văn lạnh băng, lúc này hần mới thu lại bộ cười, nghiêm trang mà trả lời. – Bỏn công tử nghĩ.. chắc là như vậy.

Bị người ta nghĩ rằng mình là ái nam, thật là không sao cả ư? Trong lòng Mục Tiểu Văn ai oán than lên một tiếng.

Mấy ngày hôm nay nàng quan sát thì có cảm giác Phương Mặc giống như một đứa trẻ to xác vậy.

Cái gì mà hoa hoa công tử phong lưu, không phải là người không có tướng mạo hay năng lực mà là không có loại khí chất này. Phong lưu? Vậy thì phải xem hần trên giường như thế nào đã.

Chỉ tưởng tượng tới một chút mà Mục Tiểu Văn đã nhin không nổi mà cười khúc khích. Hoàn toàn không có khác cảnh hai người ngồi trên giường chơi đùa tranh giành nhau thứ gì đó.. giật qua giật lại...

Hơn nữa, Mục Tiểu Văn cảm thấy mỗi lần Phương Mặc chạm vào nàng cũng không giống với đụng chạm thật sự.

Hần giống như là đang ôm một nàng búp bê vải vậy.... Cho nên có thể ví hần như một chú chó nhỏ, mỗi khi nhìn thấy cái gì đó thì chỉ thích cắn cắn, ôm ôm một trận. Thật khó tưởng tượng là hần đã có thể có thiếp.

Phương Mặc chăm chú nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Nhưng thật khó tưởng tượng được là người chấp nhận vào nhà giam ngồi, lại còn chịu ngồi tẩy quần áo. Kỳ thật người không phải làm những chuyện như thế, vì dù gì người cũng là vợ của nhị diện hạ, ngay cả nhị diện hạ cũng không thể tùy tiện mà xử phạt người như vậy, chứ đừng nói tới một Lan phi nho nhỏ kia. – vừa nói Phương Mặc vừa cầm lấy tay nàng. – Nói vậy nhưng vết chai sần, nhưng vết xước này là do phải ngồi tẩy quần áo sao?

Mục Tiểu Văn ngây ngốc. Cái gì, sao hần lại vô tư thể hiện cái dáng vẻ ôn nhu mê hoặc lòng người này chứ? Chẳng lẽ những cô gái kia là nhìn thấy vẻ mặt này của hần nên mới thích hần sao?

Mục Tiểu Văn vội vàng rút tay về:

- Không có gì, cùng lắm là như vậy thôi. – nàng vốn tới từ thời hiện đại, để sống được thì phải tự biết dựa vào sức mình chứ không có thói quen dùng quyền thế. Hơn nữa, trong lòng nàng vẫn luôn tự nhắc nhở rằng nàng phải tự mình vì Mục Tiểu Văn mà chuộc tội ch sử dụng tới quyền lực mà đè người.

Còn có rất nhiều chuyện mà nàng không biết nữa. Ngay cả những tôn ti quy củ của thế giới Trung Quốc cổ đại này nàng cũng không hiểu chứ đừng nói tới mấy cái chuyện mất hay có quyền lực.

Nàng mau chóng gạt đi mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, bước nhanh về phía trước nhưng lại không cẩn thận sẩy chân một phát.

Thét lên một tiếng tưởng chừng như sắp ngã úp xuống, Phương Mặc lại không có kịp lao ra đỡ lấy nàng, đột nhiên một thân ảnh màu xanh nhanh như chớp mà lao tới.

Vốn chỉ muốn giữ nàng lại nhưng không ngờ Mục Tiểu Văn lại đang đứng ngay bậc thang, chỉ nghiêng một chút là té thẳng xuống dưới; bởi vậy thân ảnh màu xanh bắt đầu ôm lấy nàng. Nháy mắt, công phu được thể hiện, cả hai người đã tung bay xuống dưới lầu.

Trời, là Thanh Y? Vừa rồi là khinh công nữa sao? May mà trên và dưới chỉ cách nhau có một lầu, nếu không thì lại được phải chứng kiến một màn kinh hiểm rồi. (kinh hiểm=thất kinh và nguy hiểm).

Mục Tiểu Văn bị ôm vào một lòng ngực rộng lớn, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt không chút thay đổi kia.

- Thanh Y? – thanh y tựa hồ có chút ngạc nhiên. Mục Tiểu Văn liền thử gọi một tiếng.

Mặt Thanh Y bối rối, ánh mắt trốn tránh và dĩ nhiên là nhanh chóng buông hai tay ra.

Mục Tiểu Văn rơi “phịch” một cái xuống dưới đất, cái mông như thể toét ra thành bông hoa bốn cánh vẩy.

- Thanh Y.. người...?! – Mục Tiểu Văn giãy dụa đứng lên dưới sự giúp đỡ của Phương Mặc, xoa xoa cái mông, đau điếng tới cau mày thành một đường thẳng liền. Có hoảng thì cũng không tới mức như vậy chứ? Nhìn hắn thế nào cũng là một thị vệ tài giỏi, chẳng lẽ hắn không biết tới bốn chữ “Gặp nguy không loạn” ư?

Thanh Y áy náy mà nhìn, lúc thấy hành động Mục Tiểu Văn xoa xoa cái mông thì thần sắc chợt cổ quái. Định nói cái gì đó nhưng lại thôi, lẳng lặng xoay người rời đi.

Mục Tiểu Văn nghiêng răng nheo mắt nhìn theo.. kỳ lạ, thật sự là kỳ lạ mà! Nàng quay đầu nhìn sang Phương Mặc thì Phương Mặc lúc này cũng làm một mặt cổ quái.

Quả thật là vô cùng kỳ quái mà!

Biểu hiện không bình thường kia của Thanh y có khả năng hắn đã biết nàng là nữ rồi! Trước khi đeo mặt nạ và làm biến đổi giọng nói thì Thanh Y chỉ thấy qua nàng một lần; nhưng khi đó Mục Tiểu Văn cũng cải trang rất cẩn thận.

Nàng cố tình mặc quần áo nam nhân kín tới cổ, bộ ngực được n chặc bằng phẳng, thanh âm cũng cố ý làm cho thô và trầm xuống... Hắn chỉ là một người hầu, rõ ràng không có chút biểu hiện nào là cho thấy có kinh nghiệm về nữ nhân thì làm sao cảm nhận được? Có khi nào Khinh Phong cũng đã biết nàng là nữ tử rồi không?

Phương Mặc ở một bên cười nham nhở:

- Sao ngươi nghĩ là hắn chưa từng ôm qua nữ nhân?

Phương Mặc nhắm chán đá đá chân, hắn luôn thích bắt bẻ suy nghĩ của nàng. Mục Tiểu Văn liếc mắt một cái, châm chọc nói:

- Cho dù có kinh nghiệm thì cũng không có nhiều như ngươi.

Nhưng biết đâu, biểu hiện kỳ lạ kia không phải bởi vì phát hiện ra nàng vốn là con gái.

Tóm lại, phải thử mới biết được!

Cảnh thứ nhất...

- Thanh Y, cho ta xem tay ngươi một chút. – đứng dưới lầu, Mục Tiểu Văn đột nhiên nhảy tới vươn tay cầm lấy cánh tay của Thanh Y, thần sắc cực kỳ nhẫn nại.

Cảnh thứ hai...

- Bốn công tử đúng là bị dọa phát hoảng mà. – ý đồ làm trò trước mặt Thanh Y, Phương Mặc ngang nhiên khoát cánh tay của mình lên vai Mục Tiểu Văn. Nhìn trộm một cái, gân xanh Thanh Y nổi lên từng trận.

Cảnh thứ ba...

- Hả... ~~ – một tiếng hét lại vang lên. Mục Tiểu Văn cố tình làm bộ sắp ngã sấp xuống; Thanh Y theo phản xạ lại đỡ lấy nàng nhưng một lần nữa.. nhanh tay buông nàng ra.

Đúng là rất cổ quái nha!

- Chẳng lẽ hắn theo dõi ta sao?

- Hối thì biết liền!

- Hắn không nói thì biết làm sao? Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn đã, tránh đánh rắn động cỏ... – Mục Tiểu Văn dường như đã bị mấy cuốn sách về âm mưu nơi hậu cung ám ảnh, cho nên mới bịt miệng tên Phương Mặc không kiên nhẫn kia lại, không để hắn gây chuyện.

Kế hoạch lập tức được hành động. Thanh Y đang ngồi ở một góc khu vườn phía sau.

- Thanh Y, ta có việc muốn thỉnh giáo ngươi. – về mặt Mục Tiểu Văn cực độ hồn nhiên mà tới gần Thanh Y, nàng đứng cách Thanh Y chỉ chừng một thước. Thấy khuôn mặt hắn đột nhiên ửng đỏ lên, trong lòng nàng đã có vài phần xác định.

- Công tử có việc gì xin cứ nói. – khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần. Thanh Y ôm quyền giơ lên, thấp giọng nói. Khuôn mặt hơi nghiêng đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của Mục Tiểu Văn.

- Người ngay thẳng không bao giờ làm điều mờ ám. Ngươi cũng là người thẳng, mấy hôm nay có lẽ ngươi đã quan sát hết mọi chuyện rồi. Bốn công tử muốn hỏi, rốt cuộc ngươi đã phát hiện ra điều gì?

- Công tử thử lòng Thanh Y? - Thanh Y quay đầu nhìn thẳng, dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Mục Tiểu Văn. Rõ ràng vì cái khoảng cách quá gần này mà hắn quần bách vô cùng, phải cố gắng lắm mới có thể nhìn thẳng Mục Tiểu Văn.

Lông mi Thanh Y run rẩy, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp có chút gấp gáp khiến cho Mục Tiểu Văn cảm giác mình như là một người đi ban phát ơn huệ còn hắn là một tiểu quan may mắn được nhận. Bất giác trong lòng nàng sinh cảm giác tội lỗi.

Không thể phủ nhận, Thanh Y trông rất thanh tú, chỉ là về mặt lúc nào cũng nghiêm túc quá mức.

Mục Tiểu Văn lui về phía sau từng bước, giãn khoảng cách giữa hai người ra. Nét mặt bất động thanh sắc, đáy lòng đột nhiên có điệu nhạc ngân lên khiến trái tim cứ thỉnh thoảng đập liên hồi.

56. Q.1 - Chương 57

- Ngươi biết đó là thử lòng? – Mục Tiểu Văn lấy tay ôm ngực, chớp chớp hàng mi nhìn hắn.

- Thanh y không biết. – khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng, đôi mắt như run rẩy từng hồi. Mục Tiểu Văn tuy đã lui lại vài bước nhưng khoảng cách vẫn không xa hắn là bao. Chắc chắn là có gì đó mập mờ nên Thanh y mới kinh hoảng như vậy.

Mặc dù kinh hoảng, mặc dù bị người ta nhìn thấy bản thân mình đang kinh hoảng nhưng lại không tỏ ra thua thế.

Tại sao?

- Khinh huynh, cũng chính là chủ tử của ngươi, thân phận không hề đơn giản. Có lẽ các ngươi không muốn giấu diếm, chỉ là chưa tới lúc nói ra thân phận thật sự của mình. Mà ngươi là người hầu của Khinh Phong, dĩ nhiên là được tôi luyện rất nhiều, sẽ không có chuyện vì một việc nhỏ nhặt mà tâm loạn. Tuy nhiên, có một khả năng.. vì ngươi thích ta cho nên mới có loại biểu hiện này...

Khi nói tới hai chữ “thích ta”, Mục Tiểu Văn nhìn trộm Thanh Y một cái. Đúng như nàng đoán, quả nhiên mặt Thanh Y đỏ đơn, thậm chí có chút áp lực “tự trách”.

- Có lẽ ngươi đã biết ta vốn là nữ. Mặt khác, ngươi chắc chắn là đã biết thân phận thật sự của ta và thân phận kia có liên quan rất lớn tới chủ nhân của ngươi. – Mục Tiểu Văn ép từng bước, ranh mãnh mà tới gần Thanh Y không cho hắn trốn tránh được. Nàng nhìn hắn, cố tình tạo ình một bộ dáng hết sức “không tốt”.

Thanh Y không hề tỏ ra ngạc nhiên, hắn ngậm miệng không nói, thà chết cũng không tỏ ra điệu bộ nhún nhường, chấp nhận.

Khuôn mặt hắn vẫn không ngừng đỏ bừng lên.. Nếu cô nào gặp phải một người nhút nhát không khác gì nữ tử như hắn thật đúng là.. đau đầu.

- Vậy thì.. rốt cuộc thân phận Văn nương nương hay là thân phận chi nữ của tể tướng là có liên quan tới chủ nhân của ngươi?

Không gian lặng im một hồi lâu.

- Thanh Y, với năng lực của ngươi thì nhất định là giấu được ta. Ngươi cần bản là không muốn giấu diếm ta phải không? Nếu vậy, tại sao lại không nói ra được?

Không gian lại tiếp tục lặng im.

- Ngươi thật sự không nói sao?

Một trận gió thổi qua, những cánh hoa rơi lả tả xuống. Theo phản xạ, Thanh Y đưa tay đặt lên thanh kiếm bên hông, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Một con người kiêu ngạo phóng đảng cùng vẻ mặt cảnh giác hiện lên trước mặt Mục Tiểu Văn – một nữ tử tay không tác sắc.

Đột nhiên Mục Tiểu Văn cười khì khì, hai tay chắp lại sau lưng:

- Muốn giết ta sao?

Giống như là không ngờ được Mục Tiểu Văn lại thoải mái nói ra những lời này, tay Thanh Y khẽ run run.

- Kinh Phong chính là Kinh Phong, Thanh Y chính là Thanh Y, làm sao có thể liên quan tới ta được chứ. Vừa rồi ta chỉ là đùa ngươi một chút thôi. Ngươi đi đi! – cái gì mà âm mưu, cái gì mà toan tính, đương nhiên là không thể có mối liên quan gì với nàng rồi.

Thanh y ngạc nhiên. Nếu Mục Tiểu Văn không nhìn lầm thì thậm chí gân xanh của hắn đang nổi lên. Nếu như không kịp giải thích câu nói kia chỉ là đùa thì đã làm cho hắn... tức giận không?

Mục Tiểu Văn len lén lè lưỡi. Nháy mắt, Thanh Y đã xoay người nhanh chóng rời đi.

Phương Mặc từ chỗ khuất đi tới, tự tiểu phi tiểu:

- Ngươi thật sự không muốn biết sao?

- Đương nhiên.

Cứ tưởng Phương Mặc sẽ cố ý nói thêm câu gì đó chọc vào nhưng hắn chỉ làm vẻ mặt “đã hiểu”, gật gật đầu cho có lệ rồi nhân tiện cầm lấy tay Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn không có né tránh nữa. Thành thật mà nói thì mỗi khi ở bên cạnh Phương Mặc nàng thấy rất thoải mái. Vậy thì cứ coi hắn là một người bạn thân tốt bụng đi.

Hai người nhìn nhau cười hì hì rồi rời đi. Thanh Y từ chỗ tối đi ra, liếc mắt nhìn theo bóng hai người kia một lát sau đó bước đi.——

Tại một nơi khác..

Một nữ tử tướng mạo ôn nhu đang nơm nớp lo sợ quỳ gối trước mặt một gã tử y. (mặc áo màu tím)

- Vương gia, nô tỳ không dám nữa, tha cho nô tỳ lần này đi. – nữ tử không ngừng dập đầu, nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt.

- Ồ!? – nam tử mặc áo tím lấy tay mân mê chơi đùa với thanh đao, giống như không bị ảnh hưởng gì vì những lời cầu xin kia, thuận miệng nói. – Không dám nữa? Nhưng thật không biết có tin được không. Nếu tất cả nha hoàn bên cạnh bổn vương đều như ngươi, bán đứng bổn vương rồi lại nói một tiếng là không dám nữa.. thì bổn vương phải làm sao đây? Khi đó, bổn vương đáng chết không có chỗ chôn rồi.

Tựa hồ tâm tư nam tử không có để ở đây mà đang phiêu du tại nơi nào đó, vẻ mặt thản nhiên, dung mạo xinh đẹp, ánh mắt trong suốt. Song nữ tử kia thì toàn thân lạnh run, hoảng sợ mà ra sức dập đầu.

- Kinh Phong vương gia tha mạng, Kinh Phong vương gia tha mạng.

Kinh Phong đứng lên, ngồi xổm xuống đối diện với nữ tử và nở một nụ cười vui vẻ:

- Tử Ngôn có nói qua với ngươi chưa nhỉ? Bổn vương hành tẩu giang hồ lấy tục danh là Kinh Phong nhưng khi là vương gia thì không phải gọi Kinh Phong. Nữ tử ngươi thật si tình, Tử Ngôn chưa nói gì, bổn vương cũng chưa có nói gì; ngươi cái gì cũng không biết thế mà dám chết thay Tử Ngôn? Thật đáng tiếc, a.. thật

đáng tiếc. Nữ sát thủ nổi danh giang hồ lại hương tiêu ngọc vẫn tại nơi này.. Trước khi chết, chẳng lẽ người không có gì muốn nói sao?

Sau khi nghe xong lời này, nữ tử không còn tỏ thái độ cầu xin nữa, ngược lại, lạnh lùng đứng lên:

- Nếu vương gia đã biết tất cả thì mời vương gia động thủ đi. Thị Hồng vì Tử Ngôn có chết cũng không hối tiếc.

- Hảo, một người dám vì Tử Ngôn chết không hối tiếc. Thị Hồng, chắc người cũng biết thân phận thật sự của Tử Ngôn chứ? – Khinh Phong mỉm cười.

- Tử Ngôn chỉ là một thư sinh bình thường, vì vô tình đắc tội với Vương gia cho nên cả nhà bị giết. Nếu không phải Thị Hồng chạy tới kịp thời thì chỉ sợ Tử Ngôn cũng đã xuống hoàng tuyền rồi. Vương gia, người bạo tàn ngang ngược, nhất định sẽ không có được kết cục tốt đẹp. – nói xong lời cuối cùng, Thị Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi.

Khinh Phong nghe xong, nụ cười càng ngày càng tươi sáng.. rồi đột ngột tắt lịm. Hắn nhẹ giọng nói:

- Thị Hồng, người cũng biết bốn vương tên là Tử Khinh chứ?

Thị Hồng lạnh lùng Khinh Phong, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Khinh Phong không hề để lộ vẻ mặt biến hóa của nàng khỏi tầm mắt, tiếp tục nói:

- Tử Ngôn vốn là đệ đệ của bốn vương!

Đôi mắt Thị Hồng càng ngày càng nồng đậm nghi hoặc. Khinh Phong lại ngồi xuống, giống như đang tâm sự chuyện xưa, khoe miệng gờ lên một cái cười:

- Từ nhỏ, Tử Ngôn và ta đã có thói quen tranh nhau các món đồ, chỉ tiếc là hần tranh không được với ta. Mặc dù mẫu thân của ta chỉ là Quý phi nương nương nhưng người phụ hoàng sủng ái nhất chính là ta. Trừ dòng họ bên ngoại của hoàng hậu thì hơn nửa đại thần trong triều đều ủng hộ ta. Tử Ngôn dù là con đẻ của Quý Vi hoàng hậu nhưng hần và mẫu hậu của hần không được phụ hoàng coi trọng. Nếu hần thích cái gì đó, chỉ cần ta muốn thì phụ hoàng liền ban cho ta. Nữ tử mà hần thích cũng sẽ thích ta. Thị Hồng, người nói xem, vương đệ của ta có phải là rất đáng thương hay không?

- Tử Ngôn không phải là một kẻ ngốc, yếu đuối, ngược lại khắp nơi đều gây hấn với ta nhưng đầu không lại ta. Thị Hồng, người xem.. – Khinh Phong cầm thanh đao làm từ ngọc lưu ly đưa cho Thị Hồng xem. – Ta và Tử Ngôn vốn có một ước định, nếu có món đồ nào đó hần có được mà ta không có được thì bội đao lưu ly này cùng tất cả mọi thứ đều thuộc về hần. Bây giờ, người đồng ý vì hần giết ta thì hần sẽ là người thắng cuộc.

Khinh Phong mỉm cười tới độ trong suốt. Thị Hồng như người mất đi hoàn toàn khí lực, hai mắt mở to vì không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.. nước mắt như mưa mà rơi xuống.

- Thị Hồng, trước khi chết lại có người nói cho người biết hết chân tướng sự việc, người có thể an tâm mà đi rồi.

Thị Hồng dường như đã tê liệt nằm co quắp ngã xuống đất, nữ sát thủ lừng danh một thời đã không còn tồn tại nữa. Bất ngờ, nàng nhảy dựng lên, tay vung ra, độc châm còn chưa kịp bay đi thì hai tròng mắt nàng đã mở to, ngã phịch xuống đất.

Thanh Y đứng ngay sau nàng, mặt không đổi sắc mà rút tay về.

Khinh Phong nhấp một ngụm trà, thanh âm vừa trong suốt vừa yêu dã, mỉm cười:

- Chỉ cần một chiêu liền mất mạng. Thanh Y luôn rất nhân từ.

Thanh Y như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Giọng nói của Khinh Phong chợt lạnh băng:

- Thanh Y, người biết ta không thích ập a ập ứng.

- Vâng! – Thanh Y ôm quyền. – Công tử, Thanh y đã tra rõ, quả thật là Văn nương nương không hề si mê nhị hoàng tử. Theo mật báo cho biết, chuyện Văn nương nương ngồi nhà là có thật nhưng tin này đã bị nhị hoàng tử giấu kín, ngay cả phủ tể tướng cũng không hay biết gì. Sau đó, nàng còn bị sườn phi của nhị hoàng tử là Thạch Lan tự tiện phong cho cái tên “Vứt đi nương nương”. Chuyện này dường như khắp nơi đều biết, thậm chí đã truyền tới nhà dân thường trong kinh thành nhưng lại không có bất kỳ một tấu chương sắc phong nào nên.. nó trở thành trò cười cho thiên hạ. Văn nương nương còn phải làm những công việc như tẩy rửa quần áo trong phủ nhị hoàng tử, cho tới tận lúc này vẫn như vậy.

- Vậy nàng phản ứng như thế nào?

- Chưa hề phản kháng lần nào.

- Còn có chuyện gì nữa không? – Khinh Phong buông chén trà xuống.

- Thanh Y chỉ điều tra được như vậy.

- Được rồi, Thanh y, người không muốn nói thì ta sẽ không bức người. – Khinh Phong mỉm cười. – Thanh Y, tuy người là người do phụ hoàng phái tới nhưng bản chất là một cao nhân trong người không hề thay đổi. Nếu không phải là người có ân với phụ hoàng thì hiện tại chắc người đang tiêu dao giang hồ. Chỉ là.. Thanh Y, – Khinh Phong dừng lại một chút, trong nụ cười dẫn theo vài phần lãnh ý. – Thanh Y, ta khuyên người một câu, người phải biết nói những gì người cần nói và làm những gì mà người nên làm.

- Thanh Y tự biết, vương gia không cần lo lắng. – Thanh Y không có ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh lùng truyền tới.

- Nếu đúng như vậy thì bổn vương có thể an tâm rồi. – Khinh Phong mỉm cười, trong con người đã hiện lên lãnh ý. – Về phần Văn nương nương, nếu nàng không hề có tình cảm với nhị hoàng tử thì không có gì tốt hơn rồi. Cơ hội đến ta sẽ hướng tể tướng cầu hôn, tranh thủ thế lực của tể tướng ở Lưu Vân quốc này luôn.

- Nếu thật sự muốn cưới Văn nương nương, vậy công tử sẽ phải làm sao đối với nàng?

- Một nữ tử ngu xuẩn, Thanh Y, người nói xem ta nên đối với nàng như thế nào? – trong nụ cười của Khinh Phong không che giấu lãnh ý cũng sự khinh thường.

Thanh Y không nói thêm gì nữa, hẳn vốn không lạ gì với cách trả lời này.

Nhất thời, không gian trở nên im lặng. Suy nghĩ của Khinh Phong dường như đang bay tới một nơi nào đó rất xa xăm, khóe miệng như có như không ý cười. Thanh Y đang định lui ra thì Khinh Phong lại lên tiếng gọi hắn lại:

- Tìm một miếng ngọc bội thật tốt và đẹp, ngay mai ta sẽ tặng cho Mục công tử. – nói xong, ý cười của Khinh Phong dẫn theo chút sủng nịnh. Đây mới chính là Khinh Phong tinh khiết ôn nhu trong từ lâu kia.

Thanh y ngẩn người giây lát, rồi lại cúi đầu: “Vâng!”

57. Q.1 - Chương 58

Đầu xuân khí hậu vô cùng trong lành, ánh nắng ấm áp xen kẽ cùng hơi ẩm làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu. Mục Tiểu Văn lại bắt đầu những ngày làm việc của mình. Kỳ thực, làm tiểu nhị cũng không có gì là không tốt, vừa có thể kiếm bạc vừa có thêm kinh nghiệm xã hội, sau này có trở về thời hiện đại thì cũng có thể làm một ông chủ quản lý rồi.

Dự nhi nói, hòn đá lúc trước ném đi vẫn chưa có tìm thấy nhưng những hòn đá sau này đều tìm thấy hết. Câu nói phía sau giống như một sự đả kích nhưng tốt xấu gì thì vẫn chưa tìm thấy viên đá kia. Điều này vẫn có giá trị trấn an thần kinh yếu ớt của Mục Tiểu Văn.

Còn có một chuyện rất vui nữa đó là Khinh Phong tặng nàng một khối ngọc bội!

Miếng ngọc bội có màu xanh biếc, ánh sáng của nó làm cho người ta có cảm giác rất ôn nhuận. Khi tay Khinh Phong đem nó trao cho nàng, miếng ngọc bội nằm ở giữa lòng bàn tay trắng hồng của hắn làm cho lòng người có một thứ cảm nhận rất trân trọng. Mục Tiểu Văn quả thực cũng không định đưa tay ra nhận

nó vì tay nàng thường xuyên giặt quần áo, lại làm công việc của tiểu nhị nên lòng bàn tay đều thành vết chai thô ráp. Nàng có điểm thắc mắc, Kinh Phong không có luyện kiếm ư? Tại sao tay hắn lại mềm mại như vậy?

Người ta có lòng thì mình có dạ, Mục Tiểu Văn vui vẻ mà nhận miếng ngọc bội. Miếng ngọc bội nho nhỏ sáng long lanh trông rất đáng yêu, nàng thích nó tới mức không rời mắt đi được. Mân mê chơi một trận nàng mới cẩn thận đeo nó vào bên hông.

Kinh Phong công tử đúng là rất phong lưu, rộng rãi. Mục tiểu nhị xem như hôm nay có được may mắn rồi. – nói chuyện chính là Lý Vân Thượng.

Mấy ngày hôm nay, thái độ của Lý Vân Thượng đối với nàng tốt hơn nhiều. Có thể vì thi thoảng Mục Tiểu Văn nói những câu kỳ lạ làm hắn tò mò; ban đầu hắn vốn làm ngơ nàng, sau đó thấy nàng tranh luận về ba mươi sáu kế trước mặt mọi người nên mới từ từ thay đổi thái độ với nàng. Và hắn cũng dần thông cảm với thứ ngôn ngữ bất kính vì hoàn cảnh xuất thân của nàng là một tiểu tử sinh ra ở thôn nghèo. Hắn chấp nhận sự tồn tại của nàng! Thận chí có lúc hắn c với nàng nữa.

Loại cảm giác này rất kỳ quái!

Nàng không quen hắn, cũng không quen Thôi Minh Vũ, thậm chí cả Kinh Phong và Thanh Y cũng không quen luôn nhưng tại nhĩ gian này, mọi chuyện ngẫu nhiên diễn ra. Nó giống như một giấc mộng và nàng có thể trò chuyện vui vẻ với những công tử hào hoa mà nàng cho rằng chỉ có trong tiểu thuyết. Nàng cũng không rõ là chuyện gì đang diễn ra, cái gì cũng huyền ảo như một dòng chảy ngầm và nàng không biết đâu mới là chân tướng của giấc mộng này.

Từ lúc nào mà nàng đã có thể mạnh mẽ, không cần phải sợ hãi và chua xót khi đối mặt với trượng phu (chồng) của nàng? Và từ khi nào trượng phu của nàng thay đổi thái độ như vậy?

Tuy nhiên, Mục Tiểu Văn cũng không lấy làm lạ với tình hình hiện tại này.

Lẽ ra, nàng tới thời đại này, hắn là trượng phu của nàng, còn cha hắn là người có quyền lực cao nhất ở đất nước này.. dù có nói thế nào thì hắn nên quan tâm tới chính là cuộc sống của nàng và hắn. Bản thân nàng vốn là sinh viên của trường điện ảnh, tương lai là một diễn viên nên nàng biết, có đôi khi diễn viên chính không được yêu thích.

Những xử phạt kia là tự nàng chấp nhận nhưng luôn có một “cây úy khuất” cùng “không cam lòng” len lén đâm rễ và lớn dần trong lòng. Bởi một lẽ đơn giản, nàng vốn sinh ra và lớn lên ở một đất nước hiện đại, quan niệm bình đẳng ngang hàng đã ăn sâu vào xương tủy, mà cái gọi là tự tôn tự trọng thì nơi nào cũng có. Cho nên, người nào cũng tốt cả, chỉ có duy nhất tên thói Lý tử kia là nàng thấy không vừa mắt thôi.

Thản nhiên quét mắt qua Lý Vân Thượng một cái, Mục Tiểu Văn không nói một câu gì, hướng bên ngoài đi thẳng.

Nếu là trước kia thì Lý Vân Thượng chỉ mỉm cười để nàng tùy ý rồi đi nhưng lần này hắn lại lên tiếng kêu nàng:

Mục tiểu nhị!

Ồ, hay thật! Hắn lại đặt cho nàng một cái tên kỳ quái nữa, “Mục tiểu nhị”?!

chậm rãi xoay người lại, nàng nghĩ là còn nhiều người khác đang nhìn mình nên cố nhẫn nại mà cúi người:

Lý công tử còn điều gì phân phó? – hai tròng mắt dưới lớp mặt nạ tìm cách trốn tránh, có vẻ như đang phải chịu đựng một điều gì đó rất khó chịu.

Lý Vân Thượng chưa có vội đáp lời, hắn đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, bên môi vung lên một cái cười yếu ớt:

Tính tình Mục công tử quả nhiên rất thú vị, khó trách Kinh Phong công tử lại kết bái với người.

Mục Tiểu Văn nhanh quay mặt qua chỗ khác, cúi người thấp xuống chút nữa.

Vâng! – cái cúi người này nhẹ tới mức không thể nhẹ hơn. Cho dù là người nào thì cũng dễ dàng nhận ra được sự không kiên nhẫn của nàng.

Nếu Lý công tử không còn chuyện gì nói nữa thì tiểu địa xin cáo lui. – nàng nhanh chóng xoay người đi ra phía ngoài nhưng người ở phía sau cũng bước vượt qua, đứng ngăn trước mặt nàng và dùng tay bắt lấy cằm nàng.

Người.... – Mục Tiểu Văn giãy dụa thoát ra không xong, nhất thời nhìn sâu vào mắt Lý Vân Thượng.

Cặp mắt kia hàm chứa sự trêu tức cùng tò mò, đồng tử đen nhánh như phát ra ánh sáng; ngược lại, nàng thì không ngừng trốn tránh.

Mái tóc dài đen nhánh của hắn buông xuống gần sườn bị gió thổi bay đứng lên, Mục Tiểu Văn chỉ đứng chưa tới cằm của hắn nên tóc chạm vào mặt khiến nàng thấy ngứa ngứa khó chịu. Nàng phát hiện, đôi mắt hắn rất đẹp, ngũ quan cân đối, da thịt trắng trẻo và... đôi môi đỏ như sắc hoa hồng vậy.

Mục Tiểu Văn nhìn tới mức thất thần. Nam tử trông như thần tiên này thật sự là người mà nàng chán ghét vô cùng sao?

Lý Vân Thượng đứng đối diện câu dẫn ra một mặt cười nhẹ.. thực đúng là khuynh quốc khuynh thành mà! Chóp mũi của hắn nhẵn thín, láng mịn không hề giống với da tay của nàng, thực thô ráp. Hơn nữa

Hả, mụn đầu đen!

Mục Tiểu Văn nhanh chóng thối lui, lập tức đụng phải người phía sau.

Phương Mặc ôm cái mũi xoa xoa chút, tự tiểu phi tiểu mà nhìn nàng.

Lý Vân Thượng không nói gì, mỉm cười, lẳng lặng để Mục Tiểu Văn và Phương Mặc lại.

Phương Mặc, làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như vậy? – thấy Phương Mặc có điểm kỳ lạ, Mục Tiểu Văn nhìn không được liền hỏi.

Phương Mặc mở miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng lại cười nhạt một tiếng:

Không có việc gì.

Hắn không có việc gì nhưng nàng thì có việc gì. Không hiểu tại sao Mục Tiểu Văn có chút nhớ nhung Lý Vân Thượng. Có lẽ nguyên nhân thuyết phục nhất chính là do tình yêu của Mục Tiểu Văn đối với Lý Vân Thượng ảnh hưởng tới nàng thôi...!

Dường như vào ban ngày thì cơ hội tiếp xúc với Lý Vân Thượng nhiều hơn, nhưng khổ là trong một hoàn cảnh rất.. bất đồng. Khi đó, hắn xem nàng như một nam tử, hoặc là xem nàng như “nửa người bằng hữu”. (tức là chưa hoàn toàn xem nàng là bằng hữu) Tuy nhiên, Mục Tiểu Văn rất muốn nhìn thấy bộ dáng của hắn trong cuộc sống bình thường ở phủ nhị hoàn tử.

Khi nàng cùng Dục nhi quay về phủ thì trời đã tối. Không có đồng hồ nên nàng không biết được thời gian chính xác. Trung Quốc thời cổ đại chia một ngày thành 12 canh giờ, và nơi này cũng như vậy. Dục nhi nói bây giờ là giờ Dậu, gần giờ Tuất. Giờ Dậu tức là đang xế chiều, tương đương với khoảng thời gian từ năm giờ tới bảy giờ; giờ Tuất thì đã vào ban đêm, tầm bảy giờ tới chín giờ. Nói cách khác, bây giờ đã gần bảy giờ rồi.

Muốn vào nơi ở của Mục Tiểu Văn thì phải đi qua một khoảng sân nhỏ, ở cánh cổng có treo hai cái đèn lồng, còn bên trong thì có sáu cái khiến cho nơi ở của nàng lúc nào cũng chìm trong một ánh sáng nhạt. Từ mảnh sân này nhìn ra thấy bốn phía. Hai bên đối diện là phòng khách; hai bên thì một là phòng ngủ, một bên là phòng sinh hoạt. Vốn có hai phòng ngủ cho Mục Tiểu Văn và Dục nhi nhưng Mục Tiểu Văn sợ bóng tối nên bỏ sang ngủ một phòng với Dục nhi. Ban đầu, Dục nhi vừa ngạc nhiên vừa sợ nhưng Mục Tiểu Văn mặc kệ nàng, cứ nằm đó ngủ; cuối cùng Dục nhi không có cách nào khác đành phải chấp nhận và cũng quen dần.

Trong mắt người khác thì đây chính là một hoang cư (nơi ở hoang vắng, đìu hiu á...) nhưng trong mắt nàng thì cảnh sắc nơi đây rất tuyệt, không phải nơi nào cũng có được. Không có đồ điện nên không cần phải xem tivi hàng ngày; được ngủ cùng với Dực nhi nên không sợ lạnh, sợ bóng tối; không khí không bị ô nhiễm nên có thể quan sát được bầu trời đêm đầy sao đang phát sáng.

Quần áo thì do nàng mượn người đến tẩy nên gần đây Thạch Lan không có tới quấy rối nữa. Thỉnh thoảng, nàng có thể ngồi tâm sự với các nha hoàn khác để biết thêm một chút gì đó... Cứ như vậy, một buổi tối trôi qua không hề tẻ nhạt, ngược lại, rất tuyệt!

Có một công việc ban ngày nhàn nhã; có một phủ tể tướng làm chỗ dựa vĩnh viễn không lo không có tiền tiêu; có một nha hoàn Dực nhi trung thành, lúc nào cũng theo sát bên cạnh; có một lão công (chồng) nhưng lại không cần phục vụ hẳn; có thời gian rảnh rỗi thì nàng sẽ đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy. Nếu đây là cuộc sống mà mọi người nói là “vứt đi” thì Mục Tiểu Văn hy vọng cứ được mãi như thế này. Suy nghĩ này quả thật không hợp với những người trẻ tuổi như nàng nhưng nàng lại rất thích cái cuộc sống bình yên, nhàn chán này.

Mỗi khi vui vẻ thì người ta nghĩ muốn làm cái gì đó thì sẽ bắt tay vào làm ngay. Cũng như lúc này, nàng lại muốn đi “giảng giải” cho Lý Vân Thượng kia một trận nữa rồi.

Trước khi nàng xong việc thì Lý Vân Thượng đã trở về phủ. Suy nghĩ một hồi, nàng quyết định sẽ mang mặt nạ vào. Mỗi khi đối diện với hắn, nàng đều mang mặt nạ, cái này đã thành thói quen và nàng cũng không biết phải làm sao để có thể lấy khuôn mặt thật của mình để gặp hắn. Huống hồ, Phương Mặc viên thuốc thay đổi giọng nói mà Phương Mặc cho nàng hôm nay còn có tác dụng trong sáu canh giờ nữa. Phương Mặc nói tác dụng duy trì trong một ngày, nàng uống nó lúc tám giờ sáng thì phải sau tám giờ tối mới khôi phục lại giọng nói bình thường. (một canh giờ=2 tiếng đồng hồ)

Dực nhi đứng ở phía sau, nhỏ tiếng hỏi:

Tiểu thư, nếu điện hạ nhận ra thì biết làm sao?

Sẽ không sao đâu, lúc trước làm cũng ổn mà. Chỉ cần không lộ ra sơ hở là được. Người không nhớ sao?

Nhớ!

58. Q.1 - Chương 59

Lần trước không sao là vì nàng đã có chuẩn bị; còn lần này thì nàng vừa nghĩ tới liền làm chứ không có vạch ra kế hoạch. Không biết Lý Vân Thượng có nhận mình hay không nên Mục Tiểu Văn vẫn mặc bộ trang phục ở tiểu lâu, bên ngoài mặc thêm một mảnh áo khá dài tùy thời có thể cởi ra; và chiếc mặt nạ được tháo xuống.

Mảnh áo ngoài được làm từ loại vải rất thô mà Dực nhi và Mục Tiểu Văn vẫn một thân nam trang nên sẽ không có ai có thể phát hiện ra các nàng là nữ. Kỳ thật cũng không cần phải suy nghĩ gì ệt, hai người vốn đâu có mặc những bộ y phục diêm dúa, hoa lệ đâu.

Đầu tiên, nàng dùng thân phận Văn nương nương để đi qua khu vườn, khi tới gần chỗ của Lý Vân Thượng sẽ biến trở lại thân phận là Mục tiểu nhị. Về phần cái có sử dụng được hay không, hoặc là Lý Vân Thượng có xem một Mục tiểu nhị mạo muội như nàng là thích khách rồi bắt lại hay không thì nàng chẳng thèm quan tâm tới. Dù có lo lắng hay chuẩn bị chu toàn mọi sự tốt đẹp thế nào thì cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn; càng lo lắng thì càng có chuyện, càng không lo lắng thì càng không có chuyện. Cho nên, tùy tình thế mà đối phó, bản tính của nàng chính là như vậy.

Dực nhi theo ở phía sau thở dài một tiếng, nửa là giận hờn, nửa là sốt ruột:

-Tiểu thư, gây chuyện thì không tốt chút nào. Tiểu thư không gây chuyện thì không vui sao? Người cứ như vậy thì làm sao Dực nhi an tâm cho được?

Tâm Mục Tiểu Văn nửa thấy ấm áp, nửa thấy buồn cười.

Đi ra phía tây khu vườn thì có nha hoàn đi lại; xa xa cũng có vài tốp thị vệ đang làm công tác tuần tra ban đêm. Bọn họ nhìn thấy nàng cũng không dám bắt kính, dù sao nàng cũng là chủ nhân; nhưng cũng không một người nào có thái độ nịnh nọt; thái độ rất cầm chừng. Ngược lại, điều này làm cho Mộc Tiểu Văn an tâm hơn chút, nếu thật sự có người tới nịnh hót thì nàng mới không biết phải làm sao a!

Mộc Tiểu Văn cùng Dực nhi bước đi trong bóng đêm; mùa hè, bầu trời đêm thường sáng hơn các mùa khác. Hai người, một trước một sau chậm rãi như đang vui vẻ tản bộ. Dù sao muốn tìm hiểu Lý Vân Thượng cũng không phải chuyện phải làm ngay cho nên nàng lòng vòng thêm một hồi và đi tới Hinh viên.

Trèo lên một hòn giả bộ, nàng và Dực nhi ngồi trên nơi cao nhất, vừa thưởng thức cảnh đêm vừa nói chuyện.

Bây giờ Dực nhi đã quen với tích cách mới mẻ của Mộc Tiểu Văn; ngoại trừ vẫn trước sau như một mà quan tâm nàng thì chỉ cần nàng kiên quyết làm cái gì đó thì Dực nhi cũng không ngại. Song Mộc Tiểu Văn cảm thấy như mình đang làm một chuyện ác, nàng chỉ là một người xa lạ lại ngang nhiên chiếm đoạt thứ tình cảm đáng quý của Dực nhi dành cho Mộc Tiểu Văn.

Mộc Tiểu Văn ơi Mộc Tiểu Văn, bây giờ ngươi đang ở đâu?

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng nói của con gái và tiếng bước chân vọng từ xa xa tới. Mộc Tiểu Văn nhanh ý bảo Dực nhi mau trốn đi. Hai người đang ngồi chỗ cao nhất của hòn non bộ, mà bên còn có một hòn non bộ khác cao hơn nên các nàng kia không thể nhìn thấy các nàng.

Hai người chậm chậm bò xuống, ngồi xổm ẩn mình sau hòn non bộ, nường theo bóng đêm mà giấu; chỉ cần không phải là người cố ý đi tới thì sẽ không phát hiện ra các nàng.

Trong những người đi tới có Thạch Lan, Mộc Tiểu Văn nhận ra tiếng của nàng ta. Còn người kia thì nàng thấy quen quen nhưng không nhớ nổi là ai.

-Lệ phi. – Dực nhi nhỏ giọng nói.

Mộc Tiểu Văn nhớ ra rồi, đó là Ngũ Lệ, chi nữ của tổng đốc Nhị Giang. Mộc Tiểu Văn đã từng gặp qua và ấn tượng để lại là nàng ta với Thạch Lan không khác nhau là bao. Nhưng nàng Lệ phi này quá mức ôn nhu, lu mờ nên người ta dễ quên đi sự tồn tại của

-Lệ tỷ tỷ, hôm nay tỷ có hội thể hiện mình rồi. – giọng nói thạch Lan có chút khiêu khích.

-Lan nhi. – Ngũ Lệ có chút do dự, thanh âm vừa nhỏ vừa thấp. – Ta vẫn sợ, vạn nhất điện hạ... điện hạ không thích thì biết phải làm sao? – giọng nói của nàng mang theo vài phần ngượng ngùng, cơ hồ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nàng đang đỏ ửng lên vậy.

-Tỷ tỷ! – Thạch Lan tựa hồ có chút bất đắc dĩ, thở dài một tiếng rồi ôn nhu nói. – Điện hạ đối với nữ nhân chúng ta rất nhẹ nhàng, mà dung mạo tỷ tỷ cũng đâu ai hơn được. Chỉ cần tỷ tỷ dùng chút được do ta đưa và chủ động hơn thì nhất định sẽ được thỏa lòng mong muốn.

Mộc Tiểu Văn ngồi sau hòn non bộ nghe được câu này hai mắt mở to hết cỡ. Đây.... chẳng phải là những chuyện thầm kín chốn phòng the, đúng vậy, bọn họ hẳn đang nói đến cái chuyện trên giường... Xem ra quan hệ giữa hai người này không tệ lắm nên mới có thể thảo luận với nhau về loại chuyện tế nhị kia. Đúng là tiểu thuyết và ti vi là một chuyện, còn tiếp xúc với sự thật lại là một chuyện khác. Hai người con gái có cùng một chồng, song lại có được tình cảm thân thiết như thế này.. nghe có vẻ như hoang đường lắm..

Giọng nói Ngũ Lệ trở nên buồn bã:

-Nữ tử xinh đẹp trong phủ này không ít, tỷ tỷ ta cũng chỉ là một trong số đó. Bản lĩnh thì không được như muội muội, tính tình thì quá bình thường... muội muội bình thường vốn đã xinh đẹp đáng yêu, tất nhiên là có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ. Mặc dù điện hạ đối với nữ tử đều ôn nhu nhưng chỉ dành cho những nữ tử chính thức được thị tẩm (hầu ngủ). Hiện tại, trong phủ này trừ muội muội ra thì những người khác có chờ cũng không thể gần điện hạ. Vậy thì.. tỷ tỷ ta làm sao có thể gần điện hạ được chứ?

-Nhưng tỷ tỷ yêu điện hạ kia mà. Tỷ tỷ yêu thương điện hạ nhiều năm như vậy thì chỉ cần hướng điện hạ nói rõ thì nhất định người sẽ hiểu.

Ngũ Lệ không nói gì, thở dài một tiếng.

Phía sau non bộ, Mục Tiểu Văn cũng thở hắt ra một hơi.

Không ngờ Lý Vân Thượng cũng có điểm tốt như vậy. Trước kia, ấn tượng của nàng đối với hắn chính là một ác ma đội lốt mỹ nam tử; sau một thời gian tiếp xúc ở tửu lâu thì trong lòng cũng không còn ác cảm như vậy nữa. Nhưng dù có nhìn thấy một mặt khác của hắn thì cũng lắm ấn tượng ban đầu dịch chuyển thành một “ký hiệu” tượng trưng chứ không có gì gọi là to lớn cả. Bây giờ, từ miệng người khác nghe được chuyện của hắn thì cảm nhận dường như tăng thêm một bậc mới. Có nhiều người thích hắn lắm sao? Hắn trừ cái vẻ ngoài bắt mắt, trừ cái thân phận nhị hoàng tử thì còn có cái gì đáng giá mà làm cho nhiều người si mê tới điên cuồng như vậy?

Mà, Thạch Lan bây giờ trong mắt Mục Tiểu Văn cũng không còn đáng ghét như xưa nữa.

Ngũ Lệ cúi đầu, mở miệng:

-Muội muội chẳng lẽ đã quên Văn nương nương rồi sao? Nàng ấy cũng yêu điện hạ tới si mê nhưng kết quả lại bị đẩy tới hoang cư ở tây viên.

-Nàng ta là gieo gió gặt bão! Ai bảo nàng ta tâm xà độc ác! – thanh âm Thạch Lan trở nên lạnh lùng, cứng ngắt.

Tốt thật! Mục Tiểu Văn thu hồi câu trên, Thạch Lan đúng là rất đáng ghét. Bàn tay Dực nhi lần mò cầm lấy bàn tay của Mục Tiểu Văn. Trong bóng đêm, cặp mắt kia phát ra vài tia nhẹ nhàng, an ủi.

Ngũ Lệ cười khổ một tiếng, nói tiếp:

-Chắc muội muội cũng biết, có một số việc cũng không phải do Văn nương nương làm.

Ồ, có nội tình! Mục Tiểu Văn cùng Dực nhi nghi hoặc mà nhìn nhau, vểnh tai lên chăm chú nghe ngóng.

Thạch Lan lại lạnh lùng nói:

-Đúng thì sao, không đúng thì sao? Nàng ta chính là một nữ tử có tâm địa xấu xa, gian xảo và cũng chính là người mà điện hạ chán ghét nhất. Lan nhi thấy mình không có làm sai chuyện gì.

Nàng ta không làm sai chuyện gì? Vậy thì chẳng lẽ có những chuyện Mục Tiểu Văn bị vu oan sao

Mục Tiểu Văn còn muốn nghe thêm một chút nhưng lại có tiếng bước chân truyền tới.

-Lan nhi, Lệ nhi. – đây là tiếng của Lý Vân Thượng.

Mục Tiểu Văn phản ứng rất nhanh, vội lấy ra chiếc mặt nạ đeo vào.

59. Q.1 - Chương 60

- Điện hạ! – Thạch Lan và Ngũ Lệ nghênh đón; một giọng thanh thúy và giọng thấp nhẹ.

Tiếp đó là một loạt thanh âm khiến cho tim người ta đập như trống vậy. Lý Vân Thượng không tùy tiện gọi người thị tẩm nhưng không có nghĩa là không có những hành động thân thiết bình thường.

Mục Tiểu Văn và Dực nhi nghe thấy mà mặt đỏ tới mang tai, lúc này hai người chỉ mong bọn họ mau mau rời đi.

Một khoảng lặng khá dài, hình như là bọn họ đã quay trở về phòng tiếp tục chuyện kia. Mục Tiểu Văn thở phào một hơi, đang nhẹ nhàng cử động cái chân tê mỏi thì... nghe thấy thanh âm trầm thấp của Lý Vân Thượng vang lên.

- Ai?

Mục Tiểu Văn khựng người lại.

- Kể nào lớn mật dám nghe lén, chán sống rồi sao? – Thạch Lan cũng hắng giọng để theo.

Ở chỗ này, nơi có thể trốn chỉ có mấy hòn non bộ này.. không đi ra không được. Nhưng bây giờ là mấy giờ rồi, lâu như vậy liều tác dụng của viên thuốc đã mất hết chưa? Mục Tiểu Văn không biết phải dùng cách

gì để đối diện với Lý Vân Thượng đây. Tự hỏi mình, nàng ho khan một tiếng thật nhẹ xem sao; may mắn thì tiếng nói vẫn khàn khàn, xem ra viên thuốc vẫn chưa mất hết tác dụng.

Mục Tiểu Văn khoác áo ngoài lên rồi kéo Dực nhi đứng dậy.

Thấy trong phủ xuất hiện nam tử xa lạ, Ngũ Lệ kinh hô một tiếng. Thạch Lan thì nhận ra đó chính là Mục tiểu nhị ở tửu lâu nên chỉ chớp mắt nghi hoặc, không phản ứng gì.

Mục Tiểu Văn len lén giương mắt nhìn Lý Vân Thượng, thật sự là nàng vẫn chưa quen đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của hắn. Nhưng.. hắn trong trời đêm càng tạo nên cảm giác xinh đẹp phiêu dật tuyệt trần, khuynh thành vô song. Thạch Lan, Ngũ Lệ đứng ở một bên dường như bị bóng đêm che khuất sự kiêu my, nữ tính nên kém xa so với Lý Vân Thượng. (đẹp gì mà đẹp gớm á... hơn con gái.. kiểm tra nhé cả nhà ^^).

- Mục công tử tới phủ ta sao không thông báo một tiếng. – ánh mắt Lý Vân Thượng vô cùng thần nhiên.

Mục Tiểu Văn cố đè sự lo lắng trong lòng xuống, ôm quyền nói:

- Điện hạ thứ tội. Tại hạ nghe nói rất nhiều lời về đương kim nhị điện hạ là người có hào khí trong chốn giang hồ.. Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu và vẫn luôn hy vọng có thể diện kiến một lần, nhưng không có cơ hội. Một hôm ngẫu nhiên gặp được Văn nương nương, thực là có duyên, Văn nương nương đã đồng ý dẫn tại hạ vào phủ. Sau đó không nghĩ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, chuyện này kéo chuyện kia và... tại hạ... – nói tới đây Mục Tiểu Văn dừng lại, tựa hồ có chút xấu hổ. – .. Tại hạ nảy sinh tình cảm với Dực nhi cô nương, không thể tự kiềm chế nên.. dưới sự giúp đỡ của Văn nương nương đã có một ước hẹn mỗi đêm với Dực nhi cô nương. Hôm nay thấy nàng mãi mà không đến nên tại hạ liều lĩnh tới tìm.. Không ngờ lại gặp phải điện hạ, trong lúc vô ý đã trở thành một kẻ nghe lén.. Nhân đây tại hạ mới biết Lý công tử danh khắp thiên hạ lại chính là nhị điện hạ và Thạch công tử lại là Thạch Phi nương nương. Trước kia ở tửu lâu, nếu có gì đặc tội mong điện hạ thứ lỗi. Hôm nay, Mục Mịch biết mình khó thoát một tội nhưng.. vì Dực nhi cô nương thì có bị phạt cũng không oán không hối hận!

Vừa nói, Mục Tiểu Văn vừa cầm lấy tay Dực nhi, cố ý tạo ra một bộ dáng tình nhân oai phong lẫm liệt. (hắc hắc.. sao chị nói nghe hay thía nhỉ..)

Chẳng biết chuyện vô tình nghe lén và thân thiết với người hầu có phải là trọng tội hay không nhưng Mục Tiểu Văn cứ thế mà thoải mái phớt lờ. Hiện tại cứ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Văn nương nương, trước mắt muốn bảo vệ cái thân phận Mục Mịch này thì chỉ có cách đó vì dám lấy thân phận Văn nương nương ra làm tấm chắn không phải kẻ nào cũng dám..

Nhưng... cứ phải vòng vo nói dối thế này cũng đủ mệt chết người rồi.

Thạch Lan nhướng mày, quát:

- Hạ dân lớn mật, cho dù Vứt đi nương nương có thất sủng thì nha hoàn của nàng cũng không để dám người các ngươi mơ tưởng! Dám tư tình trong phủ hoàng tử lại lén lén lút lút, còn chưa chém đầu người mà người dám nói nhảm sao?

À, câu trước là đang nói đến Văn nương nương sao? Nâng thân phận của nàng lên sao?

Mục Tiểu Văn bất cần mà quệt quệt cái mũi, không tức giận không phản bác, kiên nhẫn chờ giáng tội. Thân phận Mục Mịch này dù sao cũng liên quan tới Phương Mặc và Khinh Phong, Lý Vân Thượng có muốn làm gì thì cũng “vuốt mặt nể mũi” chứ.

- Văn nương nương bây giờ đang làm gì? – đột nhiên Lý Vân Thượng hỏi ra một câu. Thanh âm mặc dù không có nhưng cũng không có ác cảm như trước nữa; ngược lại, nghe ra có vẻ bình thường, giống như một người chồng hỏi thể tử của mình đang làm gì vậy.

Không hiểu sao, Mục Tiểu Văn thấy tâm mình khẽ rung động. Nàng không tự chủ ngẩng đầu lên nhìn, trong bóng đêm, đôi con ngươi đen láy, trong suốt kia như đang phát sáng. Trong đôi mắt đó không có cảm tình nhưng cũng không bài xích mãnh liệt như trước.

Nhất thời, trong lòng nổi lên một cảm giác là lạ, vừa như có một hồi chuông cảnh báo vừa như có gì đó chưa xốt, tê dại.

Dực nhi nhìn Mục Tiểu Văn, thấy nàng cứ đứng thẩn thên nên vội vàng quay sang đáp lời:

- Bẩm điện hạ, tiểu thư làm việc cả ngày nên đã sớm đi nghỉ rồi ạ!

- Làm việc cả ngày? – Lý Vân Thượng nghi hoặc, xem bộ dáng chỉ là thuận miệng nên hỏi chứ cũng không có thật sự quan tâm đến.

- Dạ! – thanh âm Dực nhi dẫn theo vài phần không cam lòng. – Tiểu thư dù sao cũng là một thiên kim tiểu thư, cả ngày làm công việc của hạ nhân nên thân thể gầy gò, trên tay đều có vết thương...

“Sao Dực nhi lại biết mình có nhiều vết thương?”, Mục Tiểu Văn thầm hỏi, bất giác rút tay về phía sau. Mà cái từ “gầy gò” này hay ho đó chứ, tiện đường giảm béo luôn mà; cái này đúng là một công đôi việc, thu hoạch ngoài ý muốn. Thấy Dực nhi hăng say kể lể, thanh âm càng ngày càng tức giận thì Mục Tiểu Văn vội muốn ngăn lại nhưng đã bị Thạch Lan cướp lời:

- Nha hoàn to gan, nơi này là đâu mà người dám làm càn?!

Thạch Lan vừa dứt lời thì Mục Tiểu Văn phản xạ cực nhanh, nàng bước lên trước và đem Dực nhi bảo hộ ở phía sau. Cái tát lần trước nàng không có quên, nàng nhất định không để cho Thạch Lan làm thương tổn người của nàng nữa.

Hai người lạnh lùng, hung hăng đối mặt nhau.

Lý Vân Thượng mỉm cười:

- Không ngờ Mục công tử lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, nha đầu Dực nhi này thật đúng là may mắn rồi. Chỉ sợ Phương Mặc huynh sẽ đau lòng mà buồn bã... Mục huynh, mời. Nếu có thời gian rảnh rồi đến đây thì trở thành thượng khách của phủ ta rồi.

Không ngờ Lý Vân Thượng lại dễ dàng buông tha như vậy, Mục Tiểu Văn lặng đi một hồi rồi kéo Dực nhi vội vã rời đi.

Một hoàng tử cao quý hoàn toàn đối lập với một người có địa vị thấp kém nhưng hẳn lại có thể khoan hồng độ lượng tha tội, lại còn có lễ mời chào, không thể không nói cách hành xử rất đáng kính trọng. Nhưng.. chỉ sợ những hành động này không xuất phát từ nhân tâm mà là bản năng ngoại giao của những con người hoàng tộc! Bây giờ Mục Tiểu Văn phát hiện thêm được một bộ dáng khác của hắn; khi tức giận thì lạnh lùng đến cực điểm; khi đối mặt với những người xa lạ thì lại ưu nhã mỉm cười; khi gặp bạn bè thì tùy hứng trêu chọc.. Lúc nào khoe mỗi cũng nhếch lên một nụ cười như có như không, lạnh nhạt ưu nhã, khuynh thành khuynh quốc.

Hắn vốn là một người được lớn lên trong sự yêu thương chiều chuộng, năng lực có thừa, nhân duyên vô cùng tốt, bất cứ thứ gì chỉ cần hắn muốn thì tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Mục Tiểu Văn, thực ra thì người thích hắn ở điểm nào nhất đây?

Hành vi ngẫu hứng cũng không phải không có thu hoạch. Dựa vào câu chuyện nghe lén được giữa Thạch Lan và Lệ phi thì việc người ta nói Mục Tiểu Văn tâm địa độc ác chắc chắn là có ẩn tình. Nhưng lúc này nàng chưa có dự định gì vì không khí cổ quái trong tửu lâu dạo gần đây đã thu hút sự chú ý của nàng.

Mấy ngày trước đó thì chuyện trò vui vẻ, nhưng hôm nay thì khác. Đúng là mọi người đang ngồi với nhau, cũng cười, cũng nói nhưng phẳng phất đâu đó mùi vị của cung kiếm. Giống như trước kia mọi chuyện được giấu dưới một lớp lụa mỏng và hôm nay lớp lụa đó bị xé rách, mọi người có thể đối diện với nhau một cách thẳng thắn nhất.

Thanh Y từ hôm đó tới giờ toàn làm mặt lạnh như bị đóng băng, dù Mục Tiểu Văn có thử hấn thế nào thì mặt hắn vẫn không hề thay đổi. Kinh Phong cũng không còn cái dáng vẻ của một đứa bé thông minh, ánh mắt kia khiến cho Mục Tiểu Văn nghi hoặc về tướng mạo trước nay của hắn; hơn nữa, như có thành kiến với nữ tử; may là khi đối diện với nàng, hắn vẫn dùng ánh mắt đầy sùng nịnh ôn hòa.

Mục Tiểu Văn quyết định, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn biết mình vốn là nữ tử. Lý Vân Thượng thì trước sau như một, điều bộ ưu nhã mà ngồi đó chờ đợi. Thôi Minh Vũ vẫn im lặng, giữ nguyên hình tượng “nam nhân thần bí, khó hiểu”.

Chân tướng khó bề mà phân biệt nổi.

Nàng quay qua hỏi Phương Mặc thì Phương Mặc tự tiểu phi tiểu trả lời:

- Nếu người muốn biết chân tướng thì có lẽ.. so với ta thì người dễ dàng biết được hơn.

Cho dù hắn không biết vừa rồi là nàng thuận miệng hỏi thì nàng cũng không ngu đến mức tự mình dẫn thân vào vực thẳm. Nói về mấy vụ âm mưu chính trị, lừa gạt lòng người.. thì chỉ cần một ngót út của mấy người đó thôi thì cũng đủ đề chết nàng rồi.

Cách sự thật càng gần thì càng nguy hiểm.

Mọi thứ tưởng chừng nằm ở trong lòng bàn tay mình rồi thì càng dễ dàng

Tốt nhất là không nên tham lam, cái gì cũng muốn, tự do tự tại, làm những gì mình thích, không đụng chạm đến ai là được. Cứ xem như đây là có một cuộc dạo chơi thú vị trước khi quay về nhà đi.

May mà có Phương Mặc không quá đề nặng chuyện địa vị quyền thế, lại thích vui vẻ chơi đùa nên cuộc sống của Mục Tiểu Văn mới không nhàm chán. Sau thời gian dài tiếp xúc với Phương Mặc thì Mục Tiểu Văn cảm giác hắn có thể trở thành một người bạn thân của mình.

Tuy nhiên, ở thế giới này thì không có cái từ “bạn thân” và cái chuyện một người con trai và một người con gái vô tư, cùng nhau chơi đùa lại không hề tồn tại. Và có thể, Phương Mặc vốn là một “hoa hoa công tử” nên mới không để ý tới chuyện kia.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Mục Tiểu Văn thấy thoải mái hơn nhiều và nói chuyện với Phương Mặc không phải lo ngại gì cả.

60. Q.1 - Chương 61

Làm việc ở tửu lâu không có ngày nghỉ cuối tuần nhưng rất nhàn. Chỉ cần không phải Khinh Phong kiên trì muốn kêu Mục Tiểu Văn tới bồi chuyện thì nàng có thể nói với ông chủ một tiếng rồi đi dạo bên ngoài với Phương Mặc.

Ở thế giới này cái chuyện chấm công hay này nọ đều không đặt nặng lắm cho nên chỉ cần làm xong chuyện của mình thì ông chủ sẽ vui vẻ cho phép đi chơi.

Đi chơi thật sự rất thú vị, được ăn ngon, được thăm thú các loại cửa hàng.. nàng thích được đi dạo với Phương Mặc.

Lúc nào thấy mệt thì vào khu vườn nhà Phương Mặc, tìm một cái đình nào đó nghỉ chân.

Tài văn chương của Phương Mặc rất đáng ngưỡng mộ. Ban đầu hai người thi thố vì không có chuyện gì làm; sau đó hắn lại không ngừng đề nghị so tài khiến cho Mục Tiểu Văn nổi giận, hét toáng lên một câu “Ta đúng là mất trí rồi!”.

Phương Mặc nghe thấy vậy sững sốt hồi lâu nhưng không dám ép nàng nữa mà chuyển qua ngắm cảnh lấy hứng làm thơ. Mục Tiểu Văn lúc đầu còn miễn cưỡng “hứng thú” ngồi nghe hắn thao thao bất tuyệt, được chốc lát thì tựa lưng hẳn ngủ ngon lành.

Phương Mặc không chỉ có tài về văn chương mà cái gì hắn cũng biết, đúng là tài hoa xuất chúng. Hắn muốn cùng nàng tấu nhạc thì nàng đành phải dùng cái câu “Ta mất trí nhớ rồi” để né tránh, sau đó lại vô tư nằm xuống bên cạnh, vừa đồ mấy thứ đồ ăn vặt vào miệng nhắm nháp vừa nằm “thưởng thức” hình Phương Mặc nhìn nghiêng.. bất tri bất giác lại say ngủ.

Phương Mặc thường mặc quần áo sặc sỡ nhưng sau khi biết Mục Tiểu Văn thích nam tử mặc trường sam phiêu dật thì phần lớn hần đều mặc trường sam màu trắng. Mà cái này kết hợp với khinh công huyền diệu của hần thì hợp vô cùng, nhất là vào ban đêm, mỗi lần bay qua bay lại, tà áo trắng lấp phát trong gió cứ như là u linh vậy.

Nhiều lúc cao hứng thì hai người cùng nhau uống rượu; bộ dáng Phương Mặc thưởng thức ưu nhã bao nhiêu thì Mục Tiểu Văn lại nhăn mặt, lè lưỡi bấy nhiêu.

Cảm giác thân thiết, gần gũi của những người bạn tri âm tri kỷ thực làm cho người ta ấm lòng.

Biết chuyện Mục Tiểu Văn bị phạt làm này làm kia thì phản ứng đầu tiên của Phương Mặc là cười ha hả thật lớn, sau đó vuốt đầu nàng gọi một tiếng “Nha đầu ngốc”.

Hần thật sự tò mò tại sao Tể tướng đại nhân lại sinh ra một thiên kim như thế này? Chỉ cần Mục Tiểu Văn vẫn bước bình, nghịch ngợm thế này cũng được, dù sao thì Phương Mặc cũng không phải thật sự quan tâm tới đáp án.

Mục Tiểu Văn không chấp nhận được cái câu “Nha đầu ngốc” kia, vì theo nàng cách gọi này rất khó nghe. Nàng cũng không hiểu hai người bọn họ đã thân mật tới mức xưng hô như vậy chưa?

Nhưng hiển nhiên, nàng càng phản kháng thì Phương Mặc lại càng lý lợm, gọi hoài, gọi mãi, gọi không biết chán. Mục Tiểu Văn cảm giác, càng ngày, cái hành động sờ đầu nàng của hần càng giống như đang sờ... một chú chó con mà hần yêu thích vậy.

Nàng là người hiện đại, hành động này có thể xem như một điều sỉ nhục vô cùng lớn, đương nhiên là phải phản kháng lại rồi!

Nàng giúp hần bưng trà rồi cố ý đổ lên người nhưng hần chỉ tủm tỉm cười, hoàn toàn không có cái bộ dáng chịu nhục. Thất bại!

Nàng hóa trang mặt quỷ hù dọa hần, nhưng vừa mới chụp tới bả vai, ai ngờ hần xoay người lại.. khiến cho nàng phải hét lên. Thì ra hần đã sớm biết. Định hù dọa hần một phen, ai ngờ nàng lại bị hần hù chết khiếp; sau đó còn bị hần chế nhạo nữa chứ. Thất bại!

Nàng theo hần tới kỹ viện, vốn định hạ xuân được hần nhưng kết quả hần tự tiểu phi tiểu đá mắt khinh thường; hần lại còn mắng nàng là không biết xấu hổ. Thất bại!

Ngồi trong quán trà xem sách, Mục Tiểu Văn vừa nhìn chăm chăm Phương Mặc vừa nghĩ cách làm thế nào để trêu chọc hần cho bỏ tức. Phương Mặc thần nhiên dùng vẻ mặt tươi cười mà đối lại nàng, ánh mắt hứng thú như đang mong chờ được xem trò xiếc của sủng vật vậy.

Mục Tiểu Văn đang do dự có nên nhéo hần hai cái hay không thì người nữ tử đột nhiên đi tới trước mặt Phương Mặc, vừa khuất thân vừa ngượng ngùng nói:

- Vị công tử đây, có thể cùng tiểu nữ hợp tấu một khúc không?

Lưu Vân quốc này hòa bình, hưng thịnh nên lắm dân sĩ phong lưu, phong cách của người ở nơi đây cũng mang đậm vài phần phiêu dật hào hiệp. Từ lâu, quán trà, chỉ cần đồng ý thì có thể cùng một người nào đó hợp tấu một khúc nhạc để thể hiện hoặc để chiều lòng mọi người.

Nữ tử này mặt trắng môi hồng, dáng vẻ nhu nhược liễu yếu đào tơ; cử chỉ rụt rè nhút nhát đúng là của một nữ tử chốn kinh thành; đồng thời có khí chất gì đó của một nữ tử giang hồ hào hiệp. Nàng đang tìm một người bạn tấu cũng nên đã mạnh dạn đi xuống đề nghị Phương Mặc; dĩ nhiên là nàng ấy nhận được sự ủng hộ nhiệt tình từ mọi người bên cạnh.

Phương Mặc mỉm cười, không hề do dự mà cầm tay nữ tử dắt tới bên bàn. Lúc này xung quanh hần bắn ra vô số tia điện của một công tử phong lưu khiến Mục Tiểu Văn nổi cả da gà.

Phương Mặc đánh đàn cầm, nữ tử kia gảy đàn tỳ bà, tầm mắt đan vào nhau, và thanh âm bắt đầu tương hợp.

Nam tử bạch y phiêu dật, dung mạo đặc ý nhẹ nhàng. Nữ tử nhu mỹ, vài phần anh khí lộ ra càng tôn vẻ không giống người bình thường của nàng. Xa xa nhìn lại, quả thật là một bộ đôi cực kỳ ăn ý. Người đi qua đường bị hấp dẫn, cuối cùng chọn nghỉ chân tại quán để nghe khúc hợp tấu kia.

Tiếng đàn thanh thúy lưu loát, tỳ bà lạnh lạnh nhẹ nhàng, một khúc nhạc trầm nhẹ vọng khắp cả quán trà. Toàn khúc yêu thương không ngừng, mỹ mà không tầm thường, người nghe như đang nếm thử một mùi vị ngọt ngào rồi lại chuyển qua chút buồn bã ưu thương.

Đoạn khúc cuối cũng đã vang lên nhưng dư âm vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người.

Một hồi lâu im ắng... tiếp theo đó là tiếng vỗ tay vỗ òa trong đám người xung quanh, một trận tiếp một trận. Phương Mặc đứng trên đài ưu nhã mỉm cười, nữ tử đứng sau lưng hấn nơi khoe mắt đã dẫn theo vô vàn tia ngưỡng mộ. Phương Mặc nghiêng nhiên được mọi người tung hô, hấn đánh mặt về phía Mục Tiểu Văn, một cử chỉ hết sức kiêu ngạo nhưng ưu nhã, huyền diệu.

Có cái gì mà đặc ý chứ?

Phương Mặc đứng trên đài một lát rồi quay lại nói với nữ tử kia vài câu gì đó; khi quay đầu lại thì không thấy bóng dáng Mục Tiểu Văn dưới đài. Bước xuống khỏi đài, Phương Mặc đang định đi ra ngoài tìm người thì chợt tiếng của tiểu quan trên đài vang lên:

- Tiếp theo đây Mục cô nương xin được biểu diễn.

Trên đài xuất hiện ba cô nương, hai người đứng ôm tỳ bà nở một nụ cười yếu ớt; xem y phục và trang sức thì biết đây vốn là nữ tử phong trần chuyên phục vụ ở tửu lâu.

Một người đứng giữa, khuôn mặt ẩn sau lớp lụa mỏng nên không thể nhìn rõ khuôn mặt của nàng. Nàng tiến đến phía trước ngồi xuống, khuôn mặt như ẩn như hiện; nhìn hình dáng thì không thể nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng sâu lắng tựa như lòng sông mùa thu, êm đềm.. đậm mạc.. ưu thương.. khiến cho nàng có vẻ phá lệ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Gió nhẹ thổi qua lớp lụa mỏng, cô nương như bị gió quấy nhiễu mà nhẹ nhàng quay đầu lại, tựa hồ muốn đón lấy làn gió tươi mát kia. Phương Mặc giật mình.

Mục Tiểu Văn giấu mặt sau tấm lụa mỏng, âm thầm tính toán xem sẽ kiếm được bao nhiêu bạc; một phần vì đang quen mặc nam trang, giờ đột nhiên đeo thêm một đồng nữ trang vào nên có điểm khó chịu. Lén nhìn Phương Mặc qua lớp lụa bị gió thổi tung bay lên, thấy bộ dáng thất thần của hấn nàng nén không nổi mà cười thâm trong lòng.

Tiếng tỳ bà vang lên, tổng trẻo nhưng lạnh thấu tới tim gan. Mà hai cô nương đứng hai bên hợp tấu kia mặt vẫn mang một nụ cười yếu ớt, một cái cười hắt ra, ngẩng đầu quyến rũ rồi lại cúi đầu xấu hổ cùng với tiếng đàn tiết tấu nhanh này hoàn toàn tương phản, thực làm cho người ta không khỏi lo lắng.

Tiếng đàn lẳng lặng vang lên, mọi người chung quanh khẽ rung mình tận đáy lòng. Họ bắt đầu đắm chìm trong tiếng ca, đây không phải tiếng khóc cũng không phải lời than thở nhưng trong không khí cứ vất vưởng sự đau thương.

Cô cái đeo mạng che mặt cứ như đắm chìm trong thế giới của chính mình, không quan tâm tới thế sự, không để ý tới tình ái; cho dù có người nào đó muốn yêu thương thì cũng không đành lòng hoặc không dám chạm vào thế giới riêng tư, bình yên đó.

Sự không đành lòng cùng không dám này không hiểu từ đâu mà đến và dường như cũng không thể nào lên tiếng được.

Cô gái nhẹ nhàng mở miệng; mọi người nín thở lắng nghe.

“Ngó sen hạt ngọc nhạt hồng

Màu thu man mát hương nồng dần phai.

Đưa tay vén nhẹ áo dài

Bước lên thuyền sóng nào ai sát kề

Nhìn mây ngũ sắc trời tề
Mà mong thư cảm gửi về nơi đâu
Sang canh lúc nhận quay đầu...
Trăng vàng cũng ngập Tây lả tương tư
Nhớ nhung một mối tâm thu
Kết thành sầu nhớ hai bờ nghĩ suy
Tình tràn lên ướt bờ mi
Làm sao ngăn được lấy gì làm khuây
Giật mình khe nhú đôi mày
Bao nhiêu giữ lại nơi này trong tim...
Bao nhiêu giữ lại nơi này tương tư...”

(Đây là bài Nguyệt Mãn Tây Lầu do Đồng Lệ trình bày, bài hát rất hay và ý nghĩa)

Điệp khúc cuối cứ lặp đi lặp lại và mọi người như đang đắm chìm trong đó không thể quay trở về thực tại.
Mục Tiểu Văn đã sớm rời khỏi đài, tháo chiếc mạng che mặt xuống rồi nhẹ nhàng tiến tới từ phía sau Phương Mặc, bắt ngờ vỗ một cái:

- Phương Mặc!

Phương Mặc xoay người lại. Trước kia, người này không khác nào một tên tiểu tử nghịch ngợm, vụng về nhưng sau khi thay nữ trang vào thì lại thanh lệ thần kỳ. Nàng bật cười khúc khích, vài sợi tóc rối tung thả chảy xuống bờ vai, đôi mắt lóe ta quang mang ranh mãnh... trông nàng có vẻ nhẹ nhàng, thư thái động lòng người.

Phương Mặc lại đứng thất thần.

Mục Tiểu Văn thấy hần không nói lời nào liền đứng sát lại người hần, đặc ý hỏi:

- Sao, bị bốn cô nương mê hoặc rồi ư?

Phương Mặc lập tức bừng tỉnh, trong mắt không giấu nổi một tia bối rối, vụng về đáp:

- Chỉ là chưa bao giờ thấy người mặc y phục nữ mà thôi. Ta có thể, người cũng đã là thể của người khác, đừng có nói tới những điều này một cách dễ dàng như vậy. – nói xong, Phương Mặc thụt lùi từng bước, thậm chí cố tránh mặt nàng.

Mục Tiểu Văn sững sốt.

Có ý gì chứ? Chỉ là nói đùa một chút thôi mà, cần gì phải phản ứng như vậy? Chẳng phải trước kia khi đùa giỡn với nàng thì hần cũng đâu có nghĩ tới chuyện thê chuyện thiếp?

Khẽ nheo hai trông mắt, Mục Tiểu Văn bức lại gần hần hơn:

- Thật sự là người không bị ta mê hoặc?

Phương Mặc không né tránh nữa, nhìn thẳng vào nàng, một điểm ý tứ phối hợp cũng không có, ngược lại thanh âm có lãnh ý:

- Đương nhiên không có.

Vừa nói, Phương Mặc vừa quay đầu đi chỗ khác, trên mặt lướt nhanh qua vẻ bối rối cùng ảo não. Thấy phía trước có chỗ trống, hần né người bước qua nàng và đi thẳng.

Mục Tiểu Văn ngơ ngác nhìn hần vội vã đi qua mình, nụ cười trên mặt đành đối diện với bóng lưng của hần. Một hồi lâu sau nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nhất định là biểu hiện của nàng vừa rồi quá xuất sắc, hấn sợ làm vị mỹ nữ kia mất hứng cho nên mới nói nặng lời với nàng! Bạn bè biểu diễn mà không hề vui vẻ, ngược lại còn trách nàng chọc hấn nổi giận.. thật đúng là chuyện hay mà. Quả nhiên là hoa hoa công tử thuần chủng!

Đang định đi tới phía trước chất vắn Phương Mặc thì vô tình nàng thoáng thấy trong góc có một đôi con người lạnh liệt và chủ nhân của đôi con người này là một hắc y nhân, ngũ quan cân đối, xinh đẹp đồng thời toát ra khí tức chết người. Nhất thời da đầu Mục Tiểu Văn tê dại, nàng không thể cử động.

61. Q.1 - Chương 62

Hắc y nhân... Đắc Tiên viện...

Kia chính là người từng đuổi giết Khinh Phong và cầu kết với Nhược Di hại nàng!

Nỗi sợ hãi không hề được báo trước mà xông vào lòng nàng. Không phải vì hấn đang nhìn nên nàng mới sợ hấn mà đây là xuất phát từ bản năng.. Nàng thấy sợ hấn!

Cứ tưởng chỉ là người qua đường vô duyên.. thật không ngờ lại gặp hấn một lần nữa. Bất giác nàng cảm thấy cuộc sống của mình sắp bị mây đen bao phủ rồi; trong lòng một đống hỗn độn, đen tối, tê dại.. rồi cuộc những bất an trong lòng bắt đầu ngóc đầu dậy.

Ánh mắt của hấn như bị đóng băng không có lấy một độ ấm, mà không chỉ có đôi mắt mà cả cơ thể hấn tỏa ra khí lạnh thấu xương tủy. Nhưng hình như hấn chưa có làm thương tổn đến nàng; lần đó nàng giúp Khinh Phong trốn thoát và hấn chỉ vô tình mà tham dự vào một âm mưu nho nhỏ mà thôi. Thậm chí nàng cũng chưa từng phải chịu qua nỗi đau về da thịt với hấn.. Cho nên, không có gì phải sợ cả.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng cặp mắt như mang theo máu tanh làm cho Mục Tiểu Văn không tự chủ mà rung mình một cái. Xuyên thấu qua ánh mắt kia có thể nhìn thấy được một thế giới.. Đó là người chìm ngập trong chiến tranh và chết chóc; một con người sinh ra và lớn lên trong một thời đại hòa bình và phát triển tuyệt đối không có cách nào tưởng tượng ra được cái thế giới kia.

Lảo đảo thối lui về sai vài bước thì đụng phải một thân thể ấm áp. Mục Tiểu Văn theo phản xạ mà nhảy một cái, xoay người lại nhìn.

Phương Mặc không biết đi tới tự lúc nào, hấn cũng đã phát hiện ra hắc y nhân ngồi trong góc kia. Hấn không hỏi nguyên nhân, chỉ nhẹ giọng nói:

-Người sợ hấn?

Mục Tiểu Văn khẽ run rẩy mà gật đầu.

Chẳng thềm để ý tới ánh mắt mọi người xung quanh, Phương Mặc kéo Mục Tiểu Văn vào sát người mình, cánh tay khoắc lên vai nàng, rồi nói nhỏ bên tai nàng:

-Không phải sợ. Ta đang ở đây, hấn sẽ không dám đụng tới người đâu.

Mùi hương dễ chịu trên người tỏa quanh người Mục Tiểu Văn, lòng bàn tay ấm áp xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng truyền tới cánh tay nàng rồi truyền khắp toàn thân.. trong lòng nàng, một cỗ an tâm được kéo lên. Nàng gật đầu nhưng một giây sau đó lại lắc đầu, nàng không sợ hấn sẽ làm nàng bị thương. Chỉ là.. chỉ là bản thân nàng cũng không thể nào hình dung ra được, rốt cuộc cảm giác sợ hãi này là cái gì?

Hiển nhiên là hắc y nhân đã sớm nhận ra nàng, lúc này mới đi tới. Mục Tiểu Văn cả kinh, run run một chút, đột nhiên quát to một tiếng “Chạy mau!” rồi kéo tay Phương Mặc hướng bên ngoài chạy đi. Hắc y nhân nhanh như chớp, động thân một cái liền bay theo sát.

Phương Mặc lúc đầu còn chưa hiểu gì nhưng ngay sau đó cầm lấy tay Mục Tiểu Văn, lao nhanh về phía trước. Khinh công của hấn vốn không tồi nhưng hiện tại ban ngày, phố phường chật ních người qua lại; hai

người vừa chạy vừa trốn vừa kinh hô không dứt.. Mọi thứ trở thành một đồng hỗn độn. Hắc y nhân không ngừng gặp phải trở ngại nhưng không có ý định dừng bước, ngược lại lành lặn theo sát phía sau.

Đây là kinh thành, cho dù có đứng lại mặt đối mặt với hắc y nhân thì Phương Mặc vẫn có thể bảo toàn cho Mục Tiểu Văn nhưng thấy Mục Tiểu Văn khấn trương, lo lắng ra mặt, hắc y nhân thấy hứng thú vô cùng. Chính hắc y nhân cũng không phát hiện ra trên môi mình đang câu lên một cái mỉm cười, hắc y nhân ôm chặt Mục Tiểu Văn, hướng về phía trước mà chạy.

Mục Tiểu Văn thì cố mà ôm lấy Phương Mặc, nàng chỉ cảm thấy chân như không chạm đất, như lướt đi vậy; gió thổi vù vù rít hai bên lỗ tai... Tốc độ này rất nhanh, thậm chí nàng cảm thấy nó rất “sắc”. Ngắm lại thì nàng thấy đây là lần đầu tiên nàng có kinh nghiệm chạy trốn chết, trong lòng vừa lo lắng vừa bất an nhưng không nén nổi vài phần hưng phấn.

Vượt qua phố thị, tầm nhìn trở nên thoáng hơn. Phương Mặc vẫn ôm lấy Mục Tiểu Văn, đề khí mà đi, cảnh vật hai bên như đang chạy lùi lại phía sau. Kinh công của hắc y nhân vô vùng tốt nhưng vì dẫn theo một người nữa nên thể lực tiêu hao đi nhiều. Khi chạy tới giáp ranh một cánh rừng, trên trán Phương Mặc đã toát ra đầy mồ hôi, nước nhỏ xuống tách tách. Hắc y nhân không nhanh không chậm, giống như đang chơi trò trốn tìm, chờ cho hai người bọn họ tiêu hao hết thể lực mới ra tay.

Phương Mặc khẽ cắn môi, hít lại một hơi rồi mang theo Mục Tiểu Văn vọt vào trong rừng. Trong rừng thật ra là một triền núi, càng vào sâu thì địa thế càng cao. Phía sau, cước bộ hắc y nhân không giảm, hai người cảm thấy sắp bị đuổi theo tới chân rồi thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một hõm đá rất lớn. Hai người nhanh chóng đi vào và trốn sau một khối đá lớn.

Hõm đá này bên ngoài nhìn qua thì rất bình thường nhưng ở giữa lại có một chỗ lõm lớn, đủ để cho hai người ẩn thân. Nếu người ta không cố ý quan sát gần đây thì cũng sẽ không phát hiện ra được. Mục Tiểu Văn quỳ một gối xuống ngồi chồm hổm, Phương Mặc vẫn theo thói quen ôm lấy vai nàng. Hai người gần như là ngồi sát dính vào nhau nên cô có thể nghe thấy tiếng thở và nhịp tim của đối phương. Cả hai khấn trương nín thở khi nghe thấy cước bộ của hắc y nhân càng ngày càng gần.

62. Q.1 - Chương 63

Hắc y nhân tới gần phiến đá lớn thì cước bộ liền dừng lại. Hắc y nhân không tiến thêm cũng không có ý định rời đi, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua người hắc y nhân “loạt xoạt”. Một khoảng thời gian dài không gian trở nên tĩnh lặng tới quỷ dị

-Văn nương nương! – hắc y nhân đột nhiên mở miệng, tiếng nói trầm thấp đánh vỡ không gian im ắng khiến cho lòng người run lên.

Mục Tiểu Văn cùng Phương Mặc nhìn nhau. Nhớ tới Nhược Di và hắc y nhân này từng có mối liên hệ.. thế thì hắc y nhân nhất định cũng biết được thân phận của nàng rồi.

Tựa hồ đọc được suy nghĩ của Mục Tiểu Văn, hắc y nhân lại chậm rãi mở miệng, trong thanh âm có chút tà nịnh:

-Lần gặp đầu tiên là ở Đắc Tiên viện, lúc đó trông Văn nương nương như một nam tử gầy yếu vậy. Hôm nay nhìn thấy Văn nương nương nhưng thật ra có vài phần thanh lệ không giống với người thường. Không biết Văn nương nương còn oán hận tại hạ không? Nếu sớm biết người là nữ tử thì ta chắc chắn sẽ ôn nhu mà đối đãi rồi; nói không chừng người nằm trên giường lúc đó chính là người chứ không phải Di nhi rồi. Chỉ tiếc Di nhi đã đoạt trước nên ta mới có ước định với nàng là hại Văn nương nương khiến nhị hoàng tử hiểu lầm. Tại hạ thật sự là đắc tội lớn, không biết là.. nếu có cơ hội trở lại thì có được tái tục tiền duyên?

Lời vừa dứt, dường như có thể nghe được tiếng siết tay rín rít của Mục Tiểu Văn. Không phải là chưa từng gặp qua kẻ tiểu nhân trắng trợn, không phải là một người con gái có địa vị cùng kiến thức thấp kém nhưng sự vũ nhục trực tiếp này đúng là lần đầu tiên nàng phải chịu đựng!

Thật đúng là quá mức tự đại tới điên cuồng rồi! Tuy nhiên khí tức âm lãnh của hắc y nhân hình như giảm đi vài phần; giống như lần đầu gặp nhau; hắc y nhân rất nhanh mà biến đổi khí tức cùng sắc mặt của mình khi nhìn thấy Nhược Di.

Hàng mi nhắm chặt lại, khuôn mặt bất động thanh sắc nhưng đầu vai Mục Tiểu Văn đột nhiên truyền đến đau đớn. Nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Phương Mặc tựa hồ rất tức giận, khuôn mặt thanh tú trở nên xanh mét, tay hắn cầm lấy vai nàng không tự chủ mà dùng lực mạnh.

Thật kỳ lạ, hắn vốn là một hoa hoa công tử, không phải cũng tam thê tứ thiếp rồi ư, loại chuyện này hắn là được hắn nói đến hàng ngày ấy chứ.. Tại sao từ người hắn lại phát ra một loại tử khí đáng sợ thế này? Mục Tiểu Văn thầm cười trong bụng, chọc chọc vào tay Phương Mặc. Phương Mặc dường như cảm thấy được nên vội vàng buông trên mặt hiện lên một tia thẹn thùng.

-Văn nương nương thật sự là muốn trốn ở sau khối đá kia mà không chịu ra gặp ta sao? – giọng nói hắc y nhân đột nhiên thay đổi độ ấm, khí phách phát ra lạnh tới đóng băng được mọi thứ xung quanh.

Cả người Mục Tiểu Văn căng thẳng.

-Vậy ta đành phải mời Văn nương nương ra đây vậy. – lời còn chưa dứt thì một tiếng xé gió rít lên, hơi gió chưa kịp thoát ra thì một thanh kiếm từ trên cao hạ xuống gác ngay trên cổ Mục Tiểu Văn.

Phương Mặc đẩy mũi kiếm đi, dịu Mục Tiểu Văn bước ra và bảo hộ nàng ở phía sau. Giọng nói lạnh lùng vang lên:

-Chỉ e các hạ không phải thật sự muốn thương tổn người. Có chuyện gì xin nói thẳng.

“Đúng vậy, đúng vậy, có chuyện gì thì nói thẳng ra, không nên hờ một tý là đụng tới đao tới kiếm”, Mục Tiểu Văn trốn ở sau lưng Phương Mặc thầm đồng tình trong lòng. Hai chân nàng bây giờ như muốn nhũn ra, tay bắt tri bắt giác mà sờ lên cổ mình. Trời ơi, đây là lần đầu tiên có người đem đao kiếm gác lên cổ nàng. Mặc dù không ngấm ngay trúng huyết thái dương như trong mấy bộ phim kiếm hiệp trên tivi nhưng nàng có thể cảm nhận trực tiếp được lưỡi kiếm lạnh ngắt... thật sự là rất kinh khủng, cảm giác có thể tùy ý mà cắt xẻo vậy. Hơn nữa, vừa rồi nàng một mình quỳ gối, có điểm giống như... hành hình.. thật dọa chết người. Bình thường khi gọt hoa quả mà cắt phải một đường nho nhỏ thì đã hô to hét lớn.. bây giờ, nhaoáng cái như sắp bị cắt cổ... quả thật không thể nào nuốt trôi được sự thật này.

Người hiện đại rơi vào cảnh vô lâm giang hồ, quả nhiên không có biện pháp nào để thích ứng cho nhanh được.

Thân thể Phương Mặc đứng chắn trước mặt nàng đột nhiên cao lớn hẳn lên..

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng rồi thu hồi kiếm:

-Nghe đồn lại bộ thượng thư là một người khôn khéo, thủ đoạn cay độc nhưng lại không quản nổi người con duy nhất của mình. Hôm nay được diện kiến, Phương Mặc công tử quả nhiên là một công tử phong lưu tiêu dao Văn nương nương mà cũng dám dẫn đi theo.

Phương Mặc thần nhiên trả lời:

-Loại chuyện này thì chỉ cần là một người có trái tim thì có thể biết được thôi. Xem ra các hạ cũng là một người có trái tim. Chỉ là.. không biết các hạ nói tới chuyện này, rốt cuộc là có ý gì?

Mục Tiểu Văn trốn sau Phương Mặc, nắm lấy quần áo hắn, lộ cái đầu ra nhìn ngó một chút.

Hắc y nhân chậm rãi buông kiếm xuống nhất thời, bản thân hắn cũng không biết thực ra đây là cái tình huống gì vậy? Đuổi theo lâu như vậy nhưng đuổi theo cái gì mà hắn cũng không biết nữa.

Mục Tiểu Văn ở sau lưng Phương Mặc, nhẹ giọng hỏi:

-Phương Mặc, võ công của ngươi thế nào? Có thể đánh lại hắn không?

Phương Mặc chần chờ một chút rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

-Vậy ngươi hỏi hắn vài chuyện. Hỏi xem tại sao hắn lại đuổi giết Kinh Phong? Hắn và Kinh Phong có quan hệ gì? – nếu có thể đánh thắng thì không sao cả, có một số việc quan trọng cũng nên hỏi cho rõ ràng.

Phương Mặc nghe rồi thuật lại lời nàng.

Nghe thấy những lời này, vẻ mặt mê mang của hắc y nhân nhanh chóng khôi phục, ánh mắt trở nên sắc bén. Lời chưa phát ra mà kiếm đã giơ lên đâm tới. Trong rừng nhanh chóng tích tụ mùi máu trong không khí.

Một tay Phương Mặc kéo Mục Tiểu Văn lại sau lưng mình, một tay sờ bên hông. Nháy mắt, kiếm đã đâm tới, Phương Mặc liền rút kiếm ra ngăn trở. Không còn thời gian để bận tâm cho Mục Tiểu Văn, Phương Mặc trầm giọng nói:

-Tiểu Văn, tự bảo vệ mình!

Mục Tiểu Văn nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng rồi tránh ra một góc xa xa chăm chú quan sát nhất cử nhất động của hai người

Mặc dù không biết kiếm pháp nhưng Mục Tiểu Văn vẫn có thể nhận ra, lời nói “đánh thắng được” của Phương Mặc là có cơ sở. Mỗi một chiêu của hắc y nhân vung ra đều rất sắc bén, rất nhiều lần như muốn đâm trúng Phương Mặc làm hại Mục Tiểu Văn mỗi lần như vậy thiếu chút nữa là hết thành tiếng. Nhưng nghĩ lúc này không thể làm cho Phương Mặc phân tâm nên Mục Tiểu Văn gắt gao bịt kín miệng mình lại.

Kiểm pháp của Phương Mặc uy vũ cũng có mà ôn hòa cũng có. Kiếm thuật của hắn hiển nhiên không bằng hắc y nhân, nhiều lần cũng là may mắn tránh được. Một thân bạch y theo kiếm múa lượn trên không, tốc độ bay tung lên trông như quỷ quái. Mặc dù tình thế hiểm trở nhưng Mục Tiểu Văn không thể không thừa nhận Phương Mặc múa kiếm thật sự rất đẹp.

Đang chăm chú nhìn thì đột nhiên ánh sáng lóe lên, sương khói nổi lên khắp bốn phía. Phương Mặc bay nhanh lại kéo Mục Tiểu Văn, hướng vào sâu trong khu rừng mà chạy.

Đây là... đạn khói?

Bị Phương Mặc kéo đi, gió đêm thoang thoảng hương cây rừng đập vào mặt Mục Tiểu Văn; tốc độ bay rất nhanh, tiếng gió vù vù bên tai xem ra mát mẻ đến cực điểm. Phương Mặc quả nhiên là cao thủ, ngay cả chạy trốn mà vẫn giữ được phong độ như thế này.

Không còn thấy cảm giác bị uy hiếp nữa, Mục Tiểu Văn nhắm mắt lại và tranh thủ hỏi cái chuyện đạn khói kia là như thế nào? Phương Mặc chỉ cười rồi gõ một cái rất nhẹ lên trán nàng.

Không biết qua bao lâu, hai người thấy hắc y nhân không còn đuổi theo nữa thì mới an tâm mà dừng bước. Lúc này họ đã vào chỗ sâu nhất trong cánh rừng, sắc trời đã u ám cộng thêm sương mù dày đặc khiến cho không khí ở đây lạnh lẽo bức người. Tạm thời đem chuyện hắc y nhân đặt qua một bên, thấy trời đã tối, hai người biết chắc đêm nay chỉ có thể ở lại đây thôi.

Giữa nơi hoang vu không bóng người, hiển nhiên Mục Tiểu Văn và Phương Mặc trở thành cô nam quả nữ...!!!

63. Q.1 - Chương 64

Nhìn mặt vừa kinh hoàng vừa bất lực của Mục Tiểu Văn, Phương Mặc chợt cảm thấy có chút khô nóng, giọng nói cũng khàn khàn đi:

- Chắc gần đây có một con suối, ta đi tìm chút nước đã.

- Ta đi cùng với người. – Mục Tiểu Văn nhanh nắm lấy tay hắn. Ở nơi hoang vu đồng không mông quạnh này, trời thì vừa tối vừa lạnh, nàng ở lại một mình chắc chắn sẽ bị hù chết mất. Nàng vốn sợ bóng tối.

Hai bàn tay đan vào nhau, tay lớn nắm tay bé. Bàn tay nhỏ nhắn kia chẳng những không mềm mại mà còn thô ráp nhưng Phương Mặc lại cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình lại tăng thêm vài phần. Ổn định lại tinh thần, Phương Mặc rút tay ra, nói:

- Đường rất gập ghềnh, đi phía sau ta. Cẩn thận nhìn đường.

- Phương Mặc? – Mục Tiểu Văn ngạc nhiên.

Đường gập ghềnh chỗ nào?

Phương Mặc đã cất bước rồi đi được một khúc, xung quanh bỗng trở nên âm trầm đáng sợ; Mục Tiểu Văn không kịp nghĩ ngợi gì thêm, vội vàng chạy sát theo sau hần.

Đường đi trong rừng cũng không dễ đi, hai người đi một hồi cũng chỉ được mấy trăm bước. Sắc trời đã tối mịt, ánh sáng xanh của vầng trăng trên cao phải xuyên thu qua từng lớp lá rừng dày đặc nên cũng chỉ còn lại chút le lói. Phía trước đã thoáng dăng hơn, Phương Mặc chạy vài bước, quay đầu, mỉm cười:

- Chúng ta tìm thấy con suối rồi!

Mục Tiểu Văn cũng chạy nhanh vài bước theo, một dòng suối chảy róc rách hiện ra trước mắt, nàng vui sướng phát điên lên được. Nhìn xung quanh đây là một khoảng trống rất rộng, nước chảy từ trên sườn núi xuống, lực chảy không quá mạnh, trông rất giống một con thác nhỏ. Dòng suối trong mắt của Mục Tiểu Văn bây giờ giống một cái nhà tắm lộ thiên hơn. Nước không sâu cũng không cạn, mặt nước lấp lánh lân quang vì được ánh trăng rọi xuống; chung quanh còn có vô số các loài hoa dại mọc lên.. thật đúng là một cảnh sắc tuyệt đẹp. Thật không ngờ bị người ta truy đuổi mà tình cờ phát hiện ra được nơi này. Trước kia ở nhà, nàng đối với cảnh tự nhiên không có hứng thú lắm; còn bây giờ xem ra nàng đã bị mê hoặc rồi. Nếu có gì đó nặng nề hay đen tối trong bụng thì tới nơi này chắc sẽ được dòng nước tươi mát này gột rửa hết.

Phương Mặc giống như có thể nghe được tiếng bọt nước tung tóe của con suối nên mới có thể xác định được đường đi không hề sai chút nào. Hần tỏ ra rất chuyên nghiệp, chọn một chỗ đất trống và tìm củi khô xung quanh nhóm lửa lên.

Rất nhanh, đồng lửa đã cháy bùng lên. Tựa vào vai Phương Mặc, lúc này Mục Tiểu Văn mới tìm lại được cảm giác an lành và có thời gian để suy nghĩ. Tìm không thấy nàng có lẽ Dực nhi rất chỉ có một buổi tối thôi mà, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Thời khắc này, mọi thứ đều im lìm, và thế sự cũng không còn làm vướng bận nàng nữa. Nàng không muốn suy nghĩ gì hết.

Đây đúng là lẽ vật mà trời cao ban cho nàng, nàng coi như đây là một cuộc nghỉ xả hơi cho thoải mái và phải hưởng thụ cho bằng hết mới được. Rồi xa phủ nhĩ hoàng tử, rồi xa Lý Vân Thượng và Thạch Lan, nàng cảm thấy mình như một nhân sĩ giang hồ, có thể ngao du thiên hạ.. thực tự do.

- Phương Mặc! – Mục Tiểu Văn gối đầu lên vai Phương Mặc, thanh âm mang theo vài phần vui vẻ. – Đây là lần đầu tiên ta đến một nơi như thế này. – trước kia rất bận rộn nên nàng chưa có cơ hội đi du lịch.

Phương Mặc cúi đầu nhìn, định nói cái gì đó nhưng lại phát hiện thấy hai mi mắt Mục Tiểu Văn đã khép lại, bên khóe môi hãy còn mang theo một nụ cười yếu ớt.. chỉ còn lại tiếng thở đều đều của nàng.

Nàng đã ngủ!

Bóng đêm dường như cũng say ngủ rồi, mọi vật trở nên yên lặng và lâm vào một trạng thái êm ái, vô ý thức.

Phương Mặc vẫn ngồi cứng ngắc ở đó, hần cố điều chỉnh lại hô hấp của bản thân, trái tim bối rối kia cũng dần bình tĩnh lại. Hần nghiêng đầu suy nghĩ, thực sự không biết phải lấy cơ sở nào để đánh giá nàng.

Nàng không có dung nhan tuyệt thế mà chỉ có khuôn mặt được cho là thanh tú.

Trang phục mặc trên người cũng đơn giản, thậm chí là tùy ý; biểu hiện rất bình thường, không có lấy một tia thần kỳ.

Nhưng... cảnh tượng ban ngày lại hiện ra trong đầu Phương Mặc. Một màn biểu diễn khiến cho người ta thất thần. Trông ngực hần đột nhiên nhanh hơn và cơ thể lại nổi lên một trận khô nóng.

Cái tình trạng ngây ngốc lúc đó chưa bao giờ xuất hiện đối với hần; nó giống như một thứ vũ khí, lợi dụng lúc hần không phòng bị mà bất ngờ tấn công, đánh vào tâm lý. Mọi thứ giống như lạ lẫm nhưng cũng không phải lạ lẫm.

Phương Mặc không phải là kẻ ngờ nghệch trong chuyện tình ái, cái loại động tâm này mặc dù không nằm trong dự liệu của hần nhưng hần cũng cũng có thể nhận biết được là có chuyện gì đang xảy ra. Hần.. có khả năng là đã có tình ý với thê tử của nhĩ hoàng tử. Thứ tình cảm ấy đột nhiên xuất hiện khiến hần không cách nào phản ứng lại được. Có lẽ, ban đầu là tò mò, là tùy hứng, là thích đùa giỡn nhưng dần dần.. chúng

trở thành thói quen, thành cố ý. Người con gái không giống với bất kỳ ai kia đã vô tình tiến vào trái tim hắn.

Nhưng thứ tình cảm này thật sự là không nên có. Nàng là chính thê của nhị hoàng tử, hắn tuyệt đối không thể có loại tâm tư này được>Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Đoạt lấy nàng? Có được không?

Một lần... lại một lần... hắn khẽ vuốt hai gò má nàng. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn được nếm mùi vị “tâm hoảng ý loạn”. Mấy lần cúi đầu xuống, rồi hắn lại vội vã né tránh. Mục Tiểu Văn tựa hồ gặp phải chuyện gì đó không thoải mái trong giấc ngủ nên vô thức mà phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Phương Mặc cười khổ một tiếng, cuối cùng cũng quyết tâm cúi đầu xuống...

Và khéo léo hôn lên đôi môi nhợt màu nhưng ấm ấm kia.

Hắn không dám làm nàng thức, chỉ có thể tiếp xúc với đôi môi nàng, cảm thụ sự thân mật từ làn môi bất động.. áp lực càng ngày càng tăng. Một mùi hương thơm ngát thản nhiên truyền tới chóp mũi khiến cho Phương Mặc nhin không nổi nữa.

Trong lòng Phương Mặc thầm than lên một tiếng; hắn điểm huyết ngữ của nàng và thêm một lần nữa hôn lên đôi thần cánh hoa kia. Một lần... một lần.. ôn nhu mà gặm cắn.. sau hồi lâu hắn mới lưu luyến mà buông ra. Hắn để nàng nằm xuống cẩn thận rồi lao mình xuống dòng suối lạnh như băng kia để tẩy rửa hết sự khô nóng trên người.

Gió đêm êm ái thổi..

Ngày hôm sau, khi hai người tỉnh dậy thì trời đã sáng choang. Mục Tiểu Văn lo lắng không biết đêm qua có phát sinh ra chuyện gì hay không, mặc dù không muốn “chia tay” với dòng suối nhưng nàng cũng đành vội vàng thu thập một chút rồi cùng Phương Mặc lên đường.

Không biết tại sao nhưng nàng cảm thấy Phương Mặc có điểm là lạ. Hắn không dám nhìn thẳng nàng, mặt lại còn hay đỏ ửng lên nữa. Ngay cả khi sử dụng khinh công để mang nàng đi cũng kém đi rất nhiều, lại còn làm cho nàng bị té nữa chứ. Tuy nhiên, hiện tại Mục Tiểu Văn cũng không có thời gian để quan tâm tới mấy cái chuyện đó, trên thực tế thì thân phận nàng hoàn toàn là giả. Hiện tại nàng chỉ quan tâm, trong lúc mình không có mặt ở nhà thì đã có chuyện gì xảy ra?

64. Q.1 - Chương 65

Trước tiên nàng thay quần áo nam nhân mới, sau đó trở lại từ lâu tìm Dục nhi. Song, tới nơi thì nhận được tin, Dục nhi không có ở đây!

Mục Tiểu Văn trầm nghĩ trong bụng, nếu Dục nhi không có ở đây thì có khả năng là đang ở phủ nhị hoàng tử chờ mình; cho nên không có gì phải lo lắng cả.

Mục Tiểu Văn nói với chủ quán một tiếng rồi vội vã chạy về phủ; lúc này nàng cảm giác được chút bất an. Dọc đường đi, Phương Mặc chỉ im lặng theo sát ở phía sau.

Nàng đi vào từ cửa phía tây của vườn hoa, trốn tránh một hồi thì tới được Mộc cư. Bốn phía chung quanh tĩnh lặng tới kỳ lạ.. Phương Mặc nhíu mày, lên tiếng hỏi:

- Người ở chỗ này sao?

Mục Tiểu Văn chẳng còn tâm tư nào trả lời hắn mà nhẹ giọng kêu hai tiếng “Dục nhi!”

Không người nào trả lời.

Mục Tiểu Văn đẩy tất cả các cánh cửa ra tìm một lượt nhưng vẫn không thấy Dục nhi đâu. Nàng có thể ở đâu chứ?

Phương Mặc vươn tay ra, sau một lúc do dự thì đặt tay lên vai nàng, thấp giọng khuyên nhủ:

- Người chỉ ở bên ngoài một đêm sẽ không có người nào phát hiện ra, Dực nhi chắc cũng không có chuyện gì đâu. Chắc là nàng ấy lo lắng quá nên chạy đi hỏi thăm rồi; đợi lát nữa ta về phủ sẽ hỏi quản gia xem nàng ấy có tới hay không. Người không nên lo lắng quá. – vừa nói, Phương Mặc vừa cố gắng tìm ra từ an ủi nàng. – Dực nhi chỉ là một nha hoàn, cho dù có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng có thể thay người chịu trách nhiệm.

- Phương Mặc?! – nghe hắn nói vậy, Mục Tiểu Văn đương lo lắng liền khựng người lại. – Sao người có thể nói những lời như vậy chứ? – nhìn mặt Phương Mặc có vẻ kinh ngạc, Mục Tiểu Văn giật mình sức nhớ đây vốn là cổ đại. Dù Dực nhi và nàng có tình cảm tốt đẹp thế nào, dù nàng có xem Dực nhi là người bạn tốt thì trong mắt người khác, Dực nhi vẫn chỉ là một nha hoàn.

Nhất thời không khí giữa hai người trở nên nặng nề, im ắng. Bình thường, nếu nàng chất vấn lại vấn đề này thì Phương Mặc sẽ không thèm để ý mà giấu cột nàng, nhưng hôm nay trông hắn nghiêm túc. Phương Mặc như thế này có chút xa lạ làm hại nàng không biết phải phản ứng như thế nào.

Dường như... có một điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Hơn nửa ngày, Mục Tiểu Văn mới rầu rĩ mà nói:

- Dực nhi là bạn của ta, không thua gì các người.

Phương Mặc im lặng một hồi rồi thở nhẹ ra một tiếng, đáp:

- Biết rồi!

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu lên, thấy hắn mỉm cười nàng mới âm thầm buông tâm.

Phương Mặc đang định về phủ xem xét tình hình thì một nha hoàn chạy nhanh qua sân Mộc cư rồi đứng bên cửa run run nói:

- Văn nương nương, nhị điện hạ truyền gọi.

Phương Mặc và Mục Tiểu Văn nhìn nhau, trong lòng hai người cả kinh. Thật sự nàng không nghĩ tới chuyện Lý Vân Thượng đột nhiên truyền gọi nàng, đã có sao? Chẳng lẽ là hắn phát hiện ra đêm qua nàng không về?

Mục Tiểu Văn lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Dực nhi đang ở đâu?

- Dạ bẩm nương nương, Dực nhi cô nương đã tới trước rồi. – nha hoàn lại sợ hãi mà nhẹ giọng trả lời.

Xong! Thật sự là bị phát hiện rồi!

Trong lòng Mục Tiểu Văn đột nhiên thấy lạnh rồi lan khắp cơ thể, đầu lạnh, vai lạnh, tay lạnh... Nếu là ở nhà thì chẳng cần phải lo, có đi qua đêm thì chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong. Nhưng trong thế giới cổ đại, một đêm không về liệu có phải là một trọng tội không? Thân thể nàng như nhũn ra, một cánh tay mạnh mẽ chợt vươn ra đỡ lấy nàng. Nàng quay đầu nhìn sang thì thấy Phương Mặc ngay bên cạnh mình, nhẹ nhàng mỉm cười. Ánh mắt hắn đã khôi phục lại vẻ tự ti phi tiểu bình thường, tựa hồ dù có chuyện gì xảy ra thì cũng như gió thổi mây trôi qua mà thôi. Cái bộ dáng không thèm để ý của hắn nhanh chóng lan sang Mục Tiểu Văn khiến cho sự bất an trong lòng nàng lắng xuống.

Mục Tiểu Văn lấy lại tinh thần, nói với nha hoàn:

- Người cứ đi về trước bẩm với điện hạ, ta lập tức tới ngay.

- Dạ!

Nha hoàn rời đi, Mục Tiểu Văn quay về phòng rồi lấy ra y phục nữ, nhanh chóng thay vào. Khi bước ra cửa thì nàng thấy Phương Mặc đang đứng đó nhìn chằm chằm quần áo của mình; nàng liền cười ranh mãnh:

- Người không nhớ là ta đã trở thành Vứt đi nương nương rồi sao? Cách ăn mặc rất bình thường, không có khác nha hoàn là bao. Nếu đau lòng vì ta thì chỉ cần tặng cho ta thật nhiều lễ vật vào.

- Ta chưa bao giờ nghĩ người lại nhẫn nhục tới mức này. – trong mắt Phương Mặc hiện lên một tia đau lòng.

Mục Tiểu Văn cười cười không nói gì thêm. Nàng thấy bản thân không có nhẫn nhục gì cả; ngoại trừ những lần Thạch Lan khiêu khích, ngoại trừ cái tát lần trước thì mọi thứ khác đều không có vấn đề gì. Ngược lại, nàng trở thành một nương nương vút đi, ít nhiều thể hiện sự “thuần phục”, ít nhiều tỏ ra mình là người biết chịu đựng thì mới không có ai để ý tới nàng nữa và lúc đó nàng vô tư mà hưởng thụ một cuộc sống tự do tự tại. Còn việc giặt rũ quần áo thì nàng đã mượn người giúp; bản thân cũng có làm qua vài lần thì cứ xem như là tập thể dục đi. Nghĩ thoáng như vậy thì tâm tình cũng không tồi chút nào.

Hai người đi qua một khu vườn trồng phía tây, tiếp là một dãy hành lang dài, tiếp đó là qua Hình viên rồi đi thẳng mãi..

Phủ nhị hoàng tử chiếm diện tích rất rộng, căn cứ vào kiểu an bài phòng ốc này thì bất luận là kẻ nào cũng nhìn ra được địa vị của Mục Tiểu Văn. Phương Mặc từng tới phủ nhị hoàng tử nhưng chưa bao giờ đến phía tây khu vườn chứ đừng nói là tới gần khu vườn hoang nằm cuối cùng này. Theo bước chân của Mục Tiểu Văn, hần càng ngày càng trầm mặc.

- Điện hạ, Văn nương nương tới rồi!

Theo sau thanh âm êm ái của nha hoàn, Mục Tiểu Văn hít một hơi thật sâu rồi bước vào phòng khách.

Nàng dùng một vẻ mặt không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà nhìn quét qua đám thê thiếp đứng trong phòng; và kiên cường đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của Lý Vân Thượng đang hướng tới nàng.

Không có vẻ trêu chọc bằng hữu khi ở trong tửu lâu, không có sự hứng thú khi đối mặt với Mục tiểu nhị và cũng không có bộ dáng phong lưu khi gặp gỡ người ngoài... Trước mắt nàng là một mỹ nam tử, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt và một khí chất băng tuyết, cao khiết không ai với tới được. Hần có vóc người thư sinh, có mái tóc đen bóng mềm mại, có khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ và có một khí thế cao nhã khiến cho người ta tự ti, mặc cảm, không dám làm vấy lên đó một vết bẩn. (cao nhã=cao quý và tao nhã)

Đây mới là kẻ mà nàng quen biết – vị nhị hoàng tử chán ghét cực độ Văn nương nương.

Xua tan đi sự chua xót và tự ti kỳ lạ trong lòng, Mục Tiểu Văn hơi cúi người, hành lễ:

- Điện hạ!

Phương Mặc cũng khẽ gật đầu:

- Nhị điện hạ!

Dường như không thèm để ý tới Mục Tiểu Văn, Lý Vân Thượng hướng về phía Phương Mặc khẽ gật đầu:

- Phương huynh!

Thạch Lan đứng bên cạnh, lên tiếng:

- Phương công tử tới nơi này có chuyện gì? Chẳng lẽ là tới giúp tiểu nhị kia đòi lại Dục nhi sao?

Phương Mặc có nghe Mục Tiểu Văn nói qua chuyện này nên không cảm thấy bất ngờ, ngược lại thản nhiên nói:

- Phải thì sao, mà không phải thì sao?

- Phương công tử thật sự là quá nhân rồi rồi. Đừng nói đây là chuyện nhà của nhị hoàng tử, cho dù có liên quan với người thì cũng không tới phiên người khoa chân múa tay ở trong phủ nhị hoàng tử này. – Thạch Lan cười lạnh một tiếng.

- Điện hạ vẫn chưa có mở miệng đuổi ta đi thì Thạch Lan người cũng không nên tức giận như vậy. – Phương Mặc vẫn ngang nhiên mà đáp trả.

Nhớ lúc còn nhỏ cùng nhau chơi đùa vui vẻ.. thực không nghĩ rằng, Thạch Lan hôm nay đã không còn là Thạch Lan trước kia nữa.

- Tỷ tỷ thật sự là ham vui tới mức đi qua một đêm không về. Nếu không phải muội muội ta đột nhiên nhớ tới tỷ tỷ thì chỉ e... vĩnh viễn không biết chuyện tỷ tỷ không có ở trong phủ.

Nụ cười của Thạch Lan đều là kiêu mỹ cùng chế nhạo; Mục Tiểu Văn chỉ lặng lặng nhìn nàng ta không nói gì.

Thạch Lan duy trì cái cười chừng vài giây rồi đột nhiên biến sắc, thanh âm trở nên trầm thấp mà tàn nhẫn ra lệnh:

- Dẫn Dực nhi lên đây!

65. Q.1 - Chương 66

Giọng nói của Thạch Lan vang lên làm cho tâm Mục Tiểu Văn run lên. Vội quay lại nhìn phía cửa thì thấy Dực nhi bị trói chặt hai tay đang được dẫn vào.

Vì ánh sáng chiếu ngược lại nên chỉ nhìn thấy thân hình gầy yếu của Dực nhi lao đảo bước vào, tới khi đi vào trong phòng thì Mục Tiểu Văn mới thấy rõ sắc mặt Dực nhi tái nhợt, đôi môi khô nứt nẻ bong từng mảng da. Các người đã làm gì nàng? – Mục Tiểu Văn hoảng sợ quát hỏi rồi chạy qua tháo sợi thừng trói tay cho Dực nhi. Dực nhi vừa được cởi trói liền ngã nhào vào lòng Mục Tiểu Văn, thanh âm khàn khàn vô lực “Tiểu thư!”

Thạch Lan hài lòng mà nhìn vẻ mặt bi thương của Mục Tiểu Văn và bộ dáng vô lực của Dực nhi.

-Nương nương không về thì đương nhiên là do nha hoàn không hoàn thành trách nhiệm. Dựa theo gia pháp thì bắt đầu từ tối hôm qua nha hoàn này sẽ phải quỳ trong Diễm ốc cho tới khi Văn nương nương quay về mới thôi.

Diễm ốc? (một loại phòng được xây dựng có thể giữ nhiệt, nhiệt độ bên trong rất cao, giống như cái lò nung vậy á..). Chẳng phải đó chính là cái nhà đá nóng dọa chết người ở cuối phía tây khu vườn hoang sao? Mục Tiểu Văn từng tỏ mò nên đã rủ Dực nhi tới đó xem qua. Xunh quanh khu ấy nhiệt độ rất cao; nhất là trong cái nhà đá, nhiệt độ tụ tập tới mức nóng bỏng người. Nghe nói, rất lâu trước kia đây là nơi các cao thủ giang hồ luyện công. Khi trời rét lạnh, chỉ cần đi vào đó một lát thôi thì đã không chịu; lúc ra ngoài thì trống ngực đập rất nhanh, hô hấp rối loạn. Bây giờ trời đã là đầu hè, thế mà Dực nhi phải quỳ cả một đêm trong cái phòng đó..!

Mục Tiểu Văn siết chặt nắm tay, nàng cảm thấy sự phẫn nộ đã chất đầy trong lồng ngực khiến cho bản thân hít thở không thông nữa rồi.

-Văn nương nương đau lòng sao? Không ngờ nha đầu kia lại có sức nặng trong lòng nương nương như vậy. Quả nhiên là chủ tớ tình thâm. Chỉ bằng.. để cho nha đầu Dực nhi này tiếp tục chịu phạt thay nương nương, có được không? – Thạch Lan nói xong liền quay sang phân phó. – Người đâu, mang gia pháp tới!

Có tiếng hạ nhân hồi lại rồi vội vàng tiến vào. Lý Vân Thương vẫn đứng đó, ánh mắt lạnh nhạt, không hề ngăn cản tựa hồ chuyện này không có liên quan đến hắn. (đoạn ni muốn xé xác LÝ VÂN THƯƠNG rồi bỏ vào bình ngâm dấm sau đó lấy cho heo ăn quá.. aaaaaaaa

)

-Phương Mặc vừa định xen vào thì một tiếng rống to vang lên: “Ai dám!”

Mục Tiểu Văn nắm chặt tay, hai mắt đỏ au, mắt trừng lên nhìn Thạch Lan, miệng mắng to:

-Gia pháp cái *** gì! Không phải là người xem ta không vừa mắt nên muốn chinh ta sao?! – chết tiệt, nàng nhện không nổi nữa rồi. Nàng cũng không cần phải giả tạo âm thuận, giả tạo nhu nhược; cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nếu thích phá thì nàng liền phá cho xem. Bọn họ đã thích xé bé thành to thì nàng cũng chơi bài ngựa nói cho bằng hết; với sự hậu thuẫn từ tể tướng, nàng không tin mình không làm được gì! Tức tới, bực bội nếu cứ giấu kín trong lòng thì chỉ tổn hại tới sức khỏe, tốt nhất là cứ tổng hết ra ngoài. Không ngang ngược thì không nói được ai, vậy thì để nàng ngang ngược cho biết vị!

Tất cả mọi người đều bị tiếng quát thô tục của nàng làm chấn động , ngay cả Phương Mặc cũng khó mà tin vào tai mình.

Mục Tiểu Văn hùng dũng đứng lên, làm một bộ “bĩ tử điều binh sĩ” tới gần Thạch Lan:

-Ta đi qua đêm thì làm sao? Dù sao thì ta cũng bị vứt đi rồi, có nằm chết ở nơi nào thì cũng chẳng ai thèm biết, thế mà ngươi lại có hảo tâm tới thăm xem ta có hay không ở trong phủ hả?

Thạch Lan bị bức tới buộc phải tháo lui về sau. Lúc này, thanh âm lạnh lùng của Lý Vân Thượng vang lên:

-Văn nương nương là đang trách bổn điện sao?

Hắn không nói thì không sao nhưng đã nói rồi thì luôn là cái giọng điệu chất vấn, khinh ghét như vậy. Mục Tiểu Văn lập tức nhìn qua hắn, điệu bộ phần hận, thô tục:

-Đồ khốn nhà ngươi đúng là đại tự kỷ của tự kỷ, ngươi đừng có tự coi mình là đúng, là duy nhất có được hay không! Loại người như ngươi ngoại trừ cái vẻ bề ngoài đẹp mắt và cái địa vị cao hơn người ta một chút thì còn có cái chỗ nào đáng giá chứ? Người tự ỉnh là thánh tình (vị thánh của tình yêu); tự cho rằng nữ nhân khắp thiên hạ này đều thích ngươi; tự cho rằng mình phong lưu, thấu hiểu lòng dạ đàn bà.. kỳ thực người cái gì cũng không hiểu!

Đối với nhị hoàng tử mà ngang nhiên mở miệng mắng to, lại còn nói những lời lẽ khó nghe, thể tục kinh hãi.. làm ọi người đều hoảng sợ.

Mục Tiểu Văn vẫn không có ý định dừng lại:

-Người cho rằng ngươi yêu Thạch Lan sao? Sự thật thì ngươi không yêu nàng, người mà ngươi yêu chính là bản thân mình! Người đơn giản xem nàng chỉ như một cọng tóc, cho nên dù nàng điều ngoa, ngang ngạnh thì ngươi theo thói quen vẫn tiếp nhận nàng. Còn cái thứ gọi là thanh mai trúc mã kia cũng không phải tốt, ngay từ đầu ngươi đã không thương nàng! Tận đáy lòng ngươi thực ra không yêu một bất kỳ một ai cả! Người căn bản không biết yêu là gì! Mục Tiểu Văn là thực tâm yêu thương ngươi, nàng chạy khắp nơi để giữ gìn ngươi rồi căn cứ nhần nhục, chịu đủ mọi ủy khuất. Còn ngươi thì sao? Chỉ vì không có tình cảm với nàng mà ngươi cũng mặc nhiên để tùy ý người khác hãm hại nàng, vu oan giá họa cho nàng. Người cho rằng tất cả những chuyện xấu xa kia đều do nàng làm sự? Không phải! Có rất nhiều chuyện đều do Lan nhi tốt đẹp của ngươi vu oan cho nàng!

Vậy cũng đủ rồi, có nhiều chuyện là nàng bịa ra để làm loạn, nàng cũng không biết bọn họ nghe có hiểu được gì không nhưng mà nàng được mắng một trận sướng miệng, mặc kệ ra sao thì ra.

Khuôn mặt Thạch Lan lóe qua vài phần bối rối, thần sắc cũng nhợt đi không ít.

-.... Ngươi nghĩ rằng ta vẫn còn thích ngươi sao? Ta đã sớm không thích ngươi rồi! Người nào thích loại người như ngươi thì đúng là đồ đầu heo! Ngươi cứ ở đó mà cao cao tại thượng mà tự sướng một mình đi!

-Đồ đầu heo! Thối Lý tử! Xú hòa thượng! Đồ tự kỷ điên cuồng! – nàng đem tất cả những tên gọi có thể nghĩ ra được mà rống to lên.

Xung quanh bao trùm một không khí nặng nề ~~ khó tin ~~ sợ hãi!! Phương Mặc ở phía sau kéo kéo áo Mục Tiểu Văn; nàng quay ngoắt lại. Vì đang mắng say sưa quá nên nàng chẳng phân biệt được đối tượng là ai nữa, cuối cùng là “vơ đũa cả nắm”:

-Ta chán ghét loại hoa hoa công tử tam thê tứ thiếp như các ngươi!

Lời còn chưa dứt thì Mục Tiểu Văn thoáng thấy trong đáy mắt ngạc nhiên của Phương Mặc hiện lên điểm bị tổn thương, cơn giận chợt hạ xuống, tâm cũng giạt thột một cái.

Nàng không phải nói hấn đâu!

-Phương Mặc? – nàng vươn tay ra, nghĩ muốn giải thích cái gì đó nhưng Phương Mặc lại nhanh chóng mà né tránh.

-Vừa rồi... ta không phải.... – Phương Mặc vốn là bằng hữu, nàng không thể nói ra những lời lẽ đả thương hấn.. nhưng nàng không phải cố ý..

Bỗng, từ phía sau lại truyền đến giọng điệu thản nhiên của Lý Vân Thượng:

-Vậy chuyện hạ được lần trước là do Văn nương nương làm có đúng không?

Thân hình Mục Tiểu Văn chấn động; nàng xoay người lại nhìn hần. Bị phát hiện rồi sao?

Lý Vân Thượng thay nàng giải thích:

-Chuyện này rất dễ dàng để tra ra, chỉ là ta không quá tin tưởng vào kết luận đó. Hôm nay nghe thấy cách dùng từ có chút quen thuộc cộng thêm biểu hiện quá khích của Văn nương nương nên ta đã thấy tia tin Văn nương nương có thể làm ra những chuyện như vậy.

Mục Tiểu Văn giật mình, tỉnh táo trở lại. Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của con người trước mặt đây, không hiểu sao một tia khổ sở, khó chịu từ đáy lòng tràn ra. Một Văn nương nương si tình làm cho người ta chán ghét giờ lại được thăng cấp thành một “Ngang ngược Văn nương nương” rồi sao? Những tưởng rằng sau khi nói rõ ra mình không thích hần thì sẽ đổi lấy chút biểu hiện không bài xích của hần, nhưng... nhìn vào ánh mắt này thì nàng đã hiểu được rằng, căn bản là hần không quan tâm nàng thích hay không thích hần, hần chỉ cần biết hần không thích nàng là được rồi!

Nàng thương hần, hần sẽ không thương nàng. Nàng không thương hần, hần cũng sẽ không thương nàng. Có khi nào, nàng không thương hần thì hần sẽ không thương chính bản thân hần không..? Hần... dường như chỉ yêu chính bản thân hần mà thôi!

Điểm tựa cuối cùng của nàng.. cuối cùng cũng mất đi!

Loại suy nghĩ này không biết từ đâu xuất hiện trong đầu nàng. Hình như, trong thâm tâm nàng, chẳng biết tự khi nào lại có chút quan tâm đến cái nhìn của hần.

Thật sự là đáng thương tới tận thâm mà!

Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi, nhìn thẳng Lý Vân Thượng:

-Đúng vậy! – nếu đã bị coi là một con nhím rồi thì cứ tiếp tục làm một con nhím đi. Nàng sẽ dựng thẳng hết đám lông nhím này lên và quyết bảo vệ những thứ muốn bảo vệ.

-Điện hạ muốn trừng phạt ta sao? Ta sợ đau đớn cho nên... nếu là dùng roi đánh... dùng khổ hình thì ta sẽ không nể nang gì mà kể với cha mẹ. Nếu cha mẹ không thể làm chủ cho ta thì ta bẩm báo với hoàng thượng. Cho dù điện hạ là chồng của ta thì cũng không được lạm dụng tư hình của hoàng thất mà trừng phạt chính thê của mình được. Ta tin, hoàng thượng nhất định sẽ cho ta một phán quyết công bằng. Nếu điện hạ muốn giam ta vào địa lao thì xin thưa, ta đã vào đó một lần rồi và không nghĩ là sẽ vào đó thêm một lần nữa. Nếu điện hạ cố ý thì mọi chuyện tai tiếng lần này và sự việc trong nhà giam lần trước sẽ nhanh chóng được trình lên chỗ thiên tử. Cho dù hoàng thượng có yêu thương, chiều chuộng điện hạ thế nào thì cũng không có chuyện trở mặt nhìn chính thê của hoàng tử chịu đựng sự vũ nhục này.

Ánh mắt Lý Vân Thượng vẫn bình tĩnh đến khó tin. Dưới tình huống bị uy hiếp này mà hần vẫn giữ được phong thái cao nhã như đang đứng trước cảnh sắc núi cao nước chảy, gió thanh trăng sáng. Trái lại, nàng mặc dù miệng to lời mạnh nhưng vẫn dẫn theo một tia tuyệt vọng. Cứ xem như là nàng ép mình chấp nhận sự thất bại và đang cố đem hết toàn lực ra chống đỡ để tranh thủ được chút ích lợi gì đó.

Cảm giác khổ sở kia một lần nữa tràn ra khiến nàng chặt vật quay mặt qua chỗ khác né tránh:

-Cho nên, nếu điện hạ thật sự chán ghét ta thì tại sao không lập ra một điều khoản. Chỉ cần không quá đáng thì Tiểu Văn nhất định sẽ tuân thủ. Làm vậy cũng tránh được chuyện đối đầu, mâu thuẫn.

Xung quanh vẫn là một mảnh im lặng. Mọi người dường như lần đầu tiên nhìn thấy Văn nương nương như thế này, mặc dù ai cũng tò mò, lay động nhưng không khí vẫn tĩnh mịch, không một ai dám quấy rầy.

Hồi lâu sau, Lý Vân Thượng nhếch lên một cái cười nhàn nhạt:

-Cũng được!

-Các người lui xuống đi!

Mọi người lẳng lặng đi xuống rồi khép cửa lại. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại Mục Tiểu Văn và Lý Vân Thượng, hai người đối diện với nhau.

Mặc dù biết nụ cười này của Lý Vân Thượng rất lạnh nhạt, vốn xuất phát từ thói quen ngoại giao nhưng Mục Tiểu Văn thấy đây là lần đầu tiên hắn đối diện với vợ của mình là không có những lời cay nghiệt; lần đầu tiên không lấy cái bộ mặt thù địch mà nói chuyện; lần đầu tiên chăm chú nghe và tiếp nhận những ý kiến, đề nghị của nàng. Đây cũng là lần đầu tiên hai người bọn họ ở chung trong một căn phòng. Mục Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên trái tim có điểm đập nhanh.. rồi nàng cũng vì cái cảm giác hồi hộp bất thường này mà thấy chính mình đáng thương tới nhường nào.

Nam nhân ngay trước mặt nàng đây rõ ràng là một người rất quen thuộc. Về mặt tự tin đặc ý trong suốt động lòng người; khí chất cao nhã, kiêu ngạo cùng địa vị hoàng tộc nắm trong tay hết thảy mọi thứ; và sự lạnh lùng như băng tuyết làm cho người ta lo lắng bất an.

Mục Tiểu Văn bước tới, chủ động đánh vỡ không khí yên tĩnh:

-Chỉ sợ điện hạ nhất thời chưa nghĩ được nên Tiểu Văn mạn phép xin được đưa ra ý kiến của mình. Điện hạ nghe, nếu thấy điểm nào không được thì Tiểu Văn sẽ nói lại.

Nàng không đợi Lý Vân Thượng trả lời, đi thẳng vào vấn đề:

-Thứ nhất, sau này Tiểu Văn sẽ sống yên ổn ở Vu cư, nếu không phải có chuyện gì đặc biệt cần gọi tới thì Tiểu Văn sẽ không xuất hiện ở bất cứ nơi nào, trừ khu phía Tây vườn. Điện hạ cũng biết, nếu có chuyện gì cần đi ra ngoài thì chắc chắn phải đi qua phía tây khu vườn. Thứ hai, nếu như không phải người khác tới làm khó Tiểu Văn thì Tiểu Văn tuyệt đối sẽ không làm khó bất kỳ người thê thiếp nào của điện hạ. Thứ ba, Dực nhi là nha hoàn của thần thiếp cho nên hy vọng điện hạ nói với người biết không được khi dễ Dực nhi.

-Những điều khoản này là do cá nhân lập ra nên Tiểu Văn sẽ không nói gì với cha mẹ, cũng không nói với Hoàng thượng.. Điểm này xin điện hạ cứ an tâm. Hơn nữa, chỉ cần điện hạ thích thì gọi thiếp là Vút đi nương nương cũng được, bắt thần thiếp ở lại trong Vu cư cũng được, ăn mặc như một nha hoàn bình thường cũng không vấn đề gì. Chỉ là... - Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn Lý Vân Thượng một cái rồi lại cúi xuống.
- Tiểu Văn hy vọng bản thân được tự do. Có thể tự do ra vào phủ, có thể du sơn ngoạn thủy... Cái tên gọi Vút đi nương nương cũng không có sai biệt lắm, là một kẻ vút đi trong phủ nhị hoàng tử này thì cũng không ai biết được. Đương nhiên, trước kia Lan phi nương nương có yêu cầu là đi tẩy giặt quần áo cũng không sao.

Mặc dù không có tính toán trước nhưng đó chính là những nguyện vọng tận đáy lòng nàng nên cứ thế mà trôi ra ngoài miệng. Đột nhiên đề cập tới mọi chuyện thế này có lẽ sẽ trở thành hoang đường hoặc làm cho hắn thêm tức giận mà khiến cho hy vọng được đáp ứng trở nên mong manh, nhưng mặc kệ thế nào cũng được, nói ra được tâm ý của mình thoải mái hơn rất nhiều.

-Điện hạ, như vậy có được không?

Vì nàng cúi đầu nên không thấy vẻ mặt của Lý Vân Thượng lúc này, nàng chỉ có thể thấy ống tay áo trắng như tuyết của hắn buông thõng những mẫu hoa văn được thêu rất tinh xảo.

-Hay là điện hạ có gì muốn bổ sung?

Hồi lâu không có tiếng trả lời, không khí trong phòng trở nên nặng nề, đáng sợ. Đúng lúc nàng định buông xuôi thì một thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền xuống:

-Được, cứ làm theo lời người đi.

Giờ khắc này đây, bỗng nhiên Mục Tiểu Văn muốn.. khóc..!

66. Q.1 - Chương 67

Tại sao Phương Mặc lại có mặt, tại sao nàng đi một đêm không về, nguyên nhân gây nên trận đại náo vừa rồi... tất cả không hề được nhắc đến.

Sau này, trong phủ nhị hoàng tử thì Mục Tiểu Văn có lẽ được tự do rồi. Chợt nhớ lại đây mới chỉ giao hẹn bằng miệng, cũng không có bằng chứng nào khác nên Mục Tiểu Văn liền viết lại cẩn thận mọi điều khoản vào một tờ giấy để cho Lý Vân Thượng ký vào. Nàng cứ sợ Lý Vân Thượng sẽ không chấp nhận cách làm này, không ngờ hắn cầm lấy tờ giấy và đề lên đó ấn chương của mình.

Thật sự được tự do rồi! Cái này nên gọi là giai đoạn tiến nhập thành một người mới.

Vậy là từ nay nàng có thể sống một cuộc sống yên ổn, tự do tự tại rồi. Nhưng nàng cũng mất ba ngày để đối phó với dư luận. Hôm đó nàng được mắng một trận vui vẻ nhưng hình tượng chua ngoa, đánh đá về nàng cũng lập tức được lan truyền rộng rãi. Không riêng gì trong phủ nhị hoàng tử mà ngay cả trên đường phố, trong góc ngách đều nghe thấy những lời xì xào “Văn nương nương hả, đúng là một mụ chua ngoa, đánh đá...”. Từ đó trở đi, Mục Tiểu Văn thấu hiểu được một điều, con người dù ở thời đại nào thì cũng không bỏ được cái “tổ chất bà tám” của mình.

Bây giờ, Mục Tiểu Văn không biết nên làm sao đối mặt với Phương Mặc. Nếu như hắn vẫn giận đối với nàng, hoặc là vì thấy mình chua ngoa nên đâm ra khinh thường mà cắt đứt tình bạn.. Nàng thật không biết phải làm gì c

Nhưng cái gì rồi cũng phải đối diện. Nàng rất muốn kể cho Khinh Phong nghe chuyện liên quan tới hắc y nhân kia nên đợi cho thân thể Dục nhi khỏe lại, ba ngày sau, Mục Tiểu Văn một lần nữa trở lại tửu lâu.

Lý Vân Thượng và Khinh Phong không phải ngày nào cũng tới tửu lâu. Không có viên thuốc đổi giọng, không có mang mặt nạ, Dục nhi cũng không cần phải trốn nữa.. Lúc này tửu lâu cũng trở nên thoải mái, tự do hơn trước rất nhiều.

Thỉnh thoảng Phương Mặc cũng đến nhưng hắn chỉ ngồi trên chiếc ghế đá dưới tán cây trong vườn, rót một bầu rượu hoặc là một ấm trà rồi ngồi đó hơn nửa ngày. Những cánh hoa màu hồng phấn bay xuống vương trên bạch y khiến hắn trở nên phiêu dật, quyến rũ lạ thường. Xa xa.. hắn lơ đãng chống lại đôi mắt trong vắt của Mục Tiểu Văn rồi nhanh chóng quay đầu đi.

Tình trạng này kéo dài tới mấy ngày. Rốt cuộc Mục Tiểu Văn nhịn không được bèn cầm theo một bầu rượu đi tới.

-Phương Mặc! – nàng ngồi đối diện với hắn, mắt nhìn thẳng.

Phương Mặc không có nhìn nàng, ánh mắt như có như không hướng tới nơi xa xăm nào đó. Mục Tiểu Văn thử nói chuyện với hắn, cầm tay hắn nhưng hắn vẫn không nói gì. Trong đôi mắt ấy ánh lên ý cười miễn cưỡng rồi rất lập tức thoáng qua vài tia bối rối hoặc là mất mát.

-Được rồi, Phương Mặc. Hôm đó là ta không đúng, người đừng giận nữa có được hay không? – cuối cùng Mục Tiểu Văn bị sự bình tĩnh cứng ngắc của hắn đánh bại, chân thành nhận lỗi. – Thật sự.. ta không phải cố ý.

Phương Mặc để cho nàng cầm tay mình một lát.. thở dài.. rút tay về.. và bắt đầu rót trà cho nàng.

Bên môi hắn vung lên một tia cười yếu ớt, động tác tay rót trà chậm rãi ưu nhã. Hắn không có trả lời câu hỏi của nàng, giống như là không nghe thấy mà chuyển sang một chuyện khác:

-Nhị điện hạ thường mặc quần áo màu trắng. Tiểu Văn, đây là lý do mà người thích quần áo màu trắng sao? Mục Tiểu Văn lặng đi một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh nam tử lạnh lùng – cao khiết kia.. Bất giác, tâm cứng lại rồi lại đột ngột giãn ra. Nụ cười, có thể là nàng có quý mến Lý Vân Thượng ở một ít điểm nhưng cũng chỉ là một ít mà thôi, không có khả năng thích tới mức này. Ở thời hiện đại, nàng cũng từng thích rất nhiều ngôi sao nam (hâm mộ thần tượng), nếu được nhìn thấy tận mắt thì cũng kích động tới đỏ bừng mặt mũi.. Nếu nói đây cũng là yêu thì có phải là hơi quá rồi không?

Mục Tiểu Văn khoát tay áo, giọng điệu hết sức thản nhiên và chắc chắn:

-Ta vốn rất thích màu trắng nhưng từ khi biết hấn mặc đồ trắng thì từ thích liền biến thành bình thường rồi. Nhưng... - Mục Tiểu Văn cười cười, ghé sát lại gần Phương Mặc. – Nhưng sau khi thấy người mặc đồ trắng thì ta lại thích màu trắng rồi.

Không biết là nghĩ cái gì đó mà vẻ mặt không được tự nhiên, giống như là chụp vuốt phải móng ngựa vậy.

Phương Mặc vội nhìn nàng một cái, ánh mắt lại buông xuống:

-Thật sao?

-Thật! – không biết là hấn đang nghĩ đầu đầu nhưng nàng nói thật, không hề sai nha!

-Vậy người nói chán ghét những kẻ nằm thê bầy thiếp cũng là thật?

Mục Tiểu Văn chào thau, dường như muốn than lên một tiếng. Thì ta hấn còn đang vì chuyện này mà giận dữ.

-Thật hay giả thì có gì khác nhau sao? Người không thích ta, ta sẽ không trở thành thê thiếp của người vậy thì giữa chúng ta có quan hệ gì chứ?

Phương Mặc nhìn nàng thật sâu, trong con mắt hội tụ vô vàn những tình cảm phức tạp. Rồi tầm mắt đi, hấn thở dài một tiếng, giống như đang nhắc nhở chính mình:

-Đúng vậy! Ta không thích người!

Ngồi bên cạnh Phương Mặc thế này mọi cảm giác lo lắng bỗng tan biến hết; tâm tư cũng trong sáng nhẹ nhàng hơn nhiều, giống như khi còn là thiếu niên ưu vô lo ở thời hiện đại vậy. Nhưng.. hai ngày trước còn là huynh đệ, đột nhiên hôm nay lại ngồi dưới tán cây anh đào này thảo luận vấn đề “thích hay không thích”.. quả thực có chút quỷ dị. Để tránh việc hai người thấy xấu hổ, Mục Tiểu Văn vội hỏi tiếp:

-Cho nên.. người không hề giận ta đúng không?

Phương Mặc không nói gì.

-Phương Mặc, người thôi ngay đi! – Mục Tiểu Văn lúc này rất dễ bị chọc giận. – Chỉ vì chuyện nhỏ nhặt đó mà tức giận, người thấy mình có quá hẹp hòi không? Lớn lên trong sung sướng nên tự mình là đánh tôn quý sao? Người là công tử nhà thượng thư thì ta đây cũng là thiên kim tiểu thư nhà tể tướng đó. – nói xong, nàng đặt “rằm” bầu rượu xuống.

Vì một câu nói của nàng mà Phương Mặc rốt cuộc nhịn không được bật cười.. là nụ cười thật sự. Rồi hấn xoa xoa đầu nàng, vừa rút ngắn lại khoảng cách vừa ôn nhu vô cùng.

Lúc này Mục Tiểu Văn mới thu hồi lại khẩu khí của mình.

Đang ngồi, Mục Tiểu Văn vô tình lướt nhìn bên ngoài một cái thì phát hiện.. thân ảnh của Lý Vân Thượng ở đằng xa, dường như hấn đang tìm ai đó.

Mục Tiểu Văn cả kinh nhảy dựng lên. Sực nhớ ra Văn nương nương với hấn thì cách xa thiên sơn vạn thủy nhưng Mục tiểu nhị thì lại có quan hệ với hấn, lúc nào cũng có thể dễ dàng gặp nhau. Mấy hôm trước làm náo tướng đã không thấy nhau, đột nhiên hôm nay gặp nhau thế này thực là chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì hết.

Mục Tiểu Văn nhanh chóng lôi ra chiếc mặt nạ đeo lên rồi lấy viên thuốc từ tay Phương Mặc nhét vào miệng, cầm lấy chén rượu uống ực nuốt viên xuống. Nàng xoay lưng lại, ngồi đối diện với hướng Lý Vân Thượng. Vì làm một loạt các động tác mà ko nghĩ gì, độ cồn của rượu khá mạnh làm cho nàng ho khan mãi, mặt nhanh chóng đỏ ửng lên một tầng. Phương Mặc thì vô cùng bình tĩnh, sau khi đưa ra viên thuốc thì cứ thế ngồi nín cười thưởng thức bộ dáng quần bách của Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn không nhịn được đành phải tấm tắc nhìn Phương Mặc. Nàng rất muốn yên bình thế mà hấn cứ thích chọc vào.. đúng là âm hồn không tiêu tán mà.

Ho khan chưa xong thì phía sau tiếng bước chân đã đến gần.

-Lý huynh! – Phương Mặc chưa có đứng dậy mà chỉ thoáng gật đầu một cái, mỉm cười chào. Ở bên ngoài, cho dù là kinh thành thì vẫn phải biết mấy cái lễ tiết cơ bản nhất.

Mục Tiểu Văn đứng lên, hơi khuất thân. Tuy là thân phận Mục tiểu nhị cũng có quan hệ với bọn họ nhưng vẫn cứ là dân thường, tốt nhất vẫn là nên có lễ tiết cho phải.

Sau khi ngồi xuống, đôi mắt dưới lớp mặt nạ khẽ liếc trộm nhìn qua hắn. Hắn vẫn một thân bạch y, vẫn là một công tử đặc ý, tôn quý. Nhưng khác với lúc ở trong phủ nhị hoàng tử, không còn cái thứ ánh sáng tuyệt thế, thậm chí sắc mặt cũng có chút buồn bã. Nếu có đi trên đường thì cũng được người ta khen một tiếng là công tử xinh đẹp tuyệt trần mà thôi. Chẳng lẽ đây cũng là một loại ẩn mình sao?

Phương Mặc dường như nhìn ra được sự nghi hoặc của Mục Tiểu Văn, hắn hướng Lý Vân Thượng cười nói:

-Khả năng ẩn mình của Lý huynh thực lợi hại, sự tuần mỹ cũng bị giấu đi ba bốn phần. Cái này thì ta có thể so sánh với Lý huynh rồi.

Thì ra còn có cái gọi là khả năng ẩn mình à? Trách không được mỗi nơi hắn đi qua, sự tuần mỹ kia khiến cho bao người kinh động, dù không là tất cả nhưng mọi người vẫn bị hắn hấp dẫn hết. Một nam tử mà có loại vẻ đẹp này, may mắn hắn là hoàng tử, nếu không thì sớm đã tranh đi tranh lại và trở thành nam kỹ rồi.

Về mặt thích thú giấu dưới mặt nạ, đột nhiên Mục Tiểu Văn sinh ra một ý nghĩ rất tà quái. Nếu như đem hai người trước mặt đây ghép thành một đôi thì trông như thế nào nhỉ? Ai là công, ai là thụ?

Khuôn mặt Lý Vân Thượng so với nữ tử không khác là bao nhưng hắn có một cỗ khí thế khó có thể địch nổi; hơn nữa thân phận lại tôn quý.. dường như rất thích hợp làm công. Vả lại, hắn vốn là người không biết yêu, tính tình lạnh như băng, có nhu cầu cấp bách là được ai đó cứu vớt... Cái này rất phù hợp với hình tượng anh công nha!

Tướng mạo Phương Mặc không bằng hắn nhưng đúng là một m nam. Tính cách hắn rất tốt, tràn ngập sức sống, có thể làm một ngọn lửa nhỏ hòa tan khối băng tuyết trong lòng Lý Vân Thượng kia.

Nghĩ đến thất thần, bỗng trên đầu “cốp” một cái. Mục Tiểu Văn bưng đầu nhìn qua thì thấy Phương Mặc đang nghi hoặc nhìn chằm chằm mình. Nàng vội thu lại cái cười tà ác, ngoan ngoãn ngồi yên.

Bên môi Lý Vân Thượng hiện lên một nụ cười rất nhẹ:

-Mục công tử lúc nào cũng thú vị!

Khuôn mặt nghiêng của hắn giống như có mặt trời lướt qua, lóa lên nhưng tia sáng nhẹ nhàng như ngọc. Sau khi thứ ánh sáng ấy ẩn đi là những cử chỉ tao nhã, nhu thuận giống như một anh chàng học trò ngoan ngoãn. Trong lòng Mục Tiểu Văn chợt lay động; đối mặt với hắn, tâm nàng luôn rối rắm.

Đôi môi khẽ run run, giọng trầm trầm:

-Lý công tử quá khen rồi!

-Mục công tử, - Lý Vân Thượng do dự, giống như đang tìm một từ ngữ thích hợp. – Nghe nói người và Phương huynh với vút đi nương nương... à, cũng là thê tử của ta.. có giao tình rất tốt.. Nàng.. rất cuộc là một người như thế nào?

67. Q.1 - Chương 68

Lời hắn vừa nói ra khiến Mục Tiểu Văn ngây người..

Chẳng phải từ nước tới nay hắn chưa bao giờ nói về vợ hắn ư? Chẳng phải hắn luôn cho rằng nàng là một người độc ác nên vẫn lấy bộ mặt lạnh lùng, ác ma đối đãi với nàng ư? Chẳng phải hắn có thừa sự bình tĩnh? Chẳng phải hắn khinh thường mỗi lần tiếp xúc với nàng ư? Vậy tại sao bây giờ lại...

Nhất thời, hàng loạt câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu làm cho Mục Tiểu Văn cảm thấy hỗn loạn.

Suy nghĩ một lát, bằng một cái giọng rầu rĩ,

-Văn nường nường không còn thích người nữa. Nàng hy vọng có được một cuộc sống tự do tự tại.

-Ta biết. Nhưng ta muốn biết được mặt khác của nàng.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt Lý Vân Thượng rất thành khẩn. Hẳn thật sự tin!?

-Tại sao? - tin lời một người xa lạ... nếu vậy thì có thể từ bỏ được đúng không?

-Nàng.... Dù sao cũng là thê tử của tạ. - vẻ mặt Lý Vân Thượng có chút do dự.

-Người có nhiều thê thiếp như vậy, huống hồ.. người đối với nàng không hề có cảm tình. Vậy thì người cần gì phải lãng phí thời gian tìm hiểu về nàng? - cả hai bên vẫn chưa chú ý thấy lúc này câu hỏi của tiểu nhị có chút không hợp lễ nghi; mỗi người đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Nghe thấy câu hỏi này, mày Lý Vân Thượng hơi nhăn lại, giống như mơ hồ. Xuyên qua lớp mặt nạ, Mục Tiểu Văn cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn, giống như một thám tử chuyên nghiệp, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Xem tình hình này, có phải tên thối Lý tư này động tâm với nàng rồi không? Trong lòng Mục Tiểu Văn như có cái gì đó nhảy nhót, khóe miệng nhếch lên, nói thẳng không che giấu:

-Có phải Lý công tử đã yêu nường tử của mình rồi?

Lý Vân Thượng nhanh chóng bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, tựa hồ vừa mới bị mê đắm vào một thứ cảm giác không có thực:

-Không phải. Chỉ là tò mò thôi. Vì thấy bản tính của nàng so với trước đây không giống nhau nên không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng không có gì gọi là chuyện lớn, nếu Mục công tử rảnh rỗi thì cứ thoải mái tâm sự.

-Ồ! - mặt Mục Tiểu Văn như bừng tỉnh đại ngộ, nhẹ nhàng mỉm cười. - Ta lúc nào cũng rảnh rỗi. Lý công tử nếu không có việc gì thì cứ tìm tới ta. - Đây là lần đầu tiên nàng thấy thối Lý tử nói nhiều như vậy; nhưng so với người thường thì đây cũng không có gì gọi là lạ. Không phải chuyện lớn ư? Về biến mọi thứ thành chuyện lớn! Bây giờ hắn bắt đầu tò mò rồi, nếu vậy những lúc không có chuyện gì làm cứ... vận dụng triệt để đi, không lại lãng phí.

-Lý công tử, theo ta được biết Văn nường nường vốn là một người rất tốt. Chỉ là.. trước kia bị ái tình che mắt nên làm sai không ít chuyện. Sau khi tỉnh ngộ thì bản tính thiện lương, ôn nhu của nàng cũng đã được khôi phục lại. Vì vậy, dù trong lòng Lý công tử có ác cảm hay là không có gì đối với nàng thì cũng không nên dùng những lời nói cay độc. Chuyện trước kia mặc kệ ai đúng ai sai, tốt nhất nên quên hết đi, có đúng không?

Lý Vân Thượng chần chờ một lát rồi chân thành gật đầu đồng ý.

Oái!

Mục Tiểu Văn thực không nghĩ là hắn sẽ đồng ý.

Nàng cố kiềm chế sự vui mừng phát điên trong lòng mình lại, từ tốn nói thêm vài điều. Lý Vân Thượng trước sau như một vẫn ngồi lắng nghe và tiếp thu, lúc thì mỉm cười, lúc thì gật đầu không suy nghĩ. Với dáng vẻ này đúng là nhìn không ra hắn là hoàng tử. Nói vậy, cái vẻ bề ngoài chưa phải là nguyên nhân duy nhất khiến hắn được rất nhiều người yêu thích.

Lý Vân Thượng đi rồi, Mục Tiểu Văn mới thở phào bình tĩnh, mừng ra mặt. Lúc này, nàng nhiều lần ám chỉ Phương Mặc nói tốt giúp cho Văn nường nường nhưng Phương Mặc làm như không biết.. bây giờ nàng muốn biết nguyên nhân lắm rồi.

-Phương Mặc, tại sao người không giúp ta?

-Tại sao phải giúp người?

- Quan hệ của chúng ta rất tốt đẹp, tiến triển tới mức này rồi.. người dĩ nhiên là nên giúp ta.

- Quan hệ của chúng ta tốt tới mức độ nào? Phương Mặc cười rộ lên.

-Tốt đến mức có thể cùng nhau đối diện với mọi chuyện, cũng chung một thuyền; có thể động sinh cộng tử.

-Thật

-Cái đó không cần biết có thật không, chỉ cần người hiểu quan hệ của chúng ta rất tốt là được.

-Lần sau sẽ giúp người! - Phương Mặc cười lớn một lần nữa.

Chuyện Kinh Phong vẫn cứ lớn vồn ở trong đầu Mục Tiểu Văn, dù sao bây giờ cũng không có việc gì nên nói một tiếng với Dục nhi rồi chuẩn bị đi gặp Kinh Phong. Phương Mặc cũng im lặng đi theo nàng.

Theo địa chỉ mà hắn nói trước kia, họ tìm đến một quán trọ. Đứng ở bên ngoài, nhìn thấy vẻ mặt hai đứa bé giữ cửa nghiêm túc, Mục Tiểu Văn nhất thời không biết làm sao mở miệng.

Lúc này Phương Mặc lên tiếng:

-Vào nói là có Mộc công tử và Phương Mặc cầu kiến.

Đứa bé giữ cửa mặt không thay đổi, vừa nghe thấy ba chữ “Mộc công tử” liền tỏ ra nhún nhường, đi tới, khom người nói:

-Mời Mộc công tử chờ một chút, tiểu nhân vào báo với công tử!

Mục Tiểu Văn gật đầu. Đứa bé giữ cửa lập tức đi vào thông báo...

Phương Mặc cười nói:

-Xem ra hắn đối với người cũng chỉ đến mức này. Nếu là xem trọng người thì hắn là không cần thông báo làm gì, cứ trực tiếp đi vào tiếp kiến rồi.

-Đúng vậy. Chỉ có người là rất tốt với ta thôi. - Mục Tiểu Văn đánh giá cảnh vật xung quanh, thuận miệng nói.

Trên khuôn mặt vui đùa của Phương Mặc chợt thoáng qua một cái giạt mình, sau đó lập tức nổi lên một ý cười như có như không.

68. Q.1 - Chương 69

Rất nhanh, đứa bé đã chạy ra dẫn hai người vào trong nhà trọ. Thoạt nhìn khu nhà này còn rất mới, bố trí rất là tinh xảo; trên đoạn đường đi vào có vài thứ thậm chí trong phủ nhị hoàng tử cũng chưa từng thấy.

Mục Tiểu Văn hết nhìn đông lại nhìn tây, ngắm nghía. Đứa bé giữ cửa dẫn đi một vòng, sau đó đến trước chiếc rèm cửa, khom người nói:

- Mộc công tử, Phương công tử, xin mời đi bên này. – tiếp đó, đứa bé nhắc rèm lên.

Mục Tiểu Văn và Phương Mặc cúi người đi vào còn đứa bé thì đứng đó không đi theo nữa.

Cứ tưởng trong này là phòng khách, không ngờ lại là một khu vườn nhỏ. Trước mặt là một con đường có mái vòm che, bên trên có từng khóm cây buông rủ xuống. Đi qua cổng vòm, rẽ trái lại là một con đường có vòm khác. Đếm đi đếm lại chắc chắn là họ phải đi quan 5 cánh cửa mới tới được nơi gọi là phòng khách.

Đây là bố trí kiểu gì đây?

- Mộc đệ? – Kinh Phong từ phòng đi ra, mỉm cười nói. Sự chân thành vẫn không hề thay đổi trong nụ cười của hắn. Bộ quần áo màu tím cao quý càng làm tôn lên làn da trắng nõn say lòng người của hắn. Thanh Y, mặt không đổi sắc cũng theo sát phía sau.

Mục Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới vừa rồi Phương Mặc nói nơi này như “mộ địa” một bên hơi gật đầu đáp lễ; một bên giẫm cho Phương Mặc một cái. Dĩ nhiên là Phương Mặc đã đoán trước được ý định của nàng nên sớm có chuẩn bị đứng cách nàng một đoạn. Mục Tiểu Văn giẫm không tới hắn nên đành thôi.

- Mục đệ, lâu rồi không gặp ngươi. Gần đây có tốt không?

- Ta tốt lắm! – mới có nửa tháng không gặp, không thể tính là “lâu rồi” được. – Khinh huynh, ta tới là muốn nói cho huynh biết một chuyện. Hắc y nhân kia đang ở trong kinh thành. – Mục Tiểu Văn nhớ ra mục đích mình tới đây nên liền nói.

- Hắc y nhân?

- Chính là hắc y nhân là lần trước gặp ở Đắc Tiên viện. Không phải ngươi từng bị hắn đuổi giết sao? Hắn đang ở kinh thành. Hôm trước ta và Phương Mặc đã bị hắn đuổi giết. – Mục Tiểu Văn có chút nghi hoặc. Mối thù cừu gia như vậy làm sao hắn có thể quên được chứ?

- Mục đệ, ngươi từng bị hắn đuổi giết? Có bị thương không? – Khinh Phong giống như nhớ ra được.

- Ta không sao. Đuổi theo một hồi không được nên hắn không đuổi theo nữa.

- Ồ? Hắn truy cùng giết tận, không ai có được đường sống, sao lần này lại hạ thủ lưu tình như vậy? – trên khuôn mặt thanh tú của y khẽ nhăn lại, giống như lâm vào trầm tư.

Chợt Mục Tiểu Văn cảm thấy có một hàn khí bức người. Đuổi cùng giết tận, không để cho ai một đường sống? Chẳng phải là nàng vag Phương Mặc đã tìm được đường sống trong chỗ chết ư? Nghĩ lại mà thấy sợ lạnh người.

Nhưng đáng sợ không phải là cái này mà là Khinh Phong trước mắt đây. Nghe khẩu khí hình như hắn biết rất rõ hắc y nhân; hơn nữa còn hiểu hắc y nhân coi mạng người như cỏ rác. Song.. chuyện liên quan tới tính mạng của nàng là đại sự, hắn lại có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế.. Vậy chuyện ở Đắc Tiên viện lần đó, có phải cũng suýt mất mạng hay không? Đây là huynh đệ kiểu gì chứ?

Đúng rồi, đây là cổ đại không giống như thời hiện đại đề quan tính nhân quyền. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Mục Tiểu Văn vẫn bất tri bất giác dựa vào Phương Mặc đứng bên cạnh. Phương Mặc cũng bởi vì câu nói kia mà nhú mày, cánh tay kéo Mục Tiểu Văn sát vào người mình.

Khinh Phong thoát khỏi bộ dáng trầm tư, nói:

- Ở Đắc Tiên viện là vì nhiều người nên hắn không dám làm gì; lần nay may mà có Phương công tử đi cùng. Mục đệ, sau này ra ngoài phải cẩn thận, đừng đụng mặt với hắn.

- Ừm! – thì ra tại Đắc Tiên viện vì có nhiều người nên mới yên tâm để nàng ở lại ư? Khinh huynh ơi Khinh huynh.. hay là do lòng dạ nàng hẹp hòi rồi?

- Mục đệ, vì huynh có cái này muốn tặng cho ngươi. Chờ một chút. – vừa nói Khinh Phong vừa mỉm cười, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lại có lẽ vật có thể cảm sao? Đúng rồi!

Khinh Phong đi rất lâu chưa thấy trở về, Mục Tiểu Văn và Phương Mặc liền tự nhiên ngồi xuống, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ hắn quay về. Thanh Y dâng trà lên, vẻ mặt vẫn không đổi sắc, đứng một bên im lặng.

Thật ra đã lâu rồi không gặp Thanh Y. Khi ở tửu lâu, Thanh Y cũng không có bên cạnh Khinh Phong, có lẽ là đi làm nhiệm vụ gì đó. Từ lần bức cung kia, Thanh Y giống như người máy lúc nào cũng im lìm như thể đóng cửa bảo vệ bản thân vậy, cho dù nàng có trên đầu thế nào cũng không hề phản ứng lại. Nhưng càng như vậy, Mục Tiểu Văn lại càng cảm thấy hứng thú.

- Phương Mặc, tối hôm qua, mấy cô nương ở Túy Tiên các như thế nào? Cũng không tệ lắm phải không? – Mục Tiểu Văn làm như thuận miệng mà nói, chuẩn bị cùng Phương Mặc diễn cặp kẻ xướng người họa trên người Thanh Y để giết thời gian.

- Ta không đi. – Phương Mặc đáp.

Mục Tiểu Văn quay đầu nháy mắt với Phương Mặc, ngược lại Phương Mặc làm như không thấy. Một người thì không có cách nào để diễn trò rồi, cuối cùng Mục Tiểu Văn đành phải từ bỏ. May mắn là vẻ mặt Thanh

Y không có nhìn ra được chút biểu hiện nào, cho dù lúc này lên lên cười nàng thì nàng cũng không biết được.

Đợi một lúc, Mục Tiểu Văn vừa mới đem chén trà đưa lên miệng thì Khinh Phong quay lại. Hắn mở tay ra cho Mục Tiểu Văn nhìn rồi cười nói:

- Mục đệ, vi huynh vừa bắt được cái này, bây giờ tặng cho người.

Mục Tiểu Văn buông chén trà xuống, chỉ thấy một miếng gỗ nằm trong lòng bàn tay hắn. Nàng nhận lấy, quan sát trên mặt miếng gỗ khắc hoa văn phức tạp, còn có chữ rất khó hiểu.. giống như là một cái ân chương bình thường, không có chỗ nào là thần bí cả. Nhìn kỹ thì mặt sau của miếng gỗ có gắn một viên ngọc trai màu đỏ. Nhìn qua thì không có gì, để sát vào thì thấy ánh đỏ lóe lên.. giống như màu máu.. giống như màu của dục vọng.. Miếng gỗ bình thường bỗng nhiên toát lên loại yêu mị.

- Đây là cái gì?

- Đây là “Táng hoa hành”

- Tang hoa hành? – người làm vườn ư?

Khinh Phong ngồi xuống ghế, chậm chậm giải thích:

- Tang hoa hành vốn là đệ nhất phong lưu làm ra, chỉ cần là nam tử thì không ai không muốn có nó. Viên ngọc trai màu đỏ bên ngoài cũng là một vật quý hiếm, có rất ít, một nước cũng khó có được một viên.

- Hả? – Mục Tiểu Văn cẩn thận đem miếng gỗ buông xuống. Nàng vẫn cho rằng cuộc sống đơn giản là tốt nhất, nếu không cần thiết thì nên tránh nhận lấy, tránh gặp phải phiền toái. Miếng gỗ này có lai lịch ghê gớm như vậy, nếu nàng có nó thì không biết sẽ khiến bao người ghen ghét.. nàng chịu không nổi đâu.

Nhưng từ những món đồ mà Khinh Phong đem tặng thì nàng có thể đoán nếu không phải thân phận và địa vị của hắn cao quý, trong nhà chắc chắn là có rất nhiều tiền.

- Khinh huynh, đa tạ ý tốt của người nhưng món đồ này quá giá trị, ta sợ là.. nhận không nổi. – nàng đem miếng gỗ đẩy tới, dùng ánh mắt xin lỗi nhìn hắn.

Khinh Phong cũng không có tức giận, ngược lại bình tĩnh mỉm cười:

- Chẳng lẽ Mục đệ không muốn biết tác dụng của Tang hoa hành ư?

- Tác dụng cái gì? – Mục Tiểu Văn nâng chén trà lên, thuận miệng hỏi rồi lấy ngón tay mân mê miệng chiếc chén. Dù có là hiệu lệnh giang hồ thì cũng không có quan hệ tới nàng.

Khinh Phong cười cười, chậm chậm nói, phảng phất ý tứ thưởng thức trong cổ họng:

- Có được cái này thì tất cả kỹ viện của mỗi nước đối với Mục đệ đều trở nên rất dễ dàng; cho dù có là đệ nhất kỹ nữ, ca kỹ thì cũng sẽ ném khách mà chạy đến với Mục đệ. – nói xong, hắn nhìn tới Mục Tiểu Văn, giống như chờ mong phản ứng của nàng.

Đáng tiếc, lời hắn còn chưa dứt thì Mục Tiểu Văn đã ho khan gần chết!

69. Q.1 - Chương 70

Nàng sắc nước vì muốn tránh việc phun nước vào mặt người khác.

Mãi mới có thể bình ổn được khí tức, trên mặt Mục Tiểu Văn vẫn còn ửng đỏ – hậu quả của trận ho khan vừa rồi. Nàng kinh ngạc nhìn Khinh Phong và hỏi:

- Khinh huynh, tại sao lại cho ta cái này?

Khinh Phong càng tỏ ra kinh ngạc hơn, khuôn mặt trong suốt hiện lên một tia tò mò, nghiên cứu:

- Nam tử trong khắp thiên hạ này đều muốn có Tang hoa hành, Mục đệ không muốn sao?

Bây giờ thân phận nàng vốn là nam tử, không ngờ đụng tới chuyện Táng hoa hành này lại thật sự không biết nói cái gì cho đúng. Mục Tiểu Văn rùng mình, chợt nhớ ra Kinh Phong hình như rất chán ghét nữ nhân.. thì ra đó là chuyện thật?! Nếu như bị hấn phát hiện nàng vốn là nữ tử thì...

Nàng đem ánh hưởng sang Thanh Y và Phương Mặc, một người thì mặt không chút thay đổi, một người thì tự tiểu phi tiểu chờ xem sự quần bách của nàng. Bất đắc dĩ, nàng đành nghĩ ra một cái cớ:

- Kinh huynh, Táng hoa hành này là thứ mà mọi nam nhân trong thiên hạ đều muốn có, nếu họ biết nó ở trong tay ta thì chỉ sợ... ta không có được những ngày yên ổn mà sống rồi!

- Cái này Mục đệ không cần lo lắng, táng hoa hành chẳng những cuốn hút được nữ tử chăm sóc mà có giống như một lệnh bài khi người đó gặp nguy hiểm, nữ tử kỹ viện – bất kỳ người nào ở bên cạnh đều phải dốc toàn lực bảo vệ người nọ.

- Nếu không có nữ nhân bên cạnh thì sao?

- Người có được lệnh bài xảy ra chuyện, một khi tra ra là kẻ nào làm thì người nọ chẳng những bị uy hiếp lấy mạng mà dù thân thể, quyền lực mạnh tới không ai địch nổi cũng sẽ bị tất cả các kỹ viện cự tuyệt. Đây chính là ước định liên minh giữa các kỹ viện.

Còn có cả liên minh kỹ viện nữa sao?

Mục Tiểu Văn cầm lấy miếng lệnh bài lên lật qua lật lại xem xét, một miếng lệnh bài nhỏ bé thế này mà chứa cả một ước định cổ quái.. dù nghĩ thế nào thì vẫn thấy hoang đường, không thể tin được.

Trong lòng nàng có điểm khó xử, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Kinh Phong, nàng thật sự không đành lòng từ chối. Có lẽ là hấn không cần, có lẽ hấn cũng không cảm thấy chiếc lệnh bài này có gì đó tốt nhưng mà chuyện hấn muốn làm cho nàng vui vẻ lại là thật!

Nghĩ vậy, Mục Tiểu Văn mỉm cười, đành nhận vậy:

- Nếu vậy đa tạ Kinh huynh!

Tưởng rằng tới đây một chuyến đã nhận được món lễ vật này, ai ngờ Kinh Phong lại đề nghị lần nữa:

- Lần trước chúng ta tới Đắc Tiên viện, lần này chúng ta thử tới Túy Oanh các có được không?

Mục Tiểu Văn lại bị ghen một lần nữa. Mặc dù lần đó đúng là có đi tới đó thật nhưng lấy ấy đơn giản là vì nàng tò mò và hứng thú thôi; sau này còn theo Phương Mặc đi qua mấy lần nhưng hấn lại biết nàng là nữ cho nên hai người chỉ uống rượu nói chuyện phiếm, ngắm nhía vài mỹ nữ, cơ bản không có khác mấy với lúc ở tửu lâu. Bây giờ, Kinh Phong vốn xem nàng như một nam nhân lại đề ra cái yêu cầu này thật giống một đôi tình nhân rủ nhau tới câu lạc bộ đêm ở thời hiện đại, chung quy không hấn là đi uống trà...!

- Ngay ... ngay bây giờ sao?

- Đương nhiên. Lần đầu có được vật này, Mục đệ không muốn thử một chút sao?

- Chẳng phải Kinh huynh rất ghét nữ tử sao?

- Mục đệ làm sao lại nhìn ra vi huynh chán ghét nữ tử?

- Rất rõ ràng! – Mục Tiểu Văn có điểm không rõ. Kinh huynh đôi khi rất khôn khéo, đôi khi lại xa lạ không tài nào hiểu được.

- Thật sao? – người Kinh Phong nhất thời cứng ngắc rồi liền cười ngượng. – Nếu đã bị Mục đệ phát hiện thì vi huynh cũng không giấu nữa. Cũng không hấn là chán ghét nữ nhân mà chỉ là chán ghét những kẻ ngu xuẩn. Nữ tử kỹ viện có thể xem là người hiểu rất và trải qua rất nhiều chuyện cho nên ở cùng các nàng ngược lại rất thú vị.

Thật sao? Chính nàng cũng không tính là ngu xuẩn, chỉ là có đôi khi sơ ý, và cuộc sống luôn được điều chỉnh thành đơn giản nhất. Trong lúc vô ý đối mặt với Phương Mặc, Phương Mặc nắm lấy cơ hội nhanh chóng làm một khẩu hình “nha đầu ngọc” dành cho nàng... và làm cho sự tự tin của Mục Tiểu Văn bay biến đi đâu mất. Được rồi, mặc kệ thế nào thì nàng cũng không được tính là người thông minh, hay là.. cứ tiếp

tục đóng cái thân phận nam nhân này cũng tốt lắm ấy chứ. May mắn là cái mặt nàng lúc giả trai cũng không dễ dàng bị nhận ra.

Đoàn người đi tới Túy Oanh các được một vài cô gái xinh đẹp dẫn lên nhã gian tốt nhất.

Mặc dù Túy Oanh các và đều nổi danh nhưng trình độ đón tiếp và phục vụ khách khá so với Đắc Tiên viện lại thanh nhã, phong phú hơn rất nhiều. Chỉ riêng bà chủ so với bà chủ ở Đắc Tiên viện cũng hơn vài phần linh khí.

Ma ma là một người đàn bà trung niên chừng 50 tuổi, trên mặt không che dấu nổi sự vô tình của năm tháng nhưng vóc người thì không chê được. Eo nhỏ nhắn mỡm đầy đặn, đôi mắt khôn khéo, kinh nghiệm đầy mình, hoàn toàn không giống với những nữ tử phong tình thể tục bình thường khác. Nếu so sánh thì bà chủ ở Đắc Tiên viện phải gọi ma ma bằng mẹ ấy chứ.

- Các vị công tử đây có nương mộ cô nương nào trong lòng? – bà chủ mỉm cười hỏi.

- Nghe nói Nguyệt Cơ cô nương vốn là đệ nhất kỹ nữ, sao không mời nàng đi ra đây? – Khinh Phong mở miệng.

- Có lẽ lần đầu công tử đến nên không biết. Nguyệt Cơ ở trong Liên Nguyệt uyển, thực không dễ gặp được. – bà chủ giữ lễ nói.

- Là một người đặc biệt như vậy sao?

- Nếu muốn thưởng thức sự đặc biệt thì cũng cần phải có sự tương xứng. – bà chủ vẫn giữ nụ cười không thay đổi.

Đây chính là lúc nên sử dụng Táng hoa hành. Mục Tiểu Văn giơ tay lên, miếng gỗ hiện ra trước mặt bà chủ. Trước đó, bà chủ còn đang mỉm cười, nhìn thấy mộc điều (cái miếng đó đó) thì nụ cười chậm chậm tắt đi, thay vào đó là sự kinh ngạc. Sau một lúc lâu bà lại tiếp tục cười nói:

- Lão nhân biết rồi. Lão nhân xin đi mời Nguyệt Cơ cô nương tới đây, xin các vị công tử đây kiên nhẫn chờ một chút. – vừa nói, ma ma vừa hướng Mục Tiểu Văn cúi người thật thấp chào.

Lần đầu tiên Mục Tiểu Văn được người ta dùng đại lễ nên thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Liên Nguyệt uyển.

Sau khi Nguyệt Cơ đàn hết một khúc, buông đàn, đi tới ngồi xuống bên bàn.

Bên cạnh còn có hai nam tử, ánh mắt đều lộ ra sự tán thưởng.

- Kỹ thuật đàn của Nguyệt Cơ càng ngày càng tuyệt diệu! – một nam tử xinh đẹp nói.

- Lý công tử thích nói đùa rồi! – Nguyệt Cơ thẹn thùng cười.

Người được gọi là Lý công tử kia không ai khác chính là nhị hoàng tử – Lý Vân Thượng.

70. Q.1 - Chương 71

-Nguyệt Cơ cô nương! – ma ma đứng ngoài cửa nhỏ giọng gọi.

Nguyệt Cơ nghi hoặc đi ra mở cửa, một lát sau trở về thì vẻ mặt có chút khó xử:

-Công tử, quý nhân tới đây, Nguyệt Cơ phải đón khách rồi.

-Ồ? – hàng lông mi của Lý Vân Thượng khẽ chớp động.

-Là quý nhân cầm Táng hoa hành!

Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ nhìn nhau khó hiểu. Táng hoa hành tuy không phải là võ lâm chí bảo nhưng nam tử khắp giang hồ đều thèm thuồng. Dù sao cũng không có chuyện gì làm, đi xem một chút cũng không có vấn đề.

Nghĩ vậy, Lý Vân Thượng hướng Nguyệt Cơ mỉm cười nói:

-Chúng ta đi với nàng!

Sau khi Mục Tiểu Văn lấy xa táng hoa hành thì tâm trạng nửa là bất an nửa là kích động. Đệ nhất mỹ nữ của Túc Oanh các vốn là người như thế nào? (Nguyệt Cơ được coi như là con át chủ bài của Túc Oanh các)

Trên mặt Khinh Phong vẫn là một nụ cười đầy sủng nịnh:

-Phần quà tặng này của vi huynh cũng rất có giá trị a!

Aiiii! Trong lúc vô ý lại biến thành một tên hám gái rồi!

Uống được một hồi trà thì có người vén rèm đi vào. Thấy là một nữ tử - nhan sắc trông khá bình thường, Mục Tiểu Văn có chút thất vọng.

-Nguyệt Cơ cô nương tới rồi! - nữ tử nói sau đó lại nâng rèm lên. Thì ra nàng ấy không phải là Nguyệt Cơ.

Nguyệt Cơ cúi đầu, nhẹ nhàng bước vào, cơ thể dần dần lộ ra, tiếp đó nàng ngẩng đầu, cười tươi.

Mục Tiểu Văn ngây ngẩn cả người.

Nàng ấy giống như một cái đố, rất khó có thể hình dung. Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy quanh thân nàng ấy như ẩn như hiện một thứ ánh sáng xinh đẹp sáng lóa. Thạch Lan, Ngũ Lệ, Nhược Di.. tất cả những người mà nàng gặp qua không có một ai có được khí chất như nàng. Một sự đặc ý, đặc ý không kiêng nể gì, đặc ý không ai dám trối buột..

Nguyệt Cơ làm như đã quá quen thuộc với kiểu phản ứng này nên cười nhạt, đón nhận ánh mắt hoặc thưởng thức hoặc đánh giá của mọi người.

Lại có một nam tử đi đến, bình tĩnh đứng bên cạnh Nguyệt Cơ, hắn cũng rất xinh đẹp. Mục Tiểu Văn không kịp nhận ra người nọ, trong đầu vô thức đem hình ảnh hai người ra so sánh.. quả thực hai người trước mắt đây rất xứng làm một đôi tiên nhân.

-Lý.... Lý Vân Thượng? - chạm tới ánh mắt của nam tử nọ, Mục Tiểu Văn cuối cùng cũng nhận ra, nàng không tự chủ mà kêu nhỏ thành tiếng; giật mình nghĩ tới cái gì đó, nàng lại ngậm chặt miệng lại. May mắn là không ai nghe thấy! Ánh mắt vừa mới chuyển đi thì lại thấy Thôi Minh Vũ bước tới.

Tại sao bọn họ lại ở đây? May mà nàng không quên đeo mặt nạ.

Không nghĩ đối phương lại là những người mình quen biết, cả hai bên đều có điểm kinh ngạc, nhất thời không gian trở nên im lặng lạ thường. Phương Mặc bật cười khẽ, thì thầm bên tai Mục Tiểu Văn:

-Nếu như ta không biết ngươi vốn là nam tử thì nhìn cái bộ dáng lúc này của ngươi, chắc chắn ta sẽ cho rằng ngươi là nam tử chân chính! - vừa nói hắn vừa phẩy qua đầu nàng một cái. - Nữ tử như ngươi đúng là lần đầu tiên ta mới nhìn thấy.

Mục Tiểu Văn xoa xoa cái trán, ánh mắt ai oán, bất mãn:

-Đau! Ai mà chẳng thích thưởng thức cái đẹp!

Tiếng hai người nói qua nói lại khiến cho nhã gian xuất hiện thanh âm to nhỏ. Nguyệt Cơ đề nghị mọi người cùng nhau tới Liên Nguyệt uyển

Liên Nguyệt uyển không phải là một chỗ ở tầm thường mà rất rộng và đẹp; đại khái, trong thế giới cổ đại ít người nhiều đất này thì đình bàn, lầu các khắp nơi đều mọc lên san sát. Ngồi ở đây bàn ghế đá trong đình nghỉ mát gần vườn hoa, mặt đất được lát bằng những loại đá mịn láng; lắng nghe tiếng lá xào xạc mỗi khi dẫm chân lên chúng, hương của những cánh hoa rơi xuống lát phát quện cùng với mùi đất, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy những khóm cây lá nhỏ li ti, xanh mượt... cảm giác rất thoải mái, tươi mát, trong lành. Nhưng

liếc nhìn sang mọi người đang chuyện trò vui vẻ thì lại cảm thấy.. những nhân vật trong tử lâu hình như đang được phục chế tại nơi này mà thôi.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình sau đó Nguyệt Cơ đi tới trước mặt Mục Tiểu Văn cung kính khuất thân:

-Nghe nói công tử là chủ nhân của Táng hoa lệnh, Nguyệt Cơ không kịp nghênh đón, mong công tử thứ tội!

-Không có gì. Không cần khách khí! – mặt Mục Tiểu Văn có điểm nóng bừng lên. Được đại mỹ nữ hành lễ, vô tình nàng biến thành tiêu điểm bị mọi người dùng ánh mắt đùa cợt mà nhìn chằm chằm.

-Nhưng mà... - sắc mặt Nguyệt Cơ có chút khó xử. – Trong lòng Nguyệt Cơ đã ái mộ một người, nếu vì công tử thì.. cũng chỉ có thể đàn một khúc và rót trà thôi.

-Không sao. Ta không cần nàng làm chuyện gì, nàng chỉ cần đàn một khúc và rót trà là tốt rồi. – Mục Tiểu Văn thực quần bách lăm rồi. May mà nàng ấy có người trong mộng rồi, nếu không nàng không biết phải làm thế nào để cự tuyệt. Nhưng kỳ lạ, người như nàng.. vậy thì người trong mộng của nàng là một người như thế nào?

Nguyệt Cơ không nghĩ Mục Tiểu Văn lại đáp ứng nhanh như vậy, nàng giật mình đứng yên giây lát rồi vội khuất thân:

-Nếu vậy... thực đa tạ công tử!

Mấy người khác cũng không ngờ Mục Tiểu Văn lại dễ dàng bỏ qua một đại mỹ nhân, sau đó lại quay sang nhìn nhả đánh giá nàng.

Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng lên

Xa xa, ma ma đã dẫn thêm một đám cô nương đi tới. Bước vào trong đình, các cô nương bày biện chút hoa quả sau đó hoặc là mời trà hoặc là ôm đàn tấu lên một khúc nhạc nhẹ hoặc là ôn nhu đứng bên cạnh chờ sai bảo.

Mục Tiểu Văn có thể khẳng định lúc này mặt mình đã đỏ ửng lên lăm rồi!

Đây chính là cái gọi là tuyệt kỹ lâu xanh sao?

Mà... nàng vốn là một cô gái! Mặc dù ở đây có rất nhiều người, không có bất kỳ một hình ảnh không trong sáng nào xuất hiện nhưng Mục Tiểu Văn giống như đang ngồi trên bàn kim vậy. Lấy kỹ thuật ve vãn, liếc mắt đưa tình để kiếm cơm có lẽ là chuyện bình thường chốn lâu xanh nhưng thật sự.. nàng không thể nào nhìn thông được!

Mục Tiểu Văn ho nhẹ một tiếng:

-Các vị cứ từ từ trò chuyện, ta có chút việc, một lát nữa sẽ trở lại. – vừa nói nàng vừa nháy mắt với Phương Mặc, cũng không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước vội ra khỏi đình.

Phương Mặc theo sau đi ra, nhìn bộ dáng có thể biết là hắn đã sớm cười ha hả tới đau hai bên sườn rồi.

-Phương Mặc! – Mục Tiểu Văn bắt mắt quát.

-Ta không cười nữa là được chứ gì? – Phương Mặc cố gắng ép mình ngưng cười.

-Ở chỗ này người như cá gặp nước, xem ra ngươi là khách quen rồi! – nàng tức giận mà buông ra một câu khiêu khích.

Vẻ tươi cười trên mặt Phương Mặc thoáng biến mất vô tung vô tích, mặt ửng đỏ, miệng lắp bắp như muốn giải thích cái gì đó:

-Ta... ta không phải khách quen. Trước kia dù có đến cũng chỉ ngồi nghe một khúc đàn, không có làm chuyện gì khác nữa...

Mục Tiểu Văn khoát>-Biết rồi, biết rồi! Ta nói đùa thôi, không cần hoảng loạn như vậy! – sau lại thở dài nói. – Nhưng bây giờ phải làm sao đây? Không còn chỗ nào ngoài cái nơi quái lạ đó à?

Xa xa nhìn lại có thể thấy mỗi người đều có một cô nương bồi bên cạnh. Nguyệt Cơ đứng bên cạnh Lý Vân Thượng, tuy cách xa như vậy nhưng cũng thấy được bộ dáng thẹn thùng không thể giấu của nàng ấy.

Trong lòng Mục Tiểu Văn nảy lên một trận mơ hồ, như nhớ tới cái gì đó:

-Nguyệt Cơ... và Lý Vân Thượng?

-Đúng vậy. Liên Nguyệt uyển chính là nơi nhị diện hạ an trí cho nàng. – Phương Mặc như nhìn thấy tâm tư Mục Tiểu Văn, trả lời rất nhanh.

Mục Tiểu Văn lại nhận một trận rùng mình. Cảm xúc kỳ lạ trong lòng nhanh chóng tràn ra... Tưởng rằng hẳn thật sự khó gần, tưởng rằng hẳn chung thủy đối với Thạch Lan.. thật không ngờ lại kim ốc giấu kiều! (kim ốc giấu kiều = tạm hiểu là có bồ nhí bên ngoài, nuôi gái bên ngoài nhé.. he he)

Phương Mặc đem vẻ mặt của nàng thu hết vào tầm mắt, nơi đáy mắt hẳn hiện lên một tia cô đơn, hệt hăng. Mặt không đổi sắc, hẳn cầm lấy tay nàng:

-Ta đi dạo với người! – nói xong, không để cho nàng có cơ hội phản bác liền lôi nàng đi nhanh.

Cách đó không xa, Nguyệt Cơ nhìn theo bóng lưng hai người bọn họ, ánh mắt đắm chiêu như nghĩ tới điều gì đó.

71. Q.1 - Chương 72

Tâm trạng Mục Tiểu Văn có điểm không vui nên không có muốn đi đờng nhiều. Phương Mặc cũng không thể làm gì khác hơn là lôi kéo nàng, không ngừng chỉ cho nàng xem mấy món đồ thú vị nhằm rời đi sự chú ý của nàng. Cuối cùng nàng cũng vì hẳn mà vui vẻ lên được chút ít.

Trải qua mấy ngàn năm mấy thứ này đã trở thành đồ cổ, nếu muốn vào nhìn thì nhất định phải mất tiền.. C như vậy thì nào những kiến trúc, đình bàn cũng khoác lên mình một màu kỳ dị khiến cho Mục Tiểu Văn cũng có hứng thú hẳn. Trong đình Liên Nguyệt uyển, nàng cùng với Phương Mặc thong thả dạo chơi.

Đầu mùa xuân, ánh mặt trời trốn tìm lấp ló, ấm áp; thân ảnh hai công tử mặc bạch y rảo bước cùng nhau trông giống như một tiểu hải tử, tay nắm tay, không có chút gì gọi là không ổn cả. Mục Tiểu Văn cảm thấy có Phương Mặc dẫn đường nên nếu có bậc thang gì đó thì chỉ cần dựa vào hẳn để đi thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nàng chỉ cần quan sát cẩn thận một chút thì sẽ phát hiện trên khuôn mặt Phương Mặc như ẩn như hiện một nụ cười. Nụ cười rất ấm áp kết hợp với ánh mắt nhu hòa, thuần khiết không trộn lẫn bất cứ chất hỗn tạp gì... Đường như, chỉ cần nắm lấy tay hẳn là đã cảm thấy cuộc sống này đã mỹ mãn, hạnh phúc lắm rồi.

Mọi người bên kia vẫn trò chuyện vui vẻ với nhau nên không chú ý tới hai người vắng mặt vì vậy bàn bạc một chút họ đi tới chủ lầu Túy Oanh các.

Một nữ tử từ chỗ tới đi tới rồi tiếp tục theo dõi...

Hai người đi lên lầu hai thì liền gặp được một buổi tiệc như đang bán đấu giá mấy cô nương vậy. Mục Tiểu Văn lạnh rung mình một cái nhưng không nén nổi tò mò nên dựa lan can đi lên nghe ngóng. Phương Mặc nhìn vẻ mặt tò mò của nàng khẽ cười một tiếng, rồi hẳn bình thần chọn đứng ở một vị trí có thể bảo vệ tốt nhất để tránh nguy cơ khá cao là... nàng nhất thời lơ mẫn mà té xuống.

Cô nương đứng trên đài đàn khúc nhạc cuối cùng thì mọi người dưới đài liền giơ ra tiểu mộc bài. Nàng hỏi Phương Mặc thì được biết mộc bài kia tương đương với giá tiền, người nào ra giá cao thì người đó sẽ trở thành người đầu tiên của cô nương này.

Mục Tiểu Văn lại lần nữa lạnh rùng mình. May mắn là trong đại sảnh không có tên nào mặt mày bầm trợn giống mấy lão bán thịt. Mặc dù không có khuôn mặt như Phan An (coi như là một ngôi sao đi nhá) hay giống Phương Mặc bên cạnh nhưng cũng thuộc hàng công tử văn nhả có quyền có thế.

Cô nương trên đài thoát nhìn không có vẻ đau thương, ngược lại có chút ngượng ngùng. Mục Tiểu Văn cẩn thận quan sát một hồi thì phát hiện ánh mắt cô nương này này giờ luôn hướng tới một nam tử có bộ dáng

thư sinh đứng trong đại sảnh. Nam tử giờ mặc bài lên cao khuôn mặt có điểm lo lắng có điểm hưng phấn, khi bắt gặp ánh mắt của cô nương liền lộ ra một ra một vẻ mặt muốn làm cho nàng ta an tâm.

Trong lòng Mục Tiểu Văn đã hiểu rõ.

Nàng gọi một gã sai vặt lại đưa cho hắn một ít ngân lượng rồi phân phó hắn vài câu. Gã sai vặt gật đầu vâng dạ rồi đi xuống dưới lầu.

Giá tiền càng ngày càng tăng, thư hình như không thể chống giữ được nữa, trên mặt không giấu nổi sự lo lắng. Cô nương kia cũng không khác là bao, nàng ấy không còn sự bình tĩnh như lúc trước nữa. Gã sai vặt đi tới bên người vị thư sinh nói vài câu, thư sinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Mục Tiểu Văn trên lầu.

Qua lớp mặt nạ, Mục Tiểu Văn nhìn hắn mỉm cười.

- Vị đại gia này ra giá hai mươi lượng bạc. Có ai trả giá cao hơn không? – gã sai vặt đứng trên lầu giống như người chủ trì buổi đấu giá.

- Hai mươi mốt lượng! – thư sinh lấy hết dũng khí, mặt hơi hơi đỏ lên, bất giác nhìn về phía Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn lại nhìn hắn mỉm cười một lần nữa như muốn cổ vũ.

- Vị công tử này ra giá hai mươi mốt lượng, có ai cao hơn không?

- Ta ra ba mươi! – một tên mập mập giờ mặc bài lên.

- Ba mươi mốt! – mặt thư sinh càng ngày càng hồng. Vì muốn tiết kiệm chút bạc lại nên mỗi lần ra giá cũng chỉ dám ra thêm một lượng.

- Bốn mươi hai! – bên cạnh lại có một người giờ mặc bài lên.

- Bốn mươi mốt! – thư sinh lại giờ mặc bài lên.

- Năm mươi hai!

Thư sinh bất an đứng lên liếc nhìn về phía Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn hướng tới hắn một ánh mắt trấn an. Anh chàng thư sinh này thật đáng yêu, đã nói là có người có tiền có thể muốn giúp hắn thế mà hắn vẫn bất an không thôi, hẳn nghĩ rằng chuyện này không có hy vọng gì sao? Sợ cái gì chứ, nàng bây giờ không thiếu bạc. Vả lại, không cần dùng tới bạc mà chỉ cần lấy Táng hoa hành này ra là không phải kết thúc được sớm hơn nữa kia.

Thư sinh thấy mình được ủng hộ nên cảm kích mà nhìn Mục Tiểu Văn. Hắn không do dự nữa, mỗi lần có người tăng giá thì hắn đều kêu hơn một bạc. Mấy lần lên xuống, giá đã tới mức một trăm hai.

Khi thư sinh ra giá tới một trăm ba thì không ai dám ra giá hơn nữa.

Lúc gã sai vặt tuyên bố cô nương tối nay thuộc về vị thư sinh.. người trên đài, người dưới đài kích động đứng lên. Mục Tiểu Văn đứng trên lầu hai cảm giác vừa làm được một chuyện vô cùng tốt đẹp nên tâm tình lâng lâng hạnh phúc.

Phương Mặc phát tay phá tan sự thất thần của nàng:

- Người lấy thân phận nương nương để gây chuyện, chỉ sợ sau này sẽ bị người ta nắm được nhược điểm. – Phương Mặc khẽ thở dài, nói tiếp. – Càng ngày ta càng thấy người đứng thực không phải là một nữ tử thuộc thế giới này.

- Là ta mạng lớn xuyên qua không đây. Chỉ là có một chút nhầm lẫn nên mới độ kiếp cho ta! – nàng nghịch ngợm cười.

Phương Mặc đối xử với nàng rất tốt, không có lấy một chút tạp niệm. Ai nói nam nữ không thể là bạn bè, Phương Mặc này không phải là một dẫn chứng thuyết phục sao? Cho dù ở thời hiện đại không có thì ở chỗ này cũng có. Đôi khi ngẫm lại nàng thật sự rất muốn cảm tạ sự an bài cầu ông trời!

Nhưng nàng không thấy được đáy mắt Phương Mặc chột lóe qua sự cô đơn.

Vì là người có liên quan nên nàng đành bao một nhãn gian ngồi nghe nhạc. Một mỹ nữ thanh lệ ngồi ở bên bàn chậm rãi đánh đàn, Mục Tiểu Văn ngồi nghỉ ngơi một hồi rồi tò mò đứng lên đánh giá căn phòng này. Tấm lụa che cửa có màu sắc dịu nhẹ, phẳng phất trong không khí có một mùi thơm rất khác biệt... chắc chắn đây là khuê phòng của nữ tử.

Mục Tiểu Văn cầm lấy một hộp son:

- Phương Mặc, tại sao phòng của Túy Oanh các không giống với những kỹ viện khác? – dù sự trang trí tao nhã tới mức nào thì cũng phải có chút hơi của nam nhân mới đúng, hoàn toàn không giống với loại này, giống như một phòng riêng của nữ sinh trong ký túc xá vậy.

- Khuê phòng của nữ tử nhà bình thường vốn không có loại trang phục này, bọn họ chỉ muốn làm cho khách nhân được hoan ái vui vẻ, duy chỉ có Túy Oanh các mới có phòng tiếp khách do tự cô nương đó chuẩn bị. – Phương Mặc buồn cười mà đáp lời.

- Ồ!

- Ngay từ đầu tam phu nhân, cũng chính là bà chủ của Túy Oanh các đã cố ý làm như vậy. Nhiều người không hiểu còn khách nhân thì cảm thấy thú vị nên hầu như mọi người đều khen tam phu nhân rất tinh mắt, biết thời.

- Không có nhà nào bắt chước ư?

- Tất nhiên là có. Nhưng sau đó khách nhân không hài lòng, họ nói chẳng những không có chút ý vị giống như Túy Oanh các mà ngược lại còn mất đi cảm giác trước kia.. cho nên cũng không có gì xảy ra được.

- Ồ! – Mục Tiểu Văn gật gật đầu, trong lòng thầm nghiêm túc nhìn nhận và kính trọng vị tam phu nhân kia. Mặc kệ mở ra cái kỹ viện này có hại người hay không nhưng ít nhất phần tâm cũng đáng để khen ngợi.

Trong gian phòng này hình như là của một cô nương tuổi còn rất trẻ nên có khá nhiều hộp son phấn để ở trên bàn. Mục Tiểu Văn tò mò mở từng thứ ra xem. Dù lúc trước rất ít khi trang điểm nhưng theo bản năng nàng vẫn thích mấy thứ phấn son này.

Lần đầu tiên Phương Mặc nhìn thấy bộ dáng như một cô gái nhỏ của nàng, trong lòng bất giác nổi lên một cỗ nhu tình khó hiểu, tự tiểu phi tiểu mà nói:

- Người thích>- Đương nhiên. Trong nhà không có, đợi lát nữa ta sẽ đi mua về.

Phương Mặc lại nhớ tới chỗ ở hoang sơ, hẻo lánh kia, cảm giác đau lòng tràn khắp toàn thân. Đè xuống ý muốn ôm nàng vào trong lòng, Phương Mặc cầm lấy hộp son trên tay nàng, bóc chiếc mặt nạ của nàng ra sau đó nửa giỡn nửa thật dùng ngón út quét một lớp son mỏng bôi lên gương mặt nàng.

Mục Tiểu Văn tưởng hấn lại muốn trêu chọc mình nên cảnh giác cúi đầu xuống làm cho vết son quét trúng chop mũi. Trên chiếc mũi trắng nõn cao cao chợt xuất hiện một điểm đỏ. Phương Mặc lặng người giây lát, rồi bật cười ha ha nhưng hấn cũng không quên lui về phía sau vài bước tránh bị đánh lén.

Mục Tiểu Văn trừng mắt liếc hấn một cái, nàng không hề tỏ ra yếu thế mà đoạt lấy hộp son đuổi theo Phương Mặc. Nhất thời, trong phòng có chút không khí khác thường.

Khuôn mặt cô nương đang ngồi đánh đàn chợt đỏ ửng lên, vừa lúc khúc nhạc chấm dứt, nàng đứng lên khom người nói:

- Hai vị công tử từ từ dùng trà, có việc gì xin cứ gọi Kim nhi. – cô nương khuất thân một cái rồi vội vã xoay người rời đi với hai bên má đỏ ửng.

Mục Tiểu Văn và Phương Mặc nhìn nhau rồi sau đó cười phá lên, có lẽ nàng nghĩ bọn họ là đồng tính luyến ái rồi!

- Nàng chắc phải ngượng lắm. Nàng không biết chúng ta vốn có quan hệ bạn bè thuần khiết. – Mục Tiểu Văn lắc đầu trêu ghẹo.

Bàn tay Phương Mặc bất giác run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt nhanh chóng nghiêm túc.

Là “bạn bè”. Đột nhiên Phương Mặc rất chán ghét cái từ này. Thấy trên mặt Mục Tiểu Văn không có ý tứ gì khác trong lòng, hoàn toàn có vẻ bạn bè muôn năm.. trong lòng hắn khổ sở vô cùng. Không thể có chuyện nam nữ thân mật, lúc đầu chỉ là cảm thấy mới mẻ, nhưng hôm nay thì cảm thấy toàn là châm chọc.

Ép mình xoay người ngồi xuống, Phương Mặc tự rót ỉnh một chén rượu rồi thản nhiên nói:

- Chỉ sợ tình bạn này không thể lâu dài rồi!

Phương Mặc đột nhiên thay đổi vẻ mặt như vậy khiến Mục Tiểu Văn ứng phó không kịp, nàng sững sốt một hồi lâu mới nghi hoặc lên tiếng:

- Phương Mặc, ngươi làm sao vậy? Sao lại nói như thế?

- Cuối cùng thì ngươi vẫn là vợ của hắn, chờ khi đại diện hạ chính thức lên ngôi, nhị diện hạ được phong Vương gia thì ngươi chắc chắn sẽ trở thành vương phi rồi. Mà ta cũng sẽ vào triều chính, đến lúc đó chỉ sợ những cái gì gọi là ước định tự do cũng biến thành quy củ hết rồi!

Mấy cái chuyện này nghe lạ !

Mà người nói những chuyện này là Phương Mặc cũng rất kỳ lạ nha!

Giống như là nàng phải sống ở nơi này đến chết vậy.

Một tia bất an từ trong lòng khuếch tán ra.. Chỉ là nàng vẫn không muốn nhìn thẳng vào sự thực mà thôi. Thoạt nhìn thì nguyên nhân là hành hiệp trượng nghĩa nhưng nàng vẫn nghĩ rằng khoảng thời gian xuyên không này chỉ là một chuyến đi dài, khi nàng quay trở về nhà thì sẽ quên hết thấy mọi chuyện. Nhưng nếu không thể quay về thì làm sao bây giờ, thật sự là phải sống cả quãng đời còn lại ở nơi này ư?

Lời Phương Mặc nói đột nhiên gợi lên trong lòng nàng một nỗi sợ hãi, thân thể cũng bắt giác lạnh ngắt. Nàng cố gắng lết tới và ngồi phịch xuống ghế, càng nghĩ càng cảm thấy nỗi sợ hãi đang quán quanh cơ thể và tâm trí cũng trở nên hỗn loạn hơn.

- Tiểu Văn? – thấy Mục Tiểu Văn đột nhiên ngồi xuống, Phương Mặc khó hiểu lên tiếng gọi.

- Đúng vậy, đến lúc đó ta nên làm cái gì bây giờ? – tâm tình Mục Tiểu Văn như rơi xuống đáy cốc, nàng chỉ cảm thấy ngực có tảng đá đè xuống không thở nổi, cuối cùng chỉ biết cúi đầu mà thì thào.

Phương Mặc thấy nàng như mất mát, hoang mang nên vẻ mặt trở nên luống cuống cả lên. Hắn không nghĩ bản thân lại nói những lời như vậy khiến cho tình hình trở nên nặng nề, thực sự không biết phải ứng phó sao đây? Không có kinh nghiệm an ủi, hắn chỉ có thể ngồi một bên sốt ruột.

Mục Tiểu Văn cũng phát hiện trên bàn có bầu rượu liền cầm lên rót một chén rồi ngửa đầu uống ực hết.

Người ta nói mượn rượu giải sầu, một ngụm rượu đi xuống, men rượu phát nóng lên.. dường như đúng là có dấu hiệu của sự mơ hồ.. tê dại... Nhưng sự sợ hãi kia vẫn còn mạnh mẽ gây áp lực, tựa như ẩn ẩn dâng lên từng chút từng chút... nàng cố mở mắt thật lớn để ép chính mình tỉnh táo nhưng càng làm vậy lại càng làm cho nàng lâm vào tuyệt vọng.

Phương Mặc thực sự không hiểu tại sao mình mới nói vài câu mà làm tinh thần nàng sa sút như vậy. Hắn cầm lấy chiếc chén trong tay nàng muốn an ủi gì đó. Trong lòng Phương Mặc tâm niệm niệm sau này không nên nói những lời ử rử, thiếu lạc quan để tránh việc như lúc này mới được. Về phần hắn thì sự tức giận ban nãy đã ném lên chín tầng mây tự khi nào rồi.

- Tiểu Văn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? – Phương Mặc nhẹ nhàng hỏi.

- Không có gì. – Mục Tiểu Văn lắc lắc đầu. Nói gì đây? Bản thân nàng nghĩ lại cũng thấy chuyện này thực hoang đường nữa là.

Phương Mặc thở dài, xoa xoa đầu nàng.

- Hai vị công tử một gã sai vặt đi vào, trong tay cầm một bầu rượu, có lẽ gã là tiểu nhị chạy bàn. Ở đây, nếu như cửa phòng mở thì thỉnh thoảng vẫn có gã sai vặt mang thêm rượu vào. Ánh mắt tên sai vặt trốn tránh, mặt thì đỏ ửng.. chắc hắn cũng nghĩ hai người bọn họ là những kẻ đồng tính rồi. – Đây là Thanh Thủy Phiêu, là loại rượu thượng hạng, mời hai vị cứ từ từ thưởng thức.

Đặt bầu rượu xuống, tên sai vật xoay người rồi đi luôn, trước khi đi xuống còn có lòng đóng cửa cẩn thận lại cho hai người.

Phương Mặc nhìn thân ảnh của tên sai vật rồi đi không biết là nên cười hay nên khóc. Rồi hấn lại nhìn tới Mục Tiểu Văn đang ngồi im lặng uống rượu, này giờ nàng không hề dừng lại. Thế cũng được, rượu cũng không phải mạnh lắm, nhân tiện bồi nàng uống rượu ở đây cũng tốt lắm.

Không biết từ khi nào nữ tử này đã chiếm cứ toàn bộ tâm tư hấn? Nàng chung quy vẫn là một cái gì đó cổ quái, làm cái gì cũng tùy hứng.. có thể nói là một nữ tử thô tháo, vô tư. Như bây giờ, hai người ở chung một chỗ, có phát sinh chuyện gì thì cũng không ai dám cam đoan nhưng nàng cứ thế tùy tiện ngồi uống rượu, hoàn toàn không có phòng bị hấn.

Phương Mặc ngửa đầu uống một chén rượu..

Hai người một chỗ...

Bốn chữ này làm cho lòng hấn bốc lên một trận lửa nóng.

Nếu nàng không hề yêu Lý Vân Thượng vậy thì hấn có cơ hội hay không? Nhưng.. nàng chỉ xem hấn là một người bằng hữu mà thôi.

Bằng hữu..

Phương Mặc bật ra một tiếng cười khổ.

- Phương Mặc, nếu như thực sự ta cứ như vậy sống cả cuộc đời như thế này thì ta phải làm sao bây giờ? – Mục Tiểu Văn thống khổ mà hỏi thành tiếng.

Phải làm sao bây giờ?

Nàng vươn tay cầm lấy tay Phương Mặc, tựa hồ muốn tìm kiếm một điểm tựa để chống đỡ.

Phương Mặc trở tay cầm lấy bàn tay của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa. Ngón tay tuy thon dài thật nhưng hoàn toàn không có chút trơn mềm của một bàn tay nường nường. Trong lòng Phương Mặc nổi lên đau đớn, trước sau như một tâm lý nổi lên điều khó hiểu.. lần đầu tiên trong cuộc đời hấn sinh ra ghen ghét với Lý Vân Thượng. Tâm tư của nàng đối với nhị hoàng tử làm sao hấn không biết? Có lẽ tâm tư này rất phức tạp, có lẽ tâm tư có cả hận thù lẫn yêu thương nhưng hấn tình nguyện muốn cái tâm tư phức tạp ấy của nàng chứ không hề muốn nhận cái tình bằng hữu đơn thuần kia.

Nếu không muốn cả đời ở bên cạnh Lý Vân Thượng vậy thì có thể ở bên cạnh hấn cả đời, không phải vậy sẽ tốt hơn ư?>- Phương Mặc? – Mục Tiểu Văn đột nhiên có chút lạ, thanh âm khan khan kiểu mỹ, có điểm gần như rên rỉ. Phương Mặc đánh cái rùng mình ngờ ngác nhìn về phía nàng. Lúc này hấn chỉ thấy sắc mặt nàng đỏ ửng, khuôn mặt có gì đó như khó chịu, đau đớn lắm.

Phương Mặc đưa tay sờ trán của nàng.. rất nóng! Chính hấn khi tiếp xúc với nàng thì thân thể bỗng xuất hiện một khoái cảm cùng sự khó nhịn lạ thường.

Không tốt! Trong rượu có được! –m cực kỳ hoảng sợ!

Kẻ nào dám lớn gan bỏ được vào rượu?

Mục Tiểu Văn cũng phát giác được tình trạng khác thường của mình vừa nãy. Thân thể chưa bao giờ thấy khô nóng khó chịu như thế này, khi Phương Mặc dùng tay chạm vào trán nàng thì nàng có chút sợ run. Rõ ràng xác định được là mình có nguy cơ bị hạ xuân được, rõ ràng là muốn né tránh như nàng không tự chủ được chính mình mà muốn lại gần Phương Mặc.

Thực xấu hổ chết mất!

Gương mặt trắng nõn của hấn ngay trước mặt nàng vì cố gắng ép lại ham muốn mà đôi mày cũng nhíu chặt lại, mái tóc đen mềm mại khẽ rung rung. Giờ khắc này, hấn không phải là hoa hoa công tử là công tử nhà thượng thư mà hấn chỉ là người có vóc dáng thư sinh với khuôn mặt vô cùng đẹp trai, trên người hấn trộn lẫn cả sự mị lực cùng tươi mát rất nam tính.

Nghĩ như vậy.. không đúng chút nào!

Nàng vừa định uống chén trà giải rượu làm ình thanh tỉnh đôi chút nhưng tay còn chưa đựng tới ấm trà thì đã buông thõng xuống, ngay cả lực nắm lại cũng không có. Loại bộ dáng này nàng đã từng gặp qua ở Lý Vân Thượng, đúng là bị hạ xuân dược rồi!

Trong cơn thủy triều của dục vọng, lý trí từng chút từng chút bị nuốt đi. Nóng quá.. nàng không tự chủ mà xé rách quần áo của chính mình. Trong mơ hồ, Phương Mặc cởi lớp áo bên ngoài được làm từ tơ tằm thượng hạng màu trắng, nhẹ nhàng kéo ra; chiếc áo bào trắng rộng thùng thình tựa như con bướm, cánh chim đang chao lượn. Y quan của nàng lúc này cũng đã không còn dính tề ở trên cơ thể nữa rồi.

- Tiểu Văn, cố lên! – giọng Phương Mặc khàn khàn cố nói ra vài chữ rồi đứng dậy mở cửa ra.

Cánh cửa đã bị khóa trái bên ngoài.

Phương Mặc hung hăng đâm một phát vào cánh cửa, quát lên vài tiếng nhưng do bên ngoài ồn ào quá nên không có người nào nghe thấy.

Được tính tuy không mạnh nhưng Mục Tiểu Văn hiển nhiên chống đỡ không được.

Huống chi khi đối mặt với nàng, không có được thì cơ thể hần cũng đã có điểm khô nóng rồi!

Cứ phải thế này sao..

Phương Mặc nghĩ muốn rời đi nhưng bước chân cứ bất tri bất giác mà đi lại gần Mục Tiểu Văn.

- Phương Mặc! – thấy hần tới gần, Mục Tiểu Văn vươn tay ra như muốn tìm một sự trợ giúp.

Phương Mặc hít một hơi thật sâu rồi điểm huyết của nàng làm cho nàng không thể di chuyển sau đó ôm nàng đặt trên giường. Mặt nạ của nàng bị lột ra, hai gò má ửng đỏ lộ rõ, ánh mắt mê ly, quần áo chỗ cổ đã phanh mở hiện ra khuôn ngực thanh tú, quyến rũ.

Yết hầu Phương Mặc khẽ động, hần gắt gao kéo lớp quần áo che lại cho nàng rồi nhìn chung quanh xem có thấy chiếc cửa nào có thể phá ra ngoài hay không. Nhưng hần vừa mới nghĩ tới đó thì bên ngoài truyền đến một trận ồn ào huyền ảo.

Người đã ở bên ngoài cửa. Phương Mặc chưa kịp phản ứng thì có người đá cửa ra. Đúng lúc Phương Mặc đang trong tư thế cúi ôm người nằm trên giường, mọi thứ rơi hết vào ánh mắt của mọi người ở ngoài cửa.

Lý Vân Thượng, Thôi Minh Vũ, Khinh Phong, Thanh Y, Nguyệt Cơ cũng với gã sai vặt xuất hiện.

Động tác cuối cùng của Phương Mặc chính là kéo chiếc áo ngủ bằng gấm che đi chiếc đầu Mục Tiểu Văn.

Mấy người ngoài cửa nghi hoặc mà nhìn một màn trước mắt. Tiếng rên rỉ của Mục Tiểu Văn khẽ vang lên làm ọi chuyện bị bại lộ, lúc này vẻ mặt của mọi người lại nhanh chóng biến thành khó tin.

Gã sai vặt vội vàng đi lên đưa ra thuốc giải dược Thanh Thủy Phiêu, Phương Mặc xoay người sang chỗ khác ngăn trở tầm mắt của mấy người kia sau đó cúi húi làm gì đó cho Mục Tiểu Văn rồi mới quay lại uống giải dược.

Cơ thể chậm chậm trở lại bình thường.

- Phương công tử, người đang làm cái gì vậy? – Khinh Phong chờ cho Phương Mặc làm xong hết mọi thứ rồi mới nhin không được hỏi ra tiếng. Hần bước ra phía trước, xem điệu bộ như muốn đoạt lấy Mục Tiểu Văn vậy. Khuôn mặt hần mặc dù ôn hòa nhưng vẫn không thể giấu được sự nóng giận và uy nghiêm. Quần áo màu tím từng kiện từng kiện toát ra một quang sang như có như không sự phẫn nộ.

Phương Mặc lạnh lùng chắn trước mặt:

- Đây là chuyện của ta và Mục công tử, không phiền Khinh Phong công tử lo lắng. Huống hồ, Mục Mặc có nói qua, hần và ta không có mấy cảm tình với cuộc sống giả giả của người.

Mục Tiểu Văn tuy đã uống giải dược xong nhưng thể chất của nàng vốn yếu kém nên đầu vẫn còn choáng váng, trên người có điểm khô nóng nhưng cũng đủ tỉnh táo để đánh giá tình hình trước mắt. Bởi vì chiếc mặt nạ sớm bị xé xuống không biết ném đi nơi nào rồi cho nên nàng không thể xuất đầu lộ diện được; nàng

biết Phương Mặc là đang cố giúp đỡ mình. Nhưng mà, Phương Mặc đang nói cái gì vậy? Cảm giác giống như là hắn đang ghen tuông với Khinh Phong vậy!

Nàng gắt gao bao chặt lấy cái đầu, thở mạnh cũng không dám!

Mà.. chuyện này thật ra là do ai làm? Làm cho nàng và Phương Mặc xảy ra loại chuyện kia thì có cái gì tốt chứ? Nhưng bây giờ không phải là lúc để lo lắng chuyện này, nàng phải mau mau nghĩ ra một cách thoát khỏi tình cảnh trước mắt mới là điều quan trọng hơn cả.

72. Q.1 - Chương 73

Thanh âm Mục Tiểu Văn có chút khàn khàn từ trong chiếc áo ngủ bằng gấm truyền ra:

- Khinh huynh! Ta không có việc gì?

Khinh Phong nghe thấy vậy lạnh lùng nhìn Phương Mặc liếc mắt một cái rồi mới hạ giọng hỏi:

- Có thật là đệ không có việc gì chứ?

- Thật sự không có việc gì.

- Khinh huynh, sao các người lại đi lên đây? – Mục Tiểu Văn lại hỏi.

- Gã sai vật nói đệ gặp nguy hiểm. – Khinh Phong lại liếc nhìn Phương Mặc. – Nhưng không nghĩ lại là loại nguy hiểm này.

Nàng có nguy hiểm nên Khinh Phong mới vội vàng chạy tới.. điều này làm cho nàng thực cảm động. Nhưng vừa rồi vừa uống xong bình rượu có được thì mới gặp chuyện không may, làm sao gã sai vật lại trùng hợp đưa bọn họ lên đây?

Sao lại có sự trùng hợp như vậy, nhất định là có người xếp đặt. Nhưng người xếp đặt ở đây lại không có ý làm thương tổn nàng và Phương Mặc cũng không phải là muốn mọi người chứng kiến hai người xảy ra chuyện kia.. Nếu vậy thì.. mục đích là gì đây?

- Mục đệ, người và Phương công tử... – Khinh Phong thấy nàng không lên tiếng, do dự một chút cuối cùng vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng. Nhưng lời còn chưa dứt thì sắc mặt lại có chút đỏ.

Trán Mục Tiểu Văn nổi lên những nếp nhăn đầy nghi hoặc. Tại sao lại trở nên thế này, Phương Mặc cũng chưa bao giờ giải thích rõ ràng.. thật sự là sợ thiên hạ không đủ loạn sao?

Khinh Phong tưởng nàng xấu hổ nên lại vội an ủi:

- Vi huynh sẽ không xem thường Mục đệ. Nếu như có chuyện gì đó xảy ra thì vi huynh nhất định sẽ bắt Phương công tử chịu trách nhiệm.

Mục Tiểu Văn hoàn toàn bị sốc, xấu hổ nói:

- Khinh huynh, ta và Phương công tử thật sự là chưa có phát sinh chuyện gì, chỉ là tiếng nói hơi khàn và chưa khỏe lại thôi.

- Có thật không?

- Sự thật! – Mục Tiểu Văn như nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ.

Khinh Phong nghe thấy giọng nói nàng như bắt đắc dĩ lại cảm giác Mục đệ này tâm tính hơi giống một tiểu hài tử. Lúc này, hắn mới biết được chính mình lại quan tâm quá mức với Mục đệ như vậy, giọng điệu lại ôn hòa:

- Như vậy thì tốt!

Không có chuyện gì to tát nên tâm tình mọi người cũng thoải mái hẳn, sau đó vài ba tiếng giễu cợt qua lại rồi tất cả lại chuẩn bị rời đi.

- Nơi nào có Mục công tử cũng đều thú vị. Nhưng ở Túy Oanh các lại không thể cùng các cô nương cộng phó mây mưa, thiếu chút nữa còn bị nam tử khi dễ.. thật sự là chuyện hiếm thấy. – đây chính là thanh âm nhu thuận của Lý Vân Thượng.

Thần thái thần nhiên ưu nhã, nhưng đôi mắt chiếu ra không ít tia treu tức. Tại Túy Oanh các này chẳng những không hạ thấp thân phận hần mà ngược lại còn tôn hần thêm một bậc, ngữ điệu thực khiến cho tim người ta đập thình thịch vì ẩn ý trong lời nói.

Mục Tiểu Văn trốn ở dưới chiếc áo khoác gấm đều nghe được những lời hần nói, âm thanh nhẹ nhẹ vọng bên tai làm cho lòng nàng xôn xao, bất giác trên mặt nóng lên.

- Đi thôi. Nguyệt Cơ làm chút điểm tâm, lát nữa quay về Liên Nguyệt uyển nhắm nháp một chút. – Lý Vân Thượng đề nghị, ngữ khí như là phảng phất hơi vị vợ chồng lâu năm với Nguyệt Cơ vậy.

Nhưng Mục Tiểu Văn cảm thấy lạ vì bọn họ chưa có ai đi ra, dường như là có ý muốn chờ nàng đứng lên.

Oài, vậy là vẫn chưa được yên ổn rồi!

Nàng còn chưa có nghĩ ra đối sách đuổi bọn họ đi thì Phương Mặc đã mở miệng trước:

- Các vị đi trước, ta và Mục mợ công tử còn có vài lời muốn nói.

- Nói cái gì?

- Khinh Phong công tử thật sự muốn nghe sao? – Phương Mặc cười mờ ám.

Mục Tiểu Văn giận điên đã muốn đá hần một cái. Tên Phương Mặc thực làm cho người ta phát điên mà, tại sao cứ muốn để mọi người hiểu lầm chứ?

Khinh Phong chần chờ một lát sau đó quyết định xoay người rời đi. Mọi người cũng lần lượt rời đi.

Phương Mặc dìu Mục Tiểu Văn ngồi lên rồi quay mặt đi để cho nàng chỉnh trang lại quần áo.

Mục Tiểu Văn khép khép buộc buộc một hồi cũng chỉnh lại quần áo nghiêm chỉnh, tiếp đó đội mặt nạ lên rồi mới hung hăng quát:

- Phương Mặc, ngươi còn nói những lời làm cho người khác hiểu lầm nữa thì cẩn thận ta không khách khí với ngươi đâu!

Phương Mặc đưa lưng về phía nàng mỉm cười

- Làm được gì chứ?

Mục Tiểu Văn không khách khí nắm đấm tay còn có chút vô lực hướng về phía Phương Mặc cách nàng một khoảng ngắn.. nắm tới. Nàng muốn nắm vào vai trái hần nhưng đúng lúc Phương Mặc lại quay đầu lại nên nắm đấm của Mục Tiểu Văn thất bại, ngược lại nàng hướng đánh vào ngực hần.

Phương Mặc vội khom lưng tiếp được nàng, mặt đối mặt gần sát nhau, khuôn mặt người kia như phình to ra trong mắt của người này, càng ngày càng gần...

Giây tiếp sau đó là... hai môi chạm nhau.

Lại một lần bất ngờ nữa không hề phòng bị khiến cho đầu Mục Tiểu Văn trống rỗng. Sự đụng chạm trong nháy mắt, thậm chí xuất hiện một ảo giác, ảo giác chính là Phương Mặc mang một vẻ mặt yêu thương đầy kỳ vọng, cố ý nghiêng đầu đối góc độ để ôi có thể tiếp xúc vào nhau.

Tay Phương Mặc xuyên qua dưới tay nàng, ôm lấy thắt lưng nàng. Vì nắm đấm thất bại nên cánh tay Mục Tiểu Văn hiện giờ hoàn toàn mềm nhũn mà khoát lên vai hần, giống như là nàng đang ôm đầu hần.. tạo nên một tư thế hết sức thân mật.

Khi môi tiếp xúc vừa mềm mại vừa thơm ngát khiến cho không gian có điểm hô hấp khó khăn. Mùi hương trên người Phương Mặc cũng nhanh chóng xâm chiếm vào đầu óc, lý trí nàng. Mục Tiểu Văn ngây ngốc tròn mắt nhìn.. xa xa về mặt nghi hoặc của một người lập tức rơi vào tròng mắt nàng.

Lý Vân Thượng!

Không biết hắn quay lại từ lúc nào, thứ trong tay rơi xuống, hắn đứng bên ngoài dùng đôi mắt sang quắc của mình xuyên qua khung cửa sổ nhìn hai người họ đầy kinh ngạc.

Mặt Mục Tiểu Văn đỏ bừng lên như trái mận chín, lý trí hoàn toàn tỉnh táo trở lại vội vàng dùng hết lực đẩy Phương Mặc ra. Nàng vươn ngón trỏ chỉ vào Phương Mặc nhưng không nói được một câu nào.

Phương Mặc ơi Phương Mặc, tại sao lại cùng hắn chứ? Chẳng phải tất cả sự trong sạch của nàng đều bị hủy ở trong tay hắn rồi sao? Vô công của hắn tốt như vậy tại sao không tránh ra? Đã là bằng hữu rồi sao còn muốn trêu nàng chứ?

Hơn nữa.. lại còn bị Lý Vân Thượng nhìn thấy!

Không hiểu tại sao nàng lại việc bị hắn nhìn thấy chuyện vừa rồi, nhất thời cả người tê dại hẳn đi. Nếu như nàng có đủ tỉnh táo thì nhất định là không có chuyện gì xảy ra và có xảy ra thì nàng cũng sẽ dùng thái độ bình tĩnh nhất mà giải quyết hết thảy.

Đáng tiếc, nàng lại không đủ tỉnh táo nữa rồi.

Phương Mặc quay đầu thì phát hiện Lý Vân Thượng, sau khi có chút sửng sốt hắn lại làm như không có việc gì, mỉm cười chào hỏi:

- Lý huynh!

Lý Vân Thượng lắc đầu, trong ánh đèn đầy sự châm chọc. Hắn xoay người rời đi, áo bào trắng vì bất ngờ động mà tùy ý phất lên nửa che nửa hở bong lưng tụt tại, cao quý. Mục Tiểu Văn không hiểu gì chỉ biết cúi đầu suy nghĩ.

Phương Mặc quay đầu liền thấy ánh mắt của nàng, đôi mắt mang ý cười lập tức trở nên nghiêm túc. Hắn thản nhiên nói:

- Xin lỗi, sau này ta sẽ cẩn thận.

Cẩn thận cái đầu hắn, hôm nay thật sự là xui xẻo. Nếu Phương Mặc còn như vậy thì nhất định nàng sẽ tìm cách duy trì khoảng cách với hắn mới được.

Mục Tiểu Văn im lặng bước xuống giường, lột cái thân thể suy yếu đi ra ngoài.

.. ...

Tại Liên Nguyệt uyển, Nguyệt Cơ giúp mọi người chuẩn bị vài món điểm tâm rồi khom người nói:

- Chư vị công tử chắc là có chuyện muốn nói, Nguyệt Cơ ở bên trong uyển, nếu có gì cần thì cứ gọi. – nàng khẽ cười khúc khích rồi rời đi.

Đi vào trong phòng, một nha hoàn đang đợi nàng ở phía sau. Nói được những lời như vậy, trên mặt Nguyệt Cơ lộ ra một nét hài lòng.

- Cái người đeo mặt nạ, mặc quần áo bình thường, có cử chỉ vô lễ kia chỉ là một tiểu tử bình thường, dĩ nhiên là vì thân cận với các công tử nên rất kỳ lạ. Hôm nay chỉ mới thử một lần, nhìn thái độ của mọi người đối với hắn là hiểu ngay.

Lại lịch của Khinh Phong công tử thực sự quá mơ hồ lại nhận người đeo mặt nạ kia làm huynh đệ; còn tùy tùng Thanh Y mặc dù mặt không đối sắc nhưng cũng có để tâm tới người đeo mặt nạ. Phương Mặc là một hoa hoa công tử lại đối với người đeo mặt nạ như có thứ tình cảm yêu thương, trân trọng vô cùng.

Thôi công tử tuy bộ dáng trước sau như một không nhìn thấu tâm tư nhưng đối với người kia rõ ràng là không có ác ý. Ngay cả Lý công tử cũng xem hắn như là một người bạn tốt. Người này là ai, nhất định phải tra ra được manh mối.

- Dạ! – nha hoàn cúi người kính cẩn tuân lệnh.

73. Q.1 - Chương 74

Không hiểu tại sao vài ngày rồi Phương Mặc không thấy tới thăm nàng. Buổi tối rời khỏi tử lâu, nàng để cho Dục nhi trở về một mình rồi đi tới nhà Phương Mặc.

Tới cái hồ trước đình trước kia thường xuyên lui tới nàng gọi lại một nha hoàn nhờ báo với Phương Mặc một tiếng, đúng lúc nhìn thấy Phương Mặc đứng cách đó không xa dưới một tán cây bên cạnh hồ.

Bóng đêm bao trùm dày đặc, hàng liễu rủ bên hồ làm cho tầm nhìn nghiêng bị ngăn trở, một thân ảnh màu trắng ẩn hiện cứ thế lộ dần ra, nếu không chú ý thì rất khó để nhìn thấy. Trong bóng đêm, hắn vẫn không nhúc nhích, cơn gió nhẹ thổi bay mái tóc đen cùng trường y phất phơ lượn. Cái loại phiêu dật này có thể so sánh ngang với Lý Vân Thượng.

Thực khó lắm mới bắt gặp được thời điểm hắn trở nên trầm mặc như thế này.

Mục Tiểu Văn bước nhẹ đi qua. Hôm nay nàng mặc một bộ đồ màu đen, mặt nạ cũng không gỡ xuống nhưng trong đêm tối thế này thực giống một thích khách.. Đúng vậy, rất có mùi giang hồ.

Nàng chậm rãi tới gần hắn còn hắn mãi đắm chìm trong suy nghĩ nên vẫn không phát giác sự có mặt của nàng. Lúc bình thường đánh lén thì hắn có thể cảnh giác mà né tránh nhưng cơ hội lần này thật sự là vô cùng hiếm nha! Mục Tiểu Văn định lấy một nhánh cây làm kiếm ra vẻ là thích khách để hù dọa hắn một phen nhưng nghĩ tới chuyện mấy ngày gần đây có lẽ là hắn giận nên mới không tới chơi với nàng... Nghĩ vậy, cánh tay vung lên rồi lại đặt xuống, nhánh cây trong tay bị vứt sang một bên. Nàng kiễng chân, từ sau lưng vươn tay bịt mắt hắn lại.

-Đêm còn rất dài, không có ý định ngủ, vậy thì bốn công tử nên làm gì với người đây? – Mục Tiểu Văn vừa lấy tay nhẹ nhàng che đi tầm mắt hắn, vừa mượn cơ hội cọ xát lòng bàn tay vào mặt hắn lấy chút hơi ấm, ngữ điệu nghịch ngợm vang lên.

Đôi mắt dưới bàn tay chớp động, hàng mi rung rung khiến cho ngón tay Mục Tiểu Văn ngứa ngứa, nhột nhột khó chịu. Người bị che mắt hình như không biết phải làm sao, ngay cả thân thể cũng cứng ngắc. Sau đó cơ thể hắn cũng buông lỏng ra, đưa tay kéo bàn tay của Mục Tiểu Văn xuống, chậm rãi xoay người lại.

Lý.... Lý Vân Thượng?

Nụ cười lập tức cứng ngắc trên mặt Mục Tiểu Văn, một tay đang định gỡ mặt nạ xuống như bị đông cứng treo giữa không trung.

Lý Vân Thượng đứng thẳng đưa lưng về phía hồ, đầu hơi hơi cúi xuống nhìn nàng. Mái tóc đen trong bóng tối như ánh lên một thứ ánh sáng sang nhu hoàn, khóe miệng ẩn ẩn hiện hiện ý cười nhợt nhạt. Ánh trăng giao hòa cùng mặt nước tạo nên tầng tầng ánh sáng lấp lánh phủ lên người Lý Vân Thượng làm cho hắn nhìn như một cỗ ánh sáng động lòng người.

Chết, che lăm người rồi. Lại còn.. tạo cơ hội cho người ta hiểu lầm nữa chứ. Cái này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch nổi.

-Tại sao không bóc mặt nạ ra? Tại sao có thể lộ diện trước mặt Phương Mặc mà trước mặt ta thì không được? – hắn nói.

Thanh âm vang lên trầm thấp khéo léo đưa đẩy, giống như một tia điện thuần khiết chạy vào cơ thể người.

Mục Tiểu Văn tranh thủ bỏ tay xuống, chỉnh đốn lại bình tĩnh đối mặt với hắn. Thấy rõ ý cười ôn hòa nơi đáy mắt hắn nàng biết hắn chỉ là thuận miệng mới hỏi vậy thôi. Bây giờ nàng là Mục tiểu nhị, có thể dễ dàng ứng phó với hắn.

-Nhị điện hạ! – nàng cung kính chào.

-Bốn điện không có trách người. Đây là bên ngoài không cần phải đa lễ. – Lý Vân Thượng cười nói.

-Dạ! – Mục Tiểu Văn đáp.

Hắn lại tiếp tục hướng ánh mắt về phía hồ nước, dường như trong hồ có thứ quý giá gì đó, hắn cứ đứng lẳng lặng nhìn chờ đợi. Tuy ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, trắng trẻo như một thiếu niên mới trưởng thành nhưng khí chất trầm ổn này lại làm cho hắn có khí phách của một ông vua nắm trong tay toàn bộ thiên hạ

Hắn buông hai tay xuống hai bên, gió thổi tới cổ tay áo rộng thùng thình nhẹ nhàng đong đưa. Hôm nay hắn mặc áo khoác trắng, cổ áo dựng thẳng che đi chiếc cổ, trông hắn uy nghi, phiêu dật như gió vậy. Khi khuôn mặt đối diện với người khác liền nở ra một nụ cười như rụt rè, khi bắt gặp người không muốn gặp thì đôi mắt lập tức thay đổi, sâu lắng mà lâm vào trầm tư, không cách nào chạm tới được.

-Điện... Lý công tử! – cổ xua đi sự áp lực vì thứ hào khí toát ra trên người hắn, Mục Tiểu Văn mở miệng. – Ta đi tìm Phương huynh trước!

-Hắn đang bày một trò hay, ngươi ở lại chờ nhất định sẽ được xem một trò hay. – Lý Vân Thượng quay đầu lại, trong nụ cười bình tĩnh kia có chút nghịch ngợm cùng thần bí.

-Ừm! – Mục Tiểu Văn đỏ mặt, lẳng lặng đứng một bên. Hai người nhất thời đứng song song với nhau, giống như có tình nhân ở chỗ hẹn hò. Mục Tiểu Văn bất giác thất thần suy nghĩ.

Xa xa Phương Mặc đi tới, nét mặt rất khó hiểu, vừa nghiêm túc vừa chăm chú. Thấy nàng, Phương Mặc lặng đi vài giây rồi lại hướng phía Lý Vân Thượng đi tới.

-Điện hạ, mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng!

-Ừm, bây giờ nhân tiện chờ xem vậy!

Hai người lâm vào yên tĩnh, giống như đang chờ con mồi sập bẫy vậy, ai cũng nín thở. Mục Tiểu Văn nhìn Phương Mặc, muốn từ khuôn mặt của hắn tìm ra chút thông tin gì đó nhưng hắn lại không thèm nhìn tới nàng, làm như cố ý xa lánh không bằng.

Hai ngày không gặp dường như đã có chuyện gì xảy ra nhưng lúc này Mục Tiểu Văn thực hứng thú lẳng lặng đứng chờ, tất cả chỉ vì tò mò.

Hồi lâu, bóng đêm hoàn toàn che lấp mọi thứ, trong phủ treo đầy đèn lồng. Không lâu sau đó, từ xa xa truyền đến tình binh khí va vào nhau ầm ỉ, một trận tiếp một trận ồn ào, tiếng động nhanh chóng hướng về phía bên này.

Mục Tiểu Văn có chút sợ hãi nhìn về phía hai người, thấy bọn họ vẫn bình tĩnh, lòng nàng cũng buông lỏng ra một chút.

Rất nhanh, một hắc y nhân bịt mặt xuất hiện trong tầm mắt cùng hai người thị vệ trong phủ vừa đánh vừa lui. Trong lúc vô ý liếc thấy bọn họ, ánh mắt hắc y nhân lộ ra kinh ngạc rồi lập tức chuyển sang phần nộ. Hắc y nhân hét lớn một tiếng đánh lui hai gã thị vệ rồi hướng bên này lao tới.

Lý Vân Thượng và Phương Mặc vẫn chưa có dịch chuyển, để mặc hắc y nhân tới gần.

Người bịt mặt chạy vội tới trước mặt bọn họ, giơ kiếm lên, nhanh chóng đâm tới. Lúc này trái tim Mục Tiểu Văn như nảy lên, bất ngờ sau lưng vang lên một tiếng khóc thanh thúy:

-Cha!

Đường kiếm của người bịt mặt khựng lại cách hai người bọn họ một thước rồi quay đầu nhìn lại, nhìn đứa con gái duy nhất của mình bị bọn thị vệ đè quỳ gối xuống đất cách đó không xa.

Thanh âm thông dong của Lý Vân Thượng vang lên:

-Phó môn chủ Huyết Y môn, ngươi thật sự cho rằng ta không hề đề phòng ư?

Lời hắn nói ra càng làm cho Mục Tiểu Văn hứng thú. Sự xuất hiện của Huyết Y môn này quả thực là chi tiết kịch tính mà mấy bộ phim trên ti vi thường chiếu đến.

Người bịt mặt xé miếng vải đen đi lộ ra khuôn mặt của một lão nhân. Lão tuyệt vọng mà nhìn thoáng qua đứa con gái quỳ trên đất, trong lòng lão biết nàng lãnh ít dữ nhiều nên buông kiếm, đứng ở giữa vòng vây, giọng điệu buồn bã:

-Người muốn giết cứ giết đi!

-Đừng! – Mục Tiểu Văn nhin không được lên tiếng. Trong lúc vô ý nên mới gặp phải chuyện này, nàng không muốn nhìn thấy cảnh giết người nha! Hơn nữa, một cô gái thời hiện đại thật sự chưa bao giờ tận mắt chứng kiến việc giết người, chỉ cần nói thôi cũng đã thấy khó tin rồi.

Trong lòng Phương Mặc hiểu rõ tính tình của nàng nhưng những người khác có lẽ không rõ ràng lắm. Người bịt mặt nghe vậy, tưởng rằng có cơ hội chuyển ngược tình thế nên hướng Mục Tiểu Văn khom người nói:

-Công tử nhân từ, lão phu tích không đủ đức! Chỉ mong sau khi lão phu chết công tử có thể giúp lão phu hoàn thành một tâm nguyện.

-Cái... cái gì tâm nguyện? – Mục Tiểu Văn lại càng hoảng sợ.

-Thay lão phu giết hân! – người bịt mặt oán hận chỉ tới Lý Vân Thượng.

-Hả?

Mục Tiểu Văn nơm nớp lo sợ nhìn phía Lý Vân Thượng, sợ hân vì giận dữ mà đem lão nhân này giết mất. Vậy mà Lý Vân Thượng không có tức giận, ngược lại trên mặt hiện ra ý tứ buồn cười, trong bóng đêm khuôn mặt xinh đẹp kia toát ra một thứ hào khí ngút trời nhanh chóng tan vào trong không khí.

-Mục huynh, người sẽ giết ta sao? – hân cười hỏi.

-Đương nhiên sẽ không. – Mục Tiểu Văn đáp.

Trên mặt lão nhân hiện ra tia đau khổ, lão tự giễu:

-Là lão phu vọng tưởng quá mức rồi. – sau đó lão lại hướng phía cô gái đang quỳ kia. – Ngọc nhi, đã là người của Huyết Y môn thì không sợ chết, cha phải đi trước con một bước rồi. Con là con gái của ta, tên háo sắc này chắc chắn sẽ làm khó dễ con nhưng con phải nhớ kỷ điều này, nhất định phải báo thù! – từng chữ thoát ra từ kẽ răng của lão, nét mặt toát lên vẻ oai phong lẫm liệt mà bi tráng.

Mục Tiểu Văn nhìn Phương Mặc thì thấy hân không tự nhiên mà nhìn về phía mình. Ha, lão nhân này nói đồ háo sắc rõ ràng là đang chỉ Lý Vân Thượng, dĩ nhiên là Phương Mặc không được tự nhiên rồi. Đúng là mang danh hoa hoa công tử nên có lúc cũng phải chột dạ. Về phần lão nhân này, Mục Tiểu Văn một điểm cũng không lo lắng, Lý Vân Thượng sẽ không để cho lão chết đâu.

Quả nhiên, khi nữ tử kinh hô thành tiếng vì lão nhân kia liền đem kiếm đưa lên cổ định tự sát thì Lý Vân Thượng liền vung tay, thanh kiếm lập tức rơi xuống đất kêu “leng keng”. Lão nhân ngạc nhiên đứng đó.

-Phó môn chủ, người nghĩ rằng người của người là do ra giết sao?

-Trừ người ra còn có người nào?

-Thế lực của Huyết Y môn tuy lớn nhưng người cho rằng có thể lớn hơn triều đình ư? Muốn diệt trừ các người thì không cần ra động thủ, tự nhiên sẽ có người làm thay rồi. Người không tin tưởng những người thân cận mà lại đi tin Tuyết Hiên, người đúng là già rồi nên mới hồ đồ như vậy.

-Người! – lão nhân bực bội quát. – Người có ý gì?

Phương Mặc chớp mắt một cái rồi lập tức đưa lên một món đồ. Lão nhân mở gói đồ ra, sắc mặt theo đó càng ngày càng kinh ngạc, cuối cùng biến thành sự ngỡ ngàng không thể nào tin được.

-Thì ra là thế! – lão nhân lẩm bẩm một mình, sau khi hiểu ra ngọn nguồn sự việc, khuôn mặt lão không giấu nổi sự tuyệt vọng. – Lão phu bị qua mặt rồi!

Cái gì mà qua mặt? Mục Tiểu Văn như lọt vào trong sương mù.

Lão nhân chán nản đứng lên, nét mặt tràn đầy áy náy cùng bất an, lão thừa nhận sai lầm bằng một thứ thanh âm thành khẩn, mạnh mẽ:

-Là lão phu mạo phạm điện hạ rồi, tùy ý điện hạ trị tội!

-Không sao! – Lý Vân Thượng mỉm cười. – Các người đi đi, kỳ thực việc này không có liên quan tới các người.

-Đa tạ điện hạ! – lão nhân bất ngờ trước câu nói của Lý Vân Thượng, sự cảm kích tăng vọt khiến nước mắt chảy xuống.

Qua một hồi đối đầu gay gắt cuối cùng lại biến thành vô hình. Mục Tiểu Văn tưởng là ít nhất có thể chứng kiến tận mắt một trận quyết chiến nhưng kết quả thì chẳng có gì xảy ra hết. Mà ngay cả chuyện này giờ phát sinh nàng cũng không hiểu đầu đuôi là thế nào, chỉ biết rằng kiếp nạn của lão nhân vừa rồi đã được nhị hoàng tử mình xét và dùng cái lòng nhân từ bao la hóa giải rồi. Ôi, ngày nào đó sẽ tìm Phương Mặc hỏi thăm một chút, coi như là chuyện nhỏ nhất cũng phải bắt hẩn giải thích xem là chuyện gì đã xảy ra mới được.

Nhìn cô gái kia ngạc nhiên đứng lên rồi đi tới phía Lý Vân Thượng nói lời cảm ơn, thậm chí Mục Tiểu Văn còn ngáp một cái thật ngon.

-Không được nhúc nhích! – nữ tử đột nhiên vọt tới bên người Mục Tiểu Văn, kéo nàng lui về phía sau. Cái ngáp của Mục Tiểu Văn chưa kịp khép lại thì bản thân nàng đã kinh ngạc phát hiện trên cổ mình có một lưỡi kiếm lạnh ngắt. Thanh âm của cô gái đứng phía sau khiến cho đầu Mục Tiểu Văn như nổ bom vậy.

-Người dám?! – Phương Mặc là người phản ứng đầu tiên, hẩn rút kiếm ra chỉ hướng nữ tử, đôi mắt không hề giấu nổi sự lo lắng. Nữ tử không chần chờ mà đẩy kiếm về phía trước, chỉ nghe thấy Mục Tiểu Văn kêu lên một tiếng nhỏ, sau đó một đường máu chảy ra. Lúc này Phương Mặc không dám di chuyển nữa.

Chuyện thành linh xảy ra nên Lý Vân Thượng có điểm kinh ngạc:

-Mục công tử, người không biết võ công?

-Nhìn thì biết rồi! – giọng Mục Tiểu Văn run run. Nàng không nghĩ mình lại biến thành con tin, bất giác nhìn về phía Phương Mặc, hẩn luôn là người theo sát bảo vệ nàng. Nhìn ánh mắt hẩn, nàng có thể hiểu được tình trạng của bản thân lúc này là rất nguy hiểm.

-Phương Mặc, cứu ta! – không tự chủ được nàng kêu to thành tiếng, miệng gọi tên Phương Mặc. Thì ra tận đáy lòng nàng hai chữ huynh đệ đã có một sức nặng không thể nào thay thế nổi.

Ánh mắt Phương Mặc trở nên nhu hòa rồi lại u tối trở lại. Hẩn hướng mắt tới nữ tử, thanh âm trầm thấp nguy hiểm nhưng lại bình tĩnh khiến người nào đó an tâm:

-Ta sẽ cứu nàng!

74. Q.1 - Chương 75

Nữ tử phía sau hoàn toàn xa lạ, thân thể căng cứng, nàng ta không chút nào lưu tình mà đem lưỡi kiếm lạnh như băng gác ở trên cổ Mục Tiểu Văn nhưng nhìn thấy ánh mắt trộn lẫn lo lắng và ân cần, nàng cảm thấy an tâm lắm lắm.

Phương Mặc nhất định sẽ cứu nàng.

Thị vệ nhanh chóng kéo tới bao vây xung quanh và cùng chia kiếm về phía nữ tử.

Lão nhân không dám tin:

- Ngọc Kiếp! Con làm cái gì vậy? Chuyện của Huyết Y môn không liên quan tới điện hạ, con mau bỏ kiếm xuống.

- Cha, cha nghĩ rằng con vì Huyết Y môn mà tới đây sao? – nữ tử cười buồn bã. – Người đã quên muội muội chết như thế nào ư? Tất cả đều vì vị điện hạ phong lưu trước mắt này. – nói đến chữ cuối cùng giọng của nàng ta chợt biến đổi, tàn độc mà dứt khoát.

Trong đôi mắt của cô gái tràn ngập phần hận giống như đang nghĩ về chuyện gì đó cứ buồn bã mà run sợ một hồi. Kiểm trên tay thậm chí vô thức tăng thêm càng nhiều lực. Mục Tiểu Văn lại kêu lên một tiếng làm cho cô gái tỉnh ngộ, liếc mắt qua mọi người một lượt rồi không để cho lão nhân phản ứng nàng ta thu kiếm điểm huyết sau đó ôm lấy Mục Tiểu Văn bay nhanh chạy trốn. Động tác cứ liên tiếp và diễn ra trong nháy mắt.

Khinh công của Huyết Y môn vô cùng cao cường, mặc dù ôm theo một người nữa nhưng tốc độ dưới chân không hề suy giảm, cô gái bay nhanh rời khỏi tầm mắt của mọi người. Mục Tiểu Văn có cố động dậy cũng không thể di chuyển, chặt vật lăm đánh ghé vào đầu vai cô gái; nàng chỉ kịp nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ của Phương Mặc, tiếp đó cơ thể cứ dần dần mất hút vào bóng đêm.

Một màn rượt đuổi như một trò chơi diễn ra. Mục Tiểu Văn chỉ có thể nghe được tiếng gió rít bên tai và tiếng động của người đuổi theo ở phía sau. Không biết qua bao lâu, cô gái đem nàng ném xuống.

Người đuổi theo kịp chính là Lý Vân Thượng!

Phương Mặc còn đang bị người của Huyết Y môn vừa mới kéo tới cuốn lấy dò hỏi mọi chuyện bất ngờ vừa mới xảy ra, càng nóng lòng càng không có cách thoát thân ra ngoài bởi vậy Lý Vân Thượng đã đuổi theo.

Cô gái đem Mục Tiểu Văn ném vào trong một bụi cỏ rồi quay đầu đi. May mà bụi cỏ khá dày nên Mục Tiểu Văn không có bị thương. Vì nàng chưa được giải huyết đạo nên chỉ biết ngồi bất động trên cỏ nghe bọn họ nói chuyện.

Nghe một hồi lâu cuối cùng nàng cũng hiểu được chân tướng mọi chuyện. Chuyện đại khái là thế này: muội muội của cô gái này trước kia vô tình gặp Lý Vân Thượng nhưng thật sự chưa phải tới mức vừa thấy liền yêu. Tuy nhiên, từ đó trở đi trái tim lúc nào cũng có hình bóng của hắn, nàng ta hỏi han mọi chuyện về hắn thì biết được hắn là một người ôn hòa hữu lễ, ôn nhu với người ngoài mà nếu ai đó có ngẫu nhiên gặp hắn thì cũng được đối xử rất thân mật. Kết quả cô nàng muội muội này đơn phương nảy sinh tình cảm. Mà con gái ở độ tuổi mới lớn nếu có người trong lòng thì sẽ bắt đầu ôn nhu, thẹn thùng giống như những đại tiểu thư trong kinh thành và các nàng sẽ chính thức gia nhập vào thế giới tám chuyện tại các khuê phòng... Dĩ nhiên những chuyện được nghe về Lý Vân Thượng càng ngày càng nhiều.

Cô nàng nghĩ mặc dù hắn là hoàng tử nhưng bản thân mình cũng là con gái của phó môn chủ Huyết Y môn nên không làm thê thì cũng làm thiếp được. Nhưng đúng là người hữu tình kẻ vô tình, đừng nói là yêu nàng, ngay cả sự tồn tại của nàng trên đời Lý Vân Thượng cũng không hề biết đến. Cô nàng tưởng rằng nhị hoàng tử thích nữ tử ôn nhu nên khắp khối đi tìm, ai ngờ mặt của Lý Vân Thượng còn chưa thấy được thì đã bị những cô gái khác châm chọc khiêu khích đuổi về. Tính tình nàng ấy vốn cao ngạo, bị đả kích quá mạnh trong lúc túng quẫn đã tìm đến cái chết!

Tóm lại, đó chính là kẻ không biết quý trọng tính mạng của mình, chỉ vì một thứ tình cảm hồ đồ mà gây ra tổn thương cho chính mình và cho người thân của mình.

Tình yêu, thực sự là thứ có thể khiến người ta muốn chết muốn sống sao?

Cô gái hung hăng tố cáo Lý Vân Thượng nhưng Lý Vân Thượng vẫn giữ nguyên bộ dáng bình thản, khéo léo giống như đã quá quen với những chuyện thế này. Hắn không phản bác, không giải thích cứ thế đứng hững hờ tròn trặn chửi rủa của đối phương giống như một tội nhân ăn năn đang chờ một đường chém giải thoát vậy.

Cô gái tìm không ra một tia hối lỗi trên mặt Lý Vân Thượng nên tâm trạng càng thêm giận dữ, nàng ta xoay người lại vùng kiếm đâm tới Mục Tiểu Văn. Lúc ấy nàng ta cướp Mục Tiểu Văn cũng chưa từng nghĩ là nàng không biết võ công nhưng thực ra mọi thứ hoàn toàn ngoài dự định của nàng ấy. Nàng ấy không biết Mục Tiểu Văn có quan hệ gì với hắn, nhưng dường như là một người thân.. Nếu không thể giết hắn vậy thì giết người bên cạnh hắn cho hả giận, phải khiến hắn nếm thử mùi vị mất đi người thân yêu đau đớn, thống khổ như thế nào.

Lý Vân Thượng cũng vùng kiếm đâm tới nhằm cứu Mục Tiểu Văn đồng thời xoay người giao chiến với cô gái.

Mục Tiểu Văn nhiều lần nguy hiểm kề cận cổ mà vẫn bình an vô sự nên cũng thảnh thơi ra một hơi, tiện thể

ngồi thưởng thức một cuộc đấu kiếm thực sự. Nam nhân thì hào khí kinh người, nữ nhân thì không kém phần xinh đẹp tuyệt trần, được nhìn cảnh này đúng là vui mắt. Vả lại, người chạy tới cứu nàng lại là Lý Vân Thượng, bất giác trái tim trở nên vui vẻ khác thường.

Lý Vân Thượng võ công cao cường nên hoàn toàn nhân nhĩ theo ý của mình. Mà cô gái thì nóng lòng muốn giết chết hần nên khó tránh khỏi sự vội vàng xao động. Nếu vậy thì Lý Vân Thượng lại càng chiếm thế thượng phong, quả thực lúc này hần giống như đang bồi cô gái chơi một trò chơi vậy.

Lý Vân Thượng một bên đấu kiếm một bên quan sát Mục Tiểu Văn. Mặc dù hần là hoàng tử nhưng từ nhỏ đã có kết giao sâu đậm với Phương Mặc nên hần hiểu rất rõ Phương Mặc. Nói là hoa hoa công tử nhưng chưa từng nghe quan Phương Mặc thích nam nhân. Hay là vì lần đầu tiên nhìn thấy Phương Mặc đối với một nam tử có tình cảm nên hần mới để tâm tới? Lúc vừa mới đuổi theo, vẻ mặt lo lắng vội vã của Phương Mặc làm cho hần giật mình, bởi vì thế hần mới không chút do dự chạy theo sau.

Nam tử nhỏ gầy tên Mục mộc này đang ngồi trên bụi cỏ nhìn bọn hần so kiếm, đôi mắt dưới lớp mặt nạ vốn tràn đầy tò mò cũng hứng thú, tuyệt không tìm ra một tia sợ hãi.

Tâm tình Lý Vân Thượng pha chút buồn cười! Lần đầu gặp Mục mộc với một bộ dáng nghiêm chỉnh bảo vệ một nữ tử sau đó là tìm bọn hần đòi tiền bo, rồi lại nghe hần giảng chuyện với Thôi Minh Vũ về ba mươi sáu kế.. Cứ thế có rất nhiều chuyện cổ quái xảy ra. Kể cả vừa mới bị nàng lừa bịt hai tròng mắt thì đáy lòng Lý Vân Thượng đã nảy lên một cỗ hứng thú.

Lý Vân Thượng vốn là một người lạnh lùng, vô luận là có cảm tình hay hữu tình thì người khác rất khó khăn để tới gần trái tim hần. Mà đây là lần đầu tiên hần có cảm giác phải suy nghĩ về một người. Xuyên qua lớp ảnh kiếm dày đặc, hần từ từ cho ra một kết luận, nam tử Mục mộc này khiến cho hần muốn kết giao bằng hữu, hoặc có thể nói là hần đã sớm coi Mục mộc là một người bạn rồi! Mục mộc thực sự là một nam tử vừa cổ quái vừa đáng yêu!

Ngọc Kiếp nhìn ra Lý Vân Thượng không tập trung nên tức giận đem hết toàn lực đâm ra một kiếm khiến cho Lý Vân Thượng lui về sau vài bước. Sau đó, nàng ta bước về phía Mục Tiểu Văn, một lần nữa đưa mũi kiếm đặt ngay lên cổ nàng.

- Nếu người không muốn hần ta chết thì mau buông kiếm xuống. – Ngọc Kiếp lạnh lùng nói. Vì tức giận mà thân thể nàng ta run lên, kiếm trong tay lúc nhẹ lúc nặng đặt trên cổ Mục Tiểu Văn, thực là kinh khủng.

Mục Tiểu Văn thầm nghĩ cô gái này sớm đã bị cái ý niệm báo thù chi phối nên mất hết không chế rồi. Không hề có kế hoạch chu đáo, thân là người giang hồ võ công lại không bằng một vị hoàng tử nếu thế thì tình thế cực kỳ xấu, vậy mà nàng ta dám lỗ mãng đối đầu, thực đúng là muốn trêu đùa người ta mà.

- Người mau suy nghĩ lại đi. Người giữ một người vô giá trị như ta làm cái gì chứ, hần sẽ không vì ta mà bỏ qua cho người đâu. Tốt nhất người nên trốn đi. – Mục Tiểu Văn có ý tốt nên mở miệng nhắc nhở. Tuy rằng trong lòng không vui nhưng không thể không thừa nhận rằng cho dù quan hệ của Mục Tiểu Văn với Lý Vân Thượng có tốt hơn thì cũng chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè mà thôi, cũng chưa chắc là tình bạn thân nữa là. Hần có thể đuổi theo tới đây hần là vì Phương Mặc có chuyện gì đó nên không thể đến kịp thôi.

- Người ít nói nhảm đi! – cô gái tăng thêm lực đạo, hung tợn trừng mắt nhìn Lý Vân Thượng.

- Ta bỏ. – Lý Vân Thượng tiện tay ném kiếm vào bụi cỏ, khéo miệng nhếch lên một nụ cười thông dong.

Cái gì?

Đầu óc Mục Tiểu Văn nhất thời trống rỗng. Nhưng nàng lập tức hiểu ra vấn đề, chuyện buông kiếm và buông súng là hai chuyện khác nhau. Buông kiếm chẳng khác nào thật sự buông vũ khí nhưng buông kiếm thì không phải là tất cả, bởi vì đối với các inh kiếm sĩ thì nhánh cây cũng có thể xem là kiếm. Sự vui sướng trong đáy mắt nàng thực đúng là có điểm buồn cười rồi..?

Cô gái vừa rồi mới phải giao chiến nên rất mệt, thừa dịp uy hiếp mà nghỉ ngơi được chút ít sau đó lại tiếp tục điên cuồng mà vọt lên. Nàng ta quyết tâm báo thù nên nhận thấy lúc này có cơ hội liền lao lên; Lý Vân Thượng giống như một tội ác ngay trước mắt khiến nàng ta không để ý tới tính mạng mà đâm chém hỗn loạn. Mà có lẽ Lý Vân Thượng đúng là một loại tội ác không thể dung tha thật!

Lý Vân Thượng không có kiếm trong tay lại bị thứ kiếm pháp không muốn sống công kích nên nhất thời bị ép rơi xuống thế hạ phong, hần không ngừng lui về phía sau, nhiều lần kiếm lướt qua sát bên người hần. Mục Tiểu Văn lo lắng toát mồ hôi, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài; trong lòng không ngừng hô lên “mau bẻ nhánh cây, mau bẻ nhánh cây, không có vũ khí thì làm sao đấu lại với cô ta chứ”.

Cô gái càng ngày càng điên cuồng, thanh âm như một người mất trí gào hét:

- Ta muốn giết ngươi. Ta phải báo thù uội muội của ta!

Lý Vân Thượng cau mày, hần vẫn không muốn dả thương nàng ta nên khi kiếm đã đâm tới hần nghiêng người né tránh nhưng vẫn chậm một chút, kiếm xẹt qua vai làm cho chiếc áo xuất hiện một vết rách, lập tức máu chảy thấm ra ngoài.

Cô gái vui vẻ nghĩ muốn tiếp tục dả thương Lý Vân Thượng, tay vung lên, theo đó vài ám khí có độc bay ra. Ám khí còn chưa đâm trúng người thì một bong người từ trên trời giáng xuống đánh bật ám khí ra hướng khác.

Là Thôi Minh Vũ đuổi theo đến.

Nghe bọn hần nói chuyện với nhau Mục Tiểu Văn mới biết được Thôi Minh Vũ hình như rất giống Thanh Y, là người bảo vệ cho Lý Vân Thượng. Nhưng xem thái độ của Thôi Minh Vũ thì có thể thấy hần đối với Lý Vân Thượng có bao nhiêu cung kính. Đường như hần chỉ quan tâm tới sự an toàn tính mạng của Lý Vân Thượng còn những chuyện khác thì mặc kệ.

Hôm nay Mục Tiểu Văn đúng là được dịp mở rộng tầm mắt, cái gì mà môn phái, cái gì ám khí, lại còn tên Thôi Minh Vũ thân phận thần bí kia cũng tham gia vào. Thân phận của hần cứ thế mà lộ dần ra, tuyệt không có điểm lo lắng.

Tình thế thay đổi, cô gái lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, khuôn mặt trong giây lát tái nhợt. Bỗng nhiên nàng phát ra một tiếng cười trong trẻo, nhưng trong tình huống này thì tiếng cười đó lại có vẻ quỷ dị vô cùng.

- Đến đông đủ rồi sao? – vẻ mặt cô gái hoàn toàn tỉnh táo, sự điên cuồng lúc trước hình như là cảm giác sai lầm rồi. Không biết nàng ta lóe từ trong lòng ra lọ thuốc gì đó ném tới phía Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ nhưng hai người vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh.

Đánh thuốc mê sao?

- Nhị diện hạ thân mang quái bệnh (bệnh lạ) ký với một loại thuốc, nếu vô tình hít phải thì toàn thân sẽ bủn rủn không cách nào hô hấp được. Mà Thôi công tử vì cứu nhị diện hạ không tiếc lấy máu truyền sang, dù ít hay nhiều thì cũng nhiễm điểm yếu này. Ta nói không sai chứ? – giọng của cô gái lạnh lùng.

Thật vậy sao? Mục Tiểu Văn nhìn bọn họ, cảm giác giống như đang nghe chuyện xưa vậy.

Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ kinh ngạc, xung quanh vẫn bị khói vây lấy, không lâu sau đó trên mặt hiện ra sự khó chịu. Gió đêm thổi nhẹ nhẹ dường như đứng về phía cô gái, tình thế hoàn toàn thay đổi rồi. Mục Tiểu Văn nhìn vẻ mặt của bọn họ, bất giác tim lạnh cứng. Tâm tư nhân nhả lúc trước liền biến mất, cảm giác đau xót ở trên cổ cũng ập tới như muốn nhắc nhở nàng tình trạng của bản thân lúc này.

Lý Vân Thượng mắc bệnh hiểm nghèo ư? Có nghiêm trọng không?

Lập tức sự nguy hiểm bị nàng vứt sang một bên, tâm trí hoàn toàn đặt vào người kia. Những gì nàng biết về bọn họ hình như là quá ít ỏi. Lúc nào cũng muốn tránh xa hần ra, lúc này có vẻ là rất ích kỷ rồi. /Nếu như có thể thì nàng hy vọng có thêm một cơ hội nữa, ít nhất nàng có thể bảo vệ chính mình thật tốt để không liên lụy tới bọn họ.

Nàng phải làm gì bây giờ?

- Nhị diện hạ nhất định thấy kỳ lạ vì sao ta lại biết chuyện này. Ta với ngươi trao đổi một điều kiện, ngươi đem nhược điểm của mình nói cho ta biết, sau đó để cho ta giết tên nam tử này. – cô gái chỉ ngón tay về phía Mục Tiểu Văn. – Cho nên, để cho ta giết hần trước rồi quay lại giết ngươi sau đi!

Mục Tiểu Văn bị điểm huyết nên không thể nhúc nhích, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái đâm kiếm về phía mình, mũi hình như đã ngửi thấy mùi chết chóc.

Hô hấp Lý Vân Thượng bắt đầu không yên, hắn cúi xuống nhặt thanh kiếm lên, đi được vài bước bắt đầu chậm lại. Thôi Minh Vũ thì tốt hơn một chút, hắn đem hết toàn lực bay tới cứu Mục Tiểu Văn, một lần nữa giao chiến với cô gái.

- Mau đi theo ta! – Lý Vân Thượng giúp nàng giải huyết.

- Người sao rồi? – Mục Tiểu Văn được tự do, điều đầu tiên lo lắng chính là tình trạng của hắn.

- Ta không sao. Thôi huynh chống giữ không được bao lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. – Lý Vân Thượng cố gắng nói.

- Rốt cuộc người có nhược điểm gì khó khăn chứ?

Lý Vân Thượng thấy sự lo lắng hiện rõ trên mặt Mục Tiểu Văn đáy lòng không hiểu sao nổi lên một cổ âm áp, hắn cố đè cảm giác này xuống, trầm giọng nói:

- Lúc này không phải thời điểm nói chuyện đó, chúng ta đi nhanh lên. Ở lại chỗ này sẽ làm cho Thôi huynh phân tâm hơn.

- Được! – Mục Tiểu Văn gật đầu không hề trì hoãn thêm một phút nào lập tức đi theo hắn.

Trước đó bọn họ rất bình tĩnh nhưng vì nhược điểm kia mà làm thay đổi hoàn toàn cục diện, nói vậy nhược điểm này cho tới bây giờ vẫn được giữ kín, rất ít người biết đến? Mà biết được nhược điểm của hắn nhất định là người thân cận, mà đã là người thân cận thì tại sao lại muốn hại hắn?

“Lý Vân Thượng ơi Lý Vân Thượng, thực ra người còn những chuyện gì mà ta không biết chứ?” – Mục Tiểu Văn thầm than trong lòng. Hay là rốt cuộc từ trước tới giờ nàng chưa hề biết một điều gì về hắn?

Thôi Minh Vũ đã dần dần đuối sức nhưng vẻ bề ngoài tình tảo vẫn làm cho cô gái chật vật. Nhắc thấy bọn họ đã chạy khỏi nên Thôi Minh Vũ không còn có ý định giao chiến với nàng ta nữa, lập tức tách ra và thoát thân.

Lý Vân Thượng càng ngày đi càng chậm, Mục Tiểu Văn do dự một chút rồi quyết định khom người nắm lấy bắp vai hắn lão đảo diu diu. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ tiếp xúc về thân thể với nhau. Tay trái thì giữ lấy tay trái hắn, tay phải thì ôm lấy thắt lưng hắn, sức nặng hoàn toàn đổ về bắp vai nàng, Mục Tiểu Văn cảm thấy toàn thân như có một dòng điện mạnh chạy qua. Cảm giác rất giống lần nắm tay đầu tiên với anh chàng mà nàng thích trước kia vậy.

Tâm Mục Tiểu Văn bắt giắc trầm xuống.

Nhanh chóng đè xuống cảm giác nghi hoặc vừa nảy lên trong đầu, Mục Tiểu Văn cắn môi cố hết sức diu diu đi về phía trước. Tình thế khẩn cấp, mà người bên cạnh nàng hình như cũng là lần đầu chật vật như vậy, bắt giắc trong lòng tê dại, từng đợt ngọt ngào vọt ra.. nàng thực hy vọng cứ như vậy mà bỏ trốn cả đời cũng được.

Khổ nỗi, phía trước lại không có đường đi tiếp. Bước tới ngó nhìn xuống, phía dưới hình như là một chiếc vực sâu, đen thui một khoảng. Mục Tiểu Văn lo lắng nhìn lại phía sau không biết lúc nào cô gái kia sẽ đuổi tới, giọng bất an hỏi:

- Bây giờ phải làm cái gì đây?

- Người đi trước đi, ta có thể chặn chắn cô ta một lúc. – vừa nói Lý Vân Thượng vừa rút ra một thanh đao nhỏ bên người, xem bộ dáng hình như hắn muốn làm cho bản thân thanh tĩnh một chút.

- Người muốn làm gì? – Mục Tiểu Văn vội vàng ngăn cản, sự khó chịu cứ dâng lên từng trận trong lòng ngực. Đối với nàng lúc không tốt thì cực kỳ không tốt, còn lúc tốt lại cực kỳ tốt. Nghĩ tới hắn là một hoàng tử cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình thế nhưng vô tình lại làm cho lòng nàng có điểm chua xót. Tại sao đột nhiên bị cuốn vào trong chuyện này rồi lại dễ dàng đột nhập vào trong tâm thức nàng chứ?

Cô gái kia đã đuổi đến, mũi kiếm vung lên chỉ hướng hai người:

- Vừa lúc, vậy thì cũng chết đi! – vừa nói cô gái vừa đâm kiếm tới.

Mục Tiểu Văn lui về sau vài bước, không cẩn thận giẫm vào khoảng không, sau một tiếng la thì nàng cùng Lý Vân Thượng ngã ngửa về phía sau.

75. Q.1 - Chương 76

May mắn là không phải vực thẳm dưới vách núi mà chỉ là một dốc núi dài dựng thẳng.

Lúc trượt xuống, Lý Vân Thượng vươn tay che chở cho nàng. Lý Vân Thượng có kinh nghiệm và võ công nên góc độ bảo vệ nàng rất tốt, một bên lại không ngừng sử dụng kiếm nhằm giảm tốc độ cho nên cũng không đau đớn giống như trong tưởng tượng.

Cùng lắm là quần áo bị xé rách, da thịt chà vào đất đá nên ít nhiều bị dả thương. Hai người cứ thế trượt rồi dừng lại, trượt rồi lại dừng lại, ...

Không biết qua bao lâu hai người ngã nhào xuống dưới quay quay thành một vòng tròn, lần cuối cùng xoay tròn thì cả hai ngã bùm xuống nước.

Là một dòng suối nhỏ, mực nước cũng không sâu lắm nên Mục Tiểu Văn nhanh chóng đứng lên; thấy Lý Vân Thượng bất động nằm trong nước, nàng vội vã lấy hết sức lực còn lại đỡ hất lên bờ. Nương theo ánh trăng có thể thấy quần áo hất ướt đầm dính sát vào người. Khuông mặt lúc ẩn lúc hiện sự thống khổ, khó chịu, hô hấp cũng không thông. Mục Tiểu Văn lôi hất lên tới bờ rồi giúp hất nới cổ áo ra để cho không khí thuận lợi mà tiến vào. Ngược nhìn lên chỗ mình vừa ngã xuống, Mục Tiểu Văn neho mắt mãi cũng nhìn không thấy đỉnh, khó có thể đoán được sườn núi này cao bao nhiêu trượng cũng may mắn, cô gái kia chắc chắn sẽ không thể đuổi theo tới đây được.

Cảm thấy một trận đau nhức trên đầu, Mục Tiểu Văn đưa tay lên trán kiểm tra thì thấy vết máu, có lẽ đây là do cọ xát với đất đá trong lúc rơi xuống.

- Người sao rồi? – bản thân được bảo vệ mà còn bị thương thế này, vậy thì hẳn nhất định còn thê thảm hơn nhiều.

Lý Vân Thượng dựa lưng ngồi cạnh tảng đá, việc nói chuyện đối với hân hình như rất khó khăn.

- Ta không sao, chỉ cần điều tức một chút thì sẽ ổn thôi.

- Rốt cuộc là nhược điểm gì? – mặc dù biết hân nói chuyện không được nhưng Mục Tiểu Văn vẫn muốn hỏi rõ xem chuyện gì đã xảy ra, nói không chừng hân có thể giúp nàng gỡ rối mấy cái suy nghĩ vớ vẩn, bẽ bộn trong đầu nàng từ trước tới nay.

Lý Vân Thượng lắc đầu, cố hết sức ngồi thẳng dậy bắt đầu vận công điều khí.

Biết lúc này không thể quấy nhiễu hân nên Mục Tiểu Văn đứng lên rời đi chỗ khác tìm nhặt mấy nhánh củi khô bên cạnh dòng suối rồi đốt lửa lên cách hân không xa. Lần cùng Phương Mặc ở qua đêm trong núi Mục Tiểu Văn đã biết những gì thiết yếu cần phải mang theo khi phải ra ngoài nên từ đó nàng luôn bỏ một loại đá đánh lửa bên người.

Lửa cháy lên, Mục Tiểu Văn nghĩ cứ mặc quần áo rồi hong khô một thể nhưng hiển nhiên là không được. Liếc mắt nhìn người kia đang chuyên chú vận công không rảnh bận tâm tới bên ngoài, Mục Tiểu Văn suy nghĩ một lát rồi lấy một tán cây nhiều lá quây thành một tấm chắn sau đó cởi quần áo phơi bên lửa hong khô. Nàng vừa làm vừa cẩn thận trộm nhìn tới Lý Vân Thượng để tránh bị phát hiện. May mắn là quá trình vận công phải hoàn toàn biệt lập nên cuối cùng Mục Tiểu Văn cũng an toàn mà hoàn thành hết thấy mọi chuyện.

Qua một lúc lâu Lý Vân Thượng mới thở phào nhẹ nhõm mở mắt ra sau đó bước tới ngồi xuống bên đồng lửa. Về thống khổ đã không còn nhưng khuôn mặt hốc hác, hư thoát như vừa trải qua một trận bệnh nặng.

Mục Tiểu Văn nhìn bộ dáng của hân nhưng lại âm thầm thở hắt ra một tiếng. Rốt cuộc hân cũng có chút giống với con người, trước hân hân vẻ mặt hân lúc nào cũng cố định một khuôn giống như là búp bê gỗ vậy.

- Người cởi quần áo ướt ra phơi khô đi. – lo lắng cho cơ thể suy yếu của hắn không thể chịu lạnh, Mục Tiểu Văn có ý tốt nhắc nhở hắn.

- Ủm! – Lý Vân Thượng gạt đầu rồi đem cởi quần áo ra.

- Người muốn làm gì đó? – Mục Tiểu Văn quát to một tiếng rồi lấy tay bịt hai mắt lại.

- Thì đem quần áo ướt cởi ra! – Lý Vân Thượng ngạc nhiên hỏi. – Đều là nam tử thì có gì phải e lệ chứ?

... ..

- Ủ! – đúng rồi! Mục Tiểu Văn cúi đầu, mắt xem mũi, mũi xem trái tim, nàng không hề nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào mũi giày. Mắt đã đỏ tới mang tai rồi, Mục Tiểu Văn nghe ngóng phía bên kia hình như không có động đậy nên nén không nổi tò mò ngược mắt lên nhìn. Hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ, ngay cả áo khoác ngoài cũng chưa có cởi xuống.

- Người còn ngồi đó làm gì?

- Ta không biết cởi nó thế nào. – Lý Vân Thượng đáp gọn lôn một câu, vẻ mặt hoàn toàn suy yếu. Nhưng càng nhìn càng thấy hắn như là đang chờ nàng đến giúp hắn cởi quần áo ra vậy, rất giống điệu bộ của một hoàng tử.

Gân xanh trên đầu Mục Tiểu Văn đã bắt đầu nổi lên.

Từ đầu gối chuyển thành đầu người quả thật tốc độ quá nhanh rồi, bình tĩnh phải bình tĩnh! Nàng không được phản ứng thái quá, đối với sự biến hóa của hắn nàng luôn bị tác động mạnh mẽ, chỉ cần một điểm nhỏ thôi cũng đủ truyền tới tâm nàng khiến nó rung động.

Nhưng mà, ngay cả quần áo cũng không biết cởi thì có phải thái quá rồi không? Nàng là một người hiện đại, học cách mặc và cởi cái thứ quần áo phức tạp này cũng phải mấy vài ngày, còn hắn sống ở đây lâu rồi dĩ nhiên lại không biết cởi quần áo ra ư?

Nhà mình còn không biết quét mà còn đòi quét cho cả thiên hạ sao?

Nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng Mục Tiểu Văn vẫn phải chậm rãi bước tới, cúi đầu thật thấp, giúp hắn cởi áo ngoài ra. Vành tai nàng nóng tới mức cháy xém, một chút dừng khí ngắc đầu lên nhìn cũng không có; nàng chỉ có thể thấy mái tóc đen ướt nhẹp cứ nhỏ từng giọt nước xuống dưới đất.

- Áo trong thì tự mình cởi ra đi! – Mục Tiểu Văn xoay người sang chỗ khác.

- Không cần, vừa mới vận công xong nên áo trong đã khô rồi.

Tiếp đó, hai người cứ thế ngồi nhìn đồng lửa cháy, mỗi người ôm một tâm sự.

Trầm mặc một hồi lâu, Mục Tiểu Văn lại hỏi hắn chuyện nhuộc điểm; lần này Lý Vân Thượng không giấu diếm chút nào liền kể lại chi tiết mọi chuyện.

Trước kia, khi hắn sinh ra trông rất đáng yêu, có thể cảm nhận được vẻ khuynh quốc khuynh thành. Khi hắn lên tám tuổi, tuyết sắc đã bộc lộ rõ năm phần, hoàng thượng và hoàng hậu yêu thương hắn nhất, dân chúng cũng gọi hắn là tiểu tiên đồng (vị tiên nhỏ). Dung mạo xinh đẹp khuynh thành, ánh mắt trong sáng không vấy chút tà đục cùng với giọng nói mềm mại hắn đã chinh phục tất cả những người mà hắn gặp qua. Vô luận là địa vị, dung mạo hay là sự quý.. hết thấy.. ngay từ đầu hắn đều đạt được và đứng ở một nơi cao ngất không thể nào với tới. Ở chỗ cao ấy, cho dù là hoàng tử hay cả công chúa hoặc là người ngoài cũng đều sinh ghen tỵ.

Năm ấy hắn mười tuổi, Lưu Vân quốc hứng chịu một đợt dịch bệnh khủng khiếp. Có một vi cao tăng tìm đến nói là do hắn quá mức kiêu mị đến nỗi trời cao cũng không tha, phải trừ bỏ yêu nghiệt này đi thì dân chúng mới được yên ổn, hạnh phúc. Lúc ấy dân chúng đương nhiên sẽ không tin, một tiểu tiên đồng đáng yêu như thế làm sao có thể là nguyên nhân gây ra tai họa được. Nhưng càng ngày càng có nhiều người chết, tiếng kêu than vang khắp cả đất trời, lúc này hình tượng tiểu tiên đồng hoàn toàn sụp đổ. Sự ngưỡng mộ, yêu thương trước kia giờ biến thành nỗi hận, nhìn lại khuôn mặt kia quả nhiên càng nhìn lại càng thấy giống sự quyền rũ của hồ ly vậy. Ánh mắt lạnh lùng, sự phẫn nộ, những lời nói bần thiêu ác động.. tất cả đều đổ lên một đứa bé mới lớn chưa hiểu chuyện đời. Thế giới trong nháy mắt liền thay đổi.

Năm đó, hoàng thượng một bên nghĩ cách đẩy lùi dịch bệnh, một bên bắt tay vào việc dẹp loạn oán khí của dân chúng. Trong thời cổ đại này, cho dù là hoàng thượng thì cũng phải tin vào lời cao tăng nói. Mấy lần ngài định giết chết chính đứa con của mình nhưng lại bị hai mắt đầm lệ của hoàng hậu và hoàng thái hậu ngăn cản. Dù mới mười tuổi nhưng Lý Vân Thượng đã phải đối mặt với sự thực biến hóa khôn cùng, khuôn mặt vốn tươi cười như hoa như nắng bắt đầu trở nên hoảng sợ, bất an. Bản thân hắn càng ngày càng cầu mong có thể không bị người ta chú ý để mà sống sót. Hoàng thượng bắt lực rút cuộc không thể nào giết hắn nên đành tìm đến một cao nhân bên ngoài giúp Lý Vân Thượng làm biến đổi khuôn mặt rồi sau đó chiêu cáo với thiên hạ rằng nhị hoàng tử là bị tà ma nhập vào thân giờ đã được loại bỏ, ... Dân chúng thấy tướng mạo nhị hoàng tử đã khác với trước kia nên những tiếng la mắng to nhỏ cũng dần dần dịu xuống.

Tại họa cuối cùng cũng bị đẩy lui vài quá khứ, Lý Vân Thượng vì được giấu nên mới yên ổn mà sống sót. Sau này tra r alai lịch của vị cao tăng kia thì mới biết hắn ta chỉ là người của bọn lân bang sai sang thừa dịp diễn kịch làm loạn. Hoàng thượng nghĩ lại chuyện năm đó thiếu chút nữa hạ thủ giết con trai mình mà thân đổ mồ hôi lạnh, cũng bởi vậy nên ngài muốn bồi thường Lý Vân Thượng, càng ngày càng yêu thương hắn hơn.

Nhưng dân chúng đã tiếp nhận vị nhị hoàng tử mới này, còn vị nhị hoàng tử trước kia đã hoàn toàn bị cái ý niệm yêu nghiệt khắc sâu vào trong tâm trí. Lý Vân Thượng liền đem cái vẻ mặt lạnh như băng kia biến thành một thói quen trong cuộc sống hàng ngày và cho tới tận ngày hôm nay. Căn bệnh quá lại kia cũng bởi vì việc thay đổi khuôn mặt mà có, nhiều năm như vậy vẫn không ngừng bị đau đớn hành hạ.

Nếu không phải Lý Vân Thượng nói ra thì có lẽ Mục Tiểu Văn cũng không nghĩ được mọi chuyện lại trầm trọng như vậy.

Giọng Lý Vân Thượng nhẹ như không, hắn dường như đang nói chuyện xưa chứ không phải nhắc tới chuyện của chính mình. Năm ấy mười tuổi hứng chịu nhiều chuyện khổ cực không nhẹ nhàng mà trôi qua, nghe trong giọng hắn lại chẳng nhận ra được một tia trầm trọng nào. Nhưng Mục Tiểu Văn biết, cảm giác đối diện với sự đổi thay từ hàng vạn hàng nghìn sung ái biến thành những lời chửi mắng, nguyên rửa từ dân chúng, cha lại muốn giết chết chính đứa con đẻ của mình.. càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy mình thực xấu hổ. Lúc mười tuổi thì nàng đã biết nhận lấy tình yêu, còn hắn... thực sự không biết hắn đã bị thương tới mức nào?

- Dịch bệnh không liên quan tới người vậy tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu người?

Nơi sâu nhất nơi đáy mắt Lý Vân Thượng dường như có một tia sáng lóe lên, dù chỉ thoáng qua thôi nhưng cũng làm người ta nghi ngờ chính mình ảo giác. Khóe miệng hắn vung lên, mặt mày đều toát ra ý cười ầm áp:

- Người đang đồng cảm với ta sao?

- Đương nhiên rồi. Như vậy thực đáng thương! – Mục Tiểu Văn nhún mày, khuôn mặt đều hiện ra vẻ thương tiếc.

Lý Vân Thượng không ngờ nàng lại trả lời như vậy nên ngăn người chốc lát, sau đó một nụ cười bùng ra:

- Tính tình Mục huynh thực ngay thẳng đáng yêu, nếu là người khác thì sợ rằng lo lắng ta sẽ tức giận.

Nụ cười của hắn ầm áp hoàn toàn bất đồng với trước kia, hình như có một cú nổ mạnh phá tan lớp chắn trong ngực nàng.

Mục Tiểu Văn cũng nhất thời bị mất hồn, tầm mắt của nàng vẫn dõi theo hắn. Và lạ, mọi chuyện trước nay dường như có điểm được rọi sang, nàng đại khái biết được hắn vốn không phải là một người lạnh lùng, nhẫn tâm. Như bây giờ, hắn xem ra đã tiếp nhận nàng rồi.

Một cảm giác ngọt ngào, thỏa mãn bốc lên, vụng trộm trong lòng ủng hộ bản thân cố gắng lên. Thân phận này đã tiếp cận được khá gần với hắn rồi, nếu thế thì cái dự định làm hắn thích Văn nương nương cũng không còn xa nữa.

Mà khoan đã, tại sao ta lại chờ mong hắn thích Văn nương nương chứ? Chẳng lẽ ta thích hắn? Không đúng, trước kia hắn đối với ta không tốt chút nào, sao ta có thể thích hắn chứ? Hơn nữa, ta còn phải về nhà nếu ở nơi này phát sinh chuyện tình cảm thì rất khó trở về. Huống chi hắn tam thê bảy thiếp, ta tuyệt không

chịu chấp nhận chuyện cùng với các cô gái khác hưởng chung một chồng. Cho nên, ta chỉ là xuất phát từ trái tim hư vinh, hoặc chỉ nên bắt măn với những đái ngộ trước kia mà muốn xả giận mà thôi! Mà sự rung động lúc này chỉ vì ta gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên mới có chút cảm động..!

Cho nên... không có gì cả, không có gì hết. Mục Tiểu Văn như đang thầm cầu khẩn trong lòng.

Đề xuống sự hỗn loạn trong lòng, Mục Tiểu Văn cố gắng lấy lại bình tĩnh mà nói chuyện với hần. Khi quay đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt hần không biết từ lúc nào lại trở nên khó nhìn. Mặt hần tới mức biến dạng giống như đau đớn khó chịu vô cùng, ngay cả trán cũng không ngừng tuôn ra mồ hôi.

Mục Tiểu Văn cực kỳ hoảng sợ, làm sao.. phải làm sao đây? Không phải hần đã vận công điều trị tốt lắm rồi ư? Hỏi hần nên làm cái gì bây giờ hần cũng không đáp lại, chân tay nàng luống cuống mà nhìn mặt hần càng ngày càng thống khổ, cuối cùng là hần rơi vào hôn mê bất tỉnh. Lý Vân Thượng chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu trắng, cứ thế đổ xuống bên người nàng.

Mục Tiểu Văn xanh cả mặt, bàn tay run run vươn ra kiểm tra hần thử... Hần không thở nữa. Bàn tay lại chuyển qua chỗ trái tim... Trái tim hần cũng không còn đập nữa...

Tay chân Mục Tiểu Văn lúc này lạnh ngắt rồi!

Không được, trước tiên không được lo lắng quá. Khi hô hấp ngưng hần và trái tim ngừng đập thì có thể dùng cách hô hấp nhân tạo để cấp cứu.

Nhưng mà... hô hấp nhân tạo...!!!

76. Q.1 - Chương 77

Không do dự thêm chút nào, Mục Tiểu Văn đặt người Lý Vân Thượng nằm ngửa ra rồi lấy từ trong người ra một chiếc khăn làm từ loại lụa mỏng gì đó đặt trên miệng hần sau đó tiến hành hô hấp nhân tạo. Trong chớp lát, Lý Vân Thượng ho nhẹ một tiếng, lúc này Mục Tiểu Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

-Người sao rồi?

Hai mắt Lý Vân Thượng nửa nhắm nửa mở, ý thức không minh mẫn lắm, trên mặt lại hiện lên sự đau đớn. Mục Tiểu Văn đưa tay sờ trán hần thì mới phát hiện nhiệt độ nóng tới mức đốt cháy cả lòng bàn tay nàng.

Nàng vội vàng chạy tới nhúng khăn vào dòng suối cho ướt rồi đem tới lau lớp mồ hôi đang túa ra trên trán hần. Một đêm cứ thế trôi qua, nàng làm đi làm lại cái công việc này không biết bao nhiêu lần; ý thức của hần lúc thì tỉnh táo lúc thì hỗn loạn. Khi Mục Tiểu Văn hỏi hần một câu “Người sao rồi?” thì hần mơ mơ màng màng tên bằng cái giọng khàn khàn: “Mục Tiểu Văn?”

Mục Tiểu Văn lại càng hoảng sợ, lúc này nàng mới nhớ là hiệu quả của thuốc đổi giọng đã hết và đã khôi phục lại giọng nói của chính mình; từ đó trở đi nàng không dám mở miệng nói tiếp nữa. Cũng không biết đây là căn bệnh quái lạ gì, hần thống khổ cả đêm thì chính nàng cũng bị lẫn qua lẫn lại một đêm, mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng nàng mới chớp mắt được một lát.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng choang. Lấy tay dụi dụi mắt, Mục Tiểu Văn nhìn thấy dưới ánh mặt trời bóng lưng của Lý Vân Thượng hướng thẳng về phía nàng.

Nghe thấy tiếng động biết nàng đã tỉnh, Lý Vân Thượng xoay người lại, ánh mắt cười kia được ánh mặt trời phụ họa nên càng lộ vẻ sang lạn:

-Người tỉnh rồi?

Mục Tiểu Văn chỉ chỉ vào cổ mình ý muốn ra hiệu cho hần biết là mình không thể nói được nữa. Nếu bị hần phát hiện ra thân phận thì những gì vất vả tạo lập nên mối quan hệ như ngày hôm nay sẽ bị đổ bể hết sạch. Nhưng mà may mắn là hôm qua thần chí hần không rõ nên lúc nàng lên tiếng hần không còn nhớ rõ.

Lý Vân Thượng nhìn nàng một hồi lâu, nghĩ chắc vì nàng ăn mặc mỏng manh lại phải ở ngoài trời lạnh nên bị phong hàn không nói chuyện được, trong lòng không khỏi cảm động.

Hai người về tới phủ của Phương Mặc, gia nhân vừa mới chạy vào thông báo thì đã thấy Phương Mặc lao ra ôm chặt lấy Mục Tiểu Văn.

-Phương Mặc? – Mục Tiểu Văn kinh ngạc khi thấy hắn mới chỉ có một đêm không gặp mà bộ dáng trở nên tiêu tụy.

Phương Mặc vẫn cứ ôm chặt lấy nàng, lực đạo mạnh mẽ tới mức muốn đem nàng ép thành khung vậy. Hồi lâu sau hắn buông nàng ra, tiếng có điểm khàn khàn”

-Thôi huynh nói người bị rớt xuống dưới vách núi.

Vách núi? Mục Tiểu Văn đơ mắt. Nếu như vậy gọi là vách núi thế thì cái chỗ trước kia nàng rớt xuống gọi là cái gì? Một cái miệng vực núi cực lớn sao

Lý Vân Thượng đứng một bên nhìn bọn họ không để ý tới xung quanh mà ôm ấp, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một trận ghen ghét quái dị.

Sau đó ba người ngồi trò chuyện với nhau thì được biết Thôi Minh Vũ đã bình yên trở về, cô gái kia đã bị phế bỏ võ công rồi thả ra. Kể bán đứng Lý Vân Thượng rất cuộc là người nào tạm thời được đặt qua một bên. Mặc kệ mọi chuyện như thế nào nhưng cuối cùng ai cũng được an toàn, tuy vẫn còn vài điểm mờ ám không rõ ràng cho lắm.

Không biết có phải cùng nhau vượt qua hoạn nạn hay không nhưng thái độ của Lý Vân Thượng đối với nàng tốt lên rất nhiều. Quả thực là rất kỳ lạ và khó hiểu!

Nụ cười tươi như hoa lúc nào cũng được trưng ra rất sáng lạn.

Từ lâu thì giống như một công việc phụ trợ, muốn đi thì đi muốn nghỉ thì chỉ cần nói một tiếng. Mỗi ngày nàng chỉ cần cùng bọn hắn cưỡi ngựa, săn thú và dạo chơi kỹ viện.

Mục Tiểu Văn không biết cưỡi ngựa nhưng nghe nói chuyện thì lại nghe thấy Mục Tiểu Văn biết cưỡi ngựa cho nên nàng mới phải nói dối là lúc nhảy xuống núi là vì bị ngựa làm cho hoảng sợ nên từ đó có chứng sợ ngựa. Mục Tiểu Văn vốn là người nói dối rất điêu luyện cộng thêm cái kỹ thuật diễn biến chuyên nghiệp kia nữa người bên ngoài nhìn vào cũng tin sái cổ. Hơn nữa, nàng còn bắt đầu gạ hỏi xem có anh hùng nào muốn giúp nàng vượt qua cảm giác sợ hãi này không?

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lý Vân Thượng rất giỏi cho nên luôn bị cái bộ dạng sợ ngựa của nàng làm cho buồn cười, nhưng hắn vẫn vươn tay đưa về phía nàng đề nghị. Lúc mới bắt đầu thì nàng rất không quen với việc tiếp xúc thân mật với hắn nhưng một lúc sao thì đã vui vẻ mà đặt tay trong lòng bàn tay hắn. Hai người cưỡi một con ngựa, ngạo du trên một cánh đồng cỏ rộng lớn phía ngoại thành.

Có lẽ là do tính cách của Mục Tiểu Văn có vấn đề nên hình như người khác rất thích khi dễ nàng. Thí dụ như, từ sau khi biết nàng không biết thưởng thức trà và rượu thì mọi người sẽ cố ý uống rượu và trà trước mặt nàng rồi ngồi đàm đạo, bình phẩm; hoặc là sau khi biết nàng không thích mỹ nữ uốn éo mọi người sẽ cố ý đi kỹ viện khiến nàng bị không ít mỹ nữ vây bám; nếu không thì bọn họ sẽ học bộ dáng của Phương Mặc, không gì thì gõ đầu nàng... Tóm lại là lúc này Mục Tiểu Văn phát hiện bọn họ có những thú vui rất ác độc. Có một lần nàng còn bị yêu cầu tắm chung. Tắm chung vốn là một biểu hiện thân mật của hoàng thân quý tộc ở Lưu Vân quốc nhằm tăng thêm tình cảm với nhau. Nhưng suối tắm ở đây hoàn toàn không giống với suối tắm thời hiện đại, nghe nói chẳng những kéo dài tuổi thọ mà còn có thể tăng cường công lực.

Mặc dù suối nước nóng ẩn trong sương mù dày đặc không thể nhìn thấy thân thể đối phương nhưng Mục Tiểu Văn bị ép làm cái chuyện này đúng là vẫn có điểm giật mình mỗi khi có cơn gió thổi qua. Cũng không khó lý giải vì sao lắm chuyện tình ái này nọ xảy ra.

Loại chuyện này Mục Tiểu Văn đương nhiên không thể tham gia vì vậy đành phải nhăn nhó đưa lưng về phía bọn họ mà canh giữ một đồng quần áo bên cạnh với cuốn sách trên tay. Việc bị dìm này thật đúng là một đề tài hấp dẫn mà. Đánh thì đánh không lại bọn họ rồi, Mục Tiểu Văn chỉ có thể dùng sức mà mắng mà nguyên rủa trong miệng: Hừ, mong ấy người chín luôn ở trong đó đi!

Tóm lại, chuyện khi dễ nàng khiến cho Lý Vân Thượng làm rất thuận tay, Thôi Minh Vũ ở bên cạnh thì tự tiểu phi tiểu, ngay cả Khinh Phong cũng cảm giác thất rất thú vị. Thanh Y tuy không nói lời nào, mặt không đổi sắc nhưng không ai biết tâm tư hần là đang nghĩ cái gì. Chỉ có Phương Mặc là rất quái dị, có lúc thì cố ý xa lánh nàng, nếu không thì lại tỏ thái độ như tức giận. Mục Tiểu Văn nghĩ hần vì mỗi lần đi đâu thì mỹ nữ đều ầm ĩ nên tâm tình mới không tốt như vậy, mặc kệ hần đi!

Nhưng vẫn có những điều rất tốt nha. Lý Vân Thượng dường như có sự thay đổi, Mục Tiểu Văn có thể cảm nhận được. Thí dụ, thỉnh thoảng lại bí mật tới thăm Vu cư hoặc là đột ngột triệu kiến Văn nương nương tới. Nàng cũng nhanh chóng bảo Dục nhi chạy đi đặt một tấm bảng ghi Mộc Mộc cư rồi đưa đến và hai chữ Vu cư kia bị gỡ bỏ xuống. Thân là một nương nương vứt đi nàng vẫn xứng đáng được ở một nơi ra hồn chứ, việc gì nên làm thì cứ làm.

Lý Vân Thượng hình như cũng thấy hứng thú đối với chuyện Dục nhi và nàng bởi vì nàng làm sao lại có thể nắm được trái tim nhút nhát của Dục nhi. Kết quả, Lý Vân Thượng cảm thấy thán phục sự am hiểu lòng nữ nhi của nàng, lúc nào cũng trầm trồ: “Ta cứ nghĩ ta đủ phong lưu, đủ hiểu lòng nữ tử rồi nhưng không ngờ Mục công tử lại còn hơn ta một bậc”. Mọi việc cứ như thế mà diễn ra.

Nàng vốn là con gái nên tất nhiên hiểu được tâm tư của con gái rồi. Từ dạo biết Lý Vân Thượng đối tốt với Văn nương nương nàng tranh thủ không ngừng nói tốt thay cho Văn nương nương. Nhưng những lời nói này rất tự nhiên, xuất phát từ khách quan, suy nghĩ đều vì Lý Vân Thượng, một điểm cũng không có chút dấu vết của sự tận lực. Vì vậy, nhất định đây chính là lúc mà Mục Tiểu Văn bắt đầu vì chính mình mà mưu cầu hạnh phúc và lợi ích rồi. Nhiều khi nàng còn cố ý giật dây hần tặng Nguyệt Cơ vài món đồ sau đó nhân tiện nói hần tặng ỉnh một phần. (cấp cho Văn nương nương chính là cấp cho nàng ấy ạ!!! ^^)

Mặc dù có chút xảo quyệt nhưng một đồng châu báu kia thực sự rất có lực hấp dẫn nha!

-Cái này... Cái này... Cái kia... - nàng vừa chỉ chỉ vào mấy món đồ thượng hạng vừa nói. – Tặng Văn nương nương một phần đi, những món đồ này đối với phụ nữ rất có giá trị, mà Dục nhi đi theo cũng có thể có được cuộc sống tốt hơn một chút.

Bị Lý Vân Thượng nhìn chăm chú với vẻ kỳ quái Mục Tiểu Văn chợt dạ cúi đầu không nghĩ sẽ giải thích thêm một lời nào.

Cũng may là nhị hoàng tử này đối với bằng hữu rất nghĩa khí, chỉ mấy lời đề nghị của Mục Tiểu Văn cũng được hần nghe theo, mấy món đồ được mang tới Mộc Mộc cư.. Nếu đem đi đổi thì khỏi phải lo mấy món tiền trợ cấp cuộc sống hàng ngày nữa rồi. Mà cho dù Mục Tiểu Văn có không nói thêm cái câu “Tặng Văn nương nương một phần” thì Lý Vân Thượng cũng vẫn tặng như trước. Mặt khác, nàng cũng không ngừng cố gắng tranh thủ quyền lực của Văn nương nương để mà hoạt động tự do trong phủ nhị hoàng tử.

Tốt quá, tốt quá, thật sự là quá tốt! Ngay cả chính nàng cũng không thể tin rằng mình lại may mắn đến thế này.

Cuộc sống cứ đơn giản, tốt đẹp mà trôi qua, đây cũng chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ khi nàng đến với thế giới này. Tính cách của chính mình nhanh chóng bị thay đổi, người trẻ tuổi quả nhiên là rất dễ dàng bị hoàn cảnh ảnh hưởng. Mục Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới Lý Vân Hạ - một nam tử ôn hòa bất chợt tiến vào trong tâm mắt của nàng rồi lại lập tức đi ra. Hần tương lai sẽ trở thành hoàng đế cao cao tại thượng hay vẫn một mình gánh gồng sự cô đơn, lạnh lẽo trên chiếc ghế cao ngất kia?

Hôm đó nàng lại bị yêu cầu tới phủ nhị hoàng tử uống trà. Nhiều lần trêu chọc nàng vậy mà mọi người vẫn không thấy chát cười chê trình độ thưởng thức trà của nàng. Mục Tiểu Văn buồn bực đem trà uống ực một ngụm giống như uống rượu. Đang lúc trò chuyện vui vẻ thì một nha hoàn đi đến.

-Có chuyện gì? – ánh mắt Lý Vân Thượng chưa có nâng lên, động tác cũng không ngừng lại, đưa sát chén rượu cầm trong tay lên môi rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

-Điện hạ, là.. chiếc vòng tay mà Lan phi nương nương thích không thấy đâu cả. – nha hoàn nơm nớp lo sợ bẩm báo.

-Ồ? – Lý Vân Thượng vẫn không có ngẩng đầu lên.

Nha hoàn len lén ngẩng đầu nhìn hần một cái rồi run run nói tiếp:

-Lan phi nương nương nói... nói lúc trước có tâm sự với Văn nương nương thì Văn nương nương tỏ ra rất thích chiếc vòng ngọc này nên mở miệng muốn có được.. Nhưng Lan phi nương nương nói đây là vật mà điện hạ tặng cho nên không thể giao cho ai hy vọng Văn nương nương sẽ chọn một món đồ khác.. Văn nương nương không nói không rằng tức giận phất tay áo mà đi. Buổi trưa, Lan phi nương nương nằm nghỉ thì tháo vòng ngọc để ở trên bàn, lúc sau tỉnh dậy thì không thấy vòng ngọc đâu cả. Thúy nhi ở phòng bếp có nói... nói là từng nhìn thấy... Văn nương nương đi vào...

Giọng nha hoàn càng ngày càng nhỏ, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn Lý Vân Thượng một cái, có lẽ nàng ta rất sợ nhị điện hạ tức giận rồi! Tuy lời nói đứt quãng nhưng ý tứ thì rất rõ ràng!

Mục Tiểu Văn từ lúc thấy nha hoàn đi tới trong lòng thầm lo lắng là có chuyện gì không hay xảy ra nhưng vẫn ngồi đó làm một bộ dáng không thể tác động mà chuyên tâm đối phó với mấy chén trà. Sau khi nghe thấy tên mình được xướng lên nàng không nén nổi tò mò nhếch tai nghe ngóng thử, nghe xong câu chuyện thì thiếu chút nữa là đem hết cả miệng đầy trà phun hết ra ngoài.

Từ khi nào nàng với Thạch Lan lại có quan hệ tốt như vậy? Cái gì mà tâm sự? ... Lại còn nghĩ là nàng không coi Lan phi nương nương vào đâu mà lấy trộm đồ ngay trong phủ, bọn họ nghĩ nàng có ba đầu sáu tay hay là tên trộm siêu đẳng hả?

Suy tư một hồi, nàng đoán chắc Thạch Lan là muốn bày ra bộ dạng yếu đuối, ủy khuất trước mặt Lý Vân Thượng đây mà, cho nên hần và nàng ta chắc hẳn là có rất tâm sự với nhau lắm đây...

Phương Mặc nghe xong câu chuyện chẳng thém để ý tới phép tắc nhân nhượng liền cười rộ lên; Thôi Minh Vũ dù không khoa trương như Phương Mặc nhưng khéo miệng vẫn khống chế không được ý cười, tay đưa chén trà lên vừa mỉm cười vừa ưu nhã mà nhấp nháp. Thôi Minh Vũ dường như phụ thuộc lớn vào vẻ mặt của Lý Vân Thượng, nếu Lý Vân Thượng đối với nàng tốt thì Thôi Minh Vũ cũng sẽ không keo kiệt ban phát những nụ cười tươi rói kia.

Mặt Mục Tiểu Văn đen lại, may mắn là Thôi Minh Vũ và Khinh Phong không biết, Phương Mặc đứng là đang cố ý chuyển sự chú ý lên người nàng, hần lắc đầu ảo não rồi nhìn nàng cười cười. Nàng liếc xéo hần một cái, hần là muốn nàng luống cuống tay chân có đúng không?

Quả nhiên lực chú ý của Lý Vân Thượng bị hấp dẫn, hần khó hiểu mà nhìn hai người.

Mục Tiểu Văn buông cánh tay đang day day cái trán ra, mặt cười ý nói không có gì:

-À... không có gì, Phương Mặc nhớ tới chuyện cười mà trước kia ta kể cho hần nghe thôi. – vừa nói nàng vừa làm vẻ như không có gì rồi cầm chén trà lên bình phẩm.

Phương Mặc vẫn không ngừng cười lớn.

Cười đi cứ cười đi, xem ta làm sao trừng trị ngươi!

Lý Vân Thượng làm như chợt hiểu mà quay đầu đi, thanh âm không giận mà vẫn uy nghiêm:

-Khá lắm Mục Tiểu Văn! – nắm tay hần siết chặt lại dường như có thể nghe thấy tiếng “răng rắc”, thực khó đoán lúc này trong lòng hần có bao nhiêu lửa giận. Trầm ngâm một hồi, hần như là tự nhủ với chính mình. – Xử phạt nàng như thế nào cho đúng đây?

Được lắm, đem cái chuyện đối phó với ta lên đây mà bàn bạc, các người đứng là một lũ công tử nhàn nhã không có việc gì làm mà!

Tốt lắm, cứ bàn đi!

Ta không có làm chuyện ấy nha, ta vô can, ta không quan tâm, ta thưởng thức ta thưởng thức trà nha!

Phương Mặc còn đang cười cũng lên tiếng đề nghị “Đánh sáu mươi gậy...” lời còn chưa dứt thì bên dưới đã một bàn chân hung hăng đạp ột phát đau điếng, hai tiếng rên rỉ thoát ra và tiếng cười cũng yếu dần đi..

Khinh Phong không biết tình hình cụ thể và chính xác nên suy tư một lát rồi cũng đưa ra ý kiến của mình: “Bắt nàng dọn vườn đi!”.

Mục Tiểu Văn đen mặt, nhiều khi nàng phát hiện nụ cười của Khinh Phong thực sự khiến cho người ta phát lạnh!

Nuốt xuống một ngụm trà, Mục Tiểu Văn lo lắng nói:

-Ta thấy tốt nhất là.. trước tiên bắt nàng dọn vườn một tháng sau đó đánh sáu mươi gậy cuối cùng là nhốt vào lao cấm túc một tháng nữa. Loại chuyện này phải nghiêm trị nếu không Văn nương nương sẽ không nhớ được lỗi của mình. – trước là hành hạ thân thể của hần sau khi chân tướng rõ ràng thì sẽ làm cho hần hối hận bằng chết, hành hạ trái tim của hần cho biết mùi!

-Cái này... có phải là quá nặng tay rồi hay không?

-Không sao không sao, chuyện nhị diện hạ vốn chán ghét Văn nương nương mọi người ai cũng biết, ngài giết gà dọa khỉ thì sau này ai còn dám không tán thành quy phục chứ?

Không hiểu sao Lý Vân Thượng có chút do dự với ý kiến của vị Mục huynh kia nhưng tại sao Mục huynh nhìn qua giống như là đang trách cứ, giận dữ vậy?

-Mục huynh đây hình như có điểm quan tâm tới thê tử của tại hạ!?

Oái, lại gọi là thê tử ư, ta đây nhận không nổi đâu nha!

-Sao dám sao dám, nhị diện hạ lo lắng quá rồi. Mục mỗ chỉ là đứng trên góc độ của nhị diện hạ mà lo lắng thôi!

Xunh quanh có người cười ghen.

Lý Vân Thượng như nghĩ tới cái gì đó không hiểu sao ý nổi giận khi này bất ngờ bị phá nát, tựa hồ tâm tình đã bình tĩnh lại. Chuyện nghiêm túc hình như biến thành một trò đùa, qua đây cũng thấy được Mục Tiểu Văn cũng không vô cớ làm ọi người chán ghét rồi. Suy tính một lát, Lý Vân Thượng lên tiếng:

-Nên đánh sáu mươi gậy hay là giam lao một tháng, hay là bắt nàng dọn vườn đây... Người đâu...

-Khoan đã... - Mục Tiểu Văn bị hù dọa khiến ột thân mồ hôi lạnh túa ra, nàng chỉ là nói giỡn với hần sao hần lại gấp gấp làm thật chứ? Bắt nàng dọn vườn ư? Tha cho nàng đi! Một lần còn may chứ cả tháng dọn thì chết người đó! Người này, đúng là không biết nói đùa, không biết phân biệt thật giả sao? Hay là hần cố ý chỉnh nàng?

Len lén liếc mắt nhìn lên, vẻ mặt hần nghiêm túc không giống như đang nói giỡn, nhất thời sắc mặt nàng lúc xanh lúc đen. Cố nuốt một miếng nước miếng, Mục Tiểu Văn cẩn trọng nói:

-Lý huynh, ta chỉ là nói giỡn thôi, huynh đừng nghĩ mà làm thật chứ. Thân thể Văn nương nương gầy yếu như vậy làm sao có thể chịu nổi chứ?

Sắc mặt Lý Vân Thượng có điểm trầm xuống:

-Sao, Mục huynh đau lòng vì nàng ư? – không biết tại sao tâm lý Lý Vân Thượng có điểm tức giận kỳ quái.

-Không phải, nên nói như thế nào cho đúng đây? – Mục Tiểu Văn khó khăn mà mở miệng. – Văn nương nương tốt xấu gì cũng là thiên kim của tể tướng, nếu trách tội thì ta chịu tội không nổi.

Lý Vân Thượng hừ lạnh một tiếng.

Oa, người này đúng là hỉ nộ vô thường cực hạn nha! Mục Tiểu Văn ngó sang hai bên nhưng chỉ nhận được những biểu tình chê cười, không ai nguyện ý giúp nàng.

Mục Tiểu Văn lại tiếp tục cẩn thận đề nghị:

-Nếu không thì chọn lựa...?

Lý Vân Thượng lạnh mặt nghiêm nghị không nói một lời nào, trong lòng hần không nén nổi những lạ cảm giác khó chịu kỳ lạ đang dấy lên.

Mục Tiểu Văn len lén nhìn nha hoàn một cái, nha hoàn hiểu ý liền lui ra ngoài. Trong mắt nha hoàn thì hình như vị Mục công tử này được nhị diện hạ chiếu cố rất nhiều. Không biết Mục công tử là người quá

tự tiện hay là thế nào mà năm lần bảy lượt vuốt mặt diện hạ mà ngài vẫn không có tức giận. Bởi vậy, nha hoàn cũng thức thời mà biết trước biết sau.

Bên này tâm Mục Tiểu Văn đang bốc lên những cỗ thê thảm và quái dị. Chính mình bàn bạc làm sao trừng phạt chính mình, loại chuyện này đúng là bi hài, nghĩ muốn cười muốn khóc cho vỡ bụng mà!

77. Q.1 - Chương 78

Những thứ tình cảm ầm ập cứ tràn đầy khiến cho người ta không thể nào nhìn ra được một tai âm u của cuộc sống và mọi thứ tốt đẹp chỉ giống như một giấc mộng mà thôi... Một ngày lại một ngày làm cho người ta lưu luyến không muốn rời bỏ.

- Mục Mộc! – Lý Vân Thượng lên tiếng gọi nàng.

Mục Tiểu Văn quay đầu lại nhìn về phía khuôn mặt tươi cười như nắng của hắn. Khuôn mặt xinh đẹp một khi từ lãnh khốc chuyển sang nhiệt tình thì giống như là hòa tan băng tuyết ngàn năm vậy.

Cái cảm giác ngây ngô ngọt ngào làm say lòng người bắt đầu lan khắp toàn thân khiến người ta say mê đến thất thần và không thể nào tin được. Cho dù mỗi ngày mỗi ngày đều được nhìn thấy thì cảm giác vẫn nguyên vẹn như vậy, lần này cũng không ngoại lệ.

Lý Vân Thượng bước tới xoa xoa đầu nàng một chút rồi nói:

- Ngày mai ở phủ đại hoàng tử có hội chơi trăng, tiểu thư, công tử trong kinh thành đều tham gia, sao người không thử đi theo.. nói không chừng có thể tìm thấy được người trong mộng.

- Tất cả công tử, tiểu thư trong kinh thành đều tham gia? Nếu vậy Văn nương nương cũng phải tham gia ư?

- Đó là chuyện đương nhiên, hay là Mục huynh sợ Dục nhi tức giận? – Lý Vân Thượng mỉm cười gật đầu.

Văn nương nương cũng phải tham gia vậy mà không một ai nói cho nàng biết. Ở đây cũng được một thời gian nên Mục Tiểu Văn đương nhiên biết những hoạt động này rất được coi trọng, thông tin chắc hẳn phải được thông báo từ mấy tháng trước để tiện chuẩn bị những quần áo tốt nhất đẹp nhất mới có thể không để cho người ta chê cười. Nếu vậy, tối nay bọn họ mới có ý định nói với nàng sao? Sau đó, ngày mai cứ thế mà đi đến địa điểm tổ chức với cái bộ dáng thất sủng và nghèo túng của một Vất đi nương nương?

Cố gắng lâu như vậy, đúng là vẫn còn ở mức làm cho hắn tò mò thôi ư?

Mặt Mục Tiểu Văn không biểu tình gì, nàng cố tình né tránh sự thân cận của Lý Vân Thượng, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đúng là sợ Dục nhi cô nương tức giận. Mục mẫu chỉ ái mộ mình Dục nhi cô nương, đã phụ lại sự quan tâm của Lý công tử rồi.

Lý Vân Thượng thấy nàng đột nhiên xa lánh, run người trong nửa giây rồi lập tức nghiêng người né đi, thậm chí cũng không hề chớp động lông mi, hắn dùng một thứ ngữ khí xa cách khách sáo nhất mà đáp lại:

- Ra vậy! – sự miễn cảm giống như là không chịu nổi một tia thương tổn; hoặc có thể giải thích vì thân phận ngài là hoàng tử nên mọi người không được phép có một hành vi bất kính nào?

Đây chính là chỗ khác biệt giữa hắn và Phương Mặc. Những lúc nàng làm vậy với Phương Mặc thì hắn chỉ biết néo cái mũi của nàng rồi vừa cười vừa nói “Người có gì giấu diếm ta phải không? Còn không mau nói ra!” và lúc này Mục Tiểu Văn sẽ xoa xoa cái mũi đỏ ửng của mình vừa trừng mắt nhìn hắn vừa không tình nguyện đem mọi chuyện kể ra cho bằng hết.

Mỗi khi ở bên cạnh Phương Mặc quả thực rất thoải mái và dễ dàng. Đáng tiếc gần đây Phương Mặc đối với nàng hình như có khoảng cách, có cái gì đó không đúng lắm.

Buổi tối quay về phủ thì đúng là có nha hoàn chạy tới báo. Chuyện thứ nhất là thông báo ngày mai ở phủ đại hoàng tử có hội chơi trăng, còn chuyện thứ hai chính là đêm nay sẽ cùng mọi người dùng bữa.

Hội chơi trăng thì Mục Tiểu Văn đã biết nhưng chuyện ăn cơm cùng nhau là có ý gì đây?

Khổ nỗi Dục nhi cũng không biết chút gì, may mà bây giờ bạc không thiếu, nàng sớm đã mua dự phòng mấy bộ quần áo rất tốt. Nha hoàn đi rồi nàng vội vàng thay bộ y phục tinh xảo nhất, cố gắng biến mình thành một người phụ nữ cao quý nhất rồi tới dự buổi ăn cơm họp mặt kia.

Địa điểm của buổi cơm tối là tại gốc cây đại thụ bên hồ gần Hình viên. Lý Vân Thượng, Thạch Lan, Ngũ Lệ cùng với các thiếp thất khác đã sớm ngồi ở đó. Xa xa mà nhìn lại, bọn họ đang trò chuyện rất vui vẻ. Tính sơ sơ thì thấy có sáu người.

Thấy Mục Tiểu Văn bước lại thì sáu cái mặt nữ nhân đặc ý cùng quét mắt qua nàng một cái sau đó cúi đầu dùng ống tay áo che miệng cười khúc khích. Mục Tiểu Văn nghe ra biết được đó chính là những nụ cười đùa cợt, tựa như sự bốn cợt, khinh thường của nữ tử kinh thành đối với nữ tử ngoại thành, con gái của bọn quan lại đối với những cô gái nhà nông bình thường. Cảm giác này thực sự rất mơ hồ, khéo léo nhưng cũng đủ làm cho người trong cuộc hiểu rõ được.

Và những ánh mắt kia cứ chuyển hết lên người nàng.. vì trang phục của nàng không đúng sao?

Mục Tiểu Văn cẩn thận đánh giá mới phát hiện các nàng người nào người nấy ăn mặc rất có phong cách, có thể nói là những mốt quần áo thời thượng nhất tại kinh thành. Mà Mục Tiểu Văn lâu nay toàn mặc quần áo con trai sớm đã không quen với những trào lưu kia, huống chi đây lại là trào lưu thời cổ đại. Quần áo đang mặc trên người vốn là mua đợt trước, hơn nữa rất kín đáo hoàn toàn không đuổi kịp những kiểu quần áo thiếu vải dễ bị nhiễm lạnh như bây giờ. Mà sự đùa cợt của các nàng kia còn có một hàm ý khác nữa, đó chính là khinh thường nàng vẫn không được sủng ái như trước!

Người tu hành nên biết nén giận!

Mục Tiểu Văn miễn cưỡng ngồi xuống đối diện với Lý Vân Thượng. Sáu cô nàng phân ra ngồi ở hai bên và chỉ còn mỗi chỗ này là trừ ra, không dành cho nàng thì dành cho ai bây giờ. Ăn một bữa cơm cũng nhiều chuyện như vậy, đúng là bực mình. Mau ăn cho xong đi!

Không để ý tới người bên cạnh nhỏ nhẹ thăm thì, Mục Tiểu Văn oang oang lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện giữa bọn họ với nhau:

- Không biết tại sao nhị diện hạ lại gọi Tiểu Văn tới đây cùng dùng bữa? Nếu có chuyện gì quan trọng mong người nói thẳng để tiết kiệm thời gian.

Lúc này nàng nói chuyện một điểm cũng không giống với trước kia nào vâng vâng dạ dạ. Nực cười, trước kia từng khóc lóc là vì bản thân được tự do và có rất nhiều người ủng hộ làm chỗ dựa còn bây giờ nàng có cùng hân âm ỹ một ngày, mười ngày hay cả nửa tháng thì nàng cũng không sợ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng có được cơ hội để làm âm ỹ.

Mục Tiểu Văn hoàn toàn biểu hiện bộ dáng không hề gì mà nhìn người ngồi đối diện với mình nhưng lại phát hiện hắn đang dùng thứ ánh mắt đùa cợt mà đánh giá nàng. Nhưng cái loại đùa cợt này mang theo sự cao ngạo của một kẻ cầm trong tay bản xá tội dành cho phạm nhân, giống như là ném một chiếc ly thủy tinh nát bét vào góc phòng rồi vô tình phát hiện ra cái gì đó lý thú liền nổi lên tò mò, nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ cầm những mảnh vỡ kia lên mà chơi đùa một phen.

Lý Vân Thượng càng nhìn càng thấy mỹ mạo cực kỳ đặc ý mà nàng cùng lắm chỉ được sự thanh tú; cái kiểu ánh mắt kia cũng có thể lý giải cho cảm giác một người nữ giới chờ đợi rất lâu về một người nam nhân anh tuấn xinh đẹp và đột ngột người đó xuất hiện.. Quả thực là cũng có chút quan tâm.

Mục Tiểu Văn bị chính cái suy nghĩ viển vông của mình làm cho trái tim nổi lên một trận đau đớn.

- Điện hạ, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Bây giờ nữa là tới sinh thần của ta. (ngày sinh nhật nhé.. ^o^) – một lúc lâu sau Lý Vân Thượng mới chậm rãi nói.

- Ồ! – sinh nhật, thì ra là sinh nhật. Chẳng lẽ ngươi hy vọng ta hát bài hát chúc mừng sinh nhật tặng ngươi sao?

- Đây là phản ứng của Văn nường nường sao? – Lý Vân Thượng neho hai tròng mắt. Khi đôi mắt hần hoàn toàn mở ra như có một loại ánh sáng bắn sang bốn phía; khi neho lại thì lại biến thành một đôi mắt đào hoa, trong và sâu, ần ần tàng hơi nước, nhìn rất động lòng người.

- Chúc điện hạ sinh nhật vui vẻ. – suy nghĩ một lát, Mục Tiểu Văn lại thản nhiên nói tiếp. – Nếu bảy ngày nữa mới làm sinh thần vậy thì nên để bảy ngày sau chúc mừng mới đúng, đến lúc đó Tiểu Văn nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo. Vậy thì.. cần gì phải tụ tập lại ở đây?

Thạch Lan không nhịn được mở miệng châm chọc:

- Có phải đầu óc tỷ tỷ bị phá hư hết rồi hay không? Sinh thần của điện hạ đâu phải trước bảy ngày mới chuẩn bị. Trước kia không phải tỷ tỷ cũng có lần bàn bạc với ta, sao hôm nay lại không nhớ gì vậy? – Thạch Lan một bên đổi cách gọi tỷ tỷ, một bên tùy ý giễu cợt, nàng ta đúng là gớm mặt.

Mục Tiểu Văn cúi gầm mặt nhìn xuống dưới không có ngẩng đầu lên mà thản nhiên nói:

- Chuyện trước kia ta đã sớm quên hết rồi, trí nhớ của Lan muội muội cũng thật là không tốt, muội đã quên mất điều này rồi sao?

Thạch Lan chỉ mới buông một chữ “Ngươi” thì nha hoàn đã mang chút đồ ăn vặt lên nên nàng ta đành phải ngừng lại.

Mọi người hầu như chỉ nói chuyện phiếm nên ăn rất ít; mỗi người đều bày ra cái bộ dáng kiêu căng không chịu nổi. Mỗi lần ăn cái gì thì chỉ gấp một miếng thực nhỏ, tuyệt đối không để mình lộ ra bất kỳ một cử chỉ nào làm cho người ta chán ghét. Lý Vân Thượng ngồi giữa vòng vây, mặc dù phong thái rất cao quý, vui vẻ nhưng cái điệu bộ này so với những tên tới kỹ viện chơi với kỹ nữ không có sai biệt lắm.

Mục Tiểu Văn thở dài, thấy không ai ngó ngang đến mình thật muốn đứng lên ngay lập tức. Không biết lúc nào mới có thể bắt đầu chính thức bàn bạc, hơn nữa các nàng hình như cũng không thật lòng nghe ý kiến của nàng thế thì.. trước tiên cứ phải lấp đầy bụng cái đã. Hôm nay là bữa cơm hiếm hoi tập hợp đông đủ mọi người nên phòng bếp của phủ nhị hoàng tử chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon. Mục Tiểu Văn ngồi ăn, thưởng thức tài nghệ nấu nướng của trù phòng (phòng bếp), vẻ mặt rất mỹ mãn. Trong lúc đó nàng cảm giác c đang dán chặt lên người mình nhưng nàng vẫn mặc kệ.

Lâu sau thấy mọi người không có ý định bàn bạc Mục Tiểu Văn liền lên tiếng:

- Chúng vị tỷ muội cứ thông thả trò chuyện, chờ các ngươi bàn bạc xong xuôi thì báo với ta một tiếng là được rồi. Điện hạ, cáo lui trước. – vừa nói Mục Tiểu Văn vừa đứng dậy khuất thân chào rồi xoay người rời đi.

Không có người nào ở phía sau gọi nàng lại, Mục Tiểu Văn sớm đã tính rõ ràng lắm rồi, bọn người này đều là những kẻ theo chủ nghĩa hình thức!

Trở lại Mộc cư, nàng hỏi Dục nhi tại sao không nói cho nàng biết về sinh nhật của Lý Vân Thượng; Dục nhi lúng lúng vừa định nói cái gì đó thì một nha hoàn tiến vào nói là có người trong phủ Tể tướng đang chờ, mời nường nường đi một chuyến.

Mục Tiểu Văn giật mình, lâu rồi không có gặp cha mẹ mà thiếu chút nữa nàng cũng quên luôn sự tồn tại của bọn họ. Muộn rồi mà còn tìm nàng, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?

Không dám chậm trễ, Mục Tiểu Văn cùng Dục nhi vội vã thay quần áo rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Để tránh việc người của phủ Tể tướng nhìn ra mách khéo thì không thể nào đi thẳng từ phía cánh cửa bên Tây viên mà phải chịu khó đi quanh một vòng qua Hình viên rồi từ cửa chính đi ra ngoài. Xa xa nhìn lướt qua chỗ vừa rồi mới náo nhiệt nhưng giờ có vẻ lặng im, mọi người sớm đã rời đi hết; chỉ còn lại thân ảnh một người mặc y phục trắng đứng thẳng lưng trước hồ nước. Ông tay áo rộng thùng thình theo gió bay loạn, cả người trông nhẹ nhàng, phiêu lộng như tiên vậy.

Mới đó mà đã bàn bạc xong xuôi hết rồi ư?

Đáy lòng có chút nghi hoặc nhưng rất nhanh sự ôn nhu vừa mới khởi phát liền bị bóng lưng hần dần rời xa đè xuống. Nàng dừng bước, xa xa mà nhìn. Đột nhiên, tầm lưng kia xoay người lại,

bất ngờ không kịp phòng ngự nàng cùng hắn đối diện với nhau ở một khoảng cách xa vời. Trong bóng đêm nhìn không tới ánh mắt nhưng Mục Tiểu Văn đột nhiên hô hấp cũng khó khăn, mặt nóng lên giống như là đang rình coi trộm thì bị người ta phát hiện. Nàng vội vàng bước nhanh đi rời khỏi hiện trường.

78. Q.1 - Chương 79

Vội vã chạy về phủ tế tướng, Vương Uyển Ngữ nhìn thấy thân hình gầy yếu của Mục Tiểu Văn cảm không được nước mắt.

- Nương! - mỗi lần gặp mặt đều làm cho nương khóc, Mục Tiểu Văn thực đau lòng. Mục Tiểu Văn vươn tay ôm lấy người mẹ ôn nhu vào lòng vỗ vỗ an ủi một đứa nhỏ.

Một lúc sau Vương Uyển Ngữ mới buông nàng ra, vội vàng lau đi khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

- Đứa nhỏ này, sao lại gầy như vậy. Rốt cuộc là đã có chuyện gì hả? - Vương Uyển Ngữ nói. Mặc dù bà đã là một người phụ nữ có tuổi nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp rạng rỡ khi còn là thiếu nữ; tính cách của bà cũng rất tốt, một điểm cũng không có gì là không xứng với địa vị phu nhân của tế tướng.

- Con không có việc gì. Nương, trong nhà có chuyện gì sao? Tại sao lại gọi con về gấp vậy? - Mục Tiểu Văn hỏi.

Sực nhớ tới mục đích gọi nàng về nhà, Vương Uyển Ngữ vội thu nước mắt rồi phân phó nha hoàn lấy ra một kiện quần áo, sau đó bà vừa cười vừa giúp Mục Tiểu Văn mặc quần áo vào.

Mục Tiểu Văn bị bộ quần áo này làm cho giật mình, ngây ngốc như đang nằm trong mộng ảo vậy.

Nàng một bên ướm thử một bên nghe nương giải thích. Cái này gọi là nghề thường vũ y (một loại áo xiêm có màu sắc rực rỡ như cầu vồng), được làm từ sợi tơ tằm thượng hạng; nhẹ nhàng mà kín đáo, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần; phía trên còn có tà mỏng, hai bên là hai lớp lụa dài chỉ cần một chút cử động thì không khác một tiên nữ hạ phàm.

- Nương, đây là...? - Mục Tiểu Văn vui vẻ nhìn Vương Uyển Ngữ hỏi.

- Ngày mai có hội du viên, đây là nương cố ý chuẩn bị cho con!

Mục Tiểu Văn cảm động muốn khóc òa. Sau đó nàng còn ngồi nói chuyện với cha một hồi nhưng cha hình như có chuyện quan trọng muốn nói.

Theo Mục tế tướng đi vào thư phòng, Mục Tiểu Văn có chút buồn bực. Không khí này giờ rất nghiêm túc, như là có chuyện ngoài ý muốn phát sinh vậy.

- Cha?

- Văn nhi, con cũng biết địa vị của cha trong triều? - Mục tế tướng xoay người lặng nhìn Mục Tiểu Văn, ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc.

- Địa vị... rất cao.

- Vậy con có biết cha đang đứng ở nơi nào không?

- Con không biết! - đột nhiên đề cập tới mấy cái chuyện liên quan tới chính trị khiến cho Mục Tiểu Văn một phần như bị bỏ thuốc mê còn một phần thì tỏ rõ sự kháng cự. Đứng ở nơi nào thì có quan hệ gì chứ?

Mục tế tướng suy nghĩ một hồi rồi lại cười cười tới:

- Thôi, con không ốt. Văn nhi, cha chỉ muốn nói cho con biết một chuyện, con phải biết tự bảo vệ mình mọi lúc mọi nơi. Còn nữa, cha biết con có quen biết một nam tử tên là Khinh Phong, nghe cha nói, sau này không nên lui tới cùng hắn nữa.

Mục Tiểu Văn càng nghe càng thấy mơ hồ, những lời của cha rất kỳ lạ, nàng thật sự không hiểu là có ý tứ gì ở đây. Khinh Phong đối với nàng rất tốt, qua lại với hắn thì có cái gì không được sao? Mục Tiểu Văn nhin không được liền bước tới hỏi:

- Cha, là có chuyện gì rồi sao?

Mộc tử tướng trầm mặc một lát rồi lắc đầu cười. Mục Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm nhưng chung quy vẫn cảm giác được nụ cười của cha có gì đó như bất đắc dĩ cùng thê lương.

... ..

Ngày hôm sau, hội du viên được tổ chức.

Quãng đường từ phủ tử tướng tới phủ đại hoàng tử, Mục Tiểu Văn ngồi trong xe ngựa không có một điểm sốt ruột. Vì dù nàng có đến muộn, thậm chí là không đến thì cũng chẳng có ai thêm chú ý tới nàng.

Tới nơi, nàng lặng lẽ chui vào trong phủ. Bên trong sớm đã là một mảnh ưu nhã, ồn ào tiếng cười, đâu đâu cũng chật ních người. Nào thực nữ danh giá, công tử giàu có... nơi này rất giống với dạ hội của giới thượng lưu ở thời hiện đại. Nghe nói du viên hội là một phương thức để gắn kết tình cảm đồng thời cũng là một dịp để cho những kẻ độc thân kiếm tìm một nửa ình. Buổi tiệc hội này còn có một ý nghĩa khác đó là muốn lấy thêm ủng hộ cho Đại hoàng tử bằng cách qua buổi tiệc này thể hiện hoàng tử là một người bình dị, dễ gần gũi.

Đã là mùa thu nhưng trong khu vườn dường như vẫn còn tắm mình trong không khí của mùa xuân, muôn hoa đua nở rực rỡ. Mục Tiểu Văn chăm chú đánh giá muốn gọi tên chúng thì phát hiện ở đây có những loại hoa kỳ lạ mà ở thời hiện đại không hề có, cuối cùng nàng đành từ bỏ cái việc phân biệt chúng. Nàng muốn tìm Phương Mặc nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy hắn đâu. Tầm mắt đảo qua liền thấy Khinh Phong và Thanh Y đang đứng cách đó không xa. Theo phản xạ, nàng xoay người sang chỗ khác rồi nhanh chóng rời đi.

Khinh Phong nhìn thấy nàng nhưng đều là dưới lốt nam nhân; nếu bị hắn biết mình là nữ tử thì không biết hắn sẽ có bao nhiêu phản cảm đây? Mục Tiểu Văn sức nhớ tới lời cha dặn hôm trước, trong lòng lúc nào cũng canh cánh bất an cho nên tránh mặt là lựa chọn đúng đắn nhất.

Phương Mặc ơi Phương Mặc, người mà bây giờ nàng muốn tìm nhất chính là Phương Mặc. Lần đầu tới những nơi lạ lẫm thì người mà nàng nghĩ đến đầu tiên không phải là Khinh Phong, không phải Lý Vân Thượng mà

Queo vào một hành lang, nàng vừa nhìn chung quanh xác định phương hướng thì lập tức rút từng bước thụt lùi về sau. Vừa nhìn tới gian phòng ở giữa thì phát hiện Lý Vân Thượng đang đi tới theo hướng đối diện thân thể Mục Tiểu Văn run rẩy một chút rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Lý Vân Thượng hình như cũng liếc nhìn thấy nàng nên dừng lại sau đó mặt không đổi sắc mà tiến lại gần. Lúc hắn định nói gì đó thì Mục Tiểu Văn lại cúi người cung kính hành lễ:

- Điện hạ! – nói xong nàng đứng thẳng rồi vội vã rời đi.

Hai người thoáng qua nhau!

Lần đầu Lý Vân Thượng muốn nói chuyện gì đó cùng nàng, dù chỉ là dùng lễ tiết để bắt chuyện cũng không sao nhưng hắn không ngờ đối phương lại né tránh hắn, vội vàng bỏ đi. Thoáng nhìn thấy nhau chỉ trong nháy mắt, Lý Vân Thượng vẫn bước đi sau đó mới dừng cước bộ quay lại nhìn bóng dáng người kia. Trong bóng tối hắn chỉ thấy một thân ảnh nhẹ nhàng, mảnh khảnh kinh diễm không hề giống với người thường dần biến mất.

Mục Tiểu Văn đi được một đoạn dài mới bình tĩnh đứng lại. Vừa rồi bộ dáng Lý Vân Thượng thật sự rất đẹp trai nha; không phải là trường sam màu trắng bình thường mà là phục sức hoàng gia tôn quý. Đấy mắt hắn như hiện lên một lớp ánh sáng rực rỡ khiến ọi người như nhìn thấy ánh mặt trời tươi sáng, rất có phong cách! Lúc thoáng nhìn thấy hắn, trái tim nàng bất chợt không kiềm chế được mà nhảy dựng lên, may mắn là nàng làm một bộ không cảm xúc nếu không thì sẽ để cho hắn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng bừng của nàng rồi. Nàng nghĩ lại mà thấy ghét bản thân ghê gớm!

Mê trai hả mê trai. Nhìn lâu như vậy mà vẫn không thể miễn dịch được hay sao?

Nàng tìm một chiếc bộ ghế đá dưới một tán cây rồi ngồi xuống, vừa mới lấy lại hô hấp bình thường thì liền có một nam tử mặc hoa phục đi tới.

- Tiểu thư rất đẹp! – hoa phục công tử mỉm cười khép cây quạt lại và ngồi đối diện với Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn ban đầu là ngạc nhiên rồi bất chợt cười tủm tỉm. Người này là đang muốn tán tỉnh ư? Đây là lần đầu tiên ở thời cổ đại có người quang minh chính đại tán tỉnh nàng.

- Ô, bốn tiểu thư xinh đẹp thật sao? – giọng điệu nàng pha một chút hứng thú mà hỏi ngược lại.

Nam tử dường như không ngờ tới nàng lại không hề rụt rè, lặng đi một chút, hần thấy rõ đáy mắt Mục Tiểu Văn hiện lên ý cười nên cũng khẽ cười theo. Suy nghĩ một lát, hần tự tin trả lời:

- Tiểu thư t không có vẻ đẹp khuynh thành (ngiên thành đó) nhưng thanh tú rực rỡ; một kiện y phục này cũng rất tinh xảo đánh quý rất xứng với tiểu thư. Nó khiến cho tiểu thư nhẹ nhàng, huyền ảo giống như một tiên nữ vậy.

Ồ, người này rất thành thực nha, dám nói thẳng ra là sự xinh đẹp của nàng vốn là do tác dụng của xiêm y.

Mục Tiểu Văn lại mỉm cười:

- Công tử, người cũng không thua kém chút nào, anh tuần bức người, chừng chặc thành thực.

Nam tử thấy nàng không chút e lệ khi khích lệ một nam nhân xa lạ thì phản ứng đầu tiên là sửng sốt, sau đó là bật cười ha ha.

- Vị tiểu thư này thật sự là rất ngây thơ, thật sự làm cho ta đây được mở rộng tầm mắt. Không biết tiểu thư là chi nữ của vị nào? – nam tử thấy tình nàng ngay thẳng nên không hề giấu diếm hảo cảm của bản thân đối với nàng, hần trực tiếp hỏi xuất thân của nàng.

- Ta.... – Mục Tiểu Văn có điểm khó nghĩ. Bây giờ phải nghĩ ra một thân phận giả nào cho hợp lý để nói với hần đây?

Ngoài mặt nàng vẫn mỉm cười như thường nhưng trong lòng thì đang sàu khổ suy nghĩ. Đúng lúc này, từ phía sau một giọng nói vang lên:

- Vị công tử đây không biết sao? Nàng đây chính là nữ nhân si tình, ác độc nổi tiếng khắp kinh thành – Vứt đi nường nường của nhị hoàng tử.

79. Q.1 - Chương 80

Nghe tiếng thì liền biết đó chính là Thạch Lan.

Mục Tiểu Văn tức giận định đứng bật dậy nhưng thân thể cứng ngắc tại chỗ, ánh mắt trốn tránh khỏi tầm mắt của nam tử đối diện. Bị nhục nhã không phải chỉ một hai lần nhưng đều trước mặt những người có quan hệ, nhưng đối với người xa lạ đầy thiện ý, có khả năng trở thành một bằng hữu thì đây là lần đầu tiên.

Mọi chuyện trước kia tưởng rằng đã trôi qua, kỳ thực nó giống như một bóng ma đang trốn trong một góc tối và chờ đợi thời cơ lao ra cắn nàng một cái.

Mục Tiểu Văn vẫn không di chuyển, chờ cho trái tim bị ức chế dần lấy lại bình tĩnh, nàng đứng lên, xoay người sang chỗ khác:

-Lan muội muội thật là rảnh rỗi nha.

Thạch Lan ghen ghét đánh giá cách ăn mặc của Mục Tiểu Văn, ánh mắt lóe lên không cam lòng:

-Quấy rầy cuộc trò chuyện của tỷ tỷ và vị công tử đây, tỷ tỷ trách muội muội chứ?

Đi theo Thạch Lan ngoài Ngũ Lệ và mấy thiếp thất trong phủ nhị hoàng tử còn có một số gương mặt lạ. Xem cử chỉ của các nàng cũng biết đó là những cô nương còn rất trẻ, nhưng điều đáng chú ý là bọn họ tay cầm khăn lụa vừa che miệng vừa dùng ánh mắt tò mò hoặc khinh thường nhìn Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn thần nhiên liếc họ vài lượt nhưng cũng thể biết được một người trong số họ là ai. Nàng im lặng cúi đầu suy nghĩ, lúc này nên tránh sinh sự hay là đổi đầu đây?

-Tỷ tỷ, sao lại không nói lời nói? Trước kia khó gặp được tỷ tỷ nên hôm nay mọi người biết tin tỷ tỷ cũng tham gia hội du viên, có rất nhiều người hâm mộ danh tiếng tỷ tỷ tới đây xin lĩnh giáo. Nghe nói tỷ tỷ là một đại nữ nhân tài ba, sao không thể hiện một chút để mọi người được mở rộng tầm mắt?

-Ta không có hứng thú! – Mục Tiểu Văn thần nhiên nói.

Mục Tiểu Văn định rời đi thì Thạch Lan liền ngăn lại, Mục Tiểu Văn bực mình đẩy tay nàng ta ra nhưng tay nàng ta lại thả mạnh ra khiến nàng lão đảo lui về phía sau vài bước.

-Thạch Lan, có phải ngươi làm càn quá rồi không? – Mục Tiểu Văn đứng vững lại, lạnh lùng quát. Nàng lơ đãng nhìn lại phía sau thì thấy nam tử bên cạnh đã sớm rời đi và đang đứng xa xa nhìn về phía nàng. Mục Tiểu Văn ngạc nhiên nhìn hắn, hai ánh mắt vừa chạm nhau thì hắn bỗng rời tầm mắt ngay lập tức, hoàn toàn là người ngoài cuộc đứng xem kịch.

Trong lòng Mục Tiểu Văn cảm thấy chua xót, khó chịu.

Nàng lại liếc nhìn xung quanh thì thấy không biết tự bao giờ nam nam nữ nữ đã đứng vây quanh, vẻ mặt tò mò chứ không có ý ra tay giải vây cho nàng. Có thiên kim tiểu thư nhà quan lớn, cũng có những công tử nhà quan nhỏ nhưng tiền bạc không ít... bất luận là loại nào thì cũng không có ai dám nhúng tay vào chuyện nhà của nhị hoàng tử.

Nghe được đây chính là Văn nương nương khó có thể gặp mặt, nhất thời mọi người đều nhìn về hướng này. Y phục, tướng mạo, cử chỉ của Mục Tiểu Văn đều trở thành thứ để họ bàn luận, bình phẩm.

Mục Tiểu Văn quét mắt một vòng nhưng không thấy một người nào quen mặt.

-Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? – nàng tức giận, lạnh giọng nói với Thạch Lan.

-Muội muội đã nói rồi, chỉ muốn tỷ tỷ làm chút thơ từ - ngữ khí Thạch Lan tỉnh bơ.

-Ta đã mất hết trí nhớ nên không làm thơ được. Không phải ngươi đã sớm biết chuyện này sao?

Nữ nhân xung quanh khúc khích cười trộm, ánh mắt nhìn về phía Mục Tiểu Văn đều là đùa cợt, có ý tìm hiểu nghiên cứu gì đó. Thạch Lan rất đặc ý với đề nghị đã có hiệu quả của mình, ánh mắt lấp lánh nhìn Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn liếc mắt nhìn nàng không nói thêm một lời nào. Loại chuyện này thì có gì để mà dọa người ta chứ? Phẩm chất, đạo đức quý giá của một người đâu chỉ đánh giá qua khả năng làm thơ của họ được? Lúc đầu nàng cũng là một nữ nhân tài ba nhưng vẫn bị người khác căm ghét đó sao?

Thạch Lan thấy Mục Tiểu Văn không phản ứng gì thì hơi tức giận, đứng hơn nửa ngày mới cười khẽ một tiếng, tiếng cười lớn tới mức làm ọi người xung quanh đều nghe thấy được:

-Nếu tỷ tỷ đã quên cách làm thơ vậy bình phẩm trà chắc có thể chứ? Nếu như tỷ tỷ quên hết mọi thứ rồi thì chẳng khác nào một thường dân cả. Thân phận tỷ tỷ vốn rất cao quý, diện mạo tuy không xuất sắc nhưng kiến thức nếu học thì nhất định sẽ biết, chỉ có như vậy mới xứng làm chính thê của điện hạ.

Thạch Lan nói hết lời, người khác chẳng cảm thấy trong lời nói có chút khen ngợi nào mà ngược lại toàn là châm chọc một nữ tử độc ác cặn có địa vị, gia đình hậu thuẫn nên làm càn. Nàng ta thật có dũng khí. Đám người bắt đầu xôn xao, thậm chí còn có người thì thầm thốt lên một tiếng “Hay!”

Mục Tiểu Văn bất lực. Không phải Lý Vân Thượng đã đồng ý cho nàng tự do sao, tự do mà còn để cho Thạch Lan tùy tiện đến gây khó dễ cho nàng? Bất giác lòng cảm thấy nhói đau.

-Thạch Lan, có học hay không có học thì sao, xứng hay không xứng thì sao? Nhị diện hạ thật tình đối đã với người, chẳng lẽ chừng đó vẫn còn chưa đủ? Rốt cuộc người muốn thế nào mới không đụng đến ta?

Giống như lần đầu tiên nhìn thấy Mục Tiểu Văn hạ giọng chịu nhún nhường, Thạch Lan thoáng giật mình nhưng lập tức lấy lại vẻ mặt hung tợn, nói:

-Nương nương tưởng rằng như vậy là có thể làm ta hả giận ư? Trước kia người bắt công với ta, hôm nay lại còn tranh đoạt với muội muội ta... Tâm cơ nương nương thật là thâm độc!

Muội muội? Mục Tiểu Văn không hiểu nàng ta đang nói gì.

Thạch Lan kéo một người tới trước mặt nàng, nói:

-Đây là Thạch Diêu, muội muội của ta, nàng là chính thê của Phương Mặc. Hôm nay nương nương làm uội muội của ta khóc, Thạch Lan ta tuyệt đối không tha thứ cho người.

Một nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mắt Mục Tiểu Văn, đôi mắt ngấn lệ, ánh mắt u oán nhìn về phía nàng, dáng vẻ trông rất đau đớn và đáng thương. Người bên ngoài đều nghĩ nữ tử này bị Văn nương nương gây khó dễ nên đều đứng về phía nàng ta.

Đây là lần đầu tiên Mục Tiểu Văn gặp thê tử của Phương Mặc, nàng cẩn thận quan sát nữ tử trước mặt mình. Nàng ấy so với nàng xinh đẹp, dịu dàng hơn rất nhiều. Đột nhiên trong lòng Mục Tiểu Văn xuất hiện một cảm giác khác thường, loại cảm giác này giống như là đang giận dữ Phương Mặc vậy. Nhưng lúc này tình thế không cho phép suy nghĩ nhiều tới mấy chuyện nhỏ nhặt kia. Nghiêm túc nhớ lại lời Thạch Lan nói, cuối cùng nàng cũng hiểu được ý của nàng ta là gì. Nghĩ một lúc, nàng thân nhiên cười nói:

-Lan muội muội hình như hiểu lầm rồi. Đừng nói là ta không có gì với Phương Mặc, cho dù có quan hệ gì đó thì cần gì phải tức giận như vậy? Đối thủ của muội muội người đâu chỉ có một người mà còn có rất nhiều thiếp thất khác, muội muội người không lo đối phó với mấy người kia à lại hao tâm tổn tứ với một người đánh không lại ai như ta?

-Nếu là không muốn nhìn thấy Văn nương nương thì sao? – Thạch Lan cười bước lại gần Mục Tiểu Văn. Nàng ta đi từng bước một ép Mục Tiểu Văn lui về phía sau, mà phía sau là một ao sen khá lớn.

-Nương nương, người thử đoán xem nếu ta đẩy người xuống dưới ao này thì liệu có ai lập tức kéo người lên không? Ồ, chắc chắn là có rồi, bọn nha hoàn đương nhiên sẽ nhảy xuống nhưng chỉ cần ra ngăn lại thì sợ rằng nương nương muốn bò lên bờ cũng phải mất tới nửa ngày. Lan nhi không dám bắt bẻ gì nương nương nhưng cũng rất muốn làm cho người vui vẻ một chút. Tể tướng đại nhân đâu phải lúc nào cũng trông nom chuyện gia đình của nữ nhi, trông nom nhiều quá thì cũng bị mọi người cười chê. Còn diện hạ thì đừng nói là người xử phạt Lan nhi, cho có phạt thì người cũng không nhẫn tâm mà nặng tay. Bởi vậy, nương nương nên chủ động nhảy xuống ao nước đi, coi như là cho người có quãng thời gian vui vẻ giải tỏa bớt buồn bực.

Vừa nói Thạch Lan vừa nhướn mày ra hiệu cho Thạch Diêu. Thạch Diêu này giờ vẫn làm ra vẻ đau đớn, đáng thương, gương mặt lộ ra lúc này y hệt Thạch Lan... một tay đẩy Mục Tiểu Văn xuống.

80. Q.1 - Chương 81

Rơi vào trong nước, Mục Tiểu Văn chỉ cảm thấy cơ thể nhanh chóng chìm xuống. Cổ vung tay vung chân một trận, nhô đầu lên, nàng chỉ kịp nói ba chữ “Ta không biết” thì lập tức chìm xuống. Trong cơn nguy hiểm, nàng lại vô cùng minh mẫn hiểu rõ được mọi chuyện, chung quanh có rất nhiều tiếng cười và lời bàn tán. Thạch Lan đứng ở bên hồ nhìn một hồi rồi mới kêu lớn:

- Người đâu, mau tới, Văn nương nương ngã xuống nước rồi! Người đâu mau tới!

Mặc dù tiếng hô to như vậy nhưng không một ai đi đến bởi vì ấn tượng của mọi người về Văn nương nương kia là một người rất thích bơi lội. Năm đó phủ tể tướng nổi tiếng với những hồ nước xinh đẹp nhất kinh

thành, điều này chỉ vì một lý do là thiên kim tiểu thư rất thích nước. Vì lẽ đó mọi người chỉ nghĩ Văn nường nường lúc đó là cố ý làm bộ yếu đuối vùng vẫy trong nước mà thôi, sau đó nàng sẽ tìm cách phản kVần nường nường.

Loại chuyện này tuy có vẻ hèn hạ thật nhưng Văn nường nường còn có chuyện gì mà không làm được? Chuyện của nhà người khác không nên lan chanh mà nhúng tay vào, đứng ở một bên cho an toàn!

Nhưng... Mục Tiểu Văn thật sự không biết bơi!

Mục Tiểu Văn càng ngày càng hoảng sợ, nước không ngừng tràn vào mũi vào miệng nàng, lồng ngực bị ép khó chịu tới mức muốn nổ tung, đầu thì ong ong choáng váng. Miệng nàng cố nói ra câu gì đó nhưng không thể, trước mắt nàng hình ảnh bọn người đứng trên bờ dần hiện lên vẻ hoảng hốt, ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ nghiêm trọng.

Ta thật sự không biết bơi, cứu.. cứu ta với!

Cảm giác trống rỗng đánh úp lại, Mục Tiểu Văn cảm thấy trước mắt bao phủ một màu đen u ám. Bóng đen chậm rãi chiếm cứ cả tầm mắt của nàng, trong lúc mông lung nàng dường như nghe thấy tiếng Dục nhi khóc hét lên: “Tiểu thư! Tiểu thư!”. Tiếp đó là một tiếng “ùm”, rất nhanh có một cánh tay nắm lấy nàng, sau đó nàng mới an tâm mà hôn mê bất tỉnh.

Đầu rất nặng nề khó chịu..!

Lúc tỉnh lại, đập vào mắt Mục Tiểu Văn là một khuôn mặt ôn hòa. Trong ý thức vẫn còn cảm thấy một hồi run sợ, ngay lập tức một thứ chất lỏng lạnh lạnh từ khóe mắt nàng chảy xuống rơi vào mặt gối.

- Ta thật sự không biết bơi! – nàng mở miệng, giọng nói có điểm khàn khàn, nàng vẫn chỉ lặp lại một câu nói như vậy. Người trước mắt đây rất ôn hòa lại biết nàng không biết thưởng trà, cùng từng nhìn thấy nàng đánh nhau ác liệt.. bất tri bất giác nàng muốn làm nũng với hắn.

Tại sao lại làm vậy với nàng? Tỷ muội bọn họ đối tốt với nhau như vậy tại sao lại cư xử lạnh lùng với nàng chứ?

Nàng không có làm chuyện gì sai cả!

Lý Vân Hạ cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng, thấy nàng không có kháng cự nên nắm chặt thêm một chút, trên khuôn mặt ôn hòa hé ra một nụ cười:

- Ta tin nàng!

Nghe Lý Vân Hạ nói vậy, Mục Tiểu Văn lấy làm kỳ quái:

- Tại sao lại tin ta? – trước kia Mục Tiểu Văn biết bơi, chuyện này mọi người ai cũng biết hết.

Lý Vân Hạ nhìn nàng vừa rồi còn có bộ dáng yếu đuối, sa sút nhưng ngay lập tức thay đổi sang bộ dáng tò mò nên nhìn không được bật cười thành tiếng. Ngữ khí đều là trêu chọc:

- Không biết làm thơ, không biết pha trà thưởng trà, nữ giả nam làm tiểu nhị, đi chơi ở kỹ viện, nói những kiến thức hoàn toàn xa lạ.. Cái chuyện này nhỏ này muốn không tin cũng khó lắm.

Kỳ thực hắn muốn nói tình cảnh của nàng, tính tình của nàng khiến hắn cảm thấy rất thương tiếc. Có lẽ đây là một điểm khác biệt giữa nàng với những người bình thường.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc tròn xoe hai mắt, vừa muốn đứng dậy thì thân thể còn quá yếu nên loạng choạng không vững, cuối cùng Lý Vân Hạ phải dìu nàng nằm xuống. Nàng nhìn chằm chằm Lý Vân Hạ, trên mặt không giấu diếm sự theo dõi và một chút ảo não:

- Người biết hết mọi chuyện?

- Đúng vậy. – Lý Vân Hạ mỉm cười. Nàng sẽ không biết trong mắt hắn thì loại chuyện không tính kể với người ta thì bản thân sẽ bị người khác tính kể đã quá quen thuộc, tuy nhiên hắn đối với nàng không hề có ý uy hiếp, ngược lại rất thú vị. Và nàng cũng không thể biết được rằng chính hắn là người thay nàng dọn sạch chướng ngại vật, loại bỏ những người cố ý hoặc là tùy ý điều tra về thân phận của nàng. Cho nên nàng mới

có thể yên bình mà làm tiểu nhị trong một thời gian lâu như vậy mà chưa bị ai phát hiện. Vô luận là đau đớn hay ủy khuất thì hắn nguyện ý nhìn nàng chiến đấu tới cùng và cùng với nàng chấp nhận mọi chuyện.

Nàng vốn là một người tự do nên hắn không muốn trói buộc nàng. Nhị đệ không thích nàng nhưng tâm hắn thì lúc nào cũng vì nàng mà đau lòng, nhưng càng lâu càng nhiều thì hắn lại cảm thấy chuyện này rất thú vị, và hạnh phúc. Cho dù không thể giữ lấy nàng nhưng ít nhất có thể tự do đứng ở xa xa mà nhìn ngắm nàng. Nếu được như thế thì hoàng cung trong tương lai nhất định không còn vẻ lạnh lẽo nhạt nhẽo nữa, biết đâu lại có thêm những thứ tình cảm ấm áp xuất hiện?

Mục Tiểu Văn theo dõi hắn một hồi cuối cùng cũng chịu buông tha, thở dài một tiếng, nàng tự nhủ với chính mình thôi quên đi, mấy chuyện này không tới mức phải so đo, tính toán.

- Là người đã cứu ta?

- Là Phương Mặc.

Phương Mặc? Người đẩy nàng xuống nước chính là thê tử của hắn. Bị Thạch Lan đẩy xuống nước Mục Tiểu Văn còn dễ thở nhưng bị Thạch Diêu tính kế chơi xấu thì nàng cảm thấy rất khó chịu. Nhất thời, nàng không biết cảm giác bức mình này từ đâu chui ra, nàng chỉ biết cúi đầu hừ hừ lầm bầm trong miệng.

Có người đi vào từ ngoài cửa, Mục Tiểu Văn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đúng là Phương Mặc. Trong mắt hắn đan xen sự đau lòng cùng áy náy, dường như hắn không dám bước tới gần nàng. Lúc Mục Tiểu Văn còn định động tay nhưng đột nhiên như một đũa nhỏ hòn sỏi mà rúc cả người vào cái chắn kín mít.

Phương Mặc đứng đó một lúc lâu rồi cũng quay đầu rời đi. Lý Văn Hạ đen hết thấy mọi chuyện thu vào tầm mắt, lúc Phương Mặc đi rồi hắn mới nhẹ nhàng kéo Mục Tiểu Văn ra khỏi chiếc chắn, khẽ cười đề nghị:

- Chúng ta ra ngoài đi!

... ..

Mặc dù vừa rồi có chuyện cắt ngang nhưng phủ Đại hoàng tử vẫn rất đông người bởi vì chứng kiến chuyện vừa rồi cũng chỉ có một bộ phận người mà thôi. Trong khi mọi người còn đang kể lể tình cảnh chật vật của Văn nương nương khi rơi xuống nước cho nhau nghe thì Mục Tiểu Văn và Lý Văn Hạ thoái mái đi ra.

Trước mắt là một nam tử tuấn dật tiêu sái, nữ tử sạch sẽ, xinh đẹp xuất chúng, hai người tựa như một đôi thần tiên bích nhân vậy. Mục Tiểu Văn đã cởi bỏ bộ quần áo khi này, thay vào đó là một bộ xiêm y thượng hạng làm từ tơ tằm mềm nhẹ. Xiêm y màu trắng tinh khiết, trâm cài tóc buông rơi hai bên sườn mặt, phía sau tóc được vấn lên gọn gàng.. trông nàng như tiên nữ trên Nguyệt Cung hạ phàm.

Đại hoàng tử yêu Văn nương nương?

Dù sao tương lai đại hoàng tử cũng trở thành hoàng đế, nếu như thật sự muốn thì không một ai có thể ngăn trở được.

Vả lại, đại hoàng tử chưa từng có thê thiếp, thì ra là vì Văn nương nương sao?

Trong đám người nhanh chóng nổi lên đủ lời bàn tán xôn xao, sự băn khoăn, nghi hoặc bao phủ khắp không gian.

Phương Mặc đứng ở một nơi khác trong khu vườn, xuyên qua cổng vòm, xa xa mà nhìn phía Mục Tiểu Văn, đồng thời chú ý không cho Khinh Phong phát hiện tình huống phía bên kia. Không hiểu sao, hắn cảm giác khoảng cách càng ngày càng xa. Ngày trước có thể cùng nhau vui vẻ cười đùa âm ỉ nhưng hôm nay chỉ có thể đứng sau cánh cửa này mà trông ngóng bóng người.

- Điện hạ! – cách đó không xa, Thạch Lan có chút bất an. Trước kia, khi nàng đối đãi này nọ với Vút đi nương nương thì chưa bao giờ điện hạ tức giận nhưng hôm nay người hình như có điểm giận dữ.

- Điện hạ, người là hồi tâm chuyển ý rồi sao? – mặc dù sợ hãi nhưng Thạch Lan vẫn nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Lý Vân Thượng lạnh lẽo, hần không có trả lời; suy nghĩ nửa ngày, hần giống như có chút mê mang, mông lung. Nhìn tới thân ảnh ở xa xa bên kia, bỗng ngực hần nổi lên một cơn giận không th nào tán đi hết rồi hần lại cảm thấy bản thân như bất lực, trống rỗng.

Cũng cách đó không xa, Lý Vân Hạ nhỏ giọng hỏi:

- Muốn uống trà sao?

Mục Tiểu Văn gật đầu, mặc dù không rõ Lý Vân Hạ muốn làm gì nhưng trong lòng nàng không có nửa phần lo lắng hay do dự. Đi qua mọi người, nàng bưng lên một ly trà, nữ nhân đứng chung quanh đều tàn ra, trong số đó cũng có những người vừa nãy đùa cợt nàng.

Nhấp một ngụm trà, Mục Tiểu Văn nghiêng đầu hướng Lý Vân Hạ nói:

- Trà này ngon lắm!

- Đây vốn là trà do hoàng tử của dị quốc mang đến tặng, nước ta vẫn chưa có loại trà này. Nó ở một đất nước khác thì có thể thay đổi tên của nó rồi. Vừa rồi người nói nó rất ngon, vậy thì từ nay về sau cứ gọi nó là “Trà thượng hạng” đi.

Lý Vân Hạ vừa dứt lời thì nha hoàn trong phủ đã đi lên một người tiếp nhận lấy trà, một người viết ba chữ “Trà thượng hạng” sau đó cầm trà và mảnh vải gấm màu trắng giơ lên hướng mọi người nói:

- Trà này say này gọi là Trà thượng hạng. – nói xong, nha hoàn cung kính hành lễ rồi lui xuống.

Mọi người đều im phăng phắc nhìn nhau. Mục Tiểu Văn cũng ngạc nhiên, rõ ràng Lý Vân Hạ chỉ coi đây là cách để vui đùa nhưng biểu hiện ra bên ngoài thì hoàn toàn nghiêm túc mà thưởng trà; kỳ thực hần đang muốn nói ọi người biết tâm ý của hần. Nghĩ vậy, bất giác trong lòng Mục Tiểu Văn cảm thấy thực ấm áp.

Lý Vân Hạ nhìn khuôn mặt nghiêng của nàng, khẽ cười nói:

- Nàng vui vẻ là tốt rồi. – tiếp đó hần bưng một ly trà lên, nhẹ nhàng mân mê miệng ly. – Trà này có chút sếp, nàng nói xem, nên gọi là trà gì đây? (xin lỗi cả nhà, ta tra từ sếp mà thấy không đúng chút nào nên mạn phép để nguyên chữ sếp nhé.. >> cao nhân nào chỉ giúp ta từ “sếp” ni với nhá. Theng kiu.. chụt.. chụt..)

- Gọi là Trà sếp đi! – Mục Tiểu Văn nghịch ngợm nói.

- Hảo, vậy thì trà này gọi là Trà sếp!

Lúc này mọi người mới chú ý mà cảm nhận được tâm ý thương tiếc của đại hoàng tử đối với Văn nương nương, nhanh chóng tất cả đều thu hồi suy nghĩ khinh thường trong lòng mình lại, ngay cả nửa điểm đùa cợt cũng không dám có.

Xa xa, Lý Vân Thượng hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo rời đi. Mà Khinh Phong này giờ vẫn chưa bị một ai phát hiện, rốt cuộc thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, hần bình tĩnh đứng một hồi lâu rồi cũng xoay người rời đi.

81. Q.1 - Chương 82

Chuyện này được truyền ra ngoài nhanh như gió thổi vậy, không chỉ dừng lại ở mấy công tử tiểu thư tham gia hội du viên mà ngay cả người bình dân trong khắp kinh thành này đều biết, Văn nương nương được đại hoàng tử ái mộ; Văn nương nương vốn không gặp người lạ nhưng lần này lại xuất hiện song song với đại hoàng tử.

Một thời gian dài không nghe thấy chuyện xưa đồn đãi về Văn nương nương, nay nghe thấy thì rốt cuộc cũng có người nghi vấn, Văn nương nương có phải là quên nhị hoàng tử mà chuyển sang thích đại hoàng tử rồi?

Chỉ mới mấy thôi mà Mục Tiểu Văn lại một lần nữa dở khóc dở cười mà lĩnh giáo trình độ “tám” của thời đại này.

- Điện hạ, làm liên lụy tới người rồi! – nàng khẽ khom người về phía Lý Vân Hạ. Danh tiếng của Lý Vân Hạ xưa nay vốn cao khiết trong sạch, không lấy thê nạp thiếp, một lòng vì nước; hôm nay chẳng những phá tiền lệ mà còn vô tình mang cái tội danh cướp đoạt thê tử của đệ đệ. Không gặp thì thôi mà đã gặp thì đường như lần nào nàng cũng làm liên lụy tới hần.

- Nếu được thì hy vọng lúc nào cũng được nàng làm liên lụy. – khước miệng Lý Vân Hạ cong lên một nụ cười nhẹ.

Nụ cười xin lỗi cứng lại trên môi Mục Tiểu Văn, nàng thấp giọng nói:

- Tương lai điện hạ chính là cứu ngũ tôn sư, thật sự Tiểu Văn nhận không nổi. – chẳng những muốn tránh việc đem phiền toái đến cho hần mà nàng còn muốn tránh xa xa hần ra.

- Nếu không phải là cứu ngũ tôn sư thì tốt biết mấy! – đáy mắt Lý Vân Hạ hiện lên vài tia mất mát.

Mục Tiểu Văn ngạc nhiên, lần đầu tiên nàng gặp một người không muốn làm hoàng đế. Hơn nữa lại còn trực tiếp nói không muốn làm hoàng đế, chuyện này đúng là không phải nói đùa được.

Theo nàng biết, hoàng tử thì có rất nhiều, mặc dù xuất sắc nhất chính là đại và nhị hoàng tử nhưng không thể vì vậy mà nói không có người nào không dám bức bách chuyện địa vị.

Mục Tiểu Văn có chút nghi hoặc:

- Nếu điện hạ không muốn làm hoàng đế vậy chỉ cần hồi bẩm lên với thánh thượng.

- Tổ tiên xưa chỉ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà làm áu chảy thành sông. Phụ hoàng nhân từ, để tránh chuyện tranh đấu này nên từ khi ta lên năm tuổi đã ban cho ta danh vị Trữ quân, chặt đứt mọi suy đoán của người khác.

Vài năm sau, vì muốn ra xứng danh với ngôi vị hoàng đế mà người cho ta học văn luyện võ, cả một thời gian dài chăm học khổ luyện. Nếu bây giờ lỡ mang thoái nhượng, chẳng những có lỗi với phụ hoàng mà ngay cả cục diện đất nước cũng sẽ bị thay đổi không biết đâu mà lường. – Lý Vân Hạ mỉm cười.

- Nhưng những chuyện đó xảy ra khi ngài còn nhỏ. Tính tình điện hạ vốn tao nhã nên nhất định rất thích tiêu điều tự tại, một mối thì chỉ cần một lá thư của bằng hữu cũng đủ để thông dong; nếu ép buộc chính mình ngồi vào một chỗ cao ngất cô độc kia, chẳng phải cả đời này sẽ buồn rầu, đơn lẻ sao?

- Tính tình tao nhã, thanh đăng làm bạn? Văn nường nường, bốn điện không phải là một người hiền hòa, vô cầu như vậy đâu. – Lý Vân Hạ cười rộ lên.

- Nhưng mà điện hạ cũng không có nhiều dã tâm, cũng không có bất cứ thê thiếp...

Mục Tiểu Văn không nói nữa vì ánh mắt của Lý Vân Hạ dường như đang lấp lánh; ánh mắt chuyện chú và nóng rực kia làm cho nàng có chút không được tự nhiên. Lý Vân Hạ nhìn nàng một hồi lâu rồi cũng quay mặt đi chỗ khác, gương mặt thản nhiên, thanh âm vang lên như thở dài lại như bắt lặc:

- Đó là vì không gặp được người thích hợp.

Nhất thời, hai người đều rơi vào im lặng. Mục Tiểu Văn suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Nhiều năm rồi, trong lòng điện hạ hần là có dao động, nếu điện hạ không thể sống theo suy nghĩ của chính mình thì chỉ sợ sau này sẽ hối hận. Thế cục thiên hạ ổn định, ngôi vị hoàng đế có đổi lại cho người khác cũng không có vấn đề gì. Tiểu Văn không hy vọng nhìn thấy một vị hoàng đế anh minh nhưng không hạnh phúc mà Tiểu Văn muốn nhìn thấy một đại hoàng tử vui vẻ, tươi cười.

Tâm Lý Vân Hạ có điểm giật nảy, chưa từng có một người nào lại nói ra chuyện này một cách ngay thẳng mà không sợ rơi đầu như nàng.

Quả nhiên là hần không nhìn lầm người, ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã thấy rất chính xác. Trong lòng lại có một tia ấm áp rót vào, nét mặt tuy vẫn bất động nhưng một nụ cười nhẹ đã lộ ra:- Ta nhớ kỹ>

82. Q.1 - Chương 83

Từ phủ đại hoàng tử đi ra, Dục nhi nói Khinh Phong muốn gặp mặt Mục Mộc. Bởi vì Khinh Phong đã nhìn thấy bộ dáng thật sự của nàng cho nên nàng cũng không cần mang mặt nạ, cũng không cần uống thuốc đổi giọng mà trực tiếp thay nam trang đi tới tử lâu.

Khinh Phong sớm đã ngồi bên bàn đá dưới một tán cây rậm, xa xa nhìn lại là một nam tử mặc tử y, mặt mày thanh tú, động tác tay rất tao nhã nhẹ nhàng, cứ như mộng như ảo vậy.

Mục Tiểu Văn chậm rãi đi qua rồi ngồi xuống đối diện với hắn.

- Khinh huynh! – nàng nhẹ nhàng chào một tiếng.

Khinh Phong làm như không thấy nàng đến, động tác trên tay vẫn không ngưng lại. Ông tay áo rộng thùng thình giơ lên, hai chiếc chén được đặt lên ngay ngắn, buồng lá trà rồi chậm rãi thả ra, động tác diễn ra chậm chậm, êm ái cứ như là một nghi thức vậy.

Mục Tiểu Văn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của hắn nên trong lòng nổi lên một chút bất an. Nàng lại một lần nữa lên tiếng gọi:

- Khinh huynh?

- Mục đệ, vì huynh có việc này cầu người, người có thể giúp không? – lúc này Khinh Phong mới ngẩng đầu lên nhìn Mục Tiểu Văn.

Thanh âm cực nhẹ, ánh mắt lạnh nhạt làm cho tim người ta đông cứng lại. Chỉ một câu nói mà trái tim Mục Tiểu Văn như ngừng lại. Nàng cúi đầu nói:

- Khinh huynh có việc gì xin cứ nói, đừng ngại.

Tựa hồ đã đoán trước nàng sẽ đồng ý nên nét mặt Khinh Phong không có lấy một chút thay đổi, hắn lấy ra một cuốn sách ném nhẹ xuống bàn:

- Đem tấm thiệp này giao cho đại hoàng tử, nói là món quà mà một người bạn tốt tặng. Ta cũng nói với Mục đệ một vài điều, trước khi giao thiệp tới tay hắn thì tốt nhất không nên tự tiện mở ra; giao tới hắn thì Khinh Phong ta sẽ sống, còn nếu không giao tới thì nội trong mười ngày Khinh Phong ta chết không có chỗ chôn. Không biết Văn nương nương, người nghĩ thế nào?

Mục Tiểu Văn cứng đờ người, cả nửa ngày vẫn không thể cử động. Hắn đã biết thân phận của nàng rồi! Nhưng sự xa cách và sắc mặt phần nộ bất động kia.. thực sự nàng chưa từng ngờ tới. Hồi lâu sau nàng mới thốt ra hai chữ:

- Khinh huynh!

Lời còn chưa dứt thì Khinh Phong đã cắt ngang lời nàng, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh nhạt, xa cách:>- Nếu nói là lần đầu gặp nhau thì là vô tâm với những ngày qua. Cuộc sống của vi huynh vốn chán ghét nữ tử, khi Mục đệ xuất hiện, lấy thái độ chân thành mà đối đãi thì ta đã từng có suy nghĩ muốn mở lòng với cuộc đời này. Chẳng lẽ lúc vi huynh báo cho Mục đệ biết chuyện này không nghiêm túc hay là Mục đệ cho rằng mình vốn là người đặc biệt? Có nói ra cũng vậy, Mục Mộc không phải tên thật, cũng không phải tiểu nhị của tử lâu mà là thiên kim tiểu thư của tể tướng, là chính thê của nhị hoàng tử – Mục Tiểu Văn và cũng là người mà đại hoàng tử đặc biệt quan tâm. Phương công tử cũng không có nửa điểm “long dương chi hảo” mà là yêu thương hồng nhan giả nam trang. (Long Dương chi hảo cổ nhân đem nam đồng tính luyện ái xưng là” long dương chi hảo” , này điển cố xuất từ Chiến quốc sách · ngụy sách . long dương quân là ngụy vương nam sủng, ngụy vương thực thương hắn. có một ngày, hai người cùng một chỗ câu cá, long dương quân đi đến hơn mười con cá, chính là không chỉ có mất hứng, ngược lại khóc. ngụy vương rất kỳ quái, hỏi hắn vì cái gì, hắn nói: ta đi đến điều thứ nhất ngư thời điểm, lòng tràn đầy vui mừng, nhưng là sau lại đi đến lớn hơn nữa , ta đã đem điều thứ nhất ngư khí chi vu hải . ta hiện tại được sủng ái vu người, cùng người cộng chằm, mọi người đều kính sợ ta, nhưng là tứ hải trong vòng mỹ mạo

nhân nhiều như vậy, người khác hội đem so với ta đẹp hơn nhân đề cử cho người, khi đó, ta sẽ giống điều thứ nhất ngư như vậy bị khí chi vu hải , nghĩ đến đây, ta như thế nào có thể không khóc mà? nguy vương nghe xong thực cảm động, vì thế ban bố cả nước, nếu có nhân ở trước mặt hấn đưa ra người mỹ mạo giả, tặc cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.)

Khinh Phong mỉm cười nhìn sắc mặt Mục Tiểu Văn còn đang tái nhợt, châm một chén rượu, động tác cùng thần sắc xinh đẹp chưa từng có:

- Ngọc bội, Táng hoa hành, đó là những thứ vi huynh không tiếc gì tặng ột Mục đệ tình quái mà vi huynh yêu thích. Mục đệ là vì muốn tiếp cận nhị hoàng tử hay là vì muốn cùng Phương Mặc song túc song tề (ngày đêm có nhau, như hình với bóng) nên mới bày ra cái bộ dáng làm cho vi huynh đây sùng người.. Nhưng cuối cùng cái mà ta nhận được từ Mục đệ chỉ là sự thương tâm, tổn thương.

- Không... không phải... – Mục Tiểu Văn vội vàng giải thích. Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện cố ý lừa gạt hấn, chỉ là nàng sợ sau khi hấn biết nàng là nữ tử sẽ chán ghét mình. – Vì nghĩ Khinh huynh chán ghét nữ tử nên ta mới không dám lấy bộ dạng thật sự để đối đãi.

Động tác của Khinh Phong ngừng lại, mày nhíu chặt như suy nghĩ cái gì đó, đầu cúi xuống, hồi lâu bình tĩnh đại ngộ hấn mới thở dài một tiếng:

- Thì ra là như vậy. Mục đệ biết ta không hề hứng thú với loại tâm tư phức tạp của nữ tử cho nên Mục đệ mới dấu đi thân phận chính thể của nhị hoàng tử, yêu cầu tiền boả, nén nhịn tự tôn là làm tiểu nhị, trước mặt nhị hoàng tử chưa từng có lấy nửa thái độ cuồng si.. Hôm nay nghĩ lại, cũng là vì làm ra một phen tính toán chọn ngày tỏ rõ thái độ để cho vi huynh biết được, lúc này có thể đối với Mục đệ trở mặt mà xem.

Mục Tiểu Văn thoáng nhìn ra sự thay đổi của Khinh Phong, hô hấp của nàng đã không thông nổi. Không chỉ ý tứ trong lời không rõ ràng mà cái con người dữ tợn trước mắt đây càng làm cho nàng khiếp sợ hơn. Một giây trước còn là Mục đệ được sủng ái chiều chuộng, vậy mà giây tiếp theo đã trở thành một người xa lạ ,bị đối xử một cách lạnh lùng. Thế sự đều có thể biến hóa một cách khôn lường như thế này ư? Dù có tỏ rõ hay giấu diếm thì cũng đều bị xử phạt? Sự nghi hoặc cùng thương tâm cứ lặp đi lặp lại như một vòng luân phiên, vốn ý tưởng ý thức đã thanh tỉnh nhưng không biết tự khi nào đã trở nên mơ hồ, lạnh lẽo giống như bị một lớp sương mù dày đặc che mờ vậy.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Mục Tiểu Văn cười nhẹ một tiếng, ánh mắt đầy thương tâm nhìn về phía Khinh Phong:

- Có thật tất cả những chuyện mà Khinh huynh đối với ta đều chân thành, thẳng thắn? Cho tới bây giờ Tiểu Văn thật sự chưa từng nhìn thấy một Khinh huynh như thế này.

Khinh Phong lặng đi một chút, dường như hấn chưa quen với sự thay đổi trong cách xưng hô của nàng, sắc mặt trầm xuống, chiếc chén cầm trong tay bị đập vỡ nát trên mặt đất:

- Bốn công tử xem ngươi là huynh đệ, thật lòng yêu thương ngươi, đã có hơn phân nửa nào giả dối chưa?

Thần sắc hấn cực kỳ thâm trầm, bi thống, Mục Tiểu Văn cảm thấy chính mình thực mơ hồ. Nàng thật sự sai lầm rồi sao? Trước kia vì tránh né để được tự do tự tại, chẳng lẽ đều là lừa mình dối người, đều là tự mình suy diễn ư?

Qua một khắc, ý thức của nàng đã có mấy phần rõ ràng hơn. Lấy nàng? Tại sao lại muốn kết hôn với nàng? Tại sao lại muốn đem tấm thiệp này giao cho Đại hoàng tử? Nhưng mà những điều này không còn quan trọng nữa, quan trọng là nàng thật sự đã làm hấn bị tổn thương nặng nề.

Cầm lấy tấm thiệp, nàng nhẹ giọng hỏi:

- Tấm thiệp này là muốn giao cho Đại hoàng tử sao>Thần sắc Khinh Phong chấn động giống như vừa đưa ra một quyết định sống còn nào đó, trong mắt tụ tập lại vài tia tuyệt nhiên:

- Đúng vậy!

- Không giao cho hấn thì Khinh huynh sẽ gặp nguy hiểm ư?

- Không giao cho hấn thì bốn công tử nhất định sẽ có nguy hiểm.

83. Q.1 - Chương 84

Càng nghĩ lại càng không có chút đầu mối nào. Nàng mơ hồ cảm giác được có gì đó không ổn nhưng nghĩ tới ánh mắt xa cách của Khinh Phong, nhớ tới lời dặn dò nên nàng không nói với bất kỳ người nào, cũng không mở ra xem mà trực tiếp giao cho Lý Vân Hạ. Khi nhận tấm thiệp ánh mắt hắn rất phức tạp, mà sự phức tạp này nàng không tài nào hiểu được. Song Lý Vân Hạ cuối cùng vẫn là thở dài, mỉm cười nhận lấy. Nụ cười ấy rất thư thái nhưng đồng thời làm cho người ta cảm nhận thấy có một nỗi đau thương, mất mát khó hiểu ẩn chứa bên trong.

-Dực nhi, tại sao có rất nhiều chuyện xảy ra mà ta vẫn không thể hiểu hết được? – tuy ngồi trong một tiểu viện ở Mộc cư nhưng cái sân nho nhỏ trước mắt đây cũng đủ khiến cho lòng người mê mang.

Dực nhi quét lá rụng gọn thành một đống rồi bỏ chiếc chổi trong tay, bước tới, giúp Mục Tiểu Văn khoác thêm chiếc áo ngoài lên người rồi nhẹ nhàng nói:

-Tiểu thư, người sợ lạnh, cẩn thận đừng để lạnh chứ!

-Ta không có yếu ớt như vậy. Hôm nay ta vừa mới chịu một trận lạnh đây. Ta không sợ! – Mục Tiểu Văn cười cười. Nghĩ tới điều gì đó, nàng lại hỏi. – Dực nhi, mùa đông sẽ có tuyết rơi chứ?

-Đương nhiên có!

Có tuyết sao, vậy thì tốt quá. Một bầu trời trắng phau, đó chính là cảnh mà nàng muốn nhìn thấy nhất, lúc còn ở thời hiện đại, nàng và lũ bạn không ngừng mê mẩn cái cảnh này. Rốt cuộc nàng cũng được nhìn thấy rồi!

-Dực nhi, ba sau là sinh nhật điện hạ?

-Đúng vậy, tiểu thư! Lễ vật cũng đã được chuẩn bị cẩn thận, đó là một khối ngọc chạm theo hình người rất giống với dung mạo hoàng tử, cái này hoàn toàn làm theo ý của tiểu thư.

Mục Tiểu Văn gật đầu hài lòng. Nàng dựa theo tưởng tượng của chính mình vẽ ra một bức họa dựa theo Lý Vân Thượng rồi cho người ta đúc thành một khối ngọc nhỏ. Đại khái là nàng muốn có một món lễ vật không giống với người thường để làm cho Lý Vân Thượng bất ngờ một phen, đồng thời nàng cũng hy vọng có thể giành được chút hảo cảm của hắn.

Chuyện ngoài ý muốn mấy ngày trước xảy ra, tất cả mọi người đều cho rằng nàng muốn đẩy Thạch Diêu không được mà ngược lại làm chính mình rơi xuống nước, vì sau đó cũng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nên cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì. Kỳ thực nàng có thể khiến chuyện bé xé ra to nhưng chung quy nàng vẫn thấy làm vậy sẽ có người liên lụy nên quyết định không so đo làm gì ệt. Thỉnh thoảng nghĩ nàng không biết Lý Vân Thượng có khi nào thấy nửa phần đau lòng nhưng khi bình tĩnh lại thì thấy cái suy ấy thật buồn cười; nàng tự giễu chính mình suy diễn quá nhiều rồi!

Nghĩ rồi lại bất giác mỉm cười!

-Dực nhi, gần đây Phương Mặc có đến tìm ta không?

Dực nhi lắc đầu nhưng giây tiếp theo liền lui người qua một bên để lộ ra cánh cửa rồi cười trộm.

Xa xa Phương Mặc đang đi tới, vô tình bốn mắt nhìn nhau. Mục Tiểu Văn biết rõ, có lẽ Dực nhi đã sớm nhìn thấy Phương Mặc nhưng cố ý không nói.

Phương Mặc đứng lại một chút rồi cũng bước tới. Dường như hắn muốn nói cái gì đó nhưng Mục Tiểu Văn đã chủ động kéo tay hắn, mỉm cười mở lời:

-Cái này không liên qua tới ngươi, là Thạch Diêu hiểu lầm cho rằng ngươi đối với ta có ý khác nên mới làm như vậy. Mặc dù ngươi là trợ thủ của nàng nhưng không thể quản hết mọi chuyện được. Lúc trước ta cũng giận ngươi nhưng sau nghĩ lại đã thông suốt rồi nên không còn tức nữa. Quan hệ bạn bè của chúng ta tốt như vậy sao có thể vì một chuyện nhỏ nhặt mà gây rạn nứt chứ.

Lúc trước Phương Mặc không dám tiến lên, đợi tới khi Mục Tiểu Văn kéo tay hắn thì vẻ mặt hắn chợt bừng vui vẻ, giống như hít được không khí trong lành vậy. Bây giờ nghe thấy những lời nàng nói, sắc mặt

hắn lại trầm xuống, cuối cùng hắn giãy tay Mục Tiểu Văn ra, lui về sau từng bước. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Mục Tiểu Văn, hắn lại thở dài một hơi rồi chủ động bước tới cầm lấy tay nàng.

-Ta thì lại mong người tức giận. Người giận thì ta mới biết được ta có sức nặng trong lòng người!

-Trong lòng ta người vốn là người rất quan trọng, tại sao lại muốn ta tức giận thì mới biết được? Vả lại, nếu ta thật sự giận thì còn lâu mới chịu gặp người thế này.

Phượng Mặc cười khẽ, vươn tay xoa xoa đầu nàng:

-Đúng vậy. Người không để ý tới ta là thiệt thòi. Nghĩ lại thì người không nên giận ta mới đúng.

Mục Tiểu Văn hung hăng gạt tay hắn ra, vuốt vuốt lại mái tóc. Phượng Mặc là nam nhân đương nhiên không biết được nữ tử mỗi lần vuốt tóc lên cực khổ thế nào. Còn nữa, mỗi khi hắn xoa đầu nàng thì cái quan hệ bằng hữu ngang hàng lập tức biến mất, thay vào đó là nàng trở thành một tiểu muội muội không hiểu chuyện.

Phượng Mặc nhin không được bật cười thành tiếng. Hai người còn trò chuyện thêm một lúc nữa rồi Phượng Mặc mới chịu đi. Sau đó, một nha hoàn có quen biết với các nàng chạy tới báo Nguyệt Cơ cô nương vào phủ; trái tim Mục Tiểu Văn đột nhiên lạnh cứng nhưng nhanh chóng thư thái. Nàng sớm đã biết quan hệ của bọn họ, cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

-Nương nương, Nguyệt Cơ cô nương muốn bái kiến nương nương. – nha hoàn nói.

Mục Tiểu Văn gật đầu rồi đứng dậy rời đi. Khi ở Liên Nguyệt uyển của Nguyệt Cơ, mặc dù không nói chuyện với nhau nhiều lắm nhưng nàng cũng nhìn ra được nàng ta là một nữ tử khôn khéo. Không sớm thì muộn cũng sẽ phải gặp mặt nhau, bây giờ có nhìn thấy thì cũng chỉ vậy thôi.

Tại khu vườn phía Tây của

Nguyệt Cơ ôn nhu nói chuyện với Thạch Lan:

-Muội muội vừa mới vào phủ, còn phải gọi Lan phi nương nương một tiếng tỷ tỷ! – nàng thật ôn nhu; mặc dù tâm Lan phi không thoải mái nhưng không thể không bày ra bộ mặt niềm nở mà tiếp đãi.

-Sao muội muội lại nói vậy, muội muội quốc sắc thiên hương, sau này còn phải nhờ muội muội nhiều.

-Tỷ tỷ, muội muội có một chuyện không rõ. – Nguyệt Cơ nói, sắc mặt lâm vào trầm tư. – Có phải Văn nương nương lại được sủng ái?

-Sao có thể như vậy được, điện hạ không xử phạt Văn nương nương xem như tốt rồi, nàng không đúng, sao có thể được điện hạ sủng ái chứ?

-Thật sao? Tỷ tỷ, chúng ta có thể làm một chút thử nghiệm hay không? – dứt lời Nguyệt Cơ tiến tới thì thầm với Thạch Lan. Xa xa nhìn thấy Mục Tiểu Văn đang đi tới, hai người cùng lộ ra một cái cười đắc ý.

Người đón Mục Tiểu Văn vào khu vườn phía đông chính là nha hoàn ở bên cạnh Thạch Lan.

-Nương nương, xin mời bên này!

Bên này? Nha hoàn dẫn nàng đi trên một con đường rất nhỏ và tĩnh lặng. Mục Tiểu Văn vốn là một người rất kém về chuyện nhớ đường đi lối lại, thêm nữa nàng không hề quen với địa hình ở vườn đông nên mới chỉ đi có hai bước chân mà đã cảm thấy mất phương hướng rồi.

Nương nương, người đã tới gian phòng này lần nào chưa? – khi đi ngang qua một căn phòng, nha hoàn quay đầu lại nhìn hỏi nàng, nụ cười trên mặt có chút quỷ dị.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc nhìn cánh cửa rồi vươn tay ra lay lay, một tiếng “két” vang lên rồi cánh cửa nặng nề mở ra. Cứ tưởng cánh cửa được làm từ gỗ nhưng không ngờ nó lại đúc từ sắt.

Đứng ở cửa phòng nhìn khắp một lượt, Mục Tiểu Văn thấy nơi này không có gì cả, chỉ là một phòng trống không, mà xem ra nơi này có niên đại đã rất lâu rồi

-Ta chưa từng tới nơi này, sao vậy?

-Ngài đi vào một chút thì mới biết được. Bên trong và bên ngoài hoàn toàn khác nhau. – nụ cười của nha hoàn càng ngày càng trở nên kỳ quái.

-Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì? – Mục Tiểu Văn chăm chú nhìn nàng ta vài lần rồi hỏi.

-Ngài cứ đi vào rồi sẽ biết!

-Tại sao lại muốn ta đi vào? Chẳng phải Nguyệt Cơ muốn gặp ta sao? Ta còn chưa hỏi tại sao Thạch Lan lại phái ngươi tới đây, ngươi lại còn dám ngang ngược về ra nhiều chuyện như vậy?

-Không được! Nhất định ngài phải đi vào trong đó. – nha hoàn thấy Mục Tiểu Văn bước đi, giống như là nóng nảy, nàng ta đem Mục Tiểu Văn bức tới cánh cửa. Mục Tiểu Văn càng lấy làm lạ nên quyết định là phải rời đi. Nha hoàn lại vọt lên trước, dùng sức đẩy Mục Tiểu Văn ngã vào trong phòng.

-Ngươi dám! – Mục Tiểu Văn ngã nhào xuống đất, bàn tay nhô lên một trận đau, nàng tức giận quay đầu phẫn nộ nhìn nha hoàn. Đúng là nàng nhìn không lầm, sao có thể dã man như vậy chứ? Trước kia nàng chỉ thấy qua nha hoàn này có vài lần, không hề nghĩ nàng ta so với Thạch Lan chỉ có hơn chứ không kém chút nào.

Mục Tiểu Văn vừa định đứng lên thì nha hoàn đã nhanh tay kéo cửa lại, dĩ nhiên là nàng lại phải nếm tiếp một trận đau đớn và trở mắt nhìn cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, tia sáng cuối cùng biến mất, ngay sau đó một chuỗi tiếng “răng rắc” vang lên, cửa đã bị khóa trái bên ngoài.

Lúc này Mục Tiểu Văn mới bừng tỉnh, nàng chỉ có một mình ở nơi này, đúng vậy.. hoàn toàn chỉ có một người trong bóng tối! Dùng sức đánh về phía cửa sắt, dùng sức thật mạnh, đáp trả lại là tiếng leng keng của chiếc khóa vang lên trong một mảng yên tĩnh. Ngoài cửa có người đang rất hài lòng với sự kinh hoàng của nàng, hai tiếng cười quái dị cứ thế rời đi. Tiếng bước chân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không gian quay về một mảng yên ắng.

Bốn phía đều là bóng tối lại còn có hơi lạnh lẽo khó chịu, tất cả cứ vây quanh lấy Mục Tiểu Văn, cứ như có hàng ngàn khuôn mặt quỷ đang mọc ra từ bóng nhìn chăm chăm nàng, mà nàng thì cứ mở tròn mắt nhìn vào hư không.

-Không phải sợ Mục Tiểu Văn, không phải sợ! – tự trấn an chính mình nhưng Mục Tiểu Văn không dám bật ra một tiếng nào, ngay cả hít thở cũng không dám thở mạnh, giống như nàng đang sợ làm kinh động tới một ác thú nào vậy.

Nàng lạnh toát cả sống lưng, cả người run rẩy không thôi. Mục Tiểu Văn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoay người sau đó nắm vịn lấy cánh cửa sắt rồi chậm chậm ngồi xuống. Nàng ôm chặt lấy người, sau đó cúi đầu vùi vào giữa hai gối, cả thân thể cuộn tròn thành một khối. Cái này cũng giống với lúc nàng còn ở nhà, cứ thế đem chính mình cuộn tròn trong ổ chăn, làm vậy cảm giác được rất an toàn.

Mục Tiểu Văn nhẹ thở ra rồi thả lỏng người; lưng mới khê tựa vào chiếc cửa mà đã gây ra một chuỗi tiếng động run rẩy của chiếc khóa, nơi này yên tĩnh tới đáng sợ. Toàn thân Mục Tiểu Văn run lấy bầy, trái tim theo đó cũng nhảy lên như đánh trống.

-Không được sợ! Không được sợ! Nhất định phải chiến thắng nỗi sợ hãi này! – một bên sóc lại tinh thần, một bên dùng thêm sức cuộn chặt người lại.

-Cứ nghĩ đây là ban ngày, nghĩ đây là dưới ánh mặt trời! – Mục Tiểu Văn liều mạng mà tưởng tượng nhưng vẫn không thay đổi chút nào, thậm chí nàng còn nhìn thấy có vô số sinh vật quái dị đang không ngừng áp sát tiến vào trong óc nàng. Những sinh vật này cứ đứng đó nhìn chăm chăm Mục Tiểu Văn, từng giây từng giây lại biến đổi sang một bộ mặt khác, và cũng không ngừng vươn tay la liếm về phía nàng. Nhưng bọn chúng vẫn cứ đứng đó bất động, lẳng lặng mà nhìn nàng.

Người càng run, nước mắt đã nhịn không được mà chảy xuống.. nhưng nàng không dám khóc thành tiếng. Nàng sợ! Nàng sợ bóng tối! Có ai tới cứu nàng với?!

Sau khi rời khỏi tây viên, Phương Mặc vẫn chưa có rời đi mà tới đại sảnh ngồi uống trà với Lý Vân Thượng, Mấy hôm trước hắn không màng gì liền nhảy xuống cứu Mục Tiểu Văn nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý là nhị hoàng tử không thèm nhìn tới hắn; tới khi gặp thì sự lãnh đạm của người bạn thân từ nhỏ kia phát ra làm

cho hần kinh hãi tuy rằng đã quá quen thuộc. Hần hiểu tính cách của Lý Vân Thượng, đừng tưởng hần chỉ là vô tư lự như một đứa trẻ mà bất tri bất giác thấy hứng thú thì cứ vậy tiến vào, cái bộ khuôn mặt bên ngoài không nói lên điều gì cả, thậm chí người ta chưa hiểu được một phần rất nhỏ trong con người hần. Luẩn qua luẩn quẩn, đi đi lại lại như một vòng tuần hoàn, đợi tới khi thương tổn qua sâu đậm thì chỉ sợ có muốn dừng lại cũng không còn kịp nữa rồi.

-Nương nương, Vút đi nương nương đã bị nô tài đẩy vào phòng sắt rồi, lần này sẽ khiến cho nàng ta ném thữ mùi vị trong phòng tối. – người còn chưa thấy nhưng tiếng nói đã vang lên.

Nha hoàn thân tín của Thạch Lan đi tới trước đại sảnh, sau khi liếc nhìn người ngồi trên chiếc ghế cao nhất chính giữa là nhị hoàng tử, nàng ta quay sang nhìn chủ nhân của mình, vẻ mặt hết sức đặc ý như vừa lập được công lớn. Cái dạng này giống như vừa giúp cho điện hạ và nương nương việc gì đó rất lớn nên đang tưởng tượng không biết mình đáng nhận được phần thưởng gì đây?

Thạch Lan nghe thấy những lời này thần sắc đại biến, cả người run rẩy nhìn thoáng qua Lý Vân Thượng rồi liếc mắt tới nha hoàn kia:

-Người nói bậy bạ cái gì đó? Cái gì mà Vút đi nương nương, cái gì mà phòng sắt. Người bị bỏ bùa hay sao mà đứng ở chỗ này giường oai, ăn bậy nói bạ?

-Nhưng chính là nương nương sai nô tỳ làm... - nha hoàn ủy khuất.

Thạch Lan vung tay lên tát “bốp” một cái, nha hoàn không nhịn được khóc òa lên.

Phương Mặc bất ngờ đứng bật dậy, nắm chặt lấy cổ tay Thạch Lan, trầm giọng:

-Tiểu Văn ở đâu?

Lý Vân Thượng nhìn về phía Thạch Lan, đáy mắt sắc bén của Thạch Lan khẽ run run, biết mình không thể che giấu được nên cuối cùng cam chịu, song nàng ta cũng nhịn không được mà thầm oán giận:

-Chỉ là một trò vui, Phương công tử cần gì phải lo lắng như thế?

-Trò vui? Nàng ấy sợ nhất là bóng tối, nếu bị nhốt vào chỗ tối nhất định toàn thân run rẩy, nửa bước cũng không dám di chuyển! Người dám bỏ nàng một mình trong phòng tối? Nói cho ta biết nàng ở đâu hả? – hai tròng mắt Phương Mặc như muốn nhỏ ra máu, lúc này hần như đang ng lên.

-Nàng ... nàng ở phòng sắt!

Phương Mặc chăm chăm nhìn mắt Thạch Lan rồi hung hăng buông nàng ta ra chạy thẳng tới phía địa lao. Lý Vân Thượng vội vàng chạy đi, Thạch Lan cùng nha hoàn cũng bật dậy lao theo sau.

84. Q.1 - Chương 85

Sợ hãi tới độ sắp chết lặng, cả mặt Mục Tiểu Văn lúc này chan đầy lệ, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy, trong đầu thì thì thao với chính mình:

- Mau mau ngủ đi! Không được sợ, mau mau ngủ! Không được sợ!

Đột nhiên một trận thanh âm ồn ào từ xa truyền tới, trong không gian yên tĩnh người ta có thể nghe thấy rõ mồn một. Cả người Mục Tiểu Văn đang rùng mình, chợt lỗ tai lập tức dựng lên.

- Tiểu Văn, Tiểu Văn! – đúng là giọng của Phương Mặc.

- Phương Mặc! Phương Mặc! – cái tên này cứ như ánh mặt trời tiến vào trái tim nàng, cuối cùng Mục Tiểu Văn cũng mạnh rạn di chuyển; bóng tối chung quanh không còn đáng sợ như trước, ma quỷ tựa hồ vì có hơi người nên cũng chậm rãi thối lui đi.

Nghe thấy tiếng khóc của Mục Tiểu Văn, Phương Mặc gấp tới độ lao nhanh tới, tay áp chặt vào cánh cửa sắt:

- Tiểu Văn, ta ở đây! Không phải sợ!

- Ta không sợ! Ta không sợ! – nghe thấy tiếng của Phương Mặc bên ngoài cửa, Mục Tiểu Văn vừa khóc vừa đưa tay áp lên cánh cửa, hai người tương đối với nhau chỉ cách qua một lớp cửa.

- Mau mở cửa!

- Dạ! – nha hoàn run rẩy lôi ra chiếc chìa khóa nhưng “keng” một tiếng, chìa khóa rơi lỏng chổng xuống đất.

Phương Mặc nhặt lên rồi nhanh chóng tra vào ổ khóa mở cửa ra.

Ánh sáng từ bên ngoài tiến vào, khuôn mặt tái nhợt đầy nước mắt của Mục Tiểu Văn hiện ra. Trong khi ánh mắt của nàng còn chưa kịp thích ứng với thứ ánh sáng chói lóa kia thì Phương Mặc đã lao vào ôm chặt lấy nàng.

- Tiểu Văn! – Phương Mặc đau lòng tới không thở được; hắn cứ thế ôm chặt lấy nàng, cảm giác trống vắng, mất mát trong lòng dường như được lấp đầy. Giờ khắc này, hắn sẽ không tiếp tục phủ nhận nữa. Từ ngày cứu nàng t nước, lúc biết nàng không biết bơi thì một nỗi sợ hãi đã nhét đầy vào ngực hắn. Lúc đầu hắn cũng chỉ định đứng mt bên nhìn, tưởng rằng nàng sẽ cấp cho Thạch Lan một bài học.

Nhưng càng xem thì hắn càng kinh hãi, rốt cuộc không thể đứng im được nữa, cho dù sau này có bị nàng trách cứ cũng được, trước tiên cứ cứu nàng đi lên đã. Ngay sau đó, hắn cảm thấy thật may mắn vì lúc đó trái tim của hắn không đành lòng. Cái cảm giác này như thể mất của mà hoàn toàn bội phục làm cho hắn mừng như điên, cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu rõ chính mình, hắn sẽ không trốn tránh nữa.

Đúng vậy, hắn yêu nàng. Dù có là vợ của người bằng hữu tốt nhất thì hắn vẫn xác định là yêu nàng. Nhiều lần cố ý xa lánh, nhiều lần cố ngăn cản chính mình nhưng hắn vẫn không có cách nào gạt bỏ suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Người con gái này, trong lòng hắn sớm đã yêu thương người con gái này rồi!

- Phương Mặc! – Mục Tiểu Văn vùi đầu vào ngực hắn, nàng không muốn nghĩ gì nữa. Nhiệt độ cơ thể ấm áp, mùi hương tươi mát, cảm giác quen thuộc này làm cho nàng an tâm, cảm động tới mức .. cứ muốn được dựa vào như thế này cả đời.

Hai người gắt gao ôm nhau, hoàn toàn không để ý tới bên cạnh còn có người. Một lúc sau, Phương Mặc lại ngay trước mặt mọi người bế nàng đi ra ngoài.

Hai ngày sau Mục Tiểu Văn vẫn giam mình trong Mộc cư không chịu đi ra ngoài. Nàng không quan tâm đi coi phản ứng của Lý Vân Thượng hay là nghe ngóng xem người ta bàn tán những cái gì.

Có lẽ đã có vài thứ thanh tỉnh trong đầu, đồng thời cũng có nhiều thứ như đã chết lặng trong trái tim nàng. Kỳ thực, so với những trừng phạt trước kia mà nàng chịu thì cái này cũng không thấm vào đâu. Nàng sợ bóng tối nhưng có thể tracnhs người khác sao? Không một ai biết điều này cả mà!

Phương Mặc vẫn bên cạnh nàng, Dục nhi cũng có tới báo một vài chuyện như nha hoàn kia bị trừng phạt, Thạch Lan cũng bị liên lụy không ít. Đại hoàng tử đề nghị đưa nàng đi du thu (chơi thu) nhưng Mục Tiểu Văn vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng, không muốn đi bất kỳ nơi nào.

Thế giới này, đến cuối cùng cũng không thuộc về nàng!

- Dục nhi, chuyện ở vách núi thế nào rồi?

Tay Dục nhi run lên, nàng không nói gì; một lúc lâu sau nàng mới tiếp động tác, cúi đầu, nói ra những lời làm cho ai đó kinh hãi:

- Tiểu thư, từ khi nào người lại sợ bóng tối vậy?

Mục Tiểu Văn ngây người.

- Trước kia tiểu thư biết bơi, cũng không sợ bóng tối, chẳng lẽ mất trí cũng làm quên mất những điều này ư?

- ... Tiểu thư yêu điện hạ, chỉ mất trí nhớ mà cái gì cũng không nhớ rõ sao?

- Không còn tài hoa, không biết ngâm thơ làm từ, nhưng lại thích ăn cái gì đó, lại hứng thú với quần áo... tất cả những điều này đã biến mất sao?

- ... Tiểu thư như thay đổi thành một người khác.. Tiểu thư... không còn là tiểu thư rồi!

- Dực nhi! – Phương Mặc lạnh lùng lên tiếng. – Người nói bậy bạ gì đó?

- Phương công tử, nô tỳ không có nói bậy! Tiểu thư không phải là tiểu thư nữa, tiểu thư thật đã chết rồi! Khi tìm thấy nàng, quần áo trên người nàng hoàn toàn bất đồng, nô tỳ chưa từng nhìn thấy lần nào! Sau này khi đi tới vách núi, nàng còn nói gì đó như là muốn nhảy qua vách núi này thì có thể trở về nhà.. Bởi vậy Dực nhi đã nghĩ rằng, đây chắc chắn có điều mờ ám, có thể chỉ là một người dân hoang dã sống trong núi giả thành, không phải là tiểu thư thật!

Dực nhi vô cùng kích động, ánh mắt đã không còn là ánh mắt của một Dực nhi ôn hòa, dịu dàng. Phương Mặc có điểm kinh ngạc nhìn về phía Mục Tiểu Văn, thấy nàng vẫn ngồi đó nhìn thẳng về phía trước làm một bộ dáng ngây ngốc.

- Tiểu Văn? – Phương Mặc nhẹ nhàng xoa vai nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng.

- Cho nên? – Mục Tiểu Văn dường như bừng tỉnh, chậm chạp mở miệng hỏi.

- Cho nên .. – giọng Dực nhi có chút oán hận. – Người hại tiểu thư ta không quay về nhà được nên ta cũng không muốn cho người quay về nhà được! Vách núi kia ta đã sớm sai người phá đi một nửa, cái gì mà ngã xuống thì có thể trở về nhà, cho dù người có thể nhảy xa tới thế nào thì cũng không cách nào trở về nhà được.

Giọng Dực nhi vừa dứt, nhìn về phía Mục Tiểu Văn đang tái nhợt mặt, Phương Mặc quát lớn:

- Người im miệng! Nếu nàng không che chở cho người thì ta đã sớm đánh người một chưởng mất mạng rồi!

- Phương công tử! – Dực nhi cười lạnh. – Không phải ngài yêu kẻ giả dạng thành tiểu thư này sao, còn sợ nàng biết? Đáng tiếc nàng cũng không yêu người! Nàng giống với tiểu thư nhà ta, vẫn là yêu thương mình điện hạ, cho nên đến cuối cùng thì nàng cũng giống với tiểu thư đáng thương của ta, nhảy xuống vực núi mà chết! Nàng là vô tình tới đây vậy thì cần gì cái mạng của nàng chứ?

Rốt cuộc Phương Mặc nhịn không được nữa liền đứng lên, hung hăng tát Dực nhi một cái, Dực nhi té ngã trên mặt đất, khoe miệng chảy máu nhưng vẫn cười lạnh không ngừng.

Lúc này Mục Tiểu Văn vẫn ngồi chết lặng nơi đó, mặt không hề thay đổi, thản nhiên.. giống như sức lực đã hoàn toàn bị rút sạch. Khi lần nữa hoảng sợ xoa xoa mặt nàng thì nàng mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Dực nhi, ta có từng bạc đãi với người chưa?

Dực nhi hừ lạnh một tiếng.

- Ta xem người là bằng hữu!

Dực nhi có chút động nhưng mặt vẫn quay sang một bên không nói gì.

Gương mặt của Mục Tiểu Văn vô cùng bình thản nhưng không hề có sức sống. Nàng nhìn phía chân trời một lúc rồi nhìn Phương Mặc nói:

- Nếu biết hỗn loạn như thế này thì mấy ngày nay ra sẽ không ở lại nơi này. Ta muốn đi, người có chịu thu lưu ta không?

- Muốn còn không được! – Phương Mặc mỉm cười.

Ngay sau đó, nàng cùng Phương Mặc rời đi. Ngồi trong xe ngựa, Mục Tiểu Văn nhẹ nhàng mở miệng:

- Phương Mặc, xin lỗi! Kỳ thực là ta đã cảm nhận được tâm ý của người rồi nhưng trong tiềm thức ta có chút sợ hãi cho nên làm bộ không biết. Người có thể tha thứ cho ta không?

Bất giác trái tim Phương Mặc phát hoảng. Không phải vì nàng biết tâm ý của hắn mà chính là ngữ khí khi nàng nói chuyện. Sự mạnh mẽ, tinh nhanh trước kia cứ như biến mất, bây giờ hắn có cảm giác nàng đang muốn trở về với chính con người của mình, trở về một thế giới mà hắn không biết.

Loại ngữ khí này giống như .. nàng đang muốn rời đi thật xa ... làm cho lòng hắn bất an, thấp thỏm lo âu không thôi.

- Tiểu Văn, người đừng như thế này nữa có được không?

- Bộ dạng ta có vấn đề gì sao?

- Mực Tiểu Văn như có chút kỳ quái.

- Người... – Phương Mặc chợt nói không nên lời.

- Người thích ta vì điểm gì?

Đột nhiên Phương Mặc có chút ngượng ngùng nhưng khi nhìn thấy đôi mắt không hề có cảm xúc của Mực Tiểu Văn, lòng hắn bất giác cứng lại:

- Căn bản là nàng không cần biết ta thích nàng vì điểm gì, có phải không?

- Người có thể thiệp!

- Ta chỉ thích có duy nhất mình nàng.

- Nhưng cuối cùng thì các nàng vẫn là thể thiệp của người!

Phương Mặc buồn xuôi tay, đáy mắt đen lầy hiện lên vài tia bất lực cùng bi ai:

- Cho dù ta chưa thú thê thì nàng cũng sẽ không yêu ta, Người mà nàng yêu chính là nhị diện hạ!

- Ta yêu hắn? Từ trước tới nay người có nhìn thấy sao? – Mực Tiểu Văn cười nhạt một tiếng.

- Còn phải nhìn sao? Cho tới bây giờ, nàng có từng hỏi qua trái tim mình chưa?

- Thật sao? – Mực Tiểu Văn mê mang hỏi lại.

- Tiểu Văn, thật sự ta không được sao? – Phương Mặc đem mặt nàng nhẹ nhàng chuyển tới đối diện với chính mình.

- Phương Mặc, người và Lý Vân Thượng là đang chuẩn bị làm chuyện gì sao? – Mực Tiểu Văn giống như tỉnh táo lại.

Tay Phương Mặc cứng ngắc tại chỗ.

- Ta không nghĩ mình phải biết nhưng không có nghĩa là ta không thể biết! Chuyện này... có liên quan tới cha ta phải không?

Phương Mặc nghiêm túc nhìn nàng:

- Ta biết là mình đã giấu nàng nhưng chưa bao giờ ta muốn giấu nàng bất cứ điều gì cả. Chỉ cần nàng biết thì ta đều nói hết với nàng. Tiểu Văn, nhị diện hạ muốn làm hoàng đế!

Mực Tiểu Văn nhẹ nhàng gật đầu một cái.

- Nàng không muốn biết lý do vì sao ư?

- Tại sao phải thắc mắc? Ai mà chẳng muốn làm hoàng đế. – Mực Tiểu Văn quay đầu đi, ánh mắt nhìn về phía bóng tối đen kịt bên ngoài cửa sổ.

Rốt cuộc, Phương Mặc không thể chịu được nữa liền hung hăng đem nàng kéo quay trở lại:

- Tiểu Văn, không cho phép nàng có bộ dạng này! Trong lòng nàng có giận thì cứ trút hết lên ta, ta tuyệt đối không phản kháng! Lạnh lùng đối với kẻ nào cũng được nhưng ta thì không thể! Ra không cầu nàng bất cứ chuyện gì, không ép nàng ở cùng ta một chỗ, không ép nàng tiếp nhận ta!

Ta chỉ xin nàng hãy cứ nói cười như trước kia, là một Tiểu Văn biết tức giận, đánh ta, mắng ta, thế nào cũng được nhưng chỉ cần đừng tỏ ra hờ hững như thế này có được không?

Mục Tiểu Văn nhìn hần, nhìn tới ngay người, dần dần, một giọt nước mắt lăn xuống. Một giọt rồi lại một giọt... cứ thế... nước mắt cứ thế tuôn ra, thân thể không khống chế được mà phát run lên.

- Phương Mặc, ta không thể quay về nhà nữa rồi, ta không thể nào quay về nhà nữa rồi! – mọi hy vọng từ trước tới nay đột nhiên bị người ta xóa sạch, mà người làm chuyện này lại là người mà nàng tin tưởng nhất – Dục nhi!

- Ta luôn xem Dục nhi như một người bằng hữu tốt nhưng nàng lại đối xử với ta như vậy. Ta làm sai rồi sao Phương Mặc, ta làm sai rồi sao? – cho dù có tiếp tục hỏi thì Mục Tiểu Văn cũng vô lực, rõ ràng không thể khóc lớn lên nhưng cổ họng cứ khàn khàn giống như muốn nói mà không thể ra lời.

- Ta vẫn luôn đối tốt với các nàng, vì sao lại bất công như vậy? Ta chỉ muốn thay Mục Tiểu Văn chuộc lại lỗi lầm nhưng hề có chút tác dụng nào; các nàng vẫn một mực đối với ta như vậy, ngay cả Lý Vân Thượng cũng chưa từng thay đổi ánh mắt nhìn qua ta. Tất cả những việc ta làm đều vô dụng sao?

Này dưng khí, này tự tôn, này giận hờn!

Tất cả mọi cảm xúc dồn nén trong mắt ngày qua dường như bộc phát, Mục Tiểu Văn cứ thế mà khóc òa lên:

- Không thể quay về nhà vậy thì ta phải làm sao bây giờ?

Phương Mặc ôm chặt lấy nàng, một bên ôn nhu an ủi, một bên nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng. Xe ngựa về tới Phương phủ, Phương Mặc ôm nàng đi xuống rồi đưa nàng tới một căn phòng đã được chuẩn bị từ trước sau đó phân phó nha hoàn đi ra ngoài, hần vẫn nhất nhất ôm nàng hãy đang còn khóc vào lòng mà an ủi.

Không biết qua bao lâu, cơn đau dần lắng xuống, mọi kìm nén trong lòng dường như đã được gột rửa sạch sẽ nhưng tất cả lại nhanh chóng trở nên trống rỗng, hụt hẫng. Sau này, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Chống lại đôi mắt của Phương Mặc, Mục Tiểu Văn sức nhớ trong lúc mình khóc lóc thê thảm đã vô tình nói ra những chuyện ngoài ý muốn nên lúc này không biết phải làm sao, trong lòng không có mấy bất an mà chỉ cảm thấy uể oải vô cùng.

- Phương Mặc, ta ... – nghĩ muốn giải thích một chút nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng thì Phương Mặc đã cười nhẹ một tiếng, ngăn lời nàng.

- Tiểu Văn, mặc kệ nàng là ai, lòng ta vẫn không thay đổi. Nói đúng ra, nàng không phải là Mục Tiểu Văn thật lại càng tốt, như vậy thì nàng có thể chính thức không có quan hệ gì với điện hạ!

Mục Tiểu Văn nhớ lại những lời tỏ tình ban nãy của hần, tâm tình vốn đã bình lặng chợt không tự chủ mà dậy sóng, mặt đỏ ửng. Phương Mặc thấy nàng như vậy, tâm mới hơi thả lỏng một chút.

Sau khi hít thông một hơi, ánh mắt Phương Mặc cũng theo đó mà dịu đi, tự tiểu phi tiểu xoa xoa đầu nàng. Lúc này hần hoàn toàn khôi phục bộ dáng hoa hoa công tử ngày nào, mặt mày, cử chỉ đều tràn đầy triu mến, sủng nịnh.

- Phương Mặc... – tình cảm sâu đậm chân thành của hần bị chính mình không chút nào quý trọng mà nói tới, liệu có đáng để chịu đựng sự đả thương này không?

Trong mắt Phương Mặc hiện lên một tia buồn bã rồi lại nhanh tiêu thất, thay vào đó là một ý cười âm áp:

- Trời đã không còn sớm nữa, mau đi nghỉ đi! – vừa nói hần vừa đặt nàng xuống giường sau đó gọi nha hoàn đi vào rồi đứng dậy rời đi. Mục Tiểu Văn thoáng nhìn theo, chỉ kịp nhìn thấy một bờ đôn, lạnh lẽo chậm chậm khuất dần.

Ở trong phủ Phương Mặc đã được một ngày. Phương Mặc không hề hỏi nàng là ai mà nàng cũng không còn hỏi tới kế hoạch (âm mưu) của Lý Vân Thượng và càng không nghĩ tới hành động của Dực nhi. Nói gì người biết cũng tốt, nàng không cần phải giả trang thành Mộc Tiểu Văn nữa.

Phương Mặc chăm sóc nàng rất chu đáo. Hắn không cho thê thiếp tới quấy rầy, thậm chí không cho nha hoàn tự tiện bước chân vào tiểu viện nơi nàng ở. Ngoài những việc cơ bản trong sinh hoạt hàng ngày thì mọi thứ khác đều tự tay Phương Mặc mang tới.

Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, những chuyện mình trải qua, những người mình gặp gỡ. Là người khác quá nghiêm khắc hay là nàng quá vô tâm? Vả lại, nàng vẫn còn là một sinh viên còn chưa có đặt chân vào xã hội, tất cả mọi chuyện đều nghe theo gia đình; đôi khi nàng cũng có lựa chọn làm ra rất nhiều chuyện nhưng ngoài việc học hành và mấy thứ vật vãnh khác thì còn có chuyện gì chứ?

Bất giác nàng cười nhạt một tiếng, nói thì nói thế, vấn đề chính là bản thân mình!

Phương Mặc không có ở đây, cảnh giác nhìn nơi phát ra tiếng nói chuyện của nha hoàn, một nữ nhân mặc nam trang len lén rời đi.

Quả thật vách núi còn lưu lại dấu vết bị nổ phá, lúc này đã biến thành một sườn dốc. Sườn dốc tuy rằng không hiểm nhưng cứ nghĩ tới phía dưới chính là vách núi, dù đang đứng an toàn ở trên thì hai chân cũng run bần bần muốn khụy xuống.

Mộc Tiểu Văn bước về phía trước vài bước, cẩn thận dè chừng. Đứng trước tình cảnh nguy hiểm này làm cho nàng có chút mê muội. Không hiểu sao trong đầu nàng hiện lên những đoạn cảnh ngắt quãng.. nói tiếp. Sự dứt khoát của Khinh Phong, nụ cười của Lý Vân Hạ, rồi sự trêu chọc của Phương Mặc... Những tháng ngày ở tửu lâu cứ thế tái hiện.

Đầu tiên là khuôn mặt dữ tợn của Thạch Lan, sự lãnh đạm của Lý Vân Thượng sau đó nàng còn nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Mộc Tiểu Văn. Nàng cũng đang đứng trên vách núi này, vẻ mặt tuyệt vọng rồi không chút do dự mà ngã xuống.

Mộc Tiểu Văn cảm thấy một trận mê muội, choáng váng, thân thể thoáng chao đảo một cái, nàng cố đứng lại cho vững, sau khi trái tim nhảy lên liên hồi thì ý thức lại càng trở nên mê mang.

- Tiểu Văn! – sau lưng vang lên tiếng hô run rẩy, hốt hoảng. Đó là Phương Mặc!

- Phương Mặc? – Mộc Tiểu Văn xoay người nhìn lại thì liền đối diện với ánh mắt đầy lo lắng của Phương Mặc.

Phương Mặc rất gầy, một thân bạch y, tóc đen dài buông thả, bộ dáng vừa hoài nghi vừa sợ hãi mà vươn tay về phía nàng; lúc này hắn hoàn toàn không còn bộ dáng của công tử vui vẻ, ranh mãnh đầy sức sống mà có chút tái nhợt. Từ khi nào hắn lại trở nên tiêu tụy như vậy?

- Tiểu Văn, nàng đừng di chuyển, đừng làm chuyện điên rồ!

- Làm chuyện điên rồ, ngu ngốc gì? – Mộc Tiểu Văn nói như thì thầm, quay đầu đi, dường như có chút mê mang.

- Dực nhi không nói với ai cả, chưa có người nào biết nàng không phải là Văn nương nương thật! – Phương Mặc sốt ruột lên tiếng.

Mộc Tiểu Văn ngây ngốc nhìn Phương Mặc một lát rồi đột nhiên cười nhẹ.

- Không phải là Văn nương nương thật thì có gì quan trọng chứ? – nàng nói.

Ánh mắt Phương Mặc nhìn nàng càng ngày càng hoảng hốt, trái tim thất lại vì sợ hãi.

- Không có ai xúc phạm nàng cả, nhị hoàng tử không yêu nàng thì còn ta yêu nàng! Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào khi dễ nàng, sẽ không để kẻ nào đẩy nàng xuống nước, cũng sẽ không cho phép một ai đối với nàng có nửa điểm bất kính. Ta sẽ dùng hết quãng thời gian ta sống để yêu thương nàng!

Mục Tiểu Văn lặng đi một hồi rồi lại cười nhẹ thành tiếng. Nàng cũng không biết vì sao mình lại muốn cười. Trong lòng nàng nổi lên một trận đau đớn, ý thức bất chợt trở nên rõ ràng, mình hẳn hơn bất cứ lúc nào. Phương Mặc.. Phương Mặc sợ nàng sẽ nhảy xuống dưới kia!

Nàng xoay người lại, nhìn xuống vách núi, sâu không thấy đáy, một độ cao kinh khủng.. sao nàng có thể can đảm nhảy xuống chứ! Nhưng mà, nếu thật sự nhảy xuống thì có thể làm ọi người nhớ tới mình hay không?

85. Q.1 - Chương 86

- Tiểu Văn, nàng đừng về nhà nữa có được không? Ở lại bên ta có được không?

Hắn vừa nói xong thì cũng phát hiện ra trên mặt Mục Tiểu Văn ướt đẫm nước mắt.

Mục Tiểu Văn che mặt, nước mắt không ngừng từ khe tay chảy ra, làm cách nào cũng không ngừng được. Khóc không thành tiếng, thân thể cũng trở nên nhẹ hẫng, trống rỗng, Đúng rồi, nàng không trở về, nàng không thể trở về!

Đây mới chính là hiện thực đối với nàng!

Trốn tránh, không dám đối diện, chỉ nhìn cho qua và tiếp tục trốn tránh. Cái gì mà ném đá thử nghiệm, đều là lừa người dối mình hết! Phải làm sao mới có thể trở về được đây? Nàng không phải là một đứa trẻ mồ côi, nàng còn có mẹ, có bạn bè; nàng cũng không phải là một cô hồn.. không có cách nào thờ ơ xem mọi chuyện như không có để bắt đầu một cuộc đời hoàn toàn mới.

Nhưng mà, nàng không thể trở về được!

Tất cả mọi mối quan hệ, mọi tình cảm đều bị thời gian nhấn chìm chặt đứt hết thủy!

Máu và nước mắt...!

Thân thể Mục Tiểu Văn chao đảo một cái rồi đổ xuống. Phương Mặc bay nhanh tới đem nàng ôm chặt vào lòng ngực rồi rời xa vách núi nguy hiểm. Phương Mặc nhìn lại Mục Tiểu Văn nằm trong lòng, nàng sớm đã hôn mê bất tỉnh, trên mặt vẫn còn vệt vệt nước mắt.

Phương Mặc cúi đầu, thì thầm nói:

- Tiểu Văn, phải làm sao thì mới không để nàng rời xa đây?

Từ khi Mục Tiểu Văn ngất đi nằm ngủ mê man, Phương Mặc đều ở bên cạnh túc trực, chăm sóc. Nàng cứ khóc rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại khóc, mỗi lần như vậy hắn đều ôm nàng vào ngực mà an ủi, vỗ về. Hắn cứ vậy mà ôm lấy nàng, nghe nàng thì thào trong mộng, lau đi những giọt nước mắt trên má nàng.

Ban đêm, rốt cuộc Mục Tiểu Văn cũng tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn thấy người đang ôm mình, nàng vội vàng né tránh. Phương Mặc vì động tác nho nhỏ này mà bừng tỉnh, sau đó thở phào một tiếng:

- Tiểu Văn, nàng tỉnh rồi!

Mục Tiểu Văn không nói lời nào. Nhớ lại mọi chuyện càng khiến cho nàng thêm mơ hồ, mê mang. Trải qua một đêm đầu tranh gay gắt, đau đớn trong lòng mặc dù đã giảm bớt nhưng vẫn bén nhọn như những mũi châm đâm vào tâm khiến nàng vô lực muốn chạy trốn. Sự chăm sóc của Phương Mặc chỉ làm cho trái tim của nàng thêm hỗn loạn.

- Tiểu Văn, nàng theo ta tới một nơi! – Phương Mặc nhẹ nhàng kéo tay nàng nói.

- Đi đâu?

- Nàng cứ đến rồi biết!

Mục Tiểu Văn đi theo Phương Mặc tới một mảnh rừng nhỏ phía sau Phương phủ, ở đây có một chiếc đình nhỏ. Bốn phía đều treo đèn lồng, sáng rực rỡ. Phương Mặc nhìn về phía Mục Tiểu Văn, mỉm cười rồi đột nhiên ngón trỏ bắn ra, những ngọn đèn ở đây đều tắt lịm.

Nhất thời chung quanh tối đen như mực, một cảm giác áp lực kéo tới bao vây quanh Mục Tiểu Văn khiến nàng hít thở không thông.

- Phương Mặc!? – Mục Tiểu Văn run rẩy gọi một tiếng.

Mục Tiểu Văn lập tức ôm nàng vào lòng, lồng ngực ấm áp làm cho Mục Tiểu Văn an tâm vô cùng.

- Phương Mặc, muốn làm cái gì vậy?

- Tiểu Văn, trước hết hy nhắm mắt lại. – Phương Mặc cúi đầu hôn lên tóc nàng, thì thầm.

- Vốn đã tối thui rồi thì cần gì phải nhắm mắt? – dù có chút nghi hoặc nhưng Mục Tiểu Văn vẫn nhắm mắt lại.

- Mở ra đi!

Mục Tiểu Văn mở mắt ra thì nhìn thấy trước mắt là một màn trời đêm huyền ảo.

- Đom đóm đêm! – Mục Tiểu Văn bật thốt thành tiếng.

- Đúng vậy! – Phương Mặc nghiêng đầu nhìn nàng, trên khuôn mặt tái nhợt đã hiện lên vài tia tức giận, tâm hẩn cuối cùng cũng buông lỏng một chút, ngữ khí tràn đầy tình cảm. – Tiểu Văn, không cần sợ bóng tối nữa.

Mục Tiểu Văn ngỡ ngàng khi nhận ra Phương Mặc còn nhớ rõ chuyện nàng sợ bóng tối. Trong lòng bất giác dâng lên một trận cảm xúc phức tạp, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống. Phương Mặc ơi Phương Mặc, cái cách ngây thơ, trẻ con này cũng chỉ có mình hẩn mới nghĩ ra được.

Nhưng rất lãng mạn và chân thành! ... Sự chân thành này làm cho người ta không đành lòng đối diện!

Nàng vốn tưởng tâm mình đã không còn có thể kích động thêm một lần nào nữa nhưng ai ngờ trong lòng lại nảy lên cơn xao.

Lau nước mắt, nàng cười yếu ớt rồi nghiêng đầu nhìn Phương Mặc:

- Đúng vậy, có người thì ta sẽ không sợ nữa.

Trong đêm đen, những chú đom đóm bay lượn đầy trời. Nhớ tới cái gì đó, nàng lại hỏi:

- Phương Mặc, người có thể mang ta bay lên không?

Phương Mặc mỉm cười rồi ôm người Mục Tiểu Văn bay lên cao, trước khi nàng kịp hét lên thì hai người đã ở trên cây rồi!

Không đợi cho Mục Tiểu Văn mở mắt, Phương Mặc lại đạp lên vài nhánh cây tiếp tục mang Mục Tiểu Văn bay lượn trong khu rừng cây rậm rạp. Những đám đom đóm nhẹ nhàng bay qua ngay bên cạnh, tựa hồ chớp mũi nàng cũng có thể chạm vào chúng. Không còn cảm giác sợ hãi về bóng tối âm u, ngược lại là một cảm giác thư thái, vui vẻ vô cùng. Khi gió đêm vô tình xoẹt ngang qua mặt nàng, trái tim cũng vì thế mà rung lên đầy hứng thú, tò mò. Tới lúc đáp xuống, nghĩ lại hết thấy mọi chuyện, nàng dám chắc cái người bên cạnh nàng đây bản chất vô cùng quỷ quái mà!

Nhưng mà.. nàng phải hỏi đáp báo hẩn thế nào đây?

- Tướng công! – xa xa một nữ tử đang tiến lại, là Thạch Diêu. Ánh mắt nàng ta có chút không cam lòng, cũng có chút u oán. – Thân thiếp vừa đi qua nơi này, vô tình quấy rầy tướng công và Văn nương nương, mong tướng quân không thứ tội! Mục Tiểu Văn giật mình nghĩ tới chuyện kia. Nàng và Phương Mặc vốn không có gì, bây giờ lại thế này.. Thạch Diêu đã nói đúng. Bất giác có chút xấu hổ, nàng nhẹ nhàng lui về sau từng bước.

- Không có gì, nàng đi về trước đi! – Phương Mặc đi ra phía trước, thản nhiên nói.

Thạch Diêu cắn cắn môi nhưng không muốn đi; tới khi Phương Mặc dùng ánh mắt lạnh đậm liếc qua thì nàng mới bất đắc dĩ xoay người rời đi. Đột nhiên Mục Tiểu Văn thấy có chút bức mình.

- Người luôn miệng nói thích ta nhưng ta không thể cùng người khác hưởng chung một chồng. Ta chỉ muốn chồng của ta chỉ có một thể tử duy nhất là ta mà thôi! Cho dù người có làm được điều ấy thì các nàng biết làm sao? Vừa rồi người cũng nhìn thấy mặt Thạch Diêu, nàng yêu người! Chẳng lẽ chỉ vì sự xuất hiện của ta mà biến các nàng thành quả phụ sao? Nói đi nói lại, người một điểm thành ý cũng không có!

Phương Mặc giật nảy mình! Vừa nãy nàng còn bộ dáng vô lực, ẩm thuận bây giờ bỗng chốc biến thành biến thành thể này, nói một trận không ngừng... Rốt cuộc là làm sao vậy?

Mục Tiểu Văn nhìn thấy Phương Mặc chăm chăm nhìn mình, ánh mắt đều là kinh ngạc; bản thân nàng cũng giật mình không kém. Nàng làm sao vậy chứ, nàng có tư cách gì mà nói Phương Mặc như vậy?

Hai người im lặng một hồi, Mục Tiểu Văn chẳng biết nói cái gì nên lẳng lặng xoay người rời đi. Phương Mặc nhìn theo bóng lưng của nàng, chợt trong đầu lóe lên một suy nghĩ. Nàng nói qua nói lại rõ ràng là lo lắng tới cái gì đó, còn ánh mắt kia nữa, cực kỳ giống như đang ghen với Thạch Diêu, có khi nào...

Có thể có không?...

Một tia vui sướng lui lủi lên trong lòng, nháy mắt liền biến thành một cổ ẩm áp kiên định. Phương Mặc đuổi theo nàng, lần đầu tiên hần có cảm giác run rẩy cùng khó tin này, cánh tay vươn ra ôm Mục Tiểu Văn giữ chặt trong lòng. Mục Tiểu Văn không nghĩ ngợi gì liền hung hăng đẩy hần ra. Phương Mặc không những không cảm thấy mất mát, ngược lại khoe miệng cong lên một nụ cười.

Đúng vậy, càng tức giận thì càng thể hiện nàng rất dễ ý. Còn nữa, chẳng phải hần đã từng chứng kiến nàng tức giận với người khác sao? Tiểu Văn trước mặt hần đây là đang lộ ra tính tình thật của nàng!

Lại đuổi theo một lần nữa, Phương Mặc bay nhanh tới lưu lại một nụ hôn trên má nàng rồi chủ động tách xa nàng ra. Nụ cười Phương Mặc tươi rói, hần cẩn thận đánh giá vẻ mặt Mục Tiểu Văn, thấy nàng đang tức giận, chắc giận vì nụ hôn kia, trong lòng càng thêm vui sướng.

Rất nhiều lần, hần muốn ôm lấy nàng, hôn môi nàng. Là bạn tốt, cho dù nàng có không nguyện ý hay không cố kỵ – bản tính của nữ tử là vậy, thì cũng không thể nào tiếp nhận chuyện thân mật giữa nam và nữ được.

Cái tên ngốc nghếch này, người ta không nói thích hần mà hần cũng không biết cách chủ động sao? Nàng vừa vui vừa ương bướng đánh vào ngực Phương Mặc, mọi đau đớn từ trước tới giờ dường như được sự an ủi của hần đẩy lui, tất cả đều mãnh liệt! Cho dù đây không phải là sự thật, cho dù sau này có vì lý do gì mà từ hy vọng biến thành thất vọng thì giờ khắc này trong lòng nàng không muốn lo lắng điều gì khác nữa. Nàng thầm nghĩ nguyên nhân khiến cho người ta thấy hạnh phúc, thấy được an ủi thì có vô số nhưng một phần là vì tương tư! Tương tư khiến cho người ta mệt mỏi, uể oải!

Mục Tiểu Văn mơ màng nhìn hần, ánh mắt kia đang cười và nàng dường như cũng muốn bật cười thành tiếng. Nghĩ lại một chút thì nàng vẫn thấy bức mình sau đó xoay người rời đi. Trong lòng nàng càng loạn, nhưng trải qua một trận rối loạn thể này lại làm cho cái tâm tình trước kia vốn tối tăm dường như được quét sạch sẽ.

Ngồi trên giường tới nửa ngày, không hiểu sao nàng lại hy vọng Phương Mặc đi vào và giải thích gì đó nhưng hần vẫn không chịu xuất hiện. Nàng thiếp đi, lúc tỉnh lại thì đã là một ngày mới. Hôm nay chính là sinh nhật của Lý Vân Thương, bất tri bất giác nàng lại nhớ rất kỹ chuyện này.

Phương Mặc nhẹ đẩy cửa tiến vào, dáng vẻ và cử chỉ tao nhã kia hình như đã rất lâu rồi không nhìn thấy. Quân áo trên người hần không phải là thuần một màu trắng mà là một áo bào gấm hoa lệ thuê thừa rất phức tạp, loại này đúng là một phục sức xa hoa rất xứng với cái ánh mắt linh động tự tiểu phi tiểu kia. Mục Tiểu Văn bỗng thấy hần rất được nha!

- Đạp sao? – Phương Mặc không chút nào giấu mà dùng ánh mắt đắc ý nhìn nàng chờ được khen.

Trong lòng Mục Tiểu Văn vẫn còn phức tạp, bình tĩnh nhìn nửa ngày nàng mới gật đầu. Phương Mặc không để cho tâm tình của nàng ảnh hưởng, hần chủ động kéo tay nàng cùng tới dự tiệc tại phủ nhị hoàng tử.

Phương Mặc chuẩn bị quần áo cho nàng từ trước giờ chỉ cần gọi nha hoàn vào thay sau đó cầm lấy miếng ngọc mà Dực nhi đưa đặt vào tay nàng. Hắn ôm nàng lên xe ngựa, nắm tay nàng đi vào phủ rồi lại cùng nàng bái kiến nhị hoàng tử.

Từ đầu tới cuối, Mục Tiểu Văn cứ như một tượng gỗ mặc cho hắn bài bố. Sự tức giận hôm qua đã biến mất không sót lại chút gì, nàng lại trở về trạng thái mê mang. Những tiếng nói ồn ào, những ánh mắt chăm chú, thế giới xung quanh nàng dường như không có tiếng động, trong mộng và ngoài mộng là hai thế giới hoàn toàn tách biệt. Ánh mắt thương tiếc, ôn hòa của đại hoàng tử tiến vào mắt nàng nhưng trong lòng nàng đột nhiên có gì đó vỡ òa, tựa hồ có nhiều thứ đã rõ ràng nhưng nhìn đi nhìn lại chỉ cảm thấy mơ hồ, không rõ. Khi thấy Lý Vân Thương và Thạch Lan xuất hiện ở phòng khách, thậm chí Mục Tiểu Văn nhắm thẳng sau lưng Phương Mặc mà trốn. Lúc trốn nàng thoáng nhìn thấy Dực nhi thiếu chút nữa là hét âm lên.

Mọi thứ đều thu vào tầm mắt của Phương Mặc, ánh mắt vốn vui vẻ bỗng trở nên ảm đạm. Ánh mắt lạnh lùng của nhị hoàng tử càng làm cho người ta sợ hãi. Có một số việc không hài lòng với cái quyết định mình đưa ra nhưng rồi cũng nhanh chóng tan như mây khói. Dem lễ vật giao cho quản gia sau đó rời khỏi phủ nhị hoàng tử, Phương Mặc đem Mục Tiểu Văn quay về Phương phủ. Hắn đặt nàng nằm xuống giường cẩn thận rồi đem chăn mền bọc lấy nàng, dùng giọng nói nhẹ nhàng mà an ủi nàng.

Lúc này Mục Tiểu Văn mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng không biết tại sao mình lại khẩn trương như vậy, chỉ nhìn thấy phủ nhị hoàng tử thôi mà trống ngực nàng đã đập thình thịch rồi. Từng ngậm.. từng ngậm.. nàng hít lấy từng ngậm không khí, thở phì phò và dần bình tĩnh trở lại trong cái ôm ấm áp, an toàn của Phương Mặc.

- Tiểu Văn, nàng hãy nghe kỹ! – Phương Mặc dùng một thứ thanh âm mềm nhẹ nhất nói. – Ta không biết rốt cuộc là nàng sợ cái gì nhưng ta sẽ luôn bên cạnh nàng, nàng muốn làm cái gì thì Phương phủ sẽ dùng hết tất cả để ủng hộ nàng. Hơn nữa, nàng không phải cảm thấy nợ ta, đây đều là ta cam tâm tình nguyện, không liên quan tới chuyện nàng có đáp ứng tình cảm của ta hay không? Ta yêu nàng, đó là chuyện của ta, nếu vì vậy mà làm cho nàng bị áp lực thì cứ trừng phạt ta đây!

Phương Mặc vừa an ủi nàng vừa để ý tinh thần của nàng:

- Nàng có phải là chi nữ của tể tướng hay không không quan trọng, quan trọng là nàng đã an ủi nỗi đau mất con của tể tướng đại nhân và phu nhân. Bởi vậy, nàng không nên tự trách mình. Mặc dù Dực nhi nói những lời kia nhưng thời gian dài ở chung với nhau nhất định là có tình cảm, ta biết nàng xem nha đầu kia là bằng hữu, ta nhất định sẽ giúp nàng lấy lại những tình cảm đó.

Phương Mặc thay Mục Tiểu Văn lau đi nước mắt, giọng nói càng nhẹ hơn:

- Ta biết nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng là không thể quay về nhà, Tiểu Văn, ta không hề ngăn cản nàng, chỉ cần nàng muốn ta sẽ dùng hết toàn lực đưa nàng trở về. – nói tới đây Phương Mặc ôm Mục Tiểu Văn càng chặt hơn; những lời vừa nói ra thật sự làm cho tâm can hắn khó chịu vô cùng.

Nhìn tới nàng, chỉ vì mấy lời của hắn mà khuôn thêm vài phần thần thái nhưng trong lòng hắn lại tăng thêm đau đớn. Thở dài một tiếng, Phương Mặc đem nàng đặt nằm xuống, lấy chăn đắp lên người nàng cẩn thận rồi mới xoay người rời đi.

86. Q.1 - Chương 87

Mục Tiểu Văn khóc một trận rồi vì mệt quá mà ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt trở nên mờ mịt. Giật giật ngón tay, cử động một chút thì nàng phát hiện Phương Mặc đang nằm ngủ gục bên cạnh mình.

- Nàng tỉnh rồi!? – Phương Mặc bị động tác của nàng làm tỉnh, mới có một lúc không thấy mà trông hắn tiêu tụy đi rất nhiều.

- Tiểu Văn, ta đã đem Dục nhi tới đây, tùy nàng xử trí. – Phương Mặc lại cúi đầu ghé sát tai nàng nói nhỏ. – Nàng ta phá hủy đường về nhà của nàng, nhất định là nàng rất hận nàng ta. Nếu muốn bắt đầu một cuộc sống mới thì tốt nhất nên đem chuyện quá khứ xóa sạch đi; có cớ oán thì cứ báo sau đó để chuyện tan thành mây khói. Nàng ta đã bị ta hạ độc, nếu nàng muốn hôm nay nàng ta chết thì nàng ta tuyệt đối không thể qua đến ngày mai. – nói xong, Phương Mặc đứng lên kéo Dục nhi bị trói bên ngoài đi vào, giặt miếng vải bịt miệng nàng ta ra rồi đi ra khỏi phòng.

Mục Tiểu Văn khiếp sợ nhìn bóng lưng Phương Mặc khuất sau cánh cửa, đại não bị sự tàn nhẫn của hắn đánh vào một cú thỉnh linh khiến nàng không thể nào phản ứng kịp. Đợi hắn đi rồi, nàng mới dung ánh mắt không biết phải làm sao nhìn về phía Dục nhi, nàng biết chính mình không thể nào có hận ý với Dục nhi được, muốn cũng không thể nào tích tụ nổi, ngoại trừ sự bất lực thì không còn gì khác.

Ánh mắt Dục nhi cũng phức tạp vô cùng, có chất chứa nhiều thù hận. Hai người đối mắt nhau trong một khoảng cách không xa, nhất thời không biết phải nói gì.

Mục Tiểu Văn nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt có chút xanh sẫm của Dục nhi, lòng nàng lúc này nếm đủ năm mùi vị hỗn tạp. Nàng nhất định là không muốn Dục nhi chết nhưng Dục nhi hận nàng như vậy... Rốt cuộc Phương Mặc có ý gì đây? Muốn nàng hành hạ Dục nhi cho bỏ tức sao?

Người mà nàng gặp đầu tiên khi tới thế giới này chính là Dục nhi, người bạn tốt lúc nào cũng bên cạnh chăm sóc cũng là Dục nhi, nhiều lần chịu tội rồi gặp chuyện cũng đều là Dục nhi sát cánh.. tất cả.. sao nàng có thể trừng phạt Dục nhi được chứ? Nhưng mà Dục nhi, tại sao người lại làm như vậy? Người phát hiện ra mọi chuyện từ khi nào, và bắt đầu từ lúc nào trong lòng người mang khúc mắc về ta?

Phương Mặc không rõ chủ ý của Phương Mặc là gì, không phải hắn nói là giúp nàng tìm về tình bạn sao? Tìm về mà làm cho các nàng hành hạ lẫn nhau thế này sao?

- Dục nhi... – khó khăn mà mở miệng rồi lại không biết phải nói gì. Sắc mặt Dục nhi đã tái nhợt, có lẽ phải nhanh gọi Phương Mặc vào giải độc cho nàng.

- Tiểu thư... – Dục nhi cũng mở miệng và cũng không biết phải nói gì >Nàng gọi mình là tiểu thư, nàng chịu tha thứ ỉnh rồi sao?

- Dục nhi, người nói đúng, ta không phải là tiểu thư thật sự của người. Ta đến từ một nơi rất xa, một nơi mà người chưa từng biết đến hay nghe qua. Khi được cứu lên ta đã nói là ta không phải nhưng không ai tin tưởng cả. Chẳng phải người cũng không tin đó sao?

- Người gọi ta là tiểu thư, luôn miệng hỏi ta làm sao vậy, ta nói với tể tướng đại nhân thì bọn họ cũng không chịu tin ta. Dục nhi, người nói xem lúc đó ta phải làm gì chứ? Nhưng.. là ta không đúng, đáng ra ta phải tiếp tục làm ọi người tin tưởng, cho dù có biến thành người điên thì cũng phải tiếp tục chống đỡ ...

- ... sao ta có thể hưởng thụ những thứ hạnh phúc vốn thuộc về Mục Tiểu Văn chứ? Thật sự là không được!

Mục Tiểu Văn định chống người đứng lên nhưng vì cơ thể suy yếu nên ngay lập tức té nhào xuống. Không biết làm sao mấy ngày hôm nay nàng cảm thấy người không có lấy chút lực nào. Dục nhi nhìn bộ dáng của nàng dường như nét mặt có chút thay đổi.

- Dục nhi, những chuyện tốt đẹp, những gì tri kỷ, tóm lại là tất cả những gì thuộc về tiểu thư nhà người.. ta trả lại hết cho người.

Rốt cuộc Dục nhi cũng khóc òa lên, giọng nghẹn ngào nức nở:

- Xin lỗi, tiểu thư, đều là Dục nhi không tốt, Dục nhi làm cho người chịu nhiều khổ sở như vậy. Trước kia, tiểu thư chuộc tội những lỗi lầm trong quá khứ thay tiểu thư nhà ta rồi còn chịu những hình phạt đau đớn, tất cả Dục nhi đều biết nhưng Dục nhi lại...

Dục nhi đứng lên, quỳ gối bên giường Mục Tiểu Văn, khóc không thành tiếng:

- Tiểu thư, người đúng là tiểu thư của Dục nhi, nếu lão gia và phu nhân không có tiểu thư thì nhất định sẽ bị thương tâm đến chết. Là Dục nhi không tốt.. người hãy tiếp tục làm tiểu thư của nô tỳ đi...

Mục Tiểu Văn chờ dẫn nhìn Dực nhi quỳ trên đất, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Tiếp tục làm? Ý là muốn ta tiếp tục ngụy trang? Ai nói cho nàng biết đi. Cho dù thời gian không dài nhưng cũng là tỷ muội chùng ấy thời gian, đến hôm nay mới biết thì ra mọi chuyện chỉ là một chuyện không tưởng.

Dực mở lớn đôi mắt đăm lệ, đột nhiên lấy ra một cây đao từ trong tay áo, nói:

- Nhìn tiểu thư như vậy nhất định là người không chịu tha thứ cho Dực nhi. Vậy thì Dực nhi xin lấy cái chết để tạ tội! – vừa nói Dực nhi vừa đâm cây đao xuống người mình.

- Dừng tay! – Mục Tiểu Văn thất kinh, hét lên.

Dực nhi ngừng lại, miệng gọi một tiếng tiểu thư, nước mắt lại tuôn.

Mục Tiểu Văn cố chống người xuống giường đoạt lấy con đao trên tay Dực nhi ném ra xa; nàng thực muốn đánh cho Dực nhi một bạt tai nhưng tay giơ lên rồi lại vô lực rơi xuống. Đầu gối nàng mềm nhũn quỳ gục xuống mặt đất lập tức bị Dực nhi ôm vào ngực.

Mục Tiểu Văn cố giãy dụa không ra, chỉ thấy Dực nhi gắt gao ôm lấy mình, bên tai vang lên tiếng khóc của nàng:

- Tiểu thư, người không sao là tốt rồi! Dực nhi quả thật ngu ngốc cứ mãi thương nhớ tiểu thư khổ mạng trước đây nhưng nghe Phương công tử nói tiểu thư bị tổn thương rất nặng, lòng Dực nhi đã mềm rồi. Cứ nghĩ vết thương lòng của tiểu thư một phần là do Dực nhi gây ra nên tự trách chính mình rất nhiều, Dực nhi đã muốn lấy cái chết để tạ tội với tiểu thư. Nhưng.. hôm nay nhìn thấy tiểu thư vẫn tốt như thế này, Dực nhi mới biết trong lòng mình tiểu thư quan trọng như thế nào. Tiểu thư, nhất định người không thể có chuyện gì được, nhất định không thể có chuyện được...

Mục Tiểu Văn muốn cười nhưng nước mắt cứ chảy ra. Tại sao giờ cứ động một chút là lại khóc, chẳng lẽ chuyện không thể trở về nhà thật sự đã kích lớn như vậy sao?

Dực nhi đi rồi, Phương Mặc tiến vào đem nàng đỡ tới bên giường, đáy mắt đều là thương tiếc. –

- Tiểu Văn, ta nói với Dực nhi là nàng có bệnh nặng, nha đầu kia nghe xong liền nhận ra tâm ý chân thật của mình. Nàng cũng buông tha hận ý của mình đối với nàng ta rồi phải không? Nàng yên tâm, nàng ta không có bị hạ độc, nàng ta rất tốt! – Phương Mặc vỗ về bờ vai nàng rồi nói tiếp. – Ta nói rồi, chuyện nàng muốn làm ta đều giúp. Lòng của nàng đóng lại thì ta thay nàng mở chúng ra.

Thì ra là như vậy! Quả nhiên là Phương Mặc đều quan tâm tới hết cả. Hắn muốn giúp nàng xóa bỏ những khúc mắc, mâu thuẫn để cho nàng bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng chính nàng cũng không biết những khúc mắc, mâu thuẫn này từ đâu mà ra.

Nàng nghĩ muốn nằm xuống nhưng Phương Mặc lại dùng sức Phương Mặc lại dùng sức ôm chặt lấy nàng, thì thào nói, trong giọng nói tràn đầy đau thương:

- Tiểu Văn, không biết vì sao ta cảm giác ta đã mất đi nàng rồi. Mặc dù chưa bao giờ có được nàng nhưng loại cảm giác hụt hẫng, trống trơn này là lần đầu tiên ta cảm nhận được. Tiểu Văn, nàng phải rời khỏi ta sao?

Rời đi? Rời đi thì có thể đi đâu?

Chờ Phương Mặc đi rồi Mục Tiểu Văn mua một bầu rượu, vô thức lại nhớ tới phủ nhị hoàng tử. Tìm đường tới khu rừng phía tây viên, nàng ngồi xuống một chiếc bàn đá rồi bắt đầu uống từng ngụm từng ngụm rượu. Sự hỗn loạn trong lòng không tài nào sắp xếp lại được, đợi cho tới khi rượu vào trong bụng thì đầu bắt đầu ngây ngất bay bổng, không có cách nào làm ọi thứ trở nên sáng sủa rõ ràng, đầu nàng chỉ loáng thoáng qua một tia giải thoát.

Tây viên này mặc dù cũng là một mảnh vườn bị vứt bỏ nhưng cây cối ở đây lớn lên vô cùng tươi tốt. Mục Tiểu Văn lão đạo, hoàn toàn giống bộ dáng của một gã say rượu, đâm trái đâm phải, bất ngờ hăng hái lên một phen.

- Trước rượu nên hát, Đời người bao lâu, Giống như sương sớm, Ngày qua khổ đau (Đối tửu đương ca, Nhân sinh kỷ hà? Thí như triều lộ, Khứ nhật khổ đa). – uống rượu không phải là nên đọc những bài thơ kiểu này

sao?

- Xanh xanh áo ai, Lòng ta bồi hồi, Chỉ vì ai đó, Trầm ngâm đến nay (Thanh thanh tử khâm, Du du ngã tâm, Dẫn vị quân cổ, Trầm ngâm chí cảm, Đoản ca hành kỳ – Phong hà khúc u – hình như của Tào Tháo.. – cả hai đoạn trên dưới là một bài nhé – ta tìm lại coi sao hì hì)

- Tóc trắng ba nghìn thước, Vì buồn, dài lạ sao!, Trong gương thật chẳng hiểu, Sương thu vào lối nào (Bạch phát tam thiên thước, Ly sầu tự cá trường, Bất tri minh cảnh lý, Hà xứ đắc thu sương! – Thu phổ ca kỳ 15 – Lý Bạch).

... ..

Nhớ được cái gì đọc cái đó, không hề theo một trật tự nhưng tất cả đều là những câu hay nhất mà nàng thấy hợp cảnh. Búi tóc thực nặng đầu, đơn giản chỉ một cái phác tay, cả mái tóc rơi xuống. Như thế này mới tốt, thật thoải mái. Cả ngày cứ phải ra dáng tiểu thư công tử, thật phiền toái chết đi được!

Mục Tiểu Văn tóc tai bù xù mà lượn lờ ở trong khu vườn, mọi mơ hồ, khúc mắc dường như bị vứt lại phía sau, nàng sung sướng mà tự do (cẩn thận có người nói tỷ tỷ bị điên a ka ka ka). Chỉ một con bướm bay qua cũng làm nàng lảng đãng lảng đãng mà nhìn chăm chú hơn nửa ngày, sau đó còn ngồi phịch xuống đất quan sát một chú sâu xanh, mắt to tròng mắt nhỏ. Cuối cùng, nàng xoay người nằm xuống đất, mặt hướng lên nhìn bầu trời một màu lam cao rộng.

Trên một cây lớn bên cạnh hình như có người, bình thản mà nằm trên cành cây lớn nhìn chăm chăm nàng. Mục Tiểu Văn đột ngột đứng lên lao đảo đi qua cầm một nhánh cây nhỏ chỉ vào người kia, cười hắc hắc:

- Ta biết, ngươi là Thôi Minh Vũ, có đúng hay không? Thôi Minh Vũ, yêu nghiệt mất đào hoa. Dù mỗi ngày gặp mặt nhưng cũng không nói chuyện được với ngươi, ngươi cao lớn như vậy lại dễ nhìn có thể làm người mẫu đó chứ nhưng đáng tiếc là...

Thôi Minh Vũ nắm lấy góc quần áo của mình bị nàng túm được, giãy tay nàng ra rồi nói:

- Tử lượng của ngươi không tốt!

Mục Tiểu Văn ngửa mặt lên trời cười ha ha

- Tử lượng của ta kém thì sao? Nếu không thì sao có cái để mà gọi là say rượu? – nói xong người nàng lại một trận lao đảo đương ngã xuống, nàng nhanh tay vơ vùi cuối cùng nắm được tay áo của hắn, giật người một cái đứng thẳng, trong mơ màng nàng xác định cái mũi của Thôi Minh Vũ rồi chỉ chỉ, hung hăng quát. – Trong lòng ta có chuyện không vui, lòng ta loạn, uống chút rượu cũng không được sao?! Sợ ngươi cái quái gì chứ? (t chém tiếp câu cuối..)

Mục Tiểu Văn trừng tròn mắt nhìn rồi quay mặt qua chỗ khác. Nhưng Mục Tiểu Văn vì uống rượu nên rất cao hứng, bất thành linh néo mạnh tay áo kéo hắn từ trên cây té xuống, một bên lao đảo kéo hắn đi, một bên mơ mơ màng màng nói:

- Cùng là người chịu nhiều thiệt thòi, thấp thế, ta biết tâm lý ngươi cũng không thoải mái đâu. Đi, theo ta uống rượu!

Thôi Minh Vũ giật lại áo vuốt vuốt, vừa định ngồi xuống ghé đá thì lại bị Mục Tiểu Văn kéo ngã vào bãi cỏ dại rậm rạp. Bị nàng kéo chắc không tha, cuối cùng hắn cùng bình yên ngồi dậy khỏi bãi cỏ, hai tay chống giữ ở sau lưng, vẫn còn nguyên một bộ dáng nghiêm nghị.

Mục Tiểu Văn choáng váng lắc lắc đầu, mắt nhú lại nhìn người bên cạnh, không biết nàng nhớ ra được chuyện đen đủi gì mà cười hắc hắc nói:

- Lần trước, cảm ơn ngươi đã cứu ta. Nói thật, rốt cuộc ngươi là ai vậy? Là thị vệ thân cận bên Lý Vân Thượng hay là.. hay là nam nhân của Lý Vân Thượng, nam sủng (coi như trai bao đi.. ha ha ha)?

Cảm giác hình như đã có người muốn phát hỏa, Mục Tiểu Văn lại vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Chuyện đó.. xin lỗi.. người ngươi thích đó, Nhược Di ấy.. Nàng, nàng thế nào rồi? Hai người các người... lúc nào thì chịu xinh một nhóc tỷ hử?

- Giang hồ, thật đúng là hỗn tạp không tốt chút nào. Không, cũng không phải. Là ta sẽ không hỗn. Người nói xem, tại sao lại phức tạp như vậy? Người nào thích người nào, người nào không thích người, ai là ai của ai hả?

- Đi con đường nào đây, haizzzz, đi con đường nào đây?

Uống hết một bầu rượu, nàng nằm phịch xuống bãi cỏ, miệng bắt đầu ca hát:

- Đến cũng vội vã, đi cũng vội vã. Sao không đến để gặp lại nhau? Đến cũng vội vã, đi cũng vội vã, tất cả rồi cũng cuốn theo gió bay đi...

- Nghe rất được... – lần đầu tiên Thôi Minh Vũ nheo mắt và khen ngợi một câu khi Mục Tiểu Văn cất tiếng hát.

- Trăng sáng có tự khi nào, cầm chén rượu hỏi trời xanh, không biết là cung điện trên trời đêm nay là năm nào? Ta muốn cưỡi gió đi, lại sợ trên lầu quỳnh ngọc điện, nơi cao ré không chịu nổi, Đứng lên múa, bong trắng theo người, có gì vui hơn ở dưới cõi đời? ... (bài Thủy diệu ca đầu – Trung thu – Tô Thức – Trung Quốc)

Một khúc lại một khúc, cứ thế nàng hát, nhớ tới đâu hát tới đó, mãi tới khi cổ họng khô rát, khàn khàn thì cuối cùng Thôi Minh Vũ cũng mới chịu mở miệng nói.

- Nếu đem những lời này nhớ kỹ rồi viết hoàn chỉnh thì có thể bán với một cái giá khá cao.

Mục Tiểu Văn cười khì khì, vươn tay đến:

- Chia cho ta một nửa! – nhớ tới cái gì đó, nàng lại đem bầu rượu đưa qua. – Ta nói muốn mời người uống rượu, không uống không được.

Thôi Minh Vũ im lặng một chút, nhận lấy bầu rượu, uống một ngụm rồi lại đưa qua, Mục Tiểu Văn cầm lấy, uống nốt mấy giọt cuối cùng, sau đó đem bầu rượu ôm chặt vào trong ngực.

- Người nói về ba mươi sáu kế.

Mục Tiểu Văn nhắm mắt lại bắt đầu bấm ngón tay:

- Một, đối trời qua biển; hai, vây Ngụy cứu Triệu; ba, mượn đao giết người; bốn, ... Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách (trong ba mươi sáu kế thì chạy là thượng sách.. ha ha ha)

Mục Tiểu Văn vừa kể ra vừa khóc thút thít:

- Ta nhớ mẹ! – trong đầu đầy ngập nỗi nhớ khiến cho Mục Tiểu Văn hít thở cũng không thông. Thì ra có khổ sở thế nào, có khó chịu thế nào thì không bằng chuyện không thể trở về nhà. Vô thức, nàng nắm chặt lấy tay áo người bên cạnh, dùng sức đem mặt chon chặt vào bên trong như muốn tìm kiếm một chút ấm áp.

- Các người đang làm cái gì đó? – một thanh âm lạnh lung vang lên.

Lý Vân Thượng mang Khinh Phong đi dạo quanh phủ, không hiểu sao nghĩ tới chuyện Văn nương nương mấy ngày hôm nay như giấu hẩn chuyện gì đó, bất giác trong lòng có điểm quái dị, vô thức mà đi dạo tới khu vườn này. Vừa mới đi tới thì lọt ngay vào tầm mắt là một cảnh tượng không thể nào chịu nổi, trong lòng hẩn phát hỏa, lạnh lung lên tiếng.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu, mơ mơ màng màng mà liếc hẩn một cái, vừa khóc vừa đi tới.

Lý Vân Thượng từng thấy qua rất nhiều khuôn mặt của nàng nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy cái bộ dáng không để ý tới lễ nghi như thế này, tóc tai thì bù xù. Bất giác trong lòng hẩn run lên lại còn muốn đi lại gần xem thử. Nhưng hẩn vừa chỉ đi được vài bước thì Mục Tiểu Văn đã lảng lảng tựa đầu mà ngã gục vào trong lòng hẩn rồi.

Trong cơn say, Mục Tiểu Văn cảm giác có gì đó rất vui vẻ như được chơi một trò chơi thú vị vậy, nàng vờ cười vừa dùng sức cọ cọ nước mũi nước mắt vào trong ngực Lý Vân Thượng. Thấy Lý Vân Thượng có dấu hiệu muốn đẩy mình ra, Mục Tiểu Văn vội vàng ôm lấy hẩn, sau khi say rượu giọng nói dường như cũng nhỏ nhỏ, mềm mại như một chú mèo con đang làm nũng vậy:

- Ta thích người!

Một cảm giác khác thường lan khắp toàn thân Lý Vân Thượng, hắn sửng sốt không thể động dậy. Sau một lúc lâu, thấy người trong lòng không còn cựa quậy nữa, hắn cúi xuống thì phát hiện nàng đã ngủ.

Lúc này, Khinh Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, đợi tới khi Lý Vân Thượng nghi hoặc nhìn về phía mình thì hắn lại thay vào một bộ mặt trầm tĩnh, nói:

- Điện hạ bận rộn, ta cáo lui trước! – vừa nói hắn vừa vung tay áo xoay người rời đi. Tầm lưng kia nhìn qua thật sự rất lạnh, lạnh tới cực điểm.

Lý Vân Thượng quay đầu sang hỏi Thôi Minh Vũ:

- Nàng uống bao nhiêu?

- Không nhiều lắm nhưng tửu lượng của nàng kém! – Thôi Minh Vũ lắc lắc bầu rượu.

Lý Vân Thượng trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là đẩy nàng ra, tự mình đứng lên, thần nhiên phân phó:

- Đỡ nàng về phòng! – nói xong hắn cứ thế bước đi.

Thôi Minh Vũ lắc đầu, miễn cưỡng đứng lên rồi đem Mục Tiểu Văn nằm ngã dưới đất nâng dậy. Đột nhiên từ cổ nàng rút ra một vòng trang sức bằng bạc, hoa văn kỳ lạ hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ. Mất đẹp chớp chớp hai cái, tay nhanh chóng gỡ sợi vòng cổ kia xuống, động tác không hề có nửa điểm là của bộ dáng trộm cắp, sau đó đem chiếc vòng bỏ vào trong tay áo.

Tiếp đó, Thôi Minh Vũ phải mang Mục Tiểu Văn trở về phòng với một đoạn đường khá dài.

87. Q.1 - Chương 88

Cái tin Văn nương nương đối ẩm cùng Thôi công tử tại tây viên, sau đó nhị điện hạ nhìn thấy hạ lệnh cho Thôi công tử mang Văn nương nương quay về đông viên nhanh chóng truyền đi khắp trong và ngoài phủ nhị hoàng tử.

Mấy ngày trước đây mọi người còn tưởng rằng Văn nương nương được đại hoàng tử ưu ái, chưa từng nghĩ tới chuyện được Phương công tử ôm về tận nhà, bây giờ lại bị nhị hoàng tử đoạt lại. Rốt cuộc, Văn nương nương vẫn muốn quay trở về trong vòng tay của nhị điện hạ sao?

Khắp phủ nhị hoàng tử tràn ngập không khí quỷ dị.

Nhưng mà không hiểu vì sao Văn nương nương nằm trong phòng suốt ba ngày ba đêm; mà trong ba ngày này nhị điện hạ không hề tới thăm nàng. Lời đồn “một lần nữa được sủng” nhanh chóng bị bóp nát. Tuy nhiên, Thôi công tử thường xuyên tới thăm Văn nương nương lại không thể tị hiềm. Tình hình trước mặt thật sự khiến ọi người xung quanh cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Ba ngày, Mục Tiểu Văn nằm ở trên giường, lúc tỉnh lại khó khăn lắm mới mở mắt nổi, Thôi Minh Vũ ngồi một bên không nói gì, nha hoàn hầu hạ cũng không có phản ứng. Nàng khẽ mở mắt một chút rồi lại im lặng thiếp đi.

Sự hỗn loạn trong lòng nàng không hề giảm đi, không biết tới khi nào mọi thứ mới có thể trở lại bình thường.

Khi nhắm mắt lại ngủ thêm một lần nữa, bỗng nhiên nàng thấy mình trở lại thời hiện đại. Nghi hoặc nhìn chung quanh nàng phát hiện nơi này.. chính là bệnh viện, căn phòng trắng toát, thậm chí nàng ngửi được cả mùi thuốc sát trùng. Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nàng chỉ thấy chính mình nằm hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, mẹ nàng đang ngồi khóc hu hu bên cạnh.

Mắt mẹ lõm sâu thâm quầng, mái tóc đen giờ đã lấm tấm nhiều sợi bạc. Mũi Mục Tiểu Văn chọt cay cay chua chua, nàng vươn tay ra muốn chạm vào đầu mẹ nhưng lại hoảng sợ phát hiện tay như vô hình xuyên thấu qua đầu của mẹ.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì địa điểm đã thay đổi. Lần này vẫn là bệnh viện, nhưng là bệnh viện tâm thần, chính nàng đang bị mấy cô y tá xoay quanh đánh đá, trong miệng không ngừng hô lên: “Kẻ nào dám lớn mật như vậy, ta là nhị hoàng tử phi!”. Mộc Tiểu Văn bỗng đứng bng tỉnh, này .. này.. không phải là nàng sao... Mộc Tiểu Văn?!

Nàng vươn cánh tay run rẩy ra nhưng trước mắt lại có biến hóa, lần này là một bãi cỏ xanh ngắt. Mộc Tiểu Văn ngồi trên xe lăn, ánh mắt đại ra, mà một bên là mẹ đang không ngừng nhẹ giọng nói chuyện, vừa nói nước mắt vừa chảy xuống. Mộc Tiểu Văn nhìn bộ dáng của mẹ cứ như già thêm mười tuổi, đau đớn cứ như những ngọn dao sắc nhọn đâm vào ngực nàng, nước mắt cứ thế chảy xuống không ngừng được.

Rồi tiếp đó là những cảnh ngắt quãng, bộ dáng Mộc Tiểu Văn hoảng sợ đối diện với chiếc ti vi; tay Mộc Tiểu Văn nắm chặt lấy tay mẹ của nàng, hai người đang đi trên đường; rồi cả bộ dạng của nàng ấy khi không biết phải làm sao để mặc một chiếc áo phong ngăn tay vào người.. ..

Tiếp tục là cảnh nàng ấy cắn môi mở ra những cuốn sách để tìm hiểu về thế giới này; cảnh nàng run rẩy nhấn cái nút máy giặt quần áo; cảnh nàng mặc một chiếc váy đi dạo trên đường; rồi cảnh nàng bắt đầu mặt mang mỉm cười mà ngồi trước mặt mọi người đánh đàn.

Những cảnh tượng cứ t quăn giống như một cuốn phim, một màn lại một màn thoáng hiện lên bên người Mộc Tiểu Văn khiến nàng sợ hãi, kinh ngạc tới mức quên cả thở.

- Tiểu Văn! – bên tai có tiếng người vang lên, giọng nói này...chính là của nàng? Run run tìm kiếm xung quanh thì Mộc Tiểu Văn nhận ra mình đang ở trong một thư viện, Mộc Tiểu Văn đang đang ngồi dùng ngón tay vuốt ve vài dòng chữ, mỉm cười, lời nói nhỏ nhẹ. Mộc Tiểu Văn chậm chậm bước tới thì phát hiện vài dòng chữ kia chính là tên của mình. Không hiểu sao trong lòng nàng có một cỗ ám áp lưu động. Nàng vươn tay chạm vào tay Mộc Tiểu Văn. Thân thể Mộc Tiểu Văn dường như run lên, nàng ấy nghi hoặc mà nhìn chung quanh. Kinh nghiệm này nàng đã từng trải qua, là sợ hãi, là bất an.. Mọi thứ lại bay nhanh tới, thoáng hiện ra trong đầu Mộc Tiểu Văn.

Thế giới hiện đại đối với Mộc Tiểu Văn mà nói thì đây chính là một thế giới hoàn toàn xa lạ, kỳ quái và kinh khủng. Hoàn toàn trái ngược với Mộc Tiểu Văn, nàng ấy không chỉ phải thích ứng với thói quen của một cuộc sống mới mà còn chứng kiến những quy củ hàng ngàn năm trước bị phá vỡ hoàn toàn, những quan niệm nhân sinh quan, thế giới quan lạ lẫm.

Súng bái quỷ thần, tự do bình đẳng, một vài tín ngưỡng bị phá bỏ, một vài tư tưởng mới được thành lập. Nơm nớp lo sợ đi đến cầu thần thánh mỗi khi làm gì đó hoặc phạm phải điều sai trái, chịu đựng đủ mọi chỉ trích, nhận xét mà tiếp nhận một quan niệm mới.

Lịch sử, chính trị, văn hóa, xã hội... vết thương trôi qua, cuối cùng nàng ấy cũng đứng lên được và cố lấy dũng khí tiến vào thế giới này. Thậm chí nàng ấy bắt đầu biết xem những bộ sách sử kinh điển...

Mộc Tiểu Văn cảm giác thấy sự bất an của nàng ấ, trong lòng nảy lên một trận kích động. Còn hơn cả nàng ấy, bản thân nàng cũng từng cảm thấy bất lực, nhỏ bé trong chính thế giới của mình nữa là.

Lại có một hình ảnh hiện ra. Sau khi một người con trai đi lướt qua, Mộc Tiểu Văn ngây người. Người con trai thực sự rất đẹp trai, trông rất giống Lý Văn Thượng, mới chỉ có như vậy mà Mộc Tiểu Văn đã ngây ngốc đứng đó rồi!

- Không, không được! – Mộc Tiểu Văn nhin không được mà gọi thành tiếng. Người đã quên vì sao mình lại nhảy xuống vực núi sao? Người lại muốn chính mình bị tổn thương một lần nữa ư?

Thế nhưng Mộc Tiểu Văn quay đầu mỉm cười, nụ cười tươi tắn tràn đầy sức sống và kiên cường. Tiếp theo, nàng ấy không chút do dự mà đuổi theo người con trai.

- Không được!

Mộc Tiểu Văn ngồi bật dậy, mồ hôi túa ra đầm đìa. Thoáng thấy bên giường có người ngồi, nàng hét lên một tiếng, vội vàng nắm lấy chiếc chăn quấn quanh người mình rồi lùi nhanh vào phía góc giường. Thôi Minh Vũ thần nhiên cười:

- Mơ thấy ác mộng sao?

Mục Tiểu Văn mở to hai mắt nhìn hẩn một hồi lâu mới tỉnh táo lại. Đúng rồi, đây không phải là thế giới kia. Tại sao nàng lại mơ thấy giấc mộng này? Rốt cuộc là mơ hay là sự thật? Mục Tiểu Văn cũng đã xuyên qua rồi sao?

Hình ảnh trong cơn mơ rõ ràng đến như vậy, trong lòng Mục Tiểu Văn vẫn không thể nào tin nổi. Nếu như là thật.. vậy thì mẹ của nàng biến thành mẹ của người khác, Mục Tiểu Văn đã thay thế vị trí của nàng, nàng... nàng có muốn trở về cũng không được nữa rồi!

Mà nếu đó có phải sự thật hay không thì nàng cũng không thể trở về nữa rồi. Nghĩ tới việc này, lòng nàng thật sự thanh tỉnh, rõ ràng.

Từ ngày rơi xuống nước, tinh thần của nàng bắt đầu hỗn loạn, sa sút. Vợ của Phương Mặc, sự ôn hòa tốt bụng của Lý Vân Hạ, Lý Vân Thượng lại một lần nữa dung túng cho Thạch Lan, tiếp đó là hành vi của Dục nhi, lời thổ lộ của Phương Mặc. Hình như mọi chuyện tích tụ lại một chỗ, rốt cuộc nàng không thể chịu đựng nổi khi mọi thứ nổ tung ra và tình hình trở nên hỗn loạn.

Hình ảnh trong mơ mặc dù hư ảo nhưng cũng kéo nàng quay về với thực tại và đầu óc cũng sáng suốt hơn rất nhiều.

Đối mặt với sự thật đầy khó khăn và cay nghiệt, Mục Tiểu Văn đã mỉm cười kiên cường nói cho nàng biết mình nên làm cái gì. Cho dù từng ném qua tổn thương nhưng Mục Tiểu Văn vẫn không hề sợ hãi mà vẫn kiên cường đuổi theo. Nếu vậy thì nàng cũng có thể làm được!

Một khi tinh thần được sốc lại thì mọi chuyện trong mấy ngày qua trở nên rõ ràng vô cùng. Nguyệt Cơ vào phủ, Dục nhi phát hiện chân tướng, Phương Mặc thổ lộ tâm ý. Lặng lẽ ngồi đó, bàn tay nàng siết chặt lại tới mức đầu ngón tay bấm vào thịt khiến đau đớn, càng đau càng tỉnh.

Ngẫm lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra với mình, đột nhiên nàng mỉm cười, bởi vì có một suy nghĩ chợt nảy vào trong đầu nàng, tựa như một con dao sắc bén chặt đứt hết tất cả hỗn loạn, tê dại bấy lâu nay. Nàng còn chưa ngẫm nghĩ thì cái suy nghĩ kia đã bành trướng, phát triển chắc chắn tới mức không thể nào suy chuyển sau đó chiếm cứ toàn bộ trí não nàng.

Nàng phải đi, phải rời khỏi cái nơi phức tạp này mà đón chào một thế giới rộng lớn bên ngoài để được tự do tự tại.

Nếu không nhờ giấc mơ này thì nàng có thể vẫn còn chao đảo trong mớ bòng bong hỗn loạn, còn sợ hãi không dám đối diện với mong muốn của chính mình. Hôm nay, Mục Tiểu Văn đã nhắc cho nàng nhớ! Nàng phải rời khỏi nơi này!

Cái suy nghĩ này làm cho tâm tình nàng bị kích động thực sự, qua một hồi lâu nàng mới lấy lại được bình tĩnh. Kỳ thật, nàng muốn hỏi một chút xem Mục Tiểu Văn có hận Lý Vân Thượng hay không, nhưng đáng tiếc là giấc mơ ngắn quá.

Hấp một ngụm khí, hô nhẹ một tiếng, Mục Tiểu Văn khẽ mỉm cười muốn xuống giường; lúc này nàng mới giật mình liếc nhìn tới người này giờ ngồi bên cạnh đã bị nàng lãng quên mất, có lẽ này giờ nàng đã tặng miễn phí cho hẩn một chiếc ghế ngồi xem về mặt đầy biến ảo kỳ quái của nàng.

Thôi Minh Vũ tự tiểu phi tiểu:

- Chưa bao giờ ta lại biết về mặt của một người sẽ biến đổi phức tạp tới như vậy.

Mục Tiểu Văn như muốn phát hỏa, nghĩ tới chuyện bị hẩn ngồi xem từ đầu tới cuối nàng có cảm giác mình bị hẩn xâm phạm vào thế giới riêng tư. Nàng ôm chặt lấy chiếc chăn rồi nói như người bị hụt hơi vậy:

- Sao ngươi lại vào đây?

- Biết thẹn thùng rồi sao? Không biết là người nào ôm lấy người khác không chịu buông ra! – Thôi Minh Vũ cười mà như không cười.

Mục Tiểu Văn sực nhớ tới cảnh tượng mình say rượu, mặt thoáng cái đỏ bừng lên:

- Người nói vậy, sao ta có thể ôm người chứ?! – mặc dù lúc ấy hỗn loạn nhưng nàng muốn đãi rượu hân nhưng nàng theo không có kịp, nếu tửu lượng không quá kém thì nàng cũng không lâm vào cái tình trạng này.

- Ta là nói nhị diện hạ! Người ôm lấy hân rồi còn nói thích hân! – Thôi Minh Vũ cố ý ngạc nhiên, mắt híp lại chăm chú quan sát nàng. Đúng như hân đoán, mặt của nàng nháy mắt đã đỏ au lên rồi.

- Sao có thể như vậy? – cơ hồ nàng đang rống lên. Nàng căn bản là không hề thích Lý Vân Thượng! Nhưng sau một khắc mất bình tĩnh thì nàng cũng sức nhớ ra tình cảnh lúc đó, cây ngay không sợ chết đứng, vẻ mặt thoáng cái lại trở nên cứng rắn, mạnh mẽ đồng thời cũng nóng bốc lên.

- Người ta nói sau khi uống rượu say thì thường nói ra những lời thật lòng... – trên mặt Thôi Minh Vũ có chút trêu đùa, hân muốn thử thăm dò một chút.

- Cái này... – Mộc Tiểu Văn nhúc nhủ, nàng làm sao nói với hân đây? Có lẽ ở cổ đại những lời này là cái gì đó rất tế nhị, ẩn ý nhưng thời hiện đại thì dù không có việc gì cũng có thể ôm lấy người bạn tốt mà hét lên “Tôi thích bạn”, hoặc chỉ là ôm một nàng búp bê vải, ôm một chú cún nhỏ thì cũng nói được những lời này. Huống chi là say rượu, nhìn ai mà chẳng thành có mị lực, có một anh chàng vô cùng đẹp trai, khôi ngô đứng trước mặt đương nhiên là muốn đụng chạm, sàm sỡ một chút cho biết mùi chứ! (giang hồ, mê... hí hí)

Trong giấc mơ, lúc nhìn thấy Mộc Tiểu Văn đuổi theo hình bóng kia, nàng phá bản thân nàng thật sự không muốn dính líu tới Lý Vân Thượng chút nào. Nếu có quan hệ gì đó thì rất là phức tạp và cái này không phù hợp với nàng.

Hơn nữa, cảm giác mà nàng đối với Lý Vân Thượng thay vì nói thích thì nói chính xác hơn là nàng bị cái vẻ bề ngoài của hân hấp dẫn mà thôi. Vả lại, tâm tư nàng một phần vì muốn báo thù cho Mộc Tiểu Văn nhưng cũng có vài phần nàng muốn hân thích nàng. Bỏ đi, Lý Vân Thượng chỉ là một người qua đường, bình thường không có việc gì làm nên lấy ra coi cho sướng con mắt thôi, chỉ có vậy là cùng!

Muốn nghĩ thông suốt không khó chỉ là lúc nàng là chính thê của hân, không tự chủ mà cứ cho rằng mình được hân thích. Hôm nay nghĩ lại thì thấy mọi thứ chẳng còn có ý nghĩa gì nữa.

- Nói sao thì nói nhưng chỉ cần người nhớ kỹ ta không thích hân là được! – không muốn giải thích thêm nàng đành nói như vậy cho xong.

- Ta tin! – Thôi Minh Vũ đánh giá nàng một hồi rồi thần nhiên gật đầu.

- Vậy là tốt rồi! – Mộc Tiểu Văn bỗng nhiên cảm thấy thần thanh khí sảng, tâm tình thoải mái cực kỳ. Nàng định đứng dậy rời đi thì Thôi Minh Vũ lại mở miệng.

- Người quên một thứ! – hân miễn cưỡng vươn tay ra, tự tiểu phi tiểu.

Mộc Tiểu Văn theo phản xạ đưa tay lên cổ sờ sờ, thấy cổ trống không, nàng vươn tay tới nói:

- Trả lại cho ta!

- Nếu ta không trả cho người thì sao?

- Cũng được thôi, để người lưu làm kỷ niệm đi! – Mộc Tiểu Văn chợt nói. – Hy vọng người có thể giữ gìn nó cẩn thận! – đó chính là vật kỷ niệm về mẹ nàng, đây chính là cách tốt nhất để nàng nhớ về mẹ. Ở thế giới này nàng không quen biết một ai và nhất định cũng không có một ai có thể giúp nàng thông qua giấc mơ một lần nữa để gặp mẹ, giống như khi nãy vậy. Buông chiếc vòng cổ này ra, coi như là buông được quá khứ!

Nàng không hề do dự đứng dậy rời đi. Ngược lại, trên mặt Thôi Minh Vũ trước sau như một vẫn một vẻ vân đạm phong thanh nhưng lúc này cũng phải hiện ra vài tia kinh ngạc.

- Nương nương, người phải đi rồi sao? – thấy Mộc Tiểu Văn đẩy cửa đi ra ngoài, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt của nàng giống như vừa được sống lại một kiếp, nha hoàn mở miệng hỏi.

- Đúng vậy! – A, ngay cả ngữ khí của nha hoàn cũng như đang tiễn khách vậy.

Nghe nói hôm ấy sau khi nàng say rượu làm nhiều chuyện gàn dở mà Lý Vân Thượng vẫn có lòng tốt đem nàng trở về. Trong lòng chợt thấy vui vui. Nàng ngần nha hoàn không đi thông báo với hần mà muốn tự mình tới hỏi hần một số điều, hỏi xem hần có thích món quà sinh nhật kia không nhưng nàng chỉ lặng lặng đứng bên ngoài cửa hồi lâu rồi cuối cùng không có đi vào. Xa xa nhìn thấy Dực nhi đang quét dọn trước sân trong Mộc cư, nàng cũng muốn đi tới hỏi xem Dực nhi có phải đã thật sự nghĩ thông thoáng hay không song nàng lại xoay người bỏ đi.

Đợi nàng đi rồi, Thôi Minh Vũ xoa xoa tay, miễn cưỡng nói:

- Người ra đi!

Lý Vân Thượng ẩn mình sau bức bình phong bên giường đi ra, tựa hồ có chút thất thần.

- Không phải muốn hỏi nàng thật sự sẽ làm vậy sao? Nghe được rồi, cảm giác thế nào?

- Mấy ngày hôm nay nàng giống như là người không bình thường, thần hồn điên đảo cho nên người mới thấy tò mò thôi. Cho nàng tự do, không chấp nhận để cho Phương Mặc mang nàng ra khỏi phủ cho nên người thấy ghen ghét. Nếu đã chán ghét nàng tại sao không chán ghét cho tới cuối cùng mà lại bỏ dở giữa chừng, người tính làm cái gì vậy? – Thôi Minh Vũ nhẹ nhàng mở miệng, rõ ràng là có sự sắp đặt từ trước, từng chữ từng chữ được nói ra như được dự liệu, ngữ khí có gì đó khô khan, khó hiểu. Trước kia vốn là một bộ văn đàm phong thanh mà thể hiện những lúc này như mang thêm vài phần sảng giọng.

- Năm đó trong số những người hại người tể tướng cũng có phần cho nên người mới giận cá chém thớt lây sang cả nàng. Cho dù nàng yêu người nhưng một tay người đã đẩy nàng tới bước đường cùng, hôm nay nếu cứ tiếp tục chán ghét có phải là tốt hơn không, cần gì phải quay đầu lại? Huống chi người có muốn cũng không thể quay đầu lại được nữa. Người đối với nàng chỉ mới là bị ảnh hưởng chứ chưa có yêu, bây giờ từ bỏ vẫn còn kịp.

Rốt cuộc Lý Vân Thượng cũng có phản ứng, tay giương lên, một luồng khí màu xanh từ trong lòng bàn tay nhằm hướng Thôi Minh Vũ mà đánh tới, Thôi Minh Vũ nhanh nhạy lách người tránh khỏi nhưng một giây tiếp theo chưởng lực lại kéo đến.

Thôi Minh Vũ đáp trả, một chưởng đánh lại, lúc nhìn thấy Lý Vân Thượng phun ra một ngụm máu hần mới thu tay, thản nhiên nói:

- Người sao cứ phải cố chấp như vậy? Người biết rõ điểm yếu của mình, không chịu được vài chưởng của ra vậy mà vẫn tùy tiện ra tay, vì sao chứ? Là giận những lời vừa rồi ta nói hay là giận ta bất kính đối với người? . – nói rồi hần vòng tay cung kính hành lễ. – Vậy thì ta kính người một lễ vậy!

Khi đứng lên, Thôi Minh Vũ hoàn toàn bình thản, hần cứ thế bước đi không hề quay đầu lại.

... ..

Nghĩ muốn bỏ đi nhưng không có kế hoạch cụ thể, Mục Tiểu Văn suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định tìm đến Phương Mặc hay không. Có lẽ hần sẽ tức giận, sẽ thất vọng và hần sẽ nghĩ rằng chỉ khi nào nàng có việc mới đến hần. Nhưng không còn cách nào khác, những khi có việc gì thì người đầu tiên mà nàng nghĩ tới chính là hần và chỉ có một mình hần.

Còn đang mê mán nghĩ, lúc giật mình ngẩng đầu lên thì nàng phát hiện Phương Mặc đang mỉm cười nhìn nàng:

- Cũng tốt! – Phương Mặc gật đầu.

Mục Tiểu Văn giật mình. Sao người này cũng thần bí, cổ quái như vậy chứ? Nơi này quả nhiên không thích hợp với nàng.

- Người có giận ta không? – cẩn thận quan sát vẻ mặt Phương Mặc, Mục Tiểu Văn phát giác thấy hần đang tỉ mỉ đánh giá nàng.

- Ta sẽ không giận nàng! – Phương Mặc suy nghĩ một chút rồi nói thêm. – Mấy ngày nay nhìn nàng tốt hơn rất nhiều.

- Vậy sao? Mấy ngày trước tiêu tụy lắm à? – Mục Tiểu Văn theo phản xạ đưa tay lên sờ sờ mặt.

- Đúng vậy! – Phương Mặc xoa đầu nàng, không hề có ý phủ nhận.

Mục Tiểu Văn bĩu môi, cứ nói thẳng là nàng khó coi thì được rồi. Mặc dù nhìn Phương Mặc đang cười nhưng nàng cảm giác đáy mắt hắn có gì đó ảm đạm, ưu thương, bất giác, lòng nàng nổi lên bất an:

- Xin lỗi!

Nụ cười trên miệng Phương Mặc chưa từng hạ xuống nhưng hắn lại quay đầu đi, làm như bận bịu mà thu dọn mấy cuốn sách để trên bàn:

- Nàng không cần phải nói những lời như vậy, có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra với nhau. Nàng muốn rời đi, chuyện này không thể vội vàng được. Nàng phải suy nghĩ cho cẩn thận, nàng có muốn đi gặp vợ chồng tể tướng, nhị diện hạ và hoàng thượng bẩm báo về thân phận thật sự của nàng hay không? Với thân phận là chính thê của người trong hoàng tộc, nếu rời đi thì sẽ có rất nhiều người quý nhiều nàng. Còn nữa, nàng muốn đi đâu, ta sẽ giúp nàng chuẩn bị cho tốt. Cũng vì an toàn, ta nên tìm cho nàng một thị vệ có võ công cao cường đi theo bảo vệ.

- Phương Mặc! Phương Mặc! – Mục Tiểu Văn nghe mà muốn nổ đầu, nàng nhanh chóng ngắt ngang lời hắn.
- Có cách nào đơn giản hơn không? Ta đi rồi thì sẽ không trở về nữa, không cần phải phiền phức như vậy.

Phương Mặc đứng lên quay người, cầm chồng sách đi vào trong phòng:

- Không phiền phức chút nào, bây giờ không làm thì sau nàng càng rắc rối hơn. Nếu nàng cứ như vậy mà rời đi thì vợ chồng tể tướng đại nhân phải làm sao đây? Ngài ấy nổi danh khắp kinh thành vì tình yêu thương con gái mình.

- Nhưng ta không phải là con gái của ông ấy! – Mục Tiểu Văn leo đèo đi theo phía sau hắn.

- Nhưng nàng lại giả trang thành con gái của ngài ấy ư như vậy, lại còn giả làm Văn nương nương suốt từ ngày ấy tới giờ, nàng muốn lấy tội khi quân ra mà xét xử sao?

- Phương Mặc! – Mục Tiểu Văn sắp phát điên rồi, tại sao nàng làm chuyện gì cũng không được như vậy? Nếu tiếp tục thế này thì nàng cũng sẽ phải nghi ngờ năng lực sinh tồn của chính mình. Nàng không thể nhịn được nữa, vọt lên chắn trước mặt Phương Mặc, đương muốn phát hỏa nhưng nàng giật mình khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn.

- Phương Mặc! ... – tại sao hắn lại có bộ mặt này chứ? Trái tim thoáng chốc mềm nhũn, nàng nhẹ nhàng ôm lấy hắn. – Xin lỗi, Phương Mặc!

Thế nhưng Phương Mặc lại đẩy nàng ra, thanh âm đề cao lên tám độ:

- Sao nàng có thể tùy tiện mà rời đi chứ? Muốn đi thì đi, chuyện này dễ nói ra ngoài miệng thế sao? Vì sao nàng lúc nào cũng làm việc một cách lỗ mãng bộp chộp như vậy? Ta để cho nàng ở lại phủ nhị hoàng tử là vì muốn chờ sau khi nàng bình tĩnh hơn sẽ... – Phương Mặc dừng một chút, giọng hạ xuống. – Nàng vì phiền não vì chuyện của mình nên không nghĩ được chuyện gì... Bởi vậy ta nghĩ chờ nàng bình tĩnh trở lại, để nàng không còn gánh nặng nào trên lưng, từ từ tiếp nhận ta. Nhưng.. mới có mấy ngày thôi mà nàng đã sinh ra mấy cái ý định này.

Trong lòng Mục Tiểu Văn nhói lên đau đớn khiến nàng nói không ra lời. Nhìn về phía Phương Mặc đứng đó trầm mặc, mấy lần nàng muốn vươn tay ra nhưng động không nổi. Im lặng một hồi lâu, nàng quyết định rời đi. Nhưng nàng mới chỉ đi được vài bước thì nghe được phía sau lưng truyền tới một tiếng động, quay đầu lại.. nàng phát hiện Phương Mặc té trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt không chút máu.

88. Q.1 - Chương 89

Mục Tiểu Văn vội vàng chạy tới thì hai mắt Phương Mặc đã nhắm chặt, khuôn mặt trắng nhợt thực đáng sợ. Nàng thực sự kinh hoàng, sau khi lớn tiếng gọi nha hoàn nàng đỡ hắn nằm lên giường. Chờ khi thái y

chạy tới thì nàng nôn nóng muốn chết. Cho tới lúc này nàng chưa từng thấy bộ dạng này của Phương Mặc... chưa từng có.

Thái y sau khi chẩn mạch cẩn thận liền đứng lên vuốt vuốt chòm râu dài. Mục Tiểu Văn sốt sắng tiến đến ôm lấy cánh tay thái y, hỏi:

-Hắn sao rồi?

Thái y ngược lại càng hoảng sợ, giãy tay nàng ra

-Phương công tử chỉ là thân thể suy nhược nên làm cho hàn khí công tâm mà thôi, chỉ cần điều dưỡng một thời gian ngắn thì không có gì nguy hiểm.

Mục Tiểu Văn nghe thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không trút hết được lo lắng:

-Hắn rất khỏe mạnh tại sao lại là thân thể suy nhược? Có thể chẩn đoán nhầm rồi không?

Thái y ho nhẹ hai tiếng, giọng như có chút bất mãn:

-Bề ngoài xem ra là người khỏe mạnh nhưng không có nghĩa bên trong cũng khỏe mạnh. Cơ thể công tử có tính hàn (lạnh), kỵ nhất chính là bị kích động. Trước kia tâm công tử bình thản, vô ưu vô lo nên không sao nhưng hôm nay gặp phải chuyện có tính chất quá mức chịu đựng nên ngất đi cũng là điều tự nhiên. Nếu nương nung lo lắng thì có thể gọi người khác đến chẩn đoán lại.

Vị thái y này vốn là một người hành nghề trên giang hồ, sau có duyên nên vào Phương phủ làm việc, lão vốn là thái y chính trong Phương phủ cho nên đối với thể trạng của Phương Mặc hiểu rất rõ là điều dĩ nhiên.

Mục Tiểu Văn lúc này yên lòng một chút, nghĩ lại thì thấy mình có điểm không phải nên mở lời xin lỗi. Nghĩ tới Phương Mặc bị hại tới tình trạng này có lẽ một phần do mình, tâm nàng chợt nổi lên một trận bất an. Hắn cứ như vậy thì nàng không thể đi được, dù sao nàng cũng phải chờ cho cơ thể hắn hồi phục thêm chút nữa rồi tính tiếp. Nàng ngồi bên giường một lúc sau đó dọn đồ nha hoàn vài thứ, nhắc thấy Thạch Diêu và các thiếp thân khác nghe tin đang đi tới đây nàng liền nhanh chóng rời đi.

Đợi cho nàng rời đi, Phương Mặc ngồi dậy gọi nha hoàn tới:

-Mang mấy viên mê hoàn vào đây.

-Công tử, thuốc này nếu ăn quá nhiều thì sẽ làm cho thân thể bị tổn thương.

-Ta tự biết chừng mực!

Nha hoàn không còn cách nào đành phải làm theo. Hắn lại nhắc nhở thái y vài điều, chỉ thấy thái y nghe xong thì thở dài rồi bước ra ngoài>Mục Tiểu Văn trở về Mộc cư, Dục nhi nhìn thấy nàng về động tác trên tay ngưng lại, hồi lâu mới nghẹn ngào đi tới, giống như là đón một người thân đi xa lâu lắm nay mới trở về. Mục Tiểu Văn nhìn tình trạng trước mắt tuy không nói gì nhưng thâm tâm vẫn có vài gợn sóng nghi hoặc. Xem Dục nhi thì có thể thấy tình cảm của nàng ấy với Mục Tiểu Văn rất tốt, làm sao nàng ấy lại dễ dàng tiếp nhận mình như vậy? Thở dài một hơi, Mục Tiểu Văn cảm thấy lòng người sao mà khó nắm bắt đến vậy. Mặc dù trở về nhưng nàng cảm thấy nơi này có gì đó xa lạ quá. Dục nhi có điểm dè chừng, ngôn ngữ và cử chỉ cũng cẩn thận hơn trước, nàng ấy không còn tự nhiên thân mật như trước nữa, sắc mặt cũng pha thêm chút buồn bã.

Tóm lại, hôm nay ở đâu nàng cũng như là một vị khách lạ vậy!

Muốn ở lại chăm sóc Phương Mặc nhưng còn có thể thiếp của hắn, nếu nàng ở lại thì chỉ e mình biến thành người ngoài. Nhưng mới qua có một ngày mà Phương phủ đã cho người tới mời nàng đi. Lúc tới, Phương Mặc đang nằm một mình trên giường, cứ như là hắn đã đem hết thể thiếp đuổi đi để đợi nàng đến vậy. Nàng chỉ biết cười cười rồi lại thở dài, nghĩa tình nặng như thế này làm phải làm sao để báo đáp đây? Lúc này có muốn chạy đi cũng khó nên tốt nhất cứ cố hết sức mà chăm sóc Phương Mặc vậy, coi như là đền bù cho sự áy náy trong lòng.

Thân thể suy nhược của Phương Mặc có chút kỳ quái, khi té xỉu thì sắc mặt trắng trợt dọa người, sau khi tỉnh dậy thì lại khỏe mạnh như không có việc gì, thật sự nhìn không ra yếu nhược chỗ nào. Mục Tiểu Văn nghi hoặc muốn hỏi thái y ra hỏi cho ra nhẽ nhưng thái y lời đủ thứ lý thuyết và quan niệm ra mà giải thích,

từ cái cơ chế thân thể con người trong y học tới mở kiến thức uyên thâm, thậm chí lão còn kéo cả phạt pháp thần thánh vào. Nếu không vì lão có vẻ mặt nghiêm túc khi nói thì Mục Tiểu Văn chỉ có nước cười lạnh lắc đầu. Thái y kia còn bồi thêm một câu cuối: “Nương nương, người không biết y thuật nên cũng đừng hỏi làm gì” làm cho Mục Tiểu Văn cũng muốn thuyết cho hắn nghe về AND, DNA và vân vân.

Mục Tiểu Văn nghe theo lời thái y cho Phương Mặc ăn thứ thuốc bổ kỳ lạ, vẻ mặt trẻ con của Phương Mặc dường như rất thoải mái. Mỗi khi hắn đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tỏ rõ thái độ suy yếu ra bên ngoài, vừa như choáng váng đầu óc, vừa như mềm cả người thì Mục Tiểu Văn lại gọi hắn cứ như gọi nịnh một đứa nhóc con vậy. Lúc thân thể hắn phục hồi cũng như cái thái độ phong lưu vui vẻ như trước, xoa đầu nàng, túm lỗ tai nàng, nháy mắt hai người lại trở về với khoảng thời gian trước kia. Những khi có cảm giác hắn đang đánh giá mình, nàng bất ngờ quay đầu lại thì lại nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của hắn còn tỏ ra chậm chạp lật qua lật lại mấy cuốn sách trên tay. Có một số việc hai người cũng cố tình tránh né, mọi thứ cứ thế trở thành một thói quen không thay đổi.

Cuộc sống cứ thế trôi qua một cách bình yên, Mục Tiểu Văn bắt đầu sinh ra hứng thú với những chuyện diễn ra thường ngày này. Thí dụ như, nàng rất vui khi được tự mình xuống bếp làm cơm cho Phương Mặc nhưng mấy lần thiếu chút nữa là đem nhà bếp phá nổ cho tanh bành, lúc nào cũng vác cái mặt lọ lem nhem nhuốc đi ra ngoài. Hoặc như, nàng muốn luyện kình công, lấy bao cát cột vào đùi nhưng mới được có vài ngày thì mệt không chịu nổi, liếc nhìn đầy bất mãn về phía Phương Mặc đang dựa lưng bên cửa sổ cười cười rồi cũng đành đem bao cát bỏ xuống. Cuộc sống quả thực rất thú vị.

Mỗi ngày đều ở Phương phủ những chuyện này thực ra không ổn lắm vì các thế thiếp của Phương Mặc ngày nào cũng dùng ánh mắt u oán mà đánh giá nàng. Mặc dù các nàng không xuất hiện thường xuyên nhưng nhiều khi vô tình nhớ tới những ánh mắt đó, nhất là đêm khuya thanh vắng, nghĩ lại thật đáng sợ tới mức nổi cả da gà. Bởi vậy nàng vẫn quay về Mộc cư, và ban ngày mới tới Phương phủ.

Từ khi rời khỏi phủ nhị hoàng tử, nhiều lần nàng vô tình đi qua đông viên và đương nhiên cũng vô tình nhìn thấy Lý Vân Thượng. Những lúc ấy hô hấp của nàng có vấn đề, hai người nhìn nhau không chớp mắt rồi hắn cứ thế rời đi khiến cho nàng thắc mắc không biết hắn có nhìn thấy nàng thật không? Một hai lần còn có thể chấp nhận như vậy nhưng lâu lâu tình trạng vẫn vậy, thậm chí có lần hai người nhìn nhau mà hắn vẫn bình thản mà rời tầm mắt đi chỗ khác. Lúc này Mục Tiểu Văn mới tin tưởng một điều rằng, vị nhị hoàng tử dễ nhìn này rốt cuộc là quá từ bi, cam chịu cho phép một nương nương vút đi như nàng có thể tự do tiến vào đông viên rồi.

Cũng có vài lần nàng lấy được hoàn từ Phương Mặc, đeo mặt nạ và thanh thủ tới tửu lâu. Trong dự liệu thì bị cáo đã sớm biết nguyên nhân nghĩ quá nhiều nên sẽ bị sa thải. Ngoài dự liệu là chương quỹ nói có công tử tới tìm nàng, nhưng hình như nửa muốn tìm nửa không muốn tìm, Mục Tiểu Văn nghe mà có chút mơ hồ. Khi hỏi chi tiết thì chương quỹ lại nói không nhớ rõ nữa. Mục Tiểu Văn thì sớm đã bị người ta quên lãng, có lẽ là còn người nhớ tới Mục Mặc. Nghĩ vậy, tâm trạng nàng có chút vui mừng và nàng cũng không còn cố chấp với cái suy nghĩ mình là ai. Chắc mọi người chỉ nghĩ tới một Mục Mặc mà thôi, vậy cũng được!

Trên thực tế thì nàng đã hoàn toàn rời khỏi nơi này nhưng những khi không có chuyện gì thì lại ăn thuốc đổi giọng rồi biến thành Mục Mặc đi dạo khắp nơi, đôi khi nàng bắt Lý Vân Thượng một thân bạch y tung bay ngồi dưới tán cây, tóc đen buông xuống hai vai, xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng lúc đầu có chút chần chừ nhưng sau cùng vẫn cười tươi vui vẻ đi tới ngồi uống trà cùng hắn. Đối phương có vẻ kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền nở một nụ cười chân thành, ấm áp làm cho người ta say mê muốn ngắm nhìn mãi. Mục Tiểu Văn hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, tâm trạng cũng thoải mái rất nhiều, không còn ân ân oán oán bức xúc như trước, ngược lại nàng thật sự đã coi Lý Vân Thượng như một người bằng hữu tốt mà đối xử.

Nàng hứng thú mà thường thức vẻ tuần lãng của hắn và hỏi ra miệng những suy nghĩ trước nay luôn tò mò, thắc mắc:

-Lý công tử tuần mỹ như vậy, có bao giờ nghĩ rằng nữ nhân trong thiên hạ này không có người nào xứng với công tử?

-Không nghĩ tới! – khuôn mặt Lý Vân Thượng như phủ lên một tầng sương mờ mịt.

-Công tử có thường xuyên soi gương không?

-Không!

-Có từng dùng qua phụ phẩm (tạm hiểu là mỹ phẩm dành cho nam giới nhé.. hihi) nào không?

89. Q.1 - Chương 90

Cái chuyện đối mặt nói chuyện với hắc xem ra rất quái lạ nhưng người này dĩ nhiên được huấn luyện rất tốt, cùng lắm chỉ nhăn mày nhíu mặt sau đó sẽ suy tư một chút rồi mới đưa ra đáp án.

Hắc cũng hỏi Mục Tiểu Văn vài thứ, thí dụ như nhà ở đâu, người phương nào, vì sao phải đeo mặt nạ? Mục Tiểu Văn không muốn nói nên hắc cũng không có hỏi thêm lần nào nữa.

Sự lịch sự này rất dễ làm người ta có hảo cảm với hắc nhưng càng như thế lại càng khiến cho Mục Tiểu Văn thấy mình đúng khi quyết định không có liên quan tới người này. Người làm chính trị thì ai mà chẳng lịch sự, ai mà chẳng hiểu lòng người? Hắc chỉ có một điểm hơn đó chính là cái ngạo khí hoàng gia mà thôi!

Rồi khi nàng lại hỏi ra miệng một câu “Công tử vẫn còn hận Văn vương vương sao?” thì sắc mặt hắc liền nhanh chóng lạnh xuống.

A, như vậy cũng rõ ràng lắm rồi, cần gì phải hỏi hắc nữa? Trong lòng nàng cười khở một tiếng rồi nhanh chuyển đề tài; nàng hiểu sau này không bao giờ đề cập tới chuyện này nữa. Sắp phải đi rồi nên lòng cũng rộng rãi hơn nhiều, có vài phần giống như một người sắp chết đang nói những lời tốt lành, thật lòng vậy! Nhưng nghĩ tới chuyện sau này không được nhìn thấy một người đẹp trai như hắc nữa thì cũng tiếc thật! Nếu có mấy ảnh ở đây thì tốt biết mấy.

Trở về nhà một chuyến, cha mẹ vẫn đối với nàng như một bảo bối. Ánh mắt hiền lành của cha có điểm không biết phải làm sao, đáy mắt hình như còn hiện lên vài phần thương cảm.

Sau đó nàng còn mấy lần tìm đại hoàng tử để đánh cờ, uống trà với hắc rồi nghe hắc kể chuyện xưa về những loại trà. Thông thả, chính nàng cũng có thể như hắc, chén trà đưa chậm chậm lên môi, khẽ mỉm cười, hết thấy đều êm nhẹ như gió. Thì ra một cuộc sống thông dong lại có cảm giác vô cùng tuyệt vời thế này!

Nàng cũng lui tới một số quán trà nghe đọc thơ để một lần nữa được cảm nhận mùi vị kinh thành. Vẫn chưa đi nhưng nàng đã thấy nhớ rồi! Người xưa, chuyện cũ .. nàng dùng một tâm trạng hoàn toàn mới để hồi tưởng lại tất cả!

Thu đi đông đến, cuộc sống cứ thế trôi qua chậm chậm, cứ một ngày đi mặt đất lại xuất hiện thêm nhiều dấu vết của đất trời.

Mục Tiểu Văn đứng ở, đôi môi thâm lại vì lạnh, Dực nhi vội vàng bước tới khoác thêm áo khoác ngoài rồi khơi thêm một ấm lò hơi tay nàng lên cho ấm. Ngày thường có thể không nhìn ra nhưng khi mùa đông đến thì Mộc cư hiện ra thật cô độc. Mặc dù cửa sổ không kín đáo lắm, chắn mền chỉ đủ dày nhưng hơn các phòng ở đông viên ở chỗ tình cảm ấm áp, đây chính là một khảo nghiệm đối với người ở nơi này. Nhìn chung quanh những thân cây khô héo khiến cho người ta cảm giác được sự hoang vu.

Đông viên, hình viên hoàn toàn không giống với nơi này. Dù tiết trời làm cho hoa cỏ khô khốc héo tàn nhưng ở đây vẫn có chút phong vị mới mà màu xanh thì không có thiếu. Những nơi đó không giống với Mộc cư, hoang vu tới mức có thể chơi một trò chơi tập thể nữa là!

Mục Tiểu Văn hay nói giỡn: “Sợ là điện hạ không có đi qua nơi này, nếu không thì để cho hắc tự mình nhìn một chút xem hai chúng ta đang ở một nơi như thế nào. Thứ nhất là giả vờ đáng thương để kiếm thêm chút lợi, thứ hai là nói cho hắc biết là hắc đã quá lãng phí đất đai khi để hoang cả một diện tích rộng lớn thế này. Muốn đem phủ nhĩ hoàng tử biến thành một sân chơi cũng không phải là không có cách”

Mấy ngày nay Mục Tiểu Văn không còn giấu cách nói chuyện của mình mà Dực như cũng dần thích ứng! Bỗng nhiên tay Dực nhè dừn lại, nước mắt chảy ra:>- Tiểu thư!

Mục Tiểu Văn biết nàng ấy lại đang muốn nói “Đều là tiểu thư có mạng khổ rồi!” nên vội khoát tay:

- Ta nói vậy thôi, tuyết rơi rồi, chúng ta chạy ra ngoài chơi trốn tìm đi!

Nói xong, nàng cũng không có để cho Dực phản ứng lại mà mặc xong quần áo ấm liền chạy luôn ra ngoài.

Tuyết hả tuyết, mọi người ai cũng thích nhìn tuyết cả!

Lúc đầu nàng còn chịu khoác áo ngoài, chân giẫm mạnh lún trên nền tuyết lưu lại một hàng dấu chân; sau đó thân thể nóng lên, nàng cởi áo khoác ngoài rồi một mình chạy nhảy trên mặt đất phủ đầy tuyết. Cuối cùng nàng cũng bị Dực nhè gọi trở về để lau mặt.

Dực nhè phủi phủi mái tóc cho nàng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi:

- Tiểu thư...

- Có việc gì cứ nói.

- Người và Phương công tử... phu quân của tiểu thư dù sao cũng là điện hạ. – Dực nhè ập a ập ứng.

- Ta và Phương Mặc chỉ là bạn bè thôi. – đúng vậy, nàng phải đi và điểm đó nàng hiểu rất rõ.

- Vậy sao tiểu thư không tốn thêm chút tâm tư chiếm lấy sự sủng ái của điện hạ? Nô tỳ thấy gần đây điện hạ đối với tiểu thư tốt hơn rất nhiều.

Mục Tiểu Văn đắn đo không biết có nên đem chuyện mình muốn rời đi nói cho nàng ấy biết hay không nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì nàng quyết định không nghĩ không nói gì nữa. Không biết Dực nhè đối đãi với nàng như thế nào nhưng tóm lại là giống nhau, nàng và Mục Tiểu Văn vẫn là hai người hoàn toàn khác nhau. Hai người không thể nào thay đổi quá khứ, không thể nào thay đổi sự thực này. Nàng không nghĩ nữa, mặc một bộ quần áo mùa đông hoa lệ, đội một chiếc mũ lông nhung chạm tới tận vai rồi nàng chạy qua hình viên. Tuyết rơi, nhất định hình viên trông rất đẹp.

Quả nhiên, hình viên đúng là một nơi dễ làm xiêu lòng người. Một chiếc đầu chơi chơi nhô ra giữa khuôn viên trông đến là nghịch ngợm đáng yêu. Nhảy tưng tưng trên mặt đất một hồi, đột nhiên nàng bị một người vỗ nhẹ vai một cái, quay đầu lại thì phát hiện ra là Thôi Minh Vũ.

Đôi mắt hoa đào của hần chớp nháy, cho dù hai tay đang chấp sau lưng nhưng tư thế vẫn không có nửa phần thô tục. Nhưng cái động tác chụp bả vai lại do hần làm thực khiến cho người ta không tin tưởng lắm đó là một hành động thân mật. Cánh tay sau lưng đưa tới trước, nhẹ nhàng vung, tạo nên một tư thế phòng bị miễn cưỡng.

Mục Tiểu Văn nghi hoặc nhìn hần, trong nháy mắt có chút thất vọng. Thì ra là hần chỉ muốn quạt cây quạt mà thôi! Vả lại, giữa tuyết rơi mà lại cầm một cây quạt.. nàng cảm giác có gì đó như giả bộ gây chú ý!

Thôi Minh Vũ đưa cây quạt tới trước mặt nàng:

- Tặng cho người!

- Tại sao?

- Người tặng cho ta một món quà vậy thì ta cũng muốn tặng cho người một thứ, có qua có lại.

Mục Tiểu Văn nhận lấy, trên thân quạt có ghi mấy chữ gì đó mà nàng không thể nào hiểu được. Lẽ ra chữ viết ở nơi này không khác với Trung Quốc cho lắm nhưng nói về giản thể thì nhiều hơn một chút mà nói về phồn thể lại ít đi một chút, đại khái là có thể đoán ra được một vài chữ nào đó. Nàng cầm cây quạt ngó nghiêng một hồi, một bức tranh vẽ bằng mực trông thật kỳ lạ, nàng không làm sao mà hiểu được ý nghĩa của nó là gì.

Nhưng nàng vẫn vui vẻ mà chấp nhận. Ngay cả Thôi Minh Vũ cũng coi nàng là bằng hữu thì thật đúng là chuyện đáng ăn mừng ấy chứ. Nhớ tới việc mình sắp rời đi, nàng cũng muốn lưu lại một chút gì đó nên đột nhiên đề nghị:

- Chúng ta chơi ném tuyết đi! – nàng muốn chơi cùng Dực nhi nhưng Dực nhi lại cứ để ý thân phận không dám chơi với nàng.

Thôi Minh Vũ không có từ chối.

Mục Tiểu Văn nói xong quy tắc liền động thủ ngay, mới chỉ hai, ba trận mà nàng đã nhận ra cái quy tắc “không cho phép thụ động” của mình đề ra thật ngu ngốc. Đúng là Thôi Minh Vũ không hề thụ động, hắn cứ đứng đó duỗi tay bốc lấy một đồng tuyết nhỏ rồi nắm chúng thành những hòn tuyết tròn, một bên né một bên phản công tới tấp lên người Mục Tiểu Văn khiến cho nàng không kịp né tránh.

Dù làm cách nào cũng tránh không được, Mục Tiểu Văn có lúc khóc không ra nước mắt. Nhưng cũng may, ném vào người không có đau lắm.

Cứ thế, những hòn tuyết cứ ném qua ném lại vù vù trên nền đất tuyết trắng, coi như là lưu lại một kỷ niệm. Chơi một hồi, cả người bắt đầu có điểm nóng ran nên đã muốn ngừng lại, nàng mỉm cười đi tới bên Thôi Minh Vũ thì phát hiện xa xa Lý Vân Thượng và Khinh Phong đang đi tới. Theo điều kiện phản xạ, nàng vội vàng trốn sau lưng Thôi Minh Vũ, chỉ lộ ra nửa cái đầu.

Khinh Phong làm như vô tình nhìn về phía bên này, do dự như muốn tới gần. Không gian im lặng một hồi rồi mọi thứ lại trở lại bình thường như cũ. Sau khi xác định bọn họ rời đi, nàng mới thuận miệng hỏi:

- Bọn họ muốn làm gì? – tại sao lúc nào cũng thấy họ ở cùng nhau vậy?

- Chuyện này không liên quan tới người! – Thôi Minh Vũ thản nhiên nói.

Đúng vậy, chuyện này không liên quan tới nàng. Lời này làm cho trái tim được một mảnh thanh thản, sau này tất cả mọi thứ ở nơi này không có liên quan tới nàng và cũng không phải là việc của nàng nữa.

90. Q.1 - Chương 91

Lúc về tới Phương phủ thì trời cũng đã khá muộn. Tâm đã quyết nên bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Xa xa nhìn thấy Phương Mặc đang đứng lặng trong đình, một tia không đành lòng xoẹt ngang qua trái tim rồi len lỏi vào trong sự vui sướng vì sắp được rời đi của nàng.

- Phương Mặc! – khuôn mặt Mục Tiểu Văn vì trời giá rét mà hơi tái nhưng vẫn không giấu được thần thái bên ngoài. Rốt cuộc thì nàng vẫn phải nói tới chuyện này, còn Phương Mặc thì nàng chỉ biết nói một tiếng xin lỗi với hắn mà thôi.

Phương Mặc mỉm cười ầm ập, vươn tay áp lên hai bên má của nàng, đợi tới khi khuôn mặt nàng có chút hồng hồng và lòng bàn tay mình bắt đầu chuyển lạnh thì hắn mới buông tay sau đó xoa đầu nàng, rồi hắn lại ôm nàng vào lòng.

Lực đạo rất lớn, hoàn toàn không giống với hình tượng ôn nhu trước kia, cứ như hắn muốn đem nàng hòa vào trong thân thể mình vậy.

- Phương Mặc? – Mục Tiểu Văn thở không xong, khó khăn lắm mới mở miệng gọi tên hắn. Nàng định nói ra nhưng lại bị gương mặt ầm ập của hắn ngăn lại, tâm tình vừa có chút bình tĩnh lại trở nên nhốn nháo. Nhưng bây giờ không nói thì biết tới khi nào nói đây?

Rốt cuộc thì Phương Mặc cũng buông ra rồi kéo Mục Tiểu Văn ngồi xuống bên bàn, hắn nhìn nàng chăm chú thêm một hồi nữa rồi mới nói:

- Tiểu Văn, ta đã mua một căn phòng bên ngoài thành cho nàng, nàng muốn rời đi nhưng trước khi đi tới nơi nào đó thì cứ theo ý ta đã. Nàng yên tâm, không có người tìm thấy nàng đâu! Nếu nàng muốn bước

chân vào giang hồ cũng được, ta sẽ phái thêm mấy người hầu đáng tin cậy có võ công cao cường, trên đường đi bọn họ sẽ bảo vệ nàng. Đợi ọ chuyện xong xuôi ta sẽ tới tìm nàng.

Nói xong, Phương Mặc dừng lại rồi nhìn về phía Mục Tiểu Văn như có chút khẩn trương. Mục Tiểu Văn giật mình, chẳng phải hắn vẫn không muốn cho nàng đi sao? Vì sao lại đột ngột thay đổi chủ ý như vậy? Những câu chữ mà nàng chuẩn bị chu đáo trước đó giờ trở thành vô dụng rồi, mờ mịt một trận, cuối cùng nàng cũng lơ mơ nghĩ tới một vấn đề:

- Vậy thì thiếp của ngươi thì sao?

Phương Mặc thở phào nhẹ nhõm, mặt mày trông cũng có vẻ vui mừng hơn:

- Nếu như câu trả lời không thuyết phục thì chắc nàng cũng không muốn nghe đâu. Câu hỏi của nàng thật sự khiến cho người ta vui vẻ đó. – sau hắn lại nghiêm mặt nói. – Chuyện của ta thì tự ta sẽ giải quyết được, ta nợ thì ta sẽ trả lại. Tiểu Văn, ta chỉ muốn được ở cùng nàng. Nàng không muốn thì ta không bức nàng, nhưng ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng đợi cho tới một ngày nàng hồi tâm chuyển ý.

- Phương Mặc...

- Phương Mặc ta muốn có được Tiểu Văn! – như tuyên thệ, Phương Mặc cắt ngang lời Mục Tiểu Văn nói, con người thâm tình lộ rõ sự kiên quyết.

Mục Tiểu Văn lại một lần nữa giật mình, tuy đã nghe như vậy nhiều lần nhưng lần nay nghe được vẫn cảm thấy rung động. Trong ấn tượng của nàng thì hắn vốn là một hoa hoa công tử phong lưu, ngay từ đầu đã là như vậy. Đương lúc nàng còn thất thần thì Phương Mặc lại mở miệng nói chuyện.

- Tiểu Văn, sáng sớm ngày mai, nhị diện hạ sẽ trở thành hoàng đế của Lưu Vân quốc.

Cái gì?

- Hoàng thượng thoái vị, nhị hoàng tử lên chấp chính. Mộc đại nhân mất đi chức vị tể tướng bị bắt giam vào lao ngục. Đại hoàng tử vì nôn nóng muốn kế vị mà cấu kết với hoàng tử Thương quốc âm mưu đoạt ngôi lập tức bị truất đoạt danh vị Trữ quân.

- Phương Mặc, người... người đang nói cái gì vậy? – mỗi câu mỗi chữ lạnh nhạt thờ ơ cứ như đang kể chuyện cổ tích vậy.

- Tiểu Văn, Mộc đại nhân cố gắng giấu diếm nàng bởi vậy nàng không biết gì sẽ không bị liên quan. Mộc đại nhân và nhị diện hạ đối đầu với nhau từ rất lâu, nay đã có đường lui, nàng không nên lo lắng cho ngài ấy.

Phương Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng và đem tất cả mọi chuyện nói ra. Những chuyện bí mật, những mâu thuẫn phức tạp bắt đầu manh nha từ vài chục năm trước, hết thảy mọi thứ được chiêu cáo khắp thiên hạ và chờ đợi ngày nó chấm dứt.

Mục Tiểu Văn vẫn ngây ngẩn ngồi đó, lúc này nàng không thể nào nghĩ thông suốt.

- Tiểu Văn, tuy không có tình cảm gì nhưng nhị hoàng tử đối với nàng như vậy cũng không phải là trở mặt hoàn toàn. Chuyện Mộc đại nhân yêu thương con gái khắp nơi đều biết nhưng ngài ấy lại để mặc nàng bị nhục nhã, khi dễ, có bao giờ nàng nghĩ lý do vì sao không? Khinh Phong vốn là hoàng tử của Thương quốc, chưa từng gặp mặt hoàng thượng nhưng lại có mối quan hệ với nhị hoàng tử, nàng không có nghĩ tại sao ư?

Thời gian dường như ngưng trệ!

Rốt cuộc Mục Tiểu Văn từ trong hoảng hốt cũng tỉnh táo lại:

- Sao... sao có thể như vậy?

Phương Mặc ngồi kể lại chi tiết cho nàng nghe. Nguyên lai hắn cùng với Lý Vân Thượng từng cùng nhau tại một thôn nhỏ và theo lời hắn kể thì là chuyện mười năm trước, cũng chính là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện.

Năm đó nhị hoàng tử chỉ đơn độc đề phòng với ý định giết chết mình của hoàng thượng, mà trái tim nhỏ bé mà chịu đựng sự phản bội từ người dân và thậm chí cả người thân cận khiến hân hận thấu xương, sau đó lập một tổ chức ám sát bên ngoài ám hại hân.

Hiếu được thánh ý, người trong cung ra sức mà đề phòng nhưng lại tại thời điểm không ngờ nhất, lại tình nguyện thích khách vô cùng dễ dàng lọt vào hoàng cung làm mưa làm gió, mặc dù là vũ nhục uy nghiêm nhưng không thể buông tha cho nhị hoàng tử.

Mặc dù hoàng hậu cố gắng bảo vệ con mình, thậm chí không để ý tới mặt rồng giận dữ mà mạo hiểm hạ lệnh tri di cứu tộc trừ tính làm loạn triều chính nhưng vẫn không thể nào làm rung chuyển được thánh ý của hoàng thượng.

Trong mật chỉ của hoàng thượng, Mộc tể tướng là người được tin tưởng nhất, hạ lệnh cho tất cả thuộc hạ bên cạnh ám sát, bên cạnh đó còn duy động thêm lực lượng bên ngoài trợ lực.

Một bên hoàng hậu, một bên tể tướng, một cuộc chém giết đẫm máu diễn ra trong bí mật.

Một đứa nhỏ mười tuổi muốn chạy và chạy để trốn thoát khỏi lưỡi kiếm của bọn thích khách nhưng không thể nào thoát khỏi việc chứng kiến những cảnh tượng mà đáng ra một đứa nhỏ như hân không phải nhìn.

Hân mở to mắt mà nhìn từng người từng người ngã xuống đất chết đi. Nào nữ nương yêu thương, cung nữ dịu dàng rồi những thị vệ trung tâm... Một khắc trước người thị vệ còn ôm lấy hân thoát khỏi đám thích khách, kiên định mà nói sẽ bảo vệ hân cả đời thì một khắc sau người đó đã nằm trong vũng máu; trước lúc trút hơi thở cuối cùng thị vệ còn cố dùng lấy chút khí lực mà giục hân chạy mau đi.

Quân chủ thánh minh, ý trời không thể cưỡng, yêu nghiệt thì sẽ do trời định đoạt, nói thẳng ra tất cả những việc này hoàn toàn vì muốn giữ sự oai nghiêm ặt rồng mà thôi.

Ngài không công khai trước mặt thiên hạ giết chết nhị hoàng tử mà khiến hân chết vì bị trời trừng phạt, chết vì bị ám.

Bởi thế, nhị hoàng tử chịu đựng không nổi nên lập tức muốn trốn thoát, ngược lại hân chính mắt mình nhìn thấy những người xung quanh mình bị giết, bị lăng trì.

Thừa dịp hỗn loạn bọn bọn phú thương bắt cóc vị tiểu hoàng tử có khí chất của một thiên tử này rồi bán hân vào một kỹ viện làm nam kỹ có tên “Vân Hà”, cả đám người cười cợt thường thức bộ dáng hoảng sợ mà vẫn cố gắng lùi về sau của hân.

Một tiểu cô nương bình dân có tướng mạo thiện lương đã chạy tới len lút cứu hân ra, nhưng lại đưa hân tới nơi có rất nhiều những đứa trẻ cũng mất người thân và bọn chúng cứ thế mà ném đá, nhổ nước miếng lên người hân.

Sự thương tổn này thực sự rất tàn nhẫn!

Mặc dù chuyện này sau được tra ra rõ ràng, rốt cuộc nhị hoàng tử vẫn còn sống nhưng không còn cái tính tình và bộ dáng làm cho thiên hạ đồn đãi kia nữa.

Lúc Phương Mặc chơi đùa cùng hân, Phương Mặc đi tìm cả nửa ngày trời mà vẫn không thấy hân đâu; lúc mặt trời xuống núi thì mới phát hiện hân đang ngồi thu lu, lẳng lặng trong một hốc cây tối thui tự lúc nào.

Phương Mặc thương hân, dùng đủ mọi cách để làm cho hân vui vẻ; khi Phương Mặc dắt tay hân đi ra chỗ sáng thì hân lại giãy nảy kháng cự.

Những ngày đó Phương Mặc nhớ rất rõ, và bắt đầu từ lúc đó hân quyết tâm vĩnh viễn sẽ trở thành bằng hữu của nhị hoàng tử, vì bạn hân không tiếc cả mạng sống, tuyệt đối không chối từ bất kỳ một yêu cầu, đề nghị nào.

Trưởng thành một chút, Đại hoàng tử được khâm định làm Trữ quân còn Lý Vân Thượng thì lại có một thái độ khác thường, chủ động rất nhiều. Cưỡi ngựa, bắn tên, chiến thuật trị quốc, mưu lược quân sự, mỗi một cử động của hân làm cho người ta hoảng sợ.

Mặc dù trong lòng hoàng thượng rất bất an nhưng nghĩ rằng có Trữ quân làm tấm bình phong bảo vệ khá tốt, đồng thời ngài cũng áy náy vì chuyện năm đó nên cũng để mặc hấn muốn làm gì thì làm. Phương Mặc biết, Lý Vân Thượng muốn đoạt ngôi vị hoàng đế.

Đại hoàng tử thông minh và cương nghị vốn là sự lựa chọn tốt nhất của hoàng thượng cho vị trí Trữ quân, mà người trong triều cũng không ít người ủng hộ cho nên kế hoạch của hoàng thượng có lẽ đã thành công nếu ngài không lấy việc truyền ngôi xem như một trò đùa được vây xung quanh bởi những lời tương truyền dân gian. Hoàng thượng không cho hấn thì hấn sẽ đoạt lại.

Mộc tể tướng ra mặt ủng hộ cho đại hoàng tử nên thế lực rất mạnh, vì hận hấn nhưng lúc đó không có cách nào động tới Mộc tể tướng nên Lý Vân Thượng mới xuống tay với ái nữ của ngài. Lần gặp nhau tại vách núi đó hoàn toàn được dự tính từ trước.

Hấn vốn tưởng phải mất một thời gian mới đoạt được tâm hồn thiếu nữ của Mộc tiểu thư nhưng không ngờ Mộc Tiểu Văn lại đối với hấn vừa thấy đã yêu nên có rất nhiều việc vượt ngoài dự định.

Nói tới đây, khoe miệng Phương Mặc vùng lên:

- Lần đó ta vì có việc nên không đi, không ngờ sau này không có cơ hội gặp mặt thiên kim tiểu thư của tể tướng. Nàng từ đó về sau chỉ để cho duy nhất một mình thấy mặt, ta vì tò mò muốn gặp một lần nhưng làm sao cũng không thực hiện được. Mà thư cầu thân đều bị gửi trả lại hết.

Mộc Tiểu Văn im lặng.

Phương Mặc còn kể rất nhiều chuyện khác. Mộc Tiểu Văn yêu tới mức si mê nhưng Lý Vân Thượng lại không có nửa phần cảm động. Hấn cưới Thạch Lan, Ngũ Lệ rồi còn dựng Liên Nguyệt uyển cho Nguyệt Cơ chính là cố ý làm cho nàng tổn thương.

Do bản tính nàng ác độc, mắt lạnh khiến ọi người đều có hận ý. Cũng may nàng bao che cho Lý Vân Thượng, mặc dù Tể tướng đại nhân biết một số việc nhưng nàng lại giấu quá nhiều nên trong lúc vô tình đã giúp Lý Vân Thượng rất nhiều chuyện.

Mộc đại nhân và nhị hoàng tử đối đầu nhau lúc đầu chỉ có người trong cuộc mới biết sau đó có giấu cách nào cũng không được nên mọi người đều biết hết.

Nhưng người ta cũng chỉ biết nhị hoàng tử tính tình kiêu ngạo, ngang ngạnh không thích Mộc tiểu thư nên mới như thế. Ngay cả Mộc tể tướng cũng tưởng rằng hấn ghi hận mình chuyện năm đó thôi chứ chưa từng nghĩ rằng hấn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế.

Vì muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế, Lý Vân Thượng không ngại mất đi một thứ gì. Hấn có tư giao với hoàng tử Quý Tử Khinh của Thương quốc, hấn nói nếu có thể giúp hấn leo lên được ngôi vị hoàng đế thì hấn sẽ để cho hoàng tử Thương quốc tùy ý điều dùng quân đội khi cần và cũng có thể đem thiên kim của tể tướng giao cho hoàng tử.

Dù sao thế lực của tể tướng cũng sụp đổ nhưng khả năng hiệu triệu hồi các tài phú và quân đội của tể tướng không thể coi thường được.

- Nàng cũng biết Mộc Tiểu Văn có một huynh trưởng? – đột nhiên Phương Mặc hỏi.

Mộc Tiểu Văn lắc đầu. Trong ấn tượng của nàng hình như là có một người như vậy, hình như tuổi còn rất trẻ, tình nguyện vì đất nước mà đóng quân nơi biên cương nhưng nàng không nhớ rõ tên hấn. Nàng đang định hỏi Phương Mặc thì Phương Mặc lại mỉm cười:

- Không sao, nàng không phải là muội muội thật của hấn thì không cần nghĩ tới mấy chuyện đó.

Vua của Thương quốc là một kẻ táo bạo đa nghi, hung ác tàn nhẫn, hấn có những tham vọng lớn và rất thích được xâm lược. Mơ ước của hấn là chiếm được Lưu Vân quốc nên chiến sự giữa hai nước không ngừng diễn ra.

Hấn ta cố ý để cho Quý Tử Khinh kế thừa hoàng vị nhưng điều kiện chính là sau này phải làm cho Lưu Vân quốc cúi đầu xưng thần.

Để làm được như vậy thì Quý Tử Khinh phải lấy chi nữ của Mộc tể tướng là Mộc Tiểu Văn, có được trái tim của nàng, và cuối cùng là nắm được điểm yMộc tể tướng.

Nói là lấy chi bằng nói là đoạt, đoạt thì mới có thể làm cho tể tướng bị quấy nhiễu bởi hiểm nghi cầu kết với bên ngoài.

Hoàng tử Tử Khinh dùng tên giả là Khinh Phong tới Lưu Vân quốc, đối với chuyện cầu thân cũng không có mấy nhiệt tình hay sự chân thành.

Cái tin Văn nương nương sau khi ngã xuống vực đã không còn lưu luyến si mê nhị hoàng tử nữa được mật báo vào hoàng cung Thương quốc, ba lần bảy lượt Khinh Phong bị thúc giục mau tiến hành kế hoạch.

Bị thúc giục, Khinh Phong lại biết được kế hoạch của Lý Vân Thượng nên hắn có âm mưu bí mật cầu kết. Hắn giúp Lý Vân Thượng leo lên ngôi vị hoàng đế sau đó Lý Vân Thượng xuất binh giúp hắn chiếm ngôi vua Thương quốc. Về phần chi nữ của tể tướng thì Khinh Phong dự định sẽ giết nàng để tránh một lần nữa bị thúc bách.

Mục Tiểu Văn nghe mà toát ra mồ hôi lạnh. Thì ra người mà nàng luôn gọi là Khinh huynh kia lại muốn giết nàng. Hình ảnh một đứa bé lúc giận hờn được sủng nịnh tràn về trong tâm trí Mục Tiểu Văn khiến cho lòng nàng chua xót.

- Khi biết nàng chính là Văn nương nương ta quả thực rất tò mò. Ta muốn trêu đùa nàng, đứng ở một nơi bí mật gần đó quan sát nàng nhưng lại phát hiện nàng rất đáng yêu và lợi hại. Đợi tới khi ta phát giác được tình cảm của chính mình thì mọi thứ đã lún quá sâu, ta có rút ra cũng không được nữa. – Phương Mặc nhớ lại những ngày đó, đáy mắt nhuốm một màu hoài niệm. – Ta sợ nhị điện hạ phát hiện nên tìm mọi cách đi khắp nơi giấu diếm cho nàng. Nhưng nhị điện hạ là người không tò mò về người khác nên chấp nhận một Mục Mộc đeo mặt nạ chứ không hề động thủ. Khinh Phong thì ra sức tra tìm, Thanh Y không nghe lệnh của hắn nên hắn sử dụng các thế lực khác ở Lưu Vân quốc. Người của ta đỡ không được nhưng lại có thêm người ở hai nơi tới để tương trợ. Đó chính là tể tướng đại nhân và đại điện hạ.

Mục Tiểu Văn càng nghe lại càng sờn tóc gáy, thì ra cuộc sống vốn dễ dàng, nhẹ nhàng này lại có nhiều dòng chảy ngầm như vậy.

- Mặc dù ta và nhị điện hạ là bạn tốt nhưng nếu hắn vô tình đối với nàng thì ta tuyệt đối sẽ không để nàng rơi vào tay hắn. Nhưng nàng thì.. lúc nào, ở đâu cũng đều lưu tình với hắn...

- Ta không thích hắn! – Mục Tiểu Văn vội cắt ngang lời Phương Mặc. Chuyện này hình như nàng đã từng nói cho Phương Mặc nghe một lần rồi.

Đôi mắt Phương Mặc thoáng chớp sáng lên nhưng ngay sau đó lại trở nên nhợt nhạt. Hắn khẽ cười:

- Nàng không thích hắn nhưng cũng không thích ta! – ngừng lại một chút, hắn lại nói tiếp. – Mấy năm qua, ta vẫn luôn giúp nhị điện hạ dàn xếp, mọi chuyện đã đâu vào đấy, ta chưa từng muốn một người nào mang đại ân với ta cả. Chỉ e, bây giờ đã động thủ, sáng sớm ngày mai mọi thứ sẽ biến thành tro bụi.

Chuyện của ta đã xong chỉ cần đứng ở phía sau im lặng quan sát mà thôi. Tiểu Văn, ta biết nàng nhất định sẽ lo lắng cho vợ chồng tể tướng. Bọn họ đối đãi với nàng không tệ, nàng lo lắng là điều tất nhiên.

Nhưng đây chính là số mệnh của bọn họ, tránh không được, hưởng hồ dựa theo công trạng bao nhiêu năm nay tính mạng của họ sẽ không bị nguy hiểm, điểm này nàng không cần lo lắng.

Bây giờ thế cục thay đổi, nàng không còn phủ tể tướng để về, cuộc sống sau này nhất định sẽ rất khó khăn, đây chính là lúc nên chạy đi. Biển rộng trời cao, nàng có thể được tự do theo ý mình muốn.

Mục Tiểu Văn cúi đầu lên tiếng, nàng cảm giác có điểm nào đó không đúng nhưng không thể nào nói ra được.

- Hoàng thượng không biết sao?

- Khi hoàng thượng biết thì quay về trời rồi, hoàng hậu luôn âm thầm ủng hộ nhị hoàng tử.

- Vậy đại hoàng tử sẽ thế nào?

- Thân là Trữ quân mà không biết đủ, tư thông cùng ngoại địch âm mưu soán vị nhất định sẽ bị phế truất địa vị Trữ quân giao vào địa lao, chuyện sau đó thì chưa một ai biết được.
 - Sao lại như vậy? Những đại thần luôn ủng hộ hẳn không làm gì sao? – Mục Tiểu Văn khiếp sợ.
 - Người ta tìm được một bức thư, vật chứng có đầy đủ, đại thần cũng bất lực!
 - Bức thư? – đúng vậy, đây chính là điều mà nàng còn đang mơ hồ lo lắng đến.
 - Đúng vậy. Đó chính là tín vật mà hoàng thất Thương quốc dùng để thông tin liên lạc với bên ngoài. Bức thư này được phết lên một thứ keo đặc chế từ một loại thuốc nước, chỉ cần chủ ý tặng ột người nào đó thì mùi hương này trong vòng nửa năm không có cách nào biến mất. Ngày ấy Khinh Phong vô tình nghe thấy rồi nắm được bí quyết làm lại tín vật kia nên kế hoạch của chúng ta tiến hành nhanh hơn một bước.
 - Nếu vậy... phải qua tay một người trung gian? – giọng của Mục Tiểu Văn có chút run rẩy.
 - Người trung gian không có quan hệ gì, chỉ có người được tặng mới mang mùi hương này.
- Quả đúng là như vậy, Khinh Phong đưa cho nàng, nàng giao cho đại hoàng tử và nàng sẽ bị liên lụy. Kinh ngạc một hồi lâu, chân như muốn nhũn ra nhưng nàng gượng đứng lên, lảo đảo chạy ra bên ngoài.

91. Q.1 - Chương 92

Chạy vào phủ đại hoàng tử, gia nhân còn chưa kịp thông báo thì nàng đã chạy thẳng vào thư phòng. Nàng nhìn thấy một bóng người tao nhã đứng chấp tay, lưng quay về phía nàng, người ấy đang nhìn một bức trang. Dáng người vắn cao lớn, thông dong như cũ, cứ như bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng không ảnh hưởng hay vấy đục đến hẳn.

Nghe thấy tiếng động hẳn xoay người lại, lúc thấy Mục Tiểu Văn, hẳn như biết trước liền mỉm cười:

-Nàng đến rồi!

Trong lòng Mục Tiểu Văn có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói nhưng tất cả lại cô đọng thành một câu run rẩy:

-Tại sao người lại nhận lá thư kia?

Nàng nhớ mang máng khi hẳn nhận lá thư, bây giờ nghĩ lại, hẳn là hẳn đã sớm biết rồi.

Nụ cười của Lý Vân Hạ vẫn tươi sáng, dịu dàng như vậy:

-Không phải nàng từng khuyên ta, muốn sống một cuộc sống như thế nào thì hãy cố gắng thử một lần sao?

-Sao có thể...

-Điện hạ vốn là một người tao nhã, nhất định là thích tiêu điều tự tại, một mỗi thì chỉ cần ngồi chong đèn viết một bức thư cho bằng hữu, nếu bắt ép chính mình ở chỗ cao lạnh lẽo này chẳng phải sẽ buồn bức cả đời sao? – về mặt Lý Vân Hạ vô cùng thoải mái nhắc lại những câu trước kia Mục Tiểu Văn nói với hẳn, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng mà ấm áp.

Mặc dù đang trong hoàn cảnh nghiêm trọng này nói vậy là hơi quái lạ nhưng Mục Tiểu Văn không nhịn được mà nở một nụ cười. Lý Vân Hạ quả nhiên là một người ung dung lạc quan khiến cho người ta không tự chủ được mà bị lây.

Sau một lúc trầm mặc, Mục Tiểu Văn nói>-Thật sự không cần công lao những năm qua?

-Rốt cuộc cũng có thể giải thoát. – Lý Vân Hạ gật đầu.

-Người sẽ bị nhốt vào đại lao.

-Chuyện này chỉ là tạm thời, sau khi đại cục bình ổn thì ta chỉ cần tính toán một chút là có thể bình yên ra ngoài, trở thành một vương gia tiêu dao. – dừng một chút, Lý Vân Hạ lại nói thêm. – Tể tướng địa nhân cũng sẽ không sao, ngày ấy cáo lão hồi hương, nàng không cần lo lắng.

-Ừm! – Mục Tiểu Văn hạ giọng đáp rồi lại im lặng. Ý định này của cha mẹ nàng có thể hiểu, nhưng người hào hiệp trước mắt đây lại làm cho nàng ngạc nhiên. Có người dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy một vật, còn có người thì không quan tâm tới bất cứ cái gì. Lý Vân Thượng ơi Lý Vân Thượng, người leo lên được ngôi vị hoàng đế có hấp dẫn thật không? Đối với sự thân nhiên, ung dung của đại hoàng tử thì ta thấy sự cố gắng của người trở nên thật buồn cười.

Đại hoàng tử đã có được những gì mà hắn muốn. Bản thân nàng cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi. Không biết sau này gặp nhau sẽ thế nào, nhưng không còn thân phận quân chủ, có lẽ hai người đối diện nhau sẽ thoải mái hơn, thân thiết hơn một chút. Hai người nhìn nhau, bất tri bất giác cùng cười vui vẻ.

Trong lúc đó, mây mù thay đổi. Có người thành công chưa chắc nhất định đã có người thất bại. Rõ ràng đó là một cục diện vui mừng! Lúc đêm khuya gần rạng sáng, cơn gió đông thổi bay mọi thứ trong sân viện. Khi yên tĩnh, đứng ở trong phủ cũng nghe được những thanh âm rõ ràng, bỗng nhiên thấy người lạnh lạnh.

Nhà hoàn mang tới một lò lửa, thư phòng trở nên ấm áp hơn nhiều. Nàng ngồi trò chuyện với Lý Vân Hạ, biết được ngày mai hoàng thượng sẽ thoái vị, những đại thần ủng hộ nhị hoàng tử đã bắt tay vào việc dẫn dắt dư luận, thông qua nhiều cách mà tăng uy tín của hoàng đế mới ở khắp nơi. Mà khi đại hoàng tử nói tới chuyện này khóe miệng còn có ý cười, cứ như là một nhà sử học đang nói về chuyện xưa với người khác, thân nhiên mà bình phẩm. Khi nói tới nhị hoàng tử, trên gương mặt hắn còn mang theo nhiều phần yêu thương, ấm áp.

Thiên hạ có tan nhất định sẽ hợp, hợp rồi cũng có ngày tan. Thế cuộc đã suy trì mấy trăm năm, các nước cường thịnh đã bắt đầu ngo ngoe ngóc đầu dậy, mà một người theo tư tưởng Nho gia như đại hoàng tử dĩ nhiên không ứng nổi với những âm mưu, thủ đoạn tranh giành đổ máu này. Đó chính là những điều hắn nói.

Một lần nữa Mục Tiểu Văn ngạc nhiên phát hiện ra, đại hoàng tử trước mặt mình quả nhiên là một thân sĩ có trí tuệ rộng lớn. Mà nàng không ngờ nhất là hắn lại chọn tự do tự tại, làm chủ chính mình, cũng không oán hận hay phẫn nộ gì nhị hoàng tử.

Bị thái độ của hắn làm ảnh hưởng, nghĩ tới chuyện Kinh Phong tìm mọi cách ám hại mình, nàng cảm thấy lòng chưa xót nhưng rất nhanh chóng mỉm cười, tâm cũng dần thoải mái hơn. Còn khoảng một canh giờ nữa là tới hừng đông, nàng ngồi xuống cố gắng tiêu hóa cục diện biến hóa thành linh kia. Nàng muốn chờ tới hừng đông để đi gặp cha mẹ mình một lần rồi sẽ xét xem có có nên thay đổi quyết định rời đi hay không?

Tuy nói là không đoạt vị không vấy máu nhưng quân đội thì được huy động đông đảo. Bên ngoài thì tĩnh lặng, hết thảy đều được an bài chu đáo, chỉ chờ có đêm nay thôi. Lúc ngày mới bắt đầu, xa xa như có tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân rầm rập từ hoàng cung truyền đến, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh những bông tuyết bị thổi bay khỏi mặt đất. Phủ đại hoàng tử cách hoàng cung khá gần nên dĩ nhiên là có thể nghe được còn bên trong thành thì có vẻ xa hơn, hình như mọi thứ vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ say.

Lần đầu tiên Mục Tiểu Văn đối mặt với tình huống này, mặc dù đã chuẩn bị về tâm lý nhưng vẫn không tránh được chút chấn động. Lại gần cửa sổ, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh từ xa xa, tâm tình nàng bị kích động.

Cuối cùng thì trời cũng sáng, động tĩnh trong hoàng cung chậm rãi biến mất, hoàng thành lặng lẽ tĩnh lặng.

Quay đầu nhìn Lý Vân Hạ một cái, cho dù nàng đã biết chuyện vào đại lao chỉ là tạm thời nhưng nghĩ tới chuyện hắn là một hoàng tử mà phải chịu cảnh ngục tù... nàng vẫn không đành lòng được. Nhưng khi còn bé nhị hoàng tử phải trải qua rất nhiều khổ cực lớn hơn nhiều, ý nghĩ ấy cứ nhảy vào trong đầu nàng. Bỗng nhiên nàng thấy buồn cười, tới lúc nào nàng có thể từ lạnh lùng mà chuyển sang trêu chọc Lý Vân Thượng đây?

-Trời đã sáng rồi. ta cũng nên quay về phủ Tể tướng, tránh để họ tới phủ nhị hoàng tử tìm ta. – thân là thiên kim tiểu thư của tể tướng, cha gặp chuyện, bản thân nàng không thể nào đứng một bên được. Nàng

cười tươi rồi mở canhs cửa bước ra ngoài.>Lý Vân Hạ cũng mỉm cười, lịch sự tiễn khách ra khỏi cửa.

Bỗng nhiên từ cửa chính truyền đến những tiếng hỗn loạn, hai người đứng lại nghi hoặc nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng nhìn tới phía chuyệu vừa mới xảy ra.

-Bắt cho ta! – hai đội thị vệ xông vào, một người chỉ huy phất tay lên ra lệnh, lập tức có hai người nhanh chóng đi lên bắt lấy Lý Vân Hạ và Mục Tiểu Văn.

Tới nhanh đến vậy sao? Hơn nữa còn rất thô lỗ.

Hai người còn đang nghi hoặc thì người chỉ huy nói:

-Trước hết giam đại hoàng tử vào trong phủ còn nhốt Văn nương nương vào tử lao.

Mục Tiểu Văn ngơ ngàng.

Lý Vân Hạ vốn là hoàng tử, thân phận tôn quý bị giam lỏng là đúng rồi, nhưng sao nàng lại bị giam vào tử lao chứ?

-Tại sao? – giọng nàng pha chút khó tin.

-Không phải các người bắt sai người chứ? – Lý Vân Hạ cũng nhũu mày, trầm giọng hỏi.

-Văn nương nương tư thông với ngoại địch, có Cổ minh phiến (1 loại quạt) làm chứng cứ! – vừa nói một người vừa đi tới đẩy Mục Tiểu Văn một cái, lập tức cây quạt mà Thôi Minh Vũ tặng cho nàng rơi xuống. Cây quạt không lớn, trong rất tinh xảo nên nàng cũng học theo người cổ đeo nó bên người, bây giờ thì nó rơi ra nằm trên đất.

Mục Tiểu Văn loạng choạng mãi mới đứng vững được, cố giữ cho giọng mình thật cứng:

-Đây là lễ vật người khác tặng cho ta, sao có thể nói là vật tư thông giúp địch được chứ?

Người chỉ huy không nói gì, cúi xuống nhặt cây quạt lên xem xét một lúc, tay hất vung lên, thị vệ liền áp giải Mục Tiểu Văn ra ngoài. Mục Tiểu Văn khó hiểu cổ giãy dụa, tại sao cây quạt mà Thôi Minh Vũ tặng nàng lại là vật chứng bán nước chứ? Làm gì có loại chứng cứ như vậy?

Khi bị áp giải vào tử lao ẩm thấp, Mục Tiểu Văn không thể nào áp chế nỗi sợ hãi mà run lên bần bật. Lần vào tử lao này không chỉ đơn thuần là để ai đó trút giận mà nó thực sự có liên quan tới âm mưu chính trị. Chuyện nàng luôn muốn né tránh cuối cùng lại cứ quẩn lấy chân nàng kéo nàng chìm xuống, làm sao có thể hiểu được chuyện hoang đường này chứ?

Cửa lao vang lên chuỗi âm thanh “rắc rắc” của khóa xích, Mục Tiểu Văn ôm hai vai ngồi sụp xuống góc. Cơ thể nàng không chịu được lạnh, nàng lại sợ bóng tối, chỉ khi ngồi thu mình trong một góc nhỏ nào đó thì may ra mới có cảm giác ấm áp hơn một chút. Nghĩ tới những điều thị vệ nói, nhớ lại lúc Thôi Minh Vũ mỉm cười thân nhiên đưa cây quạt ỉnh, bất giác lòng nàng cảm thấy chua xót.

Thì ra chỉ một động tác nhỏ của một người mà cũng chứa đựng những âm mưu kinh khủng đến vậy.

Rốt cuộc thì mọi thứ còn phức tạp tới mức nào nữa đây?

Cha mẹ có còn bình an hay là cũng bị giam vào nhà lao, họ có nghĩ cách tìm tin tức của nàng không? Họ có được Phương Mặc chăm sóc không? Đại hoàng tử có thể qua được biến động này hay không?

Tình thế diễn ra rồi phát triển khiến cho lòng người ai oán. Ai có thể ngờ một người có thân phận, có địa vị, nhiệt tình với mọi người lại bị tống vào tử lao? Buồn cười hơn chính là hôm nay, nàng thật ra mang thân phận gì cơ chứ?

Chính thê của nhị hoàng tử? Không giống.

Thiên kim tiểu thư của tể tướng? Nhanh chóng sẽ bị gỡ bỏ.

Mọi thứ cứ hỗn loạn...

Ngục tốt có lòng tốt đưa tới một cái chần, cuối cùng nàng cũng có thể làm mình ấm thêm. Mặc dù bị nhốt vào tử lao nhưng nàng biết mình sẽ không chết dễ dàng như vậy nên nàng vô cùng bất an chờ đợi diễn biến

mọi chuyện. Nhưng thật kỳ lạ, liên tiếp mấy ngày rồi không có một ai tới đây dò xét. Cho dù những người khác lo chưa xong nhưng còn Phương Mặc, tại sao hắn không đến nói cho nàng biết chân tướng sự việc chứ?

Trong lao không phân biệt nổi là ngày hay đêm, Mục Tiểu Văn ngủ nhưng vì lạnh quá nên lại tỉnh, nàng thử gọi vài tiếng nhưng mặt tên ngục tốt không chút thay đổi. Nàng đứng lên hoạt động một chút trong phòng giam để ấu lưu thông khắp người, sau khi thân thể ấm lên lại ngồi thụp xuống. Mấy ngày đã trôi qua. Cuộc sống càng dài thì càng nhiều áp lực. Lúc nàng cảm thấy chuyện này không thể tiếp tục duy trì sự im lặng thì nàng cũng cảm thấy chính mình sắp phát điên lên rồi.

Lúc nàng tưởng chừng như mình sắp ngã gục thì từ phía cửa lao truyền đến một giọng nói:

-Đưa ta đi gặp Văn nương nương!

92. Q.1 - Chương 93

Phương Mặc, đúng là Phương Mặc!

Nước mắt tràn mi. Tầm mắt bị nước mắt che mờ, cố gắng mãi nàng mới đứng lên được thì liền rơi vào trong cái ôm gắt gao của Phương Mặc.

- Phương Mặc... – trong giọng nói khàn khàn có mùi phẫn uý khuất.

- Tiểu Văn! – thanh âm của Phương Mặc lại càng trầm thấp, hắn kêu lên một tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Dem nàng ôm chặt lấy một hồi, hắn buông ra cẩn thận đánh giá khuôn mặt tái nhợt của nàng, ngón tay khê lướt qua hai bên má, sự tiêu tụy hiện rõ khiến hắn đau lòng không thôi.

Mục Tiểu Văn cảm thấy sự bất an mấy ngày qua được giảm đi phân nửa, sau khi bình tĩnh hơn một chút nàng định hỏi một việc thì lại bị Phương Mặc ôm chặt vào lòng, hắn thì thầm bên tai nàng, giọng nói nghiêm túc:

- Tiểu Văn, tình thế khẩn cấp, bây giờ nàng không nên hỏi nhiều, theo ta đi. Chờ khi ra ngoài ta sẽ nói cho nàng biết. – vừa nói hắn vừa đỡ Mục Tiểu Văn còn đang kinh ngạc đứng lên, giúp nàng sửa sang lại quần áo rồi dắt tay nàng đi ra ngoài cửa lao.

- Tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ, Văn nương nương được phóng thích. – Phương Mặc tram giọng nói hướng về phía ngục tốt đang định xông lên ngăn cản sau đó đi thẳng một mạch về phía trước.

- Đây là tử lao, không có thánh chỉ của hoàng thượng ngự ban đặc xá, dù là kẻ nào cũng không được đi ra ngoài! – ngục tốt tiến lên ngăn cản.

Ngục tốt hai mặt nhìn nhau, không theo quy định mà thi hành nếu hoàng thượng có trách tội xuống thì không ai chịu tội cho hết. Nhưng Phương công tử vốn là người thân cận bên cạnh hoàng thượng, việc này tốt ngục cũng sớm nghe qua nên cũng không thể nào đắc tội với người này được.

Phương Mặc hừ lạnh một tiếng rồi giơ lên lệnh bài một lần nữa:

- Thật sự các ngươi có gan ngăn cản?

Mọi người lại nhìn nhau rồi cuối cùng cũng đành vâng vâng dạ dạ lui ra. Phương Mặc không muốn chậm trễ vội vàng kéo Mục Tiểu Văn đi ra ngoài.

Đi một hồi, nhờ có lệnh bài thông hành mà hai người bình yên đi ra, bên ngoài đã có xe ngựa chờ sẵn. Tuyệt mìn phủ kín đầy trời! Phương Mặc đỡ Mục Tiểu Văn lên xe, giúp nàng khoác thêm một chiếc áo dày rồi dắt nàng ngồi yên trên xe; còn hắn thì ngi phía trước, vung roi lên, một tiếng “Giá” vang lên, xe ngựa chạy như bay rời xa hoàng cung.

Đi tới một tiểu điểm, hần lại nhanh chóng bỏ xe ngựa thay bằng một con ngựa mới. Cầm một bao quần áo trong xe ra, Phương Mặc đỡ Mục Tiểu Văn lên ngựa rồi tự mình nhảy lên, roi quất xuống, con ngựa như mũi tên bắn khỏi dây cung mà lao đi.

Đến một dịch trạm kế tiếp, hai người lại đổi một con ngựa mới, ba lần như vậy, bọn họ cũng tới được phía tây ngoại thành. Mục Tiểu Văn nghe hần dặn dò và nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hần, đáy lòng nàng không nén nổi nghi hoặc. Khi đã rời khá xa hoàng cung, rốt cuộc Phương Mặc cũng có vài điểm nhẹ nhõm, lúc này hần mới giải thích qua cho nàng nghe tình cảnh trước mắt.

Thì ra Thôi Minh Vũ khôn khéo đưa cây quạt cho nàng quả nhiên là bùa đòi mạng. Hần tìm cách thu lòng người và bố trí kế hoạch chu đáo không để một khe hở, mấy ngày này cũng được đại hoàng tử giúp đỡ chu toàn nhưng ngại lại chủ động buông tha cho hơn nửa quyền lực khiến cho kế hoạch vô kế khả thi. Không ai ngờ tới Thôi Minh Vũ lại âm mưu đổ lên người Mục Tiểu Văn.

Mà nguyên nhân hần muốn tính mạng của Mục Tiểu Văn là vì hần cảm giác được sức ảnh hưởng của nàng tới Lý Vân Thượng và hần nghĩ một người muốn vì cha mà báo thù như nàng nhất định sẽ có nhiều cơ hội thành công hơn nhiều người khác. Hần dâng tặng chi mệnh hoàng hậu bảo trì Lý Vân Thượng, quyết không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Nghĩ tới chuyện tính mạng của mình chỉ vì một lý do vô duyên vô cớ kia chút nữa mà mất đi, bỗng nhiên nàng thấy trái tim muốn đông lạnh. Nhớ lại năm tháng quen thuộc với đôi mắt hoa đào kia, bất giác nàng thở dài một tiếng. May mà nàng đã luyện được tường đồng vách sắt nếu không thì làm sao có thể tiếp nhận được những trận đả kích lạnh lùng chết điếng này. Nàng cố nhích lại gần sự ấm áp phía sau lưng rồi bị ôm chặt lấy. Thâm tâm thực sự vui mừng vì .. may là nàng còn có Phương Mặc!

Phương Mặc rất hiểu tâm tư nàng, thân hình nàng chỉ hơi hơi run, hần lên tiếng:

- Đại hoàng tử không có việc gì, những ngày sau này có lẽ sẽ trở thành một vương gia. Dực như cũng không sao, ta biết nàng lo lắng cho nàng ấy nên đã chuẩn bị tốt lắm. Ta nghĩ nàng sẽ không đành lòng mở miệng nói với vợ chồng tể tướng về chân tướng sự việc nên không có đem thân phận thật sự của nàng nói ra. Bọn họ thấy nàng ra nông nổi này nhưng lại không thể cứu, trông lúc hỗn loạn ta đã nhân cơ hội đem chuyện ta muốn đem nàng rời đi nói ra, bọn họ đồng ý và còn bảo nàng phải nhờ cậy vào ta, đợi sau này mọi chuyện qua đi sẽ gặp lại nhau. – nói tới đây, Phương Mặc cười có chút ngại ngùng. – Ta xem như gặp phải người cao tay. Khi nói cho bọn họ biết chuyện, ta chỉ nói ta là hoa hoa công tử, rất dễ khi dễ nàng, tổn thương nàng. Ta phải đem hết công phu ăn nói ra mới lấy được sự tín nhiệm của bọn họ. Hôm nay không có sự ưng thuận của cha mẹ thì nàng chạy không thoát rồi.

- Còn chuyện của ta thì nàng không cần lo lắng, ta đã an bài tốt lắm. Gia tài chia hết cho thê thiếp, nếu ai có ý trung nhân thì cứ việc xứng hôn, còn nếu không có thì cũng được tự lựa chọn cuộc sống mới. May mắn phong tục tập quán của người dân Lưu Vân quốc không có kị nể nhiều nên các nàng cũng không phải không có được một cuộc sống tốt. Tình cảm với ta.. cuối cùng chỉ có thể để các nàng chịu thiệt. Cha mẹ cũng không thiếu một đứa con như ta cho nên đã đuổi ta ra khỏi gia môn. Hôm nay ta đã trở thành một người vô tình vô nghĩa lại là một đứa con bất hiếu, sợ rằng không còn ai dám yêu ta nữa. Nhưng ta có thể đi theo nàng tới chân trời góc bể, nàng có bằng lòng thu nhận một người như ta hay không?

Hần cúi đầu, khí tức ấm áp thổi tới bên tai nàng sớm đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi. Mục Tiểu Văn do dự chốc lát rồi đưa tay ôm lấy cánh tay hần. Phương Mặc vì nàng mà làm những điều này, nàng còn có cái gì chưa thỏa mãn. Tình cảm thì có thể bồi dưỡng thêm, lúc này lại dùng loại không cảm giác mà lấy có qua lại từ chối hần thì không phải quá lạnh lùng rồi sao. Bây giờ, cho dù Phương Mặc muốn nàng gả cho hần thì nàng cũng nguyện ý.

Phương Mặc trở tay cầm lấy tay nàng:

- Nàng sẽ yêu ta chứ!

Mục Tiểu Văn cố nhịn nước mắt xuống rồi dùng sức mà gật đầu, biểu tình rất chân thành.

Lý Vân Thượng, tức đương kinh hoàng thượng không hạ lệnh giết Mục Tiểu Văn nhưng không có nói sẽ thả nàng đi. Phương Mặc cứu nàng ra ngoài thì chính hần cũng mang tội phản bội. Chỉ sợ mọi chuyện bây giờ đã bị phát hiện, hai người lên kế hoạch từ phía tây ngoại thành chạy suốt đêm băng qua một cánh rừng,

khi tới gần một bờ sông, bọn họ quyết định vượt qua. Giục ngựa chạy đi, xa xa nhìn thấy một bãi cỏ lớn, Mục Tiểu Văn nói:

- Đây chính là nơi mà ta được cứu lên!

Phương Mặc ghì chặt dây cương ngựa, thả chậm tốc độ.

- Đây là nơi ta được cứu lên rồi tới thế giới này. – Mục Tiểu Văn nghiêm túc nhìn Phương Mặc, đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới nơi mà mình đã đến với thế giới này với Phương Mặc. Trước kia nàng không đề cập tới, Phương Mặc cũng không có hỏi mà xem nàng như một thôn dân sống dưới vách núi cao chót vót này.

- Ta không phải là người của thế giới này. – qua vách núi này lại là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Sau này, chỉ sợ nàng không thể nhìn thấy nơi này nữa rồi.

Sắc mặt Phương Mặc trở nên thâm trầm, tựa hồ có chút khó hiểu.

Lúc này Mục Tiểu Văn đột nhiên lại tỏ ra nghịch ngợm, xoay người lại rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên khóe miệng Phương Mặc:

- Sau này sẽ kể cho người nghe.

Phương Mặc bất động, Mục Tiểu Văn quay người sang chỗ khác. Thấy hắn vì bị hôn mà ngẩn người, nàng bật cười thành tiếng, tay phải gõ gõ vào năm ngón tay hắn, nhẹ giọng nói:

- Cuộc sống còn dài, sau này từ từ ta sẽ nói với người chuyện của ta. – lúc xoay mặt đi, mặt nàng đã đỏ bừng lên. Tuy ngại ngùng nhưng nàng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Có lẽ, nàng đã yêu Phương Mặc rồi!

Đột nhiên Phương Mặc giật dây cương, “giá” một tiếng, khóe miệng vung lên cao cao ý cười. Gió lạnh dần lui về sau, bất giác trong gió phảng phất ý cười ngượng ngùng của hai người.

Khi chạy tới gần vách núi, bỗng phía sau vang lên tiếng vo ngựa dồn dập. Phương Mặc kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy đội thị vệ hoàng cung đang áp tới gần. Biết chắc sẽ bị phát hiện nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy. Hắn vút một roi quất vào hông ngựa, con ngựa bị ăn đau phóng nhanh về phía trước. Đây coi như là lần đổi ngựa cuối cùng, vì chạy đã lâu, trên lưng còn mang theo hai người, đã không nhanh thì chớ lại còn chậm hơn nhiều so với tốc độ của đội thị vệ đằng sau.

Nhác thấy khoảng cách ngày càng bị thu hẹp, Phương Mặc rút thanh đao bên hông ngựa ra con ngựa điên cuồng hí một tiếng rồi lao chạy đi, tức thì khoảng cách lại được kéo dài ra được một chút. Chạy dọc theo vách núi, Phương Mặc giật mình phát hiện còn có một đội khác từ mặt bên áp tới, ghì dây cương chuyển đầu ngựa lại thấy một đội khác đón sẵn. Rất nhanh, phía sau cũng đuổi tới một đội nữa, cả ba mặt đều bị vây quanh đem hai người ép sát vách núi.

Nhóm thị vệ đột nhiên tránh ra, một người xuống ngựa, chậm rãi đi tới.

Long bào màu vàng sáng rực rỡ không hề che lấp đi tuyệt thế gió hoa.

Lần đầu tiên gặp gỡ, nam tử xinh đẹp tựa như họa nay đã trở nên tôn quý vô cùng; chỉ còn lại một đôi mắt vẫn lộ vẻ mê mang, trí nhớ như bị khai quật.

Ngàn xoay trăm chuyển, bất giác hai người lui về sau hai bước. Nàng siết chặt bàn tay kia, cảm nhận được có một sức mạnh đập lại nắm chặt, cảm giác an tâm hơn rất nhiều.

- Tại sao lại muốn chạy trốn? – Lý Vân Thượng lạnh lùng mở miệng, phong thái vương giả tản mát rõ rệt.

- Khẩu tài (tài ăn nói) của vị thần không bằng Thôi công tử, không thể khuyên được hoàng thượng hồi tâm chuyển ý thả Văn nương nương cho nên mới mang nàng rời đi, mong hoàng thượng đáp ứng. – Phương Mặc quỳ xuống, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

- Nàng tư thông ngoại địch, người lại muốn dẫn nàng trốn đi? Người muốn phản bội trăm sao? – Lý Vân Thượng nổi giận. Nhìn hai người kia tay nắm tay, nhớ tới trước đó không lâu nàng còn yêu mình si cuồng, hôm nay lại thay lòng đổi dạ, chưa bao giờ hắn có cảm giác khó chịu trong lòng như thế này.

- Nàng vốn là thê tử của trăm, muốn giết muốn bỏ đều do trăm định đoạt. Người dựa vào cái gì mà mang nàng chạy trốn?!

Mục Tiểu Văn nhìn thấy trên mặt hắn lúc này đều là vẻ tàn lệ của một quân chủ, trái tim lại hấp thêm một trận băng giá.

Phương Mặc thẳng thắn đối diện, nhìn vào mắt Lý Vân Thượng:

- Dựa vào tình yêu của vi thần đối với nàng!
- Người to gan!
- Mong hoàng thượng thành toàn!

Mục Tiểu Văn cũng dừng cảm mà nhìn thẳng Lý Vân Thượng:

- Hoàng thượng, ta không tư thông giúp địch, không phản quốc, tất cả đều là do Thôi Minh Vũ dùng kế hại ta. Hoàng thượng nếu là người công chính liên minh thì có thể tra cho rõ ràng! – mặc dù biết tâm cơ của Thôi Minh Vũ nhưng việc đã tới mức này đã không còn đường sống quay về nhưng nàng vẫn muốn đánh cuộc một chút. Dựa vào quãng thời gian tiếp xúc trước kia, dựa vào nụ cười hồn nhiên của hắn, dựa vào chút thiện ý của hắn đối với Văn vương vương nàng muốn cược!
- Thôi Minh Vũ là thị vệ thân cận của trẫm, sao có thể vô duyên vô cớ hại người? – Lý Vân Thượng nói.
- Hoàng thượng thật sự không tin ta? – Mục Tiểu Văn thở dài một hơi.
- Không tin! – Lý Vân Thượng không hề do dự mà đáp lạnh lùng.
- Nếu vậy hoàng thượng sẽ giết ta sao?

Lần này Lý Vân Thượng lại trầm mặc không nói gì.

Mục Tiểu Văn mỉm cười, chuyện tới mức này rồi ngược lại nàng thấy tỉnh táo chưa từng có. Xoay người sang chỗ khác, nàng kéo tay Phương Mặc:

- Chúng ta trở về đi, người là công thần, hoàng thượng sẽ không giết người. Ta trở về thì cũng có thể sẽ không bị giết ngay, cha mẹ nhất định sẽ lo cho toàn cho ta. Nếu phản kháng, nhất định sẽ bị thương.
- Nàng trở về sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn dẫn nàng đi! – Phương Mặc kiên định nói. – Hoàng thượng sẽ không tuyệt tình như vậy, nhất định sẽ tha cho chúng ta một đường. – vừa nói, hai người vừa đưa mắt nhìn về phía Lý Vân Thượng.

Nhìn nhau một hồi, Lý Vân Thượng không nói gì, chậm rãi xoay người rời đi.

Tâm hai người thoáng buông lỏng, còn chưa có phản ứng lại thì bên cạnh một người quát lên:

- Phương Mặc lớn mật, cướp đi tử tù, lại còn là thê tử của hoàng thượng. Dám vũ nhục thánh thượng, tội thật đáng chết! – vừa nói tên kia vừa dẫn thị vệ xông lên.

Phương Mặc vùng kiếm ngăn cản cùng thị vệ giao chiến ác liệt. Địch thủ đông đảo, lại còn phải che chắn cho Mục Tiểu Văn nên mấy lần Phương Mặc suýt bị đâm trúng, mấy lần bị ép gần vách núi làm cho người ta sợ thót tim.

Lý Vân Thượng ở một bên lạnh lùng nhìn, giống như không kiên nhẫn, hắn hạ lệnh dừng tay sau đó lệnh cho cung thủ nhắm hướng bọn họ:

- Thúc thủ chịu trói theo ta trở về, Phương Mặc! Ta sẽ không làm khó dễ người.
- Ta và Tiểu Văn sẽ luôn ở bên nhau.
- Phương Mặc, làm như vậy người sẽ không chết! – Mục Tiểu Văn vội la lên rồi chuyển hướng tới Lý Vân Thượng. – Ta trở về với người!
- Nàng sẽ không chết đâu! – trong mắt Phương Mặc tràn đầy kiên quyết. – Ta nói rồi, ta muốn mãi mãi ở bên cạnh nàng! – vừa nói Phương Mặc vừa vọt đi tới, giống như thiêu thân lao vào lửa, tuyệt vọng mà kiếm tìm một tia hy vọng sống. Tốc độ chậm lại, một người đâm vào vai hắn, máu chảy xuống ướt đầm tay áo. Phương Mặc quát to một tiếng đá bay tên thị vệ đi, kiếm lại vùng lên tiếp tục chém giết. Lý Vân Thượng vẫn cứ đứng yên lặng nơi đó.

Sao có thể trở thành tình cảnh sức mùi máu tanh? Tất cả mọi khi nào đã biến thành thế này?

Nước mắt Mục Tiểu Văn chảy ra, nàng quát to một tiếng “Dừng tay” rồi chạy tới đỡ lấy Phương Mặc.

- Cầu xin chàng, chúng ta trở về. Ta yêu chàng, chàng không thể như vậy mà hành hạ ta!

- Nàng nói cái gì? – Phương Mặc mở lớn đôi mắt mờ hồ không chút máu, thanh âm run rẩy.

- Ta yêu chàng! – Mục Tiểu Văn khóc không thành tiếng, ôm chặt hắn, không ngừng nhắc đi nhắc lại ba chữ này. Một khắc thanh kiếm đâm vào vai hắn, trái tim nàng như muốn ngừng đập. Đúng thế, nàng hiểu rõ rồi! Mặc dù tới chậm nhưng một người ngu ngốc như nàng cuối cùng cũng nhận ra được, sự đau lòng này.. đau đớn khắp toàn thân. Nếu không phải yêu thì là cái gì đây?

Phương Mặc vui mừng vô hạn, trên khuôn mặt tái nhợt kia hiện ra thần thái hạnh phúc; mọi người vây quanh hai mặt nhìn nhau chứng kiến tình huống biến hóa này. Thân thể Lý Văn Thương khẽ run lên nhưng hắn vẫn không xoay người nhìn lại.

- Thương thế của chàng không nhẹ, nếu tiếp tục sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Chúng ta trở về, cho dù phải chết thì cũng được sống thêm vài ngày, có đúng không? – lúc này, tâm tình nàng bình tĩnh kỳ lạ, nhu tình vạn phần.

- Được, ta nghe lời nàng! – Phương Mặc mỉm cười.

Hai người đứng lên, đương muốn đi tới phía trước thì chợt một mũi tên từ đâu lao tới nhanh như sét đánh không kịp bưng tai.

Phương Mặc kinh hãi, dùng hết toàn lực đẩy Mục Tiểu Văn ra, mũi tên lập tức xuyên thẳng vào ngực hắn.

Phương... Mặc...

Mục Tiểu Văn ngã phịch xuống đất, khi xoay người nhìn lại phía Phương Mặc thì thấy miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi chậm chậm ngã xuống.

Không khí đông cứng, mọi người kinh hãi.

Sắc mặt Mục Tiểu Văn tái nhợt, cả người lạnh ngắt, hồi lâu không thể nào động đậy.

Nàng đứng dậy, tầm mắt mờ mịt mà nhìn hắn. Nhìn hắn dùng ánh mắt ôn nhu giả dục nhìn về phía mình, rồi hắn từ từ nhắm mắt lại sau đó không có nửa điểm phản ứng.

Mũi tên thẳng tắp xuyên thẳng vào trái tim!

Mái tóc đen của Phương Mặc xõa ra, vết máu trên áo bào trắng cứ thế lan ra, như một đóa hoa kiều diễm nở ra trên ngực, nở đúng vào lúc nàng nói yêu hắn.

Bước chân, cứ như vậy chậm lại.

Rõ ràng chỉ có vài bước thôi nhưng giống như cách xa nhau biển trời, không thể nào chạm tới được. Nước mắt cứ thế mà chảy ra, nó còn chưa kịp rơi xuống mặt đất thì đã bị gió lạnh thổi bay đi mất. Nàng vươn đầu ngón tay, cánh tay run rẩy trong khí trời lạnh lẽo, trong những bông tuyết trắng lạnh lùng đang rơi xuống.

Trong tầm mắt mờ ảo, nam tử với mái tóc đen nghịch ngợm kia chưa từng đứng lên.

Mục Tiểu Văn cố gắng nhìn rõ mọi thứ một lần, rồi cuộc lão đảo chạy qua ôm lấy Phương Mặc. Khuôn mặt Phương Mặc trắng bệch giống như màu tuyết trắng ngày hôm nay, không có lấy một chút sự sống.

Tại sao trời cao cứ thích trêu ghẹo người ta, vừa mới biết được tâm ý của ta thế mà người lại lập tức rời xa!

Nghĩ muốn khóc lên thật to nhưng nàng mệt tới mức không có cách nào lên tiếng được. Nước mắt lẳng lẳng chảy xuôi, ưu thương vô biên vô hạn.

Đau đớn rất mệt mỏi cho nên ưu thương!

Bông tuyết tun bay tung bay, một lớp mỏng bay tới đậu trên mái tóc đen và hàng mi của Phương Mặc. Trong thế giới trắng tinh khiết kia, tựa hồ nơi nào đó vang vọng vang lên khúc nhạc an hồn. Mục Tiểu Văn

chăm chú quan sát hắn, nhìn hàng lông mi cong cong của hắn, nhìn bờ môi tái nhợt của hắn. Nàng chờ đợi một chút run rẩy để nói với chính mình rằng hắn đã tỉnh dậy nhưng, mãi mãi không thể... Dù trời đất có sụp xuống thì ta cũng nguyện ý nhìn chàng, nhìn cho tới khi nào chàng tỉnh lại.

Cuối cùng nàng cúi người xuống, chậm chậm, dùng hết mức ôn nhu, tại đôi môi băng lạnh kia hôn nhẹ. Cánh môi tách ra, ngón tay lại lướt qua lướt lại trên môi hắn, tựa như trước kia hắn vẫn thường làm với nàng.. một lần lại một lần... động tác nhẹ nhàng tới khó tin nhưng trong đó lại dồn hết tình yêu say đắm mà nàng dành cho hắn.

- Nhất định là chàng thấy ta rất ngu ngốc, tại sao lại muốn bảo vệ một đứa ngu ngốc như ta. Đúng là ta rất ngu, ta yêu chàng cũng không biết nói, không phải ngu thì là cái gì? Cho dù chàng ôm, cho dù chàng thân mật, ta chưa bao giờ bài xích, ngược lại càng thấy thích. Nhất định là chàng đang len lén cười ta, cười tan gáy cả khi thích chàng mà cũng không biết, có đúng không?

- Ta nghĩ, ta nhất định là rất thích chàng... rất thích chàng. Có lẽ so với sự tưởng tượng của chàng, so với chính bản thân ta thì ta lại càng thích chàng hơn gấp nhiều lần. Nếu không, tại sao chỉ mới nhìn chàng thôi ta lại cảm thấy thật thoải mái, an tâm chứ? Chàng không mở mắt cũng tốt, bây giờ chàng cứ đóng vai một đứa trẻ của ta đi, chàng có thể khóc lớn mà không cần để ý tới bất kỳ một người nào, chỉ cần cho ta cơ hội để ta nhìn chàng là được rồi. Ta muốn thấy chàng, muốn nhìn chàng... Chàng đừng giận nữa, đừng đau lòng nữa, biết ta yêu chàng rồi, mau mở mắt ra đi... Sau đó chấm dứt trò đùa này đi... chúng ta mãi mãi hạnh phúc sống bên nhau... c được không...

- ... Chàng nói chàng sẽ theo ta tới chân trời góc bể, chàng nói sẽ vĩnh viễn bên cạnh ta, sao chàng nói ra mà không chịu thực hiện chứ? Chàng tỉnh lại đi... ta sẽ nghe lời chàng... cái gì cũng đồng ý... chàng tỉnh lại đi.. có được không...?

Nhưng Phương Mặc sẽ không tỉnh lại nữa. Mục Tiểu Văn quay đầu đi, ánh mắt thờ ra, hồi lâu mới lên tiếng:

- Người hài lòng chưa?

Lý Vân Thượng vẫn không nhúc nhích đứng phía sau nàng, một bộ long bào vàng rực đã tan ra hoàn vào thế giới trắng khiết kia.

- Người giết hắn rồi, người hài lòng chứ?

- Phương Mặc bạn tốt của người, Phương Mặc người yêu của ta.. Người giết hắn rồi, người hài lòng chứ?

Nhẹ nhàng mở miệng, nước mắt chảy vào mặt đắng, ánh mắt cũng đã trở nên trống rỗng.. Phương Mặc của nàng... bất tri bất giác đã sớm yêu Phương Mặc như vậy... cứ như vậy mà chết đi. Phương Mặc vẫn chưa được nàng yêu thương cứ thế mà chết đi. Nàng biết đi về đâu để tìm lại ánh mắt, nụ cười kia... nàng phải làm sao để bù đắp tình yêu ấm áp ôn nhu còn dang dở kia đây?

- Hoàng thượng, người thật đáng thương, vì bóng ma lúc nhỏ mà người không có cảm giác an toàn cho nên người sẽ không biết quý trọng, không biết yêu thương. Cho dù có một ngày nào đó người có yêu một người khác thì nhất định người cũng sẽ mất đi nàng. Người sẽ phải cô độc cả đời, hoàng thượng! – Mục Tiểu Văn thì thảo thành tiếng, sau lúc tuyệt vọng trong lòng nàng lại nẩy ra một tia thương xót. Nhưng giọng nói của nàng cứ vất vưởng trong gió, vừa nhẹ vừa rõ ràng giống như một lời nguyên rửa.

- Người nhất định sẽ cô độc cả đời, hoàng thượng! – nàng cười nhẹ.

Đột nhiên Lý Vân Thượng cảm thấy lòng mình đau quặn lên, phun ra một ngụm máu tươi.

- Hoàng thượng! – thị vệ đứng phía sau vội vàng đỡ lấy rồi vung tay lên ý bảo bắn tên.

- Khoan đã! – Lý Vân Thượng phát tay ngăn lại.

- Người quay về! – không hiểu sao hắn lại mở miệng nói ra ba chữ này. – Người quay về, trẫm sẽ không thương tổn người!

- Tại sao phải quay về? Muốn tìm cách làm thế nào để giết ta sao? – Mục Tiểu Văn cười nhạt. Vừa nói nàng vừa ôm lấy Phương Mặc tiến tới vách núi, thân hình hai người chao đảo làm cho người ta kinh hãi.

- Tiểu Văn, quay về đi! – lần này lại là giọng nói của một người khác.

Mục Tiểu Văn quay đầu thì thấy Khinh Phong đang đi tới, khoe miệng nàng bật ra một tiếng cười khinh miệt. Gió lạnh run sợ quất tới tựa hồ nàng sẽ bị thổi bay xuống vách núi.

Loại tình huống này thật sự kinh hãi. Khinh Phong ngằm ra hiệu, Thanh Y liền muốn phi tới nhưng Mục Tiểu Văn đã lạnh lùng cảnh cáo:

- Các người ai dám lại đây? Quấy rầy chúng ta như vậy chưa đủ sao?

Thanh Y dừng bước.

Mục Tiểu Văn quay đầu lại thản nhiên cười, sau đó xoay người, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã ôm Phương Mặc thả người ngã xuống dưới. Phương Mặc, nơi này đã không còn yên tĩnh nữa rồi, chúng ta cùng nhau chạy nhé!

- Tiểu Văn! – Khinh Phong hét lên một tiếng tê tâm liệt phế rồi lao tới nhưng hắn chỉ kịp nắm được vạt áo. “Roẹt!!” một tiếng, hắn trở mắt nhìn nàng rơi xuống vách núi, chỉ còn lại duy nhất một mảnh vải trắng tung bay trong gió lạnh. Khinh Phong vô lực quỳ gục bên vách núi, trong lòng tràn đầy hối hận.

Hơi lạnh ngừng trệ trong không khí, chỉ nghe tiếng gió như ai đang nức nở.

Phương Mặc, chúng ta mãi bên nhau nhé!

93. Q.1 - Chương 94

Đã ba ngày nhưng tân hoàng đế vẫn chưa vào triều.

Lão hoàng thượng thoái vị để tân hoàng đăng cơ để vương nhưng không phải là đại hoàng tử như suy nghĩ của mọi người, mọi người tập trung củng cố thế lực và tạo uy tín trước vị hoàng đế mới này. Nhưng hoàng thượng lại nói thân thể không khỏe nên ba ngày rồi vẫn chưa vào triều. Các đại thần chỉ biết thở dài u ám.

Đám người ủng hộ nhị hoàng tử vì lần này có công mà đang được xem xét để đề bạt lên nhậm chức tể tướng, mấy đại thần quý gối bên ngoài tấm cung.

Cả đám đều kêu gọi hoàng thượng, ba lần bảy lượt phái người đi vào nhưng bị đuổi thẳng ra ngoài không chút lưu tình.

Tổng quản thái giám ở bên ngoài cửa khó xử vô cùng, một bên muốn giúp đỡ những đại thần trung thành cương trực nhưng một bên lại không dám kinh nhiễu hoàng thượng.

- Thôi công tử! – thấy Thôi Minh Vũ đi đến, một đại thần lên tiếng gọi.

Thôi Minh Vũ từng là người hầu thân cận bên hoàng hậu, phụng mệnh bảo vệ nhị hoàng tử, nhiều lần lập kỳ công. Lần đoạt quyền này hắn cũng không ít công lao nhưng lại không hứng thú đối với quyền thế. Tân hoàng muốn phong cho hắn một chức quan nhưng hắn liền khước từ, thật sự không lay chuyển được ý vua nên hắn đành làm một ngự tiền thị vệ. Vả lại, thái độ của hắn đối với hoàng thượng không có cung kính lắm, tổng triều hơn phân nửa đại thần không vừa mắt hắn.

Song hoàng thượng đối với hắn rất tốt, cho phép hắn không cần hành lễ nhiều, lại còn bỏ qua những lần bất kính của hắn. Bởi vậy, lúc này các đại thần nhìn thấy hắn đúng là như nhìn thấy cứu tinh.

- Thôi công tử, ngài hãy khuyên giải hoàng thượng đi. Hôm nay hoàng thượng mới đăng cơ, lòng người không yên, ba ngày rồi người không có vào triều, các đại thần trong triều đã bắt đầu bàn tán. Nếu tiếp tục thế này chỉ sợ lão thân cố gắng mấy cũng không được.

- Ta biết rồi, các vị đại thần cứ trở về trước đi. – Thôi Minh Vũ thở dài, đôi mắt hoa đào giương lên.

Thấy Thôi Minh Vũ không chút do dự mà đáp ứng, chúng đại thần như ăn được một khối thuốc bình tâm, sau khi dặn dò vài tiếng họ liền kéo nhau ra về.

Bên trong tấm cung được che phủ bởi những lớp màn sa rũ xuống, rộng lớn, sa hoa nhưng lạnh lùng. Thôi Minh Vũ mới đi vào thì nghe được một thanh âm lạnh lùng:

- Không phải đã nói không được cho ai vào làm phiền sao?

Thôi Minh Vũ xốc lớp màn sa lên thì thấy hắc đang ngồi trên chiếc ghế khắc hoa to lớn, người không nhúc nhích, bất giác thở dài thành tiếng:

- Rốt cuộc thì ngươi còn muốn như thế nào nữa?

- Tìm được thi thể rồi sao? – Lý Vân Thượng ngẩng đầu thấy Thôi Minh Vũ liền hỏi.

- Buổi tối xuống vách núi thì quá nguy hiểm nên ta đã sai người sang ngày thứ hai mới bắt đầu tìm. – Thôi Minh Vũ lắc đầu. – Đã ba ngày rồi vẫn chưa tìm thấy, chỉ sợ, sớm đã bị dã thú ăn tươi rồi.

Lý Vân Thượng nghe vậy cúi đầu, thần sắc ảm đạm.

- Văn nương nương tư thông với địch, Phương Mặc vì nàng mà phản bội người, hai người họ đáng chết. Có đáng cho người tiếc nuối không?

- Chỉ với một cây quạt, thật sự có thể phán nàng tử tội tư thông với địch sao?

- Người không tin ta?

- Vậy mũi tên kia là ai bắn? – Lý Vân Thượng không đáp, trầm mặc nửa ngày, hắc vẫn cúi đầu, lên tiếng hỏi.

- Thê thiếp Phương Mặc hận Văn nương nương, người bên cạnh người cũng không thiếu, bất luận là kẻ nào thì chỉ cần tùy tiện mua một thị vệ, thừa dịp ám sát Văn nương nương đều có thể. Nếu người muốn báo thù nàng, chẳng lẽ giết tất cả những thị vệ có mặt lúc đó sao? – Thôi Minh Vũ hừ lạnh một tiếng nói, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

- Sao nàng lại quen biết với Khinh Phong? Tại sao lúc đó Khinh Phong cố gắng cứu nàng? – Lý Vân Thượng hỏi.

- Cho nên nàng đáng chết, giấu người đâu chỉ có duy nhất chuyện thông địch.

- Người cũng từng khen ngợi nàng, vì sao lúc nào cũng muốn nàng chết? – thanh âm Lý Vân Thượng đột nhiên cao vút lên. – Còn có Phương Mặc, người cũng từng với hắc vui vẻ hòa hợp, hôm nay nhìn hắc chết nhưng người cũng không có nửa điểm thương tiếc? Người không có trái tim sao?

- Thật ra là người cố tình, người cố tình nên mới hạ lệnh nhốt nàng vào tử lao, người cố tình nên để cho hai người bọn họ chạy trốn. Bây giờ biến thành như vậy, người lại đi trút oán giận lên người khác? – Thôi Minh Vũ cười lạnh một tiếng.

- Người... – Lý Vân Thượng xoay người đứng lên, tay chụp mạnh lên bàn, khuôn mặt lãnh khốc của quân vương nổi lên phần nộ.

Thôi Minh Vũ đứng yên nửa ngày, chậm rãi quỳ xuống, thanh âm mặc dù vẫn còn ngang ngạnh nhưng lại dần theo vài tia lạnh lùng vô lực:

- Vi thần mạo phạm rồi, vi thần tuy chỉ hơn hoàng thượng vài tuổi nhưng từ nhỏ nhìn hoàng thượng lớn lên, trong lòng chỉ có duy nhất một mong muốn chính là che chở hoàng thượng chu toàn nhưng lại chưa từng lo lắng chuyện khác, thật không xứng với chức vị và trách nhiệm. Hoàng thượng nếu có hạ lệnh xử tử vi thần thì vi thần cũng không một câu oán hận.

- Người biết rõ trăm sẽ không làm như vậy với người. Hôm nay trăm đã là người cô đơn, người còn muốn hành hạ trăm như vậy sao? – nắm tay Lý Vân Thượng siết chặt thành quyền từ từ buông lỏng.

- Lúc đầu trong thiên hạ có một nhị hoàng tử bị vây bắt vì quyền thế, hôm nay lại có một tân hoàng đế bị người trong thiên hạ vây bắt, người cô đơn mà hoàng thượng nói đến có quá gượng ép không? Hơn nữa, thế

gian này vốn là bể khổ, chúng sinh tam giới ai mà không có những đau khổ dày vò? Hoàng thượng nói vậy nghe ra như chuyện cười.

Thôi Minh Vũ luôn luôn vân đạm phong thanh, chưa bao giờ tàn khóc như thế này. Lý Vân Thượng ngạc nhiên một chút rồi lại im lặng như bị mất đi tiếng nói.

Giằng co chốc lát, Thôi Minh Vũ đứng dậy, vung tay áo xoay người rời đi. Đi được vài bước, hần quay đầu, cuối cùng vẫn là có chút không đành lòng. Thở dài, hần rút từ trong ống tay áo ra một vật rồi đưa tới:

- Đây là món đồ của Văn nương nương, là từ trên người nàng lấy xuống. Phương Mặc đã bị đuổi ra khỏi gia môn nên đồ vật đều bị người nhà tiêu hủy hết rồi, giờ không còn nữa. Mặc kệ người nghĩ muốn người nào, đồ vật này cho người mượn, người cứ suy nghĩ cẩn thận đi.

Cơ thể Lý Vân Thượng có điểm chấn động rồi hần vươn tay tiếp lấy món đồ. Đó là một chiếc vòng bạc trang sức nhỏ, mỏng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Chiếc vòng này trông chất cũng kỳ quái, hơi hơi sẫm màu, không phải là màu của hàng thượng đẳng. Nhỏ bé mà thoát tục, giống với cái thân phận cao quý mà bị chèn ép không hơn một nha hoàn tầm thường kia – Vứt đi nương nương. Tâm Lý Vân Thượng mơ hồ nổi lên một trận đau đớn.

Kỳ thật nàng thay đổi rất nhiều, chỉ là hần không thể cho nàng cơ hội.

Ngây người suy nghĩ một trận, khi ngẩng đầu lên thì đã không thấy Thôi Minh Vũ đâu nữa. Tổng quản thái giám Ngọc Minh Đức kính cẩn đi đến:

- Hoàng thượng, hôm qua người có phân phó là đưa Dục nhi cô nương vào cung, ban cho nàng vinh hoa phú quý, lão nô nói nhiều lần nhưng Dục nhi cô nương chỉ nói muốn ngồi ở nơi đó chờ Văn nương nương trở về. Người xem, có nên nghĩ một cách...

- Trẫm tự mình đi một chuyến! – Lý Vân Thượng hơi trầm mặc.

- Hoàng thượng... – nét mặt Ngọc Minh Đức hiện lên vài tia lo lắng.

- Chuyện gì?

- Hay là hoàng thượng đừng đi, để lão nô đi thêm một chuyến là được rồi! – bị Lý Vân Thượng lạnh nghiêm mặt liếc nhìn một cái, trên trán Ngọc Minh Đức rịn rịn từng trận mồ hôi.

- Người muốn ra lệnh cho trẫm? – sắc mặt Lý Vân Thượng trầm xuống nhất thời làm cho Ngọc Minh Đức hồn phi phách tán.

- Hoàng thượng thứ tội, nô tài không dám! – Ngọc Minh Đức quỳ xuống, dập đầu phát run. – Chỉ là.. chỉ là Dục nhi nhìn không biết tốt xấu, không chỉ không tuân mệnh mà còn... đại nghịch bất đạo, đem tẩm biển hoàng thượng ban cho Vu cư tháo xuống nói muốn thay nhà mà tiểu thư mình thích... Nàng ấy còn... còn nói những điều vũ nhục thánh thượng.. cho nên... nô tài lo lắng hoàng thượng nhìn thấy sẽ nổi giận mà ảnh hưởng tới thân thể... – Ngọc Minh Đức len lén nhìn Lý Vân Thượng một cái, thấy hần vẫn chưa có nổi giận, thanh âm lão mới thoáng bình tĩnh hơn. – Nô tài vì lo lắng long thể bị quấy nhiễu nên mới cả gan nói vậy... mong hoàng thượng thứ tội.

- Minh Đức, người không sợ trẫm nhìn thấy thì liền giết Dục nhi sao? – Lý Vân Thượng không giận nhưng giọng nói thập phần buồn bã. – Các người đều giỏi lắm rồi, đều tốt lắm rồi.

Hần nói liên tiếp hai lần khiến Ngọc Minh Đức sợ hãi, sợ tân hoàng vì lão tự tiện phỏng đoán thánh ý khiến mặt rồng giận dữ. Lão lại run sợ trộm nhìn lên thì phát hiện hoàng thượng vẫn chưa có tức giận nên hơi yên lòng.

- Thôi, nàng muốn dùng bài biển gì thì liền dùng bài biển đó, ban cho nàng trông giữ nơi đó, cả phủ đều tùy ý nàng. – Trước kia không cho chủ tớ nàng tiến vào phía đông, nay người đã chết, cũng tới lúc để cho nàng nhận được những đãi ngộ của một Văn nương nương rồi. Nghĩ tới đây, Lý Vân Thượng lại hấp thêm một trận đau đớn, người con gái si cuồng vì yêu hần, người con gái đáng thương muốn chết nhảy núi tự vẫn, người con gái sau khi được cứu liền mất hết ký ức trở nên không giống người thường, người con gái biểu hiện thông suốt, tỉnh táo kỳ thực lại đem ánh mắt lưu lại trên người hần... tất cả.. đều bị hần lạnh lùng mà

khước từ. Hôm nay rốt cuộc nàng đã tìm được người để nàng gửi gắm trái tim, đến cuối cùng hấn vẫn lãnh khốc như vậy.. nàng nhần tâm vứt bỏ hấn lại.

Sẽ không bao giờ trở về nữa...!

Sau lần học máu đó, ngực hấn dường như đau đớn vô cùng. Lúc này vẫn cảm giác được cơn đau tê tâm liệt phế, hấn không biết vì sao mình lại học máu, không biết vì sao lại nói muốn nàng quay về... Hấn chỉ biết rằng, từ nay về sau, trái tim hấn sẽ có một lỗ rách lớn không cách nào lấp đầy, một khoảng không trống trải. Cảm giác âm áp thoáng qua trước kia vĩnh viễn sẽ không trở về bên cạnh hấn nữa.

Nghĩ lại, có lẽ chính hấn cũng yêu nàng!

Đem vòng trang sức nắm gọn trong lòng bàn tay, nắm tới lúc tâm hấn cảm giác có vài phần tình người âm áp mới đứng dậy. Người đã mất, giữ lại đồ vật này cũng không còn ý nghĩa gì nữa! Ý niệm này vừa xuất hiện thì trong lòng liền có một trận đau đớn nhói lên, vì vậy bàn tay vừa muốn buông ra lại nắm chặt lại; hấn cẩn thận đem chiếc vòng cổ cất đi.

Trở ra tẩm cung, hấn vẫn thấy đám người la hét muốn gặp hoàng thượng. Thí dụ như Thạch Lan, Nguyệt Cơ, rồi lão Lê Tung Hoàn khuyên quân chủ chớ để phụ lòng thần tử lo lắng việc quốc sự. Nhiều năm qua cân nhắc, chuẩn bị chu đáo để có được ngày hôm nay nhưng giờ phút này hấn cảm thấy trống rỗng tới đáng sợ.

Đi tới ngự hoa viên, Ngọc Minh Đức cũng bước đi theo. Đột nhiên nhớ tới một người, khuôn mặt tái nhợt liền nổi lên một nụ cười, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn:

- Minh Đức, người đi tìm một người tên là Mục Mộc rồi đưa hấn tới gặp trầm. – hấn nói vài điểm chi tiết rồi Ngọc Minh Đức nhanh chóng nhận mệnh rồi đi.

Tân hoàng từ lúc đăng cơ, mấy ngày hôm nay rốt cuộc vì một người tên Mục Mộc mà mỉm cười.

Nếu Mục Mộc ở đây nhất định sẽ thất kinh. Không phải hấn rất thích tiền boa sao? Trầm sẽ dùng hết khả năng để thỏa mãn hấn. Không phải hấn vì khuôn mặt xấu xí nên mới đeo mặt nạ sao? Trầm sẽ giúp hấn m danh y giỏi nhất thiên hạ về, nếu không thể chữa được thì cũng có thể giúp hấn làm một chiếc mặt nạ tốt một chút.

Thoáng nghĩ tới cái bộ dáng đáng yêu thị tỉnh thô ngôn của hấn, nghĩ tới bộ dáng hấn sắp vì thân phận chân thật của mình lộ ra làm cho giạt mình, trong lòng Lý Vân Thượng ấm lên một chút. “Mình phải trêu đùa hấn một chút, làm cho hấn quỳ xuống, truy cứu tội bất kính trước kia, chắc chắn hấn sẽ sợ hãi không thôi?”

“Nhưng mà cũng có khả năng ngoài mặt thì hấn cung kính kêu hoàng thượng nhưng trong bụng thì cong miệng lâu bầu không ngừng. Có lẽ, hấn sẽ lập tức đem ngân lượng giao ra hết rồi cầu chính mình tha cho hấn một mạng.”

Không còn nghĩ tới quốc sự, không còn nghĩ tới Văn vương vương và Phương Mặc, Lý Vân Thượng tận lực tránh né sự chua xót trong lòng kia, tưởng tượng để cho chính mình như mọc thêm một đôi cánh bay lên bầu trời kia, xua tan đi tất cả mây đen bao phủ. Coi như đây là một ký thác đánh thương cũng được, khoe miệng tân hoàng vùng lên càng ngày càng lớn, lòng tràn đầy mong chờ nam tử gọi Mục Mộc kia.

94. Q.1 - Chương 95

Bước chân Lý Vân Thượng cũng nhẹ nhàng hơn, hấn đi tới ngự thư phòng xử lý hết đồng tấu chương để giết thời gian nhàn rỗi này. Khi gần đêm, Ngọc Minh Đức trở về, Lý Vân Thượng vội vàng đứng lên khiến cho Ngọc Minh Đức cả kinh thối lui về sau mấy bước.

- Thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, vị Mục công tử kia không rõ tung tích, người cũng không biết đi về phương nào.

- Đi tìm tiếp. – Lý Vân Thượng ngây ngốc nửa ngày mới hạ lệnh.

- Hoàng thượng...!

- Đi tìm tiếp!

- ... Dạ! – Ngọc Minh Đức lui xuống. Lý Vân Thượng đứng ở ngự thư phòng nhìn hai bên cung nữ đứng im lặng, không hiểu sao hắn thấy trong căn phòng này chỉ còn có mình hắn, sự thiếu vắng làm cho trái tim người ta băng giá.

Trở lại tẩm cung, đầu óc không yên mà đợi tới hừng đông, trên khuôn mặt tuyệt sắc của vị tân hoàng đế không tìm thấy nửa điểm trầm ổn ngày thường, giống như hắn đã giải phẫu biến thành một người khác.. sợ hãi, suy yếu tới mức khao khát chút an ủi..

- Hoàng thượng, vẫn là không có người này. – lúc dùng bữa thì Ngọc Minh Đức trở về, sắc mặt vốn là bất lực lại gia tăng thêm sợ hãi. Lần đầu tiếp xúc với vị tân hoàng này lão chỉ thấy đây là một người không thể nào dò ra được tâm ý.

- Đi tìm tiếp!

- Hoàng thượng... – Ngọc Minh Đức chảy mồ hôi ròng ròng.

- Đi tìm tiếp!

- ... Dạ!

Người quay trở về lại một lần nữa bị sai đi. Ngọc Minh Đức cẩn thận nhìn quân chủ càng ngày càng tái nhợt, vẻ mặt âm tình bất định, lão chỉ biết âm thầm lau một lượt mồ hôi.

Cuối cùng, khi đêm đã khuya, quân vương đứng đó nhìn ánh trăng tới gần người, Ngọc Minh Đức cũng đành cả gan nói:

- Hoàng thượng, có cần phải phát lệnh truy nã Mục công tử kia trên cả nước?

Ánh nến run rẩy một chút, quân vương quay đầu, giống như vừa tỉnh dậy từ trong một giấc mộng, thở dài:

- Không cần, người lui xuống đi!

- Dạ!

Lý Vân Thượng chìm vào ánh nến, hỏa quang chớp chờn vờn quanh khuôn mặt cô đơn dị thường. Vô thức hắn cười tự giễu, vì muốn gặp lại một người qua đường Mục Mục mà tâm hắn đã hoảng hốt không thôi.

Có khi y cũng chỉ là bóng ma, biến mất rồi thì cứ cho là biến mất đi, hắn cần gì phải cố chấp? Nhưng khi hắn muốn lập tức thực hiện trách nhiệm của hoàng đế thì dù làm cách nào cũng không thể vực dậy nổi tinh thần.

Ngày hôm sau, hắn cải trang xuất cung. Đứng trước tửu lâu hắn do dự rất lâu rồi mới quyết định đi vào.

- Chương quý, trước kia có một người tên là Mục Mục làm việc ở đây, không có tin tức của y nữa sao? – mặc dù rất muốn biết nhưng Lý Vân Thượng chần chờ mãi mới hỏi ra miệng được.

- Người mà ngài nói có phải là Văn Tiểu công tử? Đã lâu hắn không có tới đây rồi! – chương quý nhìn công tử phú gia quen mặt, cung kính nói.

Văn Tiểu? Lý Vân Thượng ngẩn người một hồi, dở khóc dở cười. Bây giờ ngay cả tiểu nhị của tửu lâu, khách điểm cũng phải dùng tên giả sao?

Cái này cũng có điểm giống với tác phong của hắn. Chỉ là, không biết Mục Mục là tên thật hay là Văn Tiểu mới là tên thật?

Hắn đi tới nhĩ gian, ngồi xuống đúng vị trí trước kia, cánh cửa sổ còn chưa đóng đón gió lạnh ùa vào, hơi ức theo đó cũng nhân tiện dẫn về chút khí tươi mát.

Hắn nhớ rõ lúc Mục Mộc xông vào vì Văn nương nương mà cực lực tranh luận. Một người nam tử lại nổi giận thay ột nữ tử không hề có quan hệ khiến cho người ta thấy kỳ lạ.

Lúc ấy vẻ mặt hắn hoàn toàn xa cách nhưng đáy lòng lại không biết chính mình đối với nàng cũng có ít nhiều chú ý.

Y nhìn hắn rồi lộ ra vẻ kinh diễm cùng si mê làm cho hắn cảm giác như mình bị mạo phạm, sau này tất cả như thành thói quen và lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy tự hào về dung mạo của mình. Kiến thức của y

không hề giống một người thường, kiến thức của y chính là nguyên nhân khiến hắn cố ý không cho tiền boa để khiến y có bộ dáng không cam lòng.

Phương Mặc đối với y rất tốt, ngay cả Khinh Phong cũng gọi y là Mục đệ, còn bản thân hắn đối với y thì sự sủng nịnh cứ tự nhiên mà gia tăng.

Kỳ lạ, thì ra một nam tử yếu đuối lại còn muốn học người ta hành hiệp trượng nghĩa cứu người.. Nghĩ lại cảm giác muốn bật cười.

Càng ngày càng kỳ lạ, bất tri bất giác hắn tìm kiếm thân ảnh y, tựa hồ như vậy sẽ làm cho những áp lực nặng nề thuyên bớt và không khí xung quanh như phát sáng.

Hắn còn nhớ lúc mình đi lại gần phía cửa sổ nhìn xuống thì thấy động tác của y và Phương Mặc, không hiểu sao trong lòng hắn nổi lên chút chua xót, không làm sao mà nhìn xuống được.

Cảm giác chua xót này, rốt cuộc là tại sao.. chính bản thân hắn cũng không hiểu lắm.

Hai người âm ỉ nhón nháo, khi đó mọi người còn trêu gọi bọn họ là “long dương chi hảo”, bây giờ nghĩ lại, nếu Phương Mặc vụng trộm yêu Văn nương nương thì sao có thể có chuyện đùa kia được?

Nhớ lại thời điểm ở Túy Oanh các, hai người bọn họ bị hạ xuân được, tình cảnh lúc đó thật sự khiến cho người ta không nghĩ trong sáng được. Lúc ấy, chính hắn thấy mình có điểm ghen ghét, hắn không muốn học cái bộ dáng của Phương Mặc nhưng hắn lại muốn vượt đầu của y.

Nghe y nói thích Dục nhi, nghe y biện hộ cho Văn nương nương, chính hắn cũng bắt đầu nhìn kỹ người con gái kia, hắn dần dần thấy rằng người con gái kia cũng rất kỳ lạ.

Chẳng lẽ vì nàng ấy làm bằng hữu với y cho nên mới có thể thay đổi như vậy? Nói vậy, Mục Mộc có mối quan hệ bằng hữu khá rộng và sâu sắc.

Văn nương nương có quan hệ khá tốt với một nam tử xa lạ, chuyện này vốn không được cho phép nhưng không biết sao hắn không dám trách cứ hoặc là tránh né Mục Mộc, ngược lại thoảng thấy cay đắng rồi cố mà nhìn xuống. Hắn chỉ mong có một ngày y đối với hắn cũng thân mật giống như với Phương Mặc vậy.

Sau khi tự nhủ với chính mình phải kiên nhẫn, rốt cuộc y có thể đối với hắn mà mở rộng lòng dạ.>Dạy y cưỡi ngựa, mỉm cười với y, và y cũng bắt đầu có thiện ý với hắn.

Cảm giác khoảng cách giữa cuộc đời của chính mình thực xa xôi trong hắn bất ngờ bị y xông vào kéo gần lại, xua tan đi, lòng hắn tràn đầy vui vẻ.

Sau đó còn bị y bưng kín mắt đùa giỡn trong phủ của Phương Mặc, lúc ấy lát phất bên mũi hắn cảm nhận được một mùi hương man mát làm cho người ta sinh nghĩ y là con gái.

Lúc y bị bắt, tâm trạng hắn hoàn toàn rối tung vội vã đuổi theo, may mà Phương Mặc bị giữ chân nên hắn mới có cơ hội để hai người ở chung một chỗ.

Bảo vệ y, hắn tình nguyện làm chính mình bị thương. Điều Phương Mặc làm được thì hắn cũng làm được. Hắn mở lòng đem chuyện cũ kể lại cho y nghe, vốn tưởng rằng y sẽ sợ hãi mà giả bộ đồng tình, vậy mà y không cần nghĩ ngợi gì liền tỏ ra gay gắt bất mãn thay hắn, sau đó lại thư thái mà nở một nụ cười, rồi mơ màng màng ngủ say giấc.

Trong mộng, y cúi xuống hôn môi hắn, mộng ảo đúng là làm cho người ta say mê đắm chìm mãi trong đó. Ngày hôm sau tỉnh lại trái tim hắn vẫn còn nhảy nhót, hắn hoảng loạn không biết có phải hắn phải lòng

nam nhân hay không nhưng may mà khi trên giường cùng với Nguyệt Cơ thì tiểu đệ của hắn vẫn có phản ứng bình thường, lúc đó hắn mới chịu an lòng xuống. Những chuyện đó người bên ngoài không một ai biết.

Hắn muốn làm cho y vui vẻ nhưng đáng tiếc kinh nghiệm và kỹ xảo không bằng Phương Mặc, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc hắn nghĩ tới kỹ viện.

Nghe nói đây là chỗ y thường lui tới, nếu vậy nhất định là rất thích rồi. Hắn làm bộ lơ đãng đề nghị Khinh Phong đi kỹ viện sau đó lại do Khinh Phong mở lời nói với y.

Đưa y tới Liên nguyệt uyển, giới thiệu Nguyệt Cơ với y, nhìn bộ dáng kinh diễm vui vẻ của y, trong lòng hắn vừa thỏa mãn vừa mất mát.

Hắn và Nguyệt Cơ không có gì, lần nọ trên giường là muốn kiểm tra thử tiểu đệ, mặc dù có thích nhưng chỉ thể mà thôi.

Những điều này, không một ai biết được. Sau đó y và Phương Mặc tách riêng ra, có người nói Phương Mặc muốn dùng sức mạnh, mặc dù cảm giác chuyện này không thể nhưng hắn vẫn nóng lòng mà đuổi tới, đập vào mắt hắn chính là cái bộ dáng mập mờ, mà y thì hết lần này tới lần khác bao che thay cho Phương Mặc.

Lúc bị đuổi đi, hắn cố ý bỏ quên túi tiền, khi quay lại thì thấy hai người bọn họ đang hôn nhau thân mật. Ngay lúc đó, rõ ràng làm hắn cảm thấy khiếp sợ, phẫn nộ; nhất thời hắn có một suy nghĩ, nếu Phương Mặc có thể thì hắn đây cũng có thể nhận y làm nam sủng. Nhưng cuối cùng, hắn yên lặng rời đi.

Cảm giác không vui hỗn loạn đầu bị hắn đem dẹp sang một bên và quên đi.

Tâm tư hắn đối với y lúc đó khó có thể mở miệng mà nói ra được, chôn giấu thật kỹ; nhưng bây giờ.. y đang ở nơi nào..? Y liệu có biết Phương Mặc đã chết và hận hắn thấu xương hay không?

Chính hắn chưa bao giờ hỏi qua thân phận của y, y muốn tránh nên hắn làm cách nào cũng tra không ra được. Hắn cũng coi y như một vị khách qua đường, những ký ức này tốt nhất nên bị che đi, đừng lộ ra nữa.

Hết thấy đều đã kết thúc rồi!

Hắn đi tới phủ nhị hoàng tử ngày trước, đi tới hình viên, bước tới bên hồ nhìn phía bên kia xa xa tựa hồ hắn có thể nhớ lại ánh mắt của Văn vương vương lúc quay về. Hắn ngồi xuống chiếc ghế đá rồi nhớ lại tình cảnh đêm đó tình cờ gặp Mục Mộc.

Hắn khẽ cười, sau khi chậm rãi đi tới hòn non bộ, đây chính là chỗ mà Mục Mộc tỏ ra bộ dáng thâm tình đại nghĩa nắm lấy tay Dục nhi kéo đi ra.

Khoan đã, Dục nhi? Đúng rồi, Dục nhi! Y có nói rằng y và Dục nhi lưỡng tình tương duyệt, nếu vậy Dục nhi hẳn biết tung tích của y.

Trong lòng dấy lên một chút hy vọng, hắn xoay người chạy tới Vu cư. Thoáng mắt liếc thấy một món đồ quen mắt, cước bộ hắn đình chỉ, Ngọc Minh Đức hiểu ý vội chạy tới nhặt món đồ kia trình lên cho hắn.

Đó là một kiện trường sam của nữ tử, cực kỳ thô tháo, có chút mốc meo dường như đã bị bỏ quên nơi này lâu rồi. Mà nơi này rất bí mật, không chú ý quan sát thì sẽ không thể nào phát hiện.

Trong đầu hắn đột nhiên có cái gì đó tiến vào. Văn Tiểu, Mục Mộc? Phương Mặc và Mục Mộc vốn là “long dương chi hảo”, Phương Mặc yêu Văn vương vương? Khinh Phong gọi y là Mục đệ, Khinh Phong quỳ gối bên vách núi hồi hận...

Sắc mặt hắn nhanh chóng tái nhợt, hô hấp chợt dồn dập:

- Minh Đức, đi Vu cư!

- Dạ!

Tây viên hoang vu làm cho người ta kinh hãi, xa xa đã thấy Dục nhi đang quét dọn trước sân. Hắn bước nhanh tới, nghĩ tới chuyện đổi bài biến hắn không khỏi chăm chú nhìn thoáng qua.

“Mục Mộc cư!”

Nhất thời, toàn thân hắt lạnh ngắt, không thể nào động đậy nổi. Ngay người nửa ngày hắt mới vội bước về phía trước. Tới trước mặt Dực nhi, ngón tay chỉ vào trường sam trong tay rồi lại chỉ vào bài biển, vẻ mặt đầy ngập khiếp sợ và nghi hoặc, hắt nói không thể nên lời.

Dực nhi chưa có hành lễ, vẫn chậm chậm quét sân, không đợi hắt hỏi, một thanh âm lạnh lạnh vang lên vạch trần chân tướng làm cho người ta bất ngờ không kịp phòng ngự:

- Bài biển là nô tỳ tự mình treo lên vì ở bên ngoài tiểu thư dùng tên giả là Mục Mộc, trường sam cũng là của tiểu thư. Tiểu thư vốn muốn nhìn người nhưng lại sợ hoàng thượng không cho nên đành giả làm Mục Mộc len lén mà nhìn người. Lúc nào không làm nam tử nữa thì lại mặc thêm trường sam bên ngoài, cất đi mặt nạ và lại biến thành tiểu thư như cũ. Lần nọ tiểu thư không dám gặp mặt ngài vì vậy mới lấy thân phận là Mục Mộc mà tới gặp, vì đi vội vàng nên cũng quên không mang theo trường sam.. cho nên bây giờ nó đang nằm trên tay hoàng thượng.

Dực nhi nhìn lướt qua Lý Vân Thượng như bị sét đánh ngang tai mà ngay người, thanh âm của nàng vẫn lạnh lạnh như trước:

- Hoàng thượng, người cứ ngồi xuống trước, bây giờ đang là mùa đông, Dực nhi khơi một ấm lò giúp người. Tiểu thư sợ lạnh mà căn phòng này lại rách nát chung quanh đều bị dột, ấm lò là thứ rất cần thiết. Nếu không, hoàng thượng, người có thể học tiểu thư một chút. Tiểu thư nói nếu chạy thì sẽ không lạnh nữa.

- Người.... – ánh mắt Lý Vân Thượng gần si, chữ nói ra cũng khó khăn. – Văn nường nường chính là Mục Mộc?

- Đúng vậy! – thanh âm Dực nhi nhẹ tựa như nghe không thấy nhưng lại giống như tiếng sét giáng xuống khiến mọi thứ nổ tung.

- Từ ... khi nào?

- Bắt đầu từ khi rời khỏi địa lao biến thành Vứt đi nường nường. Tiểu thư không có bạc lại không muốn nói cho lão gia và phu nhân biết nên đành tự mình đi ra ngoài kiếm vài điểm bạc để lo cho sinh hoạt hàng ngày, thuận tiện mượn thêm người giúp giặt quần áo. – mặt Dực nhi không chút thay đổi ngồi đó đẩy ấm lò, ngữ khí dù nhẹ nhưng lạnh thấu xương.

Lý Vân Thượng ngồi phịch xuống chiếc ghế đá bên cạnh, hồi lâu không thể nào động đậy. Trong mơ hồ, ngực hắt lại bắt đầu đau đớn.

Sao có thể như vậy?

Sao có thể như vậy?

- Hoàng thượng, người mau sưởi tay vào ấm lò này đi, người tôn quý đừng để long thể nhiễm lạnh. Không giống như tiểu thư nhà nô tỳ, giặt quần áo, làm tiểu nhị, tay đã sớm thô ráp xấu xí rồi, ngoại trừ việc được sưởi ấm thì cũng chẳng còn muốn để ý tới cái gì khác.

- To gan! – Ngọc Minh Đức lo lắng khi thấy mặt Lý Vân Thượng cả kinh không một tia huyết sắc, rốt cuộc nhìn không được quát lên khiển trách Dực nhi. – Một nường nường tử tù há có thể luận ngang với hoàng thượng sao?

Dực nhi vẫn không chút thay đổi gặt đầu:

- Công công, ta đương nhiên biết điều này, tiểu thư và hoàng thượng vốn chỉ như đám mà bùn sinh thôi. Tâm tư hoàng thượng có ai đoán được, mà tiểu thư nhà nô tỳ lại gốc nghiệt vô cùng. Khinh Phong công tử nói tiểu thư giả nam trang liền lừa gạt nàng, hắt để cho tiểu thư chuyển giao bức thư kia. Thôi công tử đoạt vòng cổ của tiểu thư rồi tặng lại một cây quạt coi như quà đáp lễ. Tiểu thư không biết cách phòng bị với người khác liền bị người ta lợi dụng, có trách cũng không thể trách người ta được.

- Nàng...

- Tiểu thư.. nàng ấy quả thực rất nghiệt nghiệt! – Dực nhi lạnh lùng nói xong một câu liền đi vào phòng trong không có trở ra nữa.

Trái tim Lý Vân Thượng quặn đau, một câu cũng nói không xong. Hắn nhớ rõ, hắn nhớ rất rõ! Đây đôi mắt, đây mái tóc, đây nụ cười tươi sáng.. từng thứ cứ trào về trong đầu hắn.

... Nàng chính là Mục Mộc, là người gần ngay trước mắt khiến cho hắn cảm nhận được chút ấm áp của tình người! Nhưng hắn thì sao, chẳng những cự tuyệt tình cảm ấm áp ấy mà còn dồn nàng vào vực sâu, ép nàng tới đường chết!

Nhưng mà, đã chậm rồi, quá muộn rồi! Quá muộn rồi! Hắn đã mất đi nàng! Bởi vì hắn lạnh lùng, hắn vô tình, nàng sẽ không bao giờ quay về nữa! Sự hối hận giống như hồng thủy vỡ đê, mãnh liệt đánh tới; như đại dương mịt mờ khôn cùng, đen kịt nặng nề vây quanh khiến cho hắn không cách nào hô hấp được.

Hoàng thượng, người nhất định sẽ cô độc cả đời!

Hoàng thượng, cho dù sau này người có yêu người khác thì nàng cũng tuyệt đối không yêu người!

Hình ảnh nàng mỉm cười thản nhiên rồi ngã mình xuống vách núi hiện lên trong óc hắn, giống như bị nguyên rửa làm cho người ta không thể nhúc nhích. Đột nhiên Lý Vân Thượng phun ra một ngụm máu tươi, so với lần trước còn diễm lệ quái dị hơn; Ngọc Minh Đức kinh hoàng vội vàng chạy lên đỡ. Lý Vân Thượng gạt tay lão đi, nhin không được ho “khụ khụ” hai tiếng, thanh âm khàn khàn rống lên:

- Người đâu!

- Hoàng thượng! – Ngọc Minh Đức cuống quýt quỳ xuống.

- Tiếp tục tìm người cho ta. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Cho dù không nói tìm người nào nhưng Ngọc Minh Đức cũng đã rõ ràng; chưa bao giờ lão nhìn thấy tân hoàng có bộ dáng thê lương thế này, lão không dám chậm trễ vội vàng làm theo.

Tuyết rơi đầy trời, Lý Vân Thượng vẫn đứng chờ nơi vách núi, mặc kệ các đại thần đau khổ khuyên ngăn, hắn vẫn nhìn chằm chằm xuống dưới vực núi sâu thẳm.

Có người đi lên, thần thái hắn thoáng chốc giãn ra nhưng khi nghe thấy tin tức vẫn không có tiến triển gì, thần sắc lại lập tức ảm đạm xuống. Thôi Minh Vũ khuyên mấy lần, đám người Thạch Lan cũng khuyên vài trận nhưng làm cách nào cũng không thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý.

Tìm rồi lại tìm, thì thể không còn sót lại một chút gì...

Trong trời đông giá rét, người mất đi cũng không thể nào tìm trở lại được!

95. Q.1 - Chương 96

Một năm sau...

Thành Thiên Lạc, chợ búa tấp nập, hoạt động buôn bán nơi này hoàn toàn đổi mới và người khởi phát ra hoạt động này chính là Mặc phu nhân – nổi danh khắp Thiên Lạc thành nửa năm nay.

Nghe nói Mặc phu nhân chưa bao giờ gặp khách, ra mặt thay nàng có hai người. Một vị nam tử tự xưng là hoa hoa công tử. Nam tử này trông như một thiếu niên nhỏ gầy thanh tú, nhưng lời nói cử chỉ lại nằm ngoài dự đoán của mọi người. Những việc hắn làm người khác không hề nghĩ đến, hắn thường vỗ bàn gọi người một cách kỳ lạ, bình thường hắn tự xưng là hoa hoa hoặc là công tử. Một vị khác chính là thị nữ của Mặc phu nhân, tên gọi Thiên Hương, thủ đoạn cực kỳ mạnh mẽ nổi tiếng. Hiện nay người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ chính là nàng, nàng chỉ cần liếc mắt thì cả Lưu Vân quốc này không người nào có thể cưỡng lại được, quả nhiên là quốc sắc thiên hương. Nhưng không một ai dám chen ngang vào chủ ý của nàng, thậm chí có người chỉ mới xuất ngôn nói nhẹ mà từ đó về sau không còn biết tung tích.

Nhưng kỳ lạ chính là thị nữ Thiên Hương sắc giọng đối với người khác nhưng chưa bao giờ phát hỏa với công tử gầy nhỏ kia. Tiểu công tử gầy nhỏ kia thường có những động tác làm cho người ta khó tả, mỗi lần như vậy thị nữ Thiên Hương chỉ lạnh lùng phiêu mắt nhìn hắn một cái chứ không có làm gì khác.

Hai người này đột nhiên xuất hiện ở nơi này liền làm mưa làm gió tại Thiên Lạc thành. Họ mở một kỹ viện tên là “Tam vi tiểu”, vô luận là cô nương tuyệt sắc hay là bình thường thì đều biến thành hoàn toàn

mới lạ, ở thành Thiên Lạc này cái gì cũng có thể. Thí dụ ngay cả làm cho cô nương tự nguyện hoặc là yêu thương cô nương nào, thậm chí có thể để lại một số tiền chuộc không lớn thì cũng có thể dẫn theo cô nương mình thích rời đi. Những quy củ kỳ lạ không tài nào hiểu nổi nhưng tuyệt đối không có thay đổi. “Tam vi tiểu” nhanh chóng trở thành kỹ viện lớn nhất, nổi danh nhất thành Thiên Lạc. “Tam vi tiểu” không chỉ kinh doanh kỹ viện mà còn nhảy sang các lĩnh vực khác như tầu lầu, phục sức, vật phẩm trang sức, thậm chí cả võ thuật. Mỗi lĩnh vực lại có những tính chất đặc biệt riêng làm cho người ta muốn ngừng mà không thể. Mà tất cả sản nghiệp này lại liên hợp chống đỡ với nhau hình thành một đại vòng không gì phá nổi khiến cho người ta bị hấp dẫn.

Thủ đoạn của Thiên Hương và hoa hoa công tử quả nhiên là lợi hại nhưng lợi hại hơn phải là người thu nhận được hai vị này – đó chính là Mặc phu nhân! Đáng tiếc, không có người nào được nhìn mặt Mặc phu nhân dù chỉ một lần. Có người nói dung mạo nàng như thiên tiên, có người lại nói nàng xấu xí u ám giống như người địa phủ nhưng tất cả đều chỉ là tin đồn mà thôi. Họ chỉ biết đó là một vị phu nhân rất lợi hại, góp sức làm việc cho nàng hoặc là có một chút quan hệ giao thương với nàng đúng là vô cùng tốt.

Bởi vậy, nghe nói hôm nay Mặc phu nhân muốn tuyển một thị vệ cận thân, thanh niên toàn thành cơ hồ đều kéo tới đứng chật sân “Tam vi tiểu”. Bên ngoài viện sẽ lựa chọn vòng loại, nếu trúng tuyển thì những người đó sẽ được đưa vào nội đường, tiếp tục chờ để được tuyển chọn. Khắp đại sảnh ồn ào náo nhiệt nhưng cũng không kém phần thần bí, các cô nương ngồi trên lầu, tay cầm khăn che miệng cười, nhất thời tràn ngập phong tình.

-Nói với công tử, đã có thể bắt đầu! – mỹ nhân lạnh lùng Thiên Hương phân phó người bên cạnh sau đó đi lấy vài món đồ.

Gã sai vật nghe lời rời đi.

-.... Nửa canh giờ làm thi cử thích đáng đủ kiểu, cho dù có nguy kịch tới mức nào cũng có thể cứu sống. – công tử danh gọi tiểu tích công tử (công tử nhỏ gầy) dùng sức vẽ cây bút lên cuốn sách, vẽ mặt khó tin, miệng lầm bầm. – Làm hợp lại bày phần sinh mạng sao? Y học quả nhiên là càng ngày càng phát triển!

-... Hợp lại đem hết toàn lực đem trái tim di động đi một chút sau đó làm người ta tạm thời mê đi, sau đó mới kéo tính mạng quay về. – nam tử giật mình mà mở miệng thật rộng dùng cây bút chà chà lên đầu. – Oa, thật sự là rất kỳ huyền!

-Nội lực? Đúng vậy, cái này vốn thuộc phạm vi của võ hiệp. (xin lỗi cả nhà nếu đọc chỗ này ko hiểu gì nhé, t cũng ko hiểu tg đang nói cái gì nữa, liên quan tới mấy cái công lực chữa thương, hic hic..để t tra lại sau rồi hồi báo sau nhé hix

Nam tử cứ ngồi lầm bầm một mình những lời lẽ kỳ lạ, gã sai vật đã đến tự lúc nào, hẳn không có chút lo sợ mà đi ra phía trước vừa định nói chuyện thì lại bị nam tử chỉ chỉ vào cuốn sách hỏi:

-Chữ này có nghĩa là gì?

-Bẩm công tử, chữ này có ý nói rằng hy vọng hai người vĩnh viễn ở bên nhau.

-Một chữ mà cũng có nhiều ý nghĩa như vậy sao? Ừm, chữ hay! – nam tử như nghĩ tới cái gì đó gật gù đầu, hẳn cơ thể trầm mê vào thế giới văn tự mà không để ý tới tình huống xung quanh mình.

-Công tử, công tử! – gã sai vật gọi hai tiếng, thấy hẳn không nói gì đành quay lưng đi, thật sự rất sốt ruột. Đúng lúc thấy thị nữ Thiên Hương đi tới, gã vội vàng gọi:

-Cô nương, công tử...

Thiên Hương đi tới, nhanh chóng giật lấy cuốn sách trên tay nam tử, lạnh lùng nói:

-Chúng ta đang thay người tuyển thiếp thân thị vệ, sao người không quan tâm một chút chứ?

-Thiên Hương tỷ tỷ, người tùy tiện giúp ta chọn một người là được rồi. Dù có cẩn thận như thế nào thì vẫn có khả năng bị lừa gạt, tốt hơn hết là không cần quan tâm tới. – nam tử xoay người lại, cười hì hì.

-Vậy theo người nói thì không cần tuyển chọn thị vệ nữa?

-Cũng không phải, nên làm thì cứ làm. Quan trọng là lấy tâm thái bình thường mà đối đãi.

-Lúc đó người nên tự mình chọn người mới đúng, bởi vì sợ bị thương nên dứt khoát không để người lạ bên cạnh, đây là tâm thái bình thường sao?

Nam tử nhìn Thiên Hương, thừa dịp nàng không chú ý muốn chạy trốn nhưng lại lập tức bị Thiên Hương tay mắt lạnh lẽo bắt quay về, thanh âm tức giận vang lên bên tai:

-Mục Tiểu Văn!

Nữ giả trang nam, dùng tên giả hoa hoa công tử - Mục Tiểu Văn bắt không tự nguyện mà ngồi xuống, chăm chú chọn người.

-Người này cái gì cũng tốt, trông lại rất xinh đẹp. Xinh đẹp như vậy ai biết khi bé có chịu qua tội gì, ai biết bây giờ có phải tâm lý vụn vặt, tính cách âm u hay không? – không đợi cho vị công tử xinh đẹp kia lên tiếng nói chuyện, Mục Tiểu Văn thao thao bất tuyệt nói một hồi rồi phất tay làm cho nam tử kia một giây trước còn đắc ý nháy mắt đã rơi xuống địa ngục.

-Nụ cười của người rất đơn thuần nhưng rõ ràng là người ăn rất nhiều đau khổ, cho nên nụ cười đơn thuần này chỉ là để bảo vệ nhan sắc của người. Nhân tiện nói luôn người là một người hai mặt, người như vậy làm sao có thể chấp nhận được, đi mau đi! – một người vừa rời đi, nàng không chịu buông tha đem người thứ hai đuổi gọn.

-Mắt hoa đào? – Không thích, đi mau đi!

-Mặc tử y? Loại!

-Bạch y cũng hồ thẹn, loại luôn!

... ..

Tay vung lên loại một người lại một người, giọng nói thần nhiên của Thiên Hương lại truyền tới:

-Tiếp tục như vậy chỉ sợ chỉ có hoa hoa công tử Phương Mặc mới hợp ý của người thôi.

Nhất thời cả người Mục Tiểu Văn không thể động đậy, nàng đứng lên:

-Hay là Thiên Hương tỷ tỷ giúp ta chọn người đi. Ta rất tin tưởng vào mắt nhìn của Thiên Hương tỷ tỷ. – vừa nói nàng vừa xoay người rời đi. Trở lại trong viện các, nha hoàn bên người là Phỉ Minh cũng theo kịp.

-Cô nương là có lòng tốt, không muốn công tử tiếp tục như vậy nên mới lỡ nói ra những lời mạo phạm mà thôi. – bởi vì bên ngoài gọi quen là công tử nên cũng chẳng muốn sửa đổi cho phiền.

Mục Tiểu Văn đứng lại, khi quay đầu thì nụ cười đã hiện ở trên môi:

-Ta đương nhiên biết, ta cũng muốn chính mình phải vui vẻ để mà tìm hắc, chờ hắc trở về, không cho trái tim mềm yếu, không cho bị tổn thương. Bởi vậy, vừa rồi thật sự là ta không đúng. Nhưng mà ta cũng không phải là thần thánh gì, chung quy vẫn không thể nào quên đi nhanh như vậy.

-Cũng đã một năm rồi, chúng ta cũng biết là Phương công tử không chết, chúng ta chỉ muốn làm cho công tử an tâm một chút, có như vậy cũng không làm được sao?

-Chỉ biết là hắc không chết nhưng cũng không biết chắc hắc có còn sống hay không. Vạn nhất hắc mất trí nhớ quên ta hoặc là thành người thực vật thì sao? Sao ta không lo lắng, không khẩn trương cho được? – lời nói ra, trong lòng Mục Tiểu Văn thực sự bị kích động.

Phỉ Minh đỡ nàng ngồi xuống:

-Thân thể người không tốt, Hắc tiên nhân nói người không thể kích động, trước hết đừng nói nữa. Nếu Hắc tiên nhân nói Phương công tử không có việc gì thì chắc chắn ngài ấy sẽ không có việc gì.

-Sự phụ chỉ là cao nhân, không phải thần thánh. Vạn nhất người suy đoán sai lầm thì sao đây?

Lời nàng chưa dứt thì bên ngoài cửa vọng vào hai tiếng ho khan, sau đó một lão giả đi vào.

-Hắc tiên nhân! – Phỉ Minh lên tiếng.

-Sự phụ! – Mục Tiểu Văn nghênh đón.

Người được gọi là Hác tiên nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm, liếc xéo Mục Tiểu Văn:

-Người không tin ta sao lại bái ta làm thầy?!

Mục Tiểu Văn thay lão đấm bóp vai, cười hắc hắc nói:

-Sư phụ đừng nóng giận, không phải là đồ nhi nói chỉ là vạn nhất chứ chưa có nói nhất định.

-Hừ!

Mục Tiểu Văn diu lão tới bên bàn ngồi xuống, tay không ngừng châm trà cho lão, hai tay dâng lên:

-Sư phụ, người biết nhiều cao nhân như vậy, bây giờ rốt cuộc có tin tức của phu quân con hay

Lỗ mũi của Hác tiên nhân như vểnh lên tận trời.

Mục Tiểu Văn kiên nhẫn đợi một hồi, thấy lão không đáp lại, nàng cũng hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác:

-Sư phụ, người thừa nước đục thả câu nha, nếu vậy từ hôm nay con không sẽ không nói gì cho người nghe nữa.

Hác tiên nhân lập tức xoay người lại, hai mắt trừng trừng, tưởng rằng lão sẽ tức giận nhưng ngược lại lão đứng lên đi tới bên người Mục Tiểu Văn, thần sắc lo lắng hiện lên một tia nhún nhường, thể cục lập tức thay đổi:

-Đồ nhi, người không được đùa giỡn với người làm thầy này nha, ngàn vạn lần người đừng có không nói, nếu không người làm thầy như ta sẽ sốt ruột muốn chết đó. – tên đồ nhi này ngang ngạnh vô cùng nhưng dù sao cũng phải xoa nịnh nó, ngàn vạn lần không thể làm cho nó tức giận được. Lão đi tới trước mặt nàng, hạ giọng. – Vì sư đã bàn với mấy vị bằng hữu tốt rồi, nghe nói mấy ngày nữa sẽ có tin tức, đừng có gấp quá.

-Hừ! Đều tại sư phụ trước kia chỉ cứu con không cứu hắc, nếu không thì hôm nay sao có nhiều chuyện như vậy chứ? – Mục Tiểu Văn quay ngoắt, hừ một tiếng bất mãn.

-Lúc đó người là người dễ cứu hơn, hơn nữa ta chỉ có thể cứu được một người nên mới quyết định công người về nhà trước. Lúc quay lại thì người đã không thấy tăm hơi, cái này không thể trách ta được. – Hác tiên nhân nhúc nhích đầu, ánh mắt ủy khuất.

Mục Tiểu Văn nhớ tới ơn cứu mạng của lão, trái tim cũng bắt đầu mềm nhuyễn ra; nàng kéo cánh tay của Hác tiên nhân, ánh mắt không đành lòng:

-Con biết, nguyên lý tam giác hoặc là cái gì cũng được, sư phụ muốn biết cái gì thì Tiểu Văn sẽ nói chi tiết cho người biết cái đó.

Hác tiên nhân lúc này mới bật cười mãn nguyện như một lão tiểu hài tử vậy!

Phỉ Minh nhìn thấy một già một trẻ lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ, không khỏi cười khúc khích rồi rời đi.

Một năm rồi, từ lúc công tử bỏ ngân lượng cứu nàng thì nàng muốn thực hiện lời hứa hầu hạ công tử nên mới đi theo bên cạnh. Ai ngờ ở dưới đáy cốc hồi lâu, Hác tiên nhân cũng sớm quen thuộc với nàng, công tử thì vẫn không nóng không lạnh, một người có thể ngồi một chỗ hơn nửa ngày nhưng khi có người lạ tới thì liền bay nhanh rời đi. Tưởng rằng tính tình công tử hơi hột nhưng nghe Hác tiên nhân nói thì nàng mới biết chỉ khi công tử đối diện với những người quen thì tính tình rất tốt, tư chất lại sáng sủa. Chỉ là công tử vốn là một người con gái từng chịu qua nhiều chuyện thống khổ nên mới đề phòng người lạ như vậy.

Sau nàu ở kỹ viện cứu Thiên Hương cô nương thì cũng là công tử thiện tâm ra tay. Thiên Hương cô nương cũng không có nơi nào để đi nên cũng đi theo công tử để báo ơn. Bản tính nàng ấy lạnh lùng, gặp người nói chuyện không chút lưu tình, ngược lại chỉ công tử thì thấy có thể nghe được. Sau nhiều lần cố gắng chọc ghẹo, thân thiện thì rốt cuộc công tử cũng nở nụ cười. Sau khi hiện ra bản tính thật sự thì mọi người mới biết công tử vốn là một người có tâm tính tiểu hài tử, người dị thường hợp tính với người mặt lạnh nhưng tâm nhiệt như Thiên Hương cô nương. Hai người, một người lên kế hoạch, một người chấp hành, hơn nữa có thêm Tăng hoa hành lại còn có Hác tiên nhân chiếu cố, so ra một nam nhi còn không có đủ bản lĩnh để đấu với các nàng.

Công tử nói nếu ở bên cạnh nhau thì nên thành khẩn, thẳng thắn, còn nói nếu đã phòng ngự không được thì dù làm thế nào cũng không phòng ngự được, chỉ bằng đem hết mọi chuyện mà người gặp phải kể ra hết. Mọi người vừa kinh ngạc vừa cảm kích sự tín nhiệm của công tử. Bởi vậy, công việc kinh doanh của “Tam tiểu vi” ngày càng lớn mạnh chỉ vì một điều rất đơn giản đó là có thêm nhiều lực lượng tìm kiếm Phương Mặc công tử.

Thế mà thoáng cái đã một năm trôi qua!

96. Q.1 - Chương 97

Khi đang nói chuyện thì Thiên Hương đi đến, nói với Mục Tiểu Văn:

- Có một người tự xưng là có quen biết với người, từ hoàng...

Chữ “hoàng” vừa mới ra miệng Thiên Hương thì Mục Tiểu Văn thụt lùi về sau ba bước, cuống quýt khoát tay nói:

- Đuổi đi, đuổi đi! Ta đã nói hoàng cung rất rối rắm, không cho phép có quan hệ với nơi đó, sao người lại để cho loại người này tiếp xúc tới đây chứ?

- Là từ hoàng thành tới chứ không phải hoàng cung. – Thiên Hương liếc nhìn nàng một cái. Sau khi mọi người làm quen với nhau, Mục Tiểu Văn đã đem hết mọi chuyện nói ra. Bởi vậy Thiên Hương biết những chuyện cũ bị thống của nàng, biết nàng né tránh và khó chịu khi có bất kì người hoặc việc gì liên quan tới hồi ức kia. Nhưng mà đã là quá khứ thì nên để nó thành quá khứ, tóm lại không thể nào cả đời sống trong bóng ma mãi được.

Lúc này Mục Tiểu Văn mới thở phào nhẹ nhõm, vuốt áo:

- Vậy để cho hắn vào đi! – trước kia ở hoàng thành nàng có thân phận Văn nương nương nhưng đã sớm cùng với cái thân phận tử tù biến mất rồi, sau này nàng cũng đọc được tờ cáo thị không tìm thấy xác của tử tù Văn nương nương, nàng nghĩ chắc hẳn hoàng cho rằng nàng đã bị dã thú ăn tươi nên không truy cứu nữa. Biết “Tam tiểu vi” chỉ có Phương Mặc, Thiên Hương, Phỉ Minh, sư phụ mà mọi người chắc chắn sẽ không đem chuyện của nàng nói ra, sao lại có người nói là quen biết với nàng chứ? Nhất định là do nàng tới sông bạc đánh bạc thiếu nợ người ta nên người ta sai người tìm tới cửa rồi. Cái gì mà hoàng thành chứ, chắc chắn là biết nàng mỗi lần nhắc tới hoàng cung thì sẽ phát run nên mới cố ý nói ra để hù dọa nàng chứ gì.

Hôm đó nàng bị trộm mất túi tiền cho nên mới chật vật như vậy. Bây giờ để cho người nợ xem một chút, tài năng ăn nói của người phát ngôn cho Mặc phu nhân – hoa hoa công tử nổi danh khắp thành Thiên Lạc mới được.

Màn cửa nhấc lên, một thiếu niên thanh tú đi vào, Mục Tiểu Văn lạng người đi một hồi. Trong sông bạc nàng không có gặp qua người như vậy.

- Người là ai?

- Văn nương nương không nhớ ta sao?

Tiếng nói ngây ngô mang theo mừng rỡ của thiếu niên vừa mới nói ra thì khí tức trong phòng đột biến. Mục Tiểu Văn cực kỳ hoảng sợ; Phỉ Minh, Hắc tiên nhân cũng vì lâu ngày ở với nàng nên cũng đã lấy nhiệm tính cảnh giác của Mục Tiểu Văn.

Hắc tiên nhân kéo màn cửa, Phỉ Minh rút kiếm còn Thiên Hương thì nộ sát khí. Nhất thời như một đại gia đình bạo lực náo động,

hoàn toàn không giống một thế giới thần bí cao quý trong lời đồn bên ngoài về dung mạo của Mặc phu nhân.

Thiếu niên không có bị hù dọa, ngược lại có chút mất mát:

- Quả thật Văn nương nương đã không còn nhớ ta nữa rồi! Trước kia có một tiểu khát cái (ăn mày) ở ven đường, người đã cho ta kẹo hồ lô và ngân lượng...

Ăn mày? Kẹo hồ lô? Chuyện khi nào thế?

Đôi mắt thiếu niên đỏ đỏ, miệng mím chặt, ánh mắt quật cường:

- Người không nhớ ra cũng không sao, tómà ta muốn báo ơn. Ta tìm lâu như vậy mới tìm được người, dù người có đuổi thì ta cũng không đi.

- Khoan đã... – Mục Tiểu Văn cau mày, cẩn thận nhớ lại. – A, người chính là đứa con của vị đại thần gì gì đó! – lúc đó nàng vừa mới tới thế giới này nên hứng thú dẫn Dực nhi đi dạo phố, và cũng chính lúc đó nàng gặp gỡ Khinh Phong còn thay hân ra mặt đối thơ với Phương Mặc.

Nhớ tới Phương Mặc, trái tim lại nhói lên một trận đau đớn, nàng vội lắc lắc đầu đuổi đám mây u ám trông đầu đi.

- Ta là Khởi Chi Điều còn lão là Khởi Chi Khiêm. – thấy nàng rớt cuộc cũng nhớ ra, nét mặt thiếu niên mừng rỡ vô cùng.

- Sao có thể được chứ, lúc ấy người mới chừng mười tuổi, mới có hai năm, sao người cao lớn như vậy? – mặc dù khuôn mặt chỉ là một thiếu niên nhưng hân so với nàng còn cao hơn cả cái đầu.

- Lúc ấy ta 14 tuổi.

- Lùn như vậy sao có thể là 14 tuổi chứ?

- Lúc đó ta ngồi mà! – khuôn mặt Khởi Chi Điều có chút nhăn nhó.

Ngồi sao? Hình như đúng là như vậy.

- Năm đó ta bị đuổi ra ngoài, ba ngày đói bụng, may mắn là có người cứu giúp ta nếu không thì ta sớm thành oan hồn đầu đường rồi. Phần đại ơn này ta tuyệt đối sẽ không quên. – thanh âm Khởi Chi Điều trầm thấp, nhớ lại chuyện năm đó thiếu niên vẫn cảm thấy chua xót. – Lần nọ còn sống, lại giữ được ít ngân lượng nên ta mới dựa vào đó mà sống qua ngày. Sau lại bái được cao nhân nên mới có thể sống tới ngày hôm nay. Ta vẫn luôn nhớ kỷ ân tình của Văn nương nương, biết Văn nương nương bị đánh rơi xuống vách núi, ta theo đoạn đường này dò theo thì mới biết được nơi này. Ta muốn sau này trở thành thiếp thân thị vệ của Văn nương nương để báo đáp ơn cứu mạng năm đó của người. – vừa nói, Khởi Chi Điều vừa cúi cung một cái, Mục Tiểu Văn tránh né không kịp nên biến thành tình cảnh như đang ban xá tội vậy.

Đến lúc này những người khác mới thu lại vẻ nghiêm túc, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau. Phỉ Minh đi pha trà tiếp khách, Hắc tiên nhân tiếp tục ngồi trong một góc tiếp tục nghiên cứu cái nguyên lý tam giác, Thiên Hương cũng ngồi một bên lạnh lùng quan sát.

Mục Tiểu Văn không nghĩ sự xuất hiện của một người nho nhỏ năm đó lại dẫn ra nhiều chuyện cũ đến vậy. Nàng cố lấy hết bình thần mà nói chuyện với hân rằng chuyện đó chỉ là thuận tiện ra tay cứu giúp thôi, hân không cần phải báo ân hoặc cái gì gì đó... Chuẩn bị hết những điều cần nói, nàng mở miệng:

- Tiểu đệ đệ....

- Ta không còn nhỏ nữa! – mặt Khởi Chi Điều đỏ lên, ánh mắt phản kháng ánh lên không có khác lắm s với năm đó.

- Xin lỗi, chỉ là ta thuận miệng gọi vậy thôi. Chi Điều, lòng tốt của người ta xin nhận, sau này người hãy lo lắng cho cuộc sống mới của mình, đi trên con đường của mình chọn lựa, không cần phải báo đáp ơn huệ gì hết.

- Tại sao? Người cho rằng võ nghệ của ta không cao cường sao? – Khởi Chi Điều sốt ruột hỏi. – Từ nhỏ nương ta vì sợ ta bị khi dễ nên đã âm thầm mời sư phụ dạy ta võ công bảo vệ bản thân, trước đó ta còn bái sư, võ nghệ nhất định không thua kém. Sau khi được cao nhân chỉ đường dẫn lối thì công lực cũng mạnh

lên rất nhiều. Không tin thì người xem. – vừa nói Khởi Chi Điều vừa giơ tay lên, xa xa ám trà trên tay Phỉ Minh liền nát bấy không một tiếng động, căn bản không có thấy gì bay qua.

Phỉ Minh thất kinh đứng nguyên tại chỗ, Khởi Chi Điều đỏ mặt:

- Xin lỗi, ta có chút nóng lòng!

Phỉ Minh mỉm cười rồi khom lưng thu dọn, Mục Tiểu Văn thu lại vẻ trợn mắt há mồm của mình, quay đầu đến tiếp tục khuyên giải:

- Võ nghệ của người đúng là rất cao cường nhưng báo ơn thì thật sự không nên. Nếu có việc thì cứ nói một tiếng, ở lại chỗ này vài ngày chơi đùa cũng không sao, chỉ cần đừng đem chuyện của ta nói ra, Vì tiểu cư sẵn sàng hoan nghênh người đến. – dù sao năm đó nó chỉ là một đứa trẻ, rất khó mà cảnh giác cái gì cho được.

Khởi Chi Điều thấy nàng nói chuyện khách sáo như vậy bất giác cắn môi, hai tròng mắt dường như ướt ướt.

Mục Tiểu Văn từ trước tới nay chưa từng thấy một người con trai nào khóc trước mặt mình, là nàng đã khi dễ hẳn rồi nên vội vàng an ủi:

- Không phải ta không tin võ nghệ của người, chỉ là...

- Ta không báo ân, chỉ là muốn kiếm một chút thù lao hậu đãi thôi. Mặc phu nhân nổi tiếng thành Thiên Lạc, nếu được làm thiếp thân thị vệ của người thì nhất định sẽ có quang vinh vô hạn, lý do này có được hay không? – Khởi Chi Điều ngẩng đầu nhìn, cắt ngang lời nói của nàng; hẳn vừa nghĩ ra một lý do khá thuyết phục cho nên mặt cũng tươi tỉnh hẳn.

Cái này... nhưng thật ra là rất hợp lý, đầy đủ. Dù sao võ nghệ của hẳn cũng cao cường, mà nàng thì nhất định cũng sẽ cấp cho hẳn thù lao phong phú.

Nàng nhìn tới Thiên Hương, Thiên Hương đổi lại ánh mắt của nàng rồi lạnh lùng nhìn sang Khởi Chi Điều đặt câu hỏi:

- Làm sao người tìm được tới nơi này?

Nháy mắt Khởi Chi Điều lại biến thành một thiếu niên chừng chặc, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mục Tiểu Văn. Hắn ngồi lại ngay ngắn trên ghế rồi nghiêm túc đáp:

- Tại hạ có cách của tại hạ. Không tiện nói ra, mong cô nương thông cảm. Chỉ là xin cô nương yên tâm, tại hạ biết Văn nương nương ẩn tính mai danh cho nên tất cả đều là một mình điều tra, người bên ngoài không thể nào biết được. Sau này tại hạ nhất định cũng sẽ giữ kín bí mật này, tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài. Hơn nữa.. – Khởi Chi Điều ngừng một chút, nhìn thoáng qua Mục Tiểu Văn rồi lại quay qua đối diện với Thiên Hương. – Nếu tại hạ có thể tìm ra Văn nương nương mà không lộ ra một chút dấu vết thì cũng có thể tìm được Phương công tử.

Cơ thể Mục Tiểu Văn chấn động, trái tim nhảy lên dồn dập, bất giác nàng quay qua nhìn chằm chằm Thiên Hương, ánh mắt tràn ngập mong chờ.

Thiên Hương thở dài một hơi rồi hướng đến Khởi Chi Điều nói:

- Người có thể tìm đến nơi này, tất cả những chuyện mà chúng ta muốn giấu cũng giấu không được, thật ra là ở thể hạ phong rồi, tốt hơn hết là xem người thu nhận. Chỉ cần người nhớ kỹ, tuyệt đối không để lộ ra bên ngoài dù chỉ là nửa chữ. Nếu không... – sắc mặt Thiên Hương bỗng lạnh. – Tiểu Văn chịu đả thương gì thì ta sẽ bắt người nhận lấy gấp mười lần.

Khởi Chi Điều một bộ vừa nghiêm nghị vừa kính sợ đáp:

- Tại hạ tuyệt đối sẽ không nói ra nửa chữ. Tại hạ cũng biết Mặc phu nhân lập ra “Tam tiểu vi” là vì muốn biết thông tin về Phương công tử nhưng Mặc phu nhân lại lấy danh xưng là hoa hoa công tử tất nhiên sẽ khiến cho người ta chú ý. Cô nương nói vậy chắc cũng có cách ứng đối, tại hạ cũng có, nếu cô nương muốn biết thì sau này sống chung, tại hạ sẽ kể lại chi tiết. Mặt khác, tại hạ từ hoàng thành đến nên cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện, cái này cũng là một ưu thế.

- Ô?! Thí dụ như?

- Thí dụ như trong hoàng cung cấm nhắc tới Văn nường nường!

Sắc mặt Thiên Hương lúc này mới có chút hòa hoãn, tưởng hoàng thượng không hề truy cứu nên mới không nghe thấy bất cứ lời đồn gì về Văn nường nường. Không ngờ mọi chuyện lại còn hơn một bậc suy tính. Người này có thể dùng được. Thiên Hương nhìn về phía Mục Tiểu Văn rồi lại đánh giá Khởi Chi Điều một phen:

- Được rồi, sau này người chính là thiếp thân thị vệ của Mặc phu nhân.

Trước đó Mục Tiểu Văn còn lo lắng mà chờ, bây giờ nghe được lời này nàng vui vẻ mà ôm lấy Thiên Hương hôn một cái, sau khi bị nàng ấy lạnh lùng đẩy ra, nàng phẫn khởi nhìn Khởi Chi Điều:

- Cái này người biết người nào là chủ nhân rồi chứ?

Khởi Chi Điều lại khôi phục lại nụ cười ngây ngô của một thiếu niên.

Ưng đi ra ngoài cho đám người kia rời đi, Mục Tiểu Văn hướng Khởi Chi Điều giới thiệu những người khác. Mặc dù hắn sớm đã biết rõ nhưng về phần tính cách và vài thứ vân vân khác thì nhất định không hiểu rõ bằng nàng được.

Khởi Chi Điều chăm chú nghe, thỉnh thoảng mỉm cười chen vào một hai câu. Cuối cùng, hắn hỏi một câu:

- Bọn họ là người nhà của người sao?

Mục Tiểu Văn sửng sốt, sau đó khẽ mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, bọn họ chính là người nhà của ta!

97. Q.1 - Chương 98

Khởi Chi Điều dù sao vẫn là một đứa trẻ mới lớn nên việc gì cũng tò mò không thôi. Thí dụ như hắn hỏi Thiên Hương lại được gọi là Thiên Hương, Mục Tiểu Văn trả lời vì nàng lớn lên quốc sắc thiên hương nên mới gọi như vậy.

- Nếu vậy là lúc vừa mới sinh ra, không biết sau này trưởng thành thì tư sắc sẽ thế nào, không biết tiên đoán sao có thể gọi là Thiên Hương?

- Trước kia nàng có hoa danh, sau đó ta giúp nàng, nàng có một cuộc sống mới cho nên mới để ta đặt một cái tên cho nàng. Ta nghĩ nàng xinh đẹp lớn lên quốc sắc thiên hương như vậy thì gọi là Thiên Hương rất hợp lý. Dù sao tên gọi không quan trọng, quan trọng là con người có tốt hay không thôi! – Mục Tiểu Văn đành phải kiên nhẫn giải thích cho hắn nghe.

Khởi Chi Điều như nghĩ tới cái gì đó liền gật gật đầu. Hắn còn hỏi nàng một năm qua thế nào, vẻ mặt lạnh nhạt của Mục Tiểu Văn trôi qua chút tang thương:

- Mạnh mẽ rồi, kiên cường rồi, biết cách tử bỏ!

Khởi Chi Điều còn tò mò trong bảo khổ có những gì, rồi hứng thú không chịu từ bỏ đối với mấy cái lễ nghi rườm rà. Nhìn đôi mắt hắn chăm chú mở to, Mục Tiểu Văn cũng không đành lòng cự tuyệt, nàng nhẫn nại nói chi tiết từng chút cho hắn hiểu. Rốt cuộc, chờ tới lúc hắn cau mày không biết hỏi thêm cái gì nữa thì nàng mới có cơ hội lên tiếng hỏi chuyện Phương Mặc.

- Người... rốt cuộc có cách nào có thể mau tìm thấy Phương Mặc?

- Để bảo đảm có thể làm thị vệ bảo ân như ý nguyện thì ta đã có chuẩn bị rồi, cho nên từ nửa năm trước ta đã bắt đầu tìm kiếm Phương công tử. – Khởi Chi Điều mỉm cười

- Thật sao? Vậy có tin tức gì không? – Mục Tiểu Văn nắm chặt lấy cánh tay Khởi Chi Điều.

Khởi Chi Điều ngạc nhiên chốc lát rồi cười trong sáng:>- Người ta nói Văn nường nường không thềm để ý tới chuyện phòng ngự nam nữ, quả nhiên là thật.

Đang lúc nói chuyện nghiêm túc thế mà hần còn để ý mấy cái này, Mục Tiểu Văn thật muốn quát hần một trận “Một thằng nhóc xấu xa còn chưa có trưởng thành thì có cái gì mà phòng ngự với chả đề phòng”. Suy nghĩ một chút, nàng không thể phá hư một đứa nhóc còn chưa kịp lớn cho nên đành đem câu mắng kia nuốt xuống dưới.

- Nói mau! Còn nữa, không cho phép ngươi gọi ta là Văn nường nường! Gọi là ta là công tử!

- Nhưng mà...

- Nói vào chuyện chính đi!

Có thể vì vẻ mặt quá mức nghiêm túc, quá mức khấn trương của Mục Tiểu Văn làm cho người ra sợ hãi, rốt cuộc thì Khởi Chi Điều cũng đành hoảng đem tình hình báo cáo cho nàng nghe. Thì ra sau ngày nàng được cứu đi thì Phương Mặc đã được một danh y khác cứu đi. Vị danh y này tên gọi là Hường Mị, trước kia vốn là ngự y trong hoàng cung. Bởi vì tính tình cổ quái, hơn nữa làm chết quá nhiều người nên lão bị phán tử tội sau đó trốn thoát.

- Nói vậy.. Phương Mặc không phải... – trái tim Mục Tiểu Văn như muốn nhảy ra ngoài.

- Y thuật của Hường Mị không tốt với người sống nhưng có thể chữa từ người chết thành người sống. – một câu nói của Khởi Chi Điều làm cho Mục Tiểu Văn an tâm được chút chút.

Y thuật của Hường Mị rất là cổ quái, nhược điểm của lão chính là đem người sống chữa thành người chết nhưng điều tuyệt duyệt hơn lại là lão có thể cứu sống người chết. Khi lão tìm được Phương Mặc thì Phương Mặc đã thoi thóp, mũi tên xuyên qua cách trái tim mỏng như một sợi chỉ, hần sớm đã không còn khí sống.

Nhưng Hường Mị lại vô cùng mừng rỡ, lão từng gặp qua người bị rơi xuống khỏi vách núi, gặp qua người bị trúng tên nhưng lão chưa từng gặp qua người nào cùng lúc bị cả hai, mũi tên xuyên qua như thế mà vẫn còn thở. Lão lập tức khiêng hần về, thử trị liệu.

Khởi Chi Điều phách người đi chung quanh hỏi thăm, biết Phương Mặc đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng lại hôn mê chưa tỉnh lại. Hần muốn đem Phương Mặc đi nhưng ba lần bảy lượt đều bị Hường Mị phát hiện rồi chuồn mất, mỗi lần đuổi theo và dò la lại tốn không ít khí lực. Đến hôm nay vẫn không làm sao bắt được Hường Mị, chỉ biết rằng lão đang ở Thương quốc.

- Thương quốc? – Mục Tiểu Văn thốt lên.

- Đúng vậy! – Khởi Chi Điều len lén nhìn ánh mắt Mục Tiểu Văn. – Hoàng tử Quý Tử Khinh đương vị, cũng chính là đương kim quân chủ của Thương quốc.

Mục Tiểu Văn giật mình rồi bật ra một tia cười mạnh mẽ:>- Người thật sự là rất có tài, ngay cả chuyện của Quý Tử Khinh cũng biết được rõ ràng như vậy. Nếu muốn dồn ta vào chỗ chết thì chỉ cần mở miệng ra, thật dễ dàng. Đương kim hoàng thượng và hoàng đế của Thương quốc hình như rất thích chứng kiến ta một lần nữa bị bỏ tù. Nhưng mà nếu quyết định chọn ngươi thì khác nào đao gác ở trên cổ mà không thể nào chém xuống rồi!

Khởi Chi Điều vội vã muốn nói gì đó nhưng Mục Tiểu Văn đã giơ tay lên ngăn hần lại; sau đó nàng hướng hần khom người cúi cung một cái:

- Ngươi giúp ta tìm Phương Mặc, ta cảm kích vô cùng. – nàng đứng thẳng lên, nhìn trực diện hần. – Ta tìm Phương Mặc đã lâu, lần nào cũng chỉ nhận lấy thất vọng. Hôm nay có ngươi tương trợ, thật là là may mắn của ta. CẢM ƠN!

Khởi Chi Điều mím chặt môi, mặt trưởng lên đỏ bừng, đột nhiên hần không nói được một lời nào mà xoay người rời đi.

Thiên Hương thì trong góc tối đi ra:

- Hần chỉ là một thiếu niên, nói chuyện với hần ngươi cần gì phải như thế?

Mục Tiểu Văn thản nhiên nói:

- Người đã quên đương kim thánh thượng mới vài tuổi đã bắt đầu trù tính rồi sao? Hơn nữa, đột nhiên nói tìm ta, đột nhiên nói muốn báo ơn, làm sao người ta có thể tin tưởng được chứ? Hẳn tuổi còn nhỏ lại còn giúp ta tìm Phương Mặc, ta đương nhiên sẽ chiếu cố nhiều. Nhưng mà để phòng lòng người cũng rất cần thiết, vận nhất có gì gió thổi cỏ lay thì ta cũng ứng đối cho kịp. Càng tin tưởng người khác thì lại càng dễ bị thương. Ta tin tưởng mấy người các người là đủ rồi. – nói xong, nàng quay người bỏ đi.

Thiên Hương đứng đó một hồi rồi than nhẹ một tiếng. Đơn giản là Khởi Chi Điều đối với Mục Tiểu Văn có chút hiểu rõ hơn mà đã khiến cho Mục Tiểu Văn xúc động vì những nỗi đau đớn bị lợi dụng trong quá khứ. Bên ngoài thì thoả mái không có gì nhưng sâu trong nội tâm vẫn còn đó vết thương âm ỉ đau đớn, không thể tùy tiện mà đụng vào được.

Mục Tiểu Văn đợi tin tức về Phương Mặc lâu như vậy cuối cùng thì hôm nay cũng biết được chính xác chỗ hắn ở. Mặc kệ thật hay giả thì làm cách nào nàng cũng không thể nào bình tĩnh được.

Mấy lần nàng định tự mình đi tìm Phương Mặc nhưng rồi lại bị cái ý do “Đường xá nguy hiểm, không có lực để tự bảo vệ mình, đợi tới lúc thời cơ chín muồi thì nhất định sẽ mang Phương công tử về” ngăn cản.

Một mình một người ngồi trong phòng, Mục Tiểu Văn cứ vuốt ve miếng ngọc bội mà Phương Mặc tặng nàng. Cứ nghĩ tới Phương Mặc chịu không biết bao nhiêu hành hạ, hôn mê bất tỉnh liệu có trở thành người thực vật.. nàng lại thở ngắn thở dài không ngớt.

Thiên Hương một bên hỏi chi tiết Khởi Chi Điều, một bên phái nhiều người đi chứng thực chỗ Phương Mặc lưu lại là thật hay giả. Biết được Hướng Mị đang ẩn thân tại thương quốc, lúc nào đang giúp Phương Mặc chữa thương thì Thiên Hương cho người bí mật vây quanh nơi nọ.

Bản lĩnh của Hướng Mị không thường vì mỗi lần lão đều thoát được, công thêm tính tình cổ quái, vì muốn tự vệ lão có thể gian dối mà quay lại hạ thủ giết Phương Mặc.

Nghĩ tới điều này mọi người chỉ có thể lảng lảng một bên, tuyệt đối không thể đánh rần động cỏ, đồng thời cũng ra sức cấp cho Hướng Mị mọi phương tiện cần thiết. Đợi tới lúc thời cơ chín muồi thì sẽ đem Phương công tử đoạt về.

Tất cả những chuyện này không thể nói cho Mục Tiểu Văn, nếu không nàng sẽ sốt ruột, nhất định sẽ chạy tới đó, tình thế sẽ không ổn chút nào.

Những lời ngày hôm đó, Mục Tiểu Văn sớm đã quên nhưng Khởi Chi Điều thì vẫn không thôi nghĩ đến cho nên vẫn không dám đến gần Mục Tiểu Văn. Làm thiếp thân thị vệ, còn chưa bắt đầu mà đã có hiềm khích với chủ nhân, thật sự không tốt chút nào.

Phỉ Minh đành giả một chiều, nói công tử là người mềm lòng, nếu gọi nàng một tiếng “tỷ tỷ” thì chắc chắn sẽ không có việc gì. Khởi Chi Điều quật cường hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được chuyện Mục Tiểu Văn không thèm để ý tới mình nên đi một mạch vào phòng. Phỉ Minh đứng ở đằng sau, che miệng cười trộm.

- Chi Điều? – Mục Tiểu Văn sững sốt khi nhìn lên thì thấy Khởi Chi Điều. Khuôn mặt quật cường đỏ bừng, ánh mắt kiên định, không biết hắn đã đứng đó bao lâu. Thấy Mục Tiểu Văn vẫn xưng hô thân mật như vậy, Khởi Chi Điều ngây ngốc chốc lát rồi lại nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác. Khuôn mặt vốn đã đỏ au, lúc này lại càng đỏ ửng, lan tới tận hai tai.

98. Q.1 - Chương 99

- ... Tỷ tỷ! – đấu tranh hồi lâu, rốt cuộc hắn không cam lòng mà gọi ra hai chữ này, sau đó thì khuôn mặt Khởi Chi Điều càng đỏ như gấc.

- ...

Mục Tiểu Văn kinh ngạc nhìn hấn, mãi đến khi bên ngoài cửa truyền vào tiếng cười khúc khích thì nàng mới chắc chắn đây là chủ ý của Phỉ Minh.

Khởi Chi Điều rõ ràng lúc này cũng biết mình bị lừa, mặt đỏ quặt cường đứng yên một bên.

Mục Tiểu Văn cười rộ lên, đứng lên lại gần hấn rồi trêu ghẹo nói:

- Tỷ tỷ? Người đã gọi thì không được đổi ý đó!

- Người.. không giận ta sao?

- Giận người cái gì?

Mấy ngày nay Khởi Chi Điều hối hận vô cùng vì đã nói sai nhiều thứ, nhưng Mục Tiểu Văn thì lại không để ở trong lòng, nói thế nào thì hấn cũng có vài phần không cam lòng:

- Mấy hôm trước ta biết người tức giận nhiều lắm cho nên ... cho nên không chịu nói chuyện với ta...

- Ô, vậy à? Sao ta lại quên mất nhỉ? – Mục Tiểu Văn làm như tự hỏi mình.

- Khi ta chưa nói... – Khởi Chi Điều vội nói.

- Nhưng nói thì người đã nói rồi, ta cũng đã nghe được.

- Người...

Mục Tiểu Văn không nhịn được ôm bụng cười rộ lên. Thằng nhóc này, thật sự là đùa rất vui nha! Cười một trận, nàng lại chăm chú hỏi:

- Ngày đó ta không tốt, không biết sao lại nổi lên tính xấu như vậy. Ta xin lỗi người, ta cam đoan với người sẽ không lần có lần thứ hai được không?

- Người không cần như thế. – Khởi Chi Điều ngập ngừng.

Mục Tiểu Văn mỉm cười trấn an hấn, vỗ vỗ cánh tay hấn, nháy nháy một bên mắt nói:

- Đừng quên người đã gọi là tỷ tỷ rồi đó! – nói rồi nàng xoay người rời đi. Một lúc sau, khi quay đầu nhìn lên, Khởi Chi Điều hình như có chút bực mình.

Khuôn mặt thiếu niên thanh tú có điểm không cam lòng khiến cho người xem không nhịn được cười.

Biết rõ là Phỉ Minh cố ý đùa để ỉnh vui vẻ nhưng khi nghe hai chữ “tỷ tỷ” thì tâm không khỏi chấn động. Nếu Phương Mặc biết được chuyện này hấn sẽ rất vui? Có sư phụ, có Thiên Hương, có Phỉ Minh, nếu có thêm một tiểu đệ đệ chẳng phải thành một gia đình rồi sao? Hấn vì nàng mà bỏ quên cả nhà, hôm nay nàng có thể trả lại cho hấn một gia đình rồi!

Người nhà là của hấn, hạ nhân cũng là của hấn, tất cả sản nghiệp này cũng là của hấn. Nàng chỉ thay hấn trông nom trong khoảng thời gian chờ đợi nam chủ nhân trở về. Không biết hấn có hài lòng không? Nếu chưa hài lòng thì sẽ sinh thêm mấy đứa nhóc nữa...

Mục Tiểu Văn không tự chủ mà cười thành tiếng, nghĩ đến Khởi Chi Điều, mày nhú chặt một hồi rồi lại giãn ra. Ai cũng muốn sống cho hào hiệp, coi như hiện thực không thể bị quá khứ làm ảnh hưởng mãi được.

Một năm trôi qua, dù là thân thể hay tâm linh cũng đều trải qua nhiều khó khăn mới có thể chịu đựng được những đau đớn. Có những lúc tưởng rằng mình không thể chống đỡ được nữa thì không biết tự khi nào vết thương dần dần đã được thời gian chữa trị. Chờ đến khi có được một cuộc sống mới, nàng cảm thấy rời khỏi cái nơi quỷ quái kia thật sự là tốt quá, cuộc sống sau này luôn tràn ngập những ước mơ, khát vọng.

Tân hoàng rất có năng lực, thiên hạ nơi nơi đều ca tụng công đức. Đại hoàng tử đã được phong làm Hạ Huân vương gia, dù là tài phú hay quyền lực đều đủ đầy. Thôi công tử trở thành sủng thần, hưởng vô cùng vinh hoa phú quý, và là người duy nhất dám bất kính với hoàng đế. Quý Tử Khinh – hoàng tử của Thương quốc trở thành quân chủ, dù là thủ đoạn hay năng lực đều thuộc hàng đầu. Ngay cả Thanh Y cũng lên như điều gặp gió, tiền đồ tươi sáng không thể hạn lượng.

Tóm lại, thiên hạ thống nhất, hân hoan ca múa, xuân hạ thu đông trôi qua, vụ mùa bội thu ca cảnh thái bình. Mà cái chết của Văn nường nường và Phương Mặc trong ngày bão tuyết đó đã bị người quên lãng, câu chuyện biến mất không còn một mảnh, dường như họ chưa từng xuất hiện trên thế gian này.

Không phải không có oán hận!

Nàng có thể hiểu được những khổ sở đau đớn mà Lý Vân Thượng phải gánh chịu trước kia nhưng còn những đau đớn, thống khổ gấp trăm lần mà nàng và Phương Mặc phải nhận lấy thì sao? Hay là nói xem người nào chịu đau đớn nhiều, người nào chịu khổ sở nhiều? Cho nên ta hẳn là nên tha thứ cho những hành vi của người ta.

Sau mọi thứ rối rắm, nàng lựa chọn cách giải quyết của một người hiện đại, thả dài một hơi thư thái và tiếp tục đi về phía trước.

Vì quá khứ có đủ loại sự tình giống như bông hoa héo hóm qua, ta đem này những nhẩn tâm và lợi vút về phía sau, ta lựa chọn cách quên đi để tha thứ những hành động đã rồi của chư quân, sau này sẽ không bao giờ có liên can tới họ nữa.

Trong viện một mảnh điêu linh, nhìn đám hoa cỏ cảm khái hồi lâu, phát hiện bước chân dường như đã đông cứng lại rồi. Mục Tiểu Văn tự giễu mà cười cười, dậm chân một cái; nghĩ lại một năm vừa mới trôi qua. Năm ngoái nàng và sư phụ vượt qua mùa xuân trong sự lạnh lẽo, năm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải náo nhiệt một phen.

Trời vào đông rét lạnh, hình như có tuyết rơi. Nếu Phỉ Minh biết nàng không khoác áo mà chạy thẳng tới đây thì nhất định sẽ kinh hoảng không thôi. Suy nghĩ một chút, hay là đến Lệnh các ở “Tam tiểu vi”, tạm thời Phỉ Minh không có ở đây. Nhưng trước hết nàng vẫn phải mặc quần áo cho cẩn thận, tránh cho bị trách cứ.

Lệnh các vốn là nơi mà các nàng dùng để sinh hoạt cuộc sống hàng ngày, và nó cũng dùng để tiếp khách, danh gọi là “Vi tiểu đường”. Đi được vài bước thì quản gia bước tới, nói:

- Công tử, ông chủ của Trù Đoạn trang cầu kiến.

Ông chủ này họ Cổ tên Diệp, là một vị nam tử trung niên nho nhã và cũng là ông chủ của Trù Đoạn trang lớn nhất thành Thiên Lạc. Lúc “Tam tiểu vi” vừa mới mở cửa biết được quần áo của Trù Đoạn trang xưa nay có tiếng là tốt nhất ở nơi này cho nên muốn hợp tác cùng với hắn. Đáng tiếc, hắn không xem trọng, khách khí cự tuyệt. Sau này “Tam tiểu vi” từng ngày lớn mạnh, cũng tham gia kinh doanh trù đoạn trang như hắn, nhóm nàng cung cấp vài hình thức phục sức mới mẻ, danh tiếng vang xa, lúc này Cổ Diệp mới phát hoảng lên.

Tuy hắn có khiếu về trù đoạn trang (một lĩnh vực bên quần áo, vải vóc.. t để nguyên nhé) nhưng nói về hình thức trang phục lại kém bên các nàng một bậc. Bằng danh dự và chất lượng trong thời gian dài, dù miễn cưỡng duy trì nhưng cũng không thể đầu lại được, cục diện duy trì chỉ được mấy tháng. Sau khi chính mắt thấy mấy trù đoạn trang (coi như mấy cửa hàng quần áo nhé) đóng cửa mà “Tam tiểu vi” nổi lên như cồn, hắn đành phải kéo cái bộ mặt nho nhã của một người làm ăn đến để thảo luận hợp tác với Mặc phu nhân.

Nhìn cục diện bị động ngày hôm nay, ta có thể coi như là hắn tới để xin tài trợ rồi.

Khóe miệng Mục Tiểu Văn cong cong lên tạo thành một nụ cười ma mãnh, nàng cũng không muốn làm khó hắn, hơn nữa hết thấy lễ nghi đã muốn đầy đủ. Sau đây dù nàng có nói bậy thì vẫn ung dung mà ngồi trong phòng mà chờ hắn đến.

... ..

Đi qua cổng vòm của Vi tiểu đường, Cổ Diệp có chút khấn trương mà sửa sang lại quần áo. Ngày trước hắn từng không lưu tình mà cự tuyệt người của Mặc phu nhân, hôm nay lại phải tới nhà xin gặp, không biết sẽ bị nhục nhã tới độ nào. Nhưng mà Mặc phu nhân nổi tiếng ở thành Thiên Lạc này, mặc dù chưa từng có người gặp qua nàng nhưng dựa vào phán đoán hẳn cũng không bị mất đi phong thái là mấy. Hơn nữa, vì cơ nghiệp trăm năm của gia tộc, cho dù muốn hắn cúi đầu xin lỗi thì hắn cũng nguyện ý.

Hạ nhân dẫn đến nhưng thái độ rất cung kính. Cổ Diệp hơi chần chờ một chút rồi cũng bước vào trong Vi tiểu đường. Xuyên qua một dãy hành lang dài, một bên là những hình đồ kỳ lạ, một bên là những cuốn sách không có tên; hần nghi hoặc nhìn bên cạnh một gốc cây được tu bổ thành một bộ bàn ghế có đặt rất nhiều những đồ vật nho nhỏ không biết tên được làm từ cây xanh (liệu có thể coi như những gốc cây bonsai và mấy chậu cây cảnh tạo hình thù ko nhỉ? ^__^).

Trong lòng Cổ Diệp không ngừng thần phục vị Mặc phu nhân này, quả nhiên làm việc không giống người thường chút nào. Cuối cùng cũng tới phòng khách, hần đưa mắt đánh giá thì thoáng thấy trên tấm bài Tiểu Mộc có ghi thêm một dòng “^__^ Smile ^__^”, hần nhìn không chớp mắt mấy cái ký hiệu này, nỗi sợ hãi trong lòng bất giác sâu thêm vài phần.

Smile? Đây là văn tự của ngoại bang nào đây?

^__^? Cái này... cái này là cái gì? (há há.. đọc đoạn ni mà ta cười chết ngắt mất thôi.. văn tự đầu chứ, lại còn “^__^”..??? ha ha ha ha ha ha...)

Cổ Diệp móc khăn tay ra lau lau mồ hôi trên trán, hần cũng là một người có kiến thức sâu rộng nổi tiếng nhưng lần đầu tiên trong đời hần nhìn thấy những thứ này mà không thể nào hiểu nổi, bất giác cảm thấy chần động vì hiện thực cuộc sống này vốn vô biên vô hạn. Đương lúc hần còn ngây ngẩn thì hạ nhân đi tới nói Mặc phu nhân ời vào.

Nụ cười trên mặt hạ nhân không kiêu ngạo, không siểm nịnh, vén chiếc rèm lên để cho Cổ Diệp đang tìm đánh trống đi vào. Được tiếp kiến Mặc phu nhân vốn không dễ dàng gặp người, vừa thấy vinh hạnh, vừa thấy bất an.

- Mặc phu nhân hữu lễ! – Cổ Diệp không có dừng khí mà nhìn thẳng, hần gấp lưng làm một đại lễ.

Chủ nhân của giọng nói hình như không nhiều tuổi:

- Ông chủ Cổ không nên đa lễ. Mời ngồi!

Run rẩy mà ngồi xuống, Cổ Diệp vẫn không dám ngẩng đầu nhìn, hần cũng không biết mở miệng như thế nào.

- Được ông chủ Cổ tới thăm, thật sự là vinh hạnh cho Vi tiểu đường. Hôm nay đúng dịp đại hội thi đấu hoa khôi vũ đạo, chúng tôi đang nghĩ làm sao để mời được ông chủ Cổ tới dự, không ngờ nhân tiện ông chủ Cổ lại tới đây, thật sự làm cho Vi tiểu đường vui mừng vô cùng.

Mặc phu nhân mở miệng trước, đều là mấy câu hữu lễ chào đón tránh cho hần cảm thấy xấu hổ mặt mũi, mỗi câu không có lấy nửa điểm trào phúng, hoàn toàn là chân tình thực ý. Nghe vậy Cổ Diệp kinh ngạc, ý cảm kích nổi lên, hần ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Mặc phu nhân ngồi sau bức rèm bằng lụa mỏng màu trắng, loáng thoáng hoa phục màu đen và ý cười ôn hòa. Thì ra ở chung với Mặc phu nhân lại tốt như vậy, thực yên tâm. Về mặt Cổ Diệp cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Mặc phu nhân thật sự là khoan hồng độ lượng, nếu có thể cho Cổ mỗ cơ hội này, Cổ mỗ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, tận tâm hết sức.

- Ông chủ Cổ nói quá lời. Trừ đoạn trang Cổ Diệp trong thành Thiên Lạc này không ai không biết, Vi tiểu đường có thể lọt vào mắt xanh của ông chủ Cổ mới thật sự là may mắn.

Cổ Diệp lại càng thấy nhẹ nhõm, có thể được Mặc phu nhân khích lệ như thế, cho dù là lời khách sáo thì cũng không khỏi làm cho người ta bay bổng lên chín tầng mây.

Cuộc nói chuyện diễn ra rất thuận lợi. Mặc phu nhân không để tâm tới những chuyện cũ, khoan hồng độ lượng, hết thấy đều lấy đại cục làm trọng.. dùng một vài từ cũng không đủ để diễn tả cảm giác tràn đầy đắc ý của Cổ Diệp lúc này. Mà giọng nói của nàng uyển chuyển, thỉnh thoảng còn che miệng lại cười, bộ dáng nhất định là xinh đẹp động lòng hào khí thật tốt đẹp. Chỉ sau mấy chén trà nhỏ, mọi lo lắng trong mấy tháng nay nhanh chóng được giải quyết.

Trừ đoạn trang Cổ Diệp sau này sẽ vì Vi tiểu đường mà cung cấp những loại vải may quần áo tốt nhất và Vi tiểu đường cũng sẽ cung cấp cho hắn những mẫu trang phục mới nhất.

Bởi vì đại hội thi đấu sắp tới, tất nhiên sẽ phải đi chọn lựa vải vóc rồi; mà người đi chọn lựa vải vóc dĩ nhiên là vị hoa hoa công tử kia rồi. Âm thầm tiếc nuối vì không thể nhìn thấy chân diện mục của Mặc phu nhân mà lại không thể ứng phó với cách làm việc quỷ dị của vị hoa hoa công tử kia, thật sự Cổ Diệp có chút đau đầu.

Đau đầu thì đau đầu nhưng nhất định không dám chậm trễ một chút nào!

Trên đường trở về, một bên âm thầm lắc đầu sao lại có người trực tiếp đem cái danh ác tặc “hoa hoa công tử” coi như tên gọi được; còn một bên thì cung kính đi phía trước dẫn đường.

Mục Tiểu Văn theo ở phía sau, lúc này rốt cuộc nhìn không được mà trộm cười ra tiếng. Hát đi hát lại mấy cái điệp khúc xiêm áo trong thời gian dài như vậy rốt cuộc có thể tạm nghỉ rồi.

Phượng Mặc ơi Phượng Mặc, chàng cần phải nhanh lên một chút chứ hử, có rất nhiều chuyện phù hợp với tính cách chơi đùa của chàng kia, hôm nay nương tử của chàng đang ở đây giúp chàng dò đường đó!

99. Q.1 - Chương 100

Ngày tới chính là đại hội thi đấu hoa khôi, không có gì nằm ngoài dự đoán, Vi tiểu đường lần này lại lấy được chức quán quân. Mục Tiểu Văn đứng giữa những người xem cùng với Cổ Diệp hải lòng quan sát toàn bộ quá trình. Thoáng thấy một người, nàng bỗng biến sắc rồi cười lạnh một tiếng.

Người cần tới rốt cuộc cũng đã tới.

Hoàng thượng.

Mục Tiểu Văn gọi Phỉ Minh, dặn dò vài câu: “Còn nhớ rõ phải ứng phó như thế nào không?”

Phỉ Minh tự hào: “Đương nhiên, Mặc phu nhân vì am hiểu nhiều thứ nên được mệnh danh là một vị phu nhân thanh tao, tài hoa; mà nếu hỏi hoa hoa công tử thì đó là một vị công tử ngoại bang. Giải thích như vậy, nếu ngài không tin lại còn cố ý muốn gặp công tử và Mặc phu nhân vậy thì đừng trách Vi tiểu đường chúng ta không khách khí.”

“Tốt lắm.”

Lý Vân Thượng, bất luận là muốn đuổi theo nàng hoặc Phượng Mặc đến cùng, bọn họ sẽ dùng toàn lực đối phó. Nàng dùng đại danh của Mặc phu nhân cùng hoa hoa công tử, vì để Phượng Mặc có thể dễ tìm được nàng, nhưng là đồng thời nàng cũng biết việc này sẽ có nguy hiểm. Nếu Hoàng thượng nghe thấy đại danh của hai người, chắc chắn sẽ đoán ra Phượng Mặc, cho nên nàng đã sớm suy nghĩ ra đối sách để đối phó. Mặc dù kế sách ứng đối này không được chu toàn cho lắm nhưng cũng chỉ có thể tạm thời như thế mà thôi.

Nàng tách khỏi Cổ Diệp, trốn ở phía sau một cái bàn quan sát nhất cử nhất động của Lý Vân Thượng. Bạch y nam tử vẫn như trước chỉ dùng để liễm sắc mặt chỉ công (chỗ này nói về căn bệnh – nhược điểm của LÝ VÂN THƯỢNG ~ thay đổi dung mạo một chút để ko bị gọi là yêu nghiệt ấy ~), gương mặt thanh tú nay thêm chút chí khí vương giả, gương mặt lạnh như băng trước kia nữa, ngược lại mang theo vài nét ôn nhu. Nhìn theo ánh mắt của hắn, trên đài hoa khôi khuynh thành khuynh quốc đang nhảy múa, nữ tử thân nhiên lộ ra nụ cười mỉa mai.

Một năm trôi qua, cả hai đều thay đổi. Lý Vân Thượng giờ hẳn là đã được hưởng hết nữ sắc. Ngày xưa chỉ có những thê thiếp trong phủ nhị hoàng tử, mà hôm nay đã có được cả hậu cung. Tưởng tượng đến cảnh hắn cùng với các phi tần thân thiết, dường như nam tử cao ngạo không sợ khói lửa nhân gian này cũng có chút giống tính cách con người.

Chỉ tiếc rằng Mục Tiểu Văn sẽ không còn thấy thích sự thay đổi này của hắn, ngược lại nụ cười của hắn còn khiến sống lưng của nàng lạnh toát. Hôm nay, hắn là thiên tử cao cao tại thượng, nếu thật muốn đánh nhau sống chết, Vi tiểu đường làm sao có thể chống lại được?

Một điệu múa đã hết, quả nhiên thấy Lý Vân Thượng ngồi bên bàn, trông không giống như người trong hồi ức của nàng, yêu cầu được gặp Mặc phu nhân. Phỉ Minh đến, rất lịch sự mà từ chối, sau khi thấy Lý Vân Thượng lấy kim bài ra, mới sợ hãi mà đưa bọn họ vào.

Tất cả đều là giả, nàng sớm đã báo cho Phỉ Minh biết thân phận >ượng.

Thấy bọn họ đi vào, Mục Tiểu Văn vội vàng chạy theo. Nàng cách bọn họ chỉ 1 bức tường, người bên ngoài khó mà phát hiện ra đang có người theo dõi họ qua một cái lỗ nhỏ trên vách tường.

“... Cách nhảy kia thực có chút giống nàng.” Lý Vân Thượng nói.

Hắn chỉ nói ý mà không chỉ tận tên, Mục Tiểu Văn bỗng thất thần, cẩn thận suy nghĩ lại thì nhớ là bản thân chưa khi nào nhảy qua vũ khúc đó, lúc này mới an tâm chút chút.

Nàng lại thấy hắn vừa đi vừa nhìn chung quanh, gương mặt một chút cũng không phù hợp với thái độ mà người thay mặt nên có, sự nghi hoặc trên mặt hắn làm tim Mục Tiểu Văn thoáng chút loạn nhịp, chẳng lẽ hắn thật sự phát hiện ra điều gì?

Thiên Hương ở trong phòng tiếp Lý Vân Thượng, tâm không run, bình tĩnh ứng phó. Khởi Chi Điều cũng tiến lên hỗ trợ. Cách hơi xa nên nàng không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Lý Vân Thượng. Dáng người trưởng thành thanh tao, mái tóc đen buông xõa, không biết tại sao lại khiến người ta thấy cảm thấy bị thương.

Nhìn bọn họ nói chuyện xong, rốt cục Lý Vân Thượng cũng xoay người đi ra. Lúc này Mục Tiểu Văn mới thở nhẹ ra một hơi tựa vào tường, bất tri bất giác mà cả tay chân đều mềm nhũn.

“Khoan đã, nàng ở đây.” Lý Vân Thượng ngừng cước bộ, quay đầu nhìn lướt qua phía sau vách tường. Khi con người thâm thúy mang theo tia ôn nhu khó hiểu kia nhìn lướt qua mắt Mục Tiểu Văn, thoáng cái Mục Tiểu Văn lại trở nên khấn thưng.

Nàng không nghe thấy lời hắn nói nhưng lúc nhìn thấy một gương như quen mà không quen qua cái lỗ nhỏ, tất cả hồi ức như thủy triều ào ạt ủa về, chỉ là sự ai oán cùng sợ hãi, xa cách một năm, đó là thương hải tang điền (“Thương hải tang điền là nói tắt của câu Hán văn: Tang điền biến vi thương hải, nghĩa là: ruộng dâu biến thành màu xanh.” >> chỉ những sự thay đổi lớn lao trong cuộc sống, cuộc đời)

“Người phát hiện nàng ở chỗ nào ư?” Thôi Minh Vũ vung lên ánh mắt tà tà liếc nhìn về phía Mục Tiểu Văn khiến nàng lạnh toát người

” Mặc dù nàng chưa từng nhảy nhưng vũ khúc kia có bóng dáng của nàng.” Sự tình quái, sự nghịch ngợm đáng yêu, sự tùy tiện kia là bóng dáng của một Mục Mặc.

Lý Vân Thượng thì thào tự nói, hắn như quay trở lại quá khứ, nhớ lại những hồi ức ấy.

Vừa ấm áp lại vừa đầy đau đớn.

Dự nhĩ nói cho hắn biết rằng Mục Tiểu Văn từng thưởng thức, đánh giá vẻ đẹp của hắn, khen ngợi một thân bạch y của hắn thanh tao, không nhuộm bụi trần. Thân là 1 hoàng thượng đứng đầu một đế quốc, bị một nữ tử đánh giá như thế, nếu là người khác thì chắc chắn sẽ cảm thấy mình bị mạo phạm. Nhưng hắn đã bao nhiêu lần tưởng tượng lại cảnh chính mình một thân bạch y đứng trước nàng mà thu hồi bộ mặt, còn nàng thì dùng khuôn mặt say say vì rượu, dùng ánh mắt mê mang mà nhìn hắn, sau đó vô lực mà dựa vào trong lòng hắn, thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng nói: “Ta thích người.”

“Đi thôi” - mí mắt hắn buông xuống, long mi thật dài che đi sự sợ hãi chiếm giữ bấy lâu, Lý Vân Thượng rời đi.

Rời khỏi Vi tiểu đường, ngẩng đầu nhìn lại lần nữa tấm biển thật to khắc chữ “Tam vi tiểu”, hắn tưởng tượng ra bộ dáng nàng đáng yêu ngày nào oán trách vì hắn không cho nhiều tiền bo, trái tim lại một trận quặn đau.

Hắn hoảng sợ mà rời đi, nhưng chỉ đi được vài bước, không biết tại sao tâm trạng lại hoảng loạn. Càng đi xa, lòng càng đau đớn. Hắn mờ mịt đứng yên hồi lâu, đột nhiên xoay người quay lại.

“Tiểu Văn, Tiểu Văn!” cước bộ như gió thổi, xiêm y rộng tung bay. Thôi Minh Vũ đã dễ dàng ngăn cản gia đình của Vi tiểu đường lại, Lý Vân Thượng bước nhanh về phía trước. Trước cửa vào nội viện, hắn ngừng lại một chút, rồi hướng đường khác xoay đi.

Mái nhà, những trang sức cổ quái, hồ nước, nội viện, và tiếp theo là một thân ảnh nhỏ gầy màu xanh đang đưa lưng về phía hắn, thoáng chốc Lý Vân Thượng không thể động đậy.

“Thiên Hương, người thật sự rất lợi hại nha, vừa rồi làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng bị hắn phát hiện rồi chứ.” Mục Tiểu Văn nghĩ lại cảm thấy sợ hãi, một bên vuốt vuốt ngực một bên vỗ vỗ bả vai Khởi Chi Điều như tán thưởng, trong giọng nói có thể thấy rõ sự vui sướng cùng hưng phấn, “Khởi Chi tiểu đệ so với hát không có khác mấy, kỹ thuật nói dối rất có bài bản, tiền đồ sáng lạn nha!”

Lý Vân Thượng ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu run rẩy, ngơ ngác mà bước về phía trước.

Mục Tiểu Văn còn đang cảm thấy may mắn: “May mắn là có hai người các người, nếu không chỉ một mình ta nhất định đã bị lộ tẩy. Chuyện gì đến cũng đã đến, qua cũng đã qua, bây giờ có thể nhẹ nhõm rồi.” Thở phào nhẹ nhõm, mọi người cùng nhìn nhau cười, giống như là tìm được đường sống trong chỗ chết vậy.

Nàng. . . thật sự là nàng sao?

Lúc trước không tìm được thi thể, trong lòng hắn vẫn tồn tại một hy vọng là nàng vẫn còn sống sót. Nhưng Lý Vân Thượng bắt đầu cảm thấy run sợ, ngay cả làm rõ lòng mình cũng không dám. Hắn tìm nàng lâu như thế, s có thể tìm thấy dễ dàng tới vậy? Mà chỉ có ở trước mặt Phương Mặc nàng mới lộ ra biểu tình tươi cười thoải mái, còn trước mặt hắn lại luôn im lặng như vậy?

Thật sự. . . nàng còn sống sao?

Đây không phải là hắn đang nằm mơ chứ?

Hắn lảo đảo lui về phía sau từng bước, những người kia đang vui cười chợt dừng lại, cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng mà im lặng. Mục Tiểu Văn thấy thế cũng ngừng nói, nghi hoặc quay đầu nhìn, khi tầm mắt rõ ràng thì ánh mắt nàng nhanh chóng trở nên sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Còn hắn, vẫn không thể động đậy.

Thật sự là nàng.

“ . . . Ta thích người.

. . . Điện hạ, người làm sao vậy?

. . . Lý công tử, người cười ngượng quá.

. . . Ta đương nhiên là đồng tình với người rồi. . .”

... ..

Thật sự là nàng!

Mi mắt, ánh mắt, đều là nàng!

Đoạn hồi ức ngắn này như nhũy triều chậm rãi chảy trong lòng hắn, hắn tiến lên từng bước vươn tay ra, hắn muốn chạm vào nàng.

Nào ngờ Mục Tiểu Văn lại lui về phía sau từng bước, đụng vào Khởi Chi Điều, nàng xoay người lại thì nhìn thấy hắn ánh mắt phức tạp tựa như muốn cổ vũ, nàng lập tức chấn tỉnh lại.

Trong thiên hạ người người giống nhau, thiếu gì người như nàng.

Nàng cười nhẹ, vẻ mặt biến đổi thành rất bình tĩnh, cười thật tươi: “Vi công tử này thật sự là đẹp quá đi a, ngài quang lâm Vi tiểu đường thật sự là phúc khí cho chúng ta, không biết công tử có chuyện gì sao?”

“Công tử chắc là vì hoa khô của Vi tiểu đường chúng ta mà đến phải không, để tiểu địa đi bẩm báo với Mặc phu nhân. Nhìn công tử tướng mạo và quyền thế đều hơn người, chắc chắn sẽ làm cho phu nhân và hoa khô của chúng ta vui vẻ, các vị nói phải không nào?”

“A, được rồi, cô nương hoa khô bây giờ đang ở khuê phòng nghỉ ngơi, có cần tiểu địa dẫn đường không ạ?”

”Ai nha, thật là, tiểu địa quên mất, công tử đi đường xa mà đến nên nghỉ ngơi trước mới đúng, buổi tối mới muốn gặp hoa khô cô nương có phải hay không?”

. . .

Nàng nói vừa nhanh vừa vội, nhưng nhìn người trước mặt như cũ vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt khó hiểu, thanh âm dần nhỏ lại. Còn có thể lừa gạt được người ta ư, nói này giờ đều là giấu đầu lòi đuôi, chỉ làm người ta buồn cười thôi.

Cuối cùng trốn không xong, chỉ đáng tiếc là chưa gặp lại Phương Mặc lần cuối. Nếu không, hai người cùng chết lần nữa cũng tốt rồi.

Thở hổn hển một chút rồi bình tĩnh lại, Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi, quỳ xuống, hành lễ, giọng điệu thực tình táo sau khi tuyệt vọng: “Mục Tiểu Văn khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Nàng!”

Cho đến khi đứng dậy, mắt nàng vẫn nhìn xuống đất: “Thật không nghĩ một năm sau có thể gặp lại. Mục Tiểu Văn đáng chết, tất nhiên sẽ gờ tay chịu trời, không chống cự. Chỉ là xin hoàng thượng tha cho những người này, họ đều là người vô tội”

Tầm mắt nhìn hoàng thượng có chút không yên, phải chăng nàng thay người cầu tình làm hấn phần nỗ nga. Mục Tiểu Văn vội vàng nói thêm: ” NếuHoàng thượng không đáp ứng, Mục Tiểu Văn sẽ liều chết với người. Cho dù Hoàng thượng có đem binh tướng trợ, chúng ta cũng không phải là không có khả năng chạy trốn. Chỉ là đao kiếm không có mắt, nếu như trong lúc hỗn loạn mà làm hoàng thượng bị thương, thật sự không tốt lắm.”

Nói xong lời này, Thiên Hương, Khởi Chi Điều, và sư phụ cũng rất phối hợp mà lập tức nổi lên sát khí. Kỳ thật lời uy hiếp của nàng rất buồn cười,Thôi Minh Vũ võ công cao cường, hơn nữa tâm tư Lý Vân Thượng thâm sâu khó lường, phần thắng là rất nhỏ. Nhưng mà không còn cách nào khác, vì bảo vệ tánh mạng nàng chỉ có thể làm như thế. Hôm nay hấn hấn vốn là di hành thị dân (ý là đi vi hành ko mang theo nhiều người), sẽ không mang theo binh lính, đến lúc bọn họ tới, thì nàng cùng mọi người đã cao bay xa chạy rồi.

Cúi đầu chờ trả lời nhưng là mãi mà không có người nào lên tiếng, thời gian giống như ngừng trôi. Trong thời gian chờ đợi, Mục Tiểu Văn lẳng lặngchuẩn bị tư thế, chỉ cần bọn họ động thủ, nàng sẽ lập tức phản kháng.

“Ta. . .” Hoàng thượng Tôn quý rất cục

Mục Tiểu Văn lên tinh thần đề phòng.

“Trẫm sẽ không giết nàng!” Thanh âm có chút khàn khàn, nhưng vẫn là thể hiện chí khí vương giả, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.

Mục Tiểu Văn ngạc nhiên. Ngẩng đầu lên, cảnh giác mà nhìn về phía Lý Vân Thượng.

. . .

Nàng thật không hiểu loại này ánh mắt.

Một lần nữa liếc nhìn qua Thôi Minh Vũ, hấn vẫn là như thế, một bộ văn đạm phong thanh, cục cung tận tụy vì hoàng thượng, nếu nàng đã thương hoàng thượng thì chỉ có đường chết.

Trái tim nhẹ giật một phát, nàng nhìn Thiên Hương vài lần, liệu có nên tin hấn hay không đây. Thật sự không phải là một âm mưu chứ? Nàng thực sự đã lãnh giáo đủ rồi.

Mục Tiểu Văn liếc nhìn Lý Vân Thượng lúc này sắc mặt đã tái nhợt, bộ dáng suy yếu đứng không vững, đứt khoát đứng lên: “Có thật người không giết ta?”

“ . . . Quân vô hí ngôn.”*

*Câu này là nói vua không nói chơi, nhưng để zậy thì ta thấy hơi không được “hoàng gia” cho lắm nên để nguyên nha mọi người. chắc mọi người ai cũng biết câu này mà phải ko? :D

“Ta không tin. Chi bằng Hoàng thượng ban cho ta kim bài miễn chết đi.”

Lý Vân Thượng không hề ngập ngừng, bảo Thôi Minh Vũ đem kim bài miễn chết đưa cho nàng. Mục Tiểu Văn sợ Thôi Minh Vũ, đành sai Thiên Hương đến lấy, khi xác định đó thực sự là kim bài miễn chết, Mục Tiểu Vănngạc nhiên hỏi: “Thực sự là người không giết ta ư?!”

“Thật sự từ trước đến giờ là ngươi vô tội, là Thôi Minh Vũ đã hại ngươi thôi”

Hả?

Hắn dẫn nàng cùng Phương Mặc tới đường chết, nói một câu đơn giản như vậy thì liền xong sao? Còn kẻ chủ mưu thì lại bình yên đứng một bên? Mục Tiểu Văn nàng sợ hắn muốn chết, chỉ biết chạy trốn chết, ngay cả việc báo thù cũng không kịp. Đây là cái đạo lý gì thế này? Mục Tiểu Văn đem kim bài miễn chết cất cẩn thận vào trong ngực, nàng đánh giá tình hình một lần nữa, sau khi xác định không có nguy hiểm gì thì mới bắt đầu thấy tức giận.

100. Q.1 - Chương 101

Nàng không dám mắng to, chỉ biết hạ mi ủy khuất, hàng mi khẽ chớp động vài cái, nàng lên tiếng dò xét: “Hoàng thượng, người có biết một năm qua ta sống như thế nào không?”

Lý Vân Thượng đứng trơ như đá, một lúc lâu sau thanh âm không yên mà đáp: “Ta. . .”

“Chỉ một câu nói của Hoàng thượng người mà ta và với Phương Mặc phải gửi thân nơi vách núi, Hoàng thượng có từng hối hận hay không? “

“Ta là. . .”

“Bị ngâm mình trong thùng nước, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, Hoàng thượng người có biết ta rất hận ngươi hay không?”

“Ta biết. . .”

“Hoàng thượng biết cái gì? Người hoàn toàn bị thù hận che mắt, không hề quan tâm xem có thương tổn đến người khác hay không, chỉ dựa vào một cây quạt mà đã định tội chết cho người ta, làm như vậy, ngài nghĩ mình là mình quân sao?”

“ . . .”

Mục Tiểu Văn lúc đầu chỉ là muốn xả giận phát tiết, nhưng hàn ý trong thanh âm lại càng ngày càng nặng. Lúc đầu Lý Vân Thượng còn muốn nói gì đó, nhưng sau chỉ có thể trầm mặc không lên tiếng, dường như là quá phần nộ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia càng ngày càng tái nhợt. Thấy vậy, mọi người chung quanh đều không dám lên tiếng.

Đến khi Mục Tiểu Văn ngừng lại, lạnh lùng nhìn Lý Vân Thượng, ngược lại hắn chậm chạp cười ôn nhu, hít nhẹ một hơi muốn giải thích gì đó: “Ta. . .”

Nhưng hắn chưa nói hết, Mục Tiểu Văn đã giơ tay lên ngăn lại, thở dài nói: “Quên đi, chuyện quá khứ không nên nhắc lại nữa. Hoàng thượng đã không giết ta, lại ban cho ta kim bài miễn chết, ta cũng không phải là người không biết tốt xấu. Chuyện trước kia hãy bỏ qua đi. Lần này Hoàng thượng đến, nếu không phải vì muốn giết ta, vậy thì rốt cuộc có chuyện gì?”

Lý Vân Thượng muốn nói nhưng lại bị ngăn lại nên có chút buồn bã. Khi nghe nàng hỏi, hần dường như có chút khấn trương, lại có chút mờ mịt, môi mấp máy: “Tể tướng đại nhân giờ tốt lắm.”

Mục Tiểu Văn lơ đãng gật đầu: “Uh!” Nàng đã đi thăm cha mẹ tể tướng của nàng và biết được tình hình của bọn họ.

“Hoàng huynh cũng tốt lắm.”

Cái này nàng cũng biết.

“Dực nhi. . . Dực nhi cũng tốt lắm.”

Mục Tiểu Văn rất cục nhũ mi, Lý Vân Thượng bị làm sao vậy? Hần cà lăm hay là tâm thần bị loạn?

Lý Vân Thượng bị ánh mắt của nàng hù dọa, lại càng khấn trương, Mục Tiểu Văn thấy hần vậy mà tim đập hồi hộp hơn. Nếu như Lý Vân Thượng thực sự có âm mưu, vậy đến tột cùng là gì chứ, nàng thực sự đoán không ra a. Nếu đây là phản ứng tự nhiên của hần, hần là trái tim hần có chỗ nào đó không bình thường rồi. Thật không biết đường đường nổi danh hoàng đế sao lại tới đây?

Mạng của nàng và người nhà đều tùy thuộc vào hần, nàng không thể làm càn quá mức. Vừa rồi trước mặt mọi người nàng làm mất mặt hần, xem ra cũng có chút khẩu khí rồi. Nàng thật sự rất sợ hần sẽ giận dữ mà làm hại đến những người khác, cuối cùng đành hoà hoãn một chút mà hỏi: “Hoàng thượng, kim bài miễn chết này sử dụng được cho bao nhiêu lần vậy?”

Thấy nàng thay đổi đề tài, Lý Vân Thượng có chút sững sốt rồi nhanh chóng đáp: “Không hạn chế số lần”

“Nếu vậy, có thể miễn tội chết thay cho người khác chứ?”. Thật sự là không hạn chế sao, Mục Tiểu Văn kinh hỉ (kinh hỉ: kinh ngạc + vui mừng = niềm vui bất ngờ), ánh mắt có chút chờ mong.

Lý Vân Thượng như bị thôi miên, đồng tử đều không cách nào tập trung, lơ đãng mà gật đầu.

Ấy da!

Tánh mạng đã được an toàn, giờ thì để xem hần muốn làm gì a. Thích làm gì thì cứ làm đi.

Sự lo lắng trong lòng này giờ đã bay sạch, Mục Tiểu Văn thoải mái vươn tay ra: “Hợp tác vui vẻ.” Khi thấy tay Lý Vân Thượng chậm rãi vươn ra, Mục Tiểu Văn chỉ là chạm qua đầu ngón tay rồi nhanh chóng rút tay trở về. Khóe miệng nàng cong lên thành một nụ cười – bộ dạng bất cần đời y như Phương Mặc, sau đó xoay người rời đi. Đi được một đoạn xa như nhớ lại điều gì, nàng liền lớn giọng phân phối: “Không dễ gì mà Hoàng thượng mới đến đây, mọi người hãy tiếp đãi hần vài ngày đi”.

Những người còn ở lại thất thần này giờ mới tỉnh lại, sau đó Phỉ Minh liền đi an bài cho bọn họ, Hác tiên nhân quay về phòng tiếp tục chơi đùa cùng với ngũ tử kì (một trò gì đó mà MTV chỉ cho lão hén) của hần, Khởi Chi Điều bối rồi mà xem bọn hần xoay người rời đi, còn Thiên Hương thì chuẩn bị dẫn đường.

Lý Vân Thượng nhìn chằm chằm vào thân ảnh của Mục Tiểu Văn đã đi xa, nụ cười ôn nhu trên mặt nàng tựa như tiên nữ, mơ hồ như có như không, đầu ngón tay bất giác nắm lại. Thiên Hương do dự không mở miệng như thế nào thì hần chợt quay đầu lại, gương mặt tuấn tú lạnh lùng tuy không giận nhưng vẫn uy nghiêm, cho dù có xinh đẹp mấy thì cũng khiến người ta lạnh toát, đánh cái rùng mình.

“Có chuyện gì?” Lý Vân Thượng hỏi.

“Hoàng thượng, xin mời đi bên này.” Thiên Hương cúi đầu cung kính nói. Thấy hần vẫn không đứng đó nhìn theo không có ý định đi, nàng đành lên tiếng: “Công tử nói sau khi cùng người bàn bạc xong chuyện gì đó thì thường nắm tay nhau để biểu đạt thành ý và phép lịch sự, bây giờ ở thành Thiên Lạc đều sử dụng cách này”.

“À?” Lý Vân Thượng nhướn mày, không biết hần đang suy nghĩ gì. Nghĩ tới cái gì đó hần lại hỏi: “Sao lại gọi là công tử?”

“Vì tiểu văn thường mặc nam trang, nên mọi người hay gọi là công tử”.

“Tiểu Văn?” Lý Vân Thượng nhẹ nhàng gọi lại, trên mặt hiện ra vài phần bất mãn, bức bối giống như một thứ gì đó của mình vừa bị người ta cướp mất; Thiên Hương thấy vậy thì lấy làm khó hiểu.

“Hoàng thượng xin mời đi bên này.” Nàng không dám chậm trễ làm phiền hần nghỉ ngơi.

Thôi Minh Vũ cũng đi theo sau cách Lý Vân Thượng vài bước. Ở đằng sau, mọi người đều không biết hần đang nhắc lại tên nàng: “Tiểu Văn, Tiểu Văn” với nét mặt đầy nhu tình...

Câu nói kia chỉ là “Nhân tiện chiêu đãi hần ở vài ngày” thôi, nhưng cũng một tuần rồi, Lý Vân Thượng chẳng những không rời đi, ngược lại còn nảy ra ý định muốn sống tại thành Thiên Lạc, mà còn là sống lâu dài nữa. Hần là thiên tử, Lưu Vân Quốc này ở đâu mà không phải là của hần, cần gì phải có ý định sinh sống chứ?

Nhưng khi hần xuất hiện ở tại Vi tiểu đường, Mục Tiểu Văn đã biết là có chuyện xảy ra rồi. Lần đầu tiên khi hần nói “hợp tác vui vẻ”, gương mặt hần có chút đỏ, còn tay của Mục Tiểu Văn thì như bị hần bóp nát. Mặt nàng không đổi sắc mà rút tay lại, lần sau khi thử lại thì nàng có cảm giác lực đạo này cứ như tràn ngập lực đạo oán hận, phẫn nộ vậy. Thật sự nàng nhìn không ra năm ngón tay thon nhỏ của hần lại mang oán ý nặng nề như thế. Lần thứ ba nàng cố ý làm tay nàng dính đầy bụi bẩn, hần chỉ hơi nhăn mặt một chút rồi không do dự nắm lấy tay nàng, đến khi nàng lạnh lùng mà hất tay hần ra thì hần mới bỏ cái ý định muốn nắm tay nàng.

Buổi tối khi đi ngủ, nàng cảm giác được bên cạnh có người. Khi mở mắt ra thì xung quanh chỉ là một mảnh trống vắng, nàng sai Khởi Chi Điều canh bên ngoài, nhưng vẫn không thấy có gì xảy ra cả. Mấy ngày liên tục như vậy làm tinh thần nàng xuống dốc trầm trọng.

Nghe người ta nói dùng sương sớm tốt cho dung mạo nên sáng sớm liền thức dậy đi tìm lá cây đựng những hạt, ai ngờ gặp hần đi tới nói rằng “Ta biết cách làm cho da trắng hồng, trong cung, nữ tử cũng là sử dụng cách này để dưỡng da”, thấy nàng cố nén giận mà liếc nhìn, mặt hần có chút đỏ rồi khấn trương nói “Nàng từng hỏi ta việc này, cho nên ta mới nhớ”. Mục Tiểu Văn cố giữ mặt bình tĩnh, gương cười một chút rồi mới rời đi. Khi vừa quẹo qua con hẻm phía trước liền hiện ra vẻ tức giận bị kim nén này giờ.

Hần muốn châm chọc nàng không đẹp bằng cung nữ, hay là muốn nhắc đến chuyện quá khứ lúc nàng giả trang lừa gạt người?

Đến tột cùng là tại sao hần lại làm như vậy? Chẳng lẽ hần đối với nàng bất mãn hay là lỡ ban kim bài miễn chết không giết được nàng nên giờ tìm cách khác để xả giận?

Nàng đi tìm hiểu kỹ về công dụng của kim bài miễn chết, đồng thời đọc mấy cuốn sách, tìm vài người cổ vấn thêm. Lúc nàng biết từ nay sẽ không cần lo lắng bị mất đầu, tâm trạng thoải mái không ít.

Bây giờ nàng có thể vô tư cùng sư phụ cãi nhau ầm ĩ, cùng Thiên Hương đấu võ mồm, thoải mái mà xoa đầu Khởi Chi Điều, không cần lo lắng sẽ vô cớ mà mất đầu. Những lúc bắt buộc đi phải đi dạo phố với Lý Vân Thượng, nàng luôn tìm cách chạy trốn, khiến hần lộ ra dáng vẻ thiên tử, đợi ọi người vây lại xem, nàng liền nhanh chóng mà chuồn mất. Khi bị hần có ý đồ khích bác nàng lộ ra dáng vẻ khuê phòng thực nữ trước mặt mọi người thì nàng lại cố ý cầm lấy đùi gà mà gặm một miếng thật to khiến ỡ dính khắp miệng.

Đây là nàng đang im lặng mà phản kháng cho hần biết. Nhưng chỉ tiếc hần lúc này lại như là quân tử, không hề lừa gạt hay gì gì đó mà luôn tươi cười thỏa mãn những yêu cầu của nàng. Khi thấy miệng nàng đầy mỡ hần liền ôn nhu mà lau cho nàng, sự ôn nhu của hần như từng chút một đánh đổ bức tường trong tim nàng. Ngay cả Thôi Minh Vũ, người từng hại nàng cũng mỉm cười như cũ, làm ra bộ dạng quân tử, không khỏi làm cho người ta có chút tâm tàn ý lạnh.

Nàng trốn hần, ngồi trong phòng, cùng mọi người nói xem sẽ ăn tết như thế nào, ai ngờ hần lại mò đến. Mọi người trong phòng đành phải cung kính mà nhường chỗ cho hần ngồi, không khí ấm áp vui vẻ bị phá hỏng mất. Mục Tiểu Văn ngồi khoanh tay dựa lưng vào trên chiếc ghế khắc hoa đệm da hổ, không nhúc nhích, một bộ hất hàm vênh mặt như người đứng trên mà sai khiến kẻ khác.

Dù sao tánh mạng nàng cũng đã được bảo toàn thì cần gì phải sợ hần.

Lý Vân Thượng vẫn đi đến ngồi xuống cạnh nàng. Trời đông nàng mặc nhiều đồ như vậy nhưng là vẫn không thấy mập. Nhìn thấy chủ tử đặt trên bàn, có chút nghi hoặc mà cầm lên, nhìn hồi lâu, Lý Vân Thượng đột nhiên mở miệng nói, thanh âm có tia run rẩy: “Cái này. . . là trước kia ta đưa cho người.”

Mục Tiểu Văn kéo dài tùy tiện lên tiếng.

Lại muốn làm gì đây, lễ mừng năm mới ư, muốn khơi gợi nhớ lại chuyện cũ trước kia sao?

Lý Vân Thượng vẫn đang kích động, chẳng lẽ thanh chủy thủ này rất đáng quý sao? Thanh trủy thủ này chính là vật chứng duy nhất lúc nàng và Phương Mặc gặp nhau lần đầu. Nhớ tới Phương Mặc, nàng đối với Lý Vân Thượng lại trở nên tức giận. Đột nhiên vươn tay đoạt lại chủy thủ từ trên tay hắn, rút ra quơ qua quơ lại vài đường rồi lăm bắm chệch cùn, thanh âm vừa đủ để hắn nghe, vẻ mặt nàng căm ghét mà đem cây chủy thủ đó ném ra xa, chỉ nghe “keng” một tiếng cũng không biết đã bay đến nơi nào.

Hừ, quý thật sao, bị người khác coi như hạt bụi, phỏng chừng hắn sẽ không coi nó là quý báu nữa.

Nàng có chút ác ý nghiêng đầu, muốn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của hắn khi bảo vật bị quăng đi, kết quả đúng như nàng dự đoán, nhưng lát sau lại có chút thay đổi, sắc mặt hắn tái nhợt đáng sợ. Thấy mọi người cũng đang tròn mắt nhìn, nàng liền quay đầu lại xem thử.

Đúng là nàng ném đi nhưng là ném trúng vào một cái lọ... lọ này nước trong trong. Đây là thứ mà sư phụ nàng vừa nghiên cứu ra, có thể hòa tan sắt... Thanh chủy thủ bị nàng vút vào đó lập tức tan ra thành bột trắng, nháy mắt thanh chủy thủ biến mất vô tung vô tích.

Quay đầu nhìn vào ánh mắt của Lý Vân Thượng, nàng thấy hắn chỉ mấp máy môi, vẻ mặt thất vọng.

Tất cả mọi người đều thấy được nàng vừa rồi là... là trước mặt người khác vũ nhục hắn, vũ nhục một hoàng thượng a.

Sợ hãi cùng thẹn thùng khiến nàng không nói được cái gì nên lời, nàng chỉ ngơ ngác mà nhìn hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Vân Thượng đi ra tới cửa, đứng tựa vào cánh cửa, trong mắt ánh lên sự mất mát. Thôi Minh Vũ theo hắn đi ra, bắt gặp bộ dáng này của hắn, cười nhạt một tiếng: “Đường đường là hoàng thượng mà cũng có ngày bị hạ nhục thế này, việc này nói ra là chỉ sợ chém đầu cả nhà cũng không hết tội. “Người bây giờ đã ứng với câu: “Hổ lạc bình nguyên bị khuyến khi” (anh hùng tới hồi mạt vận, hoặc đang lúc chưa gặp thời, đem thân ở chốn xứ lạ quê người, dễ bị kẻ chẳng ra gì rẻ rung ~~ hổ mà rơi xuống đồng bằng thì cũng bị chó khinh thường”), tự tạo nghiệt.”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa lất phất rơi, Thôi Minh Vũ thở dài. Dường như nghĩ đến điều gì mà nói: “Tửu lượng của nàng kém, khi say thì ai cũng nhận là bằng hữu, nếu người còn muốn nghe câu nói kia thì hãy thử một lần nữa.”

101. Q.1 - Chương 102

Mục Tiểu Văn ngay sau đó liền có chút áy náy, nàng cố gắng giấu Lý Vân Thượng. Cố nghĩ làm sao đền bù cho hắn nhưng dù có nghĩ nát óc cũng nặn không ra cách nào. Nàng thực sự mâu thuẫn, chẳng lẽ chỉ vì một thanh chủy thủ mà phải nhận sai sao? Chần chờ hồi lâu, nàng mới phát hiện ra rằng, hình ảnh hào hiệp mà nàng cố dựng lên bấy lâu nay đã bị hắn phá mất rồi.

Thật đúng là mỹ nam họa thủy! (người ta có câu hồng nhan họa thủy, bi giờ ta có câu nam nhan họa thủy.. hớ hớ.. con trai đẹp quá của gây họa, gây nghiệp nha)

Nàng gọi Phỉ Minh đến giúp nàng chuẩn bị một chút để qua xin lỗi hắn. Khoác áo ấm vào, lúc đang đi trong vườn chợt trên cây truyền đến một thanh âm thật miễn cưỡng: “Đêm nay Hoàng thượng muốn mời người sang đó.”

Ngẩng đầu nhìn lên, là Thôi Minh Vũ đang nằm tựa trên cây, tà áo dao động phấp phới bay giữa không trung. Một tay cầm bầu rượu, hình như là đã say, cặp mắt hoa đào phong tình vạn chủng. Ông tay áo rộng thùng thình nhẹ nhàng phát một cái, vài mảnh lá khô liền rơi xuống đầu Mục Tiểu Văn, nhìn bộ dáng hắn thực sự thích thú, ngồi xem Mục Tiểu Văn đang chặt vật xoay sở ở dưới.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu, ánh mắt đầy thắc mắc: “Người như thế này mà là mời khách sao?”

Thôi Minh Vũ không đáp, ngược lại khẽ cười một tiếng: “Người nhảy xuống vực nhưng thật ra lại nhảy ra can đảm”

Chuyện sống chết lại bị hắn nói một cách nhẹ nhàng như vậy khiến Mục Tiểu Văn thiếu chút nữa nhin không được mà muốn chửi hắn. Nhưng trong lòng nàng tự nói bản thân nên bình tĩnh, không nên tức giận, mãi mới dùng một vẻ mặt bình tĩnh mà hỏi: “Thôi công tử, Thôi đại nhân, ta đây là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân nên cũng đã tha thứ việc người hại chúng ta rồi, người còn muốn như thế nào nữa?”

Thôi vũ minh không đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn tia sáng xuyên qua tán cây. Thanh âm có chút phù phiếm: “Trong cung, tất cả nữ tử đều rất thâm hiểm, nếu bị thương thì sẽ dùng cả đời để lên kế hoạch trả thù. Người mặc dù miệng lúc nào cũng rêu rao là muốn trả thù, nhưng này loại trả thù này là đem những oan ức trong lòng phóng thích ra ngoài một cách từ từ, chờ đến ngày nào đó thì sẽ hết không còn gì nữa.”

“Đúng vậy, giữ trong lòng thì dễ bị nội thương”. Mục Tiểu Văn đáp. Ngữ khí Thôi Minh Vũ có chút mơ hồ nghĩ về quá khứ, làm cho người ta nghi hoặc. “Những nữ tử dùng cả đời để trả thù, cuối cùng vẫn là trong thâm tâm yêu sâu đậm. Vì tình mà sinh ái, vì tham mà sống hận (tương tự “yêu càng nhiều thì hận càng sâu”). Còn người thì lại quên hết tình cảm quá khứ mà không để ý người khác còn ở trong đó trầm luân”.

“Vậy thì sao?” kì lạ thật, nàng làm ai trầm luân chứ?

Thôi Minh Vũ khẽ cười một tiếng: “Cho nên, người thật sự rất là lạnh bạc.” (lạnh bạc: lạnh lùng, bạc bẽo)

Lạnh bạc ư? Nàng hiện giờ đang cố gắng trở thành hào hiệp, như thế nào lại bị hắn nói thành là người lạnh bạc? Không phải là không đúng, nhưng bị một người xa lạ như hắn nhìn thấu tâm tư khiến nàng có chút khó chịu. Nàng lãnh đạm cười một tiếng: “Người nói cũng không phải là không đúng. Chỉ là.. Thôi công tử, người là đứng ở vị trí của người trầm luân đó nói, chẳng lẽ ta phải cùng người nợ trầm luân thì mới là không lạnh bạc? Hơn nữa người luôn luôn có thái độ hào hiệp, nhưng người chưa bao giờ trải qua bất kỳ loại tình cảm nào, chỉ là một trái tim thờ ơ lạnh nhạt lại dám cho là đã hiểu hết những chân lý trong đó sao. Người chưa bao giờ thử, làm thế nào mà hiểu rõ được? Không vào cuộc thì có tư cách gì mà nói người khác? Ta khuyên người, Thôi đại nhân đừng tưởng là làm nể tiền thị vệ thì có quyền nói người khác, tự mình trải qua đi rồi hãy đến nói ta!”

Nói xong, Mục Tiểu Văn cũng không thèm nhìn tới hắn, xoay người rời đi.

Đứng tranh cãi với nàng một hồi về mấy cái triết học sao? Đừng tưởng nàng với người trước kia là một. Gặp phải chuyện này nàng liền liệt hắn vào danh sách đen!

Lý Vân Thượng ời, chắc chắn là muốn nói đến chuyện đó. Mục Tiểu Văn liền thay đồ rồi đến nơi hẹn, nói thế nào thì cũng là nàng đi nhận lỗi, thái độ phải chân thành một chút.

Tiệc được tổ chức ở Tiên viên đình nơi Lý Vân Thượng sống, bên cạnh đình sen, lại có cỏ thụ vây quanh, thật sự là rất đẹp, chỉ tiếc bên ngoài hơi lạnh một chút. Mục Tiểu Văn lui ra sau cây đại thụ, ho ho vài tiếng rồi mới bắt đầu tiến vào.

Lý Vân Thượng ra đón Mục Tiểu Văn, thấy nàng vẫn là một bộ nam trang, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh nàng một thân nữ nhi trong phủ nhị hoàng tử, bất giác mở miệng hỏi: “Vì sao không mặc nữ trang?”

“Người cho rằng người nào cũng như người muốn đẹp mà không cần giữ ấm sao?” Mục Tiểu Văn thuận miệng đáp. Mùa đông nàng mặc nữ trang chỉ có thể mặc nhiều lớp nhưng không giữ ấm được. Tốt hơn hết là mặc nam trang vậy. Lý Vân Thượng một điểm cũng không hiểu mà cứ hỏi nàng.

Bước đến bên cạnh bàn đá ngồi xuống, nàng c ngạc nhiên, vừa rồi nàng cứ như là đang làm nũng, khẩu khí lại có chút không bình tĩnh. Có kim bài miễn chết nhưng nàng không thể càng ngày lại càng vô ý. Nàng vội đứng lên, hướng Lý Vân Thượng cúi đầu: “Hoàng thượng, tiểu dân không phải cố ý.”

Chờ lâu mà không thấy trả lời, nàng ngẩng đầu xem thử, Lý Vân Thượng lại lộ ra bộ dáng mỉm cười, gương mặt trắng nõn cùng với nụ cười của hắn như khuynh quốc khuynh thành. Thấy nàng nhìn chăm chăm, hắn

chậm rãi khôi phục lại tinh thần, kéo hai tay của nàng qua, đỡ nàng ngồi xuống. Mục Tiểu Văn tưởng hẳn lại đang muốn bóp nát tay mình, đang muốn rút ra thì một cổ nhu tình ấm áp từ lòng bàn tay truyền tới, rồi đi khắp toàn thân, khiến nàng thư thái, hàn ý đều tiêu tan hết.

Nàng có chút nghi ngờ mà rút tay lại, nhớ tới mục đích mà nàng đến nơi này, mở miệng nói: “Hoàng thượng, chuyện này. . .”

“Tiểu. . . Mục công tử, không cần lúc nào cũng gọi ta là Hoàng thượng.” sắc mặt Lý Vân Thương có chút kì lạ, thần thái khả nghi như muốn làm chuyện xấu gì đó.

“Nếu vậy. . . Lý công tử. Lý công tử, bữa đó là ta không đúng, ta không nên làm mất chủ thủ quý báu của ngài.”

“Một cây chủ thủ mà thôi, không đáng gì.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Hôm nay ở chung với Lý Vân Thương tựa hồ rất thoải mái.

Có lẽ là do thái độ của hắn tốt, Lý Vân Thương rót rượu mời Mục Tiểu Văn, nàng rất sáng khoái mà uống cạn. Rượu không gắt, mùi lại thơm, chất lỏng này làm dạ dày nàng ấm lên hẳn. Chẳng cần hắn mời, nàng liền uống một hơi mấy chén. Không bao lâu, đầu liền có chút mê muội, bắt đầu học theo giang hồ lãng tử mà tán chuyện với Lý Vân Thương.

“ . . . sao lại muốn ta mặc nữ trang, ta mặc vào mắc cỡ lắm, muốn nhìn nữ tử mặc nữ trang không phải đến nhìn hoa khôi kia là được sao. . .”

“ . . . võ công, ta có thể học võ công nha, sư phụ nói bộ xương của ta khá dẻo dai, nếu học sớm có lẽ đã trở thành kì tài võ học rồi cũng nên. . .”

Trong mơ mơ hồ hồ, Lý Vân Thương tựa hồ cười rất vui vẻ, Mục Tiểu Văn thật sự không vui, bàn tay vỗ vỗ mặt hắn, “Người cười cái gì, không tin ư, không tin ta luyện một hai năm trở lại đấu với người!”

Tay bị cầm, mơ hồ sợ bị hắn xiết, nàng nghiêng răng uy hiếp: “Đừng nghĩ là ta sợ người, người dám dùng sức xiết tay ta, ta tìm sư phụ báo thù!”

Lý Vân Thương cười đến càng vui vẻ, nàng lắc đầu vài cái, vẫn là Lý Vân Thương cười càng vui vẻ, nụ cười xuất phát từ đáy lòng, ấm áp, nhu>“Tiểu Văn, chủ ý của Thôi Minh Vũ rất là tốt!”

Ách. Cái này nàng không biết.

“Tiểu Văn, người có bằng lòng theo ta quay về hoàng cung hay không?”

A, câu này nàng hiểu a.

Mục Tiểu Văn rút tay lại, kéo kéo xiêm áo hai cái.

“Có người muốn phấn đấu tiến đến đó, cũng có người muốn sống nhàn cư, nói chung là ở đâu nó cũng có cái riêng của nó. Muốn ta theo, thật không thể nha, tính cách ta không hợp, muốn được vui sướng hẳn rất khó. Tiểu dân như ta đây chỉ muốn sống an nhàn như bây giờ, vui vẻ cùng mọi người. Cho nên Hoàng thượng, thật xin lỗi ta không thể theo người được rồi...”

Mục Tiểu Văn say khướt ở bên kia cùng Lý Vân Thương nói chuyện, xa xa sau bụi cây xanh, Hắc tiên nhân đang ngồi chồm hổm, một tay cầm bút được đặc chế, một tay cầm một ống nghe được làm từ gỗ, vừa dùng nội lực nghe lén từ xa vừa viết lia lịa vào giấy.

Chính là khi lão viết đến chỗ đặc sắc nhất thì một bàn tay vươn ra cướp lấy một giản (loại thẻ tre người xưa dùng để viết) của lão. Quay đầu lại hoá ra là Thôi Minh Vũ, trên tay đang cầm ống gỗ, ánh mắt sắc nhọn, nhẹ nhàng đem bức thư kia mở ra.

Hắc tiên nhân tròn mắt, gằn giọng: “Trả lại cho ta!”

Thanh âm Thôi Minh Vũ không nhanh không chậm: “Vì sao ông lại lén ghi lại những gì nàng nói?”

“ Hối hối cái rằm!” (nguyên hén ^_^)

Thôi Minh Vũ cũng không ngẩng đầu lên, một tay chế trụ cổ tay Hác tiên nhân, tiếp tục xem. Chỉ có một tay, nhưng hắn lại cứ như đang thư giãn đọc sách. Chậm rãi lật xem, trong mắt Thôi Minh Vũ dần dần xuất hiện kinh ngạc, “Đây là tất cả những gì nàng nói ư?”

Hác tiên nhân cố thoát khỏi tay hắn, xoa xoa cổ tay nói, “Đương nhiên.”

Thôi Minh Vũ chợt giương mắt nhìn hình xăm hoa văn trên tay Hác tiên nhân, lại nhanh tay mà chế trụ cổ tay lão, kéo ống tay áo lên; sau khi nhìn kĩ hình xăm kia liền nói: “Ông chính là kỳ nhân Hác Thệ mà mọi người trên giang hồ thường nói đến ư?”

Hác tiên nhân có chút đắc ý: “Trong hoàng cung cũng có người biết đến danh tiếng của lão phu sao? Nhưng mà hôm nay lão phu đã đổi tên thành Hác tiên nhân rồi!”

“Vì sao ông lại đi theo nàng? Nàng chỉ là một nữ tử bị vứt đi trong cung, không có tài cũng không có sắc, không hề có chỗ nào xuất sắc cả, nàng có cái gì mà khiến được người khăng khăng bảo vệ?”

Hác tiên nhân cẩn thận Thôi Minh Vũ vài lần, đột nhiên ánh mắt trở nên lạnh mà nói: “Không hề xuất sắc sao? Nếu không có chỗ nào xuất sắc vậy vì sao tên Hoàng thượng kia lại nhớ nàng mãi không quên?”

Sắc mặt Thôi Minh Vũ chìm xuống: “Đó là bởi vì Hoàng thượng cảm thấy áy náy đối với nàng.”

Hác tiên nhân cười lạnh một tiếng: “Vậy còn người, tại sao người lại tới đây? Không phải bởi vì có khuất tất trong lòng chứ!”

“Ta chỉ là lo lắng cho an nguy của Hoàng thượng mà thôi.”

“Cho nên một năm trước người mới dẫn nàng vào đường chết đúng không?”

Thôi vũ minh nhẹ nhàng buông tay, nói: “Một người bị phế nội lực như người không tư cách chất vấn ta.”

Hác tiên nhân không tức giận mà cười: “Đúng vậy, nội lực của lão phu bị phế không còn lại nhiều, không có võ công để tự vệ, lại bị người ta khi dễ, tại nơi đây chơi đàn mà kiếm sống. Cho đến một năm trước khi gặp Tiểu Văn mới được tính là gặp tri âm, chẳng những nàng không khinh ta, ngược lại vì có ân cứu mạng với nàng mà nàng hậu đãi cẩn thận. Nhưng mà lão phu biết được tình cảm tình và cảnh của chính mình, còn người thì sao? Là thị vệ bên cạnh hoàng thượng, người luôn biết mình phải làm gì, nhưng lúc người là chính mình, người thật sự muốn gì?”

“Người vốn chỉ biết Thiên Hương làm chủ đương gia, Phỉ Minh là nha hoàn phụng dưỡng Tiểu Văn, Khởi Chi Điều chỉ là một thiếp thân thi vệ bình thường, mà tất cả bọn họ cười nói với nàng chỉ là cho có lệ. Nhưng người có biết sự sâu xa trong đó là gì không? Tiểu văn đem Thiên Hương từ trong lửa cháy nguy hiểm mà cứu ra, làm cho nàng ấm áp, làm cho nàng có thể thân thiện với mọi người, nhưng lại không can thiệp quá nhiều, hoàn toàn tôn trọng nàng. Phỉ Minh cũng là được Tiểu Văn cứu, tình cảm giữa hai người sớm đã không còn đơn thuần là chủ tớ, mà như là tỷ muội với nhau. Còn chúng ta, sớm đã là người một nhà. Người chỉ là người ngoài, dựa vào gì mà nói như vậy?”

“Người đời lúc nào cũng coi chính mình là cao nhân, họ không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (ngoài trời này có bầu trời khác, người cao tay thì còn có người cao tay hơn ~ “núi cao còn có núi cao hơn” ~). Người cùng lắm chỉ là người sống ở trên cõi đời này được vài chục năm, làm sao có thể hiểu hết được điều đó?”

Một ngày mà bị hai người giáo huấn, ngữ điệu cũng không sai biệt lắm, Thôi Minh Vũ vốn vẫn đậm phong thanh cũng không khỏi cảm thấy khó chịu, ánh mắt hiện lên một tầng sương mù, nói: “Cái này là người nghe thấy nàng nói ư?”

“Nếu để nàng nói thẳng ra thì người sớm tàn não rồi!”

Lúc này mặc dù không có cái từ “não tà này nhưng nói ra miệng liền biết là có ý gì tứ. Thôi Minh Vũ bị giáo huấn, nét mặt cũng biến sắc, lần đầu tiên hắn muốn cùng người khác đấu lý. Hác tiên nhân thừa dịp Thôi Minh Vũ không chú ý liền đoạt lại mộc giản, cau mày lầm bầm, vẻ mặt cũng nhanh chóng hồi phục lại vẻ ngoan cố.

Lúc Thôi Minh Vũ còn đang ngây người á khẩu thì Hắc tiên nhân đã đi khá xa. Quay đầu nhìn thoi Thôi Minh Vũ đường đường là một ngự tiền thị vệ của hoàng thượng lại bị biến thành như vậy, trong lòng lão thâm cười trộm. Hừ! Loạn chết người!

Nhớ lại lúc này Mục Tiểu Văn chỉnh mình, miệng hắn chậm rãi nhếch lên tạo hình vành cung. Tiểu Văn hả Tiểu Văn, thầy người với người thật đúng là rất giống nhau!

102. Q.1 - Chương 103

Hai người còn đang nói chuyện thì Lý Vân Thượng lấy ra một mảnh ngọc bội hình người, nhẹ giọng nói: “Đây là ngọc bội hình người mà nàng tặng ta, có còn nhớ không?” Đây là món quà mà nàng tặng hắn hôm sinh nhật, hắn vẫn luôn cẩn thận cất giữ món quà có chút khác biệt này, cùng với cái vòng bằng bạc kia.

Tuy chỉ là một chiếc vòng trang sức nhưng là do nàng tặng nên hắn mới cất cẩn thận như vậy, mà miếng ngọc bội hình người này là quà tặng sinh nhật nàng cho hắn, tất nhiên là của hắn rồi cho nên lúc nào hắn cũng mang theo bên người.

Mục Tiểu Văn cố gắng điều chỉnh tầm mắt, cẩn thận xem xét một hồi, rốt cuộc cười hắc hắc nói: “Ngọc hình người à, ta cũng nói bọn họ làm một cái, xem đi!

Hắn nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ quá nhưng không thấy có gì. Tâm trạng hắn vui mừng mơ hồ nào đó, có lẽ là rượu nói chứ không phải nàng nói. Nhưng giây tiếp theo hắn liền thấy một khối ngọc hình người treo ở cửa sổ, vừa đẹp vừa tuyệt diệu, kĩ thuật làm so với ngọc bội của hắn còn hơn nhiều bậc, từng chi tiết được khắc rất hoàn hảo, hoàn toàn không thể so với cái kia của hắn, khuôn mặt chỉ hé ra sự lạnh lùng như băng chứ không có tức giận.

Hắn ngồi đó ngây ngốc một hồi rồi vội lấy miếng ngọc, bất giác hắn dùng sức siết miếng ngọc, nhưng cuối cùng vẫn là cất vào người. Nhìn thấy Mục Tiểu Văn vì rượu làm say, gương mặt hồng nhuận gồng lên cánh tay, lộ vẻ nhu tình. Nàng không cùng hắn chống đối, cũng không lộ ra vẻ mặt chán ghét, mà lúc này nàng chỉ thuộc về mình hắn.

Lý Vân Thượng ôm nàng vào, thay nàng giữ ấm, khẽ mỉm cười, chăm chú nhìn nàng hồi lâu.

“... mọi người đều nói ta là hoàng đế có hậu cung ba nghìn phi tần, mà vị trí hoàng hậu lại không thể để trống lâu được. Nhưng ta lại chỉ muốn nàng, mà nàng lại không có ở đó. Ta cùng các đại thần tranh cãi cả ngày nhưng mà đầu trí đầu dũng với các đại thần cũng phát nhảm chán.” Khóe miệng Lý Vân Thượng cong lên, khuôn mặt tươi cười như tỏa nắng, “Lúc trước ta muốn can thiệp lại nhớ nàng từng làm thế nào, liền để cho bọn họ tự đấu với nhau, trốn ở một nơi nào đó ngồi xem, đúng thật là thú vị...”

“... Trước kia ta cứ nghĩ rằng mình yêu Thạch Lan, bây giờ ta mới hiểu, đó không phải là yêu. Chỉ là trái tim ta luôn cảm thấy cô độc cho nên mới muốn nhận lấy những nỗ lực trong tình cảm của nàng. Còn Nguyệt Cơ, sao ta không biết lòng nàng thâm sâu, chỉ là ta nghĩ nếu sau này lập nàng làm hoàng hậu, nàng có thể giúp ta quản hậu cung, tránh được nhiều việc phiền toái. Nhưng ai ngờ đó thật sự là sai lầm, sai lầm nặng nề của ta. . .”

...

Mục Tiểu Văn lúc thì mở to mắt nhìn hắn, lúc lại cúi gằm đầu xuống.

Những hạt tuyết trắng ngần bắt tri bắt giác lại rơi xuống.

Đôi mắt Mục Tiểu Văn mờ sương, tuyết đang rơi ngoài kia trắng xóa, giống như nàng đang nhìn thấy một cảnh mộng tuyệt đẹp vậy. Khóe miệng nàng cong lên, lão đảo đứng dậy, ngẩng đầu, ánh mắt trông xa xăm về phía chân trời, nơi những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Nhớ lúc trước, trong Mục Mộc cư cũng bị tuyết phủ kín như vậy; Dục nhi lạnh lùng mà nói phá mất đường về nhà của nàng, còn Phương Mặc thì nắm chặt tay nàng, khiến nàng ấm áp.

Đã một năm rồi, Phương Mặc, lúc nào ta mới có thể ở bên cạnh chàng?

“Phương Mặc. . . Phương Mặc. . .” Mục Tiểu Văn bất giác thì thào gọi tên hắn.

Lý Vân Thượng đang mỉm cười, tay bỗng run lên, chén rượu đổ xuống đất.

Nụ cười chậm rãi biến mất.

Khó lắm hẳn mới có thể nảy lên tâm tình vui vẻ, nhưng là chưa được một lúc, lại biến mất như hư vô.

Lúc này mà nàng còn gọi tên Phương Mặc ư?

Rõ ràng trước mắt nàng là hắn, vậy mà trong đầu nàng lại là Phương Mặc?

Chính mắt mình nhìn thấy nàng vui vẻ cùng Phương Mặc khiến hắn ghen ghét. Ý nghĩ lúc trước muốn ôm nàng, âu yếm nàng, giờ đây khi say đã không còn có thể đè nén được nữa.

Lý Vân Thượng đứng lên, đi đến phía sau Mục Tiểu Văn, hai tay đưa ra hơi do dự nhưng rồi nhất quyết đưa đến, bắt lấy vòng eo mềm mại của nàng, hơi dụng lực đạo một chút, liền đem nàng ôm chặt vào lòng.

“... Phương Mặc?” Mục Tiểu Văn vì say rượu nên thần chí không minh mẫn lắm.

“... Ừm” - giả mạo người khác, thật là không đáng mặt nam nhi>, vừa chua xót vừa ti tiện nhưng Lý Vân Thượng vẫn là đáp lời nàng như thế.

Mục Tiểu Văn yên tâm, thân thể buông lỏng, đem cả người tựa vào lòng Lý Vân Thượng.

Lý Vân Thượng vừa khổ sở, vừa bức mình. Nàng cùng Phương Mặc luôn thân mật như thế sao? Hắn lúc nào cũng thống khổ mỗi khi nhớ lại chuyện thể mà nàng lại nghĩ đến Phương Mặc! Tốt xấu gì hắn cũng là hoàng đế, lại phải chịu đựng sự giận dữ của nàng thế này! Sự nhẫn nại của Lý Vân Thượng mấy ngày nay giờ đã tới cực hạn, sự tôn nghiêm của một hoàng đế bắt đầu nổi dậy, hắn thực sự tức giận rồi.

Thoáng thấy ánh mắt cùng vẻ mặt thỏa mãn của Mục Tiểu Văn, âm thầm nghĩ nàng cũng muốn, như vậy hắn chỉ lợi dụng điều này làm cái cớ thỏa mãn yêu cầu của nàng thôi!

Ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu, hắn thực sự hoảng hốt, tim đập lợi hại, thân thể hắn cũng bắt đầu nóng lên. Nàng rất ghét hắn, nếu hắn làm như vậy, nàng sẽ nghĩ gì về hắn đây? Nhưng mà... giờ nàng đang say, hắn có thể điểm huyết nàng, nàng sẽ không biết gì.

Cẩn thận mà suy nghĩ mọi khả năng xảy đến, hắn mới có chút dũng khí tiếp tục. Đứng cả nửa ngày nhưng hắn vẫn không dám di chuyển. Trước kia lúc hắn ở tẩm cung, thường tưởng tượng cách giải quyết mọi chuyện, nhưng giờ việc trước mắt quá dễ dàng lại khiến hắn không biết làm sao.

Không phải là hắn không có kinh nghiệm, chỉ là... .

Hắn biết, trong mắt nàng, hắn là thiên nhân, không tham luyến khói lửa nhân gian, luôn luôn lạnh lùng vô tình, khó hiểu, nhưng chắc chắn nàng không nghĩ tới hắn cũng là một nam nhân.

Nếu nàng biết hắn đã làm chuyện này, nàng sẽ xem hắn là loại người gì? Chuyện có thể trở nên càng tồi tệ?

Hắn là một người có cả quyền thế và dung mạo thể mà hôm nay hắn lại như kẻ trộm lén lút thân mật với người hắn yêu, thật sự là buồn cười.

Nàng đang tựa vào ngực hắn, gương mặt nghiêng nghiêng, khẽ mỉm cười, hai gò má đỏ ửng. Lý Vân Thượng miệng lưỡi khô khốc, lại nghĩ tới lúc trước nàng cùng Phương Mặc cũng thân mật như vậy, tức giận dồn lên óc, cuối cùng hắn chỉ có thể đưa cánh tay run rẩy lên mà vén những lọn tóc đang rơi trên cổ nàng, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Môi kề sát cần chiếc cổ thon mềm của nàng, bỗng thấy nàng vì lạnh mà khẽ rụt người lại, hắn không dám di chuyển. Nhẫn nại chờ nàng thích ứng, hắn mới bắt đầu hôn nàng, nhẹ nhàng mà cẩn thận.

Trống ngực hắn đập thật lợi hại, vừa thu hết hương thơm nơi cổ của nàng, vừa dùng cánh môi nhẹ nhàng xoa miết.

Tiểu Văn, Mục Tiểu Văn.

“Dự nhi nói tên nàng sau này thay đổi, là Mục trong mtúc (1 loại lương thực thực phẩm), tiểu trong đại tiểu (lớn – nhỏ), văn trong văn võ, có phải nàng muốn vứt bỏ tất cả quá khứ nên mới có thể sửa cả tên mình hay không?”

Lý Vân Thượng vui sâu vào cổ nàng, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Nàng từng hỏi ta có hối hận không, giờ ta nói cho nàng biết, ta... rất hối hận. Ta hối hận vì đã đem nàng tặng cho người khác, khiến nàng phải chịu mọi hành hạ, khổ cực, ta vô cùng hối hận”.

Hắn xoay người nàng lại, cùng nàng mặt đối mặt. Hắn có chút chột dạ dùng tay che mắt nàng lại, môi tiếp tục lưu luyến trên cổ nàng. Mái tóc đen buông xuống thành từng lọn, quấn lấy bả vai nàng.

“Đừng. . . Phương. . . Phương Mặc.” Mặc dù bị rượu làm ê muội, nhưng là nàng vẫn có cảm giác. Hơn nữa bàn tay đặt bên hông nàng lại nóng như lửa đốt, Mục Tiểu Văn chột thanh tỉnh đôi chút.

103. Q.1 - Chương 104

Thân thể áp vào mình hình như đang nóng lên, lại có chút cảm giác mát mát ngứa ngứa bên cổ truyền tới, Mục Tiểu Văn cố mở mắt ra nhìn xem có chuyện gì nhưng bị một bàn tay bịt mắt lại.. một mảnh đen thui.

Đầu óc mơ hồ, theo bản năng nàng khẽ rên rỉ muốn né tránh nhưng bên hông lại bị một sức mạnh chế trụ lại. Cũng trong lúc này cơ thể Lý Vân Thượng cứng ngắc, hắn tỉnh táo lại.

- Tiểu Văn? – hắn nhẹ giọng gọi

- .. hửm? – Mục Tiểu Văn đáp lời trong mơ hồ, thân thể mềm nhũn tựa vào người hắn.

Lý Vân Thượng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ... rất nóng rồi!

Sau khi bình tĩnh lại, hắn nhanh chóng đem dục vọng áp chế xuống rồi ngồi xuống ghế đá, ôm nàng ngồi trong lòng. Nhìn thấy nàng dù bị hắn tính kế, lợi dụng nhưng vẫn hồn nhiên ngủ say, hắn thầm nhủ trong lòng sau này nhất định sẽ không cho nàng uống rượu với người bên ngoài.

Ngồi một hồi, những cơn gió lạnh lẽo của mùa đông lướt qua làm cho tâm hắn dần tĩnh lại, lúc này Lý Vân Thượng mới dám nhìn nàng thật kỹ một lần nữa. Vì sợ lạnh mà khoác lên người một bộ y phục màu đen dày dịt, chiếc cổ trắng noãn hơi lộ ra khiến vừa rồi hắn hôn có chút khấn. Trên đầu không biết đội thứ mũ gì mà vừa dày vừa nặng, trông cứ như một gã bình dân ở một tỉnh nhỏ vậy. Nhờ hai gò má ửng đỏ trông rõ là đáng yêu, vài sợi tóc từ trong mũ rớt ra trên trán, trông nàng mới giống một người con gái.

Bất giác Lý Vân Thượng mỉm cười.

Hắn đường đường là một hoàng đế, sao có thể thích một người con gái như thế này chứ?

... ..

Sau lần uống rượu Mục Tiểu Văn và Lý Vân Thượng vẫn duy trì tình trạng như cũ, nàng không có nhiều cung kính nhưng cũng không dám bất kính với hắn. Tưởng rằng hắn có âm mưu gì nhưng cái bộ dáng cười với nàng thì lại không giống. Vài lần hỏi hắn vì sao không về hoàng cung, sắc mặt hắn sụp xuống đến là đáng sợ vì vậy nàng không hỏi thêm gì nữa. Dù sao hắn cũng không phải là ông trời của nàng!

Thôi Minh Vũ vốn là một người rất khó gần vì vậy cứ nhìn thấy hắn là nàng tránh; thỉnh thoảng đùa với sư phụ trên chọc hắn một chút nhưng cuối cùng là chuốc lấy thất bại. Lúc xoay người rời đi, nàng cảm giác hắn muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói...Kê, coi như là nàng bị ảo giác đi!

Việc làm ăn của Vi tiểu đường càng ngày càng tốt, gần lễ mừng năm mới, cũng chuẩn bị lễ phẩm tặng ọi người xung quanh. Các cô nàng thì ra sức tặng mấy vật trang sức nhỏ nhỏ xinh xinh khiến cho Phỉ Minh bị một trận đỏ mắt, cái gì cũng phải kiểm qua, có trách thì đã muộn, trong phòng ốc đều đã đầy ngập. Cũng có ông chủ đưa tới mấy hòm lễ phẩm, thậm chí Cổ Diệp muốn nổi bật liền tặng nàng một con búp bê bằng vải. Thật sự là rất vui và ấm áp!

Nỗi nhớ về Phương Mặc càng ngày càng da diết, Thiên Hương thấy thế không đành lòng nên nói cho nàng biết hãy chờ qua năm, chờ cho tuyết tan hết sẽ đi đón Phương công tử về. Bởi vậy, nàng cứ ngồi đếm từng ngày mong au hết năm. Nhưng năm nay bận rộn quá, bao nhiêu là công việc cứ quấn lấy nên nỗi nhớ cũng thuyên giảm đi chút chút.

- Phỉ Minh, đã gửi thiệp mừng tới cửa hàng vật phẩm trang sức chưa?
- Đã gửi rồi, công tử!
- Chi Diêu, đã gửi lễ mừng năm mới tới võ quán bên kia chưa?
- Đã gửi rồi!
- Thiên Hương, chuyện này nên làm thế nào?
- Không sao, ta sẽ đi tới đó.>... ..

Khi ngồi xuống nghỉ một hơi lấy sức, đột nhiên nàng nhớ tới hoa khô trong cuộc thi múa lần trước – Chung Thiên Thiên gần đây thường lui tới nơi này; mỗi khi nhìn thấy Lý Vân Thượng đều lộ vẻ xấu hổ. Chỉ tiếc Lý Vân Thượng như đầu gỗ không có phát hiện ra tình ý của người ta. Có lẽ nàng nên giúp họ một chút vậy.

Chung Thiên Thiên mặc dù gửi thân tại chốn lầu xanh nhưng nàng chỉ bán nghệ không bán thân; về dung mạo hay lời ăn tiếng nói đều hơn người; tính cách ôn nhu như nước. Nàng và Nguyệt Cơ có điểm giống nhau về thân thái, hẳn là rất vừa ý Lý Vân Thượng?

Suy nghĩ một chút, nàng đứng lên đi tới phòng của Lý Vân Thượng.

- Hoàng thượng còn đang nghỉ ngơi! – mới đi tới trong viện thì Thôi Minh Vũ đã đưa kiếm ra ngăn nàng lại. Ánh mắt hắn vẫn cao ngạo như trước nhưng có gì đó không đúng, nàng không thể nào nói ra được đó là cái gì.
- Trời cũng đã sáng rồi!
- Sáng sớm nay người mới ngủ.

Mục Tiểu Văn nghe vậy liền xoay người rời đi, ai nờ Mục Tiểu Văn lại đuổi kiếm ra ngăn bước nàng, kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng đột ngột đưa lên vậy vẫn làm cho Mục Tiểu Văn hoảng sợ.

- Thôi đại nhân có chuyện gì sao?
 - ... Không có việc gì. – Thôi Minh Vũ dường như cũng thấy nghi hoặc vì sao mình lại cản nàng lại. Thần sắc này hoàn toàn tương phản với sự bình tĩnh vốn có của hắn, Mục Tiểu Văn đã nhìn thấy vài lần rồi.
- Mà nhìn kỹ một chút thì thấy Thôi Minh Vũ tuổi còn rất trẻ. Cái bộ dáng vân đạm phong thanh, ứng xử tài giỏi hàng ngày cộng thêm đôi mắt hoa đào vừa sắc bén vừa mị hoặc kia làm cho người ta có cảm giác hắn rất già dặn, nhưng hẳn chắc cũng chỉ hơn Lý Vân Thượng một hai tuổi là cùng.

Hôm nay hắn lộ ra cái bộ dáng ngay thơ ngàn năm không gặp khiến cho Mục Tiểu Văn phát hiện nhiều điều thú vị. Da mặt hắn rất mịn màng, đôi mắt đen nhánh sâu hút, chắc chắn hắn còn rất trẻ nha!

- Thôi Minh Vũ, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi ba. Hỏi cái này làm gì?

Hai mươi ba, ở thời hiện đại thì mới đến tuổi tốt nghiệp đại học thể mà hắn đã phụ tá một vị hoàng tử mưu quyền trở thành một hoàng đế.

- Ngươi ở bên cạnh hoàng thượng từ nhỏ sao?
- Ta nhìn hoàng thượng lớn lên.

Rõ ràng tuổi không hơn nhiều lắm thế mà còn nói là nhìn hắn lớn lên, cái giọng điệu này cùng với diện mạo thành thực kia dù sao nhìn cũng còn ngây thơ, trẻ con chán. Mục Tiểu Văn khẽ cười một tiếng.

- Ngươi cười cái gì? – Thôi Minh Vũ như tỉnh táo lại, mắt hoa đào ánh lên, ngữ khí có vài phần bất mãn.
- Không có gì. – Mục Tiểu Văn lắc đầu rồi hỏi tiếp. – Vì sao ngươi lại ở bên cạnh hoàng thượng?
- Cha ta chịu ân huệ của hoàng hậu nên để cho ta hầu hạ nhị hoàng tử để báo ân! – Thôi Minh Vũ do dự một lát mới trả lời.

- Ô, để ta đoán một chút nhé. Từ nhỏ ngươi đã tài trí hơn người, võ nghệ siêu quần cũng không bị mấy cái dục vọng quyền thế địa vị vây hãm, là một người nổi tiếng trên giang hồ. Nhưng với hoàng thượng thì tình như thủ túc, một lòng một dạ báo ơn, bất ly bất khí (không xa rời bỏ), có đúng không?

- Ngươi.. sao ngươi lại biết? – Thôi Minh Vũ kinh ngạc hỏi lại.

- Là đoán thôi! – Mục Tiểu Văn nhìn hần.

Nàng lại giải thích cho hần một hồi nữa. Hần và Lý Vân Thượng đều là người có rất nhiều kinh nghiệm, trải qua nhiều chuyện tàn khốc, hần luôn đứng về phía Lý Vân Thượng cũng là chuyện đương nhiên.

Còn cái thái độ cư cao lâm hạ (đứng ở trên à nhìn xuống) nhất định là do từng làm người nổi tiếng, kẻ hơn người mới có. Kỳ thực, nói về mưu kế âm hiểm thì hần rất lợi hại nhưng về phương diện am hiểu đời thường thì không có, cái này nàng nghĩ có lẽ là vì xuất thân từ quần chúng lại bị chán ghét, cũng không khó lý giải cho lắm.

Lại nói tiếp, đánh giá một cách khách quan thì hần cũng là một người rất đơn thuần. Bất ly bất khí, một Thôi Minh Vũ dù ở bất kỳ nơi nào cũng lo nghĩ cho Lý Vân Thượng, tính ra cũng là một con người bình thường mà thôi.

Oán hận trước kia đối với hần đột nhiên biến mất biệt tích, nàng cảm thấy nếu mở rộng lòng mình để tha thứ cho người khác thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ thở hơn. Cách này vừa hay lại vừa có lợi.

Mục Tiểu Văn khẽ mỉm cười rồi vươn tay ra với hần:

- Mặc kệ lý do vì sao trước kia ngươi hãm hạ ta, hôm nay ta chỉ là một người bình dân, đối với hoàng thượng hay đối với ngươi đều không có chút uy hiếp nào. Ngươi đừng đề phòng với ta nữa, có được không? Ta cũng tha thứ cho ngươi. Chúng ta “tiểu mẫn ân cừ” (ý nói một nụ cười có thể xóa đi hết mọi ân oán cừ hận).

- ... Tiểu mẫn ân cừ? – Thôi Minh Vũ lầm bầm trong miệng câu nàng nói. Về mặt này của hần chưa từng thấy qua khiến cho Mục Tiểu Văn cảm giác được có điểm ảm áp. Làm người, nếu không có si sân trầm thái (thái độ, cảm xúc một con người) thì thiên hạ đều nằm trong tay một người duy nhất, nếu vậy thì buồn chán chẳng có gì thú vị.

- Đúng vậy, tiểu mẫn ân cừ. Có thể ngươi nghĩ rằng ta chỉ là một thứ dân không đáng để nói tiểu mẫn ân cừ với ngươi nhưng...

Thôi Minh Vũ liền vươn tay ra cầm lấy tay nàng.

Trong thế giới tuyết trắng, một cánh tay thon dài hình như có chút khấn trương mà vươn ra nắm lấy một cánh tay nhỏ bé thô ráp.

Mục Tiểu Văn không biết Thôi Minh Vũ là khách sáo hay không thật tâm hay không nhưng nàng vẫn cảm thấy có một dòng nhiệt ấm nóng rót vào trong lòng mình. Không biết gần đây có chuyện gì có thể khiến hần tiếp nhận sự hòa giải nhanh như vậy, chỉ biết rằng, tuy chỉ có vài giây ngắn ngủi nhưng mối quan hệ giữa nàng và Thôi Minh Vũ đã tiến thêm một nấc thang mới. Nếu nàng không chủ động tiến tới thì chỉ e nàng và Thôi Minh Vũ vẫn cứ mãi giậm chân ở một chỗ mãi.

Thật may mắn là nàng đã chủ động bước về phía trước! Nếu giữa người với người cách nhau một trăm bước thì nàng nguyện ý bước lên chín mươi chín bước, và người kia chỉ cần bước lên một bước mà thôi.

Mục Tiểu Văn vươn tay ra hoàn toàn là hữu tình, nàng cũng dùng hết tâm tư mà cầm lấy tay hần siết chặt.

Dường như Thôi Minh Vũ không quen lắm nên ngay sau đó liền buông tay ra rồi vội vã rời đi. Nhưng rõ ràng Mục Tiểu Văn đã nhìn thấy vừa rồi hần vội vàng thu lại một nụ cười nơi khóe miệng, về mặt lúng túng không biết làm sao, mắt hoa đảo lộng không hề sinh một chút mỹ hoặc gây áp lực, ngược lại càng làm cho hần giống một tiểu hồ ly đáng yêu vô cùng.

Quả nhiên là đời người không phải lúc nào lòng người cũng bất biến, chỉ cần chân thành thì đều có thể thay đổi tất cả.

Mục Tiểu Văn nhìn theo hướng Thôi Minh Vũ rời đi một hồi lâu, khóe miệng lại vung lên một nụ cười ảm áp. Rồi biết qua bao lâu, nàng lại giật mình, nàng lại có thể giải hòa với Thôi Minh Vũ ư? Hần hại nàng

như vậy, cứ thế mà tha thứ cho hắn? Đứng một hồi lâu, nàng vẫn cảm giác chuyện vừa rồi không thể nào tin được. Không phải Thôi Minh Vũ bị ma nhập mà là nàng còn chưa tỉnh rượu hẳn!

Nhưng mà cũng không có mất mát gì, ngược lại trong lòng thấy vui vẻ. Vui vẻ nhanh chóng hội tụ lại thành một thứ tình cảm ấm áp, đứng ở bên ngoài viện hàn khí bức người như vậy cũng không cảm thấy lạnh.

Rốt cuộc nhớ lại mục đích mình tới đây, nàng đẩy cửa đi vào. Nàng nhẹ giọng gọi hai tiếng nhưng không có người nào đáp lại.

Lý Vân Thượng đang nằm ngủ trên giường.

Lại nói, điều kiện vật chất ở thành Thiên Lạc tuy không kém nhưng đối với một hoàng đế như hắn mà nói thì vẫn còn đơn giản chán. Thế mà hắn lại chịu ở lại đây nhiều ngày, thật sự làm cho người ta khó tin.

Áo ngủ bằng gấm đơn giản rơi xuống thành giường, mái tóc đen buông xõa trên chiếc chăn đắp. Mục Tiểu Văn đi qua, đang lúc chần chừ không biết có nên đánh thức hay không thì hắn mở mắt.

Hình như còn đang trong mộng, đáy mắt Lý Vân Thượng tràn ngập sương mù:

- Tiểu Văn?

Tim Mục Tiểu Văn như đánh trống.

Nửa khắc im lặng, Lý Vân Thượng tỉnh táo lại, khoác áo rời giường. Mục Tiểu Văn quay người đi chỗ khác nhưng trái tim vẫn đập lợi hại. Chờ khi hắn có chút xấu hổ mà gọi “Mục công tử” thì nàng mới quay người lại.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, thoáng thấy hai gò má hắn hơi hơi đỏ. Khi nàng đem ý đồ của mình tới đây nói ra thì sắc mặt hắn nhanh chóng chuyển sang trắng b.

- Người thật sự muốn làm như vậy? – thanh âm có chút run rẩy.

- Đúng vậy!

- Mục công tử, người suy nghĩ một chút rồi trả lời cũng không muộn.

- Chuyện này thì có gì phải suy nghĩ chứ hoàng thượng. Ta là có ý tốt, Chung Thiên Thiên khá giống với Nguyệt Cơ cô nương, chẳng lẽ hoàng thượng không động tâm chút nào sao?

- Không có! – sắc mặt Lý Vân Thượng trầm xuống.

- Hoàng thượng không nên tức giận, nếu hoàng thượng vô tình thì coi như Tiểu Văn nhiều chuyện rồi! – không thích thì là không thích, cần gì mà phản ứng gay gắt như vậy chứ? Mục Tiểu Văn xoay người rời đi.

- Mục Tiểu Văn... Người vẫn còn hận ta sao?

Mục Tiểu Văn xoay người lại:

- Hoàng thượng nói gì vậy, tiểu dân sao dám hận hoàng thượng?

- Mục công tử nói thật lòng sao?

- Tiểu dân không dám.

- Mục công tử! – vẻ mặt Lý Vân Thượng lúc này vừa tái nhợt vừa kiên quyết mang theo mười phần nghiêm trang không thể phản kháng của một quân vương.

Mục Tiểu Văn cảm thấy đầu phát đau, đưa tay lên ray ray thái dương rồi nhìn vào đôi mắt hắn; dần dần, nàng bị ánh mắt của hắn khiến cho nghiêm túc hẳn. Nếu hắn muốn biết vậy thì để nàng nói cho hắn

- Hoàng thượng, nếu Phương Mặc không có chuyện gì thì ta sẽ không hận người. Sau này ta muốn cùng Phương Mặc tiêu dao thiên hạ, chuyện cũ trước kia không muốn quan tâm tới nữa.

- Nàng! – trên mặt Lý Vân Thượng hiện lên sự tức giận.

Mục Tiểu Văn cả kinh, nhẩn nại lâu như vậy rốt cuộc cũng tới lúc bộc phát rồi sao? Theo điều kiện phản xạ, nàng nắm lấy kim bài miễn chết bên hông, cảnh giác nhìn về phía Lý Vân Thượng; lúc sau lại thấy ánh mắt hẩn như bị kiềm hãm, thất vọng hạ xuống.

- Được! – dường như Lý Vân Thượng nghiền răng mà nói, trong đáy mắt có tia tuyệt vọng. – Ta theo mong muốn của nàng, thu nhận Chung Thiên Thiên. – vừa nói hẩn vừa mở cửa đi ra ngoài.

Mục Tiểu Văn lấy làm khó hiểu, không thích thì không thích, sao lại nói là theo ý nàng chứ? Nhưng nếu hẩn đã nói như vậy thì mọi chuyện cứ thế mà làm đi.

Sau khi thương lượng với Thiên Hương một hồi, nàng cho người gọi Chung Thiên Thiên tới; trước đó đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi đối mặt với nàng ấy lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Thiên Thiên muốn đi theo Lý công tử! – nhìn ra sự do dự của Mục Tiểu Văn, Chung Thiên Thiên liền mở miệng.

- Chỉ là...

- Công tử không nên quá lo âu, Thiên Thiên biết Lý công tử nhất định là một người bất phàm, đi theo hẩn chắc chắn sẽ chịu không ít đau khổ nhưng trái tim Thiên Thiên sớm đã thuộc về Lý công tử, cho dù có bị tổn thương hay đau khổ thì Thiên Thiên vẫn chịu được. – Chung Thiên Thiên vì hạnh phúc của chính mình cũng không cố thẹn thùng nữa mà bạo gan mở lời thỉnh cầu.

Mục Tiểu Văn thở dài, nàng cũng có dã động qua điểm này khổ điểm kia cực nhưng thấy Chung Thiên Thiên vẫn không nề hà gì nên cuối cùng đành

Ánh mắt hạnh phúc của Chung Thiên Thiên trong giây phút đó khiến cho người ta hoa mắt. Lý Vân Thượng quả nhiên là họa thủy!

Mặc dù hoàng cung không phải là tốt nhưng nếu để một Chung Thiên Thiên xinh đẹp nhu hòa rơi vào tay một kẻ nào đó không ra gì thì còn hơn chán. Để cho Thiên Hương nói qua cho nàng biết vài điều để biết cách tự bảo vệ mình, sau đó mọi người thu xếp hành lý giúp nàng.

Trước tiên là giúp hai người họ bồi dưỡng tình cảm, khi Lý Vân Thượng đi sẽ đem theo nàng ấy tiến cung. Đã lâu vậy rồi, Lý Vân Thượng cũng nên hồi cung. Chờ qua ngày mừng một tết nàng sẽ đi tìm Phương Mặc, Lý Vân Thượng hồi cung và từ nay sẽ không bao giờ nhìn thấy nhau nữa.

Cuối cùng thì năm mới cũng tới, có lẽ vì muốn đền bù cho Mục Tiểu Văn nên Thiên Hương tổ chức lễ mừng năm mới rất náo nhiệt, cách đó vài dặm cũng nghe được tiếng nói cười vui vẻ cùng tiếng pháo nổ tưng bừng.

Năm cũ đi qua, năm mới đến, Vi tiểu đường cho người phát quà tết, dân chúng xung quanh cũng kéo tới, nơi nơi đều hân hoan tiếng nói chuyện; nhất là những đứa nhỏ lại càng háng hái mà nô đùa.

Lúc chơi đập người tuyết với Phỉ Minh và Khởi Chi Điều, nàng giật mình nhớ lại lúc còn nhỏ ở thời hiện đại. Nhìn mọi người vui cười, không hiểu sao Mục Tiểu Văn lại cảm thấy bi thương. Hai năm trôi qua với nhiều chuyện thâm trầm, hôm nay ngọt ngào ấm áp như vậy ngược lại có chút khó chịu, hụt hẫng.

Không thấy Lý Vân Thượng đâu, nàng hỏi hạ nhân thì biết được hôm nay hẩn muốn cùng Chung Thiên Thiên trải qua một đêm lãng mạn. Đột nhiên, nàng không tự chủ mà đi đến chỗ hẩn.

Đêm năm mới chung quanh treo đầy đèn lồng, thật ra đứng ở xa cũng có thể nhìn thấy cửa phòng hẩn có bóng người. Chung Thiên Thiên ngồi bên cạnh bàn, hình như đang rót trà, thân hình có chút không yên nhưng không thấy Lý Vân Thượng đâu c

Mục Tiểu Văn đi lại gần một chút thì nhìn thấy một góc áo màu trắng dựa vào cạnh bàn. Nàng lại tới gần thêm một chút, cuối cùng cũng nhìn thấy cả người Lý Vân Thượng.

Lúc vừa nhìn thấy, nhất thời Mục Tiểu Văn cảm thấy mình như bị sét đánh, miệng lưỡi khô khốc, miệng phát không ra tiếng.

Mái tóc đen dài của Lý Vân Thượng vẫn buông xõa một cách tùy tiện nhưng so với trước kia hình như đen hơn, dày hơn. Đôi mắt vẫn như cũ nhưng ánh mắt thâm thúy vừa khiến cho người ta nhìn mãi vừa như khiêu khích người ta phạm tội, đáng vẻ câu hồn lạc phách. Da mặt trắng nõn tới mức có cảm giác trong

suốt, chỉ cần liếc nhìn qua một cái thôi cũng làm cho người ta muốn sờ vào. Vạt áo hần nửa kín nửa hở làm lộ ra lồng ngực rắn chắc trắng trẻo. Tóm lại một câu chính là đẹp khuynh quốc khuynh thành (ngiên ngưu nghiêng thành), thiên nhân chi tư (tư chất, tâm tư hơn người), quốc sắc thiên hương, trầm ngư chi mao (theo câu “Trầm ngư lạc nhạn chi dung, bệ nguyệt tu hoa chi mao – dung nhan chim sa cá lặn, diện mạo trăng thẹn hoa nhường ~ ý chỉ mỹ nhân – cụ thể nói về tứ đại mỹ nhân của TQ và dẫn đầu là Tây Thi), dung mạo so với Phan An còn hơn...

Mục Tiểu Văn đem hết những từ ngữ có thể nghĩ đến ra mà ví von nhưng vẫn không đủ để tả về dung mạo của hần. So với hần thì Chung Thiên Thiên không là gì, Thiên Hương không là gì, Nguyệt Cơ không là gì.. người nào cũng kém hần. Lúc này nàng mới ngộ ra một điều, Chung Thiên Thiên căn bản cúi đầu rút trà chứ không dám nhìn thẳng Lý Vân Thượng, sợ nhìn rồi cũng có phản ứng giống nàng thôi.

Thì ra liễm sắc mặt thuật (1 thủ thuật ném đây dung mạo) là như vậy, dung mạo bình thường căn bản không bằng một phần vạn với hần lúc này. Người nhìn thấy dung mạo của hần phải làm sao mới cảm lòng được? Trách không được hoàng hậu vì hần mà trở mặt với hoàng thượng, trách không được Thôi Minh Vũ đối với hần bất ly bất khí, trách không được Lý Vân Hạ trân trọng hần, trách không được có nhiều nữ tử yêu thương hần như vậy. Thì ra tất cả đều có nguyên do của nó!

Hần nhất định là đệ nhất họa thủy (kẻ gây tai họa)

Ngơ ngác đứng đó hồi lâu, trong lỗ mũi nàng hình như có cái gì đang chảy xuống. Nàng lấy tay sờ sờ thử, thì ra là... máu mũi! Không thể nào, một đứa con gái ngấm một thằng con trai mà cũng chảy máu mũi sao? Chuyện động trời!

Được rồi, cứ cho là chảy máu mũi rất xấu hổ đi, cứ cho là nàng thích nhìn trai đẹp đi, cứ cho là có liên quan tới hần đi, còn có cái máu mê trai nữa.. nhưng mà...

Lúc này Lý Vân Thượng đã thấy nàng, hần hài lòng mà nhìn phản ứng của nàng tiếp đó ôm và hôn Chung Thiên Thiên.

...

Máu mũi lại chảy xuống!

Mục Tiểu Văn xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc rống trong lòng vừa hô: “Phượng Mặc, mau trở về đi, nếu không nương tử của chàng sẽ hồng hạnh vượt tường mất!”

Lý Vân Thượng đứng là kẻ hèn hạ, kẻ hạ lưu, dám dùng nhan sắc để dụ hoặc Chung Thiên Thiên!

May mà lúc này nàng có chút lý trí, lập tức hạ lệnh cho người canh gác bên ngoài viện không cho bất kỳ một nữ tử nào đi vào. Không, cả nam tử cũng không cho vào, thời đại này cũng rất thịnh hành chuyện nam nam, vạn nhất có người không may dính vào thì biết làm sao được?

Ba chân bốn cẳng mà phân phó hết, lại bị cơn gió lạnh thổi qua khiến cho Mục Tiểu Văn thanh tỉnh đôi chút. Nghĩ lại, Lý Vân Thượng cần gì phải dùng sắc đẹp mà dụ hoặc Chung Thiên Thiên, vậy thì tại sao hần lại làm như vậy chứ?

Còn nữa, nếu để cho người ta nhớ lại hần chính là nhị hoàng tử yêu mị trước kia thì phải làm sao? Sao hần có thể bất cần vậy chứ? Còn tên Thôi Minh Vũ kia đi đâu mất rồi?

Mục Tiểu Văn cảm thấy đầu óc choáng váng, quay cuồng rồi!

Lý Vân Thượng sớm đã đẩy Chung Thiên Thiên ra, trong đầu hần sớm tính toán để cho Mục Tiểu Văn ném một chút vị chua, chờ nàng tiến vào ngăn cản nhưng không ngờ nàng lại chạy đi như vậy.

Chung Thiên Thiên vốn có tình có ý với hần, hôm nay khó khăn lắm mới được sắp xếp ở gần, sau khi bị đẩy ra nàng vẫn còn thẹn thùng mà tiếp cận hần. Nhưng lúc bị Lý Vân Thượng cảm ghét mà đẩy ra một lần nữa thì nàng lập tức mất sạch vẻ xấu hổ. Thoáng định thần nhìn về phía Lý Vân Thượng thì hoảng hốt phát hiện Lý Vân Thượng nôn ra một búng máu tươi.

- Lý công tử!

- Lý công tử!

Trong lúc không biết phải làm sao thì Thôi Minh Vũ vội vàng chạy đến, đem chưởng lực áp lên sau lưng Lý Vân Thượng:

- Người nộ cấp bách công tâm khiến tao liễm sắc mặt thuật nghịch hành đả thương, trước tiên không nên vận khí!

Phía bên kia, Mục Tiểu Văn dùng mọi cách thu xếp nhưng không hiểu sao lại vẫn có người chạy vào, sau khi một tiếng hét chói tai vang lên thì càng có nhiều người đi vào hơn. Thiên Hương, Phỉ Minh, toàn bộ người ở Vi tiểu đường đều xuất hiện nhưng vẫn không ngăn được đám người kia. Sau đó không ngừng có nữ quyến bị nâng ra.

Còn có chuyện gì to tát khoa trương tới mức làm cho đầu người ta đau đớn sao?

Rốt cuộc Mục Tiểu Văn không nhịn được nữa, nàng chạy vào trong viện, vọt vào phòng, trở tay đóng cửa lại, cố đè ép tức giận xuống, thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Lý Vân Thượng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì chứ?>Thôi Minh Vũ chuyên tâm trị thương còn Lý Vân Thượng thì sắc mặt đã tái nhợt, trong miệng vẫn còn tuôn ra máu tươi, nói không ra lời.

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu buông tha cho ta chứ?

- Bây giờ ta cái gì cũng thể uy hiếp được ngươi, cũng không có uy hiếp gì với ngôi vị hoàng đế của ngươi, ngươi còn muốn làm loạn tới khi nào hả?

Lý Vân Thượng hít lấy một ngụm khí, sắc mặt ưu thương:

- Tiểu Văn, phải đền bù như thế nào mới có thể trở lại như lúc ban đầu?

- Không thể trở lại được! Ngươi vô tình như vậy, sao có thể quay trở lại được chứ?

- Chúng ta có cả đời, bước từ từ, có thể trở về!

- Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?

- Tiểu Văn, ta muốn nàng ở bên ta, ta muốn chúng ta ở bên nhau!

Mục Tiểu Văn bật cười ha ha, cười ra nước mắt:

- Hoàng thượng, cuối cùng thì ngươi cũng phát hiện ra điểm tốt của ta rồi sao? Ngươi ngồi trên ngôi vị hoàng đế quá cô đơn nên muốn tìm người nể chịu chung với ngươi sao? Không bao giờ quay về được! Tình cảm của ta từng dành cho ngươi, sự mê luyến của ta cũng từng dành cho ngươi nhưng chính tay ngươi đã phá hủy tất cả, bây giờ tất cả những chuyện đó chỉ như một truyện khôi hài ngớ ngẩn mà thôi!

- Vậy nàng nói cho ta biết phải đền bù như thế nào đây?

- Đền bù như thế nào

- Chẳng lẽ... nàng vẫn còn hận ta sao?

Ngữ khí Mục Tiểu Văn lạnh như băng:

- Ta căm ghét ngươi! Ta hận ngươi! Tốt nhất ngươi cũng hận ta đi, như vậy chúng ta vĩnh viễn tránh xa nhau, căm ghét nhau!

Thanh âm Lý Vân Thượng trở nên vô lực mà tuyệt vọng:

- Ta đối với nàng như vậy hồi hận còn không kịp sao có thể hận nàng chứ? Nếu thật sự nàng muốn ta hận nàng thì hãy dùng kiếm đâm chết ta đi, lúc đó nói không chừng ta có một tia hận ý với nàng!

Mục Tiểu Văn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút thanh kiếm bên hông Thôi Minh Vũ đâm tới. Thôi Minh Vũ không kịp ngăn cản, chỉ biết trở mặt nhìn thanh kiếm kia đâm vào ngực Lý Vân Thượng.

Phập!

Đó là tiếng lưỡi kiếm đâm xuyên qua da thịt.

Trước ngực Lý Vân Thượng máu túa ra như đóa hoa anh túc nở rộ sắc sỡ.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc đến ngây người.

Khuôn mặt Lý Vân Thượng lúc này thê mỹ (thê thảm mà vẫn xinh đẹp):

- Tiểu Văn, ta vẫn không hận nàng được... Ta... phải làm sao bây giờ? Chỉ vì nàng yêu ta... nên mới thấy áy náy với Phương Mặc... mới có thể hận ta. Nàng hận ta cho nên nàng mới biến thành.. biến thành một người bạc tình bạc nghĩa... hận ta ép nàng bỏ rơi Phương Mặc... hận ta.. yêu ta.. một kẻ vô tình... nàng

- Người đừng tự mình suy đoán nữa! – Mục Tiểu Văn quát lên, kiểm lại đâm vào sâu thêm. Thôi Minh Vũ cực kỳ hoảng sợ, muốn ngăn lại nhưng Lý Vân Thượng suy yếu nâng cánh tay ra hiệu, bên môi vung lên một tia cười cầu xin.

- Tiểu Văn, bởi vì nàng chợt dạ nên mới không muốn nghe ta nói, không cho ta nói hết. Nàng yêu ta!

- Không phải! – giọng của Mục Tiểu Văn trở nên thê lương. – Hoàng thượng, tại sao người chắc chắn rằng mọi chuyện đúng như suy nghĩ của người chứ? Rốt cuộc thì người dựa vào cái gì mà dám cho rằng như vậy? Tình cảm của ta và Phương Mặc không phải người đã nhìn thấy rõ ràng rồi hay sao, người chẳng phải đã hiểu rõ.. tại sao lại nói ra những lời như vậy chứ? Hoàng thượng, người đúng là quá tự cao tự đại rồi, lúc nào người cũng muốn có được tất cả, ngay cả thế giới này cũng phải theo ý của người. Ta đã sớm không thương người rồi!

Lý Vân Thượng im lặng nghe, sắc mặt dần dần lạnh lẽo nhưng vẫn không giấu được sự tuyệt vọng:

- Được! Bây giờ trẫm hận nàng!

Đột nhiên bên ngoài truyền vào tiếng ồn ào. Mục Tiểu Văn còn chưa kịp phản ứng thì cửa bị phá mở, quan binh vây quanh bốn phía. Một tướng lĩnh quỳ xuống:

- Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiếp đó lại có mấy vị đại quan của thành Thiên Lạc chạy tới, nhất tề trong viện quỳ xuống:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mọi người trong viện cùng nữ quyến sững sốt ngây người cũng vội vàng quỳ xuống hô to “Hoàng thượng vạn tuế!

Lý Vân Thượng rút thanh kiếm ra ném đi rồi đứng lên, trên người toàn là máu, hướng về phía Mục Tiểu Văn lạnh lùng nói:

- Mục Tiểu Văn, nàng là của trẫm. Trẫm tuyệt đối không cho nàng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của trẫm!

Sau đó hắn cao giọng nói với toàn bộ người trong viện:

- Từ nay về sau, thành Thiên Lạc không còn Mặc phu nhân, không còn hoa hoa công tử, chỉ có Văn nương nương của trẫm!

Mục Tiểu Văn gằn giọng:

- Lý Vân Thượng, tâm huyết một năm qua của ta lại bị người ngang nhiên phá hủy chỉ trong một khắc! – nàng nắm tay lại đâm tới nhưng bị Lý Vân Thượng nhẹ nhàng đón được.

Lý Vân Thượng lạnh lùng nhìn nàng một cái, lớn giọng nói tiếp:

- Nếu sau này ai có dũng khí thu lưu Văn nương nương, chém đầu cả nhà!

- Tuân mệnh! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đêm qua đi, một năm mới lại đến, tất cả kết thúc và bắt đầu đều nhuộm sắc máu!

104. Q.1 - Chương 105

Khi tỉnh táo lại, Mục Tiểu Văn khiếp sợ trước những chuyện phát sinh lúc này. Lý Vân Thượng muốn ở bên cạnh nàng, Lý Vân Thượng muốn nàng về hoàng cung, còn nàng thì không hề do dự mà giờ kiểm đàm

hắn.

Hết thấy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nhưng lại rất tự nhiên, giống như suy nghĩ trong đầu vẫn luôn muốn nghe thấy chính miệng hắn nói thích nàng, nhìn thấy bộ dáng hối hận của hắn và nàng sẽ hung hăng giẫm một đạp lên tấm lòng hắn.

Một nhị hoàng tử tự đại, lạnh lùng.

Một nhị hoàng tử không thể nào tới gần.

Nàng muốn chứng minh, nàng muốn hắn trở về nguyên hình và hắn cũng chỉ là một người cô đơn mà thôi. Nhưng lần này tới trả thù nàng như vậy cũng không cần phải giả bộ cao quý thanh khiết như thế. Những suy nghĩ tốt đẹp trong nàng lại bị sự giả dối, xảo hoạt của hắn phá nát không còn một mảnh.

Nhà của nàng – Vi tiểu đường, hôm nay cũng vì chủ nhân mà biến thành một cái nhà tù. Nàng, Thiên Hương, Phi Minh, sư phụ, Khởi Chi Điều đều bị giam tù trong căn phòng nhỏ nhỏ này, ngoài cửa chính là đám ngự tiền thị vệ của hoàng thượng.

Dân chúng thành Thiên Lạc bây giờ đều biết Mặc phu nhân chính là hoa hoa công tử và hoa hoa công tử chính là Mặc phu nhân và cũng chính là Văn nương nương chạy trốn một năm trước kia. Chỉ trong một đêm, tất cả cửa hàng của “Tam tiểu vi” đều bị niêm phong, người ở bên trong đều chạy hết, Táng hoa hành cũng bị hoàng thượng lấy đi.

Một năm – khoảng thời gian không phải là ngắn, các nàng đồng sức đồng lòng cố gắng xây dựng nên một “Tam tiểu vi”, cuối cùng chỉ vì một cái phát tay của hoàng thượng, “thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa), bằng quyền thế và tiền bạc, mọi thứ đều bị san phẳng, không khác gì một con kiến hôi, nhỏ bé đến là buồn cười.

Thiên Hương trầm mặc một hồi lâu rồi mới mở miệng:

- Hoàng thượng đối với người vẫn còn lưu luyến, vẫn còn tâm tư!
- Thật cảm ơn cái tâm tư của hắn mà tâm huyết một năm trời của chúng ta bị hủy sạch chỉ trong giây lát.
- Mục Tiểu Văn cười đến là sâu thẳm.
- Nếu người đồng ý tươi cười với hắn thì dù có muốn mấy cái “Tam tiểu vi”, Vi tiểu đường cũng đều được.
- Người muốn ta đi cầu hắn?
- ... người đối với hắn một chút tình cảm cũng không có sao?
- Tình? Làm sao ta lại có tình với hắn chứ? Trừ phi lần này hắn bị ta giết chết thì may ra ta còn có chút áy náy với hắn. – Mục Tiểu Văn dường như sắp mất đi lý trí rồi.

Khuôn mặt nàng hiện giờ hoàn toàn không giống với trước kia, là một bộ mặt gần như dữ tợn. Thấy vậy, Thiên Hương cũng không nói thêm gì, im lặng.

Hôm qua, sau khi hoàng thượng phân phó xong tất cả thì hôn mê bất tỉnh còn các nàng thì bị giam lỏng nơi này. Ngày đầu tiên của một năm mới, mọi thứ cứ như từ trong im lặng mà thức tỉnh dậy. Vừa tờ mờ sáng, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó cánh cửa bị mở ra, gió lạnh xâm nhập, một vị quan lớn của thành Thiên Lạc đi vào.

Hắn nhìn liếc qua Mục Tiểu Văn một cái rồi chậm rãi mở chiếu thư:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Văn nương nương lần này quay về kinh sẽ khâm định thành Hoàng hậu nương nương. Mong hoàng hậu...

Lời còn chưa dứt thì Mục Tiểu Văn đã đứng lên, bước tới gần, giật lấy chiếu thư xé nát vụn rồi ném tung tóe trên mặt đất. Nhìn tên quan lớn trợn mắt há mồm giống như vừa tức giận lại vừa sợ hãi rồi lại quay sang nhìn bọn người giường cung bật kiếm bên cạnh, Mục Tiểu Văn rút kim bài miễn chết giơ lên trước mặt, ánh mắt tỏa ra hơi lạnh.

Tên quan lui ra ngoài, cửa từ từ bị đóng lại.

Không lâu sau cánh cửa lại bị mở ra, Thôi Minh Vũ đi vào:

- Hẳn tỉnh lại hỏi người có muốn gặp hần không?

Mục Tiểu Văn bước tới bên cạnh Khởi Chi Điều, rút thanh kiếm bên hông hần rồi lạnh lùng chỉ thẳng vào người Thôi Minh Vũ:

- Cút ra ngoài!

Thôi Minh Vũ bất động!

- Cút ra ngoài!

Cuối cùng Thôi Minh Vũ cũng đi ra ngoài, cánh cửa “kẹt” một tiếng rồi một lần nữa bị đóng lại nhưng gió lạnh tràn vào làm cho ánh nến trong phòng cứ chập chờn không thôi.

Trời sáng, tuyết rơi đầy trời phủ trắng xóa một vùng, những thành cửa sổ bí đầy tuyết, hơi lạnh bao lấy người ta. Thiên Hương thổi tắt ngọn đèn dầu, nhìn qua Mục Tiểu Văn đang đứng ngồi không yên sau đó bình tĩnh nói với những người tỉnh táo còn lại:

- Tiếp tục thế này, hoàng thượng sẽ không đả thương công tử nhưng công tử sẽ chịu đựng không nổi. Chúng ta trốn đi.

- Trốn đi đâu?

- Phương công tử ở Thương quốc, đương nhiên là chúng ta sẽ trốn tới Thương quốc tìm Phương công tử rồi xây dựng một ngôi nhà mới ở Thương quốc cũng không muộn.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu lên, giống như khôi phục lại tinh thần:

- Đúng vậy, chúng ta đi Thương quốc!

- Các người có ý kiến gì không? – Thiên Hương nhìn mọi người một lượt.

- Phỉ Minh nguyện đi theo công tử!

- Chi Điều là thiếp thân thị vệ đương nhiên không thể rời nửa bước.

- Lão phu d nhiên sẽ đi cùng đồ nhi rồi.

- Tốt lắm! Chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi chỗ này!

Mọi người bàn bạc với nhau một hồi, tìm tất cả số ngân lượng và châu báu có trong phòng gói lại, sau khi thống nhất hướng mỗi người đi ra, Thiên Hương dẫn đầu đập cửa vung kiếm xông ra ngoài. Mặc dù là kế hoạch vội vàng nhưng với thực lực của mọi người thì có thể “đông sơn tái khởi” (điển tích lịch sử thời Đông Tấn, ý nói tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu lại còn tốt hơn nhiều).

Trong viện nhất thời đại loạn, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau loạn xạ. Nội lực của Hác tiên nhân tuy không còn mấy phần nhưng có chút võ nghệ nên có thể tự bảo vệ mình. Mục Tiểu Văn và Phỉ Minh hoàn toàn không biết võ công nên dưới sự bảo hộ của Khởi Chi Điều mà đi ra phía sau.

Trong viện chỉ có một màu máu, Mục Tiểu Văn không cẩn thận vấp chân ngã, lập tức một lưỡi kiếm chém tới, Khởi Chi Điều rống giận hét “Cẩn thận đôi mắt cầu của người!” rồi vội vàng lao tới. Hần vừa kéo nàng ra thì lại nghe thấy Thiên Hương kêu lên một tiếng đau đớn, trên chiếc áo màu xanh cũ vẽ ra một đường rách dài, lập tức có máu chảy ra.

Mục Tiểu Văn luống cuống tay chân đứng lên rồi rút kim bài miễn chết ra, lạnh lùng cất cao giọng:

- Các người còn không mau buông binh khí?

Tiếng đánh nhau vẫn không dứt.

- Thấy kim bài như thấy hoàng thượng, kẻ nào dám bắt kính?!

Tiếng nàng đánh thép vang lên, tiếng đánh nhau chậm lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhớ tới mệnh lệnh của hoàng thượng nhất thời không biết thế nào.

Một thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trong viện:

- Bỏ binh khí xuống, để các nàng đi!

- Thôi đại nhân... – binh lính có chút khó xử.

- Nếu có trách tội xuống thì một mình ta gánh vác, để các nàng đi! – ngữ khí Thôi Minh Vũ thản nhiên như không, sắc mặt nghiêm túc không cho người ta phản kháng.

- Dạ!

Rốt cuộc thì mọi người cũng chịu buông vũ khí xuống rồi lui sang hai bên né ra một lối đi. Khởi Chi Điều giờ kiếm đi phía trước, Phỉ Minh giúp đỡ Thiên Hương đi theo sau, Hác tiên nhân thì vung kiếm đề phòng phía sau.

Mục Tiểu Văn giờ kim bài miễn chết đi theo mọi người rời khỏi sân, nàng nhìn về phía Thôi Minh Vũ một hồi lâu, chợt cảm thấy sống mũi cay cay. Nàng ôm quyền nói:

- Đa tạ!

- Người đã nói cười mẫn ân cừu! – Thôi Minh Vũ hé ra một nụ cười.

Mục Tiểu Văn cảm kích gật đầu.

- Có mấy con ngựa đằng kia, các người lấy rồi đi nhanh đi.

Mục Tiểu Văn và Phỉ Minh cũng không giỏi cưỡi ngựa nên Phỉ Minh và Hác tiên nhân một ngựa còn Mục Tiểu Văn và Khởi Chi Điều một ngựa, Thiên Hương một mình một ngựa. Không dám chậm trễ thêm phút nào, sau vài tiếng “Giá”, ba con ngựa đạp tuyết mà đi. Mục Tiểu Văn xoay người lại nhìn thì thấy Thôi Minh Vũ một thân hoa phục đứng trong trời tuyết trắng xóa, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất. Không hiểu sao trong lòng nàng có chút cay đắng. Từ khi nào mọi chuyện biến thành thế này? Năm xưa cứ như mộng, hết thấy đều thay đổi... vội vã.

Vó ngựa gõ trên mặt đất, bông tuyết văng tung tóe. Trời hãy còn sớm, hôm nay lại là ngày đầu năm nên trên đường chỉ có tùm năm tum ba vài người. Họ nhận ra người từng nổi danh khắp thành Thiên Lạc – Mặc phu nhân, một bên nghi hoặc, một bên tránh ra xa xa.

Chưa tới cửa thành, xa xa đã nhìn thấy cửa thành chậm chậm đóng lại, tiếp đó binh lính từ hai bên đi ra ngăn cản đường đi của bọn họ. Khởi Chi Điều dẫn đầu, kéo chặt dây cương, con ngựa tung hai chi trước lên hí vang một tiếng rồi quay đầu lại. Phía sau cũng xuất hiện một tốp binh lính, nhanh chóng mọi người bị bao vây cả ba mặt, chỉ có duy nhất một con đường ở ngay trước mặt.

Lý Vân Thượng một thân bạch y ngồi trên ngựa, xa xa tương đối cùng Mục Tiểu Văn. Sắc mặt hắc trắng bệch, lạnh lùng như hàn băng ngàn năm không tan chảy. Hắn nhìn chăm chú Mục Tiểu Văn một hồi rồi như nghiêng răng mà ra lệnh:

- Bắt các nàng!

Lại một hồi hỗn chiến.

Thiên Hương, Khởi Chi Điều, sư phụ nhảy xuống ngựa cùng binh lính chém giết. Trong màn tuyết rơi mù trời, dần dần Mục Tiểu Văn nhìn không rõ người trong cuộc hỗn chiến này. Binh lính cũng là người cho nên nàng phân phó Thiên Hương, Khởi Chi Điều không thể giết người được vì vậy trên nền tuyết không hề có xác chết mà chỉ có màu máu đỏ tươi vấy lên, đem những vui sướng, những hân hoan biến thành một màn thảm đạm. Dân chúng xung quanh nếu không đóng chặt cửa thì cũng đứng xa xa mà né tránh. Trên người Thiên Hương và Khởi Chi Điều có vô số vết thương, màu máu tươi bị thấm choáng ngập cả tầm mắt Mục Tiểu Văn khiến nàng cảm thấy trước mặt mình chỉ là một mảng u tối.

Mục Tiểu Văn nhảy xuống ngựa, nhặt một thanh kiếm dưới đất, đem mũi kiếm kề trên cổ mình, thanh âm lạnh lùng:

- Hoàng thượng, người mau ra lệnh cho họ dừng tay!

- Dừng tay! – Lý Vân Thượng vẫn luôn quan sát động tĩnh của nàng, lúc này nhìn thấy nàng làm vậy trái tim như bị bóp chặt không thông. Hắn ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều ngừng lại.

- Hoàng thượng, đa tạ ý tốt của người. Tiểu Văn không muốn làm hoàng hậu. Hoàng thượng thả ta đi có được không?

- Tiểu Văn, nàng hiểu rõ tâm ý của ta?

- Đêm qua hoàng thượng đã nói rất rõ ràng, chỉ là ta không thể nào nhận nổi.

Lý Vân Thượng cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch cô tịch, trong ánh mắt lộ ra tuyệt vọng:

- Nàng không hiểu, nàng cố ý không hiểu, sao có thể nhẫn tâm bỏ lại một mình ta chứ?

- Chỉ cần hoàng thượng chịu nhìn chung quanh một cái thì sẽ thấy được có rất nhiều nữ tử tốt. Hoàng thượng, người hãy thả ta đi, có được không? – thanh âm Mục Tiểu Văn trở nên vô lực, đau đớn.

- Nếu ta không đồng ý thả nàng đi?

Mục Tiểu Văn đem mũi kiếm ấn sâu xuống, trên cổ lập tức có máu chảy xuống. Trái tim Lý Vân Thượng lại thất lại, hắn cắn chặt môi dưới, nói:

- Được, nàng vì muốn đi mà không tiếc cả sinh mạng, trẫm sẽ như nàng mong muốn. Trẫm sẽ không tha cho nàng đi, nàng có chết cũng phải chết bên cạnh trẫm! – vừa nói hắn vừa ra lệnh một tiếng, quan binh lại bắt đầu động thủ.

Thiên Hương liếc nhìn qua Khởi Chi Điều một cái, Khởi Chi Điều hiểu ý nhảy xuống ngựa rồi kéo Mục Tiểu Văn lên lưng ngựa, thuận tay đánh bật hai tên lính bên cạnh, một bên kẹp bụng ngựa một bên thúc ngựa chạy đi. Còn Thiên Hương thì vừa lao vào đám người định đuổi theo vừa quay đầu hét với Mục Tiểu Văn:

- Công tử không cần lo lắng, hoàng thượng vì không muốn công tử hận nên nhất định sẽ không đả thương chúng ta đâu!

Lý Vân Thượng nhìn thấy nàng rời đi, trong lòng bị dọa một trận, không để ý tới vết thương đang rỉ máu trước ngực liền giật cương ngựa lập tức đuổi theo. Thiên Hương bị quẩn lại trong đám binh lính không thể nào thoát ra được.

Mục Tiểu Văn ngồi phía trước Khởi Chi Điều, bên tai vang lên tiếng gió gào thét dữ dội. Quay đầu lại nhìn thấy Thiên Hương và sự phụ liều mạng chém giết, nàng chỉ cảm thấy tâm mất dần mờ hồ. Phía sau có cung tên bắn tới, Khởi Chi Điều ngồi phía sau nàng nên nàng không hề trúng tên.

- Mục Tiểu Văn, hôm nay nếu nàng rời đi thì sẽ không thể trở về! – là thanh âm tuyệt vọng của Lý Vân Thượng.

Hoàng thượng, từ lúc quyết định rời đi thì nàng đã không muốn trở về rồi!

- ... Không được đi!

Nhanh chóng ra khỏi cửa thành, lựa chọn này rất nguy hiểm, đó là một con đường nhỏ sâu trong núi hoang tàn vắng vẻ, có thể sẽ an toàn hơn. Rời khỏi ngọn núi này, qua một con sông là có thể tới biên giới Thương quốc. Khởi Chi Điều chính là người duy nhất biết tin tức về Phương Mặc, nói cách khác, không lâu nữa nàng sẽ nhìn thấy Phương Mặc rồi.

Ngựa không hề ngừng vó mà chạy suốt hai ngày một đêm, xuyên qua rừng rậm, ngồi trên thuyền. Ánh trăng dâng lên, khi nhìn phía sau không còn truy binh đuổi theo nữa thì tâm trạng bất an, lên gân lên cốt rồi cuộc cũng buông xuống, nàng cảm thấy mệt vô cùng. Dễ dàng chạy thoát như vậy dù có chút ngoài mong đợi nhưng vẫn không tránh khỏi thở dài một hơi. Nghĩ đến hình ảnh một ngày trước, nàng chỉ cảm thấy cứ như một giấc mộng không có chút thực tế. Tâm đau, người đau, đầu cũng đau, nàng không muốn suy nghĩ gì nữa.

Do dự hồi lâu nàng vẫn mở miệng hỏi:

- Chi Điều, có phải ta đã làm sai rồi không?

Khởi Chi Điều không nói gì, người nghiêng lại tựa vào trên người nàng. Mục Tiểu Văn dìu thân thể hắn, lúc này mới thấy hai bàn tay mình dính dính, ướt ướt. Nàng duỗi tay ra, nương theo ánh nến phát ra từ trong khoang thuyền mà nhìn... hai bàn tay đầy máu tươi!

Mục Tiểu Văn kinh hãi. Lúc trước cơ thể Khởi Chi Điều vốn đã bị nhiều vết thương, sau lại phải cưỡi ngựa chạy lâu như vậy nhất định đã làm vết thương nặng thêm. Mà quần áo của Khởi Chi Điều vốn là màu tối, hai người đều mệt mỏi nên không thể nào nhận ra được. Ban ngày, Khởi Chi Điều có thay đổi áo khoác bên ngoài, hắn nói là thay cho sạch sẽ, không ngờ là vì giấu vết máu trên áo. Nàng sợ suýt quá!

- Chi Điều! Chi Điều!

Khởi Chi Điều đã mất đi nhận thức.

Mục Tiểu Văn vội vàng hô lớn:

- Nhà thuyền!

Đây chỉ là một chiếc thuyền nhỏ đơn sơ, chủ thuyền là một ông lão tóc hoa râm. Thấy nàng gọi, lão vội vàng chạy ra hỏi:

- Vị công tử này có chuyện gì sao?

- Bạn của ta lúc trong núi sâu không mau bị dã thú cắn bị thương, bây giờ người đầy máu, ông có thuốc gì không? – Mục Tiểu Văn vội vã hỏi.

Lão nhân vuốt vuốt chon râu hoa râm, suy nghĩ một chút rồi dùng thanh âm già nua mà đáp:

- Lão chỉ có chút dược trị thương bình thường thôi, không biết có dùng được không. Tạm thời công tử cứ dùng, đợi tới biên giới Thương quốc, đi cầu Mộc đại tướng quân. Mộc đại tướng quân là người tốt bụng lại có bản lĩnh, có chuyện gì khó khăn chỉ cần nói với ngài thì nhất định ngài>- Hắn không phải là thầy thuốc...

Khoan đã, Mộc đại tướng quân? Sao có cái gì đó mà nàng cảm giác nghĩ mãi cũng không ra, dường như..?

- Chủ thuyền, xin hỏi Mộc đại tướng quân là vị nào?

- Nhìn bộ dáng công tử chắc là người lần đầu đi Thương quốc rồi. Mộc đại tướng quân chính là con trai của Mộc tể tướng của Lưu Vân quốc, Mộc Trữ Mộc đại tướng quân.

Thì ra là con trai của Mộc tể tướng, chẳng phải là ca ca của người mà nàng đang giả mạo thân phận đây sao? Hoảng hốt nhớ lại cảm giác quen quen kia, nhất thời nàng phản ứng không kịp, Rốt cuộc bây giờ nàng có còn là chi nữ của tể tướng hay không?

- Nhưng hiện giờ Mộc tể tướng không còn là tể tướng, Mộc Trữ tướng quân sao...

Lão nhân như hiểu ý nàng liền nói:

- Ô, công tử này nói lạ vậy. Mộc tể tướng là Mộc tể tướng, Mộc tướng quân là Mộc tướng quân. Mặc dù quốc thái dân an nhưng Mộc tướng quân anh dũng lại thương dân, dân chúng ở biên cương không ai khoogn yêu quý ngài, không thể vì việc tể tướng quy ẩn mà khiến cho Mộc tướng quân phải đi theo chứ!

Ồ, thì ra Mộc Trữ không bị liên lụy.

Trong lúc bất ngờ thế này nàng không thể nào tiêu hóa cho hết mọi chuyện. Lấy dược từ chủ thuyền, nàng giúp Khởi Chi Điều rửa sạch vết thương, rắc thuốc lên rồi xé một miếng vải trên người băng bó lại cẩn thận. Lo lắng cho tình cảnh của Thiên Hương và sư phụ, lo lắng cho an nguy của Khởi Chi Điều, lại còn chuyện Mộc Trữ... hàng vạn hàng nghìn câu hỏi cứ dâng lên trong đầu nàng.

Nàng không dám ngủ mà theo dõi tình hình của Khởi Chi Điều, khi thấy khí tức của hắn ổn định thì nàng mới an tâm một chút. Chủ thuyền thừa dịp đêm trăng ngồi ở mạn thuyền ngắm nhìn ánh sáng lóng lánh trên mặt nước phản chiếu rồi trò chuyện với nàng. Nàng biết được, người trên danh nghĩa là ca ca của mình – Mộc Trữ có giao hảo với Thương quốc, ngay cả Thanh y đại nhân của Thương quốc cũng xuất hiện ở đây.

Từ khi hoàng tử Quý Tử Khinh đăng cơ làm hoàng đế Thương quốc, liền phong Thanh Y đại nhân làm quan nhất phẩm nhưng hần cũng giống như Thôi Minh Vũ, luôn luôn từ chối. Hần xin lệnh lánh đến một nơi hẻo lánh, hoàng thượng cũng đành chuẩn cho ba tháng.

Nhưng ba tháng đã hết hạn mà Thanh Y đại nhân vẫn không trở về kinh; hoàng thượng viết vài phong thư thúc giục hần quay về, hần lại dứt khoát ở lại tại nơi hẻo lánh này, sống cùng trú binh và có quan hệ khá tốt với Mộc tướng quân. Việc này dân chúng vùng phụ cận coi như chuyện thường ngày, nói chuyện rất say sưa, vô tư.

Mục Tiểu Văn lại một trận hoảng hốt, sao lại là Thanh Y? Người tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không gặp lại, đột nhiên lại xuất hiện trước mặt, chuyện cũ trước kia như ảo ảnh không có thật.

Nhớ tới Thanh Y là nhớ tới Khinh Phong, cũng chính là hoàng đế của Thương quốc hiện nay. Lúc đầu hần hận nàng vì giết thân phận nữ tử, hãm hại nàng và Lý Vân Hạ, nàng nhảy xuống vách núi coi như làm cho hần hết giận rồi! Chỉ là.. nàng không biết, hần có còn chán ghét nàng hay không? Nói cách khác, nàng có còn hận hần hay không?

Mục Tiểu Văn suy nghĩ một hồi, phát hiện không tìm ra một tia hận thù nào; nàng chỉ cảm giác người này còn hơn cả Lý Vân Thượng, là một hoàng đế hỉ nộ vô thường, không thể nào chọc vào được, nàng nhất định phải giấu cho cẩn thận.

Còn Thanh Y, mặc dù là một mình một người nhưng chung quy vẫn không thoát khỏi sự liên quan tới hoàng đế cho nên cũng phải tránh né. Nhưng mà biết đâu nàng đã sớm bị quên lãng rồi, suy nghĩ lại thì thấy có lẽ đúng vậy, cũng không cần phải lo lắng quá mức làm thần hồn nát thần tính như vậy.

Tới Thương quốc tìm Phương Mặc, nếu được ca ca giúp đỡ thì không còn gì tốt hơn. Chỉ là, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nhìn thấy hần, đối với một người xa lạ mà phải giả bộ như thân mật liệu có thể bị lộ tẩy?Ồ, có cái có mất trí nhớ làm chỗ dựa vậy.

... ..

Suốt đoạn đường nàng suy nghĩ miên man, hoàng hôn ngày hôm sau, nàng lên bờ. Khi nàng đứng lên thì cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa lên. Có lẽ vì mấy ngày liền chỉ ăn qua chút lương khô do chủ thuyền đưa cho cộng thêm vài đêm không ngủ nên thân thể suy nhược là dĩ nhiên.

Thanh toán ngân lượng cho chủ thuyền, chủ thuyền liền thúc giục nàng mau đi tìm Mộc tướng quân.

Mục Tiểu Văn nhìn Khởi Chi Điều còn đang hôn mê bất tỉnh nên có chút do dự:

- Chủ thuyền, gần đây không có người nào làm thầy thuốc sao? – bây giờ nói nàng đi tìm ca ca, thật sự là nàng chưa có chuẩn bị tâm lý gì hết.

- Ai nha công tử này, vài dặm quanh đây hoang tàn vắng vẻ, người muốn tìm thấy thuốc thì phải đi tới khi nào hử? Mộc tướng quân người nào cũng biết, người hỏi thăm mọi người thì nhất định sẽ tìm được ngài ấy, công tử có gì lo lắng chứ? Hơn nữa, vị công tử kia bị thương rất nặng, còn có thời gian để do dự sao?

Đúng vậy, Khởi Chi Điều bị thương nặng chưa có tỉnh, nàng không thể vì chuyện này mà do dự, đắn đo mãi được.

Chủ thuyền giúp nàng cùng đem Khởi Chi Điều lên bờ sau đó tìm tới dịch quán nơi có trú binh nói vài điều; Mục Tiểu Văn mới chỉ kịp ngồi trên đồng cỏ khô nghỉ một chút thì lập tức có tiếng người kéo tới. Sau đó chủ thuyền còn có lòng tốt ngồi lại chờ cùng nàng.

Mục Tiểu Văn cởi áo khoác trên người xuống đắp lên cho Khởi Chi Điều rồi ngồi sang phía bên kia ngăn cản hướng gió, nàng sốt ruột mà ngóng chờ người tới.

Lúc này, một thanh âm hào sảng vang tới:

- Đại nhân, mấy hôm trước ngài có cứu một cô nương, thì ra đó là thiên kim tiểu thư của một hộ gia trong vùng phụ cận, người đó nói rằng rất ngưỡng mộ uy danh của đại nhân cho nên muốn gặp mặt đại nhân! Đại nhân, ngài xem...

Thanh âm ngưng lại, hình như là bị người được gọi là “đại nhân” kia ngăn lại. Một cái lý do lằng mạn như vậy mà không động tâm sao? Mục Tiểu Văn nhin không được đưa mắt nhìn qua.

Lúc nhìn thấy, nhất thời trái tim nàng ngừng đập. Trước sau như một, mặt không chút thay đổi, không phải Thanh Y thì là ai? Thật đúng là trùng hợp. Vừa nãy còn nói là trốn tránh, bây giờ chưa gì đã xuất hiện rồi.

Mục Tiểu Văn có chút phát hoảng, bây giờ nàng đang một thân nam trang, ăn mặc luộm thuộm, trên người còn có vết máu, hẳn là hẳn không nhận ra được đâu. Nàng lấy bùn đất chà xát lên mặt một trận rồi lại lấy tuyết trát lên mặt nhưng không kịp nữa, Thanh Y đã phát hiện, hẳn khẽ nhú mi rồi hướng phía nàng đi tới.

- Quay người lại! – đây là một giọng nói đặc biệt mà chỉ Thanh Y mới có, vừa tỉnh táo vừa không tha vừa dứt khoát.

Mục Tiểu Văn càng siết chặt quần áo hơn, chiếc lưng run rẩy lợi hại vẫn đưa về phía hẳn không chịu xoay người.

Chủ thuyền giúp nàng đỡ lời:

- Đại nhân, vị công tử này hình như lần đầu rời khỏi nhà, nhận thức còn chưa được thông cho lắm. Lão thấy hẳn có việc nên nói cứ tìm tới Mộc tướng quân mà hẳn không chịu.

Thanh âm sang sảng khi nãy vang lên cười ha ha:

- Thì ra là một tiểu ca sống an nhàn sung sướng, xoay nhãn nhó niết cứ như đàn bà! Đừng có nói là bỏ trốn theo tình nhân chứ?!

Trong quân doanh vang lên từng trận cười hào sảng, ngay cả Thanh Y cũng không nén nổi lộ ra một ý cười thần nhiên. Hẳn nhìn Mục Tiểu Văn vài lần, hỏi thuyền nhà một số việc rồi rời đi. Lúc này Mục Tiểu Văn mới có dũng khí thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Quay đầu nhìn theo bóng Thanh Y thì đột ngột phát hiện hẳn cũng quay đầu lại nhìn. Thân thể Mục Tiểu Văn cứng ngắc tại chỗ không dám nhúc nhích, mãi tới khi hẳn lắc đầu đi tiếp thì nàng mới âm thầm thấy may mắn vì khuôn mặt đã bị mình bôi bẩn.

Người của Mộc tướng quân cuối cùng cũng tới, chủ thuyền rời đi, Khởi Chi Điều được nâng đi trên cáng. Nghe nói sau khi quân y xem xét qua không việc gì, chỉ là mất nhiều máu quá cộng thêm hoạt động mạnh nên nhất thời bị bất tỉnh, để cho hẳn nghỉ ngơi vài ngày sẽ tỉnh lại. Mục Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm, chút đồ ăn cũng có thêm mùi vị, nàng nghỉ ngơi một lúc rồi đi hỏi xem lúc nào thì có thể gặp tướng quân.

- Ha ha... – binh sĩ cười sang sảng. – Người tướng người là vương hay sao mà muốn gặp tướng quân thì liền gặp được?

Ồ, thì ra không cần gặp tướng quân! Mục Tiểu Văn nuốt xuống một ngụm khí rồi xoay người rời đi.

Thấy vậy, một binh sĩ lại vươn tay bóp vai nàng:

- Này, người đi đâu, ta không có nói là không thể gặp.

- Hả, phải gặp sao?

- Giọng điệu của người là có ý gì? – binh sĩ nhíu chặt hàng lông mày đen thô, vẻ mặt bất mãn. – Lại có kẻ không muốn gặp tướng quân? Đi, người đi theo ta tới gặp tướng quân!

Không đợi Mục Tiểu Văn trả lời, binh sĩ vừa nói vừa lôi nàng tới bên ngoài doanh phòng. Mục Tiểu Văn vừa định bỏ chạy thì lại bị hẳn túm áo kéo lại.

- Báo cáo tướng quân, khi trưa tên tiểu tử này nói muốn gặp tướng quân! – vừa nói, binh sĩ lại nhúi đầu Mục Tiểu Văn xuống thấp, dường như là muốn lôi nàng đi vào.

105. Q.1 - Chương 106

Lúc đầu Mộc Trữ nghi hoặc mà nhìn, sau đó vẻ mặt lộ rõ sự không thể tin được, hần đi xuống, thanh âm có chút run rẩy:

- Tiểu Văn?

Mục Tiểu Văn nghẹn ngào, gật đầu một cái, nước mắt nhanh chóng ứa đầy hai mắt.

Mộc Trữ kinh hãi đánh giá Mục Tiểu Văn một trận rồi đem nàng ôm vào ngực sau đó lại buông ra đánh giá. Hai người nhìn nhau cười khúc khích, cứ đứng ngây đó nửa ngày, mãi tới khi binh lính lên tiếng nhắc nhở mới ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Đã ba năm Mộc Trữ chưa có về nhà, thư từ cũng khá chậm nên hần chỉ biết muội muội sau khi nhảy xuống vực núi được cứu lên thì bị mất trí nhớ, trong triều thì có biến cố, phụ thân cáo quan quy ẩn. Mộc Liêu (Mộc tử tướng á) và Vương Uyển Ngữ gửi hần một phong thư báo bình an sau đó mới đem chuyện Mục Tiểu Văn từng nhảy núi rồi mất tích nói ra, họ còn nói thêm rằng chỉ là vô tình bị ngã xuống vực núi mà thôi. Mặc dù hần biết không có chuyện gì nhưng vẫn không nén nổi lo sợ. Mục Tiểu Văn dù có quay về thăm Mộc Liêu và Vương Uyển Ngữ nhưng không nói cho họ biết chuyện ở thành Thiên Lạc cho nên Mộc Trữ cố gắng tìm kiếm nhiều lần nhưng vẫn không có kết quả gì.

Bây giờ nhìn thấy Mục Tiểu Văn, hần cảm thấy vui mừng vô cùng. Khoé miệng nhếch lên một nụ cười an tâm, Mộc Trữ nhìn Mục Tiểu Văn, trên khuôn mặt thanh tú ôn hoà đều là sủng nịnh.

Mục Tiểu Văn từ khi bị Dực nhi phát hiện ra thân phận thật sự nên cũng muốn nói rõ chân tướng mọi chuyện, sau đó vì có quá nhiều chuyện xảy ra nên không thể thực hiện được. Tận đáy lòng nàng vẫn muốn rời khỏi gia đình này nhưng giờ thấy Mộc Trữ nói tới chuyện này, thâm tâm vừa kinh ngạc vừa chấn động. Có lẽ nàng đáng được ở lại? Nhìn khuôn mặt na ná giống mình, phảng phất sự ảm áp trĩu mến kia, sao có thể cự tuyệt được đây?

Mục Tiểu Văn sợ Mộc Trữ lo lắng, hơn nữa có rất nhiều chuyện không cần phải nói ra làm ảnh hưởng tới tiền đồ của hần nên nàng chỉ nói ra một vài việc. Nàng giới thiệu một chút về Khởi Chi Điều sau đó đem chuyện tìm kiếm Phương Mặc báo cho hần biết.

Mộc Trữ gật đầu tán thành:

- Không còn mê luyện hoàng thượng, có người thương khác trong lòng cũng rất tốt!

Ngay cả ca ca cũng nói như vậy thì có gì không đúng nữa? Không nghĩ ca ca sẽ nói như vậy, Mục Tiểu Văn có chút hoảng hốt.

Lo lắng cho an nguy của Thiên Hương và mọi người, nàng nói rằng có mấy người bạn ở thành Thiên Lạc không biết bây giờ như thế nào, Mộc Trữ liền phái người đi hỏi thăm tin tức.

Mộc Trữ cho Mục Tiểu Văn thay quần áo binh lính rồi đẩy đi trước, chờ thêm mấy ngày nữa sẽ nhờ bằng hữu mang nàng đi Thương qưc.

Hôm nay là mừng ba tết, cho dù binh sĩ có kỷ luật nghiêm minh như thế nào thì cũng được thoải mái mừng năm mới, bên ngoài doanh trại đốt một đồng lửa lớn, rượu thịt bày khắp, hào khí tận trời; trong trời đông giá rét thổi ra cả khói, xa xa tuyết trắng bao phủ một mảng.>Mục Tiểu Văn ngồi trong doanh trại cùng với ca ca và nhiều người khác uống rượu, đối ẩm một hồi; nhận thấy ánh mắt kinh dị của bọn họ, nàng lững thững rời đi tới xem tình hình Khởi Chi Điều thế nào.

Trên đường chạm không ít ánh mắt ngạc nhiên, nàng liền mở lời giới thiệu mình là bảo đệ của Mộc tướng quân cho nên mới nhìn giống nhau đến vậy. Kiên nhẫn đứng giải thích một hồi, khoé miệng càng ngày càng cong lớn, hình như làm như vậy mới có thể xác định hần chính là ca ca của nàng. Nhiều người theo phản xạ tự nhiên liền quay lại chào nàng là “Tướng quân!”, trong lòng bất giác cảm thấy vui vẻ.

Nàng nảy lên một điểm lo lắng nên chạy về hỏi Mộc Trữ, nếu chẳng may bị phát hiện là nàng giả nam giấu trong quân doanh thì có thể bị khép vào tội khi quân hay không? Mộc Trữ cùng với binh lính cười ha ha, hần mãi không chịu ngừng cười, ngón tay chỉ chỉ lên cao, mắt chớp nháy nghịch ngợm:

- Trời trên cao, hoàng đế ở xa!

Ca ca này nói chuyện khá hài hước, Mục Tiểu Văn nhìn hấn một hồi rồi chỉ biết đáp lại bằng một nụ cười ngây thơ.

Mộc tướng quân cùng mọi người quây quần bên nhau được người ta yêu quý, nàng dĩ nhiên không thể làm cho hấn mất thể diện. Có binh sĩ muốn kính rượu, nàng rất muốn uống một hơi cạn sạch nhưng trong tình cảnh hỗn loạn, người nào cũng say khướt nên chén rượu nhanh chóng bị đoạt đi, mấy lần sau cũng như vậy nên nàng cũng không làm gì khác được. Có người đề nghị chơi trò lừa bắt, sau mấy lần bị đập ngã như người bù nhìn thì không còn ai đồng ý chơi với nàng nữa. Lại có người muốn thi xem ai đem tuyết thổi thành nhiều nước nhất, cuối cùng nàng cũng tìm được một trò để gia nhập, vui vẻ cùng mọi người vác thùng gỗ đi lấy tuyết.

Đang bốc tuyết thổi vào trong thùng gỗ, thoáng thấy xa xa một thân ảnh màu xanh, Mục Tiểu Văn sợ tới mức suýt nhảy dựng lên.

Thanh Y, sao Thanh Y cứ như một âm hồn không tiêu tan vậy chứ?

Cho hấn có là bằng hữu tốt của ca ca thì cũng là người của ngoại bang, không thể nào tự nhiên qua lại như vậy chứ?

Mục Tiểu Văn có trấn an mình tiếp tục bốc tuyết, Thanh Y cau mày một lúc rồi đi tới phía nàng.>- Tướng quân? Ngữ khí của hấn như thử thăm dò.

Mục Tiểu Văn làm mặt cười chỉ chỉ vào thùng gỗ đựng tuyết, giả bộ làm như người say võ võ đầu, sau đó lắc lắc kiểm tra thùng gỗ rồi chạy đi.

Sau lưng lại vang một thanh âm dò xét:

- Văn nương nương?

Mục Tiểu Văn giật nảy mình rồi lập tức ném chiếc thùng gỗ đi, cố giữ lấy chiếc mũ che đầu rồi nhanh chân bỏ chạy.

Trở lại trong quân doanh, nàng kéo ca ca đang say mềm nói cho hấn biết mình và Thanh Y có chút mâu thuẫn nên tuyết đối không được đem chuyện của nàng kể cho hấn nghe. Mộc Trữ ngạc nhiên vỗ vỗ đầu nàng sau đó cười cười ý bảo nhớ rõ rồi.

Nàng đứng ngồi không yên suốt hai ngày, tới khi không nhìn thấy Thanh Y tới nữa thì mới an tâm chút chút. Chỉ cần bạn của ca ca đến thì nàng có thể rời khỏi nơi này không cần lo lắng đối mặt Thanh Y nữa.

Khởi Chi Điều đã tỉnh lại, hấn chỉ nghi hoặc vài giây rồi như hiểu rõ mọi chuyện, điều này có thể biết là hấn khá am hiểu về nàng. Còn nhỏ mà có năng lực như vậy, xem ra chuyện về Phương Mặc không còn quá xa vời nữa rồi. Lúc đầu chỉ là một tiểu khát cái rồi lại là một tiểu công tử, bây giờ coi như là sự nghiệp của hấn đã thành rồi đi.

Thúc giục Khởi Chi Điều hỏi thăm tin tức về Phương Mặc, Khởi Chi Điều đi ra ngoài cả ngày, lúc trở về thì hấn nói là ngày mai nhất định sẽ có kết quả. Trùng hợp người bạn của ca ca cũng vừa tới, vậy là ngày mai có thể lên đường rồi.

Lòng Mục Tiểu Văn nóng như có lửa đốt ngồi trong trướng chờ người bạn của Mộc Trữ. Khi một người vén rèm đi vào, Mục Tiểu Văn nhìn muốn trơ mắt.

Là...là Thanh Y!

Nàng cắn răng tự nhủ trong lòng: sau này ngàn vạn lần không thể nói chuyện với Mộc Trữ lúc hấn say rượu được! Thật không hiểu sao hấn có thể làm một tướng quân chứ.

Thanh Y tự nhiên như ở nhà mình mà ngồi xuống, mặt không chút thay đổi rồi nhẹ nhàng ôm quyền

- Mộc tướng quân, Văn nương nương!

Càng trốn tránh thì càng chặt vật khó coi, cuối cùng Mục Tiểu Văn khẽ cười đáp:

-Thanh Y đại nhân, lâu rồi không gặp!

- Hai người biết nhau? - Mộc Trữ ngạc nhiên.

- Khi đi cùng hoàng thượng tới quý quốc ta từng có duyên gặp Văn nương nương vài lần. - Thanh y đáp.

Thì ra như vậy, nếu thế thì chuyện của tiểu muội ta đành nhờ vả Thanh Y người rồi! Mộc Trữ cười, lúc này bên ngoài có binh lính tới bẩm báo gì đó, hắn liền đi ra ngoài. Nhất thời trong doanh trướng im lặng.

Sau một hồi lâu, Mộc Tiểu Văn đành đem mọi chuyện kể lại một lần. Có thể Thanh Y đã biết nhưng kể lại chi tiết một chút cũng không sao; Thanh Y chỉ toàn “Ừm”, thỉnh thoảng xen vào một hai câu, nói xong không gian lại trở về yên ắng.

Mộc Tiểu Văn không nghĩ tới lần này gặp lại lại xấu hổ như vậy nên mở miệng nói tiếp:

- Chi Điều đã biết được tám chín mươi phần, chỉ nghe nói Hưởng Mị rất khó đối phó, chúng ta lại không quen thuộc địa hình Thương Quốc nên Mộc tướng quân mới nhờ Thanh Y đại nhân giúp đỡ. Tiểu Văn có lời tạ hơn trước!

- Văn nương nương quá khiêm nhượng rồi!

- Thanh Y đại nhân không nên gọi ta là Văn nương nương, gọi là Mộc huynh hay Tiểu Văn cũng được.

- Tiểu...Tiểu Văn. - Trên mặt Thanh Y có vài phần đỏ ửng.

Vốn là một cách xưng hô rất bình thường như vì Thanh Y đỏ mặt khiến cho Mộc Tiểu Văn cũng cảm thấy cách xưng hô này hình như rất thân mật.

- Ta cũng nên đi gọi Khởi Chi Điều một tiếng, người biết chi tiết chỉ có hắn thôi. - Mộc Tiểu Văn đứng lên muốn đi ra ngoài.

- Văn nương nương! - Thanh Y lên tiếng gọi nàng lại.

Mộc Tiểu Văn quay đầu.

- Mộc huynh, lần đó ta muốn cứu người! - Thanh Y lộ ra một khuôn mặt áy náy nhưng vì chuyển cách xưng hô quá gấp khiến hắn không được tự nhiên cho lắm.

- Lần nào?

- Vách đá.

Ồ, thì ra hắn vẫn nhớ kỹ chuyện này. Trong lòng Mộc Tiểu Văn có chút ảm áp. Chuyện kia không có liên quan tới hắn như hắn lại thấy áy náy vì không thể cứu được nàng. Nhớ tới những chuyện trước kia, cũng không phải đều là đau đớn. Một Thanh Y trước kia mỗi lần bị nàng chọc ghẹo thì đỏ ửng mặt chưa hề biến mất.

Bất giác, Mộc Tiểu Văn khẽ cười:

- Ta biết người vẫn xem ta là bằng hữu!

Thanh Y im lặng một lúc rồi gật đầu.

Tất cả mọi chuyện đều được chuẩn bị thoả đáng chỉ chờ tới ngày lên đường. Ngày hôm sau, mọi người vội vã xuất phát. Nhưng mà lần ly biệt này sẽ không lâu lắm, tìm được Phương Mặc, tiêu dao thiên hạ, muốn gặp ca ca bao lâu cũng được. Thậm chí có ở lại nơi này cũng không phải là không thể.

Hôm nay Thanh Y dù có thân phận là đại nhân nhưng vì cái lời hoàng thượng không chịu về kinh khiến ặt rỗng giận dữ nhưng cũng không tác động tới hắn, vì vậy có ba người đồng hành.

Mỗi người một ngựa, ai nhanh hơn thì đi trước. Mộc Tiểu Văn vốn định đuổi theo nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa không giỏi, tâm quýnh lên ngược lại làm cho ngựa đảo quanh không chịu chạy, cuối cùng đành lết đệt đi phía sau. Quả nhiên Thanh Y vẫn không chịu thay đổi tư tưởng, nàng muốn ngồi cùng với hắn trên một con ngựa để đỡ tốn thời gian như hắn lại viện lý do “nam nữ thụ thụ bất thân”, chết cũng không gần nàng. Nàng chuyển qua Khởi Chi Điều, ngựa của Khởi Chi Điều mặc dù không khoẻ như hắn kỹ thuật cưỡi ngựa

của hắn rất giỏi, hai người cũng không phải chưa ngồi chung với nhau nhưng Thanh Y nhất quyết vẫn không cho.

Với cái tốc độ này thì lúc nào mới tới được kinh thành?

Vừa không cam tâm vừa không có cách nào thay đổi được hắn, nàng đành phải tìm cách mà trút giận. Nhìn thấy đôi uyên ương trong hồ, cặp chim chuyền trên cây, nàng làm bộ kinh ngạc mà thốt lên: “Ai cha, nam nữ thụ thụ bất thân!” Nhưng sau mấy lần Thanh Y vẫn không có phản ứng gì; về mặt Khởi Chi Điều cũng chẳng chắc mà đáp lại hành động ngây thơ của nàng, cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn ngoài dừng lại và im lặng.

Nghĩ thầm sắp tới thị trấn có thể đổi sang xe ngựa, trong lòng nàng lại tự nhủ nhiều điều.

Người nàng như sắp phát điên trên lưng ngựa, cây cối hai bên đường khô héo bị tuyết phủ trắng đột nhiên rung lên một trận rúng sạch sành sanh. Ba người lập tức cảnh giác, bất ngờ hơn mười tên hắc y nhân nhảy ra không nói một lời tấn công ngựa Mục Tiểu Văn. Thanh Y cùng Khởi Chi Điều vung kiếm, người bên trái người bên phải phản công lại. Nháy mắt, tiếng đao kiếm va vào nhau inh ỏi không ngừng bên tai.

106. Q.1 - Chương 107

Ngồi ở bên trong xe ngựa, bên ngoài tuy không có ai nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm thấy có người đi theo nàng. Vén rèm lên nhìn chung quanh, chỉ có gió lạnh tiến vào, chứ không có gì khác thường cả. Thanh Y nhìn ra suy nghĩ của nàng, mặt không chút thay đổi mà nói “chỉ là hạng tầm thường” tuy là sáu chữ nhưng cũng khiến Mục Tiểu Văn hết lo lắng.

Dù sợ bị cướp sắc nha, nhưng là có Thanh Y ở đây, thì nàng cái gì cũng không sợ nữa.

Kỹ thuật của người đánh xe ngựa thực tốt, bốn con ngựa phi đi như bay, tốc độ này hơi khiến nàng cảm thấy lâng lâng a. Trong xe ngựa rất rộng, Mục Tiểu Văn ngồi ở giữa, Thanh Y cùng Khởi Chi Điều ngồi hai bên, sau vì nàng muốn ngắm phong cảnh, liền ngồi chung chỗ với Khởi Chi Điều. Ai ngờ Thanh Y lại nhú mị, khí thế bức người đe dọa. Trong nhất thời nàng còn có thể làm bộ không phát hiện, nhưng thời gian dài quá tâm cũng đâm ra sợ hãi, đành phải để Khởi Chi Điều ngồi ở giữa.

Nàng bây giờ không thể so với thân phận tôn quý của một năm trước, hôm nay chỉ là một tiểu dân, lại có việc cầu Thanh Y giúp đỡ, nên càng không thể trêu chọc hắn nha. Nàng ngồi nặng nề, bắt đầu cảm thấy nhớ phỉ mính vui tươi a. Cũng may Khởi Chi Điều là thanh thiếu niên, hai người cười cười hì hì, cuối cùng mới có thể làm không khí nặng nề giảm đi một chút.

Mục Tiểu Văn toàn thân ăn mặc như xác ướp, tựa vào bên cửa sổ, đưa tay đút vào trong tay áo, giả làm một lão nhân trêu chọc Khởi Chi Điều: “Người bây giờ sao lại không gọi ta là tỷ tỷ nữa rồi?” lần trước nàng nghe hắn gọi được 1 lần, sau đó Lý Vân Thượng tìm đến, tự nhiên không thời gian để ý đến việc nhỏ này. Bây giờ mới lòi ra xử, xem ra sẽ bớt buồn chán đây.

Khởi Chi Điều vốn đang cười vui, nghe nàng nói thế, thoáng cái đỏ mặt: “Ta không muốn gọi.”

Mục Tiểu Văn cảm thấy hiếu kì: “Tiểu tử kia người mặt đỏ làm cái gì, gọi tỷ tỷ khó như vậy sao?”

Khởi Chi Điều đỏ mặt quật cường cãi lại: “Không muốn gọi chính là không muốn gọi.”

Mục Tiểu Văn càng cảm thấy đùa vui, mị mị cười đang muốn tiếp tục, bên tai lại vù một tiếng, “BA”, rèm bị mở ra, gió lạnh cùng tuyết bất ngờ bay vào, khiến thân thể nàng run lên, cổ không tự chủ được mà rụt lại.

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Thanh Y, phát hiện hai ngón tay trái của hắn không chút nào giấu mà vẫn tỏ ra thái độ, trong lòng bàn tay không biết lúc nào đã nắm những hòn đá sắt nhọn, về mặt lạnh lùng tựa băng sơn trăm năm, mười phần thể hiện sự uy hiếp.

Thanh Y, người được lắm, này coi như là “Nam nữ thụ thụ bất thân” ư? Hơn nữa, nàng muốn làm gì, hẳn quản được sao?

Đáng tiếc hẳn võ công cao cường, không thể không cúi đầu nha. Mục Tiểu Văn cùng Khởi Chi Điều kẻ xướng người hoạ, cẩn thận tìm từng câu để ám chỉ, nhìn Thanh Y sắc mặt càng ngày càng trầm, hai người cùng nhau cười đắc ý. Nàng tưởng hẳn sẽ tức giận, ai ngờ hẳn thanh âm có chút trầm thấp mà nói câu: “Người thay đổi.”

Mục Tiểu Văn sững sốt, “thay đổi thế nào?”

Thanh Y không giấu: “Cẩn cẩn thận thận, khéo đưa đẩy vô lại.” lại thêm vào một câu,

“Giống như tiểu dân thường đáng khinh.”

Mục Tiểu Văn cười hì hì: “trên đời này muốn sống, đương nhiên phải biến thành tiểu dân vô lại, lúc nào cũng khéo léo đưa đẩy thôi. Hơn nữa, ta vốn chính là như vậy, một năm trước không phải đã nói rồi sao?”

Thanh Y không nói tiếp.

Ngày thứ hai Khởi Chi Điều nhận được tin tức, nói Phương Mặc đúng là ở nơi nào đó trong kinh thành, có người canh giữ ở chung quanh, bảo đảm hướng mị sẽ không thể theo được. Hưng phấn một hồi, Thanh Y lại trầm mặc tựa hồ đang suy nghĩ xem rốt cuộc là Khởi Chi Điều thực sự muốn gì.

Buổi tối lúc nghỉ chân, nàng lại bị Thanh Y giáo huấn. Sắc trời đã tối, mọi người đều trở về phòng nghỉ tạm, muốn cùng nhau uống trà tán dóc lại phải đi xuống lầu đến tại đại đường, không được ở trong phòng. Vân vân

Tuy nói đây là những suy nghĩ bình thường của người cổ đại, hơn nữa nếu là người khác hẳn đã kính nể phong phạm của hẳn, nhưng đối với Mục Tiểu Văn cùng Khởi Chi Điều tâm tính trẻ con mà nói, hoàn toàn không thú vị chút nào.

Trên đoạn đường đến kinh thành, bên trong xe ngựa cực kì lặng im. Xe ngựa dừng lại, Thanh Y nhảy xuống xe trước, sau đó mới xoay người hướng Mục Tiểu Văn vươn tay đón.

Mục Tiểu Văn vén rèm lên, một tay nâng lên làn áo khẽ lay động, cúi thấp đầu, cẩn thận chú ý dưới chân. Mái tóc đen dài buông xuống khuôn mặt khi nàng khỏi xe ngựa, vì hàn ý mà tái nhợt lại càng thêm trắng nõn. Lông mi hạ xuống che phủ đôi mắt, khoe miệng hiện lên nụ mỉm cười bình tĩnh, có vẻ cao quý phi thường. Nàng đem tay kia nắm lấy bàn tay của Thanh Y, cảm giác lạnh lẽo thoáng chốc lan tràn khắp người bao gồm cả trái tim của hẳn.

Thanh Y nắm lấy tay nàng, đem nàng đỡ xuống. Sau khi đứng vững, nàng liền nhanh rút tay lại, đứng cách hẳn năm bước. Đây không tính là xa cũng không gọi là gần, không phải xa lánh nhưng rõ ràng là khách khí giữ khoảng cách. Sau đó, nàng vừa cười khanh khách mà nhìn Khởi Chi Điều xuống xe ngựa.

“Thanh Y, đi thôi” Mục Tiểu Văn thuận miệng kêu lên.

Thanh Y ngẩng người, tiếp theo đi tới. Nguyên lai chút thân nhiệt ấm áp mới rồi, nhưng bàn tay trời sinh lạnh lẽo không cách nào giữ giữ được, cũng theo đó mà nhanh chóng mất đi.

Nàng đi đến bên cạnh hẳn, cho dù nàng vẫn nói những câu trêu đùa hẳn, nhưng là trong tiềm thức vẫn duy trì khoảng cách năm bước với hẳn.

Năm bước, chính là khoảng cách thân mật nhất giữa hẳn cùng nàng rồi.

Trời vào đông, khí lạnh tràn ngập.

Kinh thành ở Thương quốc cũng thật là phồn hoa, mà còn hơn cả Lưu vân quốc, nếu tính về phần xinh đẹp cũng hơn vài phần, nhưng cùng Thương quốc giống nhau là đều yêu thích tử y, khi thì trong suốt, khi thì lãnh thanh quân chủ. Mục Tiểu Văn đưa mắt nhìn lại, phát hiện vốn là có nhiều tuần nam mỹ nữ đầy đường, hơn nữa cho dù dung mạo không xuất chúng, nhưng y phục trang sức có vẻ nhiều màu sắc hơn, ngay cả những thứ trang sức nhỏ mà nàng kinh doanh tại thiên lạc thành cũng có ở đây. Quả là nơi thể hiện khí thế của cả đất nước.

Ba người tìm một khách sạn ở tạm, khi Thanh Y đi ra ngoài về, trong tay có thêm mấy bộ quần áo dùng để thay khi tắm rửa.

“trong phủ của ta có người theo dõi, không thể ở. Các người trước ở tạm nơi đây, ta hôm nay hồi cung gặp thánh thượng, ngày mai ta lại đến.”

Mục Tiểu Văn gật đầu.

Thanh Y nhìn nàng một cái, rồi nói thêm: “Có muốn gặp Hoàng thượng hay không?”

Mục Tiểu Văn cuống quýt lắc đầu.

Thanh Y có chút do dự: “Hắn hiện tại đã hối hận rồi, sau này nhất định sẽ không hại người.”

“nếu vậy không có gì cần phải gặp lại rồi.”

Thanh Y không phải là một mama nhiều chuyện dong dài, hắn chỉ hướng về phía Mục Tiểu Văn gật đầu một cái, lại cùng Khởi Chi Điều nói chút gì liền xoay người rời đi, chỉ lưu lại một bóng lưng đầy cô đơn, tịch mịch.

Trời có chút chuyển âm áp, Mục Tiểu Văn cùng Khởi Chi Điều đã đổi quần áo mới, tùy ý tìm tửu lâu, ngồi xuống vị trí bên cạnh cửa sổ. Tiểu nhị châm trà xong liền cung kính rời đi, Mục Tiểu Văn vừa uống trà, vừa nhàn nhã đánh giá bốn phía.

Đây là đại đường, buôn bán rất tốt, rộn ràng nhộn nhạo. Tiểu nhị cần mẫn mà chạy tới chạy lui, lại lên lầu hầu hạ vị khách trong gian phòng phía trên, tựa như nàng 1 năm trước ở Lưu vân quốc.

Khi đó, có cả Dục nhi lúc nào cũng trốn tránh, có Thôi Vũ Minh lúc nào cũng cao ngạo, có Lý Vân Thượng dung mạo kinh người, có Thanh Y mặt luôn không thay đổi, đương nhiên cũng có Phương Mặc lúc nào cũng không quên đùa giỡn với nàng, còn có Khinh huynh luôn luôn sủng nàng, yêu thương nàng.

Khinh huynh là một người luôn luôn nhẹ nhàng cầm tay nàng, trong mắt một mảnh đơn thuần là sủng nịch.

Phương Mặc đứng dưới tán cây trong sân với những cánh hoa hồng rơi xuống trên người hắn chất vấn nàng có phải hay không thật sự là Mục tiểu văn.

Khinh huynh là một người lúc nào cũng ra tay rộng rãi, không ngừng cấp nàng tiền bo, tặng cho nàng ngọc bội xa hoa đắt tiền.

Phương Mặc luôn làm bộ lơ đãng mà cùng nàng bước đi trên con đường cuộc sống, là Phương Mặc sẽ đôi khi lúc nàng không để ý mà ôm chặt lấy nàng. . .

“Công tử, người như thế nào khóc?” Khởi Chi Điều tựa hồ bị nàng làm hoảng sợ.

Mục Tiểu Văn lau đi nước, cười lắc đầu: “Không có gì, bị gió thổi vào mắt mà thôi.”

Thời gian không dài, nhưng tâm đã hứng nhiều tang thương, những chua cay còn sót lại trong nàng là quá nhiều. Tưởng rằng bên trong hoàng thành có thể dựa vào thân phận thiên kim Tế tướng mà sống tốt với thân phận này, ai ngờ nàng lại là một nường nường bị vứt đi, không được sủng ái, chẳng những nhiều lần bị khinh bỉ, mà mạt danh kỳ diệu (ko hiểu nguyên do gì) lại bị cuốn vào âm mưu của nhị hoàng tử, cuối cùng phải nhảy xuống vách núi mà kết thúc đi cuộc sống ở nơi ấy.

Tại Thiên Lạc thành thật vất vả an cư lạc nghiệp, ai ngờ lại bị nhị hoàng tử mà nay đã là Hoàng thượng tìm được, làm cho nàng thở không nổi, không thể làm gì khác hơn chính là chạy trốn. Vậy mà đã tròn một năm, mỗi lần âm áp chớm nở sẽ vội vàng mà vụt tắt.

Hôm nay có thể hay không là kết quả của cuộc sống trước kia?

Chỉ cần có thể tìm Phương Mặc, nàng sẽ buông ra hết thảy, cùng hắn tiêu dao giang hồ. Chờ đến khi bạc đầu, nàng và hắn sẽ tìm một nơi sơn thanh thủy tú, một trấn nhỏ không phồn hoa nào đó tĩnh lặng mà sống, mở một tiểu quán trà, vì lẽ nhân qua đường mà dâng lên những chén trà nóng thơm lừng, thuận tiện sẽ xem hoàng hôn mặt trời lặn.

Mục Tiểu Văn không khỏi tự giấu mà nở nụ cười, thật không giống với suy nghĩ của những người trẻ tuổi nhà.

Đối diện Khởi Chi Điều tựa hồ bị hình ảnh tự khóc tự cười của nàng làm cho nghi hoặc, vẻ mặt mờ mịt.

Mục Tiểu Văn cười run cả người, nghĩ đến cái gì liền hỏi: “Chi Điều, người có ý trung nhân chưa?”

Khởi Chi Điều đỏ mặt ngập ngừng nói không ra tiếng.

“Ta nghe nói Phỉ Minh có một biểu muội xa, tính tình cũng rất giống nàng. Người cùng Phỉ Minh bình thường thân thiết như vậy, biểu muội của nàng cũng chắc chắn hợp ý của người, có muốn ta thay người nói một chút hay không?” Mục Tiểu Văn lẩm bẩm, hoàn toàn không thấy được sắc mặt Khởi Chi Điều càng ngày càng kém, “Nếu không thích, nhân tiện chọn 1 cô nương trong vi tiểu đường cũng được nha, bọn họ phần lớn thân phận trong sạch, là nữ tử biết quý trọng người khác, mà tính tình cũng tốt. Hơn nữa nữ nhân ở vi tiểu đường bên ngoài đều là có danh tiếng tốt, sẽ không sợ có gì bất trắc xảy ra. . .”

Được rồi, hần tính tình thoải mái, cùng với Thiên Hương cẩn thận, thiện lương vừa hợp một đôi. Phỉ Minh hoạt bát, nói không chừng có thể đem đại băng sơn Thanh Y tan chảy nha. . .

Mục Tiểu Văn một bên ngoài miệng thao thao bất tuyệt, một bên trong đầu lại suy nghĩ tới ông tơ bà mối với sợi chỉ đỏ, hừng phấn không thôi.

“Công tử!” Khởi Chi Điều không thể nhịn được nữa, mở miệng ngắt lời nàng.

“Hửm?”

Khuôn mặt Khởi Chi Điều giống như là có chút ủy khuất, trầm mặc hồi lâu mới cúi đầu nói: “Chuyện của ta không cần công tử quan tâm.”

Mục Tiểu Văn dừng lại, còn muốn hỏi tiếp, nhưng nhìn kỹ vẻ mặt của Khởi Chi Điều, quyết định lại thôi. Da mặt của tiểu hài tử này mỏng, loại sự tình này sau này rồi tính vậy.

Khởi Chi Điều nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ một hồi, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, quay đầu đến nói: “Công tử, ta đi một lát rồi trở về.”

Chẳng lẽ là có tin tức của Phương Mặc rồi?

Mục Tiểu Văn tìm khe vọng, nhắc chén trà nhìn theo bóng lưng Khởi Chi Điều. Đợi sau khi hình dáng hần biến mất, nàng lại gặt gao nhìn vào nước trong chén trà. Mặt nước nhẹ nhẹ dao động từng vòng, thâm cảm thấy thời gian trôi qua thực quá chậm.

Tin tức lần trước Khởi Chi Điều đem về, bất quá chỉ là xác thực hơn nơi Phương Mặc ở, nhưng nơi đó cách khá xa, nàng lại cảm thấy không được chân thật. Bây giờ cùng Phương Mặc ở trong cùng một thành trì, cảm giác mới chân thực, rõ ràng hơn lúc trước. Khởi Chi Điều rời đi không bao lâu, nhưng thực sự, khoảng thời gian này đối với nàng lại là dài đằng đặc, nàng cảm thấy thực khó chịu.

Không biết qua bao lâu, Khởi Chi Điều rốt cục trở về.

107. Q.1 - Chương 108

“Chúng ta đi nhanh thôi!”

“Nếu bị Hưởng Mị phát hiện, hần có thể sẽ giận dữ mà không chữa cho Phương công tử nữa. Huống hồ, hôm nay việc quan trọng của chúng ta chính là trợ giúp hần thu thập được liệu, cho nên. . .”

“Ừm, đúng vậy, đi thôi!” Mục Tiểu Văn gật đầu không ngừng. Quá quan tâm sẽ rối loạn, lúc này trong nàng chỉ có trống rỗng. Nhưng nàng biết chuyện càng sắp xảy ra, thì càng không nên để tâm tình rối loạn. Huống hồ Hưởng Mị là người khó đối phó, nàng cần phải lập kế hoạch thật kỹ mới được.

“Hưởng Mị đột nhập vào hoàng cung để trộm được, chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Ta có nên nhờ Thanh Y giúp hần hay không?”

“Không thể, Hưởng Mị không muốn có người giúp. Nếu hần tức giận, rất có khả năng buông tay mặc kệ.”

Lão già đáng chết! Mục Tiểu Văn trong lòng thầm mắng.

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì đây?” Lúc này, Mục Tiểu Văn thật không có biện pháp gì tốt cả.

Khởi Chi Điều thật sâu nhìn nàng một cái: “Chỉ còn 1 cách là chờ đợi mà thôi.”

“Chờ đợi ư? Chờ Hường Mị lấy được thuốc không phải là không thể, nhưng bây giờ bọn hần cũng không có ở đây, chúng ta đi gặp Phương Mặc một chút có được hay không?”

Khởi Chi Điều có chút do dự, Thanh Y chưa tới, vạn nhất nếu bị phát hiện, để Hường Mị lần nữa chạy thoát, thật khó có thể tìm lại được hần. Nhìn ánh mắt đầy ấp chờ mong của Mục Tiểu Văn, hần thực sự không đành lòng cự tuyệt, lo lắng một hồi vẫn là gật đầu.

Tại một ngôi miếu đổ nát không xa vùng ngoại ô của thành nam, cho dù dùng tốc độ rất chậm để cưỡi ngựa, Mục Tiểu Văn cùng Khởi Chi Điều rất nhanh đã đến đó.

Trời hôm nay mây che, âm đạm, nơi này lại một mảnh thê lương cùng hoang vu. Nàng đứng bên ngoài ngôi miếu, gió lạnh lùa vào người, nhìn lên nóc nhà tàn tạ, ánh sáng chiếu xuyên qua những lỗ nhỏ trên mái, chỉ cảm thấy cảnh tượng này cùng thế giới rộn ràng nhốn nháo vừa rồi thật có chút mặc danh kì diệu mà khác biệt.

Phương Mặc. . . tại sao lại ở nơi như thế này chứ?

Nàng đi tới gần hần, Mục Tiểu Văn đột nhiên có chút cảm thấy sợ. Khởi Chi Điều xuống ngựa, vén rèm đi vào trước. Hần quay đầu lại gật đầu nói với Mục Tiểu Văn: “Phương công tử ở bên trong.”

Mục Tiểu Văn tim đập nhanh hơn, nắm chặt hai tay, không yên lòng bất an mà xuống ngựa.

Đạp tuyết bước đi, âm thanh tuyết bị dè nén, làm trái tim Mục Tiểu Văn cũng theo đó mà rung lên. Cúi đầu đi qua bức màn rách nát, tim đập càng kịch liệt, Mục Tiểu Văn bối rối đánh giá mọi thứ xung quanh.

Đây là một gian phòng bình thường rách nát, thực không giống với những nơi trên ti vi hay chiếu nha. Trên nóc nhà, những mạng nhện giăng chằng chịt, bên phải góc tường là một bộ bàn ghế cũ kĩ, còn bên trái là đồng tro tàn vẫn còn chút khói bay lên, chắc chắn chủ nhân nơi đây chỉ mới rời đi chưa bao lâu.

Bên phải nàng còn 1 cánh cửa khác, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thoáng thấy 1 thân ảnh của một người đưa lưng lại phía nàng đang ngồi trong thùng gỗ chứa nhiệt lưu còn đang bốc hơi lằng lằng gần đó, trái tim Mục Tiểu Văn như ngừng đập, lảo đảo mà chạy tới.

“Phương. . . Phương Mặc.” Mục Tiểu Văn không kiềm được nước mắt tuôn rơi như vỡ đê.

Một năm rồi, nng rốt cục cũng tìm được hần!

Phương Mặc đang tựa vào trong thùng gỗ, trên người hoàn toàn xích lảo quần đầy băng gạc, bao phủ các vết thương dày đặc. Mái tóc đen bóng buông xuống trên thành thùng gỗ, một phần lại trôi bồng bênh trên mặt nước, được liệu tỏa hương nồng nặc, hơi nóng bay lên khiến hình ảnh trước mắt như ẩn như hiện.

Hần nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài cũng dính những giọt nước trong trẻo. Gương mặt thanh tú đã lâu chưa ra nắng nên càng trắng nõn. Những giọt mồ hôi chảy dài theo cánh mũi, 2 phiến môi đỏ mọng đang mím chặt.

Băng gạc từ bên nách trái vòng lên vai phải, đem trái tím băng lại. Ngực phải bị sợi tóc ướt át che phủ, một bên còn lại ẩn ẩn hiện tựa như cô nương ôm tỳ bà che đi nửa mặt lại càng thêm hấp dẫn. Lộ ra là da thịt trắng nõn phiếm hồng, hấp dẫn người khác muốn chạm vào nha.

Mục Tiểu Văn còn đang mơ mộng, đưa tay xoa mặt hần. Từ hai hàng mi cong đen, đến hai mắt đang nhắm nghiền, một khuôn mặt tinh xảo, đôi môi đỏ mọng mềm mại.

Một lần lại một lần, nước mắt tuông rơi, nàng dùng cả năm ngón tay, cảm nhận cơ thể của hần. Bàn tay nàng nhẹ nhàng di chuyển đến cổ, và hai đầu vai.

Cảm giác mềm mại tràn ngập đầu ngón tay của mình, nàng như chìm vào suy nghĩ. Lúc đi qua những đường xeo trên người hần, tâm không kìm được lại đau thêm một lần. Nàng chần chờ đưa tay đặt nơi ngực trái

của hắn, cách một lớp băng gạc dày, nhưng Mục Tiểu Văn vẫn có thể cảm giác được nơi đó vững vàng đập từng nhịp.

Mục Tiểu Văn chợt òa khóc, Phương Mặc vẫn còn sống, hắn thật sự còn sống! Những cơn ác mộng Phương Mặc mình đầy máu luôn đeo bám nàng, giờ đây chỉ còn là quá khứ! Hắn vẫn đang sống, mặc dù chưa tỉnh, mặc dù không biết ngay lúc nàng đang bên cạnh hắn, nhưng trái tim hắn vẫn đập, hắn sẽ tỉnh lại, trong một ngày không xa. Hắn sẽ mở mắt, tựa tiểu phi tiểu mà trêu chọc nàng, mà làm ngơ khi nàng biểu tình.

Mục Tiểu Văn run rẩy đặt môi mình lên môi hắn, cảm nhận sự mềm mại của riêng hắn, hơi thở của hắn và nàng thoảng chốc giao lại với nhau. Làm một. Nàng ôm lấy cổ hắn, cho đến khi xác nhận mọi thứ đều là thực, tất cả cảm xúc, tình cảm bị chôn vùi bấy lâu phút chốc vỡ òa để rồi như trận hồng thủy quét qua lòng nàng.

Mục Tiểu Văn tựa vào Phương Mặc khóc, khóc thật to, khóc cho thỏa nỗi lòng nàng, khóc như một hải tử bởi vì... nàng thật sự, thật sự rất nhớ hắn.

“Phương Mặc, chàng có biết hay không ta rất nhớ, rất nhớ chàng? Ta cứ tưởng sẽ không còn được gặp lại chàng nữa, luôn giả vờ không có việc gì, nhắc nhở chính mình không nên hy vọng quá nhiều, giả vờ có thể bình tĩnh mà thừa nhận hết thảy, tưởng rằng như vậy liền có thể lừa gạt bản thân, khiến bản thân tỉnh táo để tìm kiếm chàng, sẽ không bao giờ thiếu kiên nhẫn, nhưng là... trong mơ, ta luôn thấy chàng...”

“... Chàng có biết hay không, ta luôn nhắc nhở chính mình, tình yêu mà chàng dành cho ta quá lớn, quá vô tư, ta không nhận nổi... cho nên tình cảm này... sẽ không có kết quả.” Mục Tiểu Văn nghẹn ngào, “Có như vậy, ta mới có thể sống tiếp... cuộc sống đau khổ này, mới có thể ... chờ chàng trở về.”

“Nhưng, chàng không có ở đây, tất cả mọi thứ đều như vô nghĩa, ... ta còn nhắc nhở mình, đây là cuộc sống và ta phải sống tiếp. . .”

“Nhưng Khởi Chi Điều tới, mang theo tin tức của chàng, chàng có biết hay không ... khi đó ta kinh hãi biết bao? Nhưng ... ta vẫn cố lừa gạt chính mình ...rằng hắn là người không đáng tin, giả vờ rằng... ta không hề nóng lòng, không mất đi lí trí. Trên đường tìm kiếm, ta luôn thực trầm ổn, bởi vì ta sợ... sợ rằng hy vọng càng nhiều... thì thất vọng cũng càng nhiều, nhưngchàng không hề biết, không hề biết. . .”

“Bây giờ ta mới biết được, có thể nhìn thấy chàng, ta thật sự... rất vui vẻ. Biết được, bản thân nhớ chàng biết bao nhiêu.”

“Phương Mặc, ta nhớ chàng... rất nhiều. . .”

Mục Tiểu Văn đem tất cả thổ lộ với Phương Mặc, tất cả sự chua xót trong lòng đều nói ra. Khởi Chi Điều đứng bên ngoài đã lâu, cảm nhận Hương Mị cùng vị tiểu được đồng gia sắp trở về, liền đi vào nhắc nhở Mục Tiểu Văn.

Nhưng nàng thực lưu luyến, lần này nàng rời đi hắn, biết bao giờ mới có thể gặp lại? Mà chuyện hôm nay thực sự không an toàn. Tâm lý nàng khủng hoảng cực kì, hận không thể đem Phương Mặc mang về lập tức.

Trong giang hồ, không chỉ có một mình Hương Mị có thể cứu người, hắn bắt quá chỉ là một ngụ ý đào tẩu, nàng có thể đi Lưu Vân Quốc van cầu những ngụ ý khác, thậm chí kêu nàng đi cầu Lý Vân Thượng nàng cũng sẽ đi. Hoặc là, nhờ sự phụ cứu cũng được, không phải lúc đầu cũng là sự phụ cứu nàng sao?

Khởi Chi Điều nhìn ra suy nghĩ nàng: “Công tử, y lý mặc dù đều giống nhau, nhưng cách thức mà mỗi người dùng lại hoàn toàn bất đồng, vì an toàn của Phương công tử, công tử nên để Hương Mị tiếp tục chữa trị cho Phương công tử đi.” Vừa nói vừa lôi kéo Mục Tiểu Văn ra ngoài.

Đây là cánh cửa cuối cùng, chỉ cần Phương Mặc qua được hôm nay sẽ không còn gì nguy hiểm, chỉ cần trị liệu, thì sau này hắn sẽ có thể tiếp tục sống như người bình thường. Đây là lý do Khởi Chi Điều đợi cho đến hôm nay mới mang Mục Tiểu Văn tới gặp Phương Mặc. Chỉ cần qua khỏi hôm nay, Phương Mặc chắc chắn sẽ sống lại.

Mục Tiểu Văn lúc này vô luận như thế nào cũng không chịu ly khai, vì vậy hai người đành tìm một khách sạn gần đó ở tạm, lo lắng mà chờ đợi tin tức. Nửa chung trà sau, có người báo lại Hương Mị vẫn còn trong

hoàng cung. Nửa chung trà nửa trôi qua, Hường Mị ăn xong đồ ăn của ngự thiện phòng. Lại thêm nửa chung trà, lúc này hần mới bắt đầu trộm được.

Thời gian chậm đến đáng sợ, lòng nàng nóng như lửa đốt, rốt cục cũng có người báo, Hường Mị đã trở về ngôi miếu đổ nát, thay Phương Mặc bôi thuốc. Mục Tiểu Văn tưởng chừng như bóp nát cả chén trà trong tay nàng, hình dung mạng sống của Phương Mặc đã không còn nguy hiểm, nàng tựa hồ như người lạc vào thế giới kì ảo, ngay cả hô hấp cũng không dám tiếng. Không gian yên lặng, có người báo lại: “Công tử, Phương công tử đã qua cơn nguy hiểm.”

Hần hướng về phía Khởi Chi Điều mà báo cáo, Mục Tiểu Văn theo dõi mọi hần, thẳng cho đến khi hần đem chữ cuối cùng nói ra, nàng mới xụi lơ mà ngồi xuống ghế. Thực không ngờ tới, lo lắng, áp lực bấy lâu cuối cùng cũng đã chấm dứt. Cảm giác được có người đang chờ đợi lệnh nàng mới hướng Khởi Chi Điều, tươi cười vì đã trút được gánh nặng “Có thể đem Phương Mặc trở về rồi phải không?” đến tột cùng, sẽ không còn việc gì ngoài ý muốn nữa.

“Đúng vậy!” Khởi Chi Điều đang muốn hạ lệnh, lại thấy thuộc hạ chạy nhanh đến, trên mặt giờ đây không phải là biểu tình thuận lợi mà là hoảng sợ.

Sự hoảng sợ đó phút chốc khiến Mục Tiểu Văn lo lắng.

Hần quỳ một gối xuống: “Công tử, Hường Mị cùng Phương công tử đã biến mất.”

Trái tim Mục Tiểu Văn trầm xuống.

Khởi Chi Điều xem nàng một chút, rồi xoay người nhìn về phía tên thuộc hạ đang quỳ một gối, âm thanh lạnh lùng phân phó: “Nói tiếp đi.”

“Vâng.” Hần khiến cho người ta như lâm vào hầm băng, cả người lạnh lẽo, “Thuộc hạ cho người vây quanh ngôi miếu đổ nát, định đoạt Phương công tử trở về, nhưng sau khi hạ lệnh, lại không một ai nhúc nhích, tới xem bọn hần, phát hiện tất cả đều bị điểm huyết. Sau khi giải huyết ọi người, thì ở trong miếu đã không còn một người. Thuộc hạ tra hỏi chúng, chúng đều nói bọn họ bị một đám hắc y nhân bắt đi.”

Hắc y nhân, lại là hắc y nhân!

Khi nàng từ quân doanh đến chỗ này cũng từng bị hắc y nhân tập kích, lúc sau, khi ngồi trong xe ngựa lại cảm nhận được có người đi theo, mà bây giờ, hắc y nhân đã đem Phương Mặc bắt đi!

Là Lý Vân Thượng ư? Hần đi theo là muốn đ nàng bắt trở về, không bắt được nàng liền trút lên đầu Phương Mặc ư? Vừa nghĩ đến tên kia là đầu nàng lại cảm thấy đau a, thực muốn đem cái tên kia vắt ra khỏi đầu nàng. Thế này chẳng phải cả kế hoạch trở thành công toi ư? Mất đi người ngay trước mắt mình, xem ra sau này còn có những chuyện không thể lường cỡ nào nữa đây? Tình yêu của hần, việc hần đột nhiên muốn giữ lấy nàng, nàng nhận không nổi, nàng thực sự nhận không nổi. . .

Không để ý từ khi nào nàng vô thức về đến khách điểm trong thành, Mục Tiểu Văn có chút vô tri vô giác. Đến lần thứ hai Thanh Y quay lại, Khởi Chi Điều đem chuyện thuật lại cho hần.

Thanh Y suy nghĩ một chút: “Việc đã đến nước này, cũng không thể truy cứu gì được nữa. Chỉ cần bọn họ vẫn còn ở bên trong thành là tốt rồi.” Khởi Chi Điều đành chấp nhận, hần đi tới muốn an ủi Mục Tiểu Văn, làm cho nàng an tâm nhưng trong phòng chỉ là một mảnh trống rỗng.

Vội quay đầu ... Hành lí vẫn còn để bên cạnh bàn, nhưng Mục Tiểu Văn thì đã không thấy.

108. Q.1 - Chương 109

Mục Tiểu Văn không biết nên đi về đâu, nàng chỉ cầm vội tờ giấy và một chút bạc rồi liền bỏ đi, lang thang trên đường. Để phòng ngừa Thanh Y và Khởi Chi Điều tìm được, nàng thay một bộ quần áo mới. Nếu mục

tiêu của bọn hắc y nhân là nàng thì nàng lập tức cho bọn hắc y nhân một cơ hội bắt nàng đi, chỉ cần được ở bên cạnh Phương Mặc là tốt rồi.

Bản lĩnh tìm người của Khởi Chi Điều có thể coi là đệ nhất, nàng hy vọng bọn hắc y nhân sẽ tìm được nàng trước hắc y nhân. Nàng một thân nam trang, thân hình nhỏ gầy, ánh mắt có chút hoảng hốt. Không biết đi bao lâu trên đường lớn ở trong thành, thậm chí nàng còn cố ý đi vào một ngõ nhỏ hẻo lánh để tiện cho bọn người kia động thủ...rất cuộc cũng có người xông tới.

Những kẻ này có ánh mắt rất thèm muốn, hoặc là mặt đầy thịt, hoặc là mỡ nhờn má lồm. Nhận ra nàng là nữ tử, cái mà chúng quan tâm là túi tiền bên hông nàng. Bọn chúng muốn cướp túi tiền, sau đó đem bán nàng vào kỹ viện, những người như thế thì được gọi là kỹ nữ. Mục Tiểu Văn từng biết đến kỹ viện, mặc dù phần lớn nữ nhân ở đây đều tự nguyện bị chà đạp nhưng nhiều người nàng thấy là nạn nhân của bọn người xấu.

- Bạc thì lấy đi, sau đó rời đi nhanh một chút, nếu không sẽ hối hận. - Mục Tiểu Văn cúi túi tiền xuống ném tới, bình tĩnh nhắc nhở.

Bọn người kia dường như bị thái độ của nàng làm cho kinh ngạc, đầu tiên là liếc nhau sau đó cười ha ha:

- Tiểu quý, can đảm lắm! - Vừa nói chúng vừa hứng thú tiếp cận nàng. - Chắc chắn, muốn hù dọa người sao? Chỉ tiếc mấy ca đây không sợ, ngược lại thấy có vài phần yêu thương với tiểu quý người đó!

Thấy Mục Tiểu Văn không nhúc nhích, bọn người kia lại càng nổi lên hưng phấn, vẻ mặt càng ngông nghênh. - Nhìn da thịt không được non mịn cho lắm, chắc không phải là hàng thượng đẳng nhưng gương mặt rất thanh tú đêm đầu tiên cũng không bán được mấy tiền, cho bằng để ấy ca đây hưởng trước đi!

- Các người nên đi nhanh đi! - Mục Tiểu Văn thở dài.

Bọn người kia không để lời nàng vào tai, liếc nhau, nụ cười đậm dần hiện rõ, chúng tiến lại bức Mục Tiểu Văn tới một góc tường. Hai tên hai bên sườn đè chặt cánh tay nàng, một tên có ý định kéo khăn trùm đầu của nàng, vetch cằm nàng lên muốn khinh bạc.

Chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, cổ tay người nọ bị bẻ gãy. Mấy hắc y nhân vọt lại, chỉ trong mấy chiêu đã đem bọn người kia quăng ngã dưới đất, chúng hoảng sợ lùi bước, không thể động đậy. Mấy hắc y nhân rõ ràng che mặt kín mít nhưng trong mắt ánh lên sự khiếp sợ, Mục Tiểu Văn rõ ràng thấy được như vậy.

Đó là nỗi sợ hãi và bất an khi thấy nàng sắp bị làm nhục. Thực ra chủ nhân của bọn người này là ai? Mục Tiểu Văn thực sự nghĩ không ra, mà nàng cũng không muốn nghĩ nữa.

- Ta đi với các người nhưng hãy để cho ta thấy Phương Mặc! - Nàng chấp nhận số mệnh, đi tới nói.

Vẻ mặt của nàng kiên định, bình tĩnh khinh cho hắc y nhân giống như cam chịu. Nàng bị bịt kín mắt đưa lên xe ngựa, lắng nghe động tĩnh thì đầu tiên đoàn người đi qua một cái chợ đông đúc, một thời gian dài sau đó chỉ nghe thấy tiếng xe ngựa xóc nảy. Cuối cùng nàng cũng được cởi bỏ mảnh vải che mặt, mắt tiếp xúc với ánh sáng, giữa một vùng tuyết trắng mờ mịt có một đại viện nổi lên rất là bắt mắt.

Cơ hồ Mục Tiểu Văn vọt đi, nàng xông vào một căn phòng hình như có tiếng người, ánh mắt nhanh chóng quét một lượt, Phương Mặc trước mặt nàng, ngồi trong một thùng được phía góc tường, hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ an lành.

Thật tốt quá, được gặp lại rồi!

Nàng được gặp lại Phương Mặc nữa rồi! Mặt khác, cũng được gặp người trong truyền thuyết – Hướng Mị.

Hướng Mị so với trong tưởng tượng của nàng không có sai biệt lắm. Tóc, chòm râu, thậm chí lông mi vừa dài vừa rối. Hai mắt trừng lên nhìn không có mấy tình nguyện, Hướng Mị lăm lăm trong miệng rồi quay đi thay nước thuốc cho Phương Mặc. nhìn biểu tình của lão tiểu hài tử này, Mục Tiểu Văn lại nhớ tới s trong lòng thâm nhủ người này cũng thuộc dạng không khó chơi lắm.

Chính là, nhờ có người trước mặt đây mà nàng và Phương Mặc mới không trở thành âm dương chia cách.

- Đa tạ ngài cứu sống Phương Mặc! - Mục Tiểu Văn cúi người thật sâu làm một cái đại lễ.

- Miệng thì ăn thịt người nhưng lại bắt người nường tay! - Hường Mị chỉ hừ một tiếng. - Nếu không phải vì mục đích khác thì chỉ với việc các người len lén theo dõi lâu như vậy thì lão phu cũng sẽ khiến cho tiểu tử này một lần nữa chết đi!

Mặc kệ lão bất lịch sự, nàng cũng không quan tâm lão thông minh tới mức nào nhưng lão cứu Phương Mặc, đó là chuyện thực! Mục Tiểu Văn vẫn một mực lễ phép chờ đợi hướng tới Hường Mị và đứa nhỏ đứng trông coi thùng nước thuốc. Về phần mục đích của Hường Mị là gì thì nàng cũng không muốn biết, nàng chỉ một lòng quan tâm chăm sóc Phương Mặc mà thôi.

Phương Mặc đã thoát khỏi nguy hiểm, khuôn mặt có chút khởi sắc, thậm chí người ta có cảm giác bên môi hắn đang mơ hồ một nụ cười. Tới nơi này đã nhiều ngày, Mục Tiểu Văn quyết định ở lại đây. Như là chờ nàng đến, phòng nhiều thêm một gian, bố trí bên trong giống như phòng của một khuê nữ; Hường Mị cũng không có bất ngờ hay nghi hoặc về việc trụ lại của nàng. Ngay cả thị nữ hoặc gã sai vặt cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Thời gian cứ thế, nấu nước thuốc, mỗi ngày chăm sóc Phương Mặc, cuộc sống diễn ra rất an bình nhưng...có gì đó không đúng.

Mục Tiểu Văn phái một gã sai vặt tới báo tin cho Thanh Y và Khởi Chi Điều nói rằng bây giờ nàng tốt lắm, không cần lo lắng.

Gã sai vặt không hề trái lời làm theo, sau đó cũng thuận lợi mà trở về, không hề bị Khởi Chi Điều theo dõi. Mà thị vệ bên cạnh nàng đột nhiên trở nên kỳ quái, trước đó hẳn lúc nào cũng kè kè bên cạnh nàng. Đợi khi nàng suy nghĩ muốn nói ra miệng điều gì đó thì hắn lại vội đi ra ngoài; khi trở về thì hắn lại biến thành một thị vệ bình thường. Thời gian chăm sóc Phương Mặc chiếm đa số, cũng có vài thị nữ lại đây dùng vài việc vặt vãi dời đi sự chú ý của nàng.

Không biết qua mấy ngày, rốt cuộc Mục Tiểu Văn cười lạnh mở miệng:

oàng thượng, ngài còn muốn trốn bao lâu?

Đặt chân vào doanh ngũ uống rượu, ven đường đi bị hắc y nhân hành thích, sau đó suốt đoạn đường bị theo dõi, bây giờ là cướp đi Phương Mặc. Nàng đã sớm phát giác ra rồi! Từ khi nào tâm tư thận trọng, cẩn mật của hoàng thượng lại lộ ra quá nhiều sơ hở như vậy?

Tất cả thị nữ, gã sai vặt, kể cả Hường Mị và đứa nhỏ nhanh chóng lui ra ngoài, bên trong chỉ còn Mục Tiểu Văn ngồi bên người Phương Mặc, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía thị vệ cổ quái kia.

Thị vệ đi tới, bóc chiếc mặt nạ tinh xảo trên mặt, thanh âm có chút không yên:

- Tiểu...Mục công tử.

Lâu rồi không gặp, hẳn rõ ràng gây đi trông thấy. Vì ảnh hưởng của chuyện lần trước nên lần này hẳn không dám gọi nàng là “Tiểu Văn”, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, đôi mắt sâu thẳm nổi lên sự thâm tình an tĩnh, ánh mắt có chút chờ mong mà nhìn Mục Tiểu Văn.

Nếu là người khác hẳn đã rất đặc ý nhưng với nàng thì điều này hoàn toàn ngoài dự đoán, nàng không biết phòng ngự ánh mắt nhìn mình này, nàng hoảng hốt cảm giác được rằng...hắn thật sự rất yêu mình. Một kẻ lạnh lùng một khi nhiệt tình đối với ai đó thì rất là hấp dẫn người ta, huống chi chính nàng cũng từng thương tổn hắn, nhưng hắn lại không để ý tới dù chỉ một chút.

Đột nhiên, Mục Tiểu Văn cảm giác trái tim mình nảy lên một cái.

- Tham kiến hoàng thượng! - Mục Tiểu Văn thở dài một hơi rồi khuất thân hành lễ.

Đối với ánh mắt khiêm cung này của nàng, Lý Vân Thượng vừa tức giận vừa thất vọng. Miệng nhấp, tay vươn nhưng rồi lại buông xuống.

- Vi tiểu đường không có việc gì, người của nàng cũng không có chuyện gì.

- Ừm! - Hai ngày rồi tìm thấy ca ca, lại được gặp Phương Mặc, chuyện Vi tiểu đường có tổn hại hay không trở nên không còn quan trọng.

- Sau này Phương Mặc cũng sẽ không c

- Ủm!

Mục Tiểu Văn quay mặt đi không nói chuyện, Lý Vân Thượng như nhìn không được, ánh mắt đối diện thẳng tiến vào mắt nàng:

- Nàng không hỏi ta xem có chuyện gì không ư?

- Long thể của Hoàng thượng có được an khang?- Như có lệ, Mục Tiểu Văn lập tức mở miệng.

Lý Vân Thượng buông lỏng hai nắm tay siết chặt bên hông, trong giọng nói lộ ra một chút âm lãnh:

- Mục Tiểu Văn, hôm nay ở nơi này đều là người của trẫm. Nếu trẫm muốn Phương Mặc chết thì Phương Mặc tuyệt đối không thể sống qua ngày mai!

- Hoàng thượng từng nói rằng vĩnh viễn sẽ không cho tiểu dân trở về, nhưng hôm nay lại tìm tới đây...Mục Tiểu Văn thở dài một tiếng, hình như có chút uể oải.

- Trẫm chỉ nói không cho nàng trở về chứ chưa nói trẫm không đến.

- Hoàng thượng còn nói chỉ cần tiểu dân đâm ngài một kiếm thì hoàng thượng sẽ hận tiểu dân..

Trẫm có nói vậy, nếu nàng đâm chết trẫm thì nói không chừng trẫm sẽ có một tia hận ý đối với nàng. Bây giờ trẫm vẫn còn rất tốt!

Lý Vân Thượng đột nhiên trở nên quật cường cùng vô lại, còn giật mình trong thoáng chốc, không nhìn được cảm giác buồn cười. Trước thái độ kiên cường, bảo thủ, gắt gao của Lý Vân Thượng, nàng định cười một trận cho đã nhưng lại lắc đầu.

Loại tình huống này...Chỉ cần là một người có chút hiểu biết thì đã nhận ra được rồi! Lý Vân Thượng nói những điều trước kia thậm chí nghĩ cũng nghĩ không ra, nàng cũng làm cái vẻ tưởng tượng không nổi chuyện thương tổn của hân. Sau khi đâm một kiếm kia, kỳ thực oán khí trong lòng nàng giảm đi rất nhiều, ngược lại có chút áy náy khó hiểu. Nhưng khi nhìn thấy hân, tâm tư nàng trở nên trầm trọng, cảm giác vừa bối rối vừa bất lực; nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt bị thương của hân rồi lại nhìn không được mà oán hận hân, thương tổn hân. Những cảm xúc hỗn loạn này...thật tình không hiểu n

- Hoàng thượng, làm thế nào thì ngài mới từ bỏ ý định giết Phương Mặc? Không phải ngài đã cứu y ra sao? Nếu không phải ngài dùng cái gì đó trao đổi với Hưởng Mị thì với tính tình của Hưởng Mị, nói không chừng sớm vì chuyện chúng ta đột ngột xông tới đã giận dữ mà giết Phương Mặc rồi!

- Nhưng hân phải rời khỏi nàng!

- Là ta muốn đi theo y! - Mục Tiểu Văn chăm chú nói.

Trên mặt Lý Vân Thượng lại hiện lên cái vẻ bất lực, tuyệt vọng. Hân rút kiếm, chuyển hướng tới Phương Mặc:

- Nếu vậy trẫm giết hân!

- Hoàng thượng, ngài sẽ không làm, chuyện lỗi lầm làm cho người ta tan nát cõi lòng này, hoàng thượng sẽ không tái phạm lần thứ hai. - Mục Tiểu Văn lắc đầu.

Mũi kiếm trên tay Lý Vân Thượng run run, ánh mắt giằng co với Mục Tiểu Văn đứng xa xa.

- Lý công tử! - một gã sai vặt xông vào, hoảng hốt xô cửa giống như có chuyện lớn xảy ra. Thế cục cứng ngắc bị đánh vỡ, Lý Vân Thượng còn chưa kịp phản ứng thì thân thể bị người va chạm mạnh, không kịp né tránh và mũi kiếm liền đâm thẳng tới trước.

Mũi kiếm nhắm ngay chính Phương Mặc nhưng lại cấp phập vào trong ngực Mục Tiểu Văn.

Nàng cách Phương Mặc một khoảng gần, không kịp suy nghĩ gì liền lao người sang bên thay Phương Mặc cản một đường kiếm.

Trong nháy mắt, mặt Lý Vân Thượng trở nên trắng bệch.

Nguyên nhân gây ra chuyện nghiêm trọng này là gã sai vặt ngã sấp xuống nền nhà, chuyện lớn định bấm báo đã không còn quan trọng nữa. Hắn định xoay người chạy trốn rồi lại xụi lơ trên mặt đất, nghe thấy tiếng thị vệ chạy ào vào, hắn liền ngất xỉu. Những người khác khi đi tới cũng trợn mắt há hốc mồm.

Mục Tiểu Văn cứng ngắc cúi đầu nhìn máu trước ngực mình, vài giây thoáng qua giống như khi nàng nhảy xuống vực núi lâm vào bóng tối, đau đớn chưa tràn ra, ngược lại cảm giác có chút rất yêu quý tính mạng, nàng không muốn biến mình thành một đại anh hùng, càng không phải vì một kiếm của Lý Vân Thượng mà làm như vậy. Chuyện biến hoá quá nhanh, vĩnh viễn không thể biết được giây tiếp theo sẽ phát sinh ra cái gì.

Đôi môi Lý Vân Thượng run bần bật, trong mắt ánh lên sự khó tin cùng đau xót:

- Nàng vì Phương Mặc lại...có thể làm như thế này sao?

Ý thức của Mục Tiểu Văn vẫn chưa hoàn toàn bình thường, thân thể có chút như nhũn ra mà tựa vào người Phương Mặc, nói không ra lời.

Sắc mặt Lý Vân Thượng trắng bệch, hoàn toàn không giống với khí phách của một vị quân vương:

- Vì rời khỏi ta mà rút kiếm, vì cứu hắn mà ngăn cản kiếm. Đây là sự khác nhau giữa ta và hắn sao?

Có lẽ vì thần kinh của nàng vốn chậm chạp nên Mục Tiểu Văn vẫn cảm giác mơ hồ rất buồn cười, trong đầu thoáng qua tự giễu, kiếm cũng bị đâm rồi, kinh nghiệm của nàng đúng là phong phú quá. Mà dù sao có Hưởng Mị ở đây thì nàng sẽ không chết, chỉ đau đớn một chút, quan tâm làm cái gì? Chỉ là...thật sự...rất đau. Rốt cuộc đau đớn cũng như thủy triều dâng lên ồ ạt, cảm giác máu chảy ra thực rõ ràng, sự sợ hãi bắt đầu chiếm cứ toàn bộ trí não nàng.

Cứu ta, ta không muốn chết! Trong tầm mắt mơ hồ nàng vẫn nhìn thấy những bóng người đứng đó trợn mắt há miệng. Sau khi thắm thì một câu như vậy trong lòng Mục Tiểu Văn liền lâm vào bóng tối mịt mù.

109. Q.1 - Chương 110

Trong cơn hôn mê, Mục Tiểu Văn vẫn cảm giác được có một ánh mắt nóng cháy rơi xuống người mình, không cần mở mắt cũng biết đó là Lý Vân Thượng. Vì vậy, ngay khi có chút ý thức thanh tỉnh thì nàng lại ép mình chìm vào cơn mê, tránh né mở hỗn độn bên ngoài; nàng chỉ muốn lẳng lặng ngủ quên trong bóng tối ấm áp này, không cần phải mở mắt đối diện với sự thật.

Bị một người đứng trên đỉnh của quyền thế yêu đúng là vừa hư vinh lại vừa ấm áp; hơn nữa còn đạt được mục đích khi xuyên qua. Đối với cái tình yêu của mấy nữ sinh mà nói thì đây đã được coi là công thành danh toại rồi. Chỉ là, yêu quá mức thảm thiết, nàng chấp nhận không nổi. Đối mặt với vẻ mặt nóng bỏng của Lý Vân Thượng, né tránh cũng không kịp chứ nói gì có thời gian mà đi phân tích tâm tư chính mình?

Không có cách nào giải quyết mọi chuyện, vậy thì cứ trốn tránh đi. Tuy như vậy rất lằng nhằng nhưng chung quy so với sự khó chịu lại còn tốt hơn.

Tuy nói nàng lớn lên ở thời hiện đại nhưng đối với chuyện tình cảm thì cũng không phải vì hơn chút tri thức đối với người ở thời này mà biện giải biến mình thành một cao nhân được. Trải qua việc này, Mục Tiểu Văn cũng không chịu nổi, thôi thì nhờ cơ hội thoải mái này mà nàng không muốn tỉnh lại nữa.

Đã hai ngày rồi, Lý Vân Thượng từ khiếp sợ lúc ban đầu cho tới bây giờ đã bụi bặm đi nhiều, mới chỉ có hai ngày ngắn ngủn mà hai hốc mắt hắn hằn rõ. Ngồi bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Mục Tiểu Văn, thanh âm có chút tức giận nhưng lại khàn khàn nhiều hơn:

- Vì sao nàng còn không chịu tỉnh?

Hai ngày qua Hưởng Mị đã lĩnh giáo qua sự hỉ nộ vô thường của hoàng thượng, cái vẻ mặt “không sao cả” trước sau như một cũng bắt đầu trở nên dè chừng, lão cẩn thận trả lời:

- Nàng đã qua nguy hiểm, theo lý thuyết thì đã tỉnh dậy...

- Nếu vậy vì sao vẫn không tỉnh? – giọng nói của Lý Vân Thượng không lớn nhưng cứ giống như Tu La từ địa ngục vang lên.

- Cái này... – Hướng Mị khó khăn nuốt nuốt nước miếng.

- Lui ra!

Hướng Mị le lưỡi, chuồn mắt.

Lý Vân Thượng im lặng ngồi đó một hồi, di chuyển cách Mục Tiểu Văn ngày càng gần, người hơi cúi xuống để lại trên trán nàng một nụ hôn. Sau đó hắn đứng thẳng lên, cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng.

- ... Nàng là hoàng hậu của ta, sao nàng có thể bỏ ta lại một mình chứ? ... Vì rời xa ta mà nàng có thể làm tới mức này ư? ... Sao ta không nở buông tay nàng ra, có phải là ta trúng bùa ma rồi không?

Lý Vân Thượng thì thảo tự hỏi, bởi vì gầy yếu, bóng lưng thoát nhìn lại trở thành một khoảng không trống rỗng khiến cho người ta khó chịu. Đã qua hai ngày rồi, Mục Tiểu Văn vẫn chưa tỉnh lại. Cho dù biết nàng không còn nguy hiểm nhưng lòng hắn vẫn đau đớn, Ngay cả bản thân hắn cũng không biết được rằng, sẽ có một ngày mình lại yêu thương một nữ tử.

Nhưng chỉ có nữ tử này, lần nữa đẩy hắn ra xa.

Đầu tiên là bỏ qua gần một năm tâm huyết, bây giờ lại không thương tiếc thương tổn chính mình. Nàng là cố ý muốn làm hắn khó chịu, cố ý nói cho hắn biết quyết tâm của nàng sao? Khi kiểm soát vào ngực nàng, có một sự đứt khoát ánh lên trong mắt nàng, nàng tưởng hắn không nhìn thấy sao?

Lý Vân Thượng siết chặt miếng ngọc hình người trong tay mình. Bóp chặt hai ngày, lòng bàn tay đã xuất hiện vết máu. Trong mơ hồ, hắn có một quyết định, nhưng quyết định này mỗi khi nghĩ tới thì trong lòng đau đớn tới mức hít thở không thông. Song qua một hồi lâu, hắn cứ như người nhận mệnh, thở dài. Bàn tay vươn ra khẽ xoa xoa gương mặt Mục Tiểu Văn, trong mắt vì không đành, không muốn mà nhiễm một tầng sương mù.

Lý Vân Thượng đứng dậy, đi tới ngoài cửa, trong cảnh trời đầy tuyết trắng, bóng lưng hắn trở nên cô hàn liêu tiếu.

- Hoàng thượng, Thôi đại nhân đã đến! – một thị vệ chạy tới bẩm báo.

Lý Vân Thượng gật đầu, nhìn xa thấy trong mưa tuyết có bóng một người một ngựa càng ngày càng gần. Thôi Minh Vũ xuống ngựa, dáng người cấp bách hoàn toàn không còn bộ dáng phiêu dật đi tới trước mặt Lý Vân Thượng rồi bỗng nhiên đi lướt qua bước vào trong phòng.

Không biết qua bao lâu, Thôi Minh Vũ đi ra, tới trước mặt Lý Vân Thượng, thần sắc có chút phức tạp:

- Ta thả nàng đi nhưng thật sự là sai lầm rồi!

Mãi một lúc lâu sau Lý Vân Thượng mới khàn khàn mở miệng:

- Ta cũng không phải là một inh!

Thôi Minh Vũ đi tới gần, nghiêng đầu nhìn về phía Lý Vân Thượng. Khuôn mặt Lý Vân Thượng vẫn thanh tú giống như một thiếu niên, hai cánh tay buông thõng, bộ dáng ưu thương, bất lực, ánh mắt nhìn về phía xa xa, thực sự có sức hấp dẫn trí mạng. Vì tiêu tụy mà khuôn mặt có điểm tối x, ngược lại làm cho hắn càng gây thêm nhiều cảm tình với người bên cạnh – đây là những lời bình luận mà trước kia nữ tử thường nói về hắn.

Thôi Minh Vũ vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nhất cử nhất động đều quá quen thuộc. Cử chỉ của hắn thông dong, huy tay áo sinh gió, trên mặt lúc nào cũng như có như không ý cười câu hồn đoạt phách của con người; rất ít khi hắn để cho nữ tử lại gần người hắn, kinh thành này có bao nhiêu cô nương mê mẩn vì điều đó. Một cái nhàn mày, một nụ cười mỉm nhưng ẩn chứa biết bao âm mưu, đem hết thấy mọi thứ nắm vững trong tay, đủ mọi phong thái đủ làm cho người ta trầm mê không thôi. Thế mà hôm nay trông hắn không có lấy nửa phần thần thái, không hề giống với bộ dạng nam tử lâm vào chuyện lưu luyến si mê điên cuồng mà chỉ gọi là kinh tâm.

Thôi Minh Vũ chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi chậm rãi này, chỉ là hắn đã nghĩ sai rồi; hắn nghĩ sai về Lý Vân Thượng và cũng sai về Mục Tiểu Văn. Cuối cùng, ngay cả chính mình cũng không đoán ra nổi. Có lẽ đúng như lời Mục Tiểu Văn nói, hắn quá mức tự phụ, tự cho là mình đúng tất cả.

- Bây giờ nên làm thế nào?

Những lời này như một câu hỏi lại như một tiếng thở dài. Hai người im lặng đứng một hồi lâu song vẫn không một ai trả lời.

Một ngày lại trôi qua, Lý Vân Thượng nhìn Phương Mặc đang ngâm mình trong thùng được an tường ngủ rồi lại quay qua nhìn thần thái Mục Tiểu Văn tương tự, hắn chỉ cảm thấy ngực nhói lên đau đớn vô cùng. Gọi Hường Mị tới, mí mắt buông xuống, thanh âm khàn khàn:

- Có một loại được gọi là Ngự thương, có thể xóa trí nhớ, nghe nói người có.

- Hoàng thượng muốn đem hận ý trong lòng tiểu nha đầu này xóa đi để khiến nàng một lần nữa yêu thương hoàng thượng? – Hường Mị bình tĩnh nói. Người bên ngoài dễ dàng nhìn thấy được rằng, vị hoàng đế này thật sự có vài phần đáng thương. Lý Vân Thượng không khỏi cười khổ, mí mắt lại buông xuống không thiết bày ra cái bộ dáng phòng ngự sâu khố làm cho thị nữ bên cạnh tránh không khỏi thất thần. Đáng tiếc, nếu sớm muốn mê hoặc người ta thì đã không để ỉn bị quay vòng vòng.

- Trẫm có ý nghĩ này! – hôm nay hắn không muốn dấu giếm nữa.

- Lòng người rất khó để nắm giữ, cố ý xóa đi hận ý hiển nhiên là không được, chỉ có thể khiến cho nàng đem hận ý và chuyện xưa quên đi toàn bộ.

- Trẫm biết.

- Có nghĩa là làm cho nàng quên đi cả hoàng thượng?

Ngực Lý Vân Thượng lại nhói lên, hồi lâu mới gật đầu.

- Nhưng cũng không cần đem toàn bộ trí nhớ xóa đi, với bản lãnh của lão phu, tiến hành cẩn thận thì có thể xóa đi một phần ký ức.

Nghe thấy những lời này, Lý Vân Thượng ngẩng đầu khó tin nhìn lão, trong lòng như có ánh sáng thấu tiến vào:

- Có thật không?

- Lão phu chưa từng nói đùa!

Nếu vậy thì đem phần ký ức từ sau khi rơi xuống vực núi xóa đi, chỉ để lại khoảng thời gian nàng si mê yêu thương hắn. Bất công với Phương Mặc cũng được, hắn thật sự không thể nào kiềm chế được cái ý muốn muốn trở về thời điểm đó. Chỉ là, thoáng suy nghĩ một chút, những khó khăn nan giải lại hiện ra nhưng hắn sẽ bồi thường tất cả những khổ sở trong quá khứ.

- Nhưng mà.. – Hường Mị lại chậm rãi mở miệng. – Với thể chất hiện tại của tiểu nha đầu, chịu một lần hạ được thì thân thể sẽ hao tổn rất lớn, nếu tiếp tục tiến hành thì chỉ sợ chống đỡ không mấy năm. Nhưng lão phu thấy vậy cũng đủ rồi, sủng ái được mấy năm, tới lúc đó hoàng thượng có thể đổi lại người mới. Hoàng thượng, ngài xem...

- Đủ rồi! – Lý Vân Thượng lung lay muốn ngã, sắc mặt trắng bệch. Hy vọng còn chưa kịp khuếch tán thì đã vỡ cánh biến mất, chỉ để lại cho người ta một mớ ảo ảnh choáng váng. Đúng vậy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ?

Hường Mị cũng không nói tiếp, xem ra tình cảm của hoàng thượng đối với tiểu nha đầu này hơn nhiều so với tưởng tượng của lão. Chỉ là, sự sủng ái của một đế vương có mấy ai trụ được lâu dài, chỉ bằng để cho tiểu nha đầu theo Phương Mặc đi!

- Nếu vậy lão phu lui xuống trước, hoàng thượng cứ từ từ suy xét. – Hường Mị xoay người lui ra, nghĩ tới cái gì đó lại quay đầu. – Tiểu tử Phương Mặc kia mặc dù không thể mở mắt nhưng mọi chuyện chung quanh hắn đều biết rõ.

Lý Vân Thượng giật mình trong chốc lát, Hướng Mị đã đi ra ngoài. Lại một nụ cười khổ rộ Lý Vân Thượng đi tới bên người Phương Mặc, thì ra bộ dáng im lặng của hắn cũng biết được hết mọi chuyện rồi sao?

Vô thanh vô tức, thờ ơ lạnh nhạt, xa xa so với hắn càng lợi hại hơn.

- Phương Mặc, trầm nộ người! – trong đầu có vô vàn câu nói nhưng cuối cùng chỉ nói được mỗi một lời như vậy.

Phương Mặc vẫn nhắm mắt không nói gì.

Lý Vân Thượng đi vào phòng trong, ngồi ở bên giường, cầm tay Mục Tiểu Văn, dường như hắn nhìn nàng mãi vẫn không đủ.

- Ta không muốn làm nàng bị thương. Nếu như nàng không muốn ta ở gần thì ta sẽ cách xa xa nàng ra.

Lý Vân Thượng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Mục Tiểu Văn, cũng chỉ có lúc này thì hắn mới không kiêng nể gì mà đến gần nàng.

- Ta muốn nhìn thấy nàng cười, muốn nhìn nàng len lén mà tròng mắt với ta, muốn nhìn nàng vì tức giận mà cãi cọ với ta... chứ không muốn thấy bộ dáng khép mắt thở dài của nàng.

- Ta sai rồi. Tới lúc có được hết thấy nhưng lại cảm giác được sự vắng vẻ, ta đã nghĩ tới nàng. Ta muốn nàng ở bên cạnh ta nhưng ta đã sai lầm rồi. Nàng là một người không chịu bức ép, càng buộc chặt nàng thì nàng lại càng rời xa, càng cố gắng dứt bỏ ta... Cho nên, ta quyết định buông tay.

- Một đêm ngồi chờ nàng tỉnh dậy, ta đã nghĩ đến một biện pháp tốt nhất, đó chính là đem tất cả ký ức xóa đi. Trên đời này có một loại dược gọi là Ngự thượng hoàn, nếu ăn nó cộng thêm việc thi triển công lực thì có thể đem trí nhớ xóa đi. Hôm nay ta đã có được hết thấy, phụ hoàng mẫu hậu không hận ta, hoàng huynh cũng tha thứ cho ta, nghĩ đi nghĩ lại thì căn nguyên của tất cả thống khổ đều là nàng. Cho nên, ta quyết định phần ký ức quen biết với nàng tiêu trừ đi.

- Nhưng vì phụ thân nàng và Phương Mặc vẫn tồn tại nên không thể nào xóa hết trí nhớ được.. bởi vậy ra chỉ đem đoạn trí nhớ lúc nàng ở tửu lâu, khoảng thời gian trước và sau khi nàng nhảy vực xóa bỏ.

Lý Vân Thượng vừa nhẹ giọng vừa nói, vừa chăm chú ngẫm nghĩ xem mình đang cực cái gì, loại ngẫm nghĩ này thật sự là hành hạ người. Để có một quyết định như vậy không dễ dàng chút nào, hơn nữa không phải muốn là được; nhưng cũng như cảm giác tê dại khi đao kiếm chém và trước thì sẽ đau đớn nhưng sau này sẽ quên hết thấy.

Cầm bàn tay gầy gò của Mục Tiểu Văn, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, nghĩ tới chuyện nàng vì mình mà bị thương, nghĩ tới sự kháng cự của nàng đối với mình, trong lòng hắn lại đau đớn không thể nào kiềm chế nổi.

Nếu cứ tiếp tục như thế này thì tình hình chỉ thêm tệ hại, chi bằng buông tay.

- Nhưng mà nàng yên tâm, phụ thân của nàng đã quy ẩn, nàng lại ở bên cạnh Phương Mặc, nên ta cũng không còn lý do gì để căm ghét nàng cả. Ta vẫn là một người bằng hữu của Phương Mặc, Phương Mặc lại là công thần, ta sẽ đem những món nợ đối với hắn trả lại hết. Các người có sự bảo hộ của ta thì cả đời không cần phải lo lắng. Như vậy.. nàng đã hài lòng chưa?

Lưu luyến nhìn thêm một hồi, rút cuộc Lý Vân Thượng đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài. Đợi tới khi cánh cửa khép lại thì đôi mắt không thể tin nổi của Mục Tiểu Văn mở trừng ra.

Gượng đứng dậy, một thị nữ đẩy cửa đi vào thấy vậy lập tức đỡ lấy nàng:

- Mục công tử, vết thương của người mới khỏi, không thể lộn xộn được. – vừa nói nàng ta vừa định chạy ra ngoài, xem bộ dáng chắc là muốn đi báo cho những người khác.

- Trước tiên giúp ta thay quần áo đã! – Mục Tiểu Văn ngăn cản nàng, nói. Nàng phải đi thăm Phương Mặc.

Thị nữ theo lời. Mục Tiểu Văn vẫn một thân nam trang cho tiện lợi. Trầm mặc để cho thị nữ giúp mình chuẩn bị xong hết, Mục Tiểu Văn có chút phức tạp mà mở miệng:

- Hoàng thượng.. không ngủ sao?

- Bẩm công tử, hoàng thượng một mực bên cạnh công tử, một đêm không ngủ rồi.

- Ồ!

Mục Tiểu Văn không nói chuyện nữa, nàng bước ra cửa rồi đi tới căn phòng bên cạnh. Tiểu đồng còn đang bận bịu trông thùng được, Hướng Mị ngồi tựa vào ghế giống như là mệt mỏi vô cùng. Thấy nàng tới, tiểu đồng chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mặt lập tức đỏ au rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc.

Thị vệ ở cửa sau nên không gặp Lý Vân Thượng. Mục Tiểu Văn đi tới c phát hiện hắn đứng ở xa xa trong trời tuyết, giống như đang nhìn tới một nơi xa xăm nào đó. Tuyết hầy còn rơi nhưng rất nhẹ. Mục Tiểu Văn chăm chú nhìn bóng lưng hắn một hồi lâu rồi lại quay đi.

Bước tới bên người tiểu đồng, nàng do dự mở miệng hỏi:

- Ngự thương hoàn là thuốc gì?

Tiểu đồng chưa mở miệng thì Hướng Mị bên cạnh dường như đã tỉnh dậy, thanh âm vang lên:

- Là một loại dược không tốt với thân thể, nếu ăn vào sẽ làm giảm tuổi thọ! – nói xong, lão lại tiếp tục ngửa đầu ngủ.

Thân thể Mục Tiểu Văn khẽ run lên, nàng định nói cái gì đó nhưng cuối cùng không hề mở miệng.

Chuyện này... có thể chấm dứt sao? Tuy là một biện pháp tốt nhưng luôn luôn có chút gì đó không đúng..

Nàng ngồi xuống bên cạnh thùng được nhìn Phương Mặc; vừa thấy Lý Vân Thượng sải bước đi vào, trên mặt vốn là chống cự không nổi sự kinh hãi. Khi hắn bước tới gần nàng muốn ôm ấp thì bị ánh mắt đề phòng của Mục Tiểu Văn nhìn thoáng qua, ánh sáng trong mắt cũng phai nhạt biến mất.

Hắn thu tay lại, trên mặt bày ra một nụ cười ức chế vui sướng:

- Nàng tỉnh rồi!

- Ừm!

- Nàng... sau nàng đừng làm ta sợ như vậy nữa!

- Không có việc gì, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi mà. – nghĩ tới cái gì đó, Mục Tiểu Văn bổ sung thêm.
- Chúng ta huề nhau.

Lý Vân Thượng trầm mặc, không nói tiếp.

- Nay, tiểu tử Phương Mặc kia hình như đang tỉnh dậy rồi! – đột nhiên Hướng Mị ở bên cạnh nói chen vào.

Thân thể Mục Tiểu Văn run lên, vội vàng quay đầu nhìn Phương Mặc. Nàng vốn ngồi bên cạnh Phương Mặc, nhìn chăm chăm Phương Mặc, một biến hóa nhỏ nhất cũng không buông tha. Nhưng mà Phương Mặc vẫn an tường tựa vào thùng được ngủ, tư thái vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Hy vọng nóng bỏng đã giảm bớt đi, bây giờ Mục Tiểu Văn đã kiên nhẫn hơn rất nhiều, mấy ngày hôm nay nàng đã chuẩn bị tâm lý cho việc chết rồi. Bởi vậy, sau khi biết Hướng Mị trêu mình, nàng chỉ trờng mắt liếc lão một cái.

Hướng Mị vẫn không sợ nàng, ngược lại liếc Lý Vân Thượng một cái, rụt cổ lại:

- Đúng mà! Tiểu tử kia vốn đã vượt qua cửa ải nguy hiểm, tới nay vẫn bất tỉnh chẳng lẽ muốn tiếp tục ngâm mình trong thùng được tỉnh dưỡng sao?

Mục Tiểu Văn thản nhiên nhìn lão một cái, tiếp tục quay lại ngồi chỗ cũ.

- Tiểu Văn!

-

- Tiểu Văn! – thanh âm như từ trời không vọng lại.

Rốt cuộc Mục Tiểu Văn cũng quyết định quay đầu lại, khoảng cách gần như vậy, thoáng cái đã chống lại ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Phương Mặc. Nàng như bị lọt hẳn vào tròng mắt thâm sâu tựa hồ có thể đem người ta hút vào trong, bỗng nhiên người thần ra không có phản ứng.

Phương Mặc tỉnh dậy, như yêu thú ngủ say ngàn năm thức giấc. Ngay lúc Mục Tiểu Văn còn chưa chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, cứ thế chạm vào cái bộ dáng ngốc nghếch không chút phòng ngự của nàng. Mái tóc dài ướt sũng của hắn đọng ở hai bên, hắn không đứng lên chỉ vươn tay ra, đem Mục Tiểu Văn trước mặt ôm chặt, cầm giữ vào trong lòng.

- Tiểu Văn! – hắn nhẹ giọng gọi.

Mục Tiểu Văn vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

- Một năm không thấy nàng, nàng gầy quá! – Phương Mặc nói tiếp.

Mục Tiểu Văn vẫn im lặng, không hề nói nửa chữ.

- Nàng có nhớ ta không?

Rốt cuộc Mục Tiểu Văn cũng bật khóc “Oa” một tiếng, cảm giác hạnh phúc lớn lao này làm cho nàng đầu vác mắt hoa. Cuối cùng thì Phương Mặc cũng tỉnh lại rồi, một năm trời cách biệt, rốt cuộc cũng có thể gặp lại nhau, tưởng tượng không biết bao nhiêu lần nhưng hiện thực giống như đang nằm mơ khiến cho người ta khó tin nổi.

- Ta nhớ chàng!

- Ta biết.

- Ta thật sự rất nhớ chàng!

- Ta biết!

... ..

Không biết qua bao lâu, ngay cả những thị nữ, gã sai vặt đang bề bộn cũng vây quanh lại đây, ban đầu có chút giật mình rồi cũng bị lây cái không khí vui mừng từ Mục Tiểu Văn phát ra, một bên dẫn theo chút ý cười, một bên trợn mắt nhìn tới Phương Mặc. Tiểu đồng dường như chưa kịp thích ứng được, người này đã hơn một năm không thấy động đậy cuối cùng cũng đã tỉnh lại nên có điểm không quen lắm. Chỉ có mình Hướng Mị là vẫn làm cái bộ dáng miễn cưỡng.

Phương Mặc ôm chặt Mục Tiểu Văn vào lòng, xuyên qua nàng nhìn tới thần sắc phức tạp của Lý Văn Thượng, mỉm cười:

- Hoàng thượng!

Hướng Mị nói không sai, mặc dù hắn không mở mắt nhưng không biết tự lúc nào đã khôi phục được tri giác. Thứ đầu tiên ập vào trong óc hắn chính là một màn mình và Mục Tiểu Văn bị dồn tới vách núi, tiếp đó là trúng một mũi tên. Nghĩ đến chuyện Mục Tiểu Văn không biết có phải bị bắt trở về, lòng hắn nóng như lửa đốt. Thân không thể di chuyển, miệng không thể nói, chỉ có thể thông qua việc Hướng Mị và tiểu đồng nói chuyện với nhau hoặc khi không có người thì tiểu đồng cứ lăm bằm một mình nên hắn mới biết được chút tin tức bên ngoài.

Biết tân hoàng chiến tích vang dội, biết ngôi vị hoàng hậu vẫn bỏ trống, biết Mục Tiểu Văn chưa bị bắt lại. Sau đó còn bị Khởi Chi Điều truy theo hành tung, từ những lời lẩm bằm oán giận của Hướng Mị, cuối cùng hắn cũng biết được chút tin tức về Mục Tiểu Văn.

Hướng Mị biết cũng không nhiều, chỉ biết là có người đuổi theo mà làm thế nào cũng không thoát khỏi. Nhưng dù sao Hướng Mị cũng có chút bản lĩnh, tra ra người kia tên là Khởi Chi Điều, người mới của Vi tiểu đường nổi tiếng khắp thành Thiên Lạc, đồng thời trở thành thiếp thân thị vệ của Mặc phu nhân. Mặc phu nhân, hoa hoa công tử, Tam vi tiểu, lúc Hướng Mị cầu nhậu nói ra những cái tên này thì não bộ Phương Mặc như có cái gì đó nổ tung ông ông tác thường. Không sai, đó chính là Tiểu Văn. Tiểu Văn không chết, nàng đang chờ hắn!

Nghĩ muốn đi tìm nàng thế nhưng đầu óc thì thanh tỉnh còn tứ chi không có lấy chút tri giác, ngay cả việc nhỏ nhất là mở mắt cũng không làm được. Hắn cố nhắm nhin chờ cho cơ thể mình hồi phục, mãi đến hôm nay tân hoàng xuất hiện – cũng chính là nhị hoàng tử ngày xưa. Hắn đã biết được tâm tư của hoàng thượng đối với Mục Tiểu Văn, sau đó hắn cũng nghe được rất rõ ràng cuộc nói chuyện giữa Mục Tiểu Văn và hoàng thượng. Khi Mục Tiểu Văn bị đâm trúng một kiếm, hắn cảm giác như mũi kiếm đó đâm vào trái tim mình. Mỗi một tiếng nói, cử động của hoàng thượng hắn đều ghi tạc vào lòng.

Kỳ thực ngay từ ban đầu hắn đã có dự cảm, chỉ là không nghĩ tới hoàng thượng lại si như vậy. Nhưng bất luận có thể nào thì hắn cũng sẽ không buông tay.

Bên môi Phương Mặc nổi lên ý cười như có như không, đem Mục Tiểu Văn ôm chặt vào ngực, cho dù nàng vẫn khóc lóc trong bờ ngực trần trụi của hắn rất mất hình tượng. Bên cạnh có nhiều người xem như vậy nhưng hắn càng không ngại, càng xem thì càng sáng tỏ Mục Tiểu Văn là của ai, càng nhiều người xem càng tốt.

Sau một hồi lâu, rốt cuộc mọi người cũng đỏ mặt mà tán đi. Lý Vân Thượng giữ sắc mặt trắng bệch bước ra ngoài, trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Mục Tiểu Văn và Phương Mặc.

Mục Tiểu Văn khóc đủ, ngẩng đầu lên, hai mắt hồng hồng mơ màng nhìn chăm chú một hồi, nghĩ tới cái gì đó, giọng điệu như làm nũng mà báo cái chuyện vui:

- Phương Mặc, chúng ta có nhà rồi!
- Tên là Tam vi tiểu có phải không? – Phương Mặc khẽ mỉm cười.
- Sao chàng lại biết? – Mục Tiểu Văn kinh ngạc không thôi.
- Còn nhiều thời gian, sau này chúng ta từ từ nói. – Phương Mặc xoa xoa đầu an ủi nàng.

Vậy cũng được. Lần này gặp nhau quyết không bao giờ xa rời nữa. Kích động trôi qua, tâm lý Mục Tiểu Văn bây giờ vốn tràn đầy thỏa mãn, sau này dù có chuyện gì thì đều có Phương Mặc cùng nhau đối mặt. Nghĩ vậy, cảm giác cũng trở nên thoải mái và hân hoan.

- Vậy chàng mau ra đây đi, ngủ một năm rồi, chắc chàng rất muốn nhìn thế giới bên ngoài. Sau này chàng ở đâu, ta sẽ theo tới đó. – Mục Tiểu Văn lui ra sau từng bước, ôn nhu nhìn Phương Mặc.

Đột nhiên trên mặt Phương Mặc đỏ ửng một tầng, quay vội mặt qua chỗ khác:

- Trên người ta không có gì cả!

Mục Tiểu Văn giật mình vài giây rồi cũng hiểu được. Nhớ lại lúc này cứ ôm người Phương Mặc trần trụi như vậy, bất giác khuôn mặt nàng cũng đỏ bừng lên. Khi không tỉnh là một chuyện nhưng khi tỉnh rồi lại là chuyện khác. Một năm trước cho dù hai người có chút thân mật nhưng cũng không thân mật tới mức lâm vào tình trạng lỏa lồ như thế này. Một năm sau nhìn thấy nhau, nàng cứ lẩn khóc trong ngực đối phương, cảm giác lạ lẫm nhưng ngưỡng ngùng lại càng lợi hại hơn.

Mục Tiểu Văn vội vàng xoay người sang chỗ khác, động tác cứng ngắc định rời đi thì liền bị Phương Mặc kéo ngược trở lại.

Da thịt chạm vào nhau, nhiệt độ dường như tăng lên nhanh chóng. Phương Mặc rướn thẳng người ngồi trong thùng đượcội vàng kéo Mục Tiểu Văn xoay người lại, một lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng, thanh âm vốn khàn khàn ôn nhu:

- Tiểu Văn, ta nhớ nàng!

Thân thể Mục Tiểu Văn run lên, nước mắt lại một lần nữa tràn mi. Nàng vươn tay tới, ôm chặt lấy Phương Mặc.

Lý Vân Thượng tuy đi ra ngoài nhưng vẫn chưa đi xa mà đứng lặng im ở cửa, thân thể bất giác run lên. Hắn đứng đó một hồi lâu rồi mới chậm rãi rời đi.

Sự tỉnh giấc của Phương Mặc tựa hồ là một đường phân giới rạch ròi, mọi lo lắng của quá khứ bị ngăn trở biến thành mờ ảo, hư không, lãnh đạm, vô lực. Thư nhanh chóng được gửi đi báo tin cho Khởi Chi Điều và Thanh Y, sau lúc hàn huyên, Thanh Y nói là có chuyện liền rời đi. Khởi Chi Điều đưa thư của ca ca cho nàng, báo là mọi người ở Vi tiểu đường vẫn mạnh khỏe, nàng cứ an tâm. Mặc dù đã biết được chuyện này từ Lý Vân Thượng nhưng vẫn vui vẻ không thôi. Thư trả lời báo Phương Mặc đã tỉnh lại, nàng bảo Khởi Chi Điều trở về Vi tiểu đường trước báo với mọi người rằng không lâu nữa nàng sẽ trở về. Khởi Chi Điều nghe lời lập tức rời đi.

Khi nàng cùng Phương Mặc nhất tề cúi đầu hành đại lễ tạ ơn với Hưởng Mị và tiểu đồng, nàng có ảo giác giống như là đang bái đường thành thân, khóe miệng nhin không được mà vung lên.

Sau đó nàng cũng gặp được Thôi Minh Vũ, nàng không quên dành cho hắn một nụ cười cảm ơn vì trước đó đã để cho nàng chạy đi. Thôi Minh Vũ dường như trở nên ôn hòa một chút, hắn khẽ cười lịch sự. Lý Vân Thượng không còn giống như trước đây làm cho người ta nghĩ muốn lùi bước, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp trở nên u ám, trầm mặc. Trong lòng nàng có chút chua xót mơ hồ nhưng vẫn không bằng cảm giác phấn khởi hôm nay, loại cảm giác rối rắm kia chỉ như một hòn đá nhỏ, sau khi rơi xuống nước nó làm nổi lên một điểm rung động rồi lập tức yên ắng trong mớ cảm xúc vui sướng điên cuồng, nó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hôm nay trong mắt Mục Tiểu Văn, cả đất trời này chỉ còn lại một mình Phương Mặc, mọi thứ khác tự động biến mất, âm thanh bên cạnh cũng chỉ thành những bối cảnh nền. Người bên cạnh khi có chuyện gì cứ phải gọi nàng mấy lần mới có thể phục hồi lại tinh thần.

Đối với biểu hiện của Mục Tiểu Văn, Phương Mặc cũng làm ra một bộ dáng lạc trong mộng hòa tấu. Lúc Mục Tiểu Văn nhẹ nhàng ôm hắn, hắn cứng người:

- Tất cả chuyện này cứ như trong mộng nhưng sao tỉnh mộng rồi mọi thứ lại còn tốt hơn?

Khi Mục Tiểu Văn xuống bếp tự mình làm thức ăn, vẻ mặt hắn không thể tin nổi:>- Bản thân ta có phải vẫn còn lạc trong mộng hay không? Trong mộng, Tiểu Văn cũng sẽ sốt ruột, lo lắng như thế này sao?

Khi Mục Tiểu Văn vừa buồn cười vừa đau xót nhìn về phía hắn, hắn lại thay bằng một nụ cười trong suốt, cúi đầu đánh giá nàng. Rõ ràng hắn làm như vậy chỉ là để nàng vui vẻ, lệ trong mắt ực đầy nhưng lại không được chảy ra. Phương Mặc lại vội vàng đi an ủi nàng.

Hắn ở trong mộng, vậy nói nàng làm sao thoát khỏi mộng?

Tách ra mới quá nửa ngày, trong tiềm thức liền nổi lên khủng hoảng, chỉ sợ rời đi một chút sẽ không tìm thấy nữa. Đi sau Phương Mặc, nhìn chiếc bóng của hai người in ở trên tường, nàng không tự chủ được mà vươn tay ra làm cho hai bàn tay của hai chiếc bóng nắm siết vào nhau. Phương Mặc chưa có quay đầu lại nhưng tay đã đưa tới nắm lấy tay nàng, trong nháy mắt hai bàn tay chạm vào nhau, khóe miệng hai người đồng thời cong lên một nụ cười.

Khí trời phẳng phất dường như cũng bị lây cái sự vui mừng của họ, ánh mặt trời hiện ra sau những lớp tuyết dày. Phương Mặc kéo Mục Tiểu Văn rời khỏi mọi người, tới bên một bờ sông cách xa xa căn phòng ngồi xuống, tay vẫn giữ lấy nàng, tìm đề tài nói chuyện:

- Ngày ấy Thanh Y khi từ biệt nàng đã nói có chuyện gì?

- Không nói gì cả, hắn chỉ nói là chúc mừng chúng ta, còn muốn ta hảo hảo chăm sóc mình.

- Nàng còn nói gì với thiếp thân thị vệ?

- Nói mọi người ở Vi tiểu đường chờ chúng ta.

- Không còn gì khác sao?

- Không có! – Mục Tiểu Văn lắc đầu, có chút kỳ quái.

Hai mắt Phương Mặc nhìn tới đánh giá nàng sau đó ôm nàng thật chặt:

- Vậy nàng cảm giác hai người họ thế nào?

- Đều là người tốt. – Mục Tiểu Văn càng cảm thấy kỳ lạ.
- Không còn gì khác?
- Chàng muốn nghe cái gì?

Phương Mặc kéo nàng tách ra một chút, cẩn thận nhìn ra xa một hồi, mãi tới khi thấy Mục Tiểu Văn có chút nhút nhát không yên thì hần mới một lần nữa đem nàng ôm vào lòng. Khẽ xoa đầu nàng, khẽ miệng, trong mắt hần tràn đầy ý cười:

- Không có gì, chỉ là ta có cảm giác.. thì ta Tiểu Văn của ta thật ngốc.

Những gì thật sự đụng chạm, lại từ chính miệng người mình yêu mến coi thường, Mục Tiểu Văn vừa định nghiêm túc phản bác thì lại bị Phương Mặc hôn lên trán một cái, thanh âm trầm thấp mang theo cổ hoặc lòng người, tràn đầy ý cười thoải mãn vang lên bên tai:

- Ngay ngốc cũng được, không cho ai cướp đi nữa!

Nụ hôn này khiến cho Mục Tiểu Văn quên sạch những gì định nói, sau một lát mặt mới đỏ hồng lên, não bộ nhớ lại, nàng nhỏ giọng, khuôn mặt có chút bất mãn ương bướng:

- Ta không ngốc!

Phương Mặc cười, đem nàng giữ chặt vào lòng, cúi đầu thở dài:

- Có lẽ, bây giờ không có người nào không ngốc cả.

Mục Tiểu Văn không hiểu nên cứ ở yên trong lòng hần chờ đợi, giây lát lại ngẩng đầu lên:

- Phương Mặc, sao chàng lại biết Tam vi tiểu?

Phương Mặc đem mọi chuyện kể lại cho nàng nghe. Mục Tiểu Văn chợt nhớ lại chuyện mình ôm lấy hần, nằm gọn trong lòng ngực xích lỏa của hần, cứ tưởng hần hôn mê, thì ra hần đều biết hết, tránh không khỏi một trận ngại ngùng. Gương mặt nàng nổi đỏ, trốn tránh mà quay mặt qua chỗ khác; Phương Mặc thấy vậy trong lòng vừa động.

Phương Mặc cúi đầu, chuẩn xác không một chút lầm mà hôn lên bờ môi Mục Tiểu Văn, đầu óc Mục Tiểu Văn lập tức trống rỗng cứ thế mặc hần lặp đi lặp lại hành động gặm cắn êm ái. Trước kia chỉ bị hần hôn trộm, lần nào nàng cũng tìm cách đánh trả còn cái kiểu tình nguyệt để cho người ta hôn môi thì hình như chưa có. Nhất thời, Mục Tiểu Văn không biết phải phản ứng thế nào, nàng chỉ biết ngơ ngác đỏ mặt ngồi đó.

Cánh môi khấn trương mím chặt, Phương Mặc lặp lại động tác liếm hôn khiến cả người Mục Tiểu Văn như có lửa thiêu. Đợi tới khi chiếc lưỡi Phương Mặc khơi mở hàm răng của nàng ra, đầu óc lại bị một tiếng nổ tung vang lên. Bên tai cảm nhận được một thứ âm thanh thật nhẹ, thân thể đã cứng đờ động nhẹ, ánh mắt xuyên tới bên cạnh liếc qua thì phát hiện bên cạnh có người đứng. Thần kinh yếu ớt trong nháy mắt căng cứng lên, theo điều kiện phản xạ mà đẩy mạnh Phương Mặc ra.

- Hoàng thượng! – hai người vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, nhất tề bật thốt lên hai một tiếng “hoàng thượng”. Ánh mắt Mục Tiểu Văn giống như một tên trộm đáng lén lút trộm đồ thì bị người ta bắt quả tang; còn Phương Mặc thì vẻ mặt có điểm trầm hần xuống.

Lý Vân Thương càng xấu hổ hơn. Mục Tiểu Văn và Phương Mặc ngồi nơi đó, hần lững thững đi tới. Mặt đất bằng phẳng nhưng do người kia còn chìm đắm trong không gina riêng nên không kịp phát giác gì. Chờ tới khi hần chứng kiến mọi chuyện đã không còn kịp nữa; hần định xoay người chạy đi thế nhưng lại kinh động tới hai người. Bất đắc dĩ quay đi, bóng người đứng đối diện với ánh sáng nên không thể trông rõ mặt hần, tựa hồ hần muốn nói gì đó nhưng dừng một chút lại xoay lưng rời đi; cánh tay chậm chậm buông xuống, bộ dáng từ từ xa dần phiêu hốt, vừa an tĩnh vừa đau thương, người ngoài nhìn vào không nén nổi thương cảm.

Mục Tiểu Văn nhìn theo bóng lưng hần, nhất thời trong người cảm thấy hỗn loạn, nàng cũng không thể hiểu nổi trong lòng mình đang nổi lên cảm tưởng gì.

Phương Mặc nhìn vẻ mặt nàng, tâm lý chợt nổi lên bất an, vội đem nàng ôm chặt lấy:

- Chúng ta cách hoàng thượng xa xa một chút, có được không?

- Ừm! – Mục Tiểu Văn gật đầu. Làm như vậy, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Qua một màn như vậy, sự hưng phấn mấy ngày qua rốt cuộc thoáng lạnh đi, thanh tĩnh chút. Nhớ tới hành động gần đây kề cận bên Phương Mặc, Mục Tiểu Văn không khỏi đỏ mặt. Nhớ tới những lời ngày đó Lý Vân Thượng nói, nhớ tới tình trạng gần đây, trong lòng nổi lên cảm giác áy máy, xen chút đau đớn mơ hồ. Hôm nay nàng đã nghĩ thông suốt mọi chuyện nên tự nhiên đối với người khác cũng khoan dung hơn. Vả lại, tình trạng Phương Mặc có chuyện biến tốt đẹp cũng nhờ một phần công lao không nhỏ của Lý Vân Thượng.

Đem một số chuyện cũ cắt đứt, tới lúc rồi, nàng và Phương Mặc cần phải đi thôi. Đi càng xa càng tốt, Lý Vân Thượng cũng không cần thiết phải dùng tới Ngự thượng hoàn cái gì đó mà xóa đi trí nhớ.

Cảm thấy mọi chuyện rốt cuộc cũng có thể chấm dứt, tâm trạng Mục Tiểu Văn rất là thoải mái, nàng quyết định sẽ làm một bàn thức ăn thật là ngon chiêu đãi mọi người. Mấy hôm nay nàng nói là muốn nấu ăn nên vật liệu và đủ thứ được chuẩn bị rất đầy đủ, tự tay nàng chế biến vài món ăn màu sắc rực rỡ mà thời đại này không có. Phương Mặc cũng vui vẻ ngồi xuống ăn nên nàng cảm thấy tự tin vô cùng. Ai ngờ vừa mới dứt lời, Hường Mị trợn tròn mắt nói thẳng:

- Người lại muốn nấu cơm sao? Thức ăn người nấu khó ăn muốn chết, người có biết không hả?

110. Q.1 - Chương 111

Động tác thêm lửa của Mục Tiểu Văn ngừng lại, vẻ mặt xấu:

- Thật sao?

- Người nói xem? – Hường Mị trợn tròn hai mắt.

Chuyện này đúng là đã kích lớn với Mục Tiểu Văn, nàng cố đứng thẳng người, vật trong tay buông cũng không được mà không buông cũng không xong. Trộm nhìn Phương Mặc nàng như muốn tìm chút trợ giúp nhưng lại phát hiện hắn đang cười. Trừng mắt nhìn hắn thêm một cái, hắn cười lại càng lớn tiếng.

Nàng làm một động tác muốn đánh thì Phương Mặc đi tới, ôm lấy vai nàng, sau đó đá mắt về phía Hường Mị:

- Lão đầu, thức ăn của nương tử ta nấu khi nào thì không thể ăn được?

- Lúc nào cũng không thể ăn được. – Tròng mắt Hường Mị càng tròn hơn.

- Lão đầu, tuổi đã nhiều rồi mà còn không hiểu nói chuyện như thế nào sao? Lão không biết rằng đôi khi quá mức thành thật sẽ đắc tội với người khác ư? – Phương Mặc chớp mắt một cái.

- Người... – Hường Mị mở miệng định mắng to nhưng lời còn chưa dứt thì đột nhiên tỉnh ngộ lại, nhất thời cười ha ha. Tiếp đó, Phương Mặc cũng cười rộ lên. Ngay cả mấy thị nữ và người sai vặt cũng nhấp miệng cười trộm.

Mục Tiểu Văn lúc này mới kịp phản ứng, vốn tưởng Phương Mặc thay nàng báo thù, ai dè hắn vẫn giống như trước kia thích trêu cợt nàng.

Nàng xoay người sang chỗ khác không thềm để ý tới, Phương Mặc cười một trận mới dừng lại, hai tay ôm lấy vai nàng đem nàng kéo quay lại, trong mắt vẫn tràn đầy ý cười, nhưng thanh âm thì lại biến thành cái loại mắt mà phục, cảm giác thỏa mãn như trong mộng:

- Vừa nãy chỉ là nói đùa thôi. Một năm trước ta chỉ có thể nhìn bóng lưng của nàng, một năm sau nàng vì muốn ta vui vẻ mà tự mình xuống bếp làm bữa, nàng không biết ta vui tới mức nào đâu. Nàng làm cho ta thì dù có là độc dược ta cũng sẽ ăn!

Rõ ràng những lời này cực kỳ giống thanh minh, thậm chí có chút buồn cười nhưng từ miệng Phương Mặc nói ra lại vô cùng ôn nhu, chân thành. Mục Tiểu Văn quệt cái mũi có điểm chua xót, nhất thời không nói nên lời.

Phương Mặc lại hướng về phía mọi người, giống như mình đang giao bán cái gì đó, ánh mắt thỏa mãn:

- Nương tử của ta làm gì cũng là thiên hạ đệ nhất, được ăn đã là cái phúc phận, ai dám nói là không thể ăn chứ? – nói xong hần lại nở một nụ cười trong suốt quay về nhìn Mục Tiểu Văn, Mục Tiểu Văn không nhìn được cũng bật cười mà nước mắt cũng đã ứa đầy vành mắt. Không có ý để cho Phương Mặc nhìn thấy, nàng vội xoay người sang chỗ khác, cố ý đối phó với nỗi thức ăn. Trong hơi nóng bốc lên, nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đại khái là vì vui sướng quá đổi, chỉ là nụ cười không thể nào chứa chất đủ nên mới chọn thêm phương án khóc mới thỏa.

Hướng Mị tựa hồ cảm giác được không khí giữa hai người họ ngọt ngào tới mức tê dại, nổi da gà nên bấu môi đi ra ngoài. Gã sai vặt và thị nữ cũng thức thời mà lui ra, không tiếp tục quấy rầy. Trong căn phòng chỉ còn lại một mình Phương Mặc, ôm ngực đứng ở vách tường, ánh mắt thỏa mãn mà nhìn thân ảnh Mục Tiểu Văn đang cuống quýt làm bữa ăn. Mục Tiểu Văn không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được tầm mắt chuyên chú ngay sau lưng mình.

Dưới sự chú ý quan tâm này, ngay cả mùi vị thức ăn có như thế nào Mục Tiểu Văn cũng thấy được ôn nhu ngập tràn. Một bên làm một bên tưởng tượng đến cuộc sống sau này.. Lúc nào thành thân, lúc nào sinh con cái, sau này đi đâu, lấy cái gì sinh sống.. từng giọt từng giọt vỡ tỏa ra như có đầy mị lực.

Cuối cùng thì thức ăn cũng làm xong, thị nữ đi tới đem mọi thứ dọn lên sau đó đi gọi Hướng Mị nhưng sớm đã không thấy bóng dáng lão đầu. Mục Tiểu Văn ngồi xuống, có chút do dự mà nhìn phía rèm cửa phòng bên cạnh. Khi chiếc rèm bị gió thổi cuốn tung lên có thể nhìn thấy Lý Vân Thượng đang đứng ngoài phòng. Nếu phải đi thì dĩ nhiên muốn lãnh đạm cho qua hết thấy, mà muốn có thể đi thì có những thứ không thể không nề hà, không thể có gì đó quá đáng với hần được. Hơn nữa, sau này nàng cùng Phương Mặc cho dù có tiếng tăm, giàu sang một phương ở thành Thiên Lạc thì đứng trước mặt thiên tử vẫn chỉ là một tiểu dân, tất nhiên không thể nào đắc tội với thiên tử.

Phương Mặc nhìn ra suy nghĩ của nàng, mỉm cười:

- Muốn làm cái gì thì cứ làm là được rồi, không nên nghĩ ngợi quá nhiều.

Mục Tiểu Văn gật đầu, vén rèm đi ra ngoài. Khi Lý Vân Thượng bình tĩnh đứng bên cạnh, hần quay đầu nhìn về phía nàng, tựa hồ còn đang chìm trong suy nghĩ gì đó, ánh mắt còn có ý muốn xin lỗi. Một lát sau, nét mặt mới hiện ra sự kinh ngạc nhưng nhìn thấy thần sắc dễ phong của Mục Tiểu Văn thì lại nhanh chóng ép xuống, thanh âm có chút phù phiếm:

-Chuyện gì?

- Làm chút thức ăn... – nói chuyện thế này có gì đó là lạ. Hơn nữa, không biết có phải ảo giác không nhưng sắc mặt Lý Vân Thượng hình như tái nhợt đi một chút, thậm chí còn mang theo một tia hoảng hốt. Sau lần gặp nàng và Phương Mặc thân thiết, hần liền có ý trốn tránh, về bên ngoài lạnh như băng cứ thế mà đứng hồi lâu.

- Không vào sao? – Mục Tiểu Văn lại hỏi.

Lý Vân Thượng gật đầu rồi đi vào sát bên nàng,

Mục Tiểu Văn lại chuyển hướng sang Thôi Minh Vũ:

- Ném thử tay nghề của ta đi!

Thôi Minh Vũ gật gù, ánh mắt tự tiểu phi tiểu làm cho Mục Tiểu Văn không hiểu. Hai ngày nay Mục Tiểu Văn cũng không chú ý hần lắm, không biết từ khi nào tình cảnh lại trở thành đối địch giống như trước kia. Nghĩ tới hần vẫn luôn đứng về phía Lý Vân Thượng, mấy ngày nay nàng toàn ngó lơ Lý Vân Thượng khiến cho những hảo cảm hần vừa mới có với nàng liền biến mất, hầu như không còn một chút.

Mắt hoa đào của hắc tử tiểu phi tiểu, mặt mày gian yêu, sắc mặt giận dữ tựa hồ chịu áp lực lâu lắm rồi:

- Người đang nghĩ thầm mọi chuyện đã xong, làm cái bộ dáng thần nhiên tự đắc kia là muốn cho ai xem? Nếu hắc không sủng người thì liệu người có được tiêu điều tự tại như thế này không? – vừa nói hắc vừa nhìn Mục Tiểu Văn sau đó phát tay áo đi thẳng vào nhà.

Mục Tiểu Văn thở dài rồi cũng bước vào theo, bốn người ngồi một bàn ăn vừa khít nhưng không khí thì vô cùng quỷ dị. Bên trái là Lý Vân Thượng, bên phải là Phương Mặc, đối diện chính là Thôi Minh Vũ. Giương mắt là có thể nhìn thấy mắt lạnh Thôi Minh Vũ, bất tri bất giác tâm tình vốn tốt đẹp đã bị phá hư không còn sót gì.

- Đây.. đây là cá chiên, ném trước đi! – ngữ khí Mục Tiểu Văn có thể nói là nhẹ nhàng tới đa.

Mục Tiểu Văn không hề dùng một từ ngữ nào để cổ vũ mà chỉ khẽ mỉm cười, trên mặt không chút giấu sự thỏa mãn. Tiếp đó hắc đem một miếng ca bỏ vào bát cho Mục Tiểu Văn, giúp nàng bưng nước trà tới; không khí ấm áp giữa hai người dường như biến thành một thế giới riêng tư không dành cho bất kỳ một người ngoài nào chen vào.

Lý Vân Thượng đầu tiên là ngạc nhiên rồi trầm tư, hắc lẳng lẳng ngồi đó, hàng mi rủ xuống đến là cô độc, đau đớn. Hắc đã mất nàng thật rồi, từ lúc này, nàng sẽ không bao giờ thuộc về hắc nữa. Đáng lẽ hắc đã có được một phần cuộc sống của nàng nhưng chính hắc đã ném bỏ tất cả.

Nhìn bộ dáng mỉm cười hạnh phúc của hai người hắc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh băng, muốn nói cái gì đó để níu giữ nàng lại song cứ tắc nghẽn trong lòng, cái gì cũng nói không nên lời.

Lý Vân Thượng đột nhiên đứng dậy, rời khỏi bàn rồi xoay người đi ra ngoài.

- Hoàng thượng ngạc nhiên lên tiếng, bản thân nàng không tự chủ được mà muốn đứng lên đuổi theo, nhưng vừa mới động chân thì đã ngừng lại; nàng quay đầu nhìn Phương Mặc, ánh mắt bất an.

- Đi đi! – Phương Mặc mỉm cười.

Lúc này Mục Tiểu Văn mới đuổi theo, bên ngoài tuyết rơi thật nhiều, thân ảnh Lý Vân Thượng rời đi vừa vội vừa nhẹ, rất nhanh liền không thấy bóng dáng đâu. Mục Tiểu Văn đuổi theo mà thở hồng hộc, chẳng để ý được bên dưới nên cuống chân ngã sấp xuống. “Hả!!!?” một tiếng nàng liền úp mặt vào mặt tuyết, nhanh chóng ngồi thẳng dậy thì lại bị bão tuyết tạt vào mặt khiến cho nước mắt chảy xuống.

Vừa mới lấy tay dụi dụi mắt thì thân ảnh kia lập tức bay nhanh tới trước mặt. Lý Vân Thượng ngồi xuống đỡ lấy nàng, trên mặt tràn đầy lo lắng:

- Nàng có sao không?

- Không sao, chỉ là bụi bay vào mắt thôi.

Lý Vân Thượng thở phào một tiếng rồi buông Mục Tiểu Văn ra, bên môi nhịn không được tràn ra một nụ cười khổ tự giễu:

- Không sai, là ta thua rồi.

- Hoàng thượng ...

- Có thể đừng gọi ta là hoàng thượng hay không?

- ... Điện hạ ...

Lý Vân Thượng đứng lên, có chút vô lực mà lui về sau vài bước. Trong gió tuyết, mái tóc đen dài bị gió thổi tung trông thực thê lương bất lực.

- Nàng cuối cùng thì cũng vĩnh viễn rời xa ta rồi, sao còn tuyệt tình như vậy?

- ...

- Nếu đã như vậy thì nàng còn đuổi theo ta làm gì? Ta làm tổn thương Phương Mặc của nàng rồi lại làm thương nàng, chẳng lẽ hai người không muốn lập tức rời đi thật xa để ta áy náy cả đời sao? Nàng đuổi theo

là vì hai người rút cuộc được đoàn tụ cho nên đại xá thiên hạ, ngay cả ta cũng muốn tha thứ sao? Các người là đang thương hại ta ư?

- Hoàng thượng, người... – Mục Tiểu Văn bất an đứng lên, cơ thể bất giác muốn tới gần Lý Vân Thượng, ai ngờ hần lại càng lui về sau từng bước.

- Mới hai năm mà thôi, nàng và Phương Mặc chỉ mới quen biết có hai năm, cuộc sống của ta chính thức yêu nàng cũng là hai năm, dựa vào cái gì mà ta thua kém hần, dựa vào cái gì mà nàng có thể hạ quyết định nhanh như vậy?

- Hoàng thượng...

- Đừng g ta là hoàng thượng!

- ...

- Nếu nàng vì chuyện ta gây thương tổn cho Phương Mặc mà hận ta thì ra đây sẽ dùng tất cả để bồi thường. Ta là thiên tử, chỉ cần nàng mở miệng ta liền đáp ứng. Chỉ cần nàng đồng ý ở bên cạnh ta.

- Cho dù ta không ở cùng Phương Mặc thì cũng không thể bên cạnh người được. Người là hoàng thượng! – Mục Tiểu Văn lắc đầu.

- Là hoàng thượng thì sao? Là hoàng thượng thì có thể bảo vệ nàng không bị bất kỳ một kẻ nào làm thương tổn. Chỉ cần nàng muốn thì ta liền trao hết cho nàng.

- Người có hậu cung ba nghìn.

- Bây giờ hậu cung chỉ có Thạch Lan và Nguyệt Cơ. Hơn nữa, từ khi nàng đi rồi, ta chưa bao giờ chạm tới các nàng!

- Nhưng làm hoàng thượng thì muốn có rất nhiều con cái để nối dõi, cho dù người không chịu thì các đại thần cũng sẽ bức người đi vào khuôn khổ.

- Vì nàng, ta có đối nghịch với đại thần cũng không có gì.

Mục Tiểu Văn vẫn lắc đầu.

Đột nhiên mắt Lý Vân Thượng sáng rực lên:

- Nàng nhắc tới Thạch Lan và Nguyệt Cơ, nàng nhắc tới hậu cung, nàng ... có phải nàng đang ghen đúng không? Thì ra ... thì ra chướng ngại vật lớn nhất không phải vì nàng yêu Phương Mặc mà là nàng sợ ta không quan tâm tới nàng!

Mục Tiểu Văn vẫn không biết nên nói cái gì cho phải, đối với tâm ý của Lý Vân Thượng thì nàng hiểu rất rõ nhưng nàng báo đáp không được. Trong lòng dâng lên một trận chua xót, nàng rất muốn vươn tay ra cho hần một tia an ủi nhưng nhớ tới Phương Mặc, cánh tay lại buông xuống.

Trên mặt Lý Vân Thượng vui sướng cực kỳ, giống như sự giãy dụa của một người trước khi chết vậy:

- Nàng .. cuối cùng thì nàng vẫn yêu ta, có đúng không?

Khi trên mặt lộ ra một loại chờ mong chân thành như thế này, quả thực làm cho người ta không thể cự tuyệt. Mục Tiểu Văn bối rối mà vọng tiến vào trong con ngươi đen của hần, nàng hạ quyết tâm tàn nhẫn muốn lắc đầu thì đã thấy Lý Vân Thượng có chút khấn trương mà nhìn phía xa xa. Theo ánh mắt của hần nhìn lại thì nàng phát hiện Phương Mặc đã đứng cách nơi này một khoảng, tựa hồ có chút lo lắng, dường như đang do dự không biết có nên lại đây hay không.

Đột nhiên Lý Vân Thượng kéo tay Mục Tiểu Văn, không đợi nàng kịp phản ứng liền kéo tới con gần đó. Bay nhanh xoay người ngồi lên lưng ngựa sau đó đem Mục Tiểu Văn đặt lên phía trước, rẽ tuyết mà lao đi. Phương Mặc cực kỳ hoảng sợ, đương muốn đuổi theo thì lại bị Thôi Minh Vũ ngăn cản.

- Người muốn mang ta đi đâu? – gió lạnh thốc vào mặt, Mục Tiểu Văn đánh cái rùng mình rồi cố mở miệng hỏi.

Lý Vân Thượng chỉ nhấp miệng không ra tiếng, thúc ngựa chạy về phía trước. Không biết qua bao lâu, tại một chân núi hai người mới dừng lại. Lý Vân Thượng ôm Mục Tiểu Văn nhảy xuống, tiếp tục nói tới đề tài khi này:

- Phương Mặc không có ở đây, không có người nào quấy rầy, nàng mau nói cho ta biết, nàng .. thực ra nàng có yêu ta hay không?

Khuôn mặt Mục Tiểu Văn bị gió lạnh thổi trúng trở nên cứng ngắt:

- Không có!

- ... Nàng không cần trả lời nhanh như vậy, nàng hãy suy nghĩ nhiều một chút, nghĩ thông suốt rồi hãy trả lời ta.

Hai người giằng cô một trận, Lý Vân Thượng lại hỏi:

- Nàng .. có yêu ra không?

- Không yêu! – Mục Tiểu Văn không chút do dự mà đáp.

- Phương Mặc không có ở đây!

- Phương Mặc có hay không có thì cũng giống nhau.

- Phải làm sao thì nàng mới chịu nói thật?

- Hoàng thượng, đây chính là suy nghĩ của dân nữ!

Lý Vân Thượng nhìn Mục Tiểu Văn như đang đánh giá một quái vật sống, sau đó phát ra vài tiếng cười khở:

- Thì ra người tuyệt tình nhất không phải ta mà là Văn nương nương. Lúc đầu sự si tình làm khiếp sợ toàn kinh thành, hôm nay lại vứt bỏ tất cả lên chín tầng mây. Ban đầu không phải nàng yêu nhất là trẫm sao, bất chấp tất cả tìm hoa từ các nơi tới chỉ vì muốn trẫm cười, không chút để ý mà muốn hoài thai con nối dõi của trẫm.. Hết thấy sự tình như thế sao có thể quên đi như mây khói?

Mục Tiểu Văn đứng thẳng người, trong lòng rầu rĩ, đột nhiên nàng muốn nôn một trận.

- Văn nương nương, sao nàng có thể tuyệt tình như vậy? Nàng từng lưu luyến si mê trẫm, tất cả mọi chuyện nàng không nhớ gì sao?

- Hoàng thượng! – đột nhiên Mục Tiểu Văn cắt ngang lời hần nói, ưỡn ngực thẳng người, trẫm mặc một hồi rồi mới>- Ta không phải nàng!

- Cái gì?

- Ta không phải nàng. – Mục Tiểu Văn lập lại một lần. – Ta và Văn nương nương kia vốn là hai người. Chúng ta chỉ có tướng mạo giống nhau, tên âm giống nhau, đối với người, ta không phải là nàng.

- Nàng ấy vốn là chi nữ của Mộc tế tướng, danh môn thiên kim, tinh thông cầm kỳ thi họa, lưu luyến si mê nhị hoàng tử phong hoa tuyệt đại. Còn ra chỉ là một người bình thường, không biết ngâm thơ vẽ tranh bình trà, trước kia ta bị nhận lầm là nàng, cho tới bây giờ chưa hề biết tới cái gì là nhị hoàng tử chứ đừng nói gì đến lưu luyến si mê. Văn nương nương vì tham sống hận, làm nhiều chuyện sai lầm, ta vì thân xui quỷ khiến nên mới được hưởng thụ vinh hoa phú quý của nàng nhân tiện thay nàng trả nợ. Vốn một chút hảo cảm đối với nhị hoàng tử cuối cùng cũng vì nhiều điều ủy khuất mà tiêu tan, may mà có Phương Mặc ở bên cạnh nên ta mới có thể chấp nhận tình cảnh thê thảm này mà sống vui vẻ được.

Sự ưu thương trên mặt Lý Vân Thượng dần bị sự nghi hoặc thay thế.

- Từ sau khi Văn nương nương nhảy vực được cứu lên thì lúc đó đã là ta rồi. Vào địa lao chính là ta, hoán đổi quần áo chính là ta, bị Thạch Lan áp chế chính là ta, nguyên nhân làm liên lụy tới Mộc tế tướng cũng là ta.

- Sao .. sao có thể như vậy? Ở vách núi không thể có người sống ...

- Hoàng thượng. – Mục Tiểu Văn nhìn thẳng vào đôi mắt Lý Vân Thượng. – Hoàng thượng có biết còn có một thế giới khác bên kia không?

- Thế giới .. bên kia?

- Không sai! Dân nữ chính là từ thế giới bên kia xuyên không tới đây. Dân nữ cũng không phải là Văn nương nương gì đó.

-

- Cho nên mong hoàng thượng không nên nghĩ dân nữ tuyệt tình. Văn nương nương thật vẫn yêu hoàng thượng như cũ, chết cũng không đổi. Hoàng thượng cũng nên chấp nhận, để cho dân nữ và tướng công rời đi.

Hơn nữa ngày mà Lý Vân Thượng vẫn chưa lên tiếng. Mãi lâu sau mới khó khăn mà mở miệng:

- Phương Mặc biết không?

Mục Tiểu Văn ngây ngốc, không ngờ hẳn lại hỏi câu này. Trầm ngâm một lúc, nàng lắc đầu. Phương Mặc chỉ biết là nàng không phải Mục Tiểu Văn thật nhưng y cũng không biết nàng không phải là người thuộc thế giới này, bởi vậy không tính là biết được. Mặc dù mọi chuyện vẫn còn chuyển động không được tự nhiên cho lắm nhưng so với trước vẫn rõ ràng hơn. Nàng không để ý tới vẻ mặt của Lý Vân Thượng mà xoay người đi về hướng con ngựa:

- Hoàng thượng, sắc trời đã tối rồi, chúng ta nên trở về đi.

Có tiếng gì đó vang lên, truyền đến từ phía sau, Mục Tiểu Văn nghi hoặc mà quay đầu nhìn lên thì chỉ thấy một khối đá lớn đang lăn nhanh xuống. Đầu óc trống rỗng, nàng chỉ cảm thấy thân thể được người ta ôm lấy rồi bay lên không, cảm giác phía sau lưng có một trái tim đang đập thành thịch, lập tức nàng rơi xuống một bãi đất mềm xa xa. Ngay sau đó tảng đá lớn phát ra một tiếng va chạm nặng nề, hết thảy mọi thứ lại trở về yên lặng.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, sau khi Mục Tiểu Văn bị tiếng vang đánh thức, đầu óc u u mê mê hồi tưởng lại một đoạn thời gian trước đó. Ánh mắt nàng mờ mịt đảo quanh, khi phát hiện phía sau tảng đá lở mờ hiện ra một góc áo thì tâm liền chấn động. Vừa rồi tảng đá lớn lăn xuống chính Lý Vân Thượng đã đẩy nàng ra, như vậy .. hẳn sao rồi?

Lòng nóng như lửa đốt, trái tim nhảy bật lên, huyết thái dương cũng mơ hồ phát đau. Kiểm chế trống ngực, gắng gượng bước chân thật vững, mi mắt cố mở thật lớn để quan sát. Đập vào mắt mà thân thể Lý Vân Thượng nằm trong tuyết, hai mắt nhắm chặt an tĩnh không một tiếng động. Lúc ấy tâm trạng hẳn có chút hoảng hốt nên không chú ý tới tảng đá lớn, chỉ kịp tại một khắc cuối cùng đẩy Mục Tiểu Văn ra. Không biết tình hình lúc ấy là thế nào nhưng Mục Tiểu Văn chỉ biết giờ phút này ngực hẳn chảy rất nhiều máu, nhìn mà giật mình.

Nàng cúi người xuống, tay đưa ra muốn đụng vào hắn nhưng lại run rẩy chỉ dám dừng lại giữa không trung.

Lý Vân Thượng rên rử một tiếng rồi mở mắt ra, cố diu thân thể ngồi dậy, dường như cảm giác của Mục Tiểu Văn về bộ dáng bất động khi này là sai lầm. Một tay hơi chống giữ, một chân gấp khúc, bộ dáng này thậm chí có vẻ phong lưu tùy ý. Nhân tiện Mục Tiểu Văn nhìn kỹ cái tư thế này, trong giây phút gần gũi, nàng thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong đôi con ngươi đen như đồng của hắn.

Lý Vân Thượng cúi đầu nhìn xuống ngực mình, khoe miện xé ra một tai cười tự giễu:

- Vết thương lại bị rách rồi!

Không hiểu sao trong lòng Mục Tiểu Văn lại sinh ra một cổ tức giận, nàng nắm chặt tay đứng lên, thanh âm có chút lạnh:

- Hoàng thượng, không còn sớm nữa, mau quay về thôi!

Thái độ của nàng có chút kỳ quái, lần này Lý Vân Thượng không nói gì nữa, đứng lên, nụ cười có thể nói là có chút gì đó tươi sáng kỳ dị. Trong giọng nói lộ ra vui vẻ:

- Cuối cùng có chuyện gì thì chỉ có ta và nàng biết mà thôi.
- Trở về rồi ta sẽ nói cho Phương Mặc biết.
- Nhưng nói về chuyện hay nói về ta?
- Có gì khác nhau sao?

Lý Vân Thượng rất chăm chú:

- Không giống, đương nhiên không giống. – trên mặt hần lộ ra nụ cười của một tiểu hài tử lém lỉnh. – Trẫm quyết định rồi, do trẫm quên mất một đoạn trí nhớ không tốt đẹp nên nàng không cần phải bị thương hay khổ não nữa. Trẫm sẽ từ từ làm bình phục những thương tổn trước kia và khiến nàng một lần nữa yêu trẫm.

Tính tình Mục Tiểu Văn thay đổi thực lợi hại, nàng xoay người nổi giận dùm dùm chờ hần:

- Người cho rằng người là siêu nhân! Người cho rằng thân thể người tốt lắm sao?

Lý Vân Thượng thoáng ngạc nhiên rồi lập tức khẽ cười:

- Sao nàng lại như giận như vậy, nàng lo lắng cho ta sao?
- Hoàng thượng nghĩ nhiều quá rồi!
- Vì ngôi vị hoàng đế mà ta có thể chờ đợi nhiều năm như vậy, vì nàng đương nhiên ta có thể chờ đợi thời gian dài hơn cũng được.

Mục Tiểu Văn tức giận càng sâu:

- Người chờ cái gì? Chờ ta trở thành vợ của Phương Mặc, vì hần mà sinh con dạy cái sao?

Lý Vân Thượng căn bản không có nghe nàng nói cái gì, rõ ràng dùng ánh mắt thâm tình mà chăm chú nhìn nàng, đầu óc vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình:

- Nàng thay cho Văn nương nương thật khiến cho ta yêu nàng, vậy thì nàng nhất định vì ta mà đến.
- Chỉ là tùy tiện kể cho người nghe một chuyện mà thôi, có cần thiết phải suy luận ra cái kết luận này không?
- Ta sẽ đợi được!
- Người thích chuyện bé xé ra to!
- Nàng sẽ trở thành hoàng hậu nương nương của trẫm, bởi trẫm đời đời kiếp kiếp.

Lý Vân Thượng nhìn nàng tức giận, trong ánh mắt hàm chứa mộng ảo vui sướng; hần hoàn toàn không nghe thấy lời của nàng, ngược lại xuyên thấu qua nàng nhìn về một phía hư không – một thế giới tốt tới chuyện với loại này thực đúng là tổn công, Mục Tiểu Văn bực bội phát điên, cổ nghẹn lại, nắm tay xiết chặt, xoay người bước đi. Đi được vài bước thì lại bị Lý Vân Thượng ở phía sau đuổi tới ôm lấy cổ sau đó bế lên lưng ngựa.

Mục Tiểu Văn nghĩ muốn giãy dụa nhưng lại bị hần giữ chặt cứng vào trong ngực; sau đó ngựa bị thúc hông rẽ tuyệt mà lao như bay về phía trước. Nàng bực mình mà quay đầu nhìn lại chỉ thấy ánh mắt hần vô cùng bình tĩnh, thần nhiên phiêu dật tới khó tin. Khóe miệng vung lên, vừa tràn ngập chí khí vương giả vừa phong hoa vô hạn, so với lúc trước cứ tưởng như hai người.

Ngựa phi nước đại, so với lúc chạy tới đây càng nhanh hơn, thoáng cái đã về tới nơi. Phương Mặc và Thôi Minh Vũ vẫn còn kè kè nhau, vừa thấy bọn họ trở về mới chịu dừng tay. Phương Mặc bước tới đón Mục Tiểu Văn, cẩn thận đánh giá nàng một phen, thấy nàng vô sự, trái tim hần mới an ổn. thấy vẻ mặt và ánh mắt vui sướng của Lý Vân Thượng, trong lòng Phương Mặc lại có chút nghi hoặc.

Lý Vân Thượng nhẹ nhàng bước qua hướng vào trong phòng, Thôi Minh Vũ cũng đi vào theo, thị vệ lập tức quây lại bảo vệ căn phòng. Không lâu sau có người mang theo Hương Mị trở về, vào phòng, thị vệ lại nhanh chóng canh phòng trước cửa. Mãi cho tới khi bầu trời tối đen, Phương Mặc và Mục Tiểu Văn đã đứng tới phát đông lạnh thì mới được phép cho vào phòng.

Mục Tiểu Văn xanh cả mặt, hừ một tiếng bước vào. Phương Mặc ngồi bên nàng, cầm tay nàng:

- Vừa rồi đã có chuyện gì, nàng không muốn nói cho ta biết cũng không sao, chỉ là đừng tức giận như vậy.

Trong lòng Mục Tiểu Văn buồn bực tới mức ngay chính bản thân nàng cũng không rõ lắm, sắc mặt hòa hoãn đi một chút, nàng định nói cái gì đó nhưng làm sao cũng không thể nói ra lời được.

Lại nghe được trong phòng truyền ra có tiếng cãi vã, tiếp đó là một khoảng thời gian dài an tĩnh. Sau khi Hường Mị đi ra, lắc đầu thở dài hai tiếng rồi bắt đầu phân phó được đồng chuanrw bị này nọ. Không đợi Mục Tiểu Văn mở miệng, Hường Mị liền khơi chuyện:

- Hoàng thượng đã quyết định dùng ngự thương hoàn, trước khi thi công cần tu dưỡng một ngày, phải chuẩn bị một chút. – nói xong, lão liền đi ra ngoài.

Mục Tiểu Văn bỗng cảm giác trong lòng nhói lên đau đớn, bàn tay nắm lấy tay Phương Mặc bắt giác dùng sức. Phương Mặc cầm lấy tay nàng, thanh âm có chút khàn khàn:

- Ngự thương hoàn có thể xóa đi trí nhớ, nàng sợ hấn sẽ quên mất nàng?

Mục Tiểu Văn cả kinh, quay đầu đánh lên ánh mắt bị thương rồi bệ bộn thanh minh:

- Không phải...

- Không phải là tốt rồi! – khuôn mặt tươi cười của Phương Mặc có chút tái nhợt.

Trong khi Lý Vân Thượng say ngủ thì Mục Tiểu Văn đi vào, lần đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ mặt an tường bình thản khi ngủ của hấn. Thôi Minh Vũ dường như hận nàng lắm, khi thoáng gặp qua nàng thì nhìn không chớp mắt, bộ dáng lạnh lùng càng thêm yêu mị. Còn thị vệ và thị nữ vốn không dám có ý này nọ đối với nàng nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được lãnh ý rõ ràng.

Vì tâm trạng phiền não, buồn bực, sợ trong lúc vô ý sẽ xúc phạm tới Phương Mặc, ngay cả Phương Mặc cũng trốn tránh. Một ngày thì ra dài dằng dặc như vậy, nàng tìm đường tới phòng nấu được xem xét lò đất. Ngự thương hoàn, chẳng lẽ được hoàn này được nấu ra sao? Mục Tiểu Văn bắt giác cười khổ nhưng lập tức cảm giác được có gì đó không đúng, trong lòng vừa động liền nhanh chóng đứng dậy đi tới phòng Lý Vân Thượng nằm.

Cho đám thị nữ lui xuống, nàng một mình đi tới bên giường, nhìn khuôn mặt Lý Vân Thượng khi ngủ vẫn bình thản như vậy. Mục Tiểu Văn cúi người xuống, ngón tay khẽ phất qua khuôn mặt hấn nhưng lại thấy hàng mi hấn khẽ run lên. Thầm thở dài một tiếng, nàng đi ra ngoài tìm Hường Mị.

Tuyệt đã mỏng đi, hồ cũng bắt đầu tan băng. Mục Tiểu Văn không biết tại sao mình lại muốn tìm Hường Mị, cũng không biết tại sao bây giờ tìm được lão rồi, chỉ còn cách khoảng mười bước chân mà lại không muốn lại gần. Khi Lý Vân Thượng nói cần Ngự thương hoàn thì nàng có điểm lo lắng cho thân thể của hấn. Nhưng bây giờ .. có lẽ thân thể bị đả thương so với đau lòng còn tốt hơn chút chút.

Khi người ta cứ chần chừ hình như thời gian có vẻ dài thêm. Rốt cuộc nàng cũng đi tới bên cạnh hường Mị, vươn tay ra, từ miệng phát ra một thứ âm thanh mà ngay chính bản thân nàng cũng không ngờ tới:

- Lấy Ngự thương hoàn cho ta xem đi!

Hường Mị thu hồi ánh mắt đang để trên mặt hồ về, thấy nàng đã hiểu rõ nên cũng không hề giấu diếm, từ trong người lấy ra một cái chai, làm bộ dáng “không sao cả” mà đưa cho nàng một mảnh.

- Đây là thật sao? – Mục Tiểu Văn hỏi.

- Đương nhiên là thật, ta có gì phải giấu diếm chứ. Dù sao chuyện này cũng không quan hệ tới ta. Hoàng thượng tuổi trẻ thương người, người muốn cái gì, sao ta dám không để cho người chứ? – Hường Mị làm một bộ tình nghịch, thần nhiên, vô vị.

- Bỏ vào lò được nấu thì sẽ có tác dụng sao

- Đúng vậy. Thuốc này cũng không phải thứ gì khó lường, thô da tháo thịt, sau khi ngấm vào trong bụng sẽ có tác dụng. Quan trọng là thi công.

- Nếu vậy làm phiền ngài thận trọng thi công. – Mục Tiểu Văn trầm mặc một hồi rồi nói.

- Gì chứ, dù sao tiểu hoàng đế này thường xuyên chọc ta, ta cũng không thích hắn, nhưng mà hắn cũng không phải không tốt. – Hường Mị chép miệng chăm chú suy nghĩ một trận.

Mục Tiểu Văn đem viên thuốc quý giá niết trong lòng bàn tay sau đó quay trở về phòng nấu được thả vào lò nung. Trong nồi nước sôi sùng sục, viên thuốc lập tức biến mất không thấy bóng dáng đâu. Một đường kiếm đâm tới, Mục Tiểu Văn đứng thẳng thân thể không hề trốn tránh, cho dù kiếm kia từ bên tai lướt qua cắt đứt một sợi tóc của nàng.

Ánh mắt Thôi Minh Vũ vốn là hận cực đau nhức:

- Người thật sự tuyệt tình như vậy! Hắn muốn làm bộ mặt trí nhớ để cho người an tâm, thế mà người vẫn xuôi dòng đẩy thuyền khiến cho hắn thực sự biến thành mất trí nhớ. Sao lại có loại người như người chứ?

- Đây là vì muốn tốt cho hắn!

- Vì hắn? Nếu hắn biết người nắm giữ đoạn trí nhớ trên quý của mình thì hắn sẽ đau đớn vô cùng!

- Thôi Minh Vũ, người hóa ngu rồi. Đã mất ký ức thì sao có thể biết được chuyện đó chứ?

- Người! ...

Lúc này người chiếm thượng phong là Mục Tiểu Văn, Thôi Minh Vũ vì sốt ruột và hận ý mà trở nên rối loạn tâm thần. Nhưng Mục Tiểu Văn không thể nhảy nhót được, ngược lại vì vậy mà sinh ra vài phần hàn ý.

Thôi Minh Vũ cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói:

- Thì ra người vô tình nhất không phải là hắn, cũng không phải bất cứ ai cả mà chính là người. Người vô tình không có tình cảm, lạnh nhạt tới cực điểm, ích kỷ vô cùng! Người đơn giản chỉ vì có ân với Phương Mặc, người muốn báo đáp hắn nên mới có thể theo hắn, ở bên cạnh hắn. Rõ ràng người có cảm tình với hoàng thượng nhưng lại vì chuyện hắn đã làm sai mà liền hóa thân thành người chính nghĩa để trừng phạt hắn. Người tốt lắm, người thực hoàn mỹ tới mức không chê vào đâu được; người nào cũng không thể đe dọa, khủng hoảng người, người tự cho như vậy là đúng nhưng chưa bao giờ để ý tới cảm thụ của những người khác!

- Cho tới bây giờ ta không hề nghĩ như vậy!

- Người đương nhiên tới, bởi vì người không muốn nghĩ, sự vô tình của người vốn là bản chất trong người, sao còn phải nghĩ chứ?

- Người cho rằng người là chuyên gia tình yêu hả? Ta không muốn nói chuyện với người nữa!

Lãnh ý trong mắt Thôi Minh Vũ bỗng nhiên trở nên sắc bén, kiếm không chút lưu tình mà đâm tới càng gần, cảm giác lạnh lẽo trên cổ nhanh chóng tràn vào tim Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn ngừng bước, trầm mặt một hồi rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Ta đã quyết ý như thế rồi, nếu người vẫn cảm thấy ta làm không đúng thì cùng lắm một lần nữa nấu được, ta diễn trò với các người.

Thôi Minh Vũ nghiêng rằng, ngay cả lưỡi kiếm cũng có chút run rẩy. Giằng co một lúc lâu, cuối cùng thanh kiếm cũng rút về, hắn không nhìn Mục Tiểu Văn mà xoay người rời đi.

Đêm ngày thứ hai đã đến, canh giờ thi công sắp tới. Thôi Minh Vũ hộ giá, Hường Mị thi công; còn Mục Tiểu Văn vì đáp ứng yêu cầu của Lý Vân Thượng, vì để nàng yên tâm mà tự mình chứng kiến một màn này.

Khi tỉnh lại, Lý Vân Thượng vẫn duy trì nụ cười một ngày trước đó, hắn kéo tay nàng, trên khuôn mặt an tĩnh lộ ra vẻ thỏa mãn:

- Tất cả mọi chuyện ta đều đã an bài thỏa đáng, nàng không cần lo lắng. – bộ dáng lại có chút nghịch ngợm. – Nhưng mà sau khi tỉnh lại có lẽ ta sẽ quên mất những kỷ ức tốt đẹp trước kia, chắc là vẫn có chút cảm ghét đối với nàng, nàng có thể sẽ khó chịu lắm.

Cố gắng nói lắm bầm đầu đầu làm cho nàng yên tâm, ánh mắt bởi vì quá mong chờ mà hắn hoan bất bình thường. Hắn nghĩ muốn giả mất trí nhớ để làm cho nàng yên tâm. Nhưng hắn không biết, tất cả mọi người

đã đánh đi con tốt trong tay hắn, đi một nước cờ làm thay đổi quyết định của hắn, liên thủ đoạt đi ảo tưởng tốt đẹp của hắn.

Mũi Mực Tiểu Văn phát chua xót, nàng trở tay cầm lấy tay Lý Vân Thượng. Thân thể Lý Vân Thượng cứng đờ, bỗng dưng cứng miệng, ánh mắt không thể tin được, tiếp theo cẩn thận vòng tay qua người Mực Tiểu Văn thì thấy nàng không phản kháng, hắn liền đánh bạo đem nàng ôm chặt vào trong lòng. Cái loại thân trọng này quả thực như ôm một phẩm vật trân quý dễ vỡ, ngay cả hô hấp cũng thật nhẹ nhàng cứ như sợ kinh động tới nàng.

Nước mắt Mực Tiểu Văn không chế không được mà chảy xuống, cánh tay cũng ôm lấy Lý Vân Thượng khiến cho cơ thể Lý Vân Thượng càng thêm cứng ngắc, vòng tay ôm nàng càng chặt hơn, tiếng hắn hít thở bên tai tựa hồ cũng mang theo hạnh phúc tràn đầy. Nước mắt chảy càng lợi hại, nàng dùng sức nhịn xuống để không khóc thành tiếng. Giấu sự lưu luyến rời khỏi hắn, chờ ọi người vội vàng chuẩn bị, kh trở về nàng lau khô nước mắt, lại khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như cũ. Chỉ là, ở một nơi nhìn không thấy, đau đớn càng thêm lợi hại.

Được ăn vào, tiếp đó là thi công. ?Nhìn bộ dáng Lý Vân Thượng đứng thẳng trong phòng, không hiểu sao lại làm cho Mực Tiểu Văn nhớ tới chuyện ngày trước hắn có nói qua. Một nhị hoàng tử mới mười mấy tuổi bị phụ hoàng ghét bỏ, trở mắt mà nhìn người xung quanh mình chết đi trong vũng máu tươi. Khi vươn tay ra đặt vào lòng bàn tay của một tiểu cô nương, đi theo nàng đi ngoài nhưng lại lập tức bị ném đá. Chơi trốn tìm trong một nơi âm u, khi được người ta tìm thấy vẫn không chịu đi ra ngoài.

... ..

Trong đầu Mực Tiểu Văn bất chợt hiện lên hình ảnh khi cánh cửa mở rộng ra là bộ dáng tiểu hoàng tử trốn to hai mắt hoảng sợ, bất lực ...

Hai tay phát ra màu xanh nhạt của Hướng Mị đã gần áp lên người Lý Vân Thượng, đột nhiên Mực Tiểu Văn lại đưa tay lên hô:

- Chờ một chút!

Hướng Mị nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi:

- Lúc này dừng lại thì tính mạng khó giữ được.

Mực Tiểu Văn ngẩn ngơ, dừng lại vài giây, mau xanh nhạt đã bao phủ lấy toàn thân Lý Vân Thượng.

Chuyện trước kia đã không có đường quay về nữa rồi.

Lý Vân Thượng vốn vui sướng mỉm cười tựa hồ ý thức được cái gì đó liền mở mắt, tràn đầy hoảng sợ, ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Mực Tiểu Văn. Hắn muốn giãy dụa nhưng lại không địch lại được áp lực từ bên ngoài, sau đó không cam lòng mà nhắm hai mắt lại, một lần nữa mọi thứ quay về yên tĩnh. Cái nhìn ngẩn ngừ vừa rồi đối với Mực Tiểu Văn lại dài dằng dặc khó có thể quên được. Trái tim nàng như có cái gì đó vỡ vụn, sẽ không có cách nào tu bổ lại được; trên ngực, nơi bị kiếm đâm trước kia dường như nhói lên đau đớn.

Nàng lão đạo chạy ra khỏi phòng thì bị Phương Mặc tiếp được. Tâm trạng đau đớn khó có thể sắp xếp điều khiển làm cho thân thể như nhũn ra, nàng chỉ thấy Phương Mặc nói khàn khàn bên tai:

- Nếu ngày ấy nàng không yêu ta thì không nên đối với ta như vậy có phải không? Tình nguyện đau đớn, ta cũng không muốn quên đi mọi chuyện trước kia.

Chàng cũng cho rằng ta tuyệt tình sao?

Muốn hỏi những lời này nhưng nàng không mở miệng được, nước mắt chảy xuống càng thêm mãnh liệt. Chớp khe hàng mi, nhịn xuống tiếng khóc, Mực Tiểu Văn tựa đầu vào vai Phương Mặc mà dùng sức găt đầu.

Không biết qua bao lâu, Thôi Minh Vũ đi ra ngoài, liếc mắt qua bọn họ một cái rồi uể oải nói, thậm chí không khí xung quanh hắn lạnh nhạt như băng đá:

- Mực Tiểu Văn, Phương Mặc tiếp chỉ!

Mục Tiểu Văn và Phương Mặc cùng quỳ xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, kim bài miễn tử của Mục Tiểu Văn có hiệu lực cuối cùng, cho phép ngoài phạm mặt rồng. Phương Mặc quan tới nhất phẩm, chức vị được phép lựa chọn. Mộc Minh được hồi phục chức qua như cũ là Tể tướng của Lưu Vân quốc. Khâm thủ!

Đọc xong, Thôi Minh Vũ nhần nại chịu không được mà quần thánh chỉ lại rồi ném tới cho Mục Tiểu Văn. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Mục Tiểu Văn, hắn nói:

- Đúng vậy, đem giang sơn này làm trò. Vì để nhìn thấy các ngươi thì chỉ có thể trở thành người liên quan tới các ngươi mà thôi; hắn đã dùng tới quân cờ cuối cùng rồi. Nếu biết bọn họ ở kinh thành thì ít nhất các ngươi cũng sẽ quay về thăm nom họ. Về phần quyết định như thế này gặp phải không ít lực cản trong triều nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Nhiều năm như vậy mới đoạt được giang sơn, hôm nay tác dụng lớn nhất lại là dùng để níu giữ ngươi. Nhưng mà hắn cũng đã dùng cả tính mạng để giữ ngươi rồi, dùng giang sơn cũng không phải là chuyện ngạc nhiên gì. Có gì phải ngạc nhiên thế?

Sau đó Thôi Minh Vũ lại nhìn sang Phương Mặc nói tiếp:

- Lúc đầu ngươi dưới tình thế cấp bách rời đi, kỳ thật có rất nhiều chuyện chưa làm thỏa đáng. Người nhà của ngươi, những thế thiếp mà ngươi thuận miệng nói muốn phân phát đi, hắn cũng đã thay ngươi an trí thỏa đáng rồi.

Thôi Minh Vũ thở dài, tựa hồ tâm lực đã kiệt cạn:

- Sớm biết thế này, cần gì phải suy tính nữa. Lúc đầu thật sự là ta đã quá mức tự tin là đúng. Lần này hao tổn thật lớn, hắn phải qua mấy ngày nữa mới tỉnh lại được, các ngươi đi đi, thích đi đâu thì đi, tốt nhất vĩnh viễn đừng trở lại kinh thành nữa. Về phần những điều không thể nói thì đợi khi hắn tỉnh lại nếu có nghi hoặc gì thì ta sẽ nghĩ cách giấu quá khứ. Ta không muốn để cho hắn gặp lại ngươi nữa, Văn nương nương. – ba chữ cuối cùng nặng tựa ngàn cân mà thoát ra. Nói xong, Thôi Minh Vũ không muốn nhìn hai người họ thêm một lần nữa, lập tức xoay người rời đi.

Nắm tay Phương Mặc và Mục Tiểu Văn gắt gao nắm chặt lấy nhau; Phương Mặc giúp nàng đứng lên rồi mỉm cười:

- Nàng nguyện ý theo ta không? Sự đau đớn trong lòng Mục Tiểu Văn không có chút giảm bớt, nước mắt lại rơi đầy mặt, kiên định gập đầu. Giống như những lời tuyên thệ khi kết hôn mà người thường nói, nàng trịnh trọng mà nghẹn ngào đáp:

- Ta nguyện ý!

Mười ngón tay giao vào nhau, Phương Mặc không hề quay đầu mà kéo nàng rời đi. Chớp mắt khi rời khỏi cánh cửa lần cuối cùng, Mục Tiểu Văn quay đầu lại nhìn, thông qua khe hở nhìn thấy Lý Vân Thượng đang bình an ngủ. Thi công đã hoàn thành, hắn lại được đặt nằm trên giường, Hướng Mị cẩn thận quan sát xem có gì không ổn không. Khe hở quá nhỏ cho nên nhìn không hết được toàn cảnh bên trong mà chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của hắn, còn có mái tóc đen dài mềm mại vô lực.

Bởi vậy, ấn tượng cuối cùng trong đầu mới là ấn tượng rõ ràng nhất. Đôi môi hồng sắc đóng chặt, hàng lông mi thật dài bao trùm đôi mắt xinh đẹp. Trái tim Mục Tiểu Văn nhói lên đau đớn, thân ảnh cô độc, an tĩnh trong trí nhớ cứ thế mà rời xa, tương vong vu giang hồ cũng không còn xuất hiện nữa.

Có lẽ khi hắn mở mắt ra sớm đã không nhớ tới nàng. Có lẽ lần sau gặp lại nhau, hắn sẽ chán ghét mà quay mặt qua chỗ khác, bất động thanh sắc mà né tránh không đụng vào nàng.

Như vậy cũng tốt, hắn vẫn là một nhị hoàng tử xinh đẹp trong triều nhưng lạnh lùng như cũ mà nàng chỉ cần nhìn từ xa xa là tốt rồi, giống như hồi mới gặp nhau vậy. Chỉ là, lần sau nàng sẽ không còn vội vàng mà chăm dứt đoạn khoảng cách giữa hai người nữa, sẽ không còn thăm thiết mà truy đuổi theo hắn nữa. Cho dù hai người trong lúc đó có cách mười trượng, cho dù hắn lạnh lùng như băng sơn, cho dù có hiểu lầm khúc mắc không cách nào vượt qua thì nàng cũng sẽ cố gắng mà truyền lại một chút ấm áp cho quá khứ này.

Có lẽ như vậy thì đau đớn trong lòng mới có thể giảm bớt đi một ít.

Xin lỗi!

Không biết là ai đúng ai sai, không biết Thôi Minh Vũ nói như thế có phải là trúng tim hay không nhưng nàng đã lựa chọn rồi; bởi vậy nàng sẽ theo Phương Mặc, vĩnh viễn ở bên cạnh Phương Mặc. Về phần hấn, tình cảm chỉ có hơn ấm áp một chút, cùng với hai chữ này mà thôi.

Cho nên, thật sự xin lỗi!

Mục Tiểu Văn đau lòng tới mức hít thở không thông, cố cưỡng chế lại tâm tình mà nhìn về phía Phương Mặc. Phương Mặc khẽ mỉm cười, ấm áp như gió xuân làm cho người ta cảm thấy an tâm. Không ngại nàng không nhận được mà chảy nước mắt, không ngại nàng mềm lòng đối với Lý Vân Thượng, vĩnh viễn mỉm cười với nàng. Như vậy, sau này nhất định sẽ ở bên cạnh chàng một đời!

Bên ngoài, tuyết đọng bắt đầu hòa tan, một mảnh xuân quang tươi sáng!

111. Q.2 - Chương 1: Kết Thúc Cũng Chính Là Bắt Đầu

Khi rời đi tiết trời mới vào xuân. Một tháng trôi qua, băng tuyết đều đã tan hết, không thể nào tìm ra được dấu hiệu hấn ý tận xương lúc ban đầu.

Cùng Phương Mặc dắt tay nhau du ngoạn vài nơi rồi lại trở về thành Thiên Lạc.

Thành Thiên Lạc trừ thân phận Mặc phu nhân được công khai ra bên ngoài thì hết thảy mọi chuyện không còn giống như lúc trước. Ngày đó cái tin có hoàng hậu xuất hiện khiến cho khắp nơi náo động nghiễm nhiên nay không còn bất cứ một chút tung tích gì.

Bên ngoài đường rộn ràng náo nhiệt, trong nhà bề bộn bận rộn, giao tiếp ứng với thù, quang trù lần lượt thay đổi, quá khứ đủ loại chuyện theo gió phiêu tán, không thể nào tìm ra được khe hở nào.

Phỉ Minh mang lên một chén trà rồi nghiêng đầu nhìn Phương Mặc trên chọc:

- Công tử, người đứng là có bản lĩnh lớn, cuối cùng thì hôm nay phu nhân cũng có chút bộ dáng của nữ tử rồi.

Mục Tiểu Văn đầu cài trâm, thân mặc một xiêm y màu vàng, ngồi trên một chiếc ghế dựa khắc hao lớn, cách một bàn trà ngồi nhìn Phương Mặc và Phỉ Minh nhìn nhau mỉm cười, trong lòng có điểm trống trải.

Phương Mặc đối xử rất tốt với nàng, hết thảy mọi thứ đều chu đáo chăm sóc. Thành thân cũng muốn thấy người nhà hai bên, lễ tiết thì có cũng được không có cũng xong, hấn lúc nào cũng e sợ làm cho nàng bị ủy khuất. Trước tiên, đợi nàng lấy quân tử chi lễ, trở lại hình tượng hoa hoa công tử như trước kia.

Thấy nàng thất thần, Phương Mặc vươn tay bắt lấy tay nàng, tự tiểu phi tiểu trên chọc:

- Nương tử lại đang mơ mộng về cuộc sống sau này cùng vì phu sao?

Mục Tiểu Văn chấn động, nghiêng đầu nhìn Phương Mặc. Ánh mắt bối rối của nàng lọt vào mắt Phương Mặc, đôi mắt của hấn lập tức trở nên ảm đạm.

- Phương Mặc, ta ...

Phương Mặc nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng phóng khoáng trước kia, tựa hồ sự ảm đạm khi nãy không hề có. Hấn mỉm cười hỏi:

- Phương phu nhân có lời gì muốn nói ư?

Hấn muốn rũ bỏ quá khứ nhưng Mục Tiểu Văn lại không thể nào phối hợp làm theo được. Trong lòng nàng có một thứ tâm tình phức tạp với một con người khác nữa nhưng không ra lời được, nàng sợ trong lúc vô ý sẽ làm tổn thương tới Phương Mặc. Nếu vậy đối với hai người sự áy náy lại càng lớn hơn, có thể nào làm bộ như không có chuyện ấy được?

Mục Tiểu Văn định giải thích gì đó thì Phương Mặc lại nghịch ngợm mỉm cười ngắt ngang lời của nàng:

- Tướng công của nàng là một người rất kiên cường, rất nhẫn nại, cho dù nàng là băng tuyết thì cũng sẽ chậm chậm hòa tan nàng. Lúc đầu khiến cho nàng đem ánh mắt chuyển tới phía ta dùng không ít thời gian, tại sao bây giờ lại quan tâm tới một chút ngăn trở nhỏ nhoi này chứ? Đệ nhất hoa hoa công tử không chỉ là một cái hư danh không đâu, chẳng lẽ nàng chưa lĩnh giáo qua? Hơn nữa, sau khi thành thân có rất nhiều chuyện muốn làm, làm sao có thời gian mà đi dã thương xuân bi thu chứ? (theo t thì chỗ này ý là không có thời gian đi ngoại tình ẻm)

Làm bộ hơi suy tư, sau đó Phương Mặc cố ý nghiêm trang mà vắn vẹo ngón tay:

- Thứ nhất, nương tử của ta không biết thơ từ, không biết gảy đàn an ủi, vì phu sẽ tổn một chút công phu, nếu không cũng không dám tiếp khách khứa. Thứ hai, nương tử có chút hồ đồ, phải hảo hảo dạy một phen, nếu không sẽ bị người khác đoạt đi thì biết làm sao bây giờ. Thứ ba, nếu sinh mấy hài tử thì nhất định đều phải có cả nam lẫn nữ. Nương tử, nàng nói xem nhiều chuyện như vậy, lúc nào rảnh rồi chúng ta tiếp tục nghĩ thêm nữa có được không?

Không đợi Mục Tiểu Văn trả lời, Phương Mặc lại nói thêm:

- Ngày mai trở về kinh thành, chuẩn bị hoàn thành chuyện thành thân rồi hãy quay lại thành Thiên Lạc. – nói rồi y mỉm cười, đứng lên cứ như muốn lẫn trốn, bước chân nhanh nhanh rời khỏi phòng khách.

Khẽ thở dài một cái, Phỉ Minh bên cạnh cũng thở dài theo nàng:

- Ôi, người đâu mà đẹp quá, đúng là một trái tim si tình, thế giới này đúng là lạnh lẽo mà.

Không đợi cho Mục Tiểu Văn kinh ngạc, Phỉ Minh rất nhanh lui ra ngoài để lại cho nàng một khoảng không tịch mịch, mờ mịt.

Như thế này... có đúng không?

Ngày thứ hai lên đường, ngồi trên xe ngựa chưa tới hai ngày đã tới kinh thành. Tới gần cửa thành nàng cảm thấy có chút sợ, Phương Mặc phải cẩn thận nắm lấy tay thì nàng mới che đi trống ngực mà bước vào thành.

Trước tiên Mục Tiểu Văn về phủ tể tướng, mặc dù vợ chồng tể tướng đã sớm biết được tin tức nàng bình an nhưng tới khi gặp mặt vẫn nén không nổi cảm xúc, trong phủ mọi người cũng lu bù với công việc để làm vãi thứ nàng thích ăn. Nha hoàn, gia đình ngoại trừ trong lần tai kiếp kia mất đi vài người thì đại bộ phận đều là những người cũ. Mục Tiểu Văn có một cảm giác hoảng hốt là lạ nào đó, tựa hồ mọi thứ lại trở về điểm xuất phát, nàng vẫn là thiên kim tiểu thư của tể tướng vừa mới xuyên qua, bị ủy khuất mà tìm tới cha mẹ tìm chút an ủi.

Nhưng mà nghĩ lại thì có điểm không giống vì bây giờ bên cạnh nàng còn có thêm Phương Mặc.

Cầm tay Phương Mặc, nàng từ ghế đứng lên hướng về phía người cha hơi gầy yếu cùng người mẹ dịu dàng xinh đẹp mà mỉm cười. Nàng cùng Phương Mặc đồng thời trịnh trọng mở miệng:

- Cha! Nương! – nói xong hai người cùng quỳ xuống.

Vừa dứt lời thì Vương Uyển Ngữ đã lệ rơi đầy mặt, hốc mắt Mộc Minh rõ ràng cũng ẩm ướt. Đưa tay nâng hai người đang quỳ đứng lên, Vương Uyển Ngữ một bên ôm lấy Mục Tiểu Văn vào lòng:

- Nương sẽ không bao giờ để cho con phải chịu ủy khuất nữa.

Từng giọt từng giọt nước mắt của Mục Tiểu Văn rơi xuống bờ vai, tâm ghen ngào, giọng thủ thủ:

- Nương, sau này Tiểu Văn cũng sẽ hảo hảo hiếu kính với người.

Ánh mắt Phương Mặc chuyên chú, vừa như cam đoan vừa như tuyên th>- Tể tướng đại nhân, Tể tướng phu nhân xin hãy yên tâm. Kiếp này Phương Mặc chỉ có duy nhất mình Tiểu Văn, không phải nàng không lấy, bảo vệ nàng không bị bất kỳ một kẻ nào làm thương tổn, cả đời làm bạn, bất ly bất khí.

Mộc Minh cùng Vương Uyển Ngữ vừa khóc vừa mừng mà gật đầu.

Sau đó Phương Mặc một mình trở về nhà để cho nàng và cha mẹ được đoàn tụ. Trong lúc trải qua những ngày thê lương, lúc gặp lại vui sướng dường như cũng có vẻ thâm đậm đôi chút. Hôm nay người một nhà

vui vẻ bên nhau, so với bất cứ cái gì đều phải trân quý. Sau khi mất đi lại có được một lần nữa, cho dù thế nào thì cũng không dám dễ dàng phá hư, buông tay được.

Sau khi được khôi phục chức vị tể tướng, Mộc tể tướng thở dài nói chuyện, thanh âm lộ vẻ già nua rất nhiều:

- Người hoàng gia cũng là người, thái hậu vì nhị hoàng tử không tiếc mà trở mặt với người trong hoàng thất, với hoàng đế. Hoàng đế cũng vì quá áy náy nên đến thời khắc mấu chốt cũng buông tay thành toàn cho nhị hoàng tử, ngay cả đại hoàng tử cũng buông tay chấp nhận địa vị của một Trữ quân không tranh vị cùng nhị hoàng tử. Nghĩ tới một tai kiếp lao lý khiến cho triều đình rung chuyển, cuối cùng cũng chỉ vì ân oán của người một nhà. Hoàng thái hậu trị quốc đều lệ thuộc vào binh cường, đối đãi nhị hoàng tử ngày càng sủng ái, nếu ta trung với hoàng đế thì lại bất trung với nhị hoàng tử. Huống chi, không hiểu sao nhị hoàng tử lại phục lại chức vị cho ta, ta tự nhiên cũng cung tận tụy, có chết cũng không oán.

- Không biết .. vì có gì? – Mộc Tiểu Văn nhẹ giọng lặp lại, tiếng rất nhỏ, có chút mờ mịt.

Nói tới Dục nhi, trên mặt Vương Uyển Ngữ tràn đầy cảm khái:

- Đứa nhỏ này từ nhỏ đã ở cùng con, sau khi con đi liền một mình canh giữ ở phủ nhị hoàng tử ngày xưa, chỉ một mực đợi trong viện Mộc Mộc cư nhỏ nhỏ, nói sao cũng không chịu về. Cho dù bị hoàng thượng hạ lệnh triệu vào hoàng cung thì cũng chỉ được vài ngày liền tìm cách quay trở về, nói cái gì mà phải đợi con quay về. Khi chúng ta nói cho nó tin con còn sống, nó vui mừng không biết làm sao nhưng dù như vậy nó cũng không chịu ra khỏi sân, nói chỉ có nơi đó mới thích hợp với con.

Vương Uyển Ngữ thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Trước kia chỉ là một đứa nhỏ tính tình mềm dẻo, dịu dàng, ngay từ nhỏ với con đã có cảm tình tốt, vốn là một nha hoàn khó tìm được. Hôm nay trải qua kiếp nạn mới biết tính tình nó rất cương liệt, mặc dù là một nha hoàn nhưng là một nha hoàn trung trinh không hai lòng, không cao ngạo. Sau này để cho nó ở bên cạnh con cũng yên tâm lắm.

Mộc Tiểu Văn giật mình, lặng im hồi lâu mới mở miệng:

- Con muốn đi thăm nàng ấy.

Nàng liền theo đường quen mà đi tới phủ nhị hoàng tử, rồi cũng không cần nghĩ ngợi nhiều đi xuyên quan tây viên hoang vu đến gần Mộc Mộc cư, nàng chỉ cảm thấy nơi này yên tĩnh tới kỳ lạ. Mặt hồ nước trong Hình viên bị gió thổi lướt qua khe hiện từng nếp nhăn, lá cây cũng sà sạt nhẹ nhàng hồi hưởng bên tai, khiến người ta như nắm mơ không giống với thực tại.

Xa xa là ba chữ thật to “Mộc Mộc cư”, một bóng người nhỏ nhỏ đang quét dọn trong viện thoáng cái rơi vào đáy mắt nàng. Mộc Tiểu Văn theo tiền thức mà đi tới trước từng bước.

Người đang quét dọn nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn về phía này, động tác trong tay đột nhiên ngừng lại, thân thể nén không được mà run rẩy. Mộc Tiểu Văn cũng ngạc nhiên không kém, hồi sau mới bình tĩnh đi tiếp về trước.

- Tiểu thư? – thanh âm Dục nhi tràn ngập sự khó có thể tin. Đồ trong tay lạch cách một tiếng rồi rơi xuống đất, thân thể cứng ngắc tại chỗ, cứ thế nàng đứng nhìn Mộc Tiểu Văn đi tới. Mãi tới khi Mộc Tiểu Văn đến gần, lệ trong hốc mắt nàng mới rơi xuống, thanh âm run rẩy lại thốt lên một tiếng:

- Tiểu thư?!

Nàng vừa mới vươn tay ra nhưng dường như không dám tin nên lập tức lui về. Mộc Tiểu Văn vội nắm lấy cánh tay của Dục nhi, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

- Lâu rồi không gặp!

Dục nhi nhin lệ xuống, gục vào đầu vai Mộc Tiểu Văn, dùng sức mà gật đầu.

Đúng vậy, lâu lắm rồi. Lúc đầu cứ như một chiếc bình hoa di động chịu đủ mọi khổ sở, hôm nay chỉ còn duy nhất sự chất phác trân quý gặp nhau.

Tâm tình Mục Tiểu Văn vẫn có chút nghi ngờ, Dục nhi và Mục Tiểu Văn từ nhỏ đã bên nhau, nàng ấy thực sự sẽ tiếp nhận mình – một người giả mạo tiểu thư của nàng sao?

Dục nhi ngẩn lẹ, nhin không được nhẹ giọng cười cười:

- Tiểu thư đang trách ra lúc đầu lỗ mãng sao? Nói thật, khi Dục nhi mới biết được sự tình vốn rất nhớ thương tiểu thư nhà mình nên có chút oán giận người nhưng sau khi trả thù tiểu thư xong thì chẳng những không cảm giác được vui vẻ, ngược lại có chút mất mát. Khi cho tiểu thư nhảy vực mất tích, chờ mãi mà không có tin tức, Dục nhi đau lòng không biết phải làm sao, cũng hận mình không thể cùng nhảy xuống vách núi với tiểu thư. Thế nên lúc đó Dục nhi mới biết, thì ra trong lòng Mục Tiểu Văn sớm đã chấp nhận người chính là tiểu thư của mình rồi.

- Hả? Vậy chẳng phải Mục Tiểu Văn thật rất đáng thương sao?

Dục nhi có điểm không hiểu:

- Nghĩ ra thì Dục nhi hình như bị trúng ma chướng nên cảm giác được người chính là tiểu thư đích thực. Hơn nữa, không phải người đã nói, tiểu thư đích thực không phải đã có một cuộc sống rất tốt ở một thế giới khác sao?

- Ta nói vậy sao?

- Có một lần tiểu thư thì thảo tự nói một mình, chính người cũng không biết.

Mục Tiểu Văn gật đầu. Chuyện lâu lắm rồi nàng đã không còn nhớ kỹ, cũng không biết Mục Tiểu Văn có đúng là có một cuộc sống tốt hơn không. Nhưng mà trong mộng khuôn mặt nàng ấy thực ôn nhu mà kiên cường, mọi thứ hiện ra rất rõ ràng. Với tính cách thủy chung như vậy của nàng ấy thì sống trong thời hiện đại thì rất hiếm, hẳn là có được những thứ mong muốn.

Nghĩ muốn có chút kỷ niệm với Mục Tiểu Văn, nhất thời tìm không được cách nào cho thích hợp, Dục nhi có chút đỏ mặt, hướng tới dây cây trong viện đang xào xạc trong gió. Mục Tiểu Văn giật mình, đến gần thì mới phát hiện, nơi này hình thức tương tự với nơi ở của nàng ở thành Thiên Lạc. Còn chưa kịp đặt câu hỏi thì Dục nhi đã đỏ mặt giải thích:

- Sau khi biết tin tiểu thư ở thành Thiên Lạc, nô tỳ vẫn nhờ người tới báo tình hình bên đó về, thấy chiếc chuông gió này rất đánh yêu nên liền mua một cái; mỗi ngày đều ngồi dưới tàng cây nói ra tâm sự, khi chuông gió vang lên thì cứ xem như tâm ý mà Dục nhi nhắn nhủ đã được gửi đi, cũng xem như đây là một cách để an ủi. Nô tỳ cũng có nghĩ tới tiểu thư ở bên kia, cho nên .. hai vị tiểu thư cùng nhau có kỷ niệm rồi.

Kỷ niệm thì là kỷ niệm, sao phải đỏ mặt chứ? Ánh mắt Dục nhi cực kỳ giống một chú cáo trắng len lén trộm đồ thì bị người ta bắt tại trận khiến cho Mục Tiểu Văn thấy buồn cười, nhin không được mà nói đùa:

- Rốt cuộc thì ngươi muốn nói gì chứ?

Dục nhi ngây ngốc, sừng sốt, hốc mắt đỏ au:

- Tiểu thư, tính tình của người lúc này thật tốt.

Mục Tiểu Văn cũng cứng người, cười khổ nói:

- Tính tình này thì có gì tốt chứ, lúc nào cũng xử sự không chu toàn.

- Tại sao lại muốn hành xử chu đáo? Tính tình tiểu thư tùy ý lại vừa ngang ngạnh, theo Dục nhi thấy cho dù có toàn tâm toàn ý thì cũng chẳng có gì sai hết.

Mục Tiểu Văn chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó hỏi tiếp:

- Sao ngươi lại biết ta ở thành Thiên Lạc?

Dục nhi còn chưa trả lời thì xa xa một tiếng “Hoàng thượng giá lâm” đã phá tan, xuyên thấu màn không yên tĩnh, thoáng chốc mọi thứ xung quanh như nhanh chóng ẩn lui đi, chỉ còn hai chữ “Hoàng thượng” rõ ràng vang vọng trong đầu Mục Tiểu Văn. Ý thức cùng cơ thể cứ cứng đờ như tượng, ngơ ngác mà không thể động đậy.

Biết trước sẽ gặp mặt nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Hắn có bị thương hay không? Có thật sự mất đi trí nhớ hay không? Có phải còn đang thống khổ?

Bên ngoài không cách nào biết được tin tức, hôm nay có thể gặp lại, trong đầu nàng cứ quay đi quay lại mấy vấn đề này. Nàng rất muốn quay đầu lại, chủ động đến gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, đánh giá hắn, chính miệng hỏi hắn một tiếng có khỏe hay không nhưng bản thân lại đang phát hoảng lên, ngay cả tay chân cũng run rẩy.

Nơi Mục Tiểu Văn đứng từ bên ngoài cũng không thể nào nhìn thấy, hoàng thượng lại cách khá xa nhưng nàng vẫn cảm giác được thân thể có điểm tê dại. Ngây ngốc, đầu óc trống rỗng một trận, mãi tới khi Dực nhi nhẹ giọng gọi “Tiểu thư” thì nàng mới thoát thanh tỉnh. Thấy cánh cửa phòng bếp bên cạnh mở toang, nàng lập tức chạy nhanh vào trong trốn ở phía sau cánh cửa, trống ngực vẫn không kiên nhẫn mà đập thình thịch.

Chờ khi hơi thở được ổn định nàng mới dám lộ ra đôi mắt mà nhìn bên ngoài cửa. Tới khi cái người mặc một thân hoa phục kia tiến vào, đầu óc Mục Tiểu Văn như nổ tung một tiếng “Ầm”, trái tim kịch liệt nhảy dựng lên.

Người kia không còn mặc bạch y, ít đi vài phần phiêu dật. Một thân hoa phục tăng thêm mấy phần tinh xảo hoa mỹ, lẳng lặng đứng đó, có gì đó trong trẻo mà lạnh lùng, an tĩnh phong hoa, cứ như một on người hoàng tộc cao quý trong suốt như pha lê không thể đụng chạm hay trêu đùa. Khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng không hề tìm thấy chút dấu vết bị thương trước kia.

Phía sau hắn là Thạch Lan, Nguyệt Cơ, Thôi Minh Vũ và còn có một vị công công, mỗi người đối với hắn hết sức ân cần, không một chút tịch mịch nào.

- Tham kiến hoàng thượng! – Dực nhi quỳ xuống.

Lý Vân Thượng ý bảo nàng đứng lên rồi quan sát bốn phía, sau đó quay đầu lại, cau mày nhìn về phía Thôi Minh Vũ:

- Vì sao lại muốn trầm tới một chỗ mà một điểm quan sát cũng không có?

Thôi Minh Vũ xoa mi tâm, nhàn nhàn nói:

- Hoàng thượng hình như đã quên rồi, đây chính là người muốn tới mà.

Lý Vân Thượng vẫn cau mày:

- Mặc dù trầm đã tha thứ cho Mộc tể tướng, tự nhiên cũng sẽ tha thứ cho Văn nương nương nhưng đối với nàng ta vẫn còn căm ghét, sao có thể mãi tới chỗ này được chứ? Nhất định là do Thôi Minh Vũ người giữ trò quỷ quái!

Thôi Minh Vũ im lặng không đáp!

Nguyệt Cơ đi lên, nhu mì khuyh thành:

- Hoàng thượng, người quên rồi. Người là vì áy náy với vị Văn nương nương kia nên mới nhịn không được mà tới nơi này. Còn nữa, nàng ấy sắp trở thành phu nhân của Phương Mặc, hoàng thượng vì muốn giữ thể diện cho Phương Mặc nên mới có thể có chút sinh lễ tốt với nàng. Nếu không, sao người có thể ban thưởng cho nàng kim bài miễn chết, lại còn chấp thuận cho nàng ấy được nhìn mặt rồng chứ?

Lý Vân Thượng có điểm mờ mịt rồi nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường:

- Khi nào Phương Mặc trở về? Trầm đã tặng hắn Văn nương nương, cũng ban thưởng cho hắn quan chức, tâm ý của trầm đã tới vậy, hắn cần gì phải trốn trầm tới tận lúc này?

Thạch Lan nói:

- Theo Lan nhi thấy thì Phương Mặc chưa tiện để trở về thôi, dù sao hắn là một người có tính cách tùy ý, không trở về kinh cũng tốt.

Lý Vân Thượng nhìn nàng khẽ cười, nụ cười tươi rói đặc ý làm cho người ta thất thần:

- Lan nhi vẫn còn giận Văn nương nương sao, ngay cả Phương Mặc cũng đã chán ghét?

Thạch Lan đỏ mặt không lên tiếng.

Sau một hồi nói qua nói lại, Lý Văn Thượng tựa hồ đã thư thái liền xoay người rời đi. Khi thoáng nhìn quan Dực nhi, hắn có chút tránh né như chán ghét, như kiêu căng, cực kỳ giống với tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt Mục Tiểu Văn. Khi đó, Mục Tiểu Văn vẫn còn đang nghi hoặc không biết vì sao nhị hoàng tử này lại chán ghét nàng như vậy.

Mục Tiểu Văn trốn ở phía sau cửa, tâm trạng buồn bã. Thương hải tang điền!

Mỗi một lần gặp lại đều là thương hải tang điền!

Nà đi ra thì Thôi Minh Vũ đi tới cánh cửa phía sân liền dừng cước bộ, hắn không quay đầu mà chỉ cười lạnh:

- Hắn không có người cũng rất tốt, người cũng nên an tâm rồi. Hắn là hoàng thượng, tất cả thái y cũng vì long thể của hắn mà lo lắng, thân thể cho dù trải qua những thương tổn tàn nhẫn do người cuối cùng cũng tốt lên. Cũng có người thương hắn, hôm nay cái gì cũng không thiếu, từ nay về sau người cũng nên thu hồi cái vẻ thiện chí giả tạo của mình đi! – nói xong, Thôi Minh Vũ đập cửa rời đi.

Mục Tiểu Văn đứng sau cửa, ngây ngốc một hồi rồi lại bình tĩnh đôi chút.

Nàng hắn là không làm sai chuyện gì. Hắn được hạnh phúc, đây chính là điều mà nàng muốn nhìn thấy.

Hắn không cần sự ảm áp của nàng, nàng cũng không cần phải áy náy nữa. Hai người, rốt cuộc cũng tương vong vu giang hồ.

112. Q.2 - Chương 2: Khôi Phục Sinh Cơ

Dực nhi đi theo Mục Tiểu Văn trở về phủ tể tướng, sau đó Phương Mặc mua một tòa nhà làm phủ đệ tạm thời, sau này có thể tùy ý tới nơi nào cũng được. Đối với chuyện hôn nhân đại sự thì Phương Mặc việc ngoài ý muốn, vốn là Phương đại nhân có một số việc khó khăn cần giải quyết bởi vậy Mục Tiểu Văn cũng không hỏi tới, không nóng nảy đi lung tung mà ngoan ngoãn ở lại kinh thành.

Bởi vì còn chưa thành thân nên đại đa số thời gian nàng đều ở trong phủ, chỉ có cuối tuần mới phủ đệ nhỏ hội tụ cùng nhau. Nói tình cảm vốn là như thế nhưng Phương Mặc vẫn chưa hề chạm vào nàng.

Về phần hoàng thượng, bây giờ đối với nàng mà nói thì đó vốn là một người xa xôi không còn tồn tại nữa, chỉ có thể nghe được chút chuyện của hắn từ miệng những người dân thường nơi đầu đường cuối hẻm.

Khi đang ngồi trước gương đồng để Dực nhi giúp nàng chải tóc thì Phương Mặc đi đến. Mới trở về được vài ngày thì mọi người trong thành đều biết Phương Mặc vốn là tướng công tương lai của thiên kim tể tướng, bởi vậy phụ tể tướng cũng không cần phải che che giấu giấu, Phương Mặc qua lại tự nhiên không cần phải thông báo.

Phương Mặc vừa đánh giá Mục Tiểu Văn vừa

“Nương tử thật đẹp!”

Dực nhi cũng thêm lời trêu ghẹo:

“Không ngờ tiểu thư cũng có lúc sẽ trở thành một tú nữ khuê phòng, so sánh với trước kia thì văn tĩnh hơn nhiều.”

Mục Tiểu Văn cũng cười, cười cái cách mọi người nói là tú nữ khuê phòng.

Phương Mặc tới là vì hoàng thượng vì hấn quản lý đón gió tiệc rượu, thuận tiện gặp Văn nương nương trước kia có gặp qua một lần, bây giờ là Phương phu nhân. Mấy chuyện phản bội qua lại hiện ại trong lòng hấn đã không còn để lại chút dấu vết.

Mục Tiểu Văn gật đầu. Trở lại kinh thành thì tránh không khỏi mấy chuyện thể này, nàng đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi. Để cho Dực nhi chuẩn bị trang phục trang trọng rồi nàng cùng Phương Mặc tới dự tiệc mời.

Trong điện chỉ có một mình Lý Vân Thượng ngồi chờ, thấy Phương Mặc và nàng dắt tay nhau, cái vẻ mừng rỡ, thản nhiên lập tức rút lui khỏi khuôn mặt, thay vào đó là sự mờ mịt khó hiểu. Tay hấn không tự giác mà giơ lên, đặt lên trái tim mình, hình như có chút đau đớn.

Mục Tiểu Văn bất an ngồi xuống, vừa uống rượu vừa làm bộ lơ đãng mà nhìn về phía hấn. Còn hấn tựa hồ đang đánh giá nàng, ánh mắt hai người vừa tiếp xúc với nhau, hấn liền cau mày làm một bộ dáng muốn trách cứ. Đường như có cái gì đó mơ hồ chui vào óc hấn, theo thói quen liền chán ghét nhưng một giây tiếp theo chứng kiến cảnh ân ái giữa nàng và Phương Mặc thì ngay lập tức cảm giác mờ mịt khó chịu không cách nào giải thích nổi.

Mục Tiểu Văn vốn tin tưởng hấn là bị mất trí nhớ nhưng mọi chuyện bị xóa đi một cách dễ dàng như vậy làm cho nàng cảm thấy luôn luôn có chút hư hư ảo ảo không đúng. Tưởng rằng không còn nhớ gì về quá khứ, tưởng rằng thời gian cũng lu mờ theo năm tháng nhưng chỉ cần quay đầu mọi thứ liền tái diễn trong tâm trí như cũ. Tựa hồ những lần gọi khàn cả giọng, những tuyệt vọng... cho tới bây giờ chưa hề xảy ra không khỏi làm cho người ta nghi ngờ.

Đôi mi thanh tú của tân hoàng ngồi trên cao có điểm nhấn lại, giống như nhớ tới cái gì đó, bàn tay đặt trước ngực có gắng hồi tưởng nhưng mãi mà không nắm được điểm mấu chốt. Tâm tình Mục Tiểu Văn về mặt của hấn mà dịch chuyển, đợi tới khi hấn rút cuộc cũng buông tha cho bản thân mình, hàng mày giãn ra thì nàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hấn đè lại ngực, bộ dáng đau đớn, ngay cả Mục Tiểu Văn cũng hiểu được ngực mơ hồ có điểm đau. Nàng hoàn toàn quên mất mọi chuyện vốn đang rất tốt đẹp, chỉ khi có dấu vết gì đó chân thật thì mới đáng tin. Bởi vậy, nhìn bộ dáng hấn như vậy, rút cuộc Mục Tiểu Văn cũng tin.

Chỉ cần nhìn quan cảnh trước mắt này thôi vậy là tốt rồi. Cho dù sau này có khôi phục trí nhớ, những tình cảm quá mức kích động rồi cũng sớm bị phai tàn theo thời gian mà thôi. Bỗng nhiên Mục Tiểu Văn cảm giác được trong lòng mình vừa hạ được một tảng đá lớn xuống, vẻ mặt cũng thanh thản hơn, hai tay nhắc chén rượu lên, xa xa mà hướng về Lý Vân Thượng làm một cử chỉ mời sau đó hào sảng mà uống một hơi cạn sạch.

Vì cử chỉ bất nhã của nàng mà Lý Vân Thượng càng nhăn mi chặt hơn. Nhưng bây giờ nàng vốn là phu nhân của Phương Mặc, hấn không thể nào trách cứ lập lại chuyện không tốt giống như trước kia được, chỉ có thể chán ghét mà trệt đầu đi, không hề nhìn nàng. Nhưng Mục Tiểu Văn không hề tức giận, ngược lại càng thêm an tâm.

Mặc dù là an tâm nhưng cảm giác này thực hỗn loạn, thực đau đớn.

Thức ăn được đem lên, tiệc rượu cũng nhanh chóng tới hồi kết, Lý Vân Thượng giữ Phương Mặc lại, Mục Tiểu Văn khuất thân nói vạn phúc rồi liền xoay người rời khỏi cung điện. Lúc xoay người, nàng lơ mơ thoáng thấy Lý Vân Thượng mỉm cười, nụ cười thanh tịnh thuần khiết, hấn đối với sự trở về của Phương Mặc thực sự là rất mừng rỡ.

Phương Mặc với hấn, so với nàng có vẻ thân cận với hấn hơn.

Đi tới ngự hoa viên, nàng chán muốn chết mà bước đi, nghe thấy tiếng người, Mục Tiểu Văn nhanh chóng trốn sau chậu hoa tùng.

“Vương gia, sao lúc nào người cũng chỉ mỉm cười mà không cười lớn vậy?” - Vốn là thanh âm của một nữ tử yêu tiểu.

Mục Tiểu Văn nhô đầu ra xem chỉ thấy nàng kia xinh đẹp như hoa, tươi mát động lòng người. Mặt khác còn có ba người, một người vốn là Nguyệt Cơ, một người là Thôi Minh Vũ và người kia chính là Lý Vân Hạ.

Lý Vân Hạ, trong ấn tượng của nàng là một đại hoàng tử luôn ôn hòa, rộng rãi đối với nàng!

Mục Tiểu Văn có chút kích động, đã một năm không gặp rồi, nụ cười của hắn vẫn ấm áp như vậy. Nghĩ một chút, nàng thấy tình huống này nếu mình xuất hiện hẳn sẽ quấy rầy bọn họ mất.

Thôi Minh Vũ quay đầu qua miễn cưỡng mà cười:

“Tại sao công chúa lại muốn thấy Hạ Huân Vương gia cười to?”

“Bởi vì nếu hắn cười to nhất định rất đẹp!”

Bản thân Lý Vân Hạ vẫn sống rất khiêm tốn cũng không có cảm cười to, lần này nụ cười so với khi này dường như lớn hơn một chút, quả nhiên như ánh mặt trời. Mục Tiểu Văn trốn sau bụi tùng mà hô hấp như ngừng lại.

Vị nữ tử xưng là công chúa kia có lẽ là một người có cuộc sống an nhàn sung sướng, tính tình đơn thuần ngay thẳng, nhìn thấy Lý Vân Hạ cười liền vỗ tay cười rộ lên:

“Quả nhiên rất đẹp! Không uống công bồn công chúa xa xôi chạy tới!”

Thôi Minh Vũ chớp chớp đôi mắt hoa đào trên ghẹo nói:

“Thủy Tâm công chúa ngàn dặm xa xôi chạy tới, sợ là vì hoàng thượng chứ, sao có thể nói là vì vương gia được?”

Thủy Tâm công chúa đỏ mặt trốn tránh:

“Hoàng thượng hay vương gia đều vô cùng tốt, ta cũng chỉ là muốn nhìn thôi mà.”

Nàng không e dè mà ngay thẳng vui đùa làm như muốn hôn khiến Lý Vân Hạ ngửa đầu mà cười, Thôi Minh Vũ mở chiếc quạt mà né tránh, Nguyệt Cơ liền cười đến khuyh thành khuyh quốc:

“Công chúa tính tình chân thật, cử chỉ đáng yêu vô cùng, chỉ e hoàng thượng mà thấy người thì sẽ không chịu thả người đi nữa!”

Thủy Tâm công chúa càng đỏ mặt hơn, trong mắt đã có tơ tằm ánh sáng:

“Cái đó... có thật không?”

Mọi người sững sờ, ngược lại cười càng lớn hơn tạo nên một bức tranh hòa thuận ấm cúng. Mục Tiểu Văn nhìn Lý Vân Hạ, do dự mấy lần, rốt cuộc quyết định không xuất hiện. Một năm qua, người nào cũng thay đổi rồi.

Chờ cho bọn hắn đi rồi nàng mới đứng lên. Ai ngờ ngồi xổm lâu quá khiến cho chân tê, mới đứng lên liền cảm thấy đầu óc choáng váng. Cổ chống đỡ một trận hoa mắt, xa xa chợt có một viên đá nhỏ bay vút lại, phản eo nhói lên một trận đau đớn, chân mềm nhũn, nàng té ngã trên đất.

Nàng chật vật ngồi lên thì thấy Thôi Minh Vũ phe phẩy cây quạt đang quay trở lại. Hắn đứng ở trước mặt nàng, trong đôi mắt hoa đào dày đặc sự trào phúng:

“Tại sao ngươi lại đến ngự hoa viên? Không biết nơi này không chào đón ngươi sao?”

Mục Tiểu Văn đau đến hít sâu một hơi:

“Thôi Minh Vũ, ngươi vẫn còn hận ta như vậy?”

“Đó là đương nhiên!”

Thôi Minh Vũ tựa hồ chờ đợi Mục Tiểu Văn phản kích nhưng Mục Tiểu Văn không nói gì nữa. Chịu đựng đau đớn chống đỡ đứng lên, nàng cũng không quay đầu lại mà bước đi. Thôi Minh Vũ từ nhỏ đã che chở cho Lý Vân Hạ, trừ bỏ trách nhiệm trung thành với chủ thì chỉ e còn có tình cảm huynh đệ sâu đậm, bởi vậy loại hành vi quá khích này nàng có thể hiểu.

Phía sau vang lên tiếng cảnh cáo miễn cưỡng của Thôi Minh Vũ:

“Đừng có tới gần hắn nữa!”

Nực cười, đã sớm không tới gần được rồi.

Hôm nay, cuộc sống của hai người không còn cùng xuất hiện, sao có thể tới gần được?

Nàng ngồi đợi Phương Mặc đi ra rồi hai người cùng nhau trở về nhà. Dực nhi phát hiện vết thương của nàng, vừa đau lòng bồi thốc vừa oán giận n

“Sao Phương công tử lại để cho Thôi Minh Vũ dả thương tới tiểu thư chứ? Hơn nữa, tiểu thư bị thương mà hắn cũng không phát giác ra sao?”

“Hôm nay hắn phải đối mặt với hoàng thượng, e là có chuyện gì không tốt. Không thể trách hắn được.”

“Tiểu thư!” - Dực nhi ngừng tay lại. - “Kỳ thật Dực nhi nghĩ vậy, tiểu thư sợ nhất nợ người ta, bây giờ tiểu thư không phải người nào cũng không thiếu sao? Cho dù nợ hoàng thượng thì Thôi công tử cũng đã thay hoàng thượng nổi giận đòi lại rồi. Huống hồ hiện nay mọi chuyện đã thành thế này, cũng không cần quá để ý tới cái gì nữa, người muốn làm gì thì cứ làm. Việc tiểu thư muốn làm nhất là việc gì?”

Đúng vậy, chuyện nàng muốn làm nhất là chuyện gì?

“Tiểu thư hãy quên hoàng thượng đi, quên Phương công tử đi, tiểu thư chỉ là tiểu thư, vốn là viên minh châu trân quý của lão gia và phu nhân, không có người nào dám nói không với tiểu thư, nói như vậy, tiểu thư muốn làm nhất là chuyện gì?”

Nàng... nàng muốn được tự do tự tại, thích làm gì thì làm đó. Có lẽ đúng như người nào đó nói, mặc quần áo lụa là công tử, không có việc gì thì dắt chó đi dạo, trên đường phố đùa giỡn với con gái đang hoàng...

“Tiểu thư... tiểu thư...” - Thấy Mục Tiểu Văn cười ra tiếng, Dực nhi lên tiếng lay gọi.

Mục Tiểu Văn nhảy dựng lên:

“Dực nhi, ta muốn vui vẻ, không nên để cho việc này làm ảnh hưởng tới ta nữa!”

Có kim bài miễn tử, lại không bị chuyện tình cảm vướng bận, rốt cuộc thì nàng có thể hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, xa hoa khi xuyên qua rồi. Chết qua một lần rồi lại chịu khổ nạn mấy lần, bây giờ chính là lúc nên hảo hảo bồi thường rồi

Nàng muốn được vui vẻ, những chuyện khác đều dẹp hết!

113. Q.2 - Chương 3: Ba Mươi Sáu Kế Tình Yêu (1)

Vài ngày sau Mục Tiểu Văn không hề lo lắng mà khôi phục sinh cơ. Nàng hăng hái bừng bừng cùng Phương Mặc thảo luận:

- Phương Mặc này, sau này chúng ta chuẩn bị chơi đùa như thế nào?

Phương Mặc thấy nàng vui vẻ như vậy có chút nghi hoặc nhưng vẫn vui vẻ theo nàng, hỏi ngược lại:

- Nàng muốn chơi đùa như thế nào?

Mục Tiểu Văn bắt tay vào nhau rồi chỉ chỉ từng bước:

- Kỹ viện, tửu lâu, sòng bạc, đua ngựa, ...

- Chẳng phải trước kia cũng từng đi qua rồi sao?

- Có vậy sao thỏa mãn được, trước kia ta lo lắng, đề phòng sợ bại lộ thân phận, chơi đùa không tận hứng chút nào. Bây giờ vốn là thượng thư phu nhân quang minh chính đại, còn có chàng bên cạnh, ta không sợ có người làm khó dễ nữa. Đây mới là chơi đùa đích thực!

Phương Mặc tự tiểu phi tiểu xoa đầu nàng:

- Cũng tốt, ở trong phủ rất buồn tẻ, nên chơi đùa nhiều một chút. – dường như có chút lo lắng, Phương Mặc đem Mục Tiểu Văn kéo qua rồi ôm vào trong ngực, vùi đầu vào cổ nàng mà lên tiếng. – Vậy nàng đồng ý với ta, không được tới gần hoàng thượng!

Mục Tiểu Văn trấn an mà vỗ vỗ lưng hắn:

- Hoàng thượng hôm nay không phải là chàng chưa từng thấy, có gì phải sợ chứ?

- Ta sợ hắn làm thương tổn nàng.

- Ta có kim bài miễn chết, sao hắn có thể dễ dàng xúc phạm tới ta? Hơn nữa, kỳ thật hoàng thượng cũng không phải mù quáng, hắn vốn là một minh quân thấu tình đạt lý, chỉ cần không làm ra chuyện đại gian đại ác thì tự nhiên sẽ không bị hắn bắt được nhược điểm. Vả lại, chỗ cao không tránh được lạnh, hoàng thượng có một mình ngược lại rất tịch mịch cô độc, với tình tình nương tử của chàng thì nói không chừng có thể làm cho hắn có vài phần kính trọng cũng không chừng. – mới nói xong, Mục Tiểu Văn cảm thấy có điểm không đúng, miệng im bặt.

Quả nhiên thân thể Phương Mặc run lên, qua một hồi lâu mới rầu rĩ lên tiếng:

- Làm sao nàng có thể nói như vậy, nàng biết rõ ta sợ nhất là chuyện như thế. Thật ra nàng hiểu rất rõ hắn, ngược lại quên đi tướng công của mình. Vạn nhất hắn lại có ý với nàng thì biết làm sao bây giờ? Hay là nàng lại một lần nữa thích

Mỗi khi Phương Mặc lo lắng trông cứ như một tiểu hài tử. Bất giác Mục Tiểu Văn thấy buồn cười, biết mình vừa rồi không đúng nên liền nhu hòa nói bên tai hắn:

- Là vì ta đã hoàn toàn rũ bỏ nên mới có thể nói ra miệng dễ dàng như vậy, sao có thể thích hắn một lần nữa chứ. Hôm nay hắn quên ta, ta lại là vợ của chàng; mà trong trí nhớ của hắn thì sự chán ghét ta cũng đã thành thói quen, hắn sao có thể lại thích ta chứ? Cho dù không kiêng kỵ chuyện cũ thì cùng lắm chỉ trở thành những người bằng hữu có cấp bậc thôi.

Phương Mặc lặng im một hồi rồi mới ngẩng đầu lên, đưa tay véo chiếc mũi của Mục Tiểu Văn:

- Dù sao thì nàng phải tận lực tránh xa hoàng thượng ra!

- Được rồi, được rồi, được rồi! Ta chỉ ở bên cạnh chàng, vậy được chưa? – Mục Tiểu Văn bẽ bộn chọc ghẹo.

Lúc này Phương Mặc mới tỏ vẻ mặt mảy mĩu hờ hờ mà ghé đầu trên vai nàng, trong chốc lát lại ngẩng đầu lên:

- Tiểu Văn ...

- Hửm?

Phương Mặc dừng một chút rồi lại cười cười:

- Không có gì!

Sau đó Phương Mặc thực hiện lời hứa mang nàng đi chơi đùa khắp nơi. Phương Mặc rất quen thuộc kinh thành, trước kia cũng có quen biết khá nhiều bằng hữu thuộc hàng đệ nhất ăn chơi trác táng, đa số là con cái mà quan cao phú quý; hôm nay thấy hắn trở về, tránh không khỏi một bữa tụ hội. Phương Mặc và Mục Tiểu Văn đi cùng nhau, đã ra hiệu với nhau từ trước nhưng Mục Tiểu Văn lại hăng hái bừng bừng nên hắn liền bồi nàng một lần nữa quay trở lại chỗ xóm xù kia.

Mọi người chỉ biết Phương Mặc đoạt chính thể của nhị hoàng tử nhưng không có thêm chút tin tức nào cả. Mục Tiểu Văn đi theo Phương Mặc, nói là quang minh chính đại kỳ thực là cải trang thành nam, lợi dụng thân phận giả mạo là biểu đệ Mục Mặc xa của Văn vương vương.

Trong hội ăn chơi trác táng có một người gọi là Sử Vận Nhi, tính tình đại khái là tùy tiện, trái tim dễ ngoài ra, có chút tương tự với Mục Tiểu Văn. Vì tên gọi na ná con gái nên bị Mục Tiểu Văn không khách khí mà cười nhạo mấy lần; hắn lợi dụng vóc người nhỏ gầy không chút khí khái nam tử của Mục Tiểu Văn mà châm chọc ngược lại. Hai người cứ cãi qua cãi lại không chút hòa thuận nhưng rất là vui vẻ. Trước kia Phương Mặc và Sử Vận Nhi cũng chỉ là những người bằng hữu cùng bàn rượu thịt, cũng không có gặp gỡ nhiều lắm,

thấy Mục Tiểu Văn và hắn ăn ý vui đùa với nhau nhưng sau nhiều phiên h thì hắn biết Mục Tiểu Văn tuyệt đối sẽ không thích loại nam tử này cho nên đành mở một mắt nhắm một mắt, để kè cho nàng thoải mái.

Sử Vận Nhi không thích những giáo điều trong thư sách, cũng không có hứng thú với quan chức tiền thân nhưng hắn rất hứng thú đối với Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn có thể nhanh chóng hòa nhập cái vòng tròn bang hội này, hắn cũng chính là một chất xúc tác có tác dụng gia tăng tốc độ. Đồng thời có hắn dẫn dắt, Mục Tiểu Văn phát minh ra một kiểu chơi bài rất lưu hành trong giới trung lưu, cũng bởi vậy mà nàng rất được hoan nghênh. Mục Tiểu Văn bắt chước sự hảo sảng không chút khó khăn, cừu nhi cừu chi; khi có người ồn ào muốn gặp kiêu nương đặc ý của Phương Mặc, Mục Tiểu Văn đứng phắt lên ra mặt nhưng chưa từng có người tin.

Không bao lâu sau, nàng vốn là người dung nhập cái vòng tròn bang hội kia, còn Phương Mặc nghiêm nhiên sắp biến thành chủ nam chi nhóm gia đình, mỗi ngày đều phải chạy tới túm cổ nương tử lòi về nhà ăn cơm rồi.

Sử Vận Nhi cùng Mục Tiểu Văn ghép thành một đội đánh bài nhưng thật ra ngoài dự đoán của mọi người, hai người rất ăn ý, quả thực là không có đường thắng nào. Hiện tại Sử Vận Nhi làm nhà cái đánh thắng cấp (hình như là một trò chơi bài bạc nào đó), bốn người ngồi trong đình đánh bài rất vui vẻ, mấy người bên cạnh cũng trợn tròn mắt mà nhìn cảnh náo nhiệt, hỗn loạn này. Ngay cả nha hoàn cũng chăm chú xem chuyện mới lạ.

Mục Tiểu Văn không phải thường xuyên chơi bài hay đánh cuộc bạc, mặc dù nàng là người mở đầu đem trò bài bạc này truyền bá nhưng sau khi những người khác học được các quy tắc thì so với nàng lại càng lợi hại hơn. Tuy nhiên nàng có các loại phương thức trừng phạt cổ quái kinh ngạc vì vậy các công tử bằng hữu cũng vui vẻ mà đánh cuộc này nọ.

Vài trận tiếp tục, Mục Tiểu Văn và Sử Vận Nhi liên thua nặng, trên mặt dán toàn lá cây. Lúc này mặt thay cho tờ giấy, không có keo dính thì lấy hạt cơm thay làm keo dính; trong mùa hè nóng bức như thế này thì mặt sẽ vô cùng khó chịu. Khi bị một vòng thua khác, mọi người nhao nhao ồn ào hẳn lên, người thì kêu to muốn dán trên cổ.

Sử Vận Nhi trừng mắt nhìn ý không vui:

- Đều tại người làm liên lụy tới ta!

- Người cũng có lợi hại gì đâu! – Mục Tiểu Văn đánh một khủy tay về sau.

Hai người theo lệ âm ỉ, ào nháo hẳn lên, người bên ngoài bắt đầu ồn ào:

- Hai người thật ra rất khoái bị dán à! Đẩy qua đùn lại làm cái gì?!

Mục Tiểu Văn có chút làm khó hôm nay có bị phát hiện là nữ tử cũng không sao hết, nhưng vì để tận lực chơi đùa, nàng đã mặc vào một bộ nam trang cổ áo dựng thẳng để che đi chiếc cổ thon thon của mình. Nói muốn đem lá cây dán lên cổ, khó tránh khỏi có người tò mò để ý mà phát hiện ra. Suy nghĩ một chút, nàng quyết định lấy mấy cái lý luận của giáo sư ngày trước dạy ra để bổ khuyết.

Mấy công tử ca này tính cách rất hồ hởi nhưng nhìn trên tổng thể thì có cái hơn Phương Mặc, có cái lại kém một bậc. Cứ coi họ như đại hộ nhân gia, ở kinh thành cũng chỉ có thể miễn cưỡng tính vào hàng có quyền thế. Muốn có được nữ tử ôm vào lòng tránh không được vài chuyện phát sinh, cái này cũng kém không ít công sức. Mục Tiểu Văn vốn là nữ tử nên dĩ nhiên hiểu được tâm tư nữ tử, sau khi một vị công tử ca chấm trúng một vị thiên kim tiểu thư thì tất nhiên sẽ theo đuổi không thôi. Tuy nhiên cái hội ăn chơi trác táng này cũng có tiếng kém cạnh gì đâu, làm vậy đâm ra có hình tượng xấu. Vì thế nàng vừa nói như vậy, không có ai tỏ ý không vui.

Mọi người lập tức làm bộ run sợ ngồi đợi, có người doan chính ngồi bên cạnh bàn đá, có người ôm ngực nghiêng dựa trên chiếc lưng tựa ghế dài trong đình, đều là một bộ dáng nghiêm chỉnh, hứng khởi, rửa tai lắng nghe giáo thụ. Nha hoàn bên cạnh lại làm một ánh mắt trốn tránh, rồi lại tỏ vẻ hết sức chờ mong, ánh mắt chuyển sang thẹn thùng.

Mục Tiểu Văn vén vạt áo, một bước dẫm lên chiếc ghế đá, bắt đầu chỉ điểm giang sơn:

-Chư vị huynh đài, có từng nghe qua ba mươi sáu kế chưa? Đó là một kỳ học liên quan tới quân sự làm rung động mọi người, cũng là thứ mà Thôi đại nhân sủng thần đương triều yêu mến! Thôi đại nhân là người ra sao thì không cần phải nói rồi, phong lưu lợi hại phi thường, chỉ cần là người kinh thành thì không ai không biết. Về phần hấn có bao nhiêu quý báu bảo bối “ba mươi sáu kế”, nghe nói năm đó vì phòng bị “Ba mươi sáu kế” bị trộm đi, Thôi đại nhân đã đem nó giấu trên người một thiếp thân bên cạnh. Đi tửu lâu, đi săn bắn, thậm chí đi kỹ viện cùng các cô nương vui vẻ cũng không quên mang nó bên người. Qua đó có thể biết là “Ba mươi sáu kế” có bao nhiêu thần kỳ. Nó là một món quà của một vị thể ngoại cao nhân tặng cho Thôi đại nhân, người ngoài không thể nào biết được. Mà bọn công tử đây, may mắn là có biết vị cao nhân kia, chúng ta vốn là bằng hữu nên cũng được truyền thụ không ít. Đối với các ngươi chắc là không có hứng thú hành quân trong chiến tranh cho nên đem tên đổi thành “Ba mươi sáu kế theo đuổi nữ nhân”. Tên như ý nghĩa, cách để theo đuổi một nữ nhân, các vị chắc không có ai biết đâu. Tốt lắm, vậy tiếp theo nên cẩn thận lắng nghe nhé – Mục Tiểu Văn bịa chuyện như thật, dù sao Thôi Minh Vũ cũng không có đây, lúc này chắc chưa có ai biết đến ba mươi sáu kế thế nên mọi người cứ để mặc cho nàng nói.

- Mục huynh, mọi thứ không thể nói quá toàn vẹn được.

Mục Tiểu Văn đem vật áo từ trong tay hấn giắt ra, bị hấn nhắc nhở vậy, nàng tránh không khỏi lo lắng liệu những người khác cũng có ý nghĩ này. Ánh mắt chắc chắn, kiên định mà bỏ đi nghi ngờ của mọi người:

-Chư vị, trước kia cái này chỉ là một vài kỹ xảo nhỏ nhỏ chứ không hề có tính toán gì hết, hôm nay “Ba mươi sáu kế” đưa ra chỉ để làm trò, nếu các vị suy nghĩ vì hạnh phúc cả đời thì Mục mỗ sẽ không có chút riêng tư thủ đoạn mà quyết định chỉ vạch thật chi tiết.

Có người đặt câu hỏi:

- Mục công tử, ngươi và Thôi đại nhân có quan hệ rất tốt?

Ngược Mục Tiểu Văn giắt lên một cái:

- Kỳ thật cũng không tốt lắm. Từng có mấy lần giao tình nhưng bản thân hấn cho dù là tướng mạo hay kiến thức đều không chèn vào đâu được cho nên ta mới quan tâm chút chút nên biết được ít chuyện. – mặc dù quan hệ với hấn không phải là tốt lắm nhưng quả thực là cũng đánh giá khen ngợi.

- Ô, tiếp tục!

- Trước tiên ta nói cho các vị mấy chiêu mưu kế mà công tử ta đây thích. Một là “bắt kẻ trộm bắt vương”, nếu chư vị biết cách lấy lòng cha mẹ nàng, khiến cho nhạc phụ nhạc mẫu tương lai được vui vẻ thì chẳng phải là thành công một nửa rồi hay sao/

Một công tử cười rộ lên nói:

- Nói có lý!

- Hai là “lạt mềm buộc chặt”.Chư vị đều biết, tâm tư nữ tử cực kỳ phức tạp cho dù người đối với nàng tốt, lúc nào cũng kề bên nàng sẽ khó tránh khỏi làm cho nàng sinh chán ghét. Lúc này cần lạnh lùng với nàng vài ngày, thoát nhìn thì nàng càng đại, kỳ thực không chịu nổi một kích, sau khi bị người ngó lơ không quan tâm thì dù có là người tự tin đến mấy cũng phải nảy sinh cảm giác nghi hoặc là mình bị người ta chán ghét. Cho nên nàng muốn hỏi rõ ràng, thường xuyên qua lại chẳng lẽ người còn không thể đem trái tim nàng trói chặt vào trong lòng bàn tay?

Mấy nha hoàn bên cạnh che miệng cười ha ha rộ lên. Sử Vận Nhi quay đầu nghi hoặc mà nhìn về phía các cô nàng, trong đó có một người đỏ mặt đáp:

- Bẩm công tử, nô tỳ cười chính là vì Mục công tử nói rất có lý.Sử Vận Nhi giắt mình, đánh mắt nhìn tới mấy công tử kia cũng gật gù tán thưởng.

Mục Tiểu Văn đắc ý vô cùng:

- Trước đó đã có thành công để lấy làm ví dụ, chẳng lẽ chư vị vẫn còn nghi ngờ đối với bọn công tử sao?

Đã có người không thể chờ đợi mà lên tiếng thúc giục:

- Mục huynh tiếp tục đi!

- Có một kẻ gọi là “bịa đặt”, còn có một kẻ gọi là “đả thảo kinh xà”, chứ vị hãy nhớ kỹ. Không có mà làm cho nó có, hết lần này tới lần khác sẽ biến thành có, cái này gọi là “bịa đặt”. Đánh cây cỏ, động tới rắn, rắn sẽ chạy mất, cái này chứ vị không thể không đề phòng. Bởi vậy, nếu chứ vị có yêu thích một nữ tử nào đó mà nàng ấy đối với người vô tình thì lúc này vì để ngừa “đả thảo kinh xà”, nên dùng cách bịa đặt để gây dựng nên hình ảnh của một người hồng nhan tri kỷ. Như vậy thì nữ tử liền nghĩ rằng người là có lòng quan tâm, tương hợp, sẽ buông lỏng cảnh giác đối với người, người có cơ hội tấn công lớp lá chắn bảo vệ mà cướp lấy lòng của nàng. Thành công cũng nằm trong tầm bàn tay rồi.

Mọi người xung quanh vì kinh ngạc mà không tự chủ vỗ tay đen đét tán thưởng, Mục Tiểu Văn quả thực là như bay bổng lên chín tầng mây.

- Giương đông kích tây cũng có nghĩa như vậy. Còn có kẻ “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”, “ám độ trần chiếm giữ” vân vân, đều là những phương pháp theo đuổi nữ tử rất có hiệu quả. Hơn nữa thường xuyên nói chuyện với nàng, cùng nàng xây dựng tốt mối quan hệ bàn bè tốt nơi khuê phòng, trở thành tri kỷ bầu bạn, trước sau đều có lợi, cái này cũng quan trọng không kém.

... ..

- ... Kỳ thực nói nhiều như vậy nhưng khi vận dụng các phương pháp nàng phải linh hoạt vô cùng. Quan trọng nhất còn phải phụ thuộc vào tính ý của nàng ấy, phải thật lòng suy nghĩ cho nàng; về phần đoán biết tâm tư của nàng thì chứ vị nhân tiện giao cho ta đi, cam đoan sẽ đoán một người một chuẩn. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chỉ cần chứ vị đồng ý cố gắng, cho dù chỉ là nửa đóm lửa nhỏ thì cũng có thể làm cho nó thổi bùng thành một ngọn lửa lớn, dĩ nhiên sẽ nhu ý ôm được mỹ nhân trong tay!

Sau khi diễn giảng xong, không khí ban đầu còn ngừng trệ, nửa khắc tiếp theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Mục Tiểu Văn mặt mày hớn hởi, cười vô cùng thoải mái mà tiếp nhận, cứ như là một ngôi sao trước hàng ngàn công chúng hâm mộ. Và giât tiếp theo, nàng lại thấy mọi người mặt mang hoảng sợ vội vàng quỳ sụp xuống trên mặt đất.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc quay đầu lại thì phát hiện hoàng thượng đã đứng sau nàng cách đó không xa, xem sắc mặt thì phỏng chừng đã đứng một hồi lâu rồi. Phía sau là Thôi Minh Vũ đang trừng trừng đôi mắt hoa đào, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, phỏng chừng cũng nghe được câu chuyện nàng bịa đặt về hắn. Nói cách khác, ngay từ đầu là tới rồi!

Nha hoàn, gã sai vặt xung quanh sớm đã bị Mục Tiểu Văn hấp dẫn lực chú ý, phủ đệ của Sử Vận Nhi là một nơi luôn mở rộng cửa phủ cho người ta dễ dàng tiến vào. Hễ là người mặc trang phục có ba phần chính tề thì chỉ cần ném ấy gả thủ vệ vài đồng bạc thì chúng cũng sẽ coi như mèo mả gà đồng mà cho vào, chứ đừng nói là hai vị công tử trông như thần tiên này. Có ai mà ngờ được hoàng thượng đột nhiên giá lâm chứ?

Cái hội ăn chơi trác táng này cũng không phải là có cấp bậc cao cho lắm nên cũng chưa có người nào gặp qua hoàng thượng; nhưng Thôi Minh Vũ trời sinh tính tán mạn, đi lại ở trong thành này như cơm bữa nên không thiếu những người quen biết hắn. Bởi vậy, là người có mắt nhìn được thì có thể nhận ra cái người lấm lấm phong tư đứng trước Thôi đại nhân kia chính là đương kim hoàng thượng. Sau khi một người quỳ sụp xuống thì tất cả những người còn lại cũng đều phản ứng theo mà quỳ xuống.

Khổ rồi Mục Tiểu Văn ơi, phản ứng chậm chút, ngay ngốc nhìn một hồi mới chịu khuất thân.

- Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

114. Q.2 - Chương 4: Ba Mươi Sáu Kế Tình Yêu (2)

- Những người không có chuyện gì thì lui xuống trước đi. – Lý Vân Thượng mở miệng.

- Dạ! – mặc kệ biết hay không biết, tóm lại chạy là thượng sách. Trong nháy mắt, tất cả những người trong bang hội cứ như chuột thấy mèo mà chuẩn đi cực nhanh. Sử Vận Nhi vốn là chủ nhân nên không được coi là người không có chuyện gì, bởi thế chỉ biết run rẩy quỳ sụp tại đó. Mục Tiểu Văn cảm thấy mình cũng là người không có chuyện gì nên đứng lên định rời đi.

- Mục công tử ở lại! – Lý Vân Thượng lại mở miệng.

Mục Tiểu Văn giật thột một cái, xoay người lại. Nàng còn nhớ kỹ trong đầu hình ảnh Lý Vân Thượng hôm nay, nàng rõ ràng còn bị cảm ghét. Bây giờ bị hắn nhìn thấy bộ dạng này, không thiếu được một phen châm chọc, khiêu khích.

- Bên ngoài ta chỉ là Lý công tử, các người cũng ngồi xuống đi. – Lý Vân Thượng dẫn đầu ngồi xuống ghế. Thôi Minh Vũ cũng ngồi xuống bên cạnh; ngay cả Sử Vận Nhi cũng nhìn ra tư phong thái độ thực sự thoải mái mới bình thản mà ngồi xuống tiếp sau Thôi Minh Vũ. Thoáng thấy hoàng thượng hình như có chút thất thần, hần nổi lá gan lớn mà liếc xem mặt rồng.

Chỉ còn chỗ ngồi bên hoàng thượng và Sử Vận Nhi trên ghế, Mục Tiểu Văn cơ hồ lết tới gần; bên trái sườn ngay sát là Sử Vận Nhi, về phần bên phải thì cường đại khí tràng, nàng chỉ cảm thấy nửa người mình có chút tê dại, nào dám nhìn ngó gì nữa. Thấy Thôi Minh Vũ ngồi đối diện vừa rồi nâng mắt định nói gì đó, nàng vội nâng tay lạnh lùng ngăn cản:

- Ta bịa chuyện là ta không đứng, sau này hãy báo thù, sao cũng được!

Thôi Minh Vũ hé miệng, hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng đem mắt hoa đào chuyển qua nơi khác. Sử Vận Nhi hình như có chút kinh ngạc, vút tới Mục Tiểu Văn ánh mắt đầy nghi vấn: “Các người biết nhau?”

Mục Tiểu Văn cúi đầu, nói nhỏ vào cái lỗ tai hắn:

- Không cần thận nên gặp qua mấy lần!

Bốn người ngồi gần nhau, muốn không nghe tất nhiên là không được, nói không nghe được chính là giả; nhưng nếu hoàng thượng nói rõ rồi muốn làm ra vẻ thân thuộc thì cái dạng thánh tiên vô lễ này cũng chẳng là gì hết.

- Đây là phương thức chơi bài mới mà Phương phu nhân nghiên cứu ra sao? – Lý Vân Thượng cầm lá bài đang được chơi đang dở trên bàn, dùng tấm gỗ mỏng khắc thành lá bài; vẻ mặt pha đầy hứng thú, thanh âm cũng không đáng sợ. Nhưng sự công bố này khiến cho người Mục Tiểu Văn cứng ngắc, bởi vì nàng nhìn thấy mặt Sử Vận Nhi trong nháy mắt đã biến thành nghi hoặc và khủng hoảng.

- Phương ... Phương phu nhân? – Sử Vận Nhi lắp bắp lặp lại.

- Đúng vậy, nàng chính là phu nhân của Phương Mặc. – Lý Vân Thượng làm bộ một người cao cao tại thượng mà nhân nhượng giải thích cho người đứng dưới càng làm cho Sử Vận Nhi có ý định nhảy dựng lên vì kinh hoảng.

- Người ... người sao lại là Phương phu nhân được?

- Nàng chính là Phương phu nhân. – hoàng thượng kiên nhẫn nhắc lại khiến cho Thôi đại nhân cũng thấy được kỳ quái. Thân thể Sử Vận Nhi lại run lên một trận, ánh mắt trốn tránh không biết nên hướng đi đâu cho tốt.

- Vận Nhi huynh, người hãy nghe ta nói ... – Mục Tiểu Văn bắt lấy hai tay Sử Vận Nhi muốn giúp hắn tỉnh táo lại. Ai ngờ hắn lại cả kinh nhảy dựng lên, gạt tay nàng ra, thanh âm còn có điểm bần rùn:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, người đừng có tới đây!

Mặc dù Sử Vận Nhi trông là người thanh lệ nhưng giống một đứa trẻ to xác thì đúng hơn; nhìn qua so với tuổi thật thì trẻ con hơn rất nhiều. Cái bộ dáng hoảng sợ né tránh trông cứ như là Mục Tiểu Văn khi dễ hắn vậy.

Mục Tiểu Văn dở khóc dở cười, đành phải đè thấp giọng xuống nói:

- Trước mặt vua không được vô lễ!

Nàng thế mà thay mặt thánh thượng nói chuyện, cái này là vô lễ mới đúng. Vừa nói ra khỏi miệng nàng mới cảm giác được có chỗ không đúng, khẽ nghiêng đầu sang bên phải nhìn Lý Vân Thượng, ánh mắt liền lọt vào đôi con ngươi đen đồng thâm thúy của hắn. Khoảng cách giữa hai người rất gần, Mục Tiểu Văn có thể thấy rõ ràng hoa văn phức tạp trước ngực hắn; khi cơn gió mát thổi vào trong đình, mái tóc của hắn vì quá dài và mềm mại nên thậm chí còn bay tung lên phất qua mặt Mục Tiểu Văn. Trường bào pháp phối đao động cũng tiếp xúc thân mật.

Trong nháy mắt Mục Tiểu Văn cảm giác thấy chân mình tê dại, vẻ mặt cứng ngắc mà rời đi thật nhanh.

Im lặng một hồi, Lý Vân Thượng mới lên tiếng:

- Sử Vận Nhi, người lui xuống trước đi.

Sử Vận Nhi vội vàng lui ra, lúc này Mục Tiểu Văn mới run sợ, nàng đứng lên cách hắn một khoảng, một lần nữa cung kính hành lễ:

- Mục Tiểu Văn bái kiến hoàng thượng! – chỉ thước thiên nhai, không biết hắn giữ mình lại có dụng ý gì? Nàng hơi cúi đầu nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò, nghiên cứu của hắn đang rơi vào trên người mình.

- Phương phu nhân! Lý Vân Thượng lặp đi lặp lại như nhấm nuốt vài chữ, vẻ mặt có điểm phức tạp. – Từ khi nhảy xuống vực núi được cứu lên hình như tính tình Phương phu nhân đã thay đổi không ít?

Trí nhớ của hắn dừng lại ở hai năm trước, những chuyện sau này đã tiêu tan không còn chút nào. Ngực Mục Tiểu Văn bỗng khó chịu, khóe miệng khẽ nhấp lên, nàng cố nặn một nụ cười đủ lịch sự mà đáp:

- Bẩm hoàng thượng, quả thật là như vậy!

- Như vậy trăm an tâm! – Lý Vân Thượng khẽ gật đầu, khẩu khí hình như có điểm thư thái.

Mặc kệ hắn rốt cuộc đã mở cánh cửa trái tim mình tại nơi nào nhưng loại thái độ này hoàn toàn không khớp với những gì trong tưởng tượng của Mục Tiểu Văn. Vốn tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục căm ghét nàng như trước kia chứ không hề nghĩ tới hắn lại tiếp nhận một cách nhanh chóng như thế này. Chẳng lẽ là vì Phương Mặc sao?

Thôi Minh Vũ cũng nhíu mày có chút không ngờ tới:

- Hoàng thượng ...

Lý Vân Thượng nâng tay ngăn lời hắn lại, mỉm cười hướng về phía Mục Tiểu Văn:

- Phương phu nhân, người có nguyện tiến cung giúp trăm một chuyện không?

- Hoàng thượng muốn ta làm chuyện gì?

- Thủy Tâm công chúa vốn là tiểu công chúa được sủng ái nhất của Điện Quốc hoàng đế, nàng được cử tới làm sứ thần ở Lưu Vân quốc ta. Nàng nhu thuận, đáng yêu rất được lòng trăm. Hết lần này tới lần khác trăm không biết phải làm sao để lấy lòng nữ tử; hôm nay nghe xong ba mươi sáu kế của Phương phu nhân trăm đã nảy ra một ý tưởng là muốn mời Phương phu nhân tiến cung giúp trăm lấy lòng Thủy Tâm công chúa.

Hôm nay hắn có thể nói những lời này, con người hoàng thượng an tĩnh trước kia dường như chỉ còn là ảo ảnh. Cách hắn nói năng uy nghiêm nhưng không mất đi sự thân thiết, hơn nữa ánh mắt, khuôn mặt cũng làm mê hoặc lòng người; cho dù là với nàng thì cũng không cách nào thoát khỏi sự ôn nhu của hắn. Đây mới chính là nguyên bản nhị hoàng tử phong lưu, lãnh thanh của Lưu Vân quốc.

Mục Tiểu Văn trầm mặc một hồi rồi đáp:

- Kỳ thực hoàng thượng không nên hao tổn tâm tư, chỉ cần hoàng thượng tươi cười với Thủy Tâm công chúa thì Thủy Tâm công chúa đã vui vẻ lắm rồi.

- Trăm cười với nàng nhưng đáng tiếc nàng nói mặt trăm cười nhưng trái tim lại không cười.

Mục Tiểu Văn nghe xong không khỏi ngẩn ngơ, xem ra Lý Vân Thượng không phải là người dễ tâm mấy chuyện đó, hay là hắn vẫn không hề thay đổi, tính tình vẫn lạnh lùng như vậy. Mà Thủy Tâm công chúa bên ngoài thoát nhìn rất vô ưu tư lự nhưng thực tế lại là một người rất nhạy cảm với tâm tư kẻ khác.

- Bẩm hoàng thượng, nếu vậy thì lần sau người hãy dùng trái tim mà cười đi!

Lý Vân Thượng nhẹ nhàng nâng mi, thanh âm bỗng dưng lạnh lùng:

- Phương phu nhân nói như vậy là có ý không muốn tiến cung?

- Dạ! – Mục Tiểu Văn cung kính hồi đáp.

- Phương phu nhân cũng biết, đây chính là cái lại thánh chỉ?

- Dân nữ có kim bài miễn chết và còn được cho phép phạm mặt rồng. – lời rang rực Mục Tiểu Văn có chút buồn bực, đau đớn. Lúc đó hắn có bao nhiêu vui sướng khi đặt bút viết phong thánh chỉ này còn nàng thì tự tay chặt đứt mọi ký vọng của hắn; thế mà hôm nay nàng lại dùng thứ đó để ứng phó với hắn. Xem ra, nàng còn phải mang cảm giác áy náy và thống khổ này dài dài rồi.

Tính tình Lý Vân Thượng vốn ần nhẩn cùng an tĩnh, khi đã quyết tâm rồi thì hắn rất khó mà nổi trận lôi đình, có giận thì cũng là vì mấy cái hữu lễ bất kính, hắn không thể để mất phong độ được. Bởi vậy, khi nghe những lời này của Mục Tiểu Văn, sắc mặt hắn chỉ lạnh đi, đồng thời hàng mày nhăn lại có điểm mờ mịt. Hồi lâu sau, giọng nói lạnh lùng như một đũa trẻ nít giận dỗi vang lên:

- Nếu vậy thì trăm sẽ phá bỏ phong ý chỉ kia.

Thôi Minh Vũ ở một bên miễn cưỡng lên tiếng:

- Lúc đầu người lo lắng rất chu đáo, các đại thần trong triều hầu như đều biết bởi vậy không có khả năng muốn giết người diệt khẩu. Nếu hủy bỏ thánh chỉ kia thì chỉ khiến cho người ra cười nhạo người không kiên nhất, không có uy nghiêm của một quân vương. Nếu người cố ý làm như thế thì hậu quả nghiêm trọng hơn chính là những thiên la địa võng do chính người bày ra đang chờ đợi.

Hào khí cứng lại một hồi lâu, Lý Vân Thượng hỏi:

- Ta vì bồi thường Phương Mặc mà làm tới như thế sao?

Thôi Minh Vũ liếc mắt nhìn Mục Tiểu Văn một cái rồi đáp:

- Đúng vậy!

- Tại sao ta không trực tiếp cấp cho Phương Mặc một thứ tốt hơn? – Lý Vân Thượng lại hỏi.

- Bởi vì người biết người mà Phương Mặc yêu nhất chính là nàng. – Thôi Minh Vũ miễn cưỡng nói.

Lý Vân Thượng không nói thêm lời nào, chuyển hướng về phía Mục Tiểu Văn:

- Có thật người không muốn tiến cung?

- Dạ!

Lý Vân Thượng đứng lên, xoay người rồi đi, để lại một câu: “Ở nhà chờ thánh chỉ.”

Mục Tiểu Văn ngơ ngác nhìn hắn và Thôi Minh Vũ phất tay áo rời đi, nhất thời chỉ cảm thấy đầu đau choáng váng. Ngẫu nhiên mà gặp lại nhau đừng nói là lại làm thay đổi cuộc sống tiêu điều tự tại của nàng chứ? Nghe qua ngữ khí của hắn cũng không rõ lắm hắn là vui hay giận hay buồn hay ghét; nhưng mà cho dù thánh chỉ rất mạnh, nếu nàng thà chết không thỏa hiệp thì hắn cũng không có cách nào khác.

Nàng vội vàng trở về nhà, một đường chạy thẳng tới thư phòng, đẩy cửa kêu lên:

- Phương Mặc!

Phương Mặc ngồi trước bàn xuất thần nhìn một món đồ gì đó, thấy nàng đi vào hắn vội vàng giấu món đồ đi, khuôn mặt liền tươi cười chào đón:

- Tiểu Văn!

Mục Tiểu Văn nhận ra điểm khác thường của hắn nhưng vì lúc này có chuyện khẩn cấp hơn nên cũng không chấp nhất với mọi thứ nữa, vội vàng nói:

- Hoàng thượng muốn triệu ra tiến cung!

- Cái gì? – Phương Mặc cực kỳ hoảng sợ.

Mục Tiểu Văn đem chuyện vừa rồi kể lại một lần, nàng còn nói thêm:

- Tóm lại là thế này, chúng ta phải ở lại kinh thành rồi!

- Ở lại kinh thành?! – Phương Mặc thất thần, nhỏ giọng lặp lại. – Ở lại kinh thành ...

- Phương Mặc, chàng hy vọng ta tiến cung?

Phương Mặc mỉm cười lắc đầu:

- Đương nhiên là không phải!

- Nhưng chàng cũng không có ý phản đối. Chẳng lẽ .. chàng muốn ở lại kinh thành?

Phương Mặc không lên tiếng.

Mục Tiểu Văn nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn:

- Phương Mặc, ta biết chàng luôn gạt ta rất nhiều chuyện, chàng không muốn ta vì chuyện này mà rầu rĩ mà muốn ta được vui vẻ. Nhưng mà chàng không nên chuyện gì cũng giấu ta, muốn làm cái gì thì cứ nói ra, không cần do dự. Chàng muốn ở lại thì chúng ta sẽ ở lại, chàng nói cái gì ta đều đồng ý hết.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, đã tới lúc mọi thứ trở thành tro bụi quay về bình tĩnh; trước kia nàng không nghĩ, bây giờ lại càng không nghĩ cuộc sống này chỉ có phong hoa tuyết nguyệt, chỉ có tình yêu. Muốn thật sự bắt đầu một cuộc sống thì phải đối diện với những khó khăn trong chính cuộc sống đó. Trước kia Phương Mặc bất cần đời nhưng hắn vốn là một đứa nhỏ được nuôi lớn trong một môi trường hòa bình ngàn kiểu vạn sủng, tận tâm tận tâm luôn là người thiện lương hiếu nghĩa, muốn hắn ngỗ nghịch, chống đối lại với cha mẹ thì sợ là rất khó.

Bây giờ hắn luôn khổ não, e cũng vì vậy.

Mục Tiểu Văn gắt gao nắm chặt tay hắn, rót cuộc mỉm cười, ôm chầm lấy nàng, ngữ khí rầu rĩ cứ như đang làm nũng:

- Thật sự rất muốn cùng nàng rời đi, đến một nơi mà không có bất kỳ một ai tìm được.

Mục Tiểu Văn ôm lấy hắn, tâm lý có chút cảm khái. Nàng chung quy vốn nghĩ đặt mình trong một thế giới tự do tự tại, cuối cùng thì bây giờ cũng có thể đứng dậy là đối mặt với hết thảy, cho dù có đau đớn thì cũng sẽ mỉm cười. Còn con người vốn hào hiệp phóng túng Phương Mặc này, giữa mi mắt thoáng qua không ít trầm ổn, dù có thể nào thì nhất định phải kiên nhẫn, mạnh mẽ lên.

Tất cả mọi thứ đều đã thay đổi rồi!

Phần cuối của mỗi câu chuyện cổ tích là: từ nay về sau cô bé lọ lem và chàng hoàng tử sẽ sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Nhưng như thế nào mới là hạnh phúc? Nếu như muốn viết hết câu chuyện thì nhất định không thiếu vài chi tiết lục đục, gia trưởng cũng chiếm không ít, sau đó hai người mới tìm thấy trong đó những tình cảm ấm áp, hạnh phúc nhất. Muốn mới mẻ, kích thích, muốn hạnh phúc hoa mỹ nhẹ nhàng, được như vậy thì đúng là ngoài cả mong đợi rồi.

Mục Tiểu Văn không nhin được mà cười rộ lên; Phương Mặc buông nàng ra, đánh giá một phen:

- Vừa rồi nương tử lại không chuyện tâm rồi!

Mục Tiểu Văn đang muốn đáp trả thì bên ngoài Dục nhi nhẹ giọng nói vọng vào:

- Tiểu thư, hoàng thượng tới.

Tới nhanh như vậy sao?

Hai người giật mình nhìn nhau rồi nàng tiến lên mở cánh cửa ra. Lý Vân Thượng lẳng lẳng tiến vào, ánh mắt lãnh thanh đảo qua Phương Mặc và Thôi Minh Vũ rồi hắn nghiêng người đi qua, nhìn xa xa. Một bên là Thôi Minh Vũ miễn cưỡng mở thánh chỉ ra, đọc:

- Mục Tiểu Văn và Phương Mặc tiếp chỉ!

Mục Tiểu Văn và Phương Mặc cùng quỳ xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Phu nhân Phương Mặc – Mục Tiểu Văn lập tức tiến cung, trợ giúp trăm một tay. Khâm thủ!

Mục Tiểu Văn gơ hai tay quá đầu muốn tiếp nhưng Thôi Minh Vũ lại hừ nhẹ một tiếng, ném thánh chỉ xuống đất. Mục Tiểu Văn nhặt lên, không thèm để ý tới hắn, đứng lên nhìn Lý Vân Thượng nói:

- Hoàng thượng, xin thứ cho dân nữ vô lễ. Dân nữ tuyệt đối sẽ không tiến cung.

Phương Mặc cũng đứng lên, sắc mặt có chút phức tạp:

- Hoàng thượng, xin người hãy buông tha cho phu nhân của ta!

Về mặt Lý Vân Thượng vốn không có gì, nghe nói thế thì xoay người lại, lẳng lặng nhìn Phương Mặc một hồi, sau đó không hề giấu sự mất mát trên khuôn mặt đơn thuần tinh xảo.

- Người cũng biết, trẫm chỉ là muốn giữ người lại mà thôi.

Ha!!!

Mục Tiểu Văn đột nhiên cảm thấy buồn cười, thì ra nàng đã trở thành người ngoài rồi. Nàng còn đang thắc mắc vì sao Lý Vân Thượng lại kiên quyết muốn nàng tiến cung như vậy. Cho dù hắn đã có thể đối với nàng có chút bằng mặt nhưng trước kia cũng từng là một người mà hắn chán ghét vô cùng, đem nàng tiến cung thì mỗi ngày đều gặp mặt, đối với hắn mà nói thì chỉ có thể coi như hành hạ mà thôi.

Mục Tiểu Văn cúi đầu liếm mi, trầm mặc không lên tiếng. Phương Mặc nhìn nàng rồi quay sang nói với Lý Vân Thượng:

- Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, chỉ là hoàng thượng có thật thì cũng không nên như thế này. Hoàng thượng và tiểu dân không còn thiếu nợ nhau điều gì, quá khứ đã sớm quên đi, hoàng thượng không nên nhớ tới nữa.

Ánh mắt Lý Vân Thượng chân thành tới trong suốt, tư thái như một tiên nhân đứng trước cơn gió lạnh, sự an tĩnh cứ như chưa từng trải qua khói lửa nhân gian:

- Người không phải tiểu dân. Người vẫn luôn bên cạnh trẫm, trợ giúp trẫm, đối với trẫm mà nói thì người là một người rất quan trọng. Văn nường nường là do trẫm ban cho người, người không nên vì vậy mà nghi kỵ ...

- Hoàng thượng .. – Phương Mặc lên tiếng cắt ngang lời hắn, sắc mặt càng thêm phức tạp. – Sau này hoàng thượng không cần phải nói tới chuyện này nữa ...

Lý Vân Thượng dừng lại, chớp mi rồi lẳng lặng chờ Phương Mặc nói tiếp nhưng lâu sau Phương Mặc vẫn không nói thêm gì.

Đều là những lời tâm huyết của những con người có tình cảm tốt đẹp với nhau, không ngờ Lý Vân Thượng lại có thể nói những lời cảm tính đến vậy. Trong lòng Mục Tiểu Văn nhẹ cười một tiếng, sao nàng có thể hiểu lầm là hắn còn sót lại chút tình cảm đối với mình. Nếu không, nàng đúng là tự mình đa tình quá rồi. Tốt lắm, cứ thế mà ở chung đi, mọi thứ cũng dần tốt lên thôi.

Không khí căng thẳng, đột nhiên Thôi Minh Vũ đứng một bên miễn cưỡng mở miệng nói:

- Phương huynh, chúng ta nói chuyện riêng một lát.

Phương Mặc nghi hoặc, nhìn hai người kia một chốc rồi cũng đi ra ngoài. Bên trong phòng chỉ còn lại hai người, Lý Vân Thượng và Mục Tiểu Văn.

Khí ép bỗng trở nên ngưng trệ cường đại, Mục Tiểu Văn thoáng cái hoảng lên rồi lại không rõ vì sao mình lại hoảng. Nàng có quay mặt, ánh mắt trốn tránh, chỉ mong hai người kia nhanh chóng quay lại.

Lý Vân Thượng đứng đối diện nàng hình như đang đánh giá căn phòng này. Hắn hướng phía trước Mục Tiểu Văn mà đi tới từng bước, hai người cơ hồ dán chặt lấy nhau, Nhất thời trông ngực Mục Tiểu Văn gia tốc, trong nháy mắt sắp hít thở không thông; khi Lý Vân Thượng bước qua bên người nàng, hai người thoáng nhìn qua nhau.

- Đây .. là cái gì? – hắn đi tới gần bức tường, cầm lấy một món đồ nhỏ treo trên tường, nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Mục Tiểu Văn hồi phục tinh thần, nhìn lại, thấy đó là một chiếc móc dính tường, liền đáp:

- Đó là một món đồ mà dân nữ lúc cao hứng đã làm ra.

- Hình như .. trẫm từng nhìn thấy.

Từng nhìn thấy? Đúng rồi, lúc nàng còn ở Vi tiểu đường ở thành Thiên Lạc, có thể là khi đó đã từng nhìn thấy.

- Dân nữ làm cái này để bán bên có thể vài tiểu thư quan gia cũng có cho nên hoàng thượng mới thấy qua.

- Thì ra là thế. – Lý Vân Thượng khẽ cười. – Xem ra trẫm muốn Phương phu nhân giúp trẫm lấy lòng Thủy Tâm công chúa là chính xác rồi.

- Hoàng thượng, người ... thật sự muốn lấy lòng Thủy Tâm công chúa?

- Đúng vậy!

- Tại sao?

- Trẫm muốn nàng vui vẻ.

Hắn không hề giấu sự sủng nịnh đối với vị Thủy Tâm công chúa kia, ánh mắt ôn nhu tựa như xuyên thấu qua căn phòng này mà dường như thấy được Thủy Tâm công chúa, khuôn mặt tuyệt sắc nhu tình. Mục Tiểu Văn có điểm thất thần. Có thể .. nàng đã đánh giá thấp vị Thủy Tâm công chúa kia rồi; có lẽ hắn bây giờ đã thật sự bắt đầu yêu Thủy Tâm công chúa. Chỉ vì không biểu đạt ra nên bị Thủy Tâm công chúa hiểu lầm mà thôi.

Thời gian một tháng, không dài cũng không ngắn lắm. Có thể tự tập với người bên trong hoàng cung, có thể phát sinh khá nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng của nàng nữa.

Nàng không phải là một chuyên gia tình yêu nhưng mà có thể giúp một chuyện khó khăn, tận mắt nhìn thấy hắn không còn cô độc, có lẽ nàng sẽ thư thái

Quay người muốn đi tìm Phương Mặc thì đã thấy Phương Mặc đã đứng ngoài cửa, nàng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là hắn cũng đã nghe được những lời khi nãy của Lý Vân Thượng rồi. Thấy Mục Tiểu Văn nhìn về phía mình, Phương Mặc cũng nhìn lại nàng, cười, gật đầu.

Việc này đã định là như vậy rồi!

Chỉ vì ba mươi sáu kế tình yêu ban tặng cho cơ hội, nàng cuối cùng cũng vào cung rồi.

115. Q.2 - Chương 5: Tiến Cung

Trở về phủ tể tướng báo cho cha mẹ biết tin, Mộc Minh và Vương Uyển Ngữ cũng không có dị nghị gì nhiều mà chỉ có chút nghi hoặc là nàng sẽ đi bao lâu, thân phận trong cung là gì. Hai người dặn dò một hồi rồi để cho Dự nhi đi theo hầu hạ.

Ngày tiếp theo nàng theo công công vào cung. Vị công công dẫn nàng đi gọi là Đức Hiển, nàng nhìn ánh mắt lão có chút ý vị thâm trường, bất giác da đầu nổi lên cảm giác sợ hãi,

Công công đi phía trước dẫn đường, nghiêng đầu nhìn Mục Tiểu Văn một cái, ngữ khí coi như là hiền lành:

- Văn nương nương, người cũng là lần đầu tiến cung, lão thân cũng không thể lúc nào cũng theo sau dặn dò người mãi được. Trong cung không thể giống với bên ngoài được, cho dù chỉ cách một bức tường nhưng cũng không dưới mười tám ngàn vạn dặm, và so với phủ nhị hoàng tử trước kia cũng to hơn rất nhiều. Nơi này có thái thượng hoàng và hoàng thái hậu, có chư vị nương nương, cũng có những vị khách từ phương xa tới. Cho dù bên ngoài cũng có chỗ dựa như thế nào, cho dù người là thiên kim của tể tướng thì vào trong cung cũng cần phải chú ý chút. Vào cửa cung như bước vào đáy sâu biển lớn mặc dù người so với người khác có tự do hơn nhưng quy củ cũng không thể không tuân. Nếu không chấp hành thì sẽ bị người khác tổ

cáo hãm hại, bản thân mình chịu phạt là một nhẽ mà còn làm liên lụy tới tể tướng đại nhân nữa, chuyện này không thể không nói được.'

Lời nói của vị công công này tuy không nghe lọt tai lắm nhưng hiển nhiên là vì muốn tốt cho nàng, thoáng cái đã làm cho nàng nhận ra được tình cảnh mới của mình. Mục Tiểu Văn cung kính nói:

- Dạ, cảm tạ công công đã chỉ dạy, Tiểu Văn xin ghi nhớ trong lòng. Nhưng mà hôm nay Mục Tiểu Văn không còn là nương nương gì nữa, công công cứ gọi thẳng tên họ của ta là được rồi.

Công công gạt đầu, có vẻ tán thưởng ý tứ của nàng:

- Thật ra người hiểu rất rõ tình lý mọi chuyện, không vì được sủng ái mà sinh lòng kiêu kỳ.

Cái này không phải là thấu tình đạt lý, đây chính là sự thật!

Công công lại tiếp tục dặn dò:

- Bây giờ bên cạnh hoàng thượng mặc dù chỉ có Nguyệt Cơ nương nương và Lan phi nương nương nhưng còn có bảy cung mười hai điện, cung nữ tân nhân nhiều không kể hết. Mặc dù Hoàng thượng vẫn chưa sủng hạnh ai nhưng chuyện trong cung khó ai mà đoán được, bất luận kẻ nào cũng có khả năng trở thành vị nương nương tiếp theo. – công công dừng một chút. – Chuyện người và hoàng thượng từng có chút qua lại, trong cung cấm đề cập tới chuyện đó, bởi vậy nữ tử hậu cung không có một ai biết được. Người vì ý muốn của hoàng thượng mà vào cung tránh không khỏi việc ở gần hoàng thượng, đồng thời tránh không được sẽ bị chúng vị nữ tử đổ kị, người phải làm việc cẩn thận.

Vị công công này biết chuyện cũ! Mục Tiểu Văn nhất thời cảm thấy xấu hổ, gạt đầu đáp:

- Dạ!

- Có khả năng hoàng thái hậu muốn triệu kiến người, những người khác cũng sẽ bái phỏng người, người phải đối phó cẩn thận!

Phiền toái như vậy sao? Còn bị thái hậu triệu kiến?! Mục Tiểu Văn cảm thấy có điểm khó khăn, đang ảo não vì cái quyết định lỗ mãng của mình thì công công lại nói thêm:

- Nhưng mà không phải bây giờ, hoàng thái hậu và thái thượng hoàng đang ở Minh tu, muốn gặp người phỏng chừng phải một thời gian nữa.

Mục Tiểu Văn thở phào một hơi.

Đi cùng công công một đoạn đường thì gặp một đội nữ tử thanh tú đang lướt qua bên cạnh. Các nàng đều có chung một bộ dáng, dung mạo tú lệ, trang phục na ná giống với những nữ tử kim chi ngọc diệp (cảnh vàng lá ngọc).

- Tiểu chủ? – Mục Tiểu Văn thốt ra tiếng.

- Ủm! Đó là những tiểu chủ được tuyển tú. – Công công gạt đầu.

Thế giới trong cung và ngoài cung đúng là không hề giống nhau! Mục Tiểu Văn im lặng không lên tiếng.

Công công nhìn nàng một cái, có chút ý vị thâm trường:

- Thật hy vọng các tiểu chủ sẽ được đền bù như mong muốn.

Mục Tiểu Văn ngưng thần chú ý công công không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh sau đó mọi thứ được sắp xếp tại Tây uyển, mấy ngày sau lại có một thánh chỉ mới tới, nàng được phong làm tân nhân, tại nơi sâu nhất của thúy đình là Hòe Âm chỉ huy các cung nữ quét dọn pha trà.

Chuyện phong làm tân nhân này quá mức bất ngờ, không phải hẳn chỉ nói là giúp hẳn lấy lòng Thủy Tâm công chúa sao? Bây giờ bị phong làm tân nhân, nghe trên danh hào thì chẳng phải thành .. thành người phụ nữ của hẳn?

Cái này là lạ!

Mục Tiểu Văn ngồi ngây ngốc trên chiếc ghế đá trong đình. Đúng là vào cửa cung như vào một nơi thâm sâu như biển, trong cung trừ Thạch Lan và Nguyệt Cơ thì người trong cung không hề nhận ra nàng là ai. Mà bây giờ hai người bọn họ vốn đã đứng ở vị trí cao cao tại thượng, khó có thể với tới được.

Khi chính thức nhận công việc này, nàng tạm thời không thể đi lại tùy tiện trong cung; hoàn cảnh đột nhiên thay đổi khiến cho Mục Tiểu Văn thấy mọi thứ cứ như một giấc mộng vậy. Suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không nghĩ ra được cái gì; ở hiện đại nàng xem không ít các bộ phim cổ trang kịch tính nhưng lại không nhớ mấy cái chi tiết về chế độ trong hậu cung.

Cung nữ bên cạnh nàng cấp bậc dường như cũng không cao lắm, thậm chí từ thời thái thượng hoàng thì các nàng đã trở thành những cung nữ, vài chục năm rồi cứ ở mãi nơi Hòe Âm thâm sâu này, chưa bao giờ gặp qua hoàng thượng.

Mục Tiểu Văn nhìn hồng nhan các nàng dần lụi tàn không tránh khỏi có điểm cảm thán. Lại nhìn bộ dáng các nàng tuy khổ mà cứ vui vẻ lại càng khâm phục hơn nhiều. Tán dóc với các nàng một phen cũng thể vượt qua mấy ngày chán ngắt.

Mấy ngày nữa lại trôi qua nhưng vẫn không có chút động tĩnh gì, cứ như là bị lãng quên vậy.

Mục Tiểu Văn thực sự không thể kiên nhẫn hơn được nữa, hôm nay bị lạnh lòng bỏ qua như vậy, rốt cuộc là có ý gì chứ? Còn rất nhiều chuyện phiền muộn về Phương Mặc nữa nhưng nàng chỉ có thể ở bên cạnh mà lo lắng vu vơ.

Một vị cung nữ châm một bình trà mới rồi rót ra một lượt nước trà ngon, giúp nàng bưng chén tới:

- Tiểu Văn tân nhân, đây là trà Lam Thanh tốt nhất, xin mời dùng.

Đại khái vì thấy Mục Tiểu Văn là một người thiện vô hại nên cung nữ trong thúy đình cũng buông xuôi cảnh giác với nàng, mọi người sống chung với nhau rất hòa hợp. Sau khi có người phát minh ra cái danh hiệu “Tiểu Văn tân nhân” thì nó bỗng trở nên thông dụng vô cùng.

Mục Tiểu Văn vô cùng buồn bực, nàng cũng không quan tâm trà ngon hay không, đầu ngửa hẳn về phía sau mãi cho tới khi thấy đau mới thôi.

Cung nữ bên cạnh nhin không được mặt giãn ra:

- Tiểu Văn tân nhân, không có ai tranh đoạt với người, người gấp cái gì?

Mục Tiểu Văn nghiêng đầu nhìn nàng ấy, cung nữ này mặc dù không có tư chất thông minh tuyệt đỉnh nhưng lại là người khá nhạy bén, bộ dáng mặc trang phục cung nữ cũng pha chút hào phóng ưu nhã. Nàng lại nhìn sang các cung nữ khác, trông cũng giống như thế. Nhưng các nàng cứ thế theo từng năm mà già đi.

Mục Tiểu Văn nhin không được, nắm lấy tay nàng ấy, hỏi:

- Tỷ tỷ, các người có nguyện vọng gì? Nếu có, ta sẽ tận lực giúp các người thực hiện.

- Nguyện vọng có thể làm bạn cùng hoàng thượng, vĩnh viễn không xa rời.

Mục Tiểu Văn nghe vậy ngây ngẩn một trận.

Cung nữ thấy nàng như thế, cười ha hả:

- Nô tỳ nói giỡn thôi, tân nhân không nên cho là thật. Chuyện khó khăn này sao tân nhân có thể giúp được chứ? Nô tỳ chỉ nói đùa thôi. Hơn nữa, mỗi người thì có mỗi con đường tình duyên khác nhau, cưỡng cầu không được, trải qua bấy nhiêu năm sớm đã không còn gì nữa rồi. Tân nhân ngàn vạn lần đừng để trong lòng.

Mục Tiểu Văn miễn cưỡng cười, trái tim lại càng thêm đau xót, tiếc thương.

Một cô gái có một cuộc sống, một tương lai tràn ngập tươi sáng lại bị hiện thực tàn khốc bức thành một con người già rạn thế này. Chuyện này không thể không thông cảm, thực sự làm cho lòng người chua xót. Mà hoàng cung, đúng là vô tình.

Không tiến cung, không tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ cảm giác thương tiếc này sẽ không mãnh liệt như vậy.

Buồn phiền, bực bội trong lòng càng thêm gia tăng, sắp khó mà điều khiển, sắp xếp nổi. Mục Tiểu Văn vỗ mặt bàn đá, sang sảng nói:

- Không nên để mọi chuyện luẩn quẩn trong lòng mãi được, chúng ta hãy tận tình mà chơi đùa đi!

Nàng có không ít những chủ ý hấp dẫn nên vừa nghe thấy lời ấy, các cung nữ khác đều chạy tới, cảm thấy rất hứng thú.

- Tiểu Văn tân nhân, chơi đùa cái gì?

Mục Tiểu Văn rất có khí thế mà nói ra từng chữ một:

- Ném! Bao! Cát!

Đừng xem thường trò ném bao cát, những đứa trẻ chơi trò này rất nhanh nhẹn và linh hoạt, còn cung nữ trong cung thì vô cùng nóng nảy, thú vị. Một cái túi nhỏ dùng làm vật liệu bao bên ngoài, bên trong nhét đầy cát, chỉ cần vậy là có thể chơi. Thua thì bị phạt, cái này có thể coi là một trò chơi khá hấp dẫn.

Mấy hôm trước chơi vui vẻ, bây giờ nhắc lại mọi người vẫn còn nhảy nhót ủng hộ. Lập tức có người cầm bao cát tới, rời khỏi đình, đứng ở trên đường, chia làm hai đội.

Tây uyển vì có ấp Thúy đình nên được mệnh danh, có phong cảnh đẹp, bây giờ thì đông đầy người, các cung nữ đứng tụm thành một khối nhằm được thỏa mãn sự tò mò của con mắt.

Mục Tiểu Văn muốn chính là những món quà vui vẻ dành ọi người.

Vừa mới đứng vào vị trí thì một thân ảnh màu xanh thoáng qua ở trong Hòe âm, Mục Tiểu Văn lập tức ngừng tay, cẩn thận phân biệt. Còn thân ảnh màu xanh kia cũng đang do dự mà tiến lại gần chỗ nàng.

Thanh Y!

Quả nhiên là cao thủ, rỗng thân thấy đầu không thấy đuôi.

- Thanh Y! – Mục Tiểu Văn nhảy dựng lên, phát phát tay chào hỏi sau đó túm váy chạy tới. Khi đứng trước mặt hần rồi mới cười thật tươi mà nhìn hần.

Quả đúng là Thanh Y, một thân quần áo màu xanh hoa mỹ, vẻ mặt vẫn hờ hững chứ không thể hiện sự tuần tú. Đợi Mục Tiểu Văn đến gần, đáy mắt thờ ơ trước sau như một của hần rất cuộc cũng có gợn sóng, có vẻ là lạ. Nhìn tới nhìn lui nàng vài lần, cuối cùng hần nhìn xuống phần ngực nàng có chút hổ hang.

Lúc này trời đã gần vào hè, Mục Tiểu Văn tạm thời là tân nhân nên cũng giống với những cung nữ khác mặc những trang phục trong cung. Tóc dài được tết bím đẹp mắt nửa búi lên nửa buông xuống, phục sức tay chân và quần áo kết hợp rất tốt, dưới cổ và vai có chút hở, cả người nhìn nhẹ nhàng, thanh thoát vô cùng.

Mục Tiểu Văn theo tầm mắt hần cúi đầu nhìn xuống, có vài phần không được tự nhiên:

- Trang phục trong cung vốn là như vậy, không phải là ta cố ý mặc!

Thanh Y rời tầm mắt đi, khẽ ừ một tiếng sau đó quay đầu lại hỏi:

- Ngươi là tân nhân?

- Tạm thời là như vậy! – Mục Tiểu Văn khoát tay, vội vàng nói.

Thanh Y lại một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Nhưng Mục Tiểu Văn lại tò mò không ít:

- Sao ngươi lại đến đây?

- Đi theo hoàng thượng.

Hoàng thượng? Mục Tiểu Văn giật mình. Đó chính là đang nói, Kinh Phong cũng tới sao? Nhưng mà giấu lại cũng thư thái, Thanh Y đương nhiên là phải theo Kinh Phong rồi. Chỉ là, Kinh Phong tới đây làm cái gì?

- Các người tới đây làm gì?

- Hai nước tới thăm viếng lẫn nhau.

- Tại sao không phái những người khác? Hoàng thượng tự mình đến, chẳng phải là trong triều hiện giờ không có vua? Chẳng may có người lợi dụng thời cơ mưu phản thì sao bây giờ? Huống hồ một mình ở bên ngoài, dĩ nhiên là có người muốn ám sát, không tốt chút nào.

- Không có khả năng.

Nếu không có khả năng là tốt rồi, Mục Tiểu Văn gật đầu, hỏi tiếp:

- Người tới ấp Thụý đình có chuyện gì vậy?

- Tùy tiện đi thôi. – Thanh Y tiếp tục nói những câu ngắn gọn nhất. – Tại sao người lại tiến cung?

Mục Tiểu Văn cười, cuối cùng thì Thanh Y cũng nói chuyện vượt quá bốn chữ. Nàng đem mọi chuyện kể lại chi tiết một lần sau đó còn nhờ hắc chuyển đạt vài chuyện, nếu không thì không biết sẽ phải ở chỗ này bao lâu.

Thanh Y đáp ứng rồi hỏi:

- Người đã gặp hoàng thượng ư?

- Gặp rồi. – Mục Tiểu Văn mỉm cười. – Trước kia chỉ là không muốn thấy, bây giờ nếu không gặp thì cũng không tránh khỏi bị trách là quá vô tình.

Cung nữ ở phía sau lên tiếng gọi:

- Tiểu Văn tân nhân, mọi người đang chờ!

Lúc này Mục Tiểu Văn mới ngừng nói chuyện, dẫn Thanh Y đi tới. Nghĩ rằng bọn họ sẽ rời đi trong ngày nên cũng không tiện nói ra thân phận chân thật, nàng chỉ nói Thanh Y là một người bằng hữu trên giang hồ để tìm một cái cớ cho hắn đi vào. Vừa nói, Mục Tiểu Văn vừa kéo Thanh Y vào ngồi trong đình.

Những cung nữ trong ấp Thụý đình này rất ít khi gặp nam nhân, hơn nữa Thanh Y lại tuấn tú, ưu nhã như vậy khiến cho đám người không hẹn mà cùng nhau đứng lên nhường hai người bọn họ ngồi xuống.

- tân nhân, nói Thanh Y công tử cùng chơi một lát đi. – một cung nữ vừa cười vừa nói.

Mục Tiểu Văn nghiêng đầu nhìn Thanh Y, cười nói:

- Mị lực của người thực ghê gớm nha. Hoa đào có rất nhiều bông đã nở rộ, nói không chừng có thể ở đây cô đọc cả đời làm bạn đồng hành đây! Nữ tử ở đây trừ ta ra đều là những người tài tình cực phú. Đến lúc đó coi trọng người nào thì nói với Khinh Phong giúp người một tay, còn tốt hơn người cứ cô đơn một mình.

Quả thật Thanh Y tham gia nhưng trước sau như một vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng không biết làm sao, dường như càng ngày càng thêm lạnh lùng thì phải. Các cung nữ cười đùa thân thiện với hắn nhưng chỉ thấy hắn nhẹ nhàng né tránh, ngay cả trang phục cũng không thấy dao động mà người đã cách xa vài thước. Không một chút thanh âm, trông hắn phiêu dật như một tiên nhân vậy. Xung quanh là những cung nữ thanh tú cùng nhau vui đùa, cảnh tượng này thật là thoát tục, thần tiên.

Một cung nữ đem bao cát đưa cho Mục Tiểu Văn, Mục Tiểu Văn vừa hô “Cẩn thận!” vừa nhảy dựng lên ném tới người Thanh Y.

Thanh Y không trốn, trong quanh cảnh mùa xuân này chỉ thấy hai mắt hắn thêm lạnh lùng, hắn có chút thất thần mà nhìn bao cát đang xoay tròn trên không trung. Khi bao cát gần rơi vào người thì hắn mới vươn tay nhẹ nhàng tiếp được.

Sau đó, Thanh Y hầy còn đang thất thần, liền đem bao cát ném trở lại.

“Hả?!” Bao cát như mũi tên rời khỏi dây cung bay về phía Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn không kịp tránh đã bị đánh trúng cái trán, sau khi thốt ra một tiếng kêu đau đớn thì ngã ngất xuống đất.

Thanh Y hắ Thanh Y, đây là bao cát chứ không phải ám khí đâu nhá!

Trước khi mất đi tri giác, Mục Tiểu Văn mơ hồ thấy có chút may mắn; gặp chuyện không may này, cuối cùng thì có thể kinh động tới hoàng thượng rồi.

116. Q.2 - Chương 6: Gặp Lại

Mục Tiểu Văn tỉnh lại, sau khi mở mắt ra liền thấy đỉnh giường hoa lệ; cố đưa tay lên day day cái thái dương suy nghĩ thì chạm phải cái trán đau đớn, nhận không được kêu lên một tiếng.

- Người tỉnh rồi? – là Thanh Y.

Thanh Y đứng cách giường chừng thước, quần áo màu xanh bay bay, khuôn mặt lạnh lùng tiêu liêu, ngay cả đôi mắt đen đồng tú lệ vẫn không hề gợn lên tia sợ hãi, từ trên à nhìn chăm chăm Mục Tiểu Văn. Sự lãnh đạm này nhìn không ra nửa điểm ấy này.

Mục Tiểu Văn không khỏi buồn cười, Thanh Y không hổ danh là Thanh Y, luôn luôn mang một bộ mặt núi băng. E rằng để làm cho hắn cảm động có tình cảm thì phải làm một hành động nào đó không hợp với phong phạm một thực nữ mới được.

Tay trái Mục Tiểu Văn che trán kêu đau, tay phải cố ý vươn ra:

- Thanh Y, phiền người đỡ ta đứng lên được không?

Thanh Y chần chờ một chút rồi vẫn tới gần, vươn tay ra đỡ lấy Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn bắt được, kéo hắn gần một chút rồi làm như không đề phòng mà tiếp cận từng chút:

- Thanh Y, vết thương của ta sao rồi? – vừa mới tới gần, nàng phát hiện khuôn mặt anh tuấn kia chợt biến sắc. Nàng lại dùng một lực nhỏ kéo hai vai hắn xuống, chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị đẩy ngã lại giường. Cho dù ngã trên cái chăn khá dày nhưng xung lực va chạm không nhỏ khiến đầu nàng choáng váng.

Cái này gọi là đùa giỡn mỹ nam, tự gánh lấy hậu quả!

Có thể đoán trước được Thanh Y sẽ có phản ứng như vậy nhưng không ngờ lại kịch liệt thế này, Mục Tiểu Văn ngạc nhiên, không nhận được cười rộ lên. Cười một trận, tới khi thấy mặt Thanh Y có điểm tối, nàng mới vội vàng dừng lại.

Cười khúc khích thêm vài tiếng, nàng mới lên tiếng:

- Người đừng nóng đừng giận, ta sẽ không bao giờ trêu người nữa.

Thanh Y nhếch miệng, sắc mặt càng thêm trầm, hắn muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mục Tiểu Văn xuống giường thì thấy Dục nhi đi tới đỡ lấy nàng:

- Tiểu thư!

- Dục nhi?

- Dạ! – biết Mục Tiểu Văn muốn hỏi cái gì, Dục nhi liền giải thích. – Người trong cung gọi nô tỳ tiến cung, nói là tiểu thư bị thương, là vì Thanh Y công tử gây ra. Tiểu thư, sao Thanh Y công tử lại làm như vậy? – Dục nhi có chút oán giận mà hỏi.

- Không có việc gì, chỉ là hiểu nhầm thôi.

Trò chuyện một hồi, biết được sự kiện lần này quả nhiên đã kinh động trong ngày nàng liền bị điều tới ngự thư phòng phụ giúp quân vương. Hoàng thượng còn có khẩu dụ, nói rằng không chú ý tới Phương phu nhân hồi lâu, lần này lại có chuyện Phương phu nhân bị thương, vốn nên tự mình tới thăm, đáng tiếc hôm nay phải mở tiệc rượu mời tân khách nên không có cách nào tới, mong Phương phu nhân thứ lỗi.

Đúng là một quân vương nhân từ, có hữu lễ, câu trả lời rất thuyết phục! Rồi lại còn lấy cái có rất đường hoàng nào là phụ tá quân vương! Cái này có gì là phụ tá quân vương, mấy ngày nay bị ngó lơ nhưng thực

ra khiến cho nàng hiểu được rất nhiều chuyện, mấy cái được xem là ý tốt kia thực chất cũng là những kỹ xảo tiểu xảo dân gian, cuối cùng chỉ là một vở hài kịch mà thôi.

Mục Tiểu Văn thở dài một hơi, lại hỏi:

- Phương Mặc biết không?
- Phương công tử không biết chuyện tiểu thư bị thương.

Mục Tiểu Văn gật đầu:

- Ủm! Đừng nói cho chàng biết, hiện giờ chàng cũng có nhiều chuyện phiền lòng lắm.
- Tiểu thư, hoàng thượng... có thật là đối với tiểu thư lạnh tình?

Mục Tiểu Văn cười cười, nói:

- Cũng không thể nói là lạnh tình được, chỉ là quan hệ giữa người với người thường tình thôi.
- Nhưng đối với hoàng thượng mà nói thì đối với tiểu thư tốt mới gọi là bình thường.

Mục Tiểu Văn lại cười:

- Dục nhi, có biết kính trung hoa, nguyệt trung thủy không? (hoa trong gương, trăng trong nước). Cuộc sống trước kia chính là kính hoa thủy nguyệt, bây giờ trở lại với hiện thực, mọi thứ không thể nào chạm tới bằng tay được.

Toàn bộ mọi thứ đã trở thành những ký ức.

Ngày hôm sau, quả nhiên có thánh chỉ tới, Mục tân nhân lập tức vào ở trong Mộc tuyết điện, hầu hạ bên cạnh hoàng thượng. Mục Tiểu Văn tiếp chỉ, đi theo người trong cung cùng Dục nhi vào ở trong Mộc tuyết điện. Tối đêm, nàng cùng Phương Mặc đi dự tiệc rượu.

Vào cung song chưa từng gặp qua hoàng thượng. Lần này nhờ phúc của Phương Mặc, rốt cuộc thì cũng có thể gặp mặt thánh rồi. Sáng sớm, Dục nhi đã tắt bật giúp Mục Tiểu Văn mặc quần áo trong cung. Mặc dù không thành thân nhưng lại trở thành phu nhân của Phương Mặc, chuyện này là thật, bởi vậy trang phục mặc cũng được trang điểm sao cho giống một phu nhân. Dục nhi một bên thoăn thoắt tay, một bên dặn dò nàng những lễ nghi và thái độ cơ bản.

Mục Tiểu Văn nhất nhất ghi nhớ, bỗng nghĩ tới chuyện gì đó, nàng hỏi:

- Dục nhi, chẳng lẽ có thể tùy ý phong hào cho tân nhân ư?

Dục nhi cũng có chút nghi hoặc:

- Nghe người trong cung nói thì phong hào tân nhân của tiểu thư là đặc biệt được phong, nguyên nhân là tiểu thư được ở lâu trong cung, để tránh dân gian nhàn ngôn vô ngữ nên mới làm như vậy. (ý là nhàn rồi thì sẽ nói những lời không hay)

Quay đi quay lại cái gì cũng rắc rối và phiền phức. Quả thực đây mới là cuộc sống.

Sau khi mặc trang phục xong, Mục Tiểu Văn đứng lên bước đi thử vài bước; Dục nhi đánh giá cẩn thận, bắt giác hai trông mắt tỏa sáng:

- Thì ra tiểu thư cũng có thể có được sắc mặt nghiêng trang, ung dung, đẹp đẽ, quý giá thế này!

Mục Tiểu Văn đắc ý ngẩng cao đầu”

- Đó là đương nhiên. Một nửa là phụ nữ, một nửa là cô gái nhưng ta là một chính thể có giáo dục và rất nghiêm khắc.

Đang lúc nói đùa thì cung nữ của Mộc tuyết điện chạy tới thông báo là Phương Mặc công tử đến.

Phương Mặc đi vào, thấy nàng mặc trang phục như vậy, trong mắt cũng sáng ngời. Chờ khi Dục nhi lui ra, hắn mới đem Mục Tiểu Văn ôm nhẹ vào ngực, cúi đầu nỉ non trên cổ nàng:

- Chúng ta mãi mãi ở bên cạnh nhau, có được không?

- Ủm! – Mục Tiểu Văn nhẹ giọng đáp.

Phương Mặc nắm lấy tay nàng đứng ở bên ngoài điện chờ thông báo.

Trong điện nơi dùng để tiếp khách lúc này đại khái còn có Khinh Phong và Lý Vân Hạ. Trước kia, một người vốn là Khinh huynh vẫn luôn sủng nịch của nàng; một người vốn là Đại hoàng tử lúc nào cũng ầm ập hậu đãi nàng.

Trải qua những âm mưu cùng đau xót, nhị hoàng tử trong triều nhưng lạnh lùng tuyệt luân đã trở thành quá khứ, Khinh huynh và Đại hoàng tử có thể đã không còn giống như trước kia nữa.

Mục Tiểu Văn đột nhiên cảm giác hô hấp trở nên khó khăn.

- Phương Mặc và phu nhân vào tiếp kiến! – thanh âm của công công truyền gọi.

Cơ thể Mục Tiểu Văn khẽ rung mình, nàng lập tức cảm giác được tay được Phương Mặc cầm chắc lấy, sự ầm ập nhanh chóng lan truyền quanh thân. Cơ thể run rẩy cũng bình tĩnh trở lại, nàng hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong điện.

Khi nàng đi vào, không hiểu sao, không khí bốn bề vốn đang thoải mái dường như bị đông cứng, ngưng trệ. Cảm giác như có gì đó nứt vỡ, tiếng cười đùa nói chuyện đột nhiên ngưng bật.

Mục Tiểu Văn mở mở tròn mắt, chớp một cái liền thoáng thấy một thân ảnh màu tím.

Máu tím sáng chói làm cho người ta lóa mắt, quanh thân như được bao phủ bởi một vầng sáng cao quý khiến người khác không dám nhìn thẳng. Đầu tiên là bộ y phục dao động, phía trước được thêu những hoa văn hoa lệ, tóc được thắt bằng dây lụa xoắn xuống trước ngực, khuôn mặt thanh tú tinh khiết. Đợi tới khi chính mình lọt vào cặp mắt phiếm hơi nước kia, giống như cảm nhận được yêu mị trong đó thì trong đầu Mục Tiểu Văn nổ ầm một tiếng.

Hồi ức sâu sắc cùng tang thương ập về, Mục Tiểu Văn hít thở không thông nổi.

Người nam tử đơn thuần đưa tay xoa đầu nàng, nam tử vì để nàng vui mà tặng những món quà quý hiếm, nam tử dưới tàng cây anh đào bên bàn đá đưa cho nàng một phong thư, nam tử trong bóng đêm thấy không rõ mặt bên vách núi.

Kỳ thực, ban đầu người đó cho nàng vô tận ầm ập, người đó giống như một huynh trưởng yêu thương nàng – Khinh huynh của nàng.

Nhưng lại yêu thương này quá mỏng manh, một sự lừa gạt vô tam đã tạo thành một vết rạn nứt vĩnh viễn không cách nào hàn gắn được. Mà chính nàng cũng chọn lựa trốn tránh, tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại, không ngờ lại bất ngờ gặp lại như thế này.

Mục Tiểu Văn xa xa mà nhìn hẩn, thấy không rõ được vẻ mặt của hẩn lúc này.

- Tham kiến hoàng thượng. – trong lúc nàng còn hoảng hốt thì Phương Mặc kéo nàng xuống hàng lễ, đánh vỡ cái không khí quỷ dị tĩnh lặng này, đồng thời làm cho Mục Tiểu Văn khôi phục lại tinh thần.

- Phương Mặc, vì sao người luôn đa lễ như vậy? – thanh âm Lý Vân Thượng ôn hòa không mất thanh lệ, đối với Phương Mặc rất hữu hảo. – Người không nên câu lễ, ngồi xuống đi.

- Dạ! – Phương Mặc vẫn không quên lễ tiết sau đó đưa Mục Tiểu Văn cùng ngồi xuống. Chờ Mục Tiểu Văn ngồi xuống sau chiếc bàn dài, không còn phải thẳng thốt, nàng mới có thể đánh giá xung quanh một chút, lúc này nàng mới phát hiện ở đây không chỉ có Khinh Phong Lý Vân Hạ, Thôi Minh Vũ, còn có vị Thủy Tâm công chúa, thậm chí Nguyệt Cơ và Thạch Lan cũng ngồi hai bên sườn Lý Vân Thượng.

Nhiều cố nhân như vậy, cứ thế mà dễ dàng gặp lại rồi.

Vị Thủy Tâm công chúa kia ngồi đối diện với nàng, một thân trang phục cô nương xinh đẹp, khiến Mục Tiểu Văn càng giống một phụ nhân hơn. Tư thái hai tay bưng chén rượu uống thật là động lòng người, thỉnh thoảng còn trộm nhìn Mục Tiểu Văn bằng hai mắt tròn xoe, tò mò.

Bên phải chính là Khinh Phong, cảm giác khi này cứ như là ảo giác, lúc này hẳn thậm chí còn không thèm nhìn Mục Tiểu Văn một cái. Bên cạnh đó là Lý Vân Hạ, khuôn mặt ấy vẫn ảm áp bình thản như xưa, chỉ là hẳn cũng chưa từng nhìn Mục Tiểu Văn lấy một lần.

Phương Mặc ngồi bên cạnh nàng, bên phải hẳn là Thanh Y, tiếp đó là Thôi Minh Vũ.

Thạch Lan và Nguyệt Cơ ngồi bên cạnh Lý Vân Thượng nhưng lúc nào cũng liếc nàng. Thạch Lan vốn không thèm kiêng nể gì mà tỏ ra khinh miệt nàng, không hề giấu địch ý của nàng ta, còn Nguyệt Cơ thì vẫn giữ ánh mắt ưu nhân cao quý, ánh mắt đứng từ trên cao nhìn xuống mà đánh giá người khác cứ như khẳng định được địa vị ưu việt của chính mình. Ánh mắt hai người này không còn giống như trước, ngược lại làm cho Mục Tiểu Văn sinh ra vài phần cảm giác thân thiết nhưng thật ra sự thật không đúng hoàn toàn như vậy.

Chỉ là nàng không khỏi thấy buồn cười, cho dù các nàng ấy có địch ý thì đáng nhẽ phải dùng cho Thủy Tâm công chúa chứ. Chẳng lẽ địch ý cũng có quán tính, thói quen? Hay là mị lực của Thủy Tâm công chúa lớn vô cùng làm cho các nàng phải bỏ vũ khí đầu hàng rồi?

Thức ăn lần lượt được mang lên, rượu cũng qua ba mươi lượt thì Lý Vân Thượng mới lên tiếng:

- Nghe nói Phương phu nhân và hoàng đế của Thương quốc từng có tình nghĩa thân thiết, vì sao không kính nhau hai chén nhỉ?

Mục Tiểu Văn bị ba nữ tử kia dòm ngó đã bắt đầu thấy da đầu tê dại, đột nhiên lại bị gọi tên đành phải rót một chén rượu, rời khỏi chỗ ngồi đi tới trước mặt Khinh Phong. Nàng nhìn Khinh Phong đã hơi say, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu nàng cũng say thì tốt rồi, chỉ tiếc rượu này nhạt nhẽo mà vô vị, không có một chút gọi là vị rượu, thế nên muốn say cũng không được.

Khuôn mặt trắng triết của Khinh Phong hơi ửng đỏ, đáy mắt phấp phồng, thêm màu tím hoa phук càng tôn thêm xinh đẹp. Đột nhiên Mục Tiểu Văn không biết nói chuyện, nàng nên gọi hắn là gì đây?

Khinh huynh, chỉ sợ là khó có thể gra miệng; mà cũng không thể gọi hẳn tính danh của hắn được; nếu gọi hẳn là hoàng thượng thì lại càng không ổn.

Suy nghĩ một chút, Mục Tiểu Văn nói:

- Khinh Phong công tử, lần trước ở vách núi... từ biệt vẫn chưa có gặp lại nhau; lần này gặp mặt thật sự rất vui mừng. Ta đây xin kính Khinh Phong công tử một chén. – vừa nói nàng vừa đưa chén rượu lên miệng uống một hơi cạn sạch.

Kiểu nói chuyện này vừa khách sáo vừa rỗng tuếch, rất không được tự nhiên; nhưng đại khái cũng không chê vào đâu được.

Khinh Phong mỉm cười, đôi mắt đơn thuần tràn đầy chân thành:

- Đúng vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đúng thế, gặp lại, chỉ tiếc không còn là Khinh huynh và Mục đệ nữa.

- Mục đệ! – Khinh Phong mở miệng gọi.

Mục Tiểu Văn nao nao.

- Mục đệ! – Khinh Phong lặp lại một tiếng nữa.

Thanh âm của Khinh Phong nhẹ nhàng, nỉ non thấm vào trong đáy lòng Mục Tiểu Văn. Thâm tâm xúc động không thể kìm nén, hốc mắt Mục Tiểu Văn ươn ướt, giọng nói hơi nghèn nghẹt:

- Khinh huynh!

Sau khi thương hải tang điền, chúng ta vẫn là Khinh huynh và Mục đệ ư?

Mục Tiểu Văn cúi người xuống, giúp hắn rót một chén rượu, sau đó tự rót ỉnh một chén nữa, đang muốn nâng chén lên thì Khinh Phong đưa tay xoa xoa đầu nàng, khẽ cười giống như một đứa trẻ đơn thuần trước kia.

Bất giác lệ chảy xuống, Mục Tiểu Văn nâng chén lên:

- Khinh huynh, ta kính người một chén!

Khinh Phong gật đầu, thu tay về nhưng lại không cẩn thận chạm vào chén rượu trên tay Mục Tiểu Văn khiến rượu đổ hết vào người nàng. Mục Tiểu Văn ngạc nhiên rồi lại bật cười khúc khích, mỗi lần gặp Khinh huynh thì mọi chuyện cứ luôn rối lên như vậy.

Nàng mỉm cười rồi lại rót thêm một chén khác, đưa cho hắn:

- Khinh huynh!

Khinh Phong mỉm cười vươn tay ra tiếp nhưng tay lại không yên, không sao tiếp được, toàn bộ chén rượu lại đổ hết lên người Mục Tiểu Văn.

- Xin lỗi, áo quần của người toàn là rượu, sao có thể dễ thế này. Khinh Phong vội nói đỡ, cái bộ dáng khiếm cung hữu lễ này chưa bao giờ nhìn thấy trên người hắn. Mục Tiểu Văn kinh ngạc nhưng rồi lại thư thái như cũ, nhìn thấy mọi người chung quanh cứ nhìn chăm chú mình khiến nàng hơi nghi hoặc, sắc mặt Phương Mặc lại càng tối sầm. Nàng vội cười một cái với hắn rồi bỏ đi sợ nghi ngờ trong đầu.

- Không sao, chờ ta giúp Khinh huynh rót một chén rượu này thì thay quần áo cũng chưa muộn. – Mục Tiểu Văn lại thay hắn rót một chén nữa nhưng lại vì hắn không tiếp được mà rượu lại đổ lên người nàng.

Càng rót thì càng đổ.

Không khí chậm rãi ngưng trệ, lòng Mục Tiểu Văn co rút, đánh bạo ôm một tia hy vọng cuối cùng mà rót rượu. Rượu đưa qua, chờ khi hắn vươn tay ra tiếp, ai ngờ một lực động khá mạnh chạm vào cái chén, rượu bắn tung tóe ra, toàn bộ rượu đều hắt vào mặt Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn vội càng nhắm mắt lại, chỉ thấy trên mặt có cảm giác ướt ươn ướt, dính dính, sau đó thì nghe tiếng hô lớn của Khinh Phong:

- Ai da, Phương phu nhân, sao người lại không cẩn thận như vậy? Ta còn chưa tiếp được sao người lại rời tay đi, may mà ta nhanh tay, nếu không thì toàn bộ chén rượu đều đổ lên người ta rồi!

Đây là sỉ nhục.

Mục Tiểu Văn khó có thể tin được.

Phía sau, Phương Mặc sớm đã nắm chặt tay đứng bật lên, lúc này hắn sải bước đi tới bên cạnh ôm Mục Tiểu Văn vào lòng, thanh âm lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác như ngồi trong hầm băng:

- Khinh Phong công tử, người làm vậy là có ý gì?

Khinh Phong trát lên một vẻ mặt tràn đầy cao quý, xen lẫn là một chút mờ mịt:

- Phương công tử, người nói vậy là có ý gì chứ?

Phương Mặc định nói gì đó nhưng Mục Tiểu Văn ở trong lòng hắn khẽ giật nhẹ ống tay áo của hắn, thì thào:

- Phương Mặc, chúng ta đi! – trên mặt toàn rượu, quần áo cũng ướt đẫm, nàng ở trước mặt mọi người lại thê thảm như vậy nhưng cũng không muốn phản bác hay báo thù, nàng chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi này, mau mau trở về.

Trước mắt nàng hiện lên một màn khi này, trong lòng chỉ cảm thấy hoảng sợ, mọi thứ không thể nào nắm bắt được nữa. Nàng chôn mặt trong lòng Mục Tiểu Văn không hề nhìn mọi người xung quanh thêm lần nào nữa; che hai lỗ tai lại để không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào, nàng chỉ mong Phương Mặc nhanh mang nàng>Phương Mặc nắm lấy bàn tay đang che tai lại của nàng rồi nhỏ giọng nói bên tai:

- Tiểu Văn, chúng ta đi!

Vừa nói xong thì thân thể nàng được Phương Mặc ôm lấy; nàng ôm chặt lấy cổ Phương Mặc, dùng sức mà chôn trong lòng hắn, theo hắn đi ra ngoài.

Muốn cùng Kinh huynh hòa hảo, muốn trò chuyện vui vẻ nói Hạ Huân vương gia, đáng tiếc hào hứng đối với yến hội vừa mới bắt đầu thì đã nhanh chóng chấm dứt.

Sao có thể ngờ được tình cảnh gặp lại nhau lại thế này?

117. Q.2 - Chương 7: Nhạc Trong Ngự Hoa Viên

Quân vương đối với Phương Mặc hình như rất quan tâm, hai người họ mới rời bữa tiệc trở về Mộc Tuyết điện không lâu sau thì hoàng thượng tới. Khi một tiếng hô vang lên ngoài cửa “Hoàng thượng giá lâm!” thì Mục Tiểu Văn đã thay xong quần áo, nàng đang ngồi trên giường được Phương Mặc ôm trong ngực an ủi. Mục Tiểu Văn nhớ tới chuyện hành lễ nhưng Phương Mặc cứ ôm chặt lấy nàng, đối với người đứng bên ngoài kia có chút khinh thường, không để vào mắt:

“Phương Mặc, ngươi thật to gan, hoàng thượng tới mà không chịu tiếp kiến. Tội khinh thường, vô phép với quân vương ngươi có chịu được không?” - Thanh âm Thạch Lan vẫn liều man như cũ.

“Nơi này không tới phần Thạch Lan ngươi nói chuyện” - Sắc mặt Phương Mặc lạnh băng.

Tình cảnh giằng co này cực kỳ giống với hồi đầu gặp nhị hoàng tử. Nhưng hình tượng méo mó của Kinh Phong làm cho Mục Tiểu Văn không thể nào hiểu rõ được thể cục trước mắt vì vậy nàng lựa chọn im lặng quan sát.

Hôm nay nàng đã hơn trước rất nhiều, đã kiên cường hơn. Bởi lẽ sau khi được an ủi một hồi thì sự uể oải đã từ từ tản đi, đổi lại chỉ lấy bình đến cản tường, thần nhiên như nước đến chân mới thêm nhảy vậy. Mặc kệ Kinh huynh vì sao lại đối xử với nàng như vậy nhưng nàng tin một ngày nào đó, chuyện này sẽ qua đi.

Từ trong lòng Phương Mặc, nàng đánh ánh mắt dò xét xung quanh, chỉ có thể thấy y phục của mọi người lay động. Thạch Lan thì hoa lệ xinh đẹp, Nguyệt Cơ thì ưu nhã khuynh thành, Lý Vân Thượng thì trong trẻo như lạnh lùng phiêu dật, bên cạnh đó còn có Thủy Tâm công chúa kia.

Thủy Tân công chúa mới là người nàng đáng chú ý, muốn giúp Lý Vân Thượng theo đuổi nàng ấy thì trước hết phải tạo nên mối quan hệ tốt với người ta. Cho nên lúc này không thể trước mặt nàng ấy mà đánh mất hình tượng được.

Bởi thế, Mục Tiểu Văn rời khỏi ngực Phương Mặc bước xuống, cúi đầu nói:

“Tiểu Văn tự tiện rời tiệc, mong hoàng thượng thứ tội.”

Lý Vân Thượng đứng nghiêng người, nàng không nhìn thấy được vẻ mặt của hắn, mà chỉ nghe thấy thanh âm ạnh lừng mang theo thành khẩn chân thành của hắn vang lên:

“Kinh Phong công tử vốn là khách quý của bốn quốc nhưng Phương Mặc là bằng hữu tốt nhất của trẫm, là trẫm quân sự chưa chu toàn mới đúng. Trẫm thay mặt vị Kinh Phong công tử xin lỗi Phương phu nhân, mong Phương phu nhân thứ lỗi.

Mục Tiểu Văn âm thầm hít sâu một hơi, hay ột quân vương khiêm nhường!

Hơn nữa, vì Phương Mặc, ngay cả sự chán ghét đối với nàng hình như đã hoàn toàn biến mất. Mỗi lần gặp mặt đều có ngạc nhiên.

“Hoàng thượng nói quá lời, là vì Kinh Phong công tử và ta có chút hiểu nhầm nên mới như thế, chuyện này không liên quan tới hoàng thượng.”

Lý Vân Thượng mỉm cười:

“Nếu vậy thì lại mong Phương phu nhân không nên tức giận, hôm nay cũng nên nghỉ ngơi rồi, ngày mai trở lại ngự tiền phụ tá”

“Dạ!”

Hàn huyên thêm vài câu, sau khi cung nữ trình lên mấy món lễ vật thì Lý Vân Thượng dẫn theo vài nữ tử xoay người rời đi.

Mục Tiểu Văn nhìn hần rời đi, hồi tưởng lại ngữ khí khi nãy, không hiểu sao có cảm giác vô lực. Còn Phương Mặc thì quay trở lại yến hội, lúc sau vì Mục Tiểu Văn đã say ngủ nên không tới quấy rầy nữa mà trực tiếp ra khỏi c

Một đêm cứ như vậy trôi qua.

Khi trời sáng thì Mục Tiểu Văn đã ngáp ngắn ngáp dài đứng ở trong ngự thư phòng rồi. Chưa bao giờ phải dậy sớm như vậy, trước kia vốn đứng cũng có thể ngủ được nhưng cảm giác mới mẻ khi lần đầu tiên vào ngự thư phòng đã áp đảo chiếm ưu thế. Mục Tiểu Văn và một cung nữ khác mặt đối mặt đứng ở phía dưới, cho dù ngủ không đủ giấc nhưng nàng cũng cố mà thanh tỉnh để đánh giá xung quanh.

Ngự thư phòng, đây là ngự thư phòng.

Phong cách được bày biện rất hoa lệ, ngay cả sách cũng tràn ngập khí thế uy nghiêm. Người đang ngồi phía trên kia, cúi đầu chuyên tâm phê sửa tấu chương càng khiến cho ngự thư phòng này càng thêm linh khí.

Mục Tiểu Văn cẩn cẩn dực dực nhìn Lý Vân Thượng đang cúi đầu, thầm nghĩ trong bụng không biết tới lúc nào hần mới dùng tới nàng. Kỳ thực lúc này hai người cách nhau cũng chỉ vài bước chân, bước tới vài bước, đi lên từng bước, ngẩng đầu lên thì có thể đặt câu hỏi với vị quân vương cao cao tại thượng kia.

Nhưng mà...

Mục Tiểu Văn thở dài, cuối cùng nàng vẫn quyết định lui xuống. Cảm giác mới mẻ qua đi khó tránh khỏi nhàm chán, sau khi đánh giá thư phòng này một lần nữa, nàng chăm chú nhìn vị cung nữ thanh tú đoan trang đứng đối diện từ trên xuống dưới một lượt rồi lại chuyển ánh mắt tới hai hàng lông mi của Lý Vân Thượng.

Lông mi của hần vừa đen vừa dài, tóc thì mềm mại, đen dài như tơ lụa. Không biết là dùng thứ gì để dưỡng?

Trước kia quên chưa kịp hỏi, lần sau nếu có cơ hội thì nhất định phải hỏi mới được.

Mục Tiểu Văn như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, hai tròn mắt vẫn mở tròn nhìn chăm chăm vào Lý Vân Thượng, tuyệt không để phòng cái người trong tầm mắt kia chột ngắc đầu lên. Vài giây Mục Tiểu Văn mới thoát khỏi mờ mịt, thu hồn lại, một lần nữa cúi đầu xuống, thanh âm vững vàng:

“Tiểu Văn đã tự ý chiêm ngưỡng thánh nhan, mong hoàng thượng thứ tội.”

hề tức giận, thanh âm có điểm thân thiết ôn nhu:

“Mục tân nhân không nên kinh hoảng. Trẫm từng có thánh dụ, chấp thuận cho người được phạm mặt rồng. Mặc dù không nhớ rõ tình hình trước kia nhưng nếu đã ban ra thì nhất định là có lý do đúng đắn, thích hợp. Người là chi thê của Phương Mặc, bởi vậy trẫm càng phải cẩn tuân những gì đã nói trong thánh chỉ, cho nên Mục tân nhân cứ thoải mái đi.”

Những lời này nói ra càng nghe càng thấy không tự nhiên chút nào. Mục Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới bài học về Pháp Hải lão thiền sư.

Ngẩng đầu nhìn thẳng dung nhan tuyệt sắc của hần, tinh khiết không có một tí tạp chất. Cái này không đúng, hần không phải là Pháp Hải thiền sư được, mà là tiên đồng mới đúng.

Mục Tiểu Văn lại cúi đầu, kính cẩn đáp:

“Dạ!”

“Theo trẫm tới ngự hoa viên một chút.” - Lý Vân Thượng đi xuống, an tĩnh đi trước.

Mục Tiểu Văn nhìn cung nữ kia, thấy nàng ta đi theo nên nàng cũng lập tức đi theo phía sau.

Khí trời trong lành, những đám mây trắng nổi bật trên nền trời xanh da trời. Đầu hạ vẫn còn thoang thoảng mùi lạnh, cung trang mỏng manh, có thể nhìn thấy da thịt. Trong ngự hoa viên có tiếng cười đùa nói chuyện truyền đến, khi tới gần thì phát hiện những người trong yến hội tối qua vẫn còn ngồi đây.

Khinh Phong, Thanh Y, Lý Vân Hạ, Thôi Minh Vũ, cùng Thạch Lan, Nguyệt Cơ và Thủy Tâm công chúa.

Thấy nàng tới, thần sắc mỗi người không đồng nhất, chỉ có một điểm chung chính là không khí đột nhiên lạnh như băng. Mà người duy nhất có thể làm cho người ta an tâm là Phương Mặc, hết lần này tới lần khác đều không thấy ở nơi này.

Trong lòng Mục Tiểu Văn hoảng sợ, nhưng nét mặt vẫn mỉm cười như bình thường.

Nàng đi tới trước mặt Khinh Phong, hơi khom người:

“Tham kiến Khinh Phong công tử” - nhưng Khinh Phong làm như không nghe, không nhai quay đầu tiếp tục cười nói với cung nữ bên cạnh hắn.

Nàng đi tới trước mặt Lý Vân Hạ, thấp đầu khiêm cung nói:

“Tham kiến Hạ Huân vương gia” - ngẩng đầu thấy hắn hình như đang khó xử, nàng vội vàng thêm lời - “Gọi ta là Tiểu Văn là được rồi.”

Lý Vân Hạ khẽ cười, nụ cười này vẫn ấm áp như trước, khuôn mặt như ngọc dưới ánh mặt trời càng trong suốt long lanh; âm thanh ấm áp dường như xuyên qua vũ trụ hồng hoang. - “Tiểu Văn, lâu rồi không gặp!”

Trong tim Mục Tiểu Văn nhói lên đau, cảm giác như gặp được cố nhân. Lúc này, sự vui mừng vì được đứng đây với người này, cơ hồ mọi tang thương đã qua đi. Rất nhiều chuyện đã thay đổi, chỉ có nụ cười tươi kia vẫn như trước.

Nhất thời, nàng nghẹn ngào không nói gì được, chỉ nghe thấy bên cạnh một tiếng hừ lạnh truyền tới, là Khinh Phong.

Mục Tiểu Văn có chút khó chịu rồi lập tức khôi phục lại tâm trạng, nói qua nói lại thêm vài câu rồi lui ra đứng cùng với cung nữ trong ngự thư phòng.

Nàng vừa rời đi thì không khí liền khôi phục sự vui vẻ, thoải mái như cũ. Tính tình Thủy Tâm công chúa thật sự rất hoạt bát đáng yêu cho nên mọi người cũng coi nàng như trung tâm. Mấy vị nam tử xung quanh không cần phải nói, mỗi lần nhìn về phía nàng ấy đều mang theo vài phần sủng nịnh, ngay cả Thạch Lan và Nguyệt Cơ cũng đối với nàng ấy rất hữu hảo.

Mục Tiểu Văn không khỏi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ Thạch Lan và Nguyệt Cơ nhìn không ra Thủy Tâm công chúa có tình cảm đối với Lý Vân Thượng sao?

Đứng hồi lâu chân đã tê tê đau nhức, Lý Vân Thượng quay đầu lại đồng ý cho nàng và cung nữ kia nghỉ ngơi một chút. Quả nhiên hắn đối với nữ tử rất ôn nhu, làm cung nữ của hắn cũng được chịu ân trạch. Nàng lại biết thêm được một ít về hắn.

Mục Tiểu Văn cùng cung nữ kia rời đi xa, tìm một hòn on bộ ngồi xuống, vừa thưởng thức phong cảnh, vừa xem tuần nam nữ chơi đùa cùng nhau nào làm thơ đố chữ và vân vân các trò. Nàng bắt chuyện với cung nữ kia nhưng nàng ta chỉ cúi đầu trả lời một câu rất trang trọng “Nô tỳ gọi là Di Liễu”, cho nên nàng cũng không nói thêm được cái gì.

Mục Tiểu Văn nhàm chán vô cùng, đem ánh mắt chuyển đi xa xa, đột nhiên một thân ảnh xông vào tầm mắt nàng.

Sử Vận Nhi!

Xa xa, trên con đường nhỏ, người nọ hơi cúi lưng, khuôn mặt tròn trịa, rõ ràng nhìn về phía trước nhưng ánh mắt lại mờ mờ, thần thờ cứ như đang đi vào cõi thần tiên; mười phần là có bộ dáng của một người đàn ông hiện đại, không phải Sử Vận Nhi thì là ai chứ!

Mục Tiểu Văn kinh ngạc, sao hắn lại ở đây? Hay là hắn tự tiện xông vào hoàng cung? Nếu hắn bị người ta phát hiện, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Mục Tiểu Văn vội vàng đi tới trước, vươn tay túm chặt Sử Vận Nhi đang di động. Sử Vận Nhi quay đầu lại, mơ màng vài chục giây rồi lấy ại tinh thần, thấy là nàng, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi. Nhưng lập tức sau đó lại đổi thành bộ dáng bối rối, hắn xoay người tránh khỏi tầm tay Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn tiến lên vài bước sau đó kéo cổ hắn lại.

Sử Vận Nhi kinh hãi, cuống quýt khoát tay:

“Nam nữ thụ thụ bất thân! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Mục Tiểu Văn dở khóc dở cười:

“Chúng ta đã mấy trăm lần đụng chạm, cái gì mà thân với bất thân?!”

Không nói thì thôi nhưng đã nhắc tới tình Sử Vận Nhi liền tức giận:

“Đều tại ngươi lúc đầu không chịu nói cho ta biết ngươi là nữ tử!”

“Nhưng lúc nhận huynh đệ, không phải ngươi từng nói không cần biết ta là người như thế nào sao?”

“Đó là vì ta không biết ngươi là chi thê của Phương Mặc! Huống chi bây giờ ngươi lại là tân nhân!”

Mục Tiểu Văn thở dài một hơi, quàng qua vai Sử Vận Nhi, thoáng ngửa đầu nhìn hắn, nhìn cái bộ dạng hắn nổi da gà sắp ngất đi, trong bụng cười tới nỗi sắp nội thương nhưng nét mặt lại nghiêm túc, thành khẩn không chê vào đâu được

“Sử Vận Nhi, cái thân phận chi thê hay tân nhân thì chỉ là vật ngoài thân, đã là huynh đệ thì không nên so đo mấy chuyện này. Nhưng mà ta biết ngươi thật sự không so đo, chỉ là ngươi chưa kịp tiếp nhận mà thôi. Cũng được, ta cho ngươi chút thời gian, ngươi suy nghĩ cẩn thận xem ngươi có đồng ý tiếp nhận một người huynh đệ như ta không. Ta tôn trọng lựa chọn của ngươi.”

“Ta...” - Sử Vận Nhi muốn nói gì đó nhưng Mục Tiểu Văn đã đưa tay ngăn lời hắn lại, khuôn mặt còn thành khẩn, thâm tình hơn trước. - “Không cần vội vàng trả lời, ta chờ ngươi.”

Mặt Sử Vận Nhi thực phức tạp, vừa cảm động, vừa xấu hổ; cơ thể có chút khó chịu, tê dại... tất cả cứ đổ dồn về một chỗ khiến cho vẻ mặt hắn rất kỳ quái.

Sau một hồi lâu hắn mới ngáp ngừng nhỏ giọng nói:

“Huynh đệ thì là huynh đệ!”

Chuyện này giải quyết xong. Mục Tiểu Văn kéo hắn ngồi xuống bên cạnh ao sen, trò chuyện một trận nàng mới biết được Sử Vận Nhi có một người tỷ tỷ làm trong hậu cung. Vì có công bảo vệ chủ nên được ban đặc ơn, chấp thuận cho thân quyến được ra vào cung thăm viếng, cái này hoàng thượng cũng biết rồi. Thế nên không cần lo lắng chuyện bị phát hiện nữa.

“Tỷ tỷ ngươi có công bảo vệ chủ nhân sao?”

“Không biết!” - Sử Vận Nhi mở miệng trả lời.

Mục Tiểu Văn cảm thán, tính cách hai người họ đúng là có nhiều phần tương tự, ngón tay nàng chỉ về phía xa xa:

“Đó chính là hoàng thượng, ngươi đã từng gặp qua.”

Lúc này, khoảng cách giữa hai người với bọn hoàng thượng không xa lắm nhưng ở giữa có một cây lớn, nhìn nhau sẽ có chút mờ nhạt. Cách giữa hai bên còn có mấy bụi cây rậm rạp chặn tầm nhìn nhưng khi Sử Vận Nhi thoáng quay lại thăm dò thì chỉ một cái liếc mắt thô mà khiến hắn cả kinh thiếu chút nữa rơi xuống ao. Hắn giữ tay định cho Mục Tiểu Văn một quyền như bình thường nhưng thấy nàng mặc một thân cung trang lại không nỡ xuống tay, cuối cùng đành phải ai oán thu tay về, giận dữ:

“Sao ngươi không nói sớm?”

“Người đi trên đoạn đường này không thấy được.” - Mục Tiểu Văn lại càng hạ giọng hệt sắt không được cứng.

Hai người chỉ trích nhau một trận, Sử Vận Nhi thét lên vài tiếng oán thán, thấy bên kia nói cười vui vẻ, hai người thoáng thả lỏng trái tim. Chẳng cần phải hạ giọng nữa, nói đến chỗ buồn cười cũng không kiêng nể gì mà cười to lên. Trong không gian thảnh thơi vài lần yên tĩnh, đại khái là vì phía bên kia làm thơ làm từ im lặng để suy tư.

“Sao người không chơi đùa cùng bọn họ? Tốt xấu gì người cũng là thê tử yêu nhất của bằng hữu của hoàng thượng.”

“Vì bọn họ làm thơ làm từ?” - Mục Tiểu Văn nhẹ rằng.

“Vậy cũng đúng, người là người thô lỗ mà.” - Sử Vận Nhi gật đầu, thản nhiên giải thích.

Mục Tiểu Văn làm bộ muốn bóp cổ hắn, Sử Vận Nhi phối hợp đi ngăn cản, đột nhiên khuôn mặt tươi cười cứng ngắc tại chỗ. Mục Tiểu Văn theo ánh mắt hắn nhìn qua, giữa đầu thấy ánh mặt trời chiếu hạ. Hạ Huân vương gia tao nhã như ngọc đang mỉm cười cúi đầu nhìn bọn họ.

“Hoàng thượng cho gọi người và Sử Vận Nhi!” - Hạ Huân vương gia nói.

118. Q.2 - Chương 8: Ước Nguyện

- Vương gia! - Sử Vận Nhi cũng tỉnh táo lại, nơm nớp lo sợ định bái kiến nhưng Lý Vân Hạ đã mỉm cười nâng tay ngăn lại.

- Không cần, người đi theo Phương phu nhân đi. - Lý Vân Hạ nói.

- Dạ!

Lý Vân Hạ xoay người đi, Mục Tiểu Văn theo sau người, Sử Vận Nhi cũng đi song song tới. Nhưng Lý Vân Hạ quay đầu lại, dừng chân, cười ôn hòa như có dấu hiệu chờ nàng. Mục Tiểu Văn đành phải bước nhanh vài bước kịp đi bên cạnh hắn. Tất nhiên là Sử Vận Nhi không dám đi song song với hai người họ nên cũng cách vài bước tỏ lòng tôn trọng.

- Nàng không thay đổi.

- Thay đổi rồi. - Mục Tiểu Văn thuận miệng đáp nhưng lại nghĩ tới lễ tiết, vội vàng nói. - Tiểu Văn lỗi mang rồi.

Lý Vân Hạ khẽ thở dài, nét mặt ôn hòa vẫn không giảm:

- Nàng không nên đa lễ với ta.

- ... Dạ!

Hai người không nói chuyện nữa, lặng lẽ mà đi. Cách không còn xa với bên kia, không bao lâu nữa có thể nhìn thấy mọi người. Lúc nàng định đi thêm vài bước lên bái kiến hoàng thượng thì thanh âm nhẹ nhàng của Lý Vân Hạ bên cạnh vang lên:

- Vài ngày nữa tới phủ ta họp mặt một chuyến, thế nào?

Họp mặt? Mục Tiểu Văn kinh ngạc, trong ấn tượng của nàng thì Hạ huân vương gia chưa bao giờ đề cập qua loại yêu cầu này, hoặc giả, cho dù có đề cập tới yêu cầu này thì cũng không nên dùng với ánh mắt cô đơn thế kia.

- Tại sao? - nàng bật hỏi.

Lý Vân Hạ thì thào, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Đúng vậy, tại sao?

Mục Tiểu Văn không lên tiếng. Có lẽ, trong thâm tâm đã mơ hồ biết được câu trả lời, chỉ là giống như những lần trước, nàng chọn lựa trốn tránh.

- Tiểu Văn nhất định sẽ tới bái phỏng.

Lý Vân Hạ mỉm cười, đã biết. Sau đó nàng đi lên, đứng sang một bên.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn mấy vị trong đình cười vui nhìn chăm chăm người nàng, da đầu tê dại lên. Rõ ràng chỉ có mấy người, tại sao đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, cười mà như mặt hổ vậy. Chậm rãi quay đầu nhìn Sử Vận Nhi phía sau, nàng nháy mắt với hắn một cái, thấy hắn do do dự dự, nàng dứt khoát nắm tay hắn kéo vào, túm đến trước mặt hoàng thượng sau đó hành lễ nói:

- Hoàng thượng!

Ánh mắt của hoàng thượng đại khái y hệt như mấy người trong này, thờ ơ hỏi Sử Vận Nhi:

- Người tên là gì?

Cơ thể Sử Vận Nhi đánh cái rùng mình, may mà có Mục Tiểu Văn gắt gao giữ tay nên hắn mới không ngã phịch xuống đất

- Bẩm ... bẩm hoàng thượng, tiểu dân gọi là Sử Vận Nhi.

Thủy Tâm công chúa vẫn làm như không mà nhìn, lúc này thấy Sử Vận Nhi mở miệng mới cười nói:

- Người này thực thú vị!

Mục Tiểu Văn thấp giọng nói nhỏ bên tai Sử Vận Nhi:

- Đây là công chúa.

Sử Vận Nhi cúi đầu, nghe hướng tiếng nói phát ra mà đoán phương hướng; đầu hơi chuyển, ngập ngừng nói:

- Công chúa! – nhìn cái kiểu này phỏng chừng hắn không biết vị này là công chúa.

Mục Tiểu Văn vẫn như trước, hận sắt không được cứng.

119. Q.2 - Chương 9: Phản Kích

Không biết bao nhiêu tuổi nhưng chỉ bằng tính cách thì trong lòng Mục Tiểu Văn đã xem Sử Vận Nhi như một đệ đệ. Nàng cảm thấy ở cạnh hắn rất thoải mái, sợ hắn bị xử phạt nên sốt ruột thay cho hắn. Mục Tiểu Văn nhìn tới, Sử Vận Nhi lại len lén trừng mắt lại, bất tri bất giác chung quang có tiếng cười khúc khích của các cung nữ vang lên.

Bị mọi người xung quanh cười, Sử Vận Nhi lại càng cúi thấp đầu, mặt đỏ au, không nói được câu gì; Mục Tiểu Văn cũng vội vàng mím môi, cúi đầu im lặng.

- Văn nương nương quả thật lớn gan! – thanh âm trong trẻo của Khinh Phong vang lên, không hề giấu sự trào phúng cùng khó hiểu. – Một người là phu nhân mà lại liếc mắt đưa tình với một nam tử, cái này là phong tục của Lưu Vân quốc sao?

Ngực Mục Tiểu Văn siết lại khó chịu, nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh mà cúi đầu trả lời:

- Tiểu Văn chỉ coi Sử Vận Nhi là đệ đệ, là tỷ tỷ thì phải lo lắng. Ta chỉ muốn răn dạy đệ đệ một chút nhưng lại sợ làm kinh động tới các vị cho nên không dám lớn tiếng, chỉ dám dùng ánh mắt để chỉ bảo, sao có thể nói là liếc mắt đưa tình được?

Lần đầu tiên thấy Mục Tiểu Văn nói năng phản bác vì chính mình mà giải thích nên Khinh Phong không kịp phản ứng lại, hồi lâu chưa thấy hắn nói thêm gì.

Lý Vân Thượng lên tiếng:

- Mục tân nhân nói như vậy. Mục tân nhân coi Sử Vận Nhi như đệ đệ thì dĩ nhiên là cần phải chăm sóc và lo lắng rồi, cái này không phải không đúng. – sau đó lại quay sang nói với Sử Vận Nhi. – Người không nên kinh hoảng. Người mới vào cung, nói vậy là trong cung có người thân, điều này hợp lý. Người rất hợp tính với Mục tân nhân, ta chuẩn cho người được đi lại tổng cung, bởi Mục tân nhân cũng tốt.

Mục Tiểu Văn cúi người, hành lễ:

- Đa tạ hoàng thượng!

- Lui xuống đi! – Lý Vân Thượng mỉm cười.

- Dạ! Mục Tiểu Văn kéo tay Sử Vận Nhi, đang chuẩn bị dẫn hần đi thì lại nghe thấy Khinh Phong cười nhạt một tiếng:

- Thì ra làm huynh đệ thì có thể tùy ý nắm tay nhau. Ta nhớ là Văn nương nương cũng từng nguyện ý làm huynh đệ với mọi người, sao không thấy cầm tay nhỉ?

Mục Tiểu Văn dừng bước, buông tay Sử Vận Nhi ra, xoay người đi tới trước mặt Khinh Phong, thẳng thắn đối diện với hần. Vẫn là cặp mực đồng đơn thuần kia, cho dù đáy mắt phỉm sương mù xinh đẹp nhưng cũng không làm mất đi bốn sắc khiến cho người ta cảm thấy thân thiết, yêu thương. Dường như không ngờ được Mục Tiểu Văn sẽ có hành động này, trong đáy mắt Khinh Phong thoáng qua sự kinh hoảng nhưng lại nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự phòng bị.

Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi:

- Khinh Phong công tử, không biết vì sao người nhiều lần xuất ngôn vũ nhục nhưng Tiểu Văn tự hỏi thì không làm gì thấy thẹn với lòng mình. Nếu Khinh Phong công tử có hiểu lầm với Tiểu Văn thì xin nói thẳng, nếu đúng là lỗi của Tiểu Văn thì Tiểu Văn sẽ sửa chữa. – từ lúc biết nhau tới nay, nàng ngoài giấu giếm hần chuyện mình là nữ tử ra thì không làm bất cứ điều gì tổn thương hần. Cho dù chuyện này quan trọng đối với hần, nàng làm vậy đúng là thương tổn hần nhưng sau đó hần cũng làm thương tổn nàng, hai người hùe nhau rồi, không phải sao?

Tại sao hần lại muốn tạo nên cái cục diện giằng co này chứ?

Ánh mắt Mục Tiểu Văn rất lạnh, không giống một năm trước luôn luôn trốn tránh, luôn luôn muốn tốt với tất cả mọi người. Trên mặt Khinh Phong kinh ngạc hiện rõ, tiếp đó sắc mặt cũng lạnh như băng, đứng bật lên. Sau khi cái mặt nạ ôn nhu bị vạch trần, sự tà nịnh lạnh như băng của Khinh Phong thì ra cũng có thể khiến kẻ khác sợ hãi như vậy.

Bên môi hần nhếch lên ý cười, cúi người xuống, lập tức khí ép cường đại ập tới khiến cho Mục Tiểu Văn muốn trốn biệt đi. Hần nhẹ giọng nói bên tai Mục Tiểu Văn:

- Người không sai cái gì hết,

Hai chữ “Mục đệ” cơ hồ dán vào lỗ tai nàng, nhiệt khí phảng phất bên tai khiến tâm Mục Tiểu Văn căng thẳng. Hơn nữa, thấy bên cạnh có nhiều người tò mò, im lặng quan sát, Mục Tiểu Văn vội vàng lui về phía sau, hạ giọng nói:

- Nếu Khinh huynh có thể coi ta là Mục đệ, vậy thì không còn gì tốt hơn. Nếu không thể vậy thỉnh Khinh huynh tự trọng.

Khinh Phong như nghe thấy một câu chuyện cười, cười khúc khích, khuôn mặt tinh khiết đỏ ửng lên, một lần nữa cúi người tới, thì thầm:

- Bốn công tử không biết tự trọng là thế nào, thưởng thức nữ tử cũng chỉ giới hạn trong kỹ viện, bên cạnh hồng bai khôn khéo hiểu đời. Chẳng lẽ Mục Tiểu Văn đã quên?

- Nếu Khinh huynh hứng thú với nữ tử kỹ viện vậy thì ánh mắt dĩ nhiên cũng bắt đồng với người khác. Như vậy xin mời Khinh huynh không nên để ý tới những hành động của Tiểu Văn nữa!

- Ánh mắt của ta bắt đồng với những người thường? Đây là người đang nịnh nọt ta sao?

- Xem như vậy đi! – Mục Tiểu Văn thoáng sửng sốt, hàm hồ nói.

- Tại sao?

Mục Tiểu Văn lại ngạc nhiên:

- Người là khách quý đường xa mà đến, ta vốn chỉ là một tân nhân trong cung, nói về lễ tiết hẳn là nên như thế!

Ánh mắt Khinh Phong trở nên thâm thúy:

- Người quả nhiên là người lạnh tình, lãnh đạm ỷ.

- Khinh Phong công tử nói quá lời. Sự thật vốn như vậy, sao lại có quan hệ tới chuyện lạnh tình lãnh đạm ỷ?

Trong mắt Khinh Phong hiện lên sự giận dữ khó hiểu khác người, hần cười lạnh một tiếng rồi rời người đi, không nói thêm gì. Mục Tiểu Văn thối lui xuống, cùng Sử Vận Nhi tránh ra xa nhìn bọn họ tiếp tục nói chuyện đùa giỡn, sắc mặt Khinh Phong vẫn bình thường như cũ, tựa hồ chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra. Cứ thế mà trôi qua, tiệc cũng tan, Mục Tiểu Văn cũng cùng nữ gia theo hoàng thượng trở về ngự thư phòng.

120. Q.2 - Chương 10: Diện Kiến Thủy Tâm Công Chúa

Ngày thứ hai vẫn y hệt ngày thứ nhất, lại tiếp tục đứng trong n phòng. Về phần trợ giúp hoàng thượng theo đuổi Thủy Tâm công chúa, chuyện này vẫn không được nhắc tới. Chẳng lẽ còn muốn thử việc sao? Chờ quan sát mấy ngày, sau khi đủ thời gian thử việc thì mới quyết định có tuyển người hay không sao?

Lúc này Phương Mặc không biết vì cái gì mà phiền não, nàng nên bên cạnh giúp hần giải buồn mới đứng chứ không thể ở mãi chỗ này lãng phí thời gian được. Chờ sau giờ Ngọ đi tìm Thủy Tâm công chúa, có lẽ nên đi thẳng vào vấn đề sau đó thẳng thắn mà giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng.

Đang suy nghĩ thì Lý Vân Thượng đi xuống, bình tĩnh đứng trước mặt nàng, nghiêng người về phía trước.

“Hoàng... hoàng thượng” - Mục Tiểu Văn bị hành động bất thành linh này của hần làm kinh sợ, đứng chết trân tại chỗ, không dám di chuyển.

Lý Vân Thượng mỉm cười, cánh tay lướt qua đầu vai nàng, gương mặt cứ như chạm tới mặt nàng; gần gũi thế này khiến cho Mục Tiểu Văn hình như có thể cảm nhận được hương thơm cao quý, thanh nhã trên người hần. Lý Vân Thượng cầm một cuốn sách trên giá sách ngay sau lưng nàng, cúi đầu cầm nó trong tay rồi vừa nhìn vừa đi lên khiến cho Mục Tiểu Văn lại đứng yên tại chỗ không thể động đậy.

“Mục tân nhân, Mục tân nhân!” - Lý Vân Thượng mở miệng gọi.

“Hả... Dạ!” - Mục Tiểu Văn phản ứng lại, vội vàng đáp lời.

“Giúp ta mài mực!”

“Dạ!” - Mục Tiểu Văn đi lên, trong lúc mài mực có thể nhìn thấy cái cổ tuyết trắng khi Lý Vân Thượng cúi đầu lộ ra. Tại sao một người nam tử lớn lên lại có được một dung mạo xinh đẹp như vậy? Hần nhìn tấu chương rất chuyên tâm, đắm chìm trong thế giới của riêng hần, không chút bi thương. Nhưng mà Mục Tiểu Văn lại nhớ tới tiểu hoàng tử cô độc kia, mặc dù vẫn nhu thuận hiểu chuyện nhưng vẫn bị từng người thân một rời bỏ.

“Mục tân nhân đang nghĩ cái gì vậy?” - Lý Vân Thượng nghiêng đầu, nhìn thấy Mục Tiểu Văn đang nhìn mình đến ngẩn người, không khỏi lên tiếng.

“Không có gì!” - Mục Tiểu Văn bối rối đỏ mặt tỉnh táo lại. Sao ba lần bảy lượt thất thần như vậy? Thấy bên môi Lý Vân Thượng gợi lên ý cười, nàng h

“Hoàng thượng phát hiện ra chuyện gì thú vị sao?”

“Đúng vậy, rất thú vị, người tới xem một chút.” - Lý Vân Thượng vừa cười nói vừa chỉ vào tấu chương dẫn Mục Tiểu Văn đọc. Trong tấu chương của một vị đại thần này có nói tới chuyện dân sinh, quả thật rất thú vị. Mục Tiểu Văn cúi người về phía trước, cùng hắn cười, thâm tâm nổi lên nhu tình.

Hắn mất đi trí nhớ, xem ra thật tốt với hắn.

Vậy là tốt rồi, nàng nhất định sẽ giúp hắn đạt được hạnh phúc.

Một ngày trôi qua, lúc gần hoàng hôn thì đã không có còn việc gì làm có thể nghỉ ngơi thoải mái. Mục Tiểu Văn liền đi tìm Thủy Tâm công chúa. Quay về chỗ ở thay đổi trang phục, Dực nhi đã chuẩn bị một chiếc quạt lưu ly, nói rằng chuyện bái phỏng trong cung có không ít lễ tiết. Sau đó hai người cùng nhau đi tìm Thủy Tâm công chúa.

Xuyên qua ngự hoa viên, tới Tinh Mạn điện, nàng cho cung nữ thông truyền còn mình chờ trong vườn ở ngoài điện thì lại nghe thấy tiếng cười đùa trò chuyện từ nội viện truyền tới. Nghe tiếng cười thì có thể lơ mờ nhận ra là đám người Hạ Huân vương gia, Thôi Minh Vũ, và Khinh Phong.

Hôm nay đúng là không khác cùng nhau sinh hoạt dưới cùng một mái hiên rồi. Mục Tiểu Văn cười khổ.

Mà Thủy Tâm công chúa này đúng là có khí chất hút lòng người.

Cung nữ đi ra, dẫn nàng và Dực nhi vào nội viện, tiếng nói cười thoáng cái ngừng bật. Mục Tiểu Văn lần nữa cười khổ. Bây giờ nàng biến thành một người không nên thấy rồi ư?

Thủy Tâm công chúa xinh đẹp động lòng người:

“Mục tân nhân, người tìm ta làm gì vậy?”

Thoáng cái Mục Tiểu Văn đáp không nổi, xem ra Thủy Tâm công chúa này thuật đơn thuần, cũng không hiểu nhân tình hiểu đời lắm. Có việc mới tìm nàng sao? Cùng nhau ở trong cung dĩ nhiên cần bái phỏng nhau rồi. Lúc đầu, không biết chính nàng cũng không biết thế sự như thế này không? Dực nhi đưa chiếc quạt lưu ly lên, Mục Tiểu Văn nhận lấy

“Tiểu Văn luôn muốn bái phỏng Thủy Tâm công chúa, cho nên hôm nay mới tới đây.”

Cung nữ bên người tiếp nhận quạt lưu ly rồi đưa cho Thủy Tâm công chúa, Thủy Tâm công chúa tiếp nhận, lật qua lật lại nhìn một chút:

“Cũng không phải là vật gì đặc biệt” - tiện tay nàng ta đưa ột người cung nữ bên cạnh - “Thưởng cho người!”

Cung nữ cuống quýt tạ ơn.

Khinh Phong ở bên cạnh làm ra bộ khó hiểu đơn thuần:

“Văn nương nương, hình như người không giống với trước kia. Trước kia người không phải là người thích giả mù sa mưa. (ý nịnh nọt thì phải???)

Dù sao trước kia quan hệ cũng tốt đẹp, Mục Tiểu Văn không muốn có tranh cãi miệng lưỡi với hắn nên chỉ thuận miệng trả lời:

“Trước kia không giả mù sa mưa cho nên mới làm liên lụy tới Hạ Huân vương gia, hại Phương Mặc, đe dọa tới tính mạng của chính mình – chính trị hắc, ai có thể ngờ được những người trước kia âm mưu hãm hại nhau nhưng bây giờ lại có thể ngồi cùng một chỗ mà phẩm trà?”

Lời vừa nói ra, hào khí tựa hồ cứng ngắc. Khinh Phong càng không có lời phản bác, hắn nhìn nghiêng mtc, thanh âm có chút khàn khàn dường như dẫn theo một chút chờ mong:

“Vì thế mà người oán ta nên mới tị mà không chịu gặp?”

Mục Tiểu Văn nghi hoặc xoa người lại:

“Ta khi nào đối với công tử tị mà không gặp?”

Khuôn mặt Khinh Phong thoáng cái biến đổi, cười cười, gật đầu nói:

“Đúng vậy!” - Vừa nói vừa vì tức giận mà siết chặt nắm tay.

Mục Tiểu Văn khó hiểu. Khoan đã, chẳng lẽ Khinh Phong vì nghĩ nàng đối với hắn tị mà không gặo nên có thể khắp nơi tìm kiếm nào? Nhưng mà nàng có khi nào không chịu gặp hắn chứ?

121. Q.2 - Chương 11: Kết Hạ Lương Tử

Có phải vì lúc nàng ở Linh Độ không có đi gặp hắn cho nên hắn mới tức giận?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mục Tiểu Văn tràn đầy cảm động. Khinh huynh từng sủng nịnh nàng như vậy sao có thể dễ dàng mà chán ghét nàng được chứ? Thoạt nhìn, hắn chỉ có tính tình rất không tự nhiên mà thôi, thích giận dỗi rồi lại đồng ý khuất tôn (ý là nén lại tôn trọng thì phải???) đi hỏi cho nên mới xuất hiện cái cách biểu hiện dễ khiến người khác hiểu lầm như thế này.

Mục Tiểu Văn mỉm cười, đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Khinh Phong, cánh tay không hề báo trước mà vươn tới nắm lấy bàn tay hắn.

Tay Khinh Phong khẽ run lên, nhưng không có thu lại, thoảng cái thu lại ánh mắt có chút thất thố. Hắn ngẩng đầu nhìn nghiêng Mục Tiểu Văn, đáy mắt nổi lên tầng sương mù làm người ta nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ là cảm giác được hắn đang phòng bị. Lý Vân Hạ ngồi đối diện vẫn cười ôn hòa, không chút hoang mang mà phẩm trà. Đôi mắt hoa đào của Thôi Minh Vũ lúc này đã tràn đầy sự đùa cợt bất thiện. Thủy Tâm công chúa thì chống tay giữ hai má, ánh mắt đầy tò mò.

- Khinh huynh, ta hiểu rồi, nhất định là huynh giận ta chuyện ở Linh Độ không có đi gặp huynh có đúng không?

Khinh Phong khẽ hừ một tiếng nhưng sắc mặt đã hoà hoãn đi nhiều.

- Sau khi ta rơi xuống vách núi, huynh rất lo lắng cho ta nhưng ta lại trốn tránh không chịu đi gặp huynh, cho nên huynh mới giận ta.

Lời còn chưa dứt thì Khinh Phong nâng mi, khẩu khí bất thiện phản bác:

- Rõ ràng là ngươi nhảy núi, sao có thể nói là rơi xuống vách núi chứ?

- Ô, đúng vậy! – Mục Tiểu Văn vội vàng đáp, lòng có chút xám lại, cái câu nói này đã đem hào khí ảm áp khi nãy phá nát bươm. Thật không ngờ Khinh huynh lại còn có bộ mặt khác thế này, cứ như một tiểu hài tử vậy. Nàng nhìn trộm xung quang, thấy ánh mắt mấy người khác, càng không có cách nào khác dừng lại nên đành tiếp tục nói. Cuối cùng, Mục Tiểu Văn đành bất đắc dĩ mà nói qua loa cho xong việc, nhưng mà ngữ khí vẫn rất thành khẩn:

- Cho nên mọi chuyện trong quá khứ cũng không nên so đo làm gì, chúng ta lại giống như trước kia là Mục đệ của huynh, huynh là Khinh huynh của ta!

Kết thúc, nàng mỉm cười và thêm một câu nữa:

- Chúng ta mãi mãi là huynh đệ tốt!

Tay Khinh Phong lại run lên, khoảng thời gian tĩnh lặng ngắn ngủi trôi qua, đột nhiên hắn giẫy tay Mục Tiểu Văn ra, trên mặt hiện lên vẻ khinh miệt, cười lạnh nói:

- Ai làm huynh đệ với ngươi?

- Khinh huynh ... – Mục Tiểu Văn ngạc nhiên.

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho rằng ngươi vẫn là thiên kim tử tướng, là chính thể của nhị hoàng tử? Cha ngươi vẫn là tể tướng, không sai, nhưng đương kim hoàng thượng từng bị cha ngươi đuổi giết, hắn có thể tùy thời mà diệt trừ cha ngươi. Ngươi cho rằng ngươi là chi thê của Phương Mặc, có thể gả vào Phương phủ? Ngươi ở cùng Phương Mặc đã lâu nhưng đến nay vẫn chưa có danh phận, còn thê thiếp của hắn lại có thể danh chính ngôn thuận bước vào Phương phủ, rốt cuộc thì ngươi là cái gì? Ngay cả hôm nay ngươi ở trong cung cũng là vì hoàng thượng chiếu cố nể tình với Phương Mặc! Hôm nay ngươi có thể ngồi cùng

chúng ta, người tưởng rằng còn giống như trước kia sao? Người nghĩ rằng ta sẽ tiếp tục sủng ái người, Hạ huynh sẽ ôn hòa hậu đãi người, Thôi huynh sẽ vì cái ba mươi sáu kế gì gì đó mà có vài phần kính trọng người sao? Lại còn cái gì mà Sử Vận Nhi xưng huynh gọi đệ, thân mật khăng khít, thật sự người nghĩ là nam nhân vui vẻ khi bị một nữ nhân giáo huấn, kìm kẹp mà không để ý ư? Thật là buồn cười! Quá nực cười!

- Khinh huynh ... – sự biến hóa này nhanh tới mức khiến người ta không thể ứng phó nổi, không khí đột nhiên tụ đặc. Mục Tiểu Văn không thể nào tin được, sao mọi chuyện lại như vậy?

Khinh Phong không hề giấu sự ác độc của mình, khuôn mặt tuấn lãng đơn thuần cho dù tràn đầy kinh thương nhưng vẫn hoa mỹ tinh xảo. Hắn giễu cợt một tiếng:

- Thật ra người thử hỏi bọn hắn, có người nào muốn liên quan tới người?

Mục Tiểu Văn nhìn những người còn lại. Hào khí dù cứng ngắc nhưng không có một người nào thay nàng nói nửa câu. Thôi Minh Vũ không cần phải nói, hắn mừng rỡ ngồi xem nàng bị chê cười. Thanh Y đứng phía sau Khinh Phong, trên mặt không hề tỏ ra một chút biểu hiện nào. Còn Lý Vân Hạ vẫn như cũ, không nhanh không chậm uống trà. Ngược lại Thủy Tâm công chúa bất an đứng lên, giống như chưa bao giờ gặp phải tình huống này, buông xuống đôi cánh tay, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái rồi ánh mắt hướng về phía Mục Tiểu Văn dẫn theo đồng tình.

Nàng thật sự khiến cho người ta chán ghét đến vậy ư? Sao có thể tới mức này chứ? Sao nàng không được lấy một chút tri tình nào vậy?

Hồi lâu sau Mục Tiểu Văn mới gian nan mở miệng:

- Khinh Phong công tử, có thật là người rất chán ghét ta? – rõ ràng người sai không phải là nàng.

Ánh mắt Khinh Phong chợt lóe lên rồi lại lập tức lạnh xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Đúng vậy!

- Rốt cuộc là tại sao?

- Bỏ công tử chán ghét nữ tử!

Thủy Tâm công chúa được người người trù mến liền thốt lên tiếng ủy khuất:

- Khinh Phong, người cũng chán ghét ta?

Khinh Phong ngừng một chút, đem thanh âm hòa hoãn đi nhiều:

- Người là ngoại lệ!

Câu nói của Thủy Tâm công chúa làm cho hào khí nhẹ nhàng đi ít, ngay cả Lý Vân Hạ và Thôi Minh Vũ cũng cảm giác được buồn cười, nụ cười lộ ra bên miệng. Mà Mục Tiểu Văn cũng muốn cười lắm, mục đích nàng tới đây là để nói chuyện với Thủy Tâm công chúa, bây giờ lại bị sự tình này cuốn lấy.

Nhanh chóng triệt hạ sự chua xót trong lòng xuống, nàng thầm quyết định. Có thể Khinh Phong có hiểu nhầm với nàng, chỉ cần thời gian sẽ từ từ giải quyết được. Về phần Hạ Huân vương gia ... không ra tiếng thì đại khái là vì muốn nhìn nàng kiên cường đứng lên, không thể vì chuyện này mà lạnh tâm với hắn được. Còn Thanh Y, Khinh Phong là chủ nhân của hắn, đương nhiên là giúp Khinh Phong rồi.

Khinh Phong, Thanh Y, Thôi Minh Vũ.

Nàng và Hạ Huân vương gia.

Ba so với hai.

Mục Tiểu Văn ngạc nhiên, rồi chợt cười rộ lên. Từ khi nào nàng lại đem mấy thứ này biến thành chiến tranh rồi? Khó khăn không được lại biến thành thế này.

Nàng cười lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Khinh Phong quay đầu sang, nhăn mày lại, tựa hồ rất kinh ngạc vì sao lúc này mà nàng vẫn còn cười được. Mục Tiểu Văn ngừng cười, thần nhiên khoát tay:

- Thôi, tùy Khinh Phong công tử, người cứ chán ghét đi. Tại hạ không thể trêu vào, tốt nhất là nên tránh né.

Khinh Phong lại càng giật mình, trên khuôn mặt tinh xảo lại nổi lên sự tức giận cố kìm nén.

Này lương tử, hẳn xem như là kết xuống đi! em>lương tử hình như là một kiểu quan hệ, t chưa rõ, ai bít nói giúp t nhé)

122. Q.2 - Chương 12: Mê Man

Nghĩ tới chuyện cần phải làm, Mục Tiểu Văn không hề để ý tới Khinh Phong mà hướng Thủy Tâm công chúa mỉm cười:

- Công chúa, lần này Tiểu Văn tới đây là muốn nói một chuyện với công chúa, không biết công chúa có thể dành cho ta một chút thời gian nói chuyện riêng không?

Thủy Tâm công chúa trừng mắt nhìn:

- Người cũng thấy đó, ta đang nói chuyện với bọn hắn, sao có thể vứt họ lại để theo một mình người đi? Có gì người cứ nói đi, nói ở chỗ này cũng được rồi.

Mục Tiểu Văn đầu đầu song vẫn cười nói:

- Ta chỉ nói mấy câu thôi, sẽ không trì hoãn lâu thời gian của công chúa.

Thủy Tâm công chúa nhìn những người khác một chút, suy nghĩ giây lát rồi gật đầu đồng ý. Sau đó hai người hướng hoa viên rời đi, Dục nhi và mấy vị cung nữ khác đứng bên ngoài chờ.

Mục Tiểu Văn đi thẳng vào vấn đề:

- Công chúa, ta đến là muốn hỏi người một chuyện, công chúa có thật lòng thích hoàng thượng không?

Thủy Tâm công chúa không ngờ nàng sẽ đột nhiên nói thẳng ra như vậy, thoáng sửng sốt, tiếp theo trên khuôn mặt trắng triết từ từ đỏ ửng lên, ánh mắt cũng có điểm trốn tránh:

- Thật lòng thì sao, không thật lòng thì sao?

- Nếu thật lòng thì không còn gì tốt hơn, vì hoàng thượng cũng thích công chúa.

Khuôn mặt Thủy Tâm công chúa ngậy thơ hiện ra sự mất mát:

- Sao người biết hắn thích ta?

- Người sáng suốt là có thể nhìn ra.

Thủy Tâm công chúa ngẩng đầu nhìn về phía Mục Tiểu Văn, trong mắt khổ sáp làm cho Mục Tiểu Văn sửng sốt:

- Chính ta còn không có cách nào cảm thấy, sao người lại có thể nhìn ra được chứ? Cho dù người có nhìn ra thì đó cũng chỉ là giả.

- Gi>- Đúng vậy. Là giả. Hắn yêu người khác.

Cái “người khác” kia đương nhiên Mục Tiểu Văn biết là chỉ người nào. Thủy Tâm công chúa .. cũng không đơn thuần, không phải không hiểu sự đời vốn như vẻ bề ngoài.

Nhìn thấy Mục Tiểu Văn sửng sốt, Thủy Tâm công chúa mỉm cười:

- Ta thích hắn nên đương nhiên sẽ tra rõ tất cả những gì liên quan tới hắn. Người và hắn từng có qua lại, theo ta cũng rất bình thường. Những kinh nghiệm tình yêu sinh tử, có thể xảy ra bất cứ khi nào. Chỉ là, trong tình yêu thì người ở bên ngoài không có cách nào hiểu được, trước kia người yêu hắn, vì hắn sống,

vì hấn chết; sau này hấn yêu người, cho người đoạn trường, ngạo mạn rồi từng bước, đây là chuyện không cách nào ngăn được. Nhưng mà bây giờ hấn mất đi trí nhớ, cuối cùng thì ta cũng có chút hy vọng, Nếu hấn thích một người có tính tình như người thì ta đây sẽ giả trang thành loại tính tình này, chờ hấn yêu ta. Sau đó, cho dù hấn cảm thấy ta không phải là người có tích cách kia thì cũng sẽ vì không đành lòng mà giữ ta lại bên cạnh. Theo thời gian, dần dần ta sẽ được đền bù như mong muốn.

- Công chúa ...- Mục Tiểu Văn hoàn toàn không nghĩ tới Thủy Tâm công chúa lại là người thế này.

Thủy Tâm công chúa lại cười nói:

- Có phải người nghĩ ta là một tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu?

Mục Tiểu Văn ngây ngốc gật đầu.

Thủy Tâm công chúa cười ngọt:

- Kỳ thật, ở trong mắt ta, người mới là một tiểu cô nương không hiểu sự đời. Tuổi của chúng ta không sai biệt lắm, người từ nhỏ lớn lên trong phủ tể tướng, cho dù sau này vì yêu hoàng thượng mà quá cực khổ nhưng cũng chưa tiếp xúc với những chuyện u ám khác. Sau này được xem như trải qua chuyện sinh tử nhưng cuối cùng thì kết quả vẫn là tốt, hoàng thượng yêu người, cái gì cũng không mất đi. Còn ta, từ nhỏ sinh ra trong chốn hoàng cung âm mưu hiểm độc, dù ta là công chúa có quyền thế địa vị nhưng cũng tránh không được chuyện bị quán quang trong cái vòng rối đó, tâm tư so với người cũng sâu hơn một ít. Những điều này, người đều chưa có nghĩ tới, phải không?

Mục Tiểu Văn hoàn toàn ngẩn ngơ mà gật đầu. Thủy Tâm công chúa nói một phen làm cho nàng nhất thời không có cách nào phản ứng lại. Người đứng ngoài nhìn và người trong cuộc thì vĩnh viễn không giống nhau được.

Thủy Tâm công chúa còn nói thêm:

- Tìm hiểu về người thì ta cũng hiểu rõ tính cách của người. Bản tính của người vốn rất thiện lương nhưng người lại không thành thật với tình cảm. Vì không muốn thương tổn người, vì muốn có được một kết cục mà một người làm có lợi cho tất cả mọi người mà người đã ức chế, kiềm nén tình cảm của chính mình. Lựa chọn của người cũng không phải trải qua thâm tư thực lực mà bản tính của người vốn là như thế. Cho nên chính người cũng không biết được, người đã tạo một áp lực nặng nề lên chính tình cảm của mình. – lời Thủy Tâm công chúa lại chuyển. – Ta hỏi người, lúc đầu người vì Phương Mặc nhảy xuống vực, người có hối hận không?

Mục Tiểu Văn lắc đầu.

- Người muốn tất cả mọi người đều có kết cục tốt đẹp, đúng không?

Mục Tiểu Văn gật đầu.

- Nếu có người ám sát hoàng thượng, người có nguyện ý thay hấn ngăn cản một đường kiếm? Cho dù hấn tỉnh lại nhưng không biết được là người cứu hấn?

Mục Tiểu Văn gật đầu.

Thủy Tâm công chúa thở dài một tiếng:

- Vậy là được rồi. Là nữ tử, nếu yêu thương một người, làm tất cả mọi thứ chỉ vì muốn cuối cùng được ở bên cạnh người mà mình yêu thương. Còn người ... nếu là người trước kia thì ta có thể tự tin đánh bại người; nhưng là người bây giờ thì ta lại không dám nắm chắc phần thắng.

Cứ thế một hồi chuyện lâu, Mục Tiểu Văn không nói được một lời nào. Vốn nghĩ muốn khai đạo cho Thủy Tâm công chúa, cuối cùng lại ngược lại, nàng bị làm ột phen mê mang. Nàng công chúa xinh đẹp động lòng người trước mặt nàng đây sớm không chỉ vì nguyên nhân này mà gây ấn tượng, khuôn mặt hoa lệ long lánh lý trí cùng quang mang tinh táo làm cho thâm tâm người ta phải kính nể. Im lặng nửa ngày, Mục Tiểu Văn mới nói được vài chữ:

- Người rất lý trí!

Thủy Tâm công chúa cười khỏ:

- Người lý trí chính là người. Ta có thể phân tích nhưng vĩnh viễn không thể khiến chính mình không thích hoàng thượng. Nhưng người thì lại có thể.

- ... Ta không thích hoàng thượng.

- ... Được rồi, cứ cho là người không thích hoàng thượng. Nếu vậy, Mục tân nhân, người đáp ứng ta, cho dù một ngày kia người ý thức được chính mình yêu thương hoàng thượng thì cũng hãy tiếp tục duy trì tình trạng như bây giờ được không? Đừng để hoàng thượng khôi phục trí nhớ, đừng để bản thân tới gần hoàng thượng, để cho ta được hạnh phúc, có được không?

Mục Tiểu Văn không thể nhớ nổi mình đã rời khỏi hoa viên như thế nào. Khi ngơ ngác đi qua một bữa tiệc, lại không chú ý trên mặt đất, thân thể chao đảo ngã sấp xuống. Lúc sấp ngã xuống, theo phản xạ nàng đưa tay bắt lấy Thủy Tâm công chúa bên cạnh, chỉ nghe “roẹt” một tiếng, ống tay áo của Thủy Tâm công chúa bị kéo rách một đường dài, trên cánh tay trắng mịn nổi lên một vết máu. Khi tất cả mọi người đều kinh sợ thì Thủy Tâm công chúa chỉ hơi nhăn mi một chút, à một tiếng “Chảy máu rồi!” – nhưng nàng không trách cứ Mục Tiểu Văn, chỉ để cho cung nữ giúp mình băng bó vết thương.

Người đầu tiên phản ứng chính là Lý Vân Hạ, hần cười cười:

- Lúc trước công chúa bỏ qua lễ vật của Mục tân nhân, có thể nói công chúa là một người rất thông minh. Còn bây giờ, xem ra tính tình công chúa vốn ngay thẳng, không chấp nhất, chỉ là không cần mà thôi. Không cần người khác tặng lễ vật, cũng không cần người ta kéo hư cánh tay. Thật đúng là một công chúa đặc biệt.

Thủy Tâm công chúa có chút băng quơ nói:

- Nào có tốt được như ngài nói. – bộ dáng này hoàn toàn giống một tiểu cô nương ngây thơ khéo léo.

Thủy Tâm công chúa cũng cực hiểu lòng người, giả trang nhưng hết thấy mọi chuyện đều hợp tình hợp lý. Nhưng mà ai có thể trách nàng giả bộ đây? Một người hiểu chuyện hiểu lý như công chúa, vì yêu một người mà tới nơi này, dám dưng cảm mà theo đuổi hạnh phúc, nàng có tư cách gì để chỉ trích chứ?

Đồng thời, Mục Tiểu Văn càng thêm mơ hồ. Theo thuyết pháp của công chúa thì nàng vốn là yêu Lý Vân Thượng? Sao có thể như vậy?

Khinh Phong châm chọc vài câu nhưng không nghe thấy hồi âm, chỉ thấy Mục Tiểu Văn vẫn giữ nguyên cái bộ dáng ngốc lảng đứng đó, không khỏi nhíu mày bất mãn:

- Nàng làm sao vậy?

Thủy Tâm công chúa lắc đầu, rồi nhìn tới Mục Tiểu Văn nói:

- Mục tân nhân, đi hảo!

Nhưng Mục Tiểu Văn giống như không có nghe thấy, được Dực nhi đang lo lắng bên cạnh dìu đi ra tới cửa.

Khi đi ngang qua ngự thư phòng, thấy hoàng thượng về từ khi nào, đại khái là vì có chuyện cần giải quyết nên lúc này đang chống vai, nhắm mắt tựa hồ ngủ thiếp đi. Trong chiều trời hạ, dung nhan khi ngủ thật đặc ý. Cung nữ kia cũng không có bên cạnh, lúc này chỉ có một mình hần.

Mục Tiểu Văn đột nhiên bỏ tay Dực nhi ra, một mình đi vào trong. Dực nhi có chút hoảng, từ khi này tiểu thư đã có bộ dáng là lạ, không hiểu là lung ma trướng gì? Nàng không dám tự tiện tiến vào ngự thư phòng, cũng không dám lớn tiếng gọi kéo làm hoàng thượng tỉnh giấc, cuối cùng đành phải lo lắng mà đứng nhìn Mục Tiểu Văn đi vào trong.

Mục Tiểu Văn nhấc chân đi lên, cúi người xuống sát để nhìn Lý Vân Thượng.

Hần rất đẹp, rất tinh khiết.

Mình thật sự yêu hần sao? Nếu vậy, khi nhìn thấy khuôn mặt này khi ngủ hần là rất muốn hôn có đúng không?

Nếu như mình thật sự yêu hần, thế thì có thể mặc kệ không để ý tới người khác mà hôn hần rồi.

Mục Tiểu Văn giống như bị thôi miên, cúi người xuống, hướng cái trán của hoàng thượng tôn quý sát lại. Cái trán của hắn nhăn nhó, vài sợi tóc đen phát qua, cực mềm mại. Có thể tưởng tượng, cảm giác khi môi chạm vào nhau, nhất định là rất tuyệt.

Dực nhi đứng ở bên ngoài, gấp đến độ không biết nên làm sao. Rốt cuộc thì tiểu thư bị làm sao vậy? Sao đột nhiên là làm những hành động này? Tại sao từ khi từ chỗ Thủy Tâm công chúa đi ra tiểu thư lại biến thành bộ dáng này? Hôn trộm hoàng thượng, nói thế nào thì cũng phạm vào tội đáng mạo phạm thánh nhan!

Mắt thấy Mục Tiểu Văn càng tiếp cận càng gần, Dực nhi rốt cuộc cũng gọi thốt lên:

- Tiểu thư!

Lúc đó, môi Mục Tiểu Văn cách môi Lý Vân Thượng chỉ còn một chút. Lý Vân Thượng trong cơn ngủ mê tỉnh lại, mắt mở ra còn có chút mê mang, nhìn chăm chăm động tác của người trước mặt.

Dực nhi vội nói:

- Hoàng thượng thứ tội, tiểu thư hình như bị ma yểm rồi! – nói rồi nàng vội vàng đi vào kéo Mục Tiểu Văn xuống, sau đó cuống quýt dập đầu nhận tội.

Cuối cùng thì Lý Vân Thượng cũng phản ứng lại, buông tay, thanh âm thản nhiên, nghe không ra là tức giận hay là có ý gì khác:

- Biết rồi, đi xuống đi!

- Dạ! Dực nhi tranh thủ nâng Mục Tiểu Văn rời khỏi ngự thư phòng, trở về Mộc Tuyết điện. Cả đêm đó Mục Tiểu Văn không ngủ, cứ ngơ ngác, ngây ngốc, thỉnh thoảng lại lầm bầm cái gì mà mọi chuyện thật phức tạp, rối rắm.

Tại sao chuyện tình cảm cứ mãi mê mang như vậy>

123. Q.2 - Chương 13: Lộ Mánh Khóe Ban Đầu

Có lẽ chưa từng có người nào nói những lời như vậy với nàng, có lẽ vì bộ mặt thật của Thủy Tâm công chúa nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng, Mục Tiểu Văn cảm thấy đầu mình đau như búa bổ thật lâu. Nàng vốn là một người không mấy am hiểu tình cảm của các cô gái mới lớn, khi tới cổ đại, trải qua một vài chuyện, thay đổi không ít nhưng bản tính không hề thay đổi. Bởi vậy, những điều Thủy Tâm công chúa nói làm nàng nhất thời khó có thể tiêu hóa được.

Đồng dạng cay mảy chính là Dực nhi. Vì sao tiểu thư lại có bộ dáng này, không giống tiểu thư một chút nào. Rốt cuộc Thủy Tâm công chúa đã nói với nàng cái gì?

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau tại ngự thư phòng, khi chờ hoàng thượng lâm triều, Mục Tiểu Văn không khỏi lo sợ. Ngày hôm qua thật đúng là to gan, sao có thể không tỉnh táo mà làm cái chuyện vô phép kia? Không biết Lý Vân Thượng nhìn thấy nàng sẽ thế nào đây? Nhưng mà, nhớ tới những lời Thủy Tâm công chúa nói, đầu nàng lại bắt đầu đau.

Được rồi, Thủy Tâm công chúa thừa nhận là thích hoàng thượng, sao nàng có thể quên được chuyện quan trọng như vậy nhỉ? Nói như vậy, chỉ cần nói cho Lý Vân Thượng biết là xong rồi.

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa có một công công nhìn nàng ngoắc ngoắc tay. Mục Tiểu Văn kinh ngạc đi ra ngoài, công công báo cho nàng biết phủ tể tướng có việc nên Dực nhi đột nhiên bị gọi trở về.

Phủ tể tướng có chuyện gì muốn Dực nhi làm ư?

Công công nói:

“Tân nhân, người thực không hiểu rồi, đương nhiên là vì tể tướng đại nhân nhớ nhưng nữ nhi quá cho nên mới gọi Dực nhi cô nương mang theo tin tức trở về rồi.”

Mục Tiểu Văn gật đầu, đúng vậy, nàng vào đây đã lâu như vậy mà chưa báo cho cha mẹ một tiếng về tình hình của bản thân, hai người đương nhiên sốt ruột

“Vậy Dực nhi không nói khi nào sẽ trở về ư?”

“Cái này không thấy Dực nhi cô nương nói, cô nương ấy chỉ nói lúc nào nên trở về thì sẽ trở về.”

Mục Tiểu Văn cười cười, Dực nhi này cũng học được cách nói chữ rồi. Nàng gật đầu ra ý đã biết sau đó trở về phòng.

Thật vất vả mới chờ được hoàng thượng tới, vừa vào tới ngự thư phòng, Mục Tiểu Văn không chờ được nữa mà muốn nói cho hẳn biết chuyện Thủy Tâm công chúa.

Một thân Lý Vân Thượng khoác long bào tinh xảo càng tôn thêm khuôn mặt trắng triết, mềm mìn của hắn. Hắn đi lên bậc thang ngồi xuống long ý, ánh mắt chưa hề chuyển giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, thỉnh thoảng lại mỉm cười ôn nhu, trên khuôn mặt trắng triết lộ ra sắc đỏ ửng khả nghi. Mấy lần Mục Tiểu Văn định mở miệng nhưng lại không tiện quấy rầy. Nàng lại lo lắng hắn nhắc tới chuyện mạo phạm hôm qua, sợ sẽ bị trách phạt.

Nhưng mà, trách phạt thực ra chỉ là chuyện nhỏ, nàng hy vọng hắn đừng cười nhạo nàng hơn. Quên đi, cười nhạo thì cười nhạo đi, dù sao thì nàng cũng có phân biệt được đâu.

Trong khi đang lo sợ bất an thì cuối cùng hắn cũng nâng đầu lên, Mục Tiểu Văn vội vàng lên tiếng:

“Hoàng thượng!”

“Hửm!?” - Hai tròng mắt chiếu tới Mục Tiểu Văn, hình như Lý Vân Thượng không được tự nhiên lắm, ánh mắt rời đi nửa giây sau đó mới dám đối diện với nàng, sự ôn như bên miệng vẫn còn vương vất. - “Chuyện gì?”

Mục Tiểu Văn nắm chắc cơ hội, đem chuyện kia nói một lượt, kỳ quái chính là Lý Vân Thượng vẫn chưa thể hiện ra hứng thú vui vẻ, ngược lại trên khuôn mặt tuyệt sắc lại hiện lên vài phần ý vị thâm trường khổ sáp:

“Mục tân nhân, người từng có cảm giác suy tính hơn thật? Hết lòng yêu thương nàng nhưng lại sợ hãi cự tuyệt, bởi vậy mới cẩn trọng như đang chạm vào một miếng băng mỏng. Mục tân nhân, có lẽ người chưa từng trải qua những chuyện này.”

“Hoàng thượng...”

Trong đôi ực đồng thâm thúy của Lý Vân Thượng hình như có chút hơi nước, sự thâm tình này khiến cho Mục Tiểu Văn nhất thời ngẩn ngơ. Biết rõ hắn đang nói tới Thủy Tâm công chúa nhưng trái tim không tự chủ được mà nhảy dựng lên, trong lúc mông lung nàng cảm giác được, phía mà ánh mắt thâm tình hắn đang nhìn tới chính là nàng.

Khuôn mặt vì bất an mà hồng lên, Mục Tiểu Văn vội vàng rời ánh mắt đi, nói chuyện cũng ngắt quãng:

“Phu quân ta... Phương Mặc, đại khái trước kia cũng như thế, cho nên ta có thể hiểu được.”

Lý Vân Thượng dời ánh mắt đi, ngữ khí trở nên lãnh đạm:

“Ồ?!”

Mục Tiểu Văn lấy lại bình tĩnh, nói:

“Hoàng thượng, không biết người đã biết tâm ý của Thủy Tâm công chúa chưa?”

“Trẫm vừa mới biết được rồi!”

“Nhưng vì sao nhìn Hoàng thượng không vui vẻ vậy?”

“Trẫm vốn hỉ nộ không lộ!” - Lý Vân Thượng khẽ cười.

Mục Tiểu Văn bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu. Thế thì đúng rồi, quân vương cũng rất am hiểu chuyện đeo mặt nạ. Trong lúc vô tình thoáng tấy bên môi Lý Vân Thượng như nhếch lên không nhìn được cười, khi ngừng đầy xác nhận thì lại vẫn thấy nụ cười ưu nhã như cũ. Nói vậy, hình như gần đây nàng có điểm ngu ngu cho nên thường xuyên xuất hiện ảo giác.

“Vậy hoàng thượng định làm gì tiếp...”

“Thủy Tâm công chúa bản chất thiện lương, trầm lo lắng sự ái mộ của nàng ta chỉ là nhất thời. Chỉ e tới lúc nàng nhận ra bản tính của trẫm không như nàng tưởng tượng thì sẽ rời khỏi trẫm. Bởi vậy, trẫm muốn nàng toàn tâm toàn ý yêu trẫm.”

“Thủy Tâm công chúa đại khái đã hoàn toàn yêu hoàng thượng rồi.” Lý Vân Thượng lắc đầu, bộ dáng mỉm cười hết sức hồn nhiên, trong ánh mắt lộ ra sự kiên định:

“Từ nay về sau trẫm không đánh khi chưa nắm chắc được phần thắng, nhất là khi đối mặt với nữ tử mà mình yêu thương.”

Trong sự kiên định đó có ẩn chứa chút hoảng hốt, đó là một sự cẩn trọng khi đối diện với hạnh phúc. Đột nhiên Mục Tiểu Văn cảm giác được vừa cảm động vừa chua xót. Kỳ thật, theo nàng thì Thủy Tâm công chúa là một người tuyệt đối sẽ không xa rời hấn nửa bước; nàng ấy sẽ không buông tay hấn, sẽ vĩnh viễn bên cạnh hấn, ủng hộ hấn; khi có cường địch đến thì nàng ấy sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho hấn.

Hy vọng hấn sẽ được hạnh phúc.

Giờ Ngọ dùng bữa, hoàng thượng nghỉ trưa, ngay cả cung nữ cũng được tùy ý nghỉ ngơi. Hoàng thượng đối với nữ tử rất ôn nhu, đây là điều mà trên dưới trong cung đều biết, bởi vậy mọi người sớm đã coi đó là thói quen. Ngay cả người không quen ngủ trưa cũng dần dần ngủ thiếp đi trong tiếng côn trùng đầu hạ kêu râm ran.

Bên ngoài ngự thư phòng, Mục Tiểu Văn rất không tao nhã nằm gục trên bàn, cánh cửa sổ gỗ khắc hoa hé mở đón gió nhẹ thổi vào, nàng đang sắp xếp lại mấy cuốn cổ thư rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Cung nữ kia không còn trong phòng, lúc này có một bóng người đi vào.

Khuôn mặt tuyệt sắc, trong mắt tràn đầy ôn nhu, cứ thế lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt Mục Tiểu Văn say ngủ. Nhanh như cắt điểm vào huyệt ngũ củ Mục Tiểu Văn, đợi tới khi tiếng hít thở đều đều của nàng vang lên, hoàn toàn không còn tri giác thì người này mới đưa lòng bàn tay áp vào hai bên má nàng. Tuy lúc này không có ai, nàng cũng đang vô thức nhưng hấn không dám tiến thêm bất cứ một động tác nào. Ngón tay lần lượt lướt qua gương mặt nàng, trống ngực đập lên kịch liệt, cẩn trọng mà nói, thanh âm gần như nỉ non:

“... Cẩn trọng như chạm vào một miếng băng mỏng. Muốn nàng vĩnh viễn ở bên cạnh, rồi lại không dám ở quá gần nàng, sợ nàng sẽ né tránh. Mỗi một bước đi cũng phải tính toán cho chu toàn, cẩn mật, dùng ba mươi sáu kế của nàng, im lặng mà giữ nàng lại đây. Từng bước kinh tâm...”

“... Nhấn nạt rất cực khổ, mỗi lần gặp mặt nàng đều phải giả vờ thành cái bộ dạng đã quên mất nàng nhưng ta lại lo lắng sự quên đi dễ dàng này sẽ khiến nàng sinh nghi, cho nên mới giả trang khiến cho đau đớn... Nhiều năm như vậy, ta đã giả bộ thành thói quen, bởi vậy mới quá giống thật, có đúng không? Cuối cùng thì nàng cũng dần dần buông sự cảnh giác xuống, a mới có thể thở phào một hơi được...”

“Ta cẩn trọng, không để lại bất kỳ một thứ khả nghi gì, bởi vậy cho dù không có người thì ta cũng không dám thân cận nàng. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào chịu đựng được. Nàng có biết hôm qua, một khắc khi nàng hôn ta, trong lòng ta vui mừng biết bao nhiêu không? Ta hỏi qua Dục nhi, cũng nói bóng gió hỏi Thủy Tâm công chúa cũng không biết được nguyên nhân vì sao nàng làm vậy. Nhưng ta chỉ muốn nàng có thể làm vậy một lần nữa, nguyên nhân cũng không còn quan trọng...”

Người kia lại giống như lâm vào sự suy tư, trên khuôn mặt tinh khiết hiện lên nụ cười tươi, bên cạnh thoáng ửng đỏ vùng da. Lần này dung mạo thực sự khuynh quốc khuynh thành.

“... Đáng tiếc nha đầu Dục nhi chen ngang phá hư, khi đó ta thất vọng lắm, có nói ra thì nàng cũng không thể hiểu được... Thôi, sau này sẽ có cơ hội...”

Người kia lưu lại một nụ hôn trên trán Mục Tiểu Văn rồi lại nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Khi Mục Tiểu Văn tỉnh lại, phương giác thần thanh khí sảng, không ngờ một giấc ngủ trưa lại có chất lượng cao như vậy. Trở lại bên trong ngự thư phòng, thấy Lý Vân Thượng không biết tự lúc nào đã ngồi phê chuẩn tấu chương rồi. Nàng vội vàng lên tiếng:

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ ngủ quên.”

Cung nữ nên cạnh vội vàng làm một khẩu hình ra hiệu nàng chớ có lên tiếng, nàng hiểu lúc này không được quấy rầy hoàng thượng. Mục Tiểu Văn lại vội vã về phòng, theo quy củ thì chờ hắc xong xuôi hết mọi chuyện thì lại tiếp tục thương thảo với hắc về chuyện Thủy Tâm công chúa.

124. Q.2 - Chương 14: Đêm Khuya

Mục Tiểu Văn suy trái nghĩ phải dò xét một phen, biết được Lý Vân Thượng có tâm ý thân mật với Thủy Tâm công chúa và hắc cũng biết được ý tứ của nàng ấy. Tính cách hắc luôn ẩn nhẫn, làm việc gì cũng chu mật (chu toàn < color="red">+ cẩn mật) tới từng chi tiết, nhất định phải nắm chặt vài phần mới động thủ, ngay cả với chuyện tình cảm cũng không ngoại lệ. Nghĩ lại, có duy nhất một ngoại lệ là cùng chính nàng đây đưa một phen.

Còn Thủy Tâm công chúa cho dù nguy trang không có ác ý nhưng cũng đường đường chính chính nói ra thực tâm với nàng.

Tính cách hai người này xem ra cũng xứng đôi vừa lứa, tráng không khỏi chuyện phát sinh hiểu lầm, quan trọng là xem nàng giải quyết vấn đề và xúc tiến tình hình như thế nào. Bỗng nhiên Mục Tiểu Văn cảm giác gánh nặng đè lên vai thêm gia tăng.

Thở dài, tự an ủi cái vai mình, nàng hướng bên ngoài ngự thư phòng mà đi. Hôm nay hình như có rất nhiều chuyện, đêm đã khuya mà hoàng thượng vẫn nằm sấp án lật xem tấu chương.

- Mục tân nhân? – phía sau, Lý Vân Thượng lên tiếng.

- Dạ! – Mục Tiểu Văn vội xoay người lại.

- Vì sao Mục tân nhân lại đi?

Đi? Mục Tiểu Văn nhìn cung nữ đồng sự đã lui ra, có chút khó hiểu, Không phải hắc nói có thể lui ra sao? Tại sao nàng không thể đi? Bỗng nhiên nàng như tỉnh ngộ lại, đại khái theo lời “Lui ra” chỉ làm ột người lui ra, còn người có trách nhiệm thì ở lại. Tấu chương nhiều như vậy, chỉ e muốn xem hết thì phải tới khuya. Hành động này của nàng cũng không hợp với quy củ lắm, cuối cùng chỉ đổ thừa cho chốn cung đình này lắm cái quy củ vớ vẩn.

Mục Tiểu Văn vội vàng “À” một tiếng rồi lại trở về đứng trong phòng.

Lý Vân Thượng mỉm cười:

- Giúp ta mài mực.

Mục Tiểu Văn dạ vâng, đi lên , cách hắc một quãng, dừng lại bên cánh tay phải của hắc. Mài mực cũng là một loại công việc cần nhiều thuần thực, kể ta cũng không hết được. Tay nắm phải dùng một lực đạo vừa phải, sau đó mài thật nhanh để ực đen đặc. Nàng đẩy khiến mực tới phía hắc rồi đứng ngẩn người. Đêm cũng khuya rồi, ở cổ đại này nàng sớm đã dưỡng thành thói quen tốt ngủ sớm dậy sớm, nên lúc này không tránh khỏi có chút buồn ngủ. Đầu gật gù, trong mơ mơ hồ hồ, hình như có vài lần đụng phải người Lý Vân Thượng rồi nàng lại hoảng hốt đứng vững trở lại.

- ... Tấu chương phê sửa đã gần xong rồi, Mục tân nhân bồi trầm nói chuyện , thế nào?

Mục Tiểu Văn mơ mơ màng màng ừ một tiếng, liền nghe có tiếng cười nhẹ nhàng, bản thân dường như bị quan sát một trận. Trong mơ hồ biết được người trước mặt là hoàng thượng, nàng lại vội vàng mở to hai mắt; thấy hoàng thượng vẫn cầm cúi phê sửa tấu chương, nàng lại buông lỏng người làm cho cơn buồn ngủ tập kích lại đây, tạo nên một điệu bộ ngủ đứng.

- Mục tân nhân cảm giác hoàng thượng như thế nào?

- Đại mỹ nhân!

Người đang úp sấp trên án phê tấu chương hình như nhin không được ý cười.

- Sau khi thành thân, Mục tân nhân hy vọng sẽ có bao nhiêu hài tử?

- Ba, hai nữ một nam. – Mục Tiểu Văn nhắm mắt đáp lại không cần nghĩ ngợi.

Người ngồi trên án ngừng bút, chăm chú tự hỏi, nhẹ nhàng phụt ra một tiếng, không biết lại ảo tưởng cái gì đó:

- Nỗ lực cố gắng, rất dễ sẽ làm được!

- Mục tân nhân muốn cùng người mình yêu làm chuyện gì nhất?

-Chuyện gì cũng được.

...

Mục Tiểu Văn ngái ngủ giống hệt người say rượu, cũng y như người bị thôi miên, tất cả những chuyện trong lòng cứ thế nói ra không chút phòng ngự. Mà cái người ngồi trên án kia dường như đã đoán được điểm này, khẽ mỉm cười rồi hỏi từng câu từng câu một. Bóng đêm thanh tĩnh, bên ngoài phòng tiếng gió êm hòa, bên trong phòng một người ngu núc ních đứng, trên khuôn mặt tuyệt sắc của người còn lại lộ ra nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc làm say lòng người. Cái sự hạnh phúc này giống như trộm tối vậy.

- Mục tân nhân... – người hỏi có chút do dự nhưng dường như nhin không được, thì thầm đặt câu hỏi. – .. thích hoàng thượng không?

Đương nhiên nàng không trả lời, cho dù biết khi nàng ngái ngủ thì ý thức giảm đi rất nhiều nhưng cũng không dám mạo hiểm để tránh làm lộ chân tướng. Trong sự yên tĩnh này, hạnh phúc cứ như bị một thứ ma pháp đánh cho quay về nguyên hình, từ từ yếu bớt đi.

Trong không khí chậm chậm sinh ra một cỗ tịch mịch.

Không biết qua bao lâu, trong mơ hồ Mục Tiểu Văn lại nghe thấy tiếng nói:

- Giúp ta đem những tấu chương này đi. – thanh âm này vang lên mấy lần thì Mục Tiểu Văn mới ý thức lại vươn tay dò xét thử. Chỗ chạm đến không có cảm giác thô ráp của tấu chương mà là bóng láng nhu nị, sờ thêm chút nữa.. hình như là ngón tay.Tay người nào mà được chăm sóc tốt như vậy? Đúng rồi, là hoàng thượng. Nhưng hoàng thượng có luyện kiếm, tay người sử dụng kiếm cũng có thể được chăm sóc tốt như vậy sao? Nhất định hôm nào phải hỏi cách chăm sóc mới được.

Mục Tiểu Văn còn đang mơ mơ màng màng, đột nhiên giật mình. Hoàng thượng?! Cả kinh, nàng hoàn toàn tỉnh táo, hướng ngón tay nhìn lại thì thấy tay phải mình đang nắm lấy tay hoàng thượng. Mà bên trái cơ thể tựa như hoàn toàn sát bên người hần.

- Nô.. nô tỳ đáng chết! – Mục Tiểu Văn vội vàng đứng vững lại, bắt giác tâm trạng khổ sở, sao lần trước là hôn hần, bây giờ lại còn sờ hần?Chuyện không ra thể thống gì nàng cũng làm hết rồi. Tuy nói hần vì Phương Mặc mà không còn chán ghét nàng nhưng nếu kích động hần làm hần nhớ lại chuyện trước kia thì cảm giác căm ghét sẽ khó mà tránh khỏi được.

Sắc mặt Lý Vân Thượng vẫn thản nhiên, nhìn không ra là đang tức giận, chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục phê sửa tấu chương. Mục Tiểu Văn cẩn trọng quan sát sắc mặt hần, thấy hần hình như không có để ý, lúc này nàng mới thầm thở phào trong lòng. Có lẽ hần nghĩ nàng vì mệt quá mới như thế cho nên rất quân tử mà không tức giận.

Rốt cuộc công sự cũng xong xuôi, Mục Tiểu Văn có thể trở về nghỉ ngơi rồi. Khi đi qua một hành lang thật dài trên đường về, liếc thấy phía trước có bóng người, khuôn mặt người nọ giấu ơt trong bóng tối nên chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hần mặc quần áo màu xanh. Trong cung người đến người đi, hơn phân nửa cũng có người đi đây đó cho lãng mạn, đại khái là trong đám người đó nên Mục Tiểu Văn cũng không thêm để ý.

Nàng có chút mệt mỏi rồi, thấp đầu vội vàng đi qua người kia. Ai ngờ người kia duỗi chân ngang đường, Mục Tiểu Văn không hề phòng bị mà ngã về phía trước, tuy có tay chống nhưng đầu cũng sinh đau.

Trong nháy mắt có cảm giác không thể tin được. Còn có người trẻ con vậy sao?

Nếu là một tiểu hài tử thì chuyện này bỏ qua cũng không sao. Nhưng cái người kia lại là một người lớn, so với nàng còn cao hơn cả cái đầu nữa là. Mục Tiểu Văn bình thường cũng rất hiểu quy củ trong cung, giữ lễ không đắc tội với người khác, lúc này cũng không nhịn được lửa giận hừng hực. Quay đầu trừng mắt nhìn lại, người nọ so với nàng còn kinh ngạc hơn, tay vốn đang ở tư thế duỗi ra, trong con ngươi xinh đẹp phản phát một tầng sương mù ngạc nhiên, khuôn mặt trắng trẻo lúc này mới lộ ra dưới ánh sáng.

Kính Phong!

Nếu nói khi nãy trong người Mục Tiểu Văn chỉ toàn lửa giận hừng hực thì bây giờ chính là nộ phát trùng quang rồi.

Hắn thay đổi xiêm y, nửa đêm canh ba trốn ở trong bóng tối, chờ nàng đi qua rồi c một cước sao? Người là muốn gây thù chuốc oán với ta, có gì cứ làm trước mặt, hoặc là cách giải quyết của những người thực thụ với nhau, sao phải dùng cái loại phương pháp này chứ?

Mục Tiểu Văn ghen khí:

- Người biết khi nãy là ta?

Kính Phong rút tay về, thu hồi kinh ngạc, khôi phục vẻ tự mãn không quan tâm, lạnh nhạt nói:

- Biết!

- Người cố ý ngang chân ta? – thanh âm Mục Tiểu Văn đề cao tám độ.

Nhờ chút ánh sáng, Kính Phong nhìn thấy trán Mục Tiểu Văn sưng đỏ, kỳ lạ hắn không phản bác, chỉ khẽ hừ một tiếng:

- Đúng thì sao?

Một hồi lâu trôi qua, Mục Tiểu Văn mới phun ra vài chữ:

- Được lắm, được lắm, người được lắm. – nàng khẽ cắn môi, phất tay áo xoay người rời đi. Nhấn nài nữa thì cũng có một ngày sẽ bộc phát, nàng đã nghiêng răng nghiêng lợi nhện nhục lâu lắm rồi. Nàng cũng không tin, có kim bài miễn chết, Kính Phong có thể làm gì được nàng! Này lương tử, kết thì nhân tiện kết đi!

Xoa xoa cái trán phát đau. Bên trái bị thương chưa tốt thì bên phải đã bị một vết thương mới. Trông giống như người có hai cái sừng vậy. Mới sàm sỡ người ta bị phát hiện lại bị người ngang ngã một cú, đêm nay đúng là xui xẻo tận mạng!

125. Q.2 - Chương 15: Đột Biến

Không phải ngày nào cũng xui xẻo. Ngày hôm sau không có việc gì, may mắn lại nghe được yêu cầu của Thủy Tâm công chúa ngoài ý muốn, vì vậy chờ sau giờ Ngọ mát một chút nàng liền mang theo lễ vật tới đó. Trong ngự hoa viên, mọi người đã ngồi đó, Lý Vân Thượng cũng đã có mặt. Lúc này không cần quá mức câu thúc, với đề nghị của Thủy Tâm công chúa, Mục Tiểu Văn đã ngồi xuống bên bàn.

“Mục tân nhân, trên trán ngươi...” - Thủy Tâm công chúa chống hai gò má, có chút tò mò mà chỉ chỉ cái trán Mục Tiểu Văn. Nhất phái xinh đẹp động lòng người, sắc mặt ngày thơ nghịch ngợm, sao có thể nghĩa rằng đây không phải là bộ mặt thật của nàng?

Lý Vân Thượng cố kềm nén bật thốt lời hỏi thăm vì quá xúc động, im lặng nàng nói.

Mục Tiểu Văn sờ sờ hai miếng dán trên trán, lời nói đầy ý tứ:

“Bên trái là do một người bằng hữu do không cẩn thận làm bị thương; còn bên phải... “ - nàng ngừng một chút. - “là bị một tên trộm đêm khuya gây nên.” - Nàng liếc mắt về phía Khinh Phong, thấy hắn vẫn ra vẻ ngạo mạn, thanh âm nào có điểm giấu cợt. - “Trong thâm cung này mà tên trộm đó dám ngang nhiên lui tới, đúng là lớn mật.”

Thủy Tâm công chúa càng tò mò hơn:

“Cái gì mà kẻ trộm dám xông vào hoàng cung, sao đêm qua không nghe thấy động tĩnh gì cả? Chẳng lẽ là thích khách?” - Thần sắc khẩn trương hẳn lên. - “Mục tân nhân, người có chuyện gì hay không?”

Hào khí bị Thủy Tâm công chúa khiến cho khẩn trương hẳn lên, Mục Tiểu Văn thấy mọi người chung quanh thoáng nghi hoặc, ngay cả Lý Vân Thượng cũng nhăn mày lại nên nàng vội lên tiếng:

“Công chúa chờ vội, tên trộm này không phải là trộm bình thường, nếu tự do đi lại trong cung chắc là người trong cung giả thân giả quỷ thôi. Có lẽ là do có người kết oán với Mục mỗ, lòng dạ lại hẹp hòi không dám quang minh chính đại khiêu chiến nên không thể làm gì khác hơn là gây nên cái chuyện trẻ nít như trò xiếc này. Đêm đen nên Mục mỗ không thể thấy rõ là ai, chỉ lờ mờ thấy một thân ảnh màu tím...” - Nói tới đây nàng ngừng một chút, chờ khi mọi người theo lời nói của nàng chuyển tầm mắt tới người Khinh Phong thì nàng lại tiếp tục có ý hỏi đầy nghi hoặc. - “Rốt cuộc là kẻ nào đây...”

Tử y, không phải là Khinh Phong thì là ai đây. Khinh Phong thản nhiên tự khai nhận:

“Chỉ là không cẩn thận mới làm người ngã một cú mà thôi, cùng lắm thì nhận!”

Ngữ khí Mục Tiểu Văn như có như không bình thản:

“Khinh Phong công tử cần gì phải vội như vậy, ta cũng chỉ tiện miệng nói thế thôi.”

Thanh Y đang đứng kia, trên khuôn mặt trăm năm không thay đổi kia có chút dao động:

“Lần nọ đã thương... xin lỗi!”

Không ngờ lại làm cho Thanh Y hiểu lầm, Mục Tiểu Văn vội cười xoa, khoát tay nới:

“Không có việc gì, không có việc gì, đã tốt lắm rồi. Vì không muốn để lại sẹo nên bỏ thêm chút dược trong băng gạc dán lên, vì không biết cách quấn nên mới nhìn bất mắt thế này.”

Lý Vân Thượng âm thầm thở phào một tiếng, cảm giác có chút buồn cười. Vì không khéo nên mới làm cho bất mắt, đúng là phong cách của nàng.

Lý Vân Hạ tò mò lại hỏi Thanh Y vết thương có quan hệ gì với hắn, Thanh Y kể một phen, mọi người ngồi bên bàn nghe xong bật cười ha hả. Đương nhiên, Khinh Phong cười lạnh, Thôi Minh Vũ ngoài cười nhưng trong không cười, Thanh Y thì... khuôn mặt có chút nhăn lại, tm thời tính là đẩy lòng hắn đang cười đi.

Bị coi như một món trà sau khi cười liêu giểu cợt một trận, cuối cùng Thủy Tâm công chúa ra mặt giải cứu cho nàng, đề nghị nàng vào trong phòng tán dóc. Đợi thị nữ để trà và điểm tâm xuống, sau đó rời đi và đóng cửa lại cẩn thận thì Thủy Tâm công chúa cũng không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào chủ đề:

“Mục tân nhân cũng biết lần này ta tìm người là nói chuyện gì?”

Mặc dù từng biết qua tính cách của nàng ta nhưng vừa này thái độ hãy còn là trẻ thơ, bây giờ lại nghiêm túc như vậy khiến Mục Tiểu Văn không quen lắm:

“Mong công chúa nói rõ!”

Thủy Tâm công chúa trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng Mục Tiểu Văn:

“Hoàng thượng... thật sự không nhớ rõ người sao?”

Đáy lòng Mục Tiểu Văn giật thột một cái:

“Công chúa, người nói vậy là có ý gì?”

“Rõ ràng là hoàng thượng không nhớ rõ từng yêu người nhưng tại sao lại muốn người tiến cung? Vào cung lại còn muốn để người ở bên cạnh, cho ở trong ngự thư phòng sớm chiều tương đối, cái này không thể nghi

ngờ sao? Vả lại đối với người cũng nhìn mặt mà nói chuyện, ôn nhu tương đối, đây là thái độ màoàng thượng dùng để đối đãi với người mà mình chán ghét sao?”

“Hoàng thượng muốn ta tiến cung là để giúp hoàng thượng theo đuổi người, cho ta ở ngự thư phòng là vì có thể thuận tiện lúc nào cũng trao đổi được. Đối với ta nhìn mặt nói chuyện là vì hấn đối với Phương Mặc có thẹn.”

Thủy Tâm công chúa lặng đi một lúc, lập tức cười nói:

“Người tin vậy ư, sao giống một lý do ngây thơ như thế chứ?”

“Chính xác là như vậy.” - Mục Tiểu Văn có chút bối rối. - “Hoàng thượng từ nhỏ đã bị người thân nhất làm thương tổn, không có cảm giác an toàn, mọi việc nhất định phải chu mật không có kẻ hở mới có thể tin tưởng. Thêm nữa, từng bị chuyện tình cảm đả thương, cho nên đối với công chúa mới cẩn trọng như vậy, loại chuyện tình cảm này cần phải có người ở bên cạnh giúp đỡ...”

“Thật sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy người rời đi có được không?”

“Cái gì?” - Mục Tiểu Văn sửng sốt.

Thủy Tâm công chúa nhìn thẳng vào mắt Mục Tiểu Văn:

“Trong chuyện giữa ta và hoàng thượng, ta có tự tin sẽ xử lý tốt. Hấn bất an thì ta sẽ tới an ủi, ta sẽ dùng hết mọi khả năng của ta để làm cho hấn vui vẻ an khang, cho nên không cần người nữa. Bởi vậy, người hãy rời khỏi hoàng cung đi, trở lại bên cạnh Phương Mặc, không bao giờ quay lại đây nữa, có được không?”

Trong thời gian ngắn nhất, Mục Tiểu Văn không nói ra lời.

“Sao, Mục tân nhân không nở rời đi ư?”

Mục Tiểu Văn hồi tỉnh lại tỉnh thần, sợ nàng hiểu lầm, vội vã khoát tay:

“Không phải, không phải, chỉ là chuyện này sợ rằng cần xin chỉ thị của hoàng thượng mới được.”

“Để ta nói. Nếu hoàng thượng thích ta thì nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của ta. Còn nữa, người tiến cung cũng vì ta, nếu ta không cần người nữa thì đương nhiên có thể cho người rời đi.”

“Đã vậy.... phiền công chúa đi nói vậy!”

“Được, chúng ta cũng nên đi bẩm báo với hoàng thượng” - Thủy Tâm công chúa kéo Mục Tiểu Văn tới gần cánh cửa, đột nhiên lại thay đổi chủ ý. - “Cũng không ổn. Người là tân nhân, lúc đầu vào hậu cung cũng đã có danh có phận, nói đi là đi, chỉ sợ có người sẽ ói là phá vỡ quy củ.”

“Nếu vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không cần bẩm báo, người tự mình rời đi là được.” - Thủy Tâm công chúa nhìn Mục Tiểu Văn - “Người từng được cho phép không chịu quy củ, nói ra thì cũng như người ngoài. Đến trước mặt hoàng thượng bẩm báo ngược lại làm cho các đại thần hiểu lầm àl người bị khi dễ. Đơn giản là không cần câu nệ quy củ, tự động rời đi, lấy kim bài miễn tử của người thì không một ai dám làm gì với người cả.”

“Nhưng mà... “ - Nghe thì có lý nhưng sao lại có cảm giác không được tự nhiên lắm, ngây thơ kiểu gì đó.

“Mục tân nhân, rời khỏi nơi này thôi. Nơi này không thích hợp với người.”

“Vậy theo lời công chúa đi.” - Nếu hoàng thượng có tình, công chúa có ý, hơn nữa công chúa là người hiểu chuyện, nói cũng đúng, nếu Mục Tiểu Văn nàng còn ở lại đây cũng như người thừa.

“Qua mấy ngày nữa ta sẽ nói lời từ biệt với hoàng thượng, sau đó sẽ rời đi.”

“Nói lời từ biệt?” - Thủy Tâm công chúa cười lạnh. - “Nói lời từ biệt cũng không phải đang bẩm báo sao? Đến lúc đó sao có thể dễ dàng được. Huống hồ cần gì phải đợi mấy ngày nữa.”

“Ý công chúa là thế nào?”

“Không cần nói lời từ biệt, đêm nay rời đi luôn. Rời khỏi hoàng cung này, trở lại bên cạnh Phương Mặc rồi đi xa; tới lúc đó hai người các người đã bên nhau thân thiết, dù hoàng thượng có muốn người vào cung thì chỉ e cũng không dễ dàng nữa. Dù sao hần cũng là quân vương, cho dù là tùy tâm sở dục thế nào thì cũng không thể quả quyết tùy ý nhúng ta vào chuyện gia đình của bằng hữu, đó là đạo lý.”

Đêm nay, rời đi?

Lời Thủy Tâm công chúa nói thì từng chữ đã rõ ràng vang vọng vào tai Mục Tiểu Văn. Thật vất vả mới có thể từ trong hoảng hốt mà tỉnh táo lại, ý cười bên môi đã dẫn theo bất đắc dĩ:

“Công chúa là đang đuổi ta đi?”

Thủy Tâm công chúa khe khẽ thở dài, thanh âm hạ xuống một bậc:

“Xin lỗi. Nếu chúng ta không cùng liên quan tới hoàng thượng, với tính cách của chúng ta thì có thể trở thành tỷ muội tốt không chừng. Người không có hứng thú đối với quyền thế, với bằng hữu thì chân tình, ở trong cung khó mà có được một người như người. Chỉ tiếc...”

Đã nói tới mức này, sao có thể không đi? Mục Tiểu Văn trầm mặc hồi lâu, có chút mất mát, nhưng cũng có điểm nhẹ nhõm:

“Công chúa không nên như thế. Ta là vì công chúa mà đến, nếu công chúa không cần thì ta nên rời đi.”

Thủy Tâm công chúa gật đầu. Hai người cùng nhau rời khỏi phòng trong, vào hoa viên nhỏ. Lý Vân Thượng xa xa mỉm cười chọc ghẹo:

“Chưa từng nghĩ công chúa và Mục tân nhân lại hợp ý như vậy.” - Khuôn mặt hần thanh lệ, cao nhã; lúc gió nhẹ phớt qua mang theo một cỗ hương thơm mát. Quả nhiên là một tuyệt sắc mỹ nhân khiến cho lòng người say đắm.

Thủy Tâm công chúa cười, khuôn mặt đáng yêu:

“Mục tân nhân ngay thẳng, chân thành, rất được lòng ta.”

Mục Tiểu Văn cũng miễn cưỡng cười:

“Công chúa là người hiểu chuyện, tình cảm nồng hậu, hoàng thượng thật có phúc.” - Nàng hướng mọi người khuất thân cung kính. - “Đột nhiên nhớ ra còn có chuyện chưa làm, nô tỳ xin rời đi trước. Chư vị cứ từ từ trò chuyện.”

Thanh âm Khinh Phong

“Trước mặt bốn công tử lớn mật như thế, giờ còn nói đi là đi?”

Mục Tiểu Văn không thềm để ý tới, xoay người rời đi. Nàng trở về phòng, sửa sang chuẩn bị ít vật dụng, cũng không có bao nhiêu. Không lâu sau thì có cung nữ bên người công chúa mang lệnh bài tới, nói rằng mặc dù Mục tân nhân được cho phép đi lại trong cung nhưng mang theo lệnh bài vẫn có lợi hơn. Còn nói e sợ tể tướng đại nhân vì chuyện này có điểm không hiểu rõ cho nên công chúa đã cho người báo với Phương Mặc đến đón người, trước tiên về Phương phủ sau đó quay về phủ tể tướng. Đêm sẽ có xe ngựa chờ trước cửa cung, hết thấy mọi chuyện không cần lo lắng. Mục Tiểu Văn nhận lệnh bài, ngồi bên bàn, ngẩn người suy tư. Vốn có ý muốn rời đi nhưng chuyện đã tới ngay trước mắt, không biết sao nàng lại không muốn.

Thật lâu cuối cùng trời cũng tối, khi Mục Tiểu Văn cầm túi nhỏ bỏ đi thì xa xa có cung nhân báo hoàng thượng giá lâm. Tâm trạng hoảng hốt, suy nghĩ một chút để tâm được dứt khoát, nàng làm như không có chuyện gì mà ra nghênh đón.

“Mục tân nhân... đây là...” - Khuôn mặt Lý Vân Thượng có chút kinh ngạc.

Mục Tiểu Văn cười nói:

“Đây là vài thứ công chúa thích, ta gói lại để đưa tới cho nàng.”

“Đã trễ thế này, sao không để ngày mai hãy đi?”

“Công chúa thích có người trò chuyện nên nói muốn cùng ta tâm sự chút chuyện.”

Lý Vân Thượng cười, gần đây thường xuyên nhìn thấy hấn cười. Khi hấn cười lộ lên, khuôn mặt sáng ngời làm cho người ta hít thở không thông, hình bóng cũng không còn cô đơn như trước nữa.

“Hôm nay thấy người vội vã rồi đi còn tưởng người có chuyện, thì ra là có hẹn với công chúa. Như thế rất tốt.”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm!”

“Mục tân nhân nói đùa, quân quan tâm thần, đó chính là là đạo lý bao lâu nay.” - Thấy lệnh bài trong tay Mục Tiểu Văn, Lý Vân Thượng nghi hoặc hỏi - “Đây là cái gì?”

Mục Tiểu Văn phát hoảng, lệnh bài rơi xuống mặt đất. Lý Vân Thượng nhặt lên:

“Mục tân nhân được tự do trong cung, muốn lệnh bài làm gì vậy?”

Mục Tiểu Văn bình tĩnh lại, đáp:

“Công chúa lo có nơi không cho qua nên tặng cho ta một chiếc lệnh bài. Dù sao nhận cũng không có thừa, giữ lại cũng tốt.”

“Cũng đúng, kỳ thực cũng có nơi người không thể đi lại tự do được.”

Nói tới câu này, Mục Tiểu Văn có chút kỳ quái:

“Ồ, là nơi nào?”

Lý Vân Thượng cười cười:

“Cửa cung! Nhưng mà có lệnh bài này thì người có thể tùy ý xuất nhập rồi.”

“Thật ư?” - Trống ngực Mục Tiểu Văn bắt đầu gia tốc. - “Nếu vậy hoàng thượng không muốn đưa lệnh bài cho ta sao?” - Nếu không trả lại cho ta thì ta không thể đi ra ngoài rồi. Cái này không phải là ta không muốn mà là trời cao cố ý, cố ý muốn giữ ta lại bên cạnh người.

Lý Vân Thượng kinh ngạc, hàng mày tú lệ khẽ nhướng lên, trong đôi mực đồng thuần khiết hiện lên một tia ranh mãnh:

“Chẳng lẽ Mục tân nhân muốn làm chuyện xấu?” - Ánh trăng rất sáng, gió đêm trong lành, càng làm nổi bật bộ dáng đáng yêu của nữ tử đứng trước mặt đang lo lắng đồ vật bị người ta cướp đi. Lý Vân Thượng cảm giác cứ thế này đứng nói chuyện thì thật tốt biết bao. Không có người ngoài, chỉ có hai người họ, vĩnh viễn cứ như vậy mà mỉm cười nhìn nhau.

“Trả lại cho người.” - Lý Vân Thượng chần chừ một hồi rồi kéo tay Mục Tiểu Văn qua, đem lệnh bài đặt vào trong lòng bàn tay nàng. Khoảnh khắc ngăn ngủ khi những đầu ngón tay tiếp xúc với nhau có lưu lại hơi ấm. Không đành lòng để cho nàng đơn bạc đứng trong đêm chịu gió lạnh, nhìn tới cái trán bị thương của nàng, Lý Vân Thượng không nhịn được mà bỏ thêm một câu. - “Bảo trọng thân thể.” - kết thúc câu lại chột dạ mà bỏ thêm một câu. - “Vì Phương Mặc

Mục Tiểu Văn ngơ ngác nhìn lệnh bài trong tay mình. Trái tim bất giác lạnh đi. Đầu mũi cay xè, nàng vội vàng khom người rồi lập tức xoay người rời đi. Đi được một đoạn, thấy Lý Vân Thượng vẫn còn đứng tại nơi đó, nàng nói vọng lại một câu:

“Hoàng thượng, hẹn gặp lại!”

Lý Vân Thượng có điểm kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười đáp lời:

“Hẹn gặp lại!”

Nước mắt không nhịn được chảy ra, Mục Tiểu Văn vội vã quay người rời đi. Quả nhiên có lệnh bài nên đi đâu cũng được thông suốt, từ lúc Mục Tiểu Văn rời khỏi hoàng cung tới khi bước vào chiếc xe ngựa đã sớm được chuẩn bị thì chỉ thấy người hành lễ chứ không có người ngăn cản. Ngồi trong xe ngựa, nàng ngăn người, lần từ biệt này không biết tới khi nào gặp lại và lúc đó không biết sẽ đối mặt với nhau thế nào.

Xe ngựa rời đi trong bóng đêm, hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng xóc nảy của chiếc xe vang lên cuộn cuộn. Mục Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới một việc, đứng dậy, vén rèm lên hỏi:

“Phương Mặc đâu?”

Phu xe không lên tiếng, tên ngồi phía sau cũng không lên tiếng. Mục Tiểu Văn từ trong cảm giác bị tổn thương thoát ra, cuối cùng cũng cảm giác được chuyện này có điểm không thích hợp. Sao không thấy người của Phương Mặc tới đón? Ngồi lâu như vậy, cũng không thấy người nói lời nào với nàng. Rốt cuộc là tại sao chứ?

Hỏi mấy lần mà vẫn không có hồi âm, nàng không khỏi cảm thấy rờn rợn. Rốt cuộc bọn họ là ai?

Nghĩ cũng vô dụng, nàng đành phải quay lại ngồi trong xe. Một người vén rèm đi vào trong, là người ngồi sau phu xe. Hắn mặc áo choàng che kín người và mặt nên không thể thấy được khuôn mặt của hắn. Mục Tiểu Văn đang định hỏi thì hắn vươn tay lại phía nàng. Mục Tiểu Văn kinh hãi tránh không thoát, bàn tay to lớn bịt kín miệng nàng lại. Giây phút một hồi, ý thức nàng từ từ mơ hồ. Trước khi ngất xỉu đi, trong mơ nàng thanh thanh nghe được thanh âm người kia thủ thủ nói bên tai:

“May là Thạch phu nhân chặn được lá thư từ trong cung truyền ra, nếu thư này rơi vào tay Phương công tử thì không thể bắt được nha đầu này rồi.”

Thạch phu nhân? Thạch Diêu? Chính thê của Phương Mặc?

Nàng ta muốn làm gì với mình? Giết ư?

Trong chút ý thức mơ hồ còn sót lại, Mục Tiểu Văn cảm thấy sợ hãi vô cùng nhưng cũng không đủ để làm nàng thanh tỉnh, rảnh nhanh sau đó đã lâm vào hôn mê bất tỉnh.

126. Q.2 - Chương 16: Người Ấy Không Có Ở Đây

“Hoàng thượng, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Người ấy mỉm cười, xoay người rời đi, Lý Vân Thượng đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của nàng, mơ hồ cảm giác được có chỗ không đúng, muốn đuổi theo nhưng chân lại như mọc rễ, không thể cử động. muốn lên tiếng gọi nàng, mở miệng nhưng lại kêu không ra tiếng. Lý Vân Thượng lòng nóng như đốt, trong đêm khuya, hắn liều mạng muốn tránh thoát một thứ sức lực kìm giữ mình lại, vừa hy vọng nàng có thể quay đầu lại nhìn hắn một cái. nhưng nàng càng lúc lại càng xa, chậm rãi biến mất trong màn sương mù dày đặc.

“... Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Lý Vân Thượng bỗng dưng tỉnh lại, hai mắt mở to, trái tim không ngừng đập kinh hoàng, ngồi dậy, mới phát giác trên người mình đều là mồ hôi lạnh.

” bây giờ là mấy giờ?”

” bẩm Hoàng thượng, đã là canh ba rồi.”

” ta muốn đến điện của công chúa.”

” vâng ạ.”

Thái giám, cung nữ hầu cận trong cung điện ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nhìn Hoàng thượng gần đây đều rất thân thiện vui vẻ, ai ngờ hôm nay êm đẹp vậy lại nổi lên cơn ác mộng khiến hắn tỉnh lại, vẻ mặt bỗng trở nên âm trầm. dung nhan tuyệt sắc hiện ra vài phần âm trầm, dường như hắn vị hoàng đế tôn nghiêm kia là hai người khác nhau, khiến tấm cung lúc này như sinh ra một khối đá sáng long lanh, mang theo hơi lạnh buốt.

Tới điện của công chúa, Thủy Tâm công chúa không nói hai lời liền tiếp kiến hắn. Lý Vân Thượng nói rõ ý đồ mà mình đến, Thủy Tâm công chúa nghi hoặc hoàng thượng, Mục tân nhân không có ở đây ả.”

Thanh âm lạnh lùng của Lý Vân Thượng cất lên: “Nàng nói tối nay muốn cùng người tâm sự lâu dài mà.”
“Ban ngày chúng ta có nói như vậy, nhưng sau đó đã đổi ý rồi, nếu Thủy Tâm đoán không sai thì Mục tân nhân hình như đang đi dạo trong ngự hoa viên, bây giờ chắc đã về rồi.”

Xa xa một tiểu thái giám chạy đến, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Mục tân nhân không có trong tầm điện ạ.”

Không đợi Lý Vân Thượng mở miệng, Thủy Tâm công chúa đã nhú mi lại: “không có trong tầm điện ư? sao có thể chứ.”nàng dường như suy nghĩ đến điều gì liền nói: “Mục tân nhân từng mượn lệnh bài của ta, nàng nói nàng muốn xuất cung một chuyến. Ta tưởng rằng nàng ở trong cung buồn bực, mà hoàng thượng lại không có thời gian xem xét nên ta liền cho nàng mượn. Chẳng lẽ là...”

Đôi mắt của Thủy Tâm công chúa càng lúc càng lớn, chậm rãi hiện ra tia kinh hoàng, cuối cùng hiện lên vẻ sốt ruột như sắp khóc: “Mục tân nhân nàng ấy chắc chắn là thừa dịp đêm khuya mà đi ra ngoài. Tối như vậy, nàng là nữ tử, nếu lỡ gặp phải người xấu thì biết làm sao đây?” Thủy Tâm công chúa không tự chủ được mà kéo kéo ống tay áo của Lý Vân Thượng, vẻ mặt vô cùng lo lắng mà cũng rất tự nhiên: “vì sao tối như vậy mà Mục mới người vẫn muốn đi ra ngoài chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra ư? Hoàng thượng, người phải mau phái người tìm nàng về nha.” Thanh âm chậm rãi mang theo tia thương tiếc mà mắt mắt: “ở trong cung này, khó lắm ta mới có thể tìm được tỷ muội tri kỷ, nàng rời đi như vậy là giận không để ý ta nữa sao. . .”

Lý Vân Thượng không để lộ chút biểu tình nào mà rút ống tay áo ra, cẩn thận quan sát nàng một hồi, mới thu lại ánh mắt lạnh lẽo, “Công chúa không nên lo lắng, nếu nàng có thể đi ra ngoài, nhất định là đã chuẩn bị kỹ lưỡng, sẽ không bị kẻ xấu làm hại đâu. Ngày mai Trẫm sẽ cho người đi dò la. Mục tân nhân đêm khuya đi không nói lời từ biệt, về tình về lý Trẫm đều không thể nói cho Phương Mặc được, vì vậy lúc này mới đến quấy rầy công chúa. Mong rằng người thứ lỗi.”

Sau khi nói xong những lời nói với giọng điệu trong trẻo mà lạnh lùng này, Lý Vân Thượng không nói thêm gì, liền xoay người rời đi. Thủy Tâm công chúa tiễn hân, đợi hân đi xa, mới đứng dậy cười khổ: “Mục tân nhân, người còn nói hân đã quên người sao?”

Cung nữ bên cạnh nàng nói: “Công chúa, nếu Hoàng thượng biết được sự thật thì làm sao bây giờ?”

Thủy Tâm công chúa thở dài: “không đâu, Mục Tiểu Văn sẽ giấu cho ta.” Nhìn bầu trời trăng sáng một hồi, vẻ mặt nàng bình tĩnh, không hề sợ hãi, mang theo nụ cười tự tin: “ cuối cùng thứ mà bốn công chúa muốn đã có trong tay, Mục Tiểu Văn, chờ chúng ta đạt được những gì mà mình muốn, đến lúc đó lại trở thành tỷ muội cũng không muộn.”

Đắc Tiên viện!

Mục Tiểu Văn tỉnh lại, nương theo ánh sáng len lỏi ngoài cửa sổ, đánh giá hoàn cảnh chung quanh mới phát hiện mình đã hôn mê trong phòng chứa củi. nàng đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức. đi tới phía cửa sổ, đẩy nó lên rồi nhìn ra bên ngoài, chung quanh chỉ có những căn phòng đồng loại như vậy.

Dường như đêm đã khuya, chung quanh một mảnh yên tĩnh, đèn lồng trong sân tỏa ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Xa xa loáng thoáng truyền đến tiếng cười nói hỗn độn.

Đây là đâu?

Trong một phòng khác, một người đầu đội áo choàng nói với nữ tử đang ngồi đó: “Phu nhân, nàng tỉnh dậy rồi.”

Thạch Diêu gật đầu, nhưng cơ thể không động đậy, chỉ cười lạnh một chút, rồi quay đầu lại dịu dàng nói với vị công tử bên cạnh một câu: “Công tử, làm phiền rồi.” sau đó như đã hoàn thành lễ giao tiếp, nàng ta không hề nhìn Mục Tiểu Văn một cái, liền rời đi nơi này.

sau khi Tất cả mọi người đều rời đi, nam tử đứng lên, đi đến phòng chứa củi. ánh nến chiếu vào làm nổi bật lên dung mạo xinh đẹp nhưng mang theo vài phần âm lãnh của hân. Hân đi vào phòng chứa củi, tùy ý ngồi xuống trên một cái ghế bên cạnh bàn, khí thế mạnh mẽ mà lạnh lùng thoáng chốc bao phủ lấy căn phòng chứa củi này.

Im lặng một hồi lâu, hắn mới mở miệng nói: “Hai năm rồi.”

Mục Tiểu Văn từ lúc hắn bước vào phòng, vẫn kinh ngạc nhìn hắn, hắn có chút quen, nhưng nàng vẫn không phản ứng lại.

Hắc y nhân tiện tay cầm lấy cái chén trên bàn, nhợt nhạt uống một ngụm, cũng không nhìn nàng, hỏi: “Lúc đầu. . . tại sao ngươi lại giúp nhẹ hoàng huynh của ta?”

Hắn chậm rãi nhìn qua, ánh mắt âm lãnh như rắn phút chốc khiến Mục Tiểu Văn rung mình một cái, trong chỗ sâu nhất của ký ức có gì đó muốn nảy lên, nhưng rồi lại sợ hãi mà không dám đối mặt.

“Tại Đắc Tiên viện, ngươi rất có phóng khoáng mà giúp Khinh hoàng huynh của ta, không nhớ nữa sao, Vứt Đi nương nương?”

127. Q.2 - Chương 17: Hắc Y Nhân Máu Lạnh

Bốn chữ “Vứt Đi nương nương” vừa được hắn thông thả nói ra, sâu trong ký ức của nàng liền hiện lên một điều gì đó. Mục Tiểu Văn thoáng rung mình.

Hắc y nhân!

Lần đầu nàng cùng Khinh Phong đi dạo ở Đắc Tiên viện đã gặp được tên hắc y nhân này, người từng âm mưu cùng Nhược Di hãm hại nàng, người sau này đã từng mấy lần muốn giết nàng!

Vừa nhớ đến hắn, thì nỗi sợ hãi của nàng đối với hắn cũng một lần nữa hiện lên rõ ràng, ngay cả cái bàn bên người hắn cũng tạo cho nàng một cảm giác áp bức như đang đứng trước phiên tòa. Mục Tiểu Văn bình tĩnh cau mày nói: “Ngươi sao lại ở đây?” Thạch Diêu tìm người sao?”

Hắc y nhân không che đậy vẻ kinh ngạc của mình nói: “so với hai năm trước, ngươi thật ra đã thay đổi rất nhiều. Lúc đầu rõ ràng ngươi là một tiểu công tử nhất gan như chuột nhưng lại nóng nảy muốn thể hiện chí khí anh hùng của mình, hôm nay lại có chút can đảm a.” hắn lại cười lạnh một tiếng, “Lúc đầu ta không biết ngươi là nữ tử, nếu biết, bằng ta – một người có nhiều điều tốt như vậy, ngươi đã sớm trở thành một vật trong tay ta, như những nữ tử khác, trong lòng chỉ có một mình ta mà thôi.”

Lời nói này của hắn có chút cuồng vọng, nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ làm người khác cảm thấy phản cảm, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, lại có loại cảm giác đương nhiên, cao cao tại thượng. dụng mạo của hắn thật đặc ý, cho dù âm trầm cũng toát ra một khí thế lạnh lẽo không thể bị xúc phạm. nếu như nghĩ lại lời nói của hắn. . .

Hắn là đệ đệ của Khinh Phong ư?

Mục Tiểu Văn nhíu mày: “Ngươi tại sao lại bắt ta đến đây? Vì Thạch Diêu sao?”

Hắc y nhân không đáp, hỏi ngược lại: “tại sao lúc đầu ngươi lại giúp hắn?”

“Giúp cái gì?”

” Trong Đắc tiên viện, ngươi tại sao lại giúp Khinh Phong trốn thoát?”

“Giúp cũng đã giúp rồi, có cái gì để hỏi chứ.”

Hắc y nhân mặt càng âm trầm, “Nói, ngươi tại sao lại giúp hắn?”

Giờ phút này rồi, mà hắn cũng cắn chặt, không chịu buông tha ột chuyện nhỏ như vậy, Mục Tiểu Văn có chút không hiểu. Hơn nữa, nàng cũng không giúp Khinh Phong bao nhiêu. Nếu như hắc y nhân cố tình muốn truy cứu, sẽ không lãng phí thời gian hỏi tin tức từ nàng a. Nàng cũng không cho rằng bản thân có thể ngay lúc đó xoay chuyển cang khôn

Mục Tiểu Văn đột nhiên có cảm giác kỳ dị, cảm giác hắc y nhân kia. . . trở nên ngây thơ a.

Mục Tiểu Văn hỏi: “quan trọng sao?”

Hắc y nhân nhíu mi: “Không quan trọng sao?”

Mục Tiểu Văn: “. . .”

Không khí vốn âm trầm giờ phút này có chút buồn cười.

Hắc y nhân tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Mục Tiểu Văn, cười lạnh nói: “so sánh với hai năm trước, lá gan của ngươi lớn hơn không ít nhỉ. Ngươi muốn biết ta tại sao lại đuổi giết Khinh Phong sao? Rất đơn giản, ta không thích nhìn hắn. Muốn biết ta tại sao muốn giết ngươi sao? Rất đơn giản, bằng hữu của hắn chính là địch thủ của ta.” Hắn bước đến gần, nắm cầm của Mục Tiểu Văn, “Hắn bây giờ làm hoàng đế, ta thấy hắn lại càng không vừa mắt. Ngươi bây giờ rơi vào tay ta, sẽ không có kết cục tốt đâu. Hơn nữa ngươi biết có thêm Thạch Diêu, kết quả. . . Ngươi có thể đoán được chứ?”

Những chữ sau cùng hắn nói rất chậm, âm lãnh như rắn. Cầm của nàng bị hắn gắt gao bóp mạnh, cảm thấy đau đớn. ánh mắt màu đồng mị hoặc chúng sinh giờ đây lại mang theo oán khí sâu nặng, phẳng phất như hắc dã nhãn nhìn rất lâu, giờ đây bộc phát, thời gian dài thế giới đều như bị bao phủ bởi một lớp băng.

Mục Tiểu Văn ý thức được, lần này nàng thật sự gặp nguy hiểm.

Hắc y nhân, hay chính là hắc y nhân của hai năm trước. sát khí âm lãnh chính là bản tính của hắn.

“Ta giúp hắn là bởi vì. . .” Hắc y nhân buông lỏng tay ra, Mục Tiểu Văn vuốt vuốt gương mặt, tiếp tục nói: “bởi vì chúng ta vốn là huynh đệ. vì huynh đệ, sẽ giúp họ điều gì đó. Đây không phải rất tự nhiên sao?”

Lúc này có kêu trời cũng như không, đã mất linh rồi, mà đợi người khác tới cứu chỉ sợ rất tốn thời gian, chỉ có thể vừa nói vừa xem sắc mặt của hắn, tự mình cứu mình thôi.

Hắc y nhân đi thông thả quay về ghế ngồi xuống, vừa khôi phục sự âm lãnh. liếc mắt nhìn Mục Tiểu Văn một cái: “Nếu là ta gặp khó khăn, ngươi sẽ cứu ta sao?”

Mục Tiểu Văn sững sốt: “ta sẽ không cứu.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cổ tay hắc y nhân có chút động đậy, đầu gối bên trái của Mục Tiểu Văn liền trúng đạn, một âm thanh thanh thúy vang lên, đau đớn kịch liệt làm cho nàng kêu thảm thiết, không tự chủ mà quỳ xuống, co quắp tê liệt ngã xuống đất. Lần này bất thành linh xảy ra nên Mục Tiểu Văn chịu đựng đau nhức khó tin mà hân: “Ngươi. . .”

Hắc y nhân chậm rãi nói: “Quên những lời lúc nãy ta vừa nói soa? Rơi vào tay ta, ngươi sẽ không có kết cục tốt. ta Hối lại ngươi, nếu là ta gặp khó khăn, ngươi sẽ cứu ta sao?”

Mục Tiểu Văn tức giận nổi lên, cũng không quan tâm có làm cho hân tức giận hay không, cắn chặt răng nhin đau nói: “Ngươi mấy lần muốn giết ta, ta tại sao muốn cứu ngươi?”

“Nếu sau này ta không giết ngươi thì sao?”

“Ngươi là người âm tàn, gặp nạn cũng là do ngươi tự làm vậy, sao ta lại cứu ngươi chứ?”

“Khinh Phong cũng là người âm tàn, tại sao ngươi vẫn cứu hân?”

Mục Tiểu Văn thoáng trầm mặc một chút, nói: “Khi đó hân đối với ta rất tốt.”

“Nếu ta cũng đối xử tốt với ngươi?”

Loại câu hỏi này. . . Chẳng lẽ hắc y nhân có khúc mắc gì sao?

“Ngươi sao lại đối xử tốt với ta chứ? Nếu ngươi tốt với ta, ta cũng sẽ cứu ngươi thôi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cổ tay hắc y nhân có chút động đậy, đầu gối bên phải của Mục Tiểu Văn liền truyền đến một trận đau nhức, Mục Tiểu Văn kinh ngạc mà mở rộng miệng, chỉ cảm thấy ngay cả trái tim cũng đau nhức, tiếng rên rỉ cũng khó có thể dồn lại trong cổ họng. Hồi lâu, đau nhức lan tràn ra, Mục Tiểu Văn ôm lấy hai đầu gối nằm trên mặt đất, nước mắt chảy ra.

Rất đau, rất đau a.

Hắc y nhân tay dùng một ít lực, chén trà liền vỡ vụn. Hắc hung hăng mà đem mảnh nhỏ quăng ra xa, toàn thân ức chế không được mà nổi lên tức giận: “Nói vậy! Người sao có thể đối xử tốt với ta! Ta cho dù đối tốt với người, người cũng chỉ đối tốt với Khinh Phong, Khinh Phong có cái gì tốt, mà mọi người các người đều hết lòng vì hắn! Rõ ràng ta mới là con của hoàng hậu, mới là thiên tử chân chính, hắn bắt quá chỉ là một người ca xướng, chỉ biết học theo nường của hắn lấy lòng người khác! Như vậy đã làm cho các người đối với hắn khăng khăng một mực? ! Hắn mới là người âm hiểm thật sự, là các người ngu ngốc chưa gặp qua mà thôi! Ta đã rất cố gắng rồi, vì sao mẫu hậu luôn chê ta không được lòng phụ hoàng? Dựa vào cái gì chứ?!”

Thì ra còn có chuyện như vậy. Đây là lần đầu tiên Mục Tiểu Văn nghe được chuyện gia đình của Khinh Phong, cũng là lần đầu nàng biết được ân oán của hai huynh đệ này. Cố hết sức mà đáp lại nói: “mọi chuyện đều có nguyên nhân. Khinh Phong có thể được phụ hoàng của người yêu thích, tất nhiên có nguyên nhân. Không nói đến cái chỉ cần nói đến việc kiên nhẫn thì người đã không bằng hắn rồi. Người dễ kích động, tâm tình táo bạo, có chút việc cũng tức giận, có thể nào làm đại sự? Hơn nữa, người chỉ nhìn thấy một mặt của hắn, còn về việc hắn đã từng đổ biết bao nhiêu máu cùng mồ hôi, người có từng để ý chưa?”

Hắc y nhân phát tiết xong, dường như tốt hơn nhiều, cười lạnh nói: “Người cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà ở đây giáo huấn ta? !”

128. Q.2 - Chương 18: Bên Bờ Sinh Tử

Hắc y nhân phát tiết xong, dường như tốt hơn nhiều, cười lạnh nói:

“Người cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà ở đây giáo huấn ta?”

“Còn người, người dựa vào cái gì mà nói ta không hiểu chuyện? Tính người không chỉ sớm biết ngày một ngày hai, chỉ có người nhìn không rõ được mọi chuyện mà thôi. Người kéo người vô tội vào ân oán giữa người và Khinh Phong như vậy, đủ để chứng minh người mới là người không hiểu chuyện!”

Mục Tiểu Văn nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nói một phen xong hết, có chút mệt, nhịn không được ho khan vài tiếng. Mới vừa thông khí xong, hắc y nhân đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay mà đến bên người nàng, cúi người xuống bóp cổ Mục Tiểu Văn.

“Người nói lại một lần nữa xem!”

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng mờ ảo chiếu lên đôi mắt trong suốt chứa đầy lửa giận kia, lạnh lùng mà nói từng chữ từng câu:

“Người mới là người không hiểu chuyện! Người nên đi tìm hiểu tại sao mọi người đều luôn luôn đứng về phía Khinh Phong, hoặc là cố gắng xóa đi oán hận trong lòng, nhìn nhận lại cuộc sống thật sự tốt hơn so với cuộc sống đầy oán hận của người rất nhiều! Nhưng người lại hết lần này tới lần khác đi vào vết xe đổ, tự thời miên bản thân đắm chìm trong oán hận, mà đối lại là sự xa lánh của mọi người. Kỳ thật người bắt quá chỉ là một người không dám đối mặt sự thật, là một người thật đáng thương!”

Hắc y nhân bỗng dừng tăng thêm lực trên tay, con người chứa đựng tức giận cùng àn: “ng có tin ta giết người hay không?”

Mục Tiểu Văn hô hấp khó khăn, khó thở, lạnh lùng nói: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ người là người tốt!”

Hắc y nhân rít gào: “Người lúc nào cũng thuận theo Khinh Phong, nhưng lại luôn đối nghịch với ta! Tại sao các người đều phải nghiêng về hắn?”

Mục Tiểu Văn bị động tác của hắn khiến cho càng hít thở không thông, ho khan hai tiếng. Hắc y nhân dường như nhớ tới điều gì đó, buông nàng ra. Đứng lên, cười khê hai tiếng, thanh âm quỷ dị: “Người vẫn là xử nữ có đúng hay không?”

Thấy Mục Tiểu Văn lạnh lùng nhìn hần không nói lời nào, trong thanh âm lại càng lộ ra vui vẻ: “Một mỹ nhân như vậy, hoàng thượng cùng hoa hoa công tử Phương Mặc cũng không nỡ bắt buộc ngươi, Khinh hoàng huynh của ta cũng vậy, nếu biết ngươi bị ta đoạt trước, ngươi nói xem... Chuyện này có thể rất thú vị có phải hay không?”

Hần tướng mạo xinh đẹp, tính tình nhưng lại hỉ nộ vô thường (nóng nảy, dễ vui cũng dễ buồn), quả thực đúng là cùng Khinh Phong đúc từ một khuôn. Nàng có chút buồn cười lạnh lùng nói: “Không phải chỉ là một lớp màng sao. Ngươi nghĩ rằng ta vì điều này sẽ sống không nổi ư?”

Đúng là thực cảm tạ những quan điểm ở hiện đại, nàng mới có thể không sợ hãi những chuyện này mà tìm lấy cái chết.

Vốn nàng nghĩ xem sắc mặt hần nói chuyện để tìm đường sống, nhưng đối với tên hắc y nhân này, nàng thực dễ tức giận, tánh mạng quả thực rất quan trọng nhưng nàng cũng rất thích thấy vẻ mặt không vui của hần.

Quả nhiên hắc y nhân liền giận dữ, một lần nữa cúi người xuống, bóp cổ Mục Tiểu Văn. Mái tóc đen phủ xuống bờ vai, che lại trên mặt Mục Tiểu Văn. Rõ ràng là dung mạo hơn người như vậy, nếu đổi quần áo chắc chắn sẽ giống như Khinh Phong, một nam tử mị hoặc lòng người, nhưng cũng không thuộc dạng người mình thân cận được.

“Ta nên để ngươi chết!”. Hắc y nhân vừa nói, xiết chặt tay.

Mục Tiểu Văn đột nhiên hít thở khó khăn, giãy dụa hai cái, nhưng lại không thể động dậy, trên cổ đau đớn, gương mặt hắc y nhân có chút dữ tợn, đột nhiên ý thức được, hần có thể thật sự muốn giết mình. Cười khổ một chút nàng thật không nghĩ tới, nhảy xuống vực không chết, bị đâm cũng không chết, bây giờ chỉ vì xuất cung mà chết. Hoàng cung không xa, Tể tướng phủ cũng không xa, nhưng không ai có thể cứu nàng. Cũng chỉ có thể tự trách mình không để ý, theo ý hần trước tiên trì hoãn lại một chút thời gian không phải đã tốt sao?

Thật sự khó mà tin được, nàng sẽ dễ dàng mà chết như vậy.

Rõ ràng là chuyện giữa hai huynh đệ bọn họ, nhưng lại liên lụy đến nàng. Sắc mặt biến thành màu tím, hô hấp dồn dập, ánh mắt Mục Tiểu Văn có chút mơ hồ, nhưng trong đầu bỗng hiện lên một ý, nàng nghĩ đến chuyện này cũng chỉ vì “trước kia” nàng cùng Khinh Phong tốt lắm, trong lòng không khỏi càng khổ sở, gian nan dứt quãng hỏi: “Ngươi... thực sự... hận ca ca của ngươi như vậy sao?”

Thân mình hắc y nhân có chút chấn động, tay đang bóp chặt cổ nàng bỗng dừng lại. Giằng co rồi một hồi, liền buông lỏng tay ra. Mục Tiểu Văn hô hấp thông, không khí dừng tiến vào trong miệng, bắt đầu ho khan.

Hắc y nhân đứng dậy, đi ra ngoài.

Mục Tiểu Văn tiếp tục hít thở. Chờ lúc nàng bình tĩnh lại hơi thở, toàn thân như hư thoát không còn sức lực.

Nàng nhặt lại được một mạng a?

Ngồi một hồi, trên cổ vẫn có chút đau nhức, sơn đau đớn ở đầu gối cũng bắt đầu nổi lên. Ngẫm lại một màn những chuyện vừa phát sinh, tâm lý mơ hồ có chút mà sợ, lần này mặc kệ là có tức giận hay không tức giận, quay trở về từ quỷ môn quan, sau này nàng sẽ dùng ngôn ngữ ngon ngọt để bình ổn hần, chờ đến lúc được cứu ra ngoài rồi báo thù cũng chưa muộn.

Bất quá không bao lâu, cánh cửa vang lên một tiếng “chi nha” liền được mở ra, một nữ tử đi vào.

“Quý công tử phân phó ta chiếu cố cô nương.”

Thanh âm này nghe rất quen thuộc nha, Mục Tiểu Văn nương quang cẩn thận đánh giá nàng. Khuôn mặt cũng rất quen thuộc.

Nhược... Nhược Di!

Toàn bộ đều tụ tập ở đây. Hắc y nhân nói, nàng từng ở chỗ này cứu Khinh Phong vậy, nơi là thật sự chính là Đắc Tiên viện rồi!

Dưới cái tình huống gặp lại cổ nhân như thế này, thật đúng là có cảm giác khác lạ a.

Hai năm không gặp, Nhược Di theo như nàng thấy vẫn có bộ dạng thanh thuần, bất quá, không còn là một bộ dáng một nữ tử hay gây sự trước kia nữa, như là đã bị cuộc sống bình ổn lại tính tình của nàng rồi. Nhìn thấy nàng, lại nghĩ đến cuộc sống trước kia bị Lý Vân Thượng bỏ mặc. Bất quá trong lòng hoàn toàn không có oán hận, ngược lại cảm giác được đoạn ký ức đó làm cho người ta thấy quý trọng.

Nhược Di vào phòng, không hề nói gì chỉ thu dọn mọi vật trong phòng, sau khi nói xong câu lúc này, cũng không nói chuyện với Mục Tiểu Văn nữa, ánh sáng mờ nhạt của đèn chiếu vào cũng không thể thấy rõ được vẻ mặt của nàng, trong không gian yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy thanh âm những động tác của nàng mà thôi.

Mục Tiểu Văn nằm trên mặt đất một hồi, rốt cuộc không nhịn được tùy tiện tìm một đề tài nói: “Hắn muốn ngươi chiếu cố ta, như vậy có phải sẽ không giết ta đúng không?”

“Giết với không giết, có gì khác sao?”

“Tại sao ngươi lại nói như vậy?”

“Nơi này là Đắc Tiên viện, vốn là hố chôn của nữ tử, biện pháp làm cho người sống không bằng chết còn nhiều mà.”

“Oh!” Mục Tiểu Văn cũng không hề cảm thấy quá lo lắng. Dù sao đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, chỉ cần nghĩ biện pháp kéo dài thời gian là có thể đợi người đến cứu.

Trong lúc nhất thời im lặng, Mục Tiểu Văn đành hỏi: “Người cùng Thôi Minh Vũ... thế nào rồi?”

Nhược Di dường như là có chút nghi hoặc rằng mình nghe lầm, nghiêng đầu nhìn Mục Tiểu Văn một hồi, biết được Mục Tiểu Văn vốn là nghiêm túc, mới quay đầu lại, thản nhiên nói: “Hắn là một người cao cao tại thượng như vậy, Nhược Di với không tới.”

“Nhưng là trước đây...”

“Trước đây vốn là Nhược Di ngây thơ, tưởng rằng ôn tồn một lúc sẽ ôn nhu cả đời.

Trong giọng nói của nàng lộ ra ý mỉa mai nặng nề, nghĩ lại tính cách của Thôi Minh Vũ, hai người có lẽ không còn có thể nói lại chuyện xưa nữa. Cánh cửa sổ khẽ hé mở, Mục Tiểu Văn nhìn ra bên ngoài, thở dài nói: “Trời sắp sáng rồi.”

“Bình minh cùng với trời sáng không khác nhau là bao.”

Mục Tiểu Văn nhìn Nhược Di, nói: “Nhược Di, ngươi thả ta đi được không?”

Nhược Di cũng quay lại nhìn Mục Tiểu Văn, đột nhiên cười một chút: “Văn nương nương, ngươi nghĩ chuyện trước kia có thể nhắc bút mà tiêu tan sao? Lúc trước Nhược Di nếu đã chọn là kẻ địch của nương nương, thì giờ đây sẽ không bao giờ quay đầu lại.”

Nàng cuối cùng đem thức ăn trong rổ lấy ra, ôn nhu cười đến quỷ dị: “Ăn cho ngon một chút đi, bắt đầu từ ngày mai, ngươi phải học tiếp khách rồi.”

Sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Mục Tiểu Văn nhìn hai đùi của mình, vừa quan sát bốn phía, rõ ràng nàng không thể tự mình trốn thoát được rồi. Nhược Di hiển nhiên sẽ không giúp nàng, mà hắc y nhân cũng sẽ không dễ dàng tha cho nàng. Trên đời này, mỗi người đều có những nỗi khổ bí mật riêng của mình. Nàng dường như bất hạnh, vô tội mà đạp lên bí mật của bọn họ mà thôi.

129. Q.2 - Chương 19

Nàng bất tỉnh, nằm co lại trong góc tường suốt một đêm, ngày thứ hai, trời chưa sáng thì đã bị người ta đánh thức. bọn họ hẳn là biết nàng không thể tự mình trốn đi, bởi vậy chỉ phái đến một người nô bộc bình thường, tùy ý có thể thấy được trong Đắc Tiên viện viện. Vẻ mặt nóng thịt, diện mạo hung ác, Mục Tiểu Văn nào giờ chỉ nhìn thấy mỹ nam, mỹ nữ, nhất thời có chút không quen.

Thấy hai đầu gối của Mục Tiểu Văn sưng đỏ, không cách nào đứng thẳng được, tên nô dịch lại nắm lấy cánh tay của nàng, thô bạo mà nhắc nàng lên. Lực đạo của người này không nhẹ, Mục Tiểu Văn bị hấn kéo theo, giống như là tiện tay cầm theo một vật nào đó. Nghiêng người dựa vào trên tay hắn, mà mặt khác chính là đang bị treo lơ lửng, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

“Xin lỗi, người có thể nhẹ tay một chút hay không vậy?” Mục Tiểu Văn yếu ớt lên tiếng.

Tên nô dịch đó đánh giá nàng từ trên xuống dưới, giống như thấy nàng không khóc không quấy, ngược lại chỉ nói ra một câu như vậy, nhất thời có chút nghi hoặc. Nhìn một hồi lâu, dùng mũi hửi một tiếng, không để ý thêm nữa mà tiếp tục kéo nàng đi về phía trước. Hắn đi qua một đoạn đường có chút âm u, rồi tới một con đường có ánh sáng phát ra, đẩy ra một cánh cửa, tiện tay để nàng vào trong, rồi lại đóng cửa đi ra ngoài. Động tác làm việc liên tục, chưa từng nói một câu dư thừa nào. Xem ra nàng muốn tạo quan hệ tốt với người xung quanh mà nhân đó chạy trốn đi là việc không thể rồi a.

Mục Tiểu Văn ngẩng đầu, neho mắt cố thích ứng với ánh sáng trong căn phòng này, mới đối mặt với những người còn lại đang thưởng thức tình trạng chật vật của nàng.

Hắc y nhân, Thạch Diêu, Nhược Di, còn có một người nhìn rất quen, lúc này đang mang vẻ mặt của một người bị làm khó.

Nàng chợt nhớ tới, lão bảo.

Lần đầu tiên khi nàng cùng Khinh Phong đến Đắc Tiên viện, muốn chọn Nhược Di làm người hầu hạ, lão bảo cũng tỏ ra vẻ mặt bị làm khó như thế này. Cho nên rất dễ gọi cho nàng nhớ lại hình ảnh của lão. Lão bảo nhìn về phía nàng, đôi mắt trong lúc đó tràn đầy lo âu, dường như nàng cũng không muốn tham gia vào chuyện này, chỉ là dưới những áp lực trước mặt này, không thể không tham dự thôi.

Mục Tiểu Văn thở dài: “Thạch Diêu, người lại tự mình lộ diện, không sợ sau này ta nói cho Phương Mặc sao?”

Thạch Diêu mỉm cười, cười đến cực kỳ thoải mái: “Ta đương nhiên muốn tới, có cái gì mà vui hơn so với việc nhìn thấy bộ dáng này của người chứ, ‘Vứt Đi nương nương’? còn tướng công của ta ư, nếu người chết rồi, hắn cũng sẽ không biết được mà.”

“Vậy sao người lại chậm chạp mà không động thủ đi? Bây giờ không giết ta, không sợ kéo dài thời gian thì sẽ có người tìm đến đây sao? Ta quay về Phương phủ, nửa đường lại không thấy, không phải có điểm rất đáng nghi sao, người còn dám đứng đầu ngọn gió mà gây án? Người không sợ sẽ có người điều tra ra được sao?”

Thạch Diêu lúc này tâm trạng có chút thoải mái vui vẻ, ôn nhu mỉm cười kiên nhẫn giải thích: “Thứ nhất, ta còn chưa thấy được bộ dáng Vứt Đi nương nương bị người ta khi dễ, đương nhiên không nỡ giết người rồi. Thứ hai, vốn chính là Thủy Tâm công chúa cho người xuất cung, nửa đường bị kẻ xấu giết chết mà thôi, sao lại có thể tùy ý đổ tội lên đầu ta chứ? Trời đã định Thủy Tâm công chúa cho người xuất cung lại đúng lúc ta gặp được, cũng không có ai tất cả mọi người biết được lá thư này, nhưng nó lại mất đi một cách lý kỳ, không có bằng chứng xác thực nào sao có thể trách tội ta được. Thứ ba, cho dù có người tìm được tới nơi này thì lúc đó người đã sớm trở thành một cái xác rồi, huống hồ còn có Quý công tử ở đây, người bên ngoài cũng chỉ tưởng đây là chuyện riêng của Quý công tử, chỉ là người bị Khinh Phong hoàng thượng gây phiền hà, khó khăn mà thôi!

Rồi lại dịu dàng khom người với Quý Tử Ngôn: “Quý công tử, đa tạ sự giúp đỡ của người.” Quý Tử Ngôn không lên tiếng, xem như là đã tiếp nhận lời cảm ơn đó, Thạch Diêu lại đi tới, nâng cằm của Mục Tiểu Văn lên, thanh âm nói ra vô cùng nhu mì: “Thứ tư, nếu ta đã có ý định này, làm sao lại có thể để cho người khác dễ dàng tìm đến đây? Cho dù phe ta không đồng, nhưng trong cung còn có tỷ tỷ và Nguyệt Cốt.”

Mục Tiểu Văn nhìn vào đôi mắt gần trong gang tấc kia: “Người cũng quá coi thường những người của Hoàng thượng rồi.”

Thạch Diêu bỗng dưng cười to, buông Mục Tiểu Văn ra, tựa như nghe được điều gì đó buồn cười: “Hoàng thượng đã sớm quen người, mà người còn trông cậy vào hắn sao? ! vậy đế vương của Thương Quốc cũng có kết giao với người, có thể tận tâm giúp người ư? a, bất quá người đã nhắc nhở ta, Hoàng thượng vì tướng

công của ta, nhất định sẽ đến cứu người, cho nên, ta là phu nhân, phải nhanh lên một chút mới được. Trước để người bị lẳng nhục, sau đó đâm người một dao, Vút Đi nương nương nổi tiếng bây giờ lại bị một đám nam nhân hành hạ đến chết tại Đắc Tiên viện, cả đời mỹ danh của người xem như kết thúc rồi. Đừng nói là Phương phu nhân, dơ bẩn như người thì ngay cả làm thị thiếp của Phương Mặc cũng không xứng! muốn dành tướng công với ta sao, người cho rằng tỷ muội Thạch gia chúng ta dễ đối phó như vậy à? !”

Sau khi thạch điều thoải mái nói xong lời này liền quay lại ghé ngồi xuống, ánh mắt có chút nhàn nhã. Nhìn qua lão bảo: “Vút đi nương nương giao cho người, người đi tìm mấy người dựa vào điều kiện mà ta nói, phân phó cho tốt đi.”

“Việc này. . . Phu nhân, lão nô ta. . .” Lão bảo nhìn Mục Tiểu Văn một chút, áy náy không dứt.

Thạch điều cười khê một tiếng: “Bảo mẫu, người không muốn sau này chết mà chết bây giờ sao? Đã là người trên cùng một con thuyền, người cho rằng người bây giờ thu tay lại, sau này ả sẽ không tìm tính nợ sao?”

Mục Tiểu Văn yếu ớt nói: “Thạch điều, người cho rằng tất cả mọi người đều giống như người sao?”

Lão bảo nhìn Thạch điều một chút, lại nhìn Mục Tiểu Văn một chút, rồi chạm vào ánh mắt âm trầm của Quý Tử Ngôn, chỉ có thể cắn răng một cái nói: “Lão nô biết rồi, phu nhân hãy yên tâm đem chuyện này giao cho lão nô a.”

Xem ra việc này đã không còn đường quay lại nữa rồi, phải đến nàng chịu nhục vậy, bắt quá Thạch điều chỉ muốn tìm người khí dương để làm nhục nàng, cũng không có nói là tuổi phải như thế nào, sao lại vì chuyện nhỏ này mà chết được chứ?

Cũng may bà ta phải đi tiếp khách, rốt cục nàng có thể ở trong căn phòng sáng ngời này, nghỉ ngơi trên chiếc giường ấm áp một chút. Lão bảo phái người đến bôi thuốc ở hai đầu gối cho nàng. sự đau đớn ở đầu gối giảm bớt, cùng với chiếc giường ấm áp, Mục Tiểu Văn rất nhanh đã ngủ. Khi tỉnh lại, ánh mắt sáng khoái nhưng bên giường lại có thêm một người.

Sao lại nhanh như vậy chứ? Tâm Mục Tiểu Văn phát lạnh.

Thấy nàng tỉnh, nam tử đầu đội khăn hai tay chà xát vào nhau, miệng chảy nước miếng: “Tiểu mỹ nhân, người tỉnh dậy rồi a?”

Thấy Mục Tiểu Văn muốn ngồi dậy, hai tay hẩn liền lộn xộn đỡ lấy, vừa giải thích: “Hôm nay ta đánh cuộc ở Đắc Tiên viện, đạt chiến thắng cuối cùng, bảo nhi liền nói để ta đến mở hàng với người, thuận tiện dạy dỗ người một chút. Ta biết, người là tiểu thư nhà quan, giờ đây trong tình huống này cũng không muốn a. Người yên tâm, công tử ta sẽ thương người a, có lần đầu sẽ làm người muốn lần hai.”

Bảo nhi chính là lão bảo rồi. Tên này nói khiến cho Mục Tiểu Văn cảm thấy tức giận, không dám quá mức chống cự, làm bộ đau đớn mà tránh khỏi sự kiểm chế của hắn. Chỉ là, tại sao hắn lại biết nàng vốn là tiểu thư nhà quan?

Chưa mở miệng, tên này lại mở miệng nói tiếp, vẻ mặt hưng phấn vì trúng thưởng: “Bảo nhi nói cho ta biết, người là tiểu thư nhà quan của Dị quốc gặp nạn, ta còn không tin a. sao chuyện tốt như vậy lại đến lượt ta chứ? Còn nói người tính tình quật cường, sợ làm bị thương khách, liền để ta đến dạy dỗ người, mà con không lấy tiền nữa. Ngày thường ta đến đây, không có tiền gọi nhưng cô nương hầu hạ, vậy mà hôm nay lại trúng thưởng. Ta còn có mấy huynh đệ chờ ở đây, đều không có tiền, hôm nay cuối cùng cũng được hưởng thụ rồi.”

Nam tử hưng phấn vừa nói vừa chà xát tay, Mục Tiểu Văn nghe hắn nói, tức giận trong lòng càng ngày càng tăng, hận không thể một quyền đánh lại hắn.

Đúng rồi, Lưu Vân quốc mặc dù quốc thái dân an, nhưng ở dị vực có nhiều nước nhỏ không ngừng gây chiến loạn, nước nào gặp loạn tan nát thì người dân cũng trở thành những nô lệ cho các nước khác; đặc biệt là nữ nhân, bình thường không bị bán làm nữ nô thì cũng vì cầu ăn cầu mặc mà phải bán mình. Có thể tùy ý mà lẳng nhục tiểu thư nhà quan, rất nhiều người thích cảm giác này. trước kia Phương Mặc nói cho Mục Tiểu Văn nghe nhưng nghe chỉ là nghe mà thôi, chỉ coi như nghe kể chuyện xưa, không nghĩ tới có một ngày điều đó sẽ phát sinh tại chính mình trên người.

Miễn phí ư, miễn phí mà lại được sắc thái này, cho dù vẻ đẹp của nàng không thượng đẳng, nhưng cũng có khối người ham muốn, thèm thuồng. Thạch Diêu, người quả nhiên đã chuẩn bị chu đáo!

Trước đây chỉ cảm giác nàng ta thích làm trò ta đây, không có gì ác ý đáng lo nhưng bây giờ Mục Tiểu Văn lại hận mà nắm chặt tay khiến óng tay cắn chặt vào da. Thạch Diêu, người để một đám người đến vũ nhục ta, tốt nhất là người hãy trực tiếp giết ta đi!

Làm sao bây giờ, nàng trốn không thoát, tránh cũng không thoát, người cứu viện lại chậm chạp không đến.

Không tự chủ được mà rơi lệ, nàng hồi hận lúc đầu tại sao chỉ nghe lời nói từ phía Thủy Tâm công chúa, đã vội vã xuất cung. Hoặc nói lời từ biệt với Hoàng thượng cũng đã tốt rồi. Hoàng thượng, người có đến cứu ta không?

Nam tử thấy Mục Tiểu Văn rơi lệ, liền ôm nàng vào trong lòng, còn muốn nhân tiện cởi áo của nàng ra. Bộ quần áo màu vàng này vốn là lão bảo sai người thay cho nàng lúc này, nàng tưởng đó là một loại áo ngủ nào đó, dễ cởi dễ mặc. Bây giờ xem ra, không phải là quần áo mặc thường ngày, bởi vì chỉ cần kéo nhẹ thì nó đã rớt ra, rõ ràng vốn là đồ dùng để hoan ái mà thôi!

Mục Tiểu Văn nổi lên sự hận thù, nắm lại bàn tay đang muốn làm loạn của tên nam tử kia, nàng rất muốn đánh lại hắn, nhưng thoáng thấy ánh mắt hung ác của hắn, trong lòng rung mình liền tỉnh táo lại.

Lúc này nàng không thể bối rối, chỉ có thể tự cứu mình thôi!

130. Q.2 - Chương 20: Chu Toàn

Nghĩ như vậy, nàng nuốt giọt nước mắt chuẩn bị rơi ra vào lòng trong. Tóc dài xõa tán loạn trên đầu vai, ánh mắt cực kỳ đau thương, có chút tuyệt vọng; bất giác nước mắt chảy xuống gương mặt mà không hề để ý tới.

Nam tử luống cuống, ngồi bên giường nắm lấy vai nàng, thanh âm có chút vội vàng:

- Tiểu mỹ nhân, nàng làm sao vậy?

- Công tử... - giọng của Mục Tiểu Văn mềm mại tới đa. - Ta không muốn sống. - nghe vào tai cứ như là một tình huống khẩn cấp lắm khiến bản thân Mục Tiểu Văn cũng nhin không được mà nổi da gà. Với Phương Mặc và Lý Văn Thượng chưa bao giờ nàng lại dùng mỹ sắc, thế mà vì chống đỡ một tên đầu heo háo sắc lại phải dùng tới chiêu này. Nếu thoát ra ngoài thì nhất định nàng sẽ cho hắn ăn một trận đòn ra hồn.

Nam tử kinh hãi:

- Tiểu mỹ nhân sao lại nói như vậy, chẳng phải còn có công tử đây thương nàng sao?

Người cũng đáng làm công tử? Công tử phải như Phương công tử, Lý công tử, Kinh Phong công tử, chứ đâu có loại công tử như người!

- Công tử có thể đau vì ta nhất thời nhưng sao có thể đau vì ta một đời? Nhà tan cửa nát, chỉ còn duy nhất một mình ta, cơ khổ đơn thân, cho dù là người nào thì cũng có thể khi dễ. Công tử nói xem, những người bạn tốt phía sau kia, nếu thật công tử thương ta thì sao nhẫn tâm đem ta cho những người kia? Nói thế mới biết họ xem ta chỉ như nữ tử dễ dàng bị khi dễ mà thôi. Bị người ta coi thường, bắt nạt thì sống còn có ý nghĩa gì nữa, tốt nhất là chết đi cho rồi.

Nam tử có chút xấu hổ:

- Mấy người họ đều là bạn tốt của ta, ta từng đồng ý đem nàng cho bọn họ nữa nhưng giờ ta đã đổi ý, một đại trượng phu không thể làm chuyện đó được.

Ờ! Mục Tiểu Văn thật muốn học máu, lại còn nhận là đại trượng phu?!

- Công tử đúng là đại trượng phu rồi, vậy ngài muốn đem ta tới nơi nào đây? Mặc dù ta là con gái nhà quan nhưng cũng chỉ là một nữ tử, chỉ có thể nguyện ý đi theo một người tới cuối đời, tuyệt đối không chấp nhận được một người yếu đuối lại trắng hoa. Ta biết công tử tới với ta chỉ là để tìm hoan mà thôi, chứ không có gì là thật tình cả; nhưng đối với ta mà nói thì ngài chính là người đàn ông đầu tiên. Sau này có nhớ tới thì

cũng là người đầu tiên rồi, công tử đem ta cho bọn người kia là muốn ta không tuân thủ những phủ đức của con người sao?

Nam tử ngu ngu cười rộ lên, những lời này tuy không thể quá tin nhưng vô cùng dễ nghe. Trái tim si tình kia sau khi nghe một tiểu thư con nhà quan thổ lộ thì có chút chuyển, chỉ là hắn cũng rất rõ ràng, bản thân hắn cũng chỉ là một thảo dân, mà tiểu thư con nhà quan dù có rơi vào khó khăn thì trái tim vẫn kiêu ngạo. Nàng không hận hắn đã là tốt, sao có chuyện nàng đồng ý đi theo hắn? Cho dù hắn có muốn thì lão bảo cũng không chịu đâu.

- Công tử! – Mục Tiểu Văn lại ghen ngào nói. – Công tử không tin phải không? Ta biết công tử không tin! Trong mắt công tử thì những tiểu thư nhà quan rơi vào khó khăn như chúng ta cho dù bên ngoài mặt cần ngài nhưng trong thâm tâm lại không thêm quan tâm, chỉ biết thường xuyên gây chuyện. Cho nên công tử nghĩ rằng những lời của ta đều là giả. Đáng thương cho ta ước mong cả đời chỉ muốn nhân cơ hội này theo được người tốt, an an ổn ổn sống qua hết nửa đời sau cũng không thể được. Số ta sao lại khổ sở như vậy chứ! – lệ lại rùng rùng chảy xuống.

Nam tử như không đành lòng nhìn người rơi lệ nên vươn tay xoa xoa nước mắt, an ủi:

- Ta không có ý này!

- Vậy công tử đang sợ lão bảo không chịu thả người sao?

Nam tử gật đầu.

- Công tử đừng lo lắng, ngân lượng không thành vấn đề. – thừa dịp hắn do dự, nàng lại tiếp tục đánh động. Loại đàn ông này nếu thiếu bạc thì nhất định không chống đỡ được với sự hấp dẫn này. Mục Tiểu Văn cẩn trọng nhìn trộm nam tử, thấy hắn vốn đang e ngại, nghe thấy nàng nói thế quả nhiên chú ý tới.

- Nàng nói vậy là sao?

- Sau khi dẫn nữ trốn đi thì có mang theo một lượng lớn ngân lượng, sợ không an toàn cho nên đã tìm một nơi bí mật giấu đi. Sau khi bị bắt tới nơi này thì số ngân lượng đó vẫn chưa bị ai lấy. Nếu công tử thật lòng muốn cứu mang dân nữ thì có thể tới đó lấy bạc mang về, sau đó cùng dân nữ sống một cuộc sống sung túc có đôi rồi.

- Để ở nơi nào? – nam tử vừa nói xong thì ý thức được mình quá vội vàng nên vội ngưng nói lại. – Nếu nàng có bạc thì có thể rời khỏi nơi này rồi. Ta cũng đang thay nàng lo lắng thôi.

Mục Tiểu Văn giả vờ bật cười, nụ cười hàm chứa lệ, bộ dáng đau đớn động lòng người khiến nam tử có điểm sợ run:

- Công tử còn chưa có bước qua cánh cửa này mà đã biết thay ta lo lắng rồi?

Nam tử còn đang cười hắc hắc thì Mục Tiểu Văn lại nói tiếp:

- Dân nữ thăm nghĩ muốn đi theo công tử, nếu công tử muốn giúp ta thì đem mấy người khác đuổi đi. Sau đó công tử hãy tới nơi lấy bạc về giúp dân nữ chuộc thân.

Hắn còn đang do dự, bộ dáng nhìn còn đang bán tín bán nghi. Nhưng cơ hội này có mấy? Cho nên chỉ cần có được địa điểm cụ thể thì hắn có thể thử một lần xem sao. Nghe số bạc lớn từ miệng nàng nói ra, nhất định là không phải ít, dĩ nhiên hắn sẽ nghĩ cách cần mấy vị bằng hữu tốt kia lại. Huống chi, cần họ thì hắn cũng chả mất mát gì.

Mục Tiểu Văn lại thúc giục:

- Công tử, nhanh đi nào.

Cuối cùng thì nam tử cũng>

- Ta đi rồi sẽ trở về.

Hắn kéo cửa đi ra ngoài, Mục Tiểu Văn thoáng cái ngã xuống, vừa rồi vì dùng mạo hiểm nên cả người đổ một tầng mồ hôi lạnh. Nàng không biết tiếp theo phải làm như thế nào nhưng ít ra giờ khắc này đã được

an toàn rồi. Nam tử kia đi ra ngoài nhất định sẽ bị người của Thạch Diêu nhìn thấy cho nên nam tử kia cần bản sẽ không đi một mình mà sẽ có mấy tên bạn tốt trở về cùng.

Tiếp theo nên làm gì đây?

Mục Tiểu Văn cắn chặt răng, chống đỡ bước xuống giường, đi tới bên cạnh cửa, xuyên qua cánh cửa giấy nhìn ra bên ngoài. Cuối hành lang đã có khá nhiều người, nhất định bên kia chính là Đắc Tiên viện náo nhiệt rồi, vậy thì nơi này khá gần với đại sảnh của kỹ viện.

Nếu nàng đang ở nơi này thì dễ khiến cho người ta chú ý, cho dù bây giờ không có cách nào chạy trốn thì cũng có thể cố gắng nghĩ ra cách truyền tin tức. Nghĩ như thế, nàng lại cau mày.

Nhìn thấy bên cạnh bàn có một cây trâm nàng liền cầm lên. Đúng lúc cánh cửa mở ra, một đôi con người kinh ngạc bên ngoài chống lại tầm mắt của Mục Tiểu Văn.

- Nhược Di?

Nhược Di nhanh rời ánh mắt, khôi phục lại sự lạnh nhạt. Xem ra nàng ấy vẫn luôn đứng ở nơi này.

- Nhược Di, ta muốn rời đi một lát.

Nhược Di cười lạnh một tiếng:

- Sao ta có thể thả người đi chứ?

- Ta muốn tìm vị công tử khi nãy.

Nhược Di không để ý tới.

- Nhược Di! – Mục Tiểu Văn hạ giọng, vì khi nãy trong lòng vẫn còn sợ hãi nên trong giọng nói hơi run run mang theo sự khẩn cầu. – Hắn lập tức sẽ trở về.

- Thì sao chứ?

- Ta sẽ bị bọn họ luân... – cái chữ kia không thể nào nói ra được, nó nghẹn lại trong cổ họng, có gì đó tuyệt vọng, nghẹn ngào.

Lần đầu nhìn thấy bộ dáng này của Mục Tiểu Văn nên Nhược Di lại thêm một lần kinh ngạc, sau đó thoáng cái chết lặng. Khi Mục Tiểu Văn nghẹn ngào cúi đầu thì nàng ta cũng im lặng một hồi, cuối cùng cũng mở miệng, như là nhắc nhở, lại như là lăm bằm với chính mình:

- Chúng ta là cừu địch.

- Sao lại là cừu địch? Nhược Di, chuyện hai nă đã sớm hóa thành mây khói, chúng ta cũng buông tha có được không?

- Ta đã sớm quên rồi.

- Nếu vậy tại sao lại là cừu địch? Nhược Di, người đã nói là quên rồi vậy sao còn làm khổ mình, đây dựa mãi chứ? – nếu không tranh thủ thời gian thì người kia nhất định sẽ trở về. Mà lần này trở về khẳng định sẽ không có cách nào trì hoãn được nữa.

Trên mặt Nhược Di hiện ra một tia mờ mịt, nàng cũng không biết tại sao hai người là cừu địch? Một lát sau nàng mới nói:

- Bây giờ người là cừu địch của Quý công tử, đương nhiên cũng là cừu địch của ta.

- Nhược Di.. – thời gian càng ngày càng rút ngắn, Mục Tiểu Văn cảm thấy tuyệt vọng. – Nhược Di, người không cần phản bội hắn, người vẫn tiếp tục làm việc như hắn phân phó; chỉ cần người để cho ta đi tới bên kia là được rồi, có được không Nhược Di?

Nhược Di cười lạnh một tiếng:

- Không được!

- Nhược Di! – Mục Tiểu Văn lại gọi một tiếng, thừa dịp nàng không chú ý đột nhiên cất bước đi tới phía trước. Đi được vài bước thì chân mềm nhũn, té ngã trên mặt đất, trái tim đã uể oải, mệt mỏi quá mức. Nhưng phía sau không có người nào đi tới, nàng xoay người lại nhìn thì thấy Nhược Di vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn bộ dáng nàng ấy có chút ngơ ngác nhưng không có dấu hiệu muốn đuổi theo.

Mục Tiểu Văn mặc dù không rõ vì sao nhưng trái tim đã mừng khắp khởi, vội vàng đứng lên nói một tiếng “Cám ơn” rồi nhanh chóng đi về phía trước.

Chống đỡ đi hết đoạn hành lang dài, quả nhiên phía dưới chính là tiền sảnh, trên đài có cô nương đang múa hát, tiếng cười nói huyền ảo một mảnh. Mục Tiểu Văn cũng không gây chú ý nên trốn trong đám người kia để tìm tên nam tử khi nãy. Đi tới bên chiếc bàn để rượu, nam tử kia đang nói chuyện với vài nam tử khác, nghe ngữ khí có vẻ họ đúng là bạn tốt thật. Nam tử ngẩng đầu, giống như nhìn thấy nàng, giật mình, hướng đi tới bên này.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bọn người Thạch Diêu hẳn sẽ không đem thân phận thật sự của nàng nói cho nam tử kia, loại chuyện này nên giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt. Nếu vậy thì bây giờ nàng chưa thể trở mặt với nam tử kia, cứ diễn kịch như trước, nói không chừng vì nam tử này mà mọi chuyện có thể được chu toàn hơn.

Nghĩ vậy, Mục Tiểu Văn thối lui từng bước, cầm lấy cây trâm, nhắm ngay yết hầu, cao giọng gọi hướng về phía nam tử kia:>- Công tử!

Đại sảnh vốn đang náo nhiệt thì nàng xuất hiện với bộ dạng tóc tai bù xù, quần áo nhóp nhép vết máu đã hấp dẫn tất cả ánh mắt. Nam tử kia cũng ngừng bước lại. Mục Tiểu Văn đột nhiên khiếp đảm, càng ngày càng cảm giác được lạnh lẽo thấu xương.

Trừ người bên ngoài cứu nàng thì thật hy vọng không có bất kỳ một ai quen biết nàng xuất hiện. Cái gì mà trước kia từng có qua lại với công tử phú gia, cái gì mà quen biết Sử Vận Nhi, cùng nàng đáp qua đáp lại mấy tiếng công tử bằng hữu, vân vân... Nếu sau này mà có gặp lại thì thật sự xấu hổ muốn chết. Nếu bang hội những phú gia công tử kia nghe nói chuyện này thì nói không chừng còn có thể bị bọn họ cười tới chết mất.

Được rồi, trước tiên nên chuyển tâm tìm cách tự cứu mình cái đã!

131. Q.2 - Chương 21: Trăng Sáng Được Bao Lâu

Mục Tiểu Văn đem cây trâm đặt trên cổ, đâm xuống thật sâu. Mặc dù không thấy máu nhưng trên da thịt trắng nõn nhất thời như bị đâm phá một trận khiến cho người khác kinh tâm.

- Công tử. – giọng Mục Tiểu Văn ai oán. – Tiểu nữ tử biết, thái độ của công tử vẫn bình tĩnh như thường là vì không tin tiểu nữ. Tiểu nữ nước mắt nhà tan, thất lạc tới đây, đáng thương thay một tâm nguyện cuối cùng vẫn không thể thực hiện. Công tử, hẹn gặp lại. – giọng nàng cao hơn một quãng, ánh mắt lăm lăm liệt nhìn tới mọi người. – Chư vị, công tử không tin tiểu nữ sẽ một lòng một dạ đi theo hắn, vậy thì mời chư vị chứng kiến, tiểu nữ có mới có cuối cùng, không thể theo phu quân, xin tình nguyện lấy cái chết để chứng minh! – vừa nói nàng vừa hung hăng dùng lực, đâm xuống.

Mặc dù vừa rồi cách mọi người không xa, nơi này lại quá nhiều người, nhưng bên cạnh đã có một hai người. Quả nhiên, tay nàng vừa nâng lên thì lập tức bị một người nam tử mi thanh mục tú bên người đoạt xuống. Lần này cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt, người bên dưới cả kinh, thấy giai nhân không có chuyện gì mới thở phào một hơi.

Lúc sau, mọi người đều tấm tắc khen cho nữ tử này thật tuyệt. Trong kỹ viện không thiếu những nữ tử có bản tính mạnh mẽ nhưng kiên cường tới mức này, có thể khiến ọi người có mặt thất kinh, khâm phục thì đúng là lần đầu mới gặp. Đắc Tiên viện là một trong những kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành, một thiên kim tiểu thư đệ quốc gặp rủi ro cũng không có gì ngạc nhiên nhưng vị thiên kim này quyết tâm một thường

dân vừa nghèo khổ lại không có dung mạo thì đúng là làm cho người ta đại khai nhãn giới. Thế mà một tiểu thư khó có được như vậy lại bị khi dễ quả thực thiên lý không tha được!

Mọi người một bên phần nộ, khinh bỉ hoặc là có ánh mắt nghi hoặc hướng về phía tên nam nhân to béo kia; một bên thì dùng ánh mắt thương thức mà đánh giá Mục Tiểu Văn.

Lúc này nam tử thanh tú vừa đoạt được cây trâm kia cũng mỉm cười nhìn Mục Tiểu Văn, rõ ràng đã đoạt được trâm nhưng hắn không có buông nàng ra. Một tay hắn ôm đầu vai nàng, còn một tay thì đỡ lấy thắt lưng nàng.

Loại ánh mắt này...

... Hình như đang nói: Ta muốn thu nàng. Mặc dù ta đã có nhiều thê thiếp nhưng ta thấy vẫn còn ít quá.

Dù hôm nay nhiều lần bị ăn đậu hũ nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm giác được an toàn; chỉ cần nàng khiến ọi người chú ý thì nguy hiểm tạm thời sẽ được giải trừ. Ánh mắt tên nam tử thanh tú này nói rõ, nàng đã thành công trong việc thu hút ánh mắt của mọi người. Ngay lúc này, cho dù có nguy hiểm thì so với khi này bên trong phòng còn tốt hơn hàng trăm lần. Liếc mắt nhìn xa xa, hình như có người đang bối rối muốn đi báo cáo. Nơi này cách đại sảnh bên trong gần nhất, bọn người Thạch Diêu chắc chắn sẽ đến nhanh.

Làm sao bây giờ?

Có người ở dưới hỏi:

- Nàng đúng là thiên kim tiểu thư sao? Dung mạo của nàng không có gì đặc biệt, mà cũng không có bằng chứng, làm sao chúng ta có thể tin tưởng được? Chẳng lẽ là nói dối chúng ta?

Tên kia vừa nói như vậy thì lập tức có người tỉnh ngộ:

- Đúng thế, nói bằng miệng mà không có bằng chứng! Hát một hai đoạn khúc nghe đi, lúc đó chúng ta mới biết là thật hay giả!

Xướng khúc?

Sẽ không phải chứ?!

Bất tri bất giác, ba chữ “Nhất Tiễn Mai” hiện lên trong óc. Được rồi, nàng vốn là người hiện đại, dĩ nhiên cũng được tham khảo nhiều nhưng ở nơi này lâu như vậy có rất nhiều thứ có khuynh hướng bị đồng hóa, ngay cả mấy cái lời bài hát cũng quên mất tiêu. Đột nhiên.. lại nghĩ tới Phương Mặc. Đoạn ký ức khá lâu trước kia bỗng nảy ra trong đầu nàng, tang thương và có một thứ cảm giác hoảng hốt vì sự xa cách giữa hai thế giới.

Phương Mặc... Lần này chàng nhất định sẽ không thể tới bên cạnh ta rồi.

u nàng có thể sống sót mà coi như không có việc gì được hay không?

Trong lòng đột nhiên có cảm giác không nói nên lời.

Người xung quanh càng thêm thúc giục, Mục Tiểu Văn phục hồi lại tinh thần, nhẹ giọng nói:

- Trăng sáng bao lâu. – không nên hát lại khúc “Nhất Tiễn Mai” rồi, đã là quá khứ thì hãy để chúng mãi là quá khứ.

Được nam tử thanh tú bên cạnh che chở lưng, tóc dài tán rơi, một bộ trường sam ngà vàng, nàng lẳng lẳng đứng đó, trước ánh mắt của mọi người mà nhẹ nhàng xướng lên khúc hát...

“Trăng sáng bao lâu có, nâng rượu hỏi trời xanh

Không biết cung vua trên trời, đêm nay là năm nào

Ta muốn cỡi gió quay về, lại sợ lầu quỳnh vũ ngọc, nơi cao không thắng được lạnh

Chuyển lầu son, rũ gấm lụa, thao thức băng khuâng

Không nên thù hận, có chuyện nào viên mãn được đâu.”

....

Người bên ngoài nghe không có cảm giác thâm thẳm, ai oán mà đó là một loại mát mát đến lạnh lẽo. Tóc đen phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, con người trầm tĩnh tựa như biết nói. Tựa hồ, nàng như đang bước vào một khu rừng trúc vào thu, không ai đành lòng quấy quả.

Khi lần xướng tiếp theo vang lên thì đã có vị nhạc công đi lên tấu nhạc phụ xướng. Tiếng nhạc mềm mại, uyển chuyển quán quýt triển miên càng khiến cho người đang đứng trên đài như lạc vào tiên giới.

...

“Đời người lúc thăng lúc trầm, trăng có khi đầy khi khuyết, chuyện này cổ nhân xưa nay khó đoán

Chỉ mong người chung tình, vạn lý cùng thiên quyên.”

....

Nghĩ muốn nắm tay nhau, cùng già cùng chết nhưng ngay cả một tâm nguyện nho nhỏ cũng không được thực hiện, chỉ có thể trông mong một người hữu tình khác có thể ngàn dặm cộng thiên quyên, đây chính là những cảm nhận mà người ta nghĩ về tâm trạng Mục Tiểu Văn. Tình cảnh này không có oán giận, khóc lóc như thường thấy, ngược lại có cái nhìn sâu xa tĩnh táo, đây hỏi làm sao kẻ khác không thương tiếc cho được? Dưới đài im lặng vài giây sau đó tiếng vỗ tay cùng tiếng tán thưởng “Hảo! Hảo!” vang lên giòn giã. Có người còn bắt mẫn với tên nam tử kia, không muốn một người nữ tử có khí chất tiểu thư nhà quan như nàng bị hấn đập hư.

- Bảo nhi mau ra đây, bốn đại gia muốn nữ tử này thuộc về ta! – có người lớn tiếng gọi.

Một lời của hấn kéo theo đó là một trận âm thanh liên tiếp, đại sảnh náo loạn, ồn ào hấn lên. Nam tử thanh tú kia cũng mở quạt ra, ánh mắt hứng thú hình như cũng có ý định tranh.

Xa xa, Thạch Diêu ngấm liếc đại sảnh, bực bội:

- Nha đầu chiết tiết Nhược Di kia, sao lại để cho nàng đi ra ngoài để cho người ta nhìn thấy chứ?! – sau đó quay sang nói với Quý Tử Ngôn. – Công tử, náo động thế này chỉ e tin tức sẽ nhanh chóng truyền ra. Theo ta thấy chi bằng lúc này giết chết nàng đi, tránh để hậu họa về sau!

132. Q.2 - Chương 22: Được Cứu (1)

Không biết Quý Tử Ngôn đang suy nghĩ gì mà không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn đại sảnh ồn ào. Đôi mắt đen sâu mông lung, tựa như nơi sâu nhất của linh hồn có thứ gì đó như cô độc phát ra, tất cả cứ giãy dụa trong hấn.

Thạch Diêu đợi một lát thấy hấn không có thái độ gì nên không tránh khỏi nóng ruột. Nàng ta cũng không dám quấy rầy nên đành oán hận mà đem mấy đầu ngón tay bóp chặt vào lòng bàn tay, âm thầm tức giận. Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, khóe miệng nhếch lên, nàng ta gọi hạ nhân tới, nói nói gì đó, về mặt ẩn ẩn quyết tâm, thỏa mãn.

Ngoài kia chẳng phải có người nói muốn mua Văn nương nương sao? Nếu vậy thì bán nàng đi cũng không tới. Sau khi bán đi thì tức là vào động phòng! Việc này cho dù Văn nương nương còn sống thì còn ai dám thu một kẻ rách nát chứ?

Thạch Diêu nhìn phía đại sảnh, nơi đó, người của nàng đang chuẩn bị tham gia đấu giá đêm đầu tiên của “thiên kim tiểu thư” Mục Tiểu Văn. Có khá nhiều nam tử nổi danh tranh đoạt muốn mua, ngay cả tên nam tử thanh tú vừa cứu Mục Tiểu Văn cũng vung tiền như rác.

Thạch Diêu tức giận, ban đầu biết nhau nàng nhìn ra được Mục Tiểu Văn có chỗ nào hấp dẫn, đặc biệt. Hừ, chỉ tiếc, hết thấy không phải do bọn họ!

Đại sảnh bên trong liên tục nóng lên.

Khi tên nam tử to béo trước mua với giá cao thì Thạch Diêu hài lòng nhìn mặt Mục Tiểu Văn xám như tro tàn.

... — ...

Rõ ràng mới giữa trưa nhưng Mục Tiểu Văn lại một lần nữa bị đưa vào phòng để cho người mua với giá hưởng dụng đêm đầu tiên của nàng. Tưởng rằng sắp được sống sót, không ngờ, lại rơi vào địa ngục một lần nữa. Mặc dù biết Thạch Diêu đang ở đây, có kéo dài thời gian cũng không được bao lâu nhưng sao lại nhanh như vậy chứ?

Mục Tiểu Văn nhìn người nam tử to béo trước mặt không khỏi cười khổ. Thạch Diêu cho tên nam tử này một vạn lượng vàng để hắn đấu giá mua được nàng lần nữa, thật đúng là...

Trước sau cũng chỉ chừng một giờ, thế mà cuộc đấu giá khi này đã phá tan kế hoạch của nàng. Có lẽ nên tận lực kéo dài được chút nào hay chút đó. Đáng tiếc, nàng cảm giác mình rất mệt mỏi rồi, nên cũng chẳng còn tâm tư nữa.

Nhìn vết máu trong lòng bàn tay, đó là khi kết quả của cuộc đấu giá được công bố, nàng len lén đem cây trâm giấu trong lòng bàn tay nhưng lại bị công tử thanh tú kia nhanh chóng đoạt lấy nên lưu lại một vết rách. Máu tươi chảy ra, một trận đau đớn toàn thân, nàng ngẩng đầu nhìn công tử kia, ánh mắt của anh ta như đang nói với nàng rằng: Phải sống!

Mặc kệ như thế nào đều phải sống sót!

Mục Tiểu Văn thở dài một hơi. Được rồi, cho dù có chịu nhục thì cũng phải sống sót.

Nàng mỉm cười với nam tử to béo trước mặt:

- Công tử, hôm nay người có tin tưởng thành ý của ta?

Nam tử to béo cười hắc hắc không nói gì, chậm rãi đi tới. Sao hắn có thể lại tin tưởng Mục Tiểu Văn chứ? Mặc dù xướng khúc là do mọi người đề nghị nhưng nàng nhân tiện đề cao danh khí, cũng không phải muốn một lần nữa theo người tốt ư? Vả lại hắn lại vô tình có được một vạn lượng vàng mua đứt tiểu nương tử, sao còn ngu ngốc mà cho rằng tất cả chỉ là để hắn đến thuận phục nàng mà thôi? Nguyên nhân sâu xa này hắn không biết được, hắn chỉ biết được có người có lòng tốt cho hắn cơ hội chiếm được tiểu nữ tử, sẽ hảo hảo mà hưởng thụ.

Trước mắt là tiểu nương tử, mau mau tới mà hưởng thụ sự tuyệt vời nào!

Hắn đi cũng không có mạnh, tiếng bước chân trong phòng cũng không vang; nhưng mỗi khi tiếng bước chân nhẹ nhàng tiếp xúc với mặt đất động lên thì như đánh vào lòng Mục Tiểu Văn.

Mục Tiểu Văn cố hết sức làm cho chính mình cười, cố hết sức không để cho trái tim mình tuyệt vọng. nàng nói với chính mình rằng đời người chẳng phải lúc nào cũng tươi đẹp, được sống đã, thời gian sau này sẽ từ từ phủ mờ đau thương.

Trường sam màu vàng đơn bạc bọc lấy thân thể, một đầu tóc dài hỗn độn xõa tung phía sau, trong mắt ánh lên sợ hãi cùng ngán nước, trên mặt cố chống đỡ để hiện ra nụ cười gượng gạo như có như không. Tâm lý nam tử to béo căng thẳng, cái khát vọng muốn ôm nàng vào ngực thật mãnh liệt. Hắn bước vội vài bước.

- Tiểu nương tử, xuân tiêu một khắc, ta giúp nàng cởi áo. – ngồi bên giường, nam tử to béo cười tới chảy nước miếng, đưa tay dò xét hướng trước ngực nàng.

Mục Tiểu Văn nhắm chặt hai mắt lại.

133. Q.2 - Chương 23: Được Cứu (2)

“Bịch!”

Một tiếng động khê vang lên, cánh tay trong tưởng tượng không có tiếp tục cử động, Mục Tiểu Văn mở tròn hai mắt.

- Người vẫn còn ổn chứ? – Thôi Minh Vũ giương lên đôi mắt hoa đào nhìn về phía Mục Tiểu Văn. Dưới chân hắn là tên nam tử to béo kia đang nằm bất tỉnh nhân sự. Trên người tên nam tử có miếng ngọc bội bị vỡ thành hai miếng, có thể tưởng tượng là hắn đã ném miếng ngọc bội này dùng sức lớn thế nào.

Mục Tiểu Văn lẳng lẳng nhìn hắn, không nói lời nào.

- Tới hơi chậm! – Thôi Minh Vũ lại thản nhiên nói. Biết được ở Đắc Tiên viện có tiểu thư quan gia xướng khúc, lại còn xướng bài “Trắng sáng bao lâu”, hắn cảm thấy có điều không đúng nên mới chạy tới. Kỳ thật, hắn không cần phải vội vã như vậy, nhìn bộ dáng nàng thì mọi thứ vẫn còn trong tầm kiểm soát.

- Đi thôi! – hắn miễn cưỡng nói. Thừa dịp trước khi mọi người kéo tới đây thì nên mau rời khỏi nơi này, hắc y nhân không phải là một người dễ đối phó như trong tưởng tượng của hắn.

Mục Tiểu Văn vẫn không nhúc nhích.

Thôi Minh Vũ quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng cứ mở tròn hai mắt, bộ dáng sững sờ. Bất giác hắn nhàu mày:

- Người không thể xuống giường sao?

Mục Tiểu Văn bật một tiếng “Oa” thật lớn, khóc òa.

Nguy hiểm thật!

Đúng là chỉ mảnh treo chuông!

Nếu tối nay xảy ra chuyện đó thì nàng làm sao đối diện với Phương Mặc? Mặc dù nói là chịu nhục cũng không sao, nhất định phải sống sót nhưng cho dù Phương Mặc có đồng ý chấp nhận nàng thì những người khác thì sao? Thí dụ như cha, mẹ? Cho dù Phương Mặc gạt mọi khó khăn đi thuyết phục mọi người thì nàng cũng không thể thuyết phục được chính mình! Khiến cho người mình yêu thương phải đeo cái danh ô nhục trên lưng, sao có thể đành lòng chứ?

Mục Tiểu Văn khóc càng thảm hơn, không hề cố kỵ là có Thôi Minh Vũ ở đây.

Cảm giác đột nhiên từ hố sâu tuyệt vọng được cứu lên, thần kinh căng cứng cuối cùng cũng được buông lỏng làm cho người ta không khỏi khóc rống. Khóc một trận, nàng mới thoáng nghẹn ngào dừng lại. Lau hai tròng mắt đầy nước, ngẩng đầu lên, Mục Tiểu Văn thấy bộ dáng kinh ngạc của Thôi Minh Vũ.

Nàng vội vàng cười cười:

- Xin lỗi, e là ta đã quá vui mừng rồi. Vừa rồi thiếu chút nữa là đã bị hắn... – nói tới đây, nhớ tới hiểm cảnh khi nãy tránh không khỏi miệng run run, nước mắt lại chảy ra. Nàng có chút quần bách, đưa tay xoa xoa lưng tung nước mắt đi.

Tới khi nàng ngẩng đầu lên một lần nữa thì Thôi Minh Vũ đã khôi phục lại bộ dáng vân đạm phong thanh. Hắn nói:

- Đã xong thì chúng ta nhanh rời khỏi đây. Hắc y nhân rất khó đối phó.

- Ủm! – Mục Tiểu Văn gạt đầu, tranh thủ mặc lại quần áo cho cẩn thận rồi bước xuống giường. Mặc kệ nàng và Thôi Minh Vũ trước kia có mâu thuẫn gì thì không thể phủ nhận hắn chính là ân nhân của nàng. Trong lòng bất giác hiện lên một tia mê hoặc (mê mang, nghi hoặc), chẳng lẽ Quý Tử Ngôn so với Thôi Minh Vũ còn lợi hại hơn?

Mặc, có gì tới đâu tính tới đó, vội nâng bước rời đi nhưng một trận đau đớn đánh úp tới làm nàng gập người xuống. Đầu gối đau quá!

Thôi Minh Vũ quay đầu, trong mắt hoa đào hiện lên tia nghi hoặc.

Mục Tiểu Văn cười cười nói:

- Không có việc gì!

Nàng chịu đau, bước đi khập khiễng, không tới hai bước thì thấy Thôi Minh Vũ cất tới, nắm lấy thắt lưng nàng, kéo tay nàng vắt qua cổ hắn, nhanh nhanh đi ra khỏi cửa. Đảo mắt nhìn chung quanh một lát, hai người rời khỏi Đắc Tiên viện. Sau đó tìm thấy một con ngựa, hắn đỡ nàng lên rồi xoay người ngồi phía sau nàng, gấp gấp giá một tiếng, con ngựa lao nhanh về phía trước.

Khuôn mặt bình thản trước sau như một của hắn lúc này đã hơi hơi nhú mào lộ ra thần sắc sốt ruột, thoát nhìn có chút không nhịn được. Nhưng tâm Mục Tiểu Văn vẫn chỉ có cảm kích. Mặc kệ là hoàng thượng sai hắn tới cứu hay là chính hắn muốn cứu cũng được, tóm lại, ngay thời điểm mấu chốt thì chính hắn đã tới cứu nàng.

Bên tai ừ ừ tiếng gió thổi nên Mục Tiểu Văn phải hô thật lớn, lời nói đầy thành ý:

- Thôi Minh Vũ, cảm ơn người!

- Hừ! – Thôi Minh Vũ ngồi phía sau phát ra một tiếng hừ đáp lễ.

Hừ cái gì mà hừ?!

Mục Tiểu Văn buồn bực. Được rồi, dù hắn không nhận thì nàng cũng đã có lời cảm ơn hắn rồi.

Chỉ là, đã rời khỏi Đắc Tiên viện rồi có cần phải cấp bách như vậy không?

Xa xa nhìn thấy một ngôi nhà tranh được thị vệ bao quanh, lúc này Thôi Minh Vũ mới ghìm cương ngựa lại, đỡ nàng xuống ngựa. Bên trong nhà tranh tuy rằng đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, rất có không khí của một căn phòng. Thôi Minh Vũ lên tiếng giải thích:

- Chỗ phồn hoa sớm đã bị hắc y nhân an bài người nên người hãy ở lại nơi này, ta đi trước giải quyết một số việc.

Sau đó hắn chỉ vào một hắc y nhân đứng bên trong phòng:

- Hắn là thị vệ thân cận của hoàng thượng, được hoàng thượng phái tới đây. Trong lúc ta không có ở đây thì hắn sẽ bảo vệ cho người.

Nói xong, Thôi Minh Vũ miễn cưỡng nhảy lên ngựa thúc chạy đi.

Hắn đã có tính toán từ trước, Mục Tiểu Văn biết rõ cuộc thì mình đã được an toàn rồi. Nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, thuận tiện đánh giá hắc y nhân. Từng bị tên hắc y nhân máu lạnh Quý Tử Ngôn kia hãm hại nên nàng sinh ra ác cảm và dè chừng với cả hắc y nhân này. Hơn nữa, tên hắc y nhân này lại còn che kín mặt, không để lộ ra một tí da thịt nào.

Mục Tiểu Văn rung mình, quay đầu đi, không để ý tới hắn nữa.

Nhưng ánh mắt hắc y nhân lại chuyển lên người nàng trong nháy mắt, thân thể ức chế không được một trận run rẩy. Khắc chế xúc động muốn ôm chặt nàng vào lòng, trong ánh mắt hiện lên sự hối hận cùng đau lòng, tia nhìn lưu luyến trên người nàng một lần lại một lần.

134. Q.2 - Chương 24: Len Lén Cùng Người

Ngoài phòng có thị vệ đứng canh, trong phòng cũng có một tên ăn mặc quý dị nhưng hắc y thị vệ này khiến cho tâm người ta an tĩnh, bất tri bất giác Mục Tiểu Văn trầm ổn lại. Không biết khi nào Thôi Minh Vũ mới trở về nên nàng tranh thủ lúc này thả lỏng người một lát.

Trường sam trên người lưng bùng, nàng nhìn trộm hắc y nhân thị vệ một cái, thấy hắn yên ắng, nàng liền đi tới phòng trong khác.

Sau đó nàng lại quay trở về ngồi trên ghế, nhắc chân váy lên xem xét vết thương nơi đầu gối. CẢM giác được hắc y nhân thị vệ đang nhìn mình, Mục Tiểu Văn quay đầu lên, thấy hắn vẫn một bộ hạ mi bất động, lắc lắc đầu nghi hoặc là do chính mình quá tưởng tượng rồi.

Vừa rồi ngồi trên lưng ngựa xóc nảy một trận, đầu gối có dấu hiệu sưng đỏ, bên tất chân trái còn rách một lỗ có tơ máu chảy ra. Mục Tiểu Văn lấy ngón tay chạm thử, nhẹ nhàng đề một cái, lập tức “Ái” một tiếng, hít sâu một hơi, đau đớn không thôi.

Không biết thị vệ kia có mang theo cái thứ gọi là .. kim sang được hay không?!

Mục Tiểu Văn quay đầu hỏi hắc y nhân thị vệ:

- Làm phiền chút, xin hỏi người có kim sang được không?

Tay hắc y nhân thị vệ hình như run lên, quả thật không biết từ nơi nào móc ra kim sang được. Mục Tiểu Văn vừa định nhận thì hắn lại đi tới, ngồi xuống trước mặt nàng.

Mục Tiểu Văn sửng sốt, rồi tươi cười nói:

- Không cần đâu, tự ta làm được rồi.

Nhưng hắc y nhân thị vệ làm như không nghe thấy, chỉ chăm chăm nhìn vết thương trên đầu gối nàng, hình như cơn run rẩy lại càng lợi hại hơn. Mục Tiểu Văn có điểm không hiểu nên định mở miệng hỏi hắn nhưng hắn lại tháo túi được ra, lấy ngón tay chấm chút bột sau đó nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Mục Tiểu Văn.

“Ái!!!” – Mục Tiểu Văn lại hít sâu một hơi.

Hắc y thị vệ ngừng tay, đợi nàng ịu đi cơn đau thì lấy tay nhẹ nhàng xoa bóp. Cơn đau khi này dần tan đi, nơi hắn xoa bóp một cổ cảm giác thoải mái chậm rãi dâng lên, đau đớn của Mục Tiểu Văn đã giảm đi rất nhiều. Bóp chân bên phải rồi lại bóp chân bên trái.

Quần áo Mục Tiểu Văn khẽ dao động sang một bên, mặc dù bên trong có mặc tiết khổ nhưng từ đầu gối tới dưới đùi lộ liễu. Nghĩ đi nghĩ lại nam nữ nên có chừng mực, mà hắc y thị vệ này lại ngồi dưới đất ngay trước mặt nàng, chung quy cảm giác có điểm không được tự nhiên. Hướng chỉ vết thương trên đầu gối còn bị hắn nhìn chăm chăm một cách chuyên chú.

Mấy lần Mục Tiểu Văn muốn khước từ nhưng cuối cùng vẫn không tiện mở miệng.

Rốt cuộc được cũng được thoa xong, hắc y thị vệ đứng lên, lập tức so với Mục Tiểu Văn đang ngồi cao hơn một khoảng lớn. Mục Tiểu Văn ngửa đầu mỉm cười:

- Cảm ơn người!

Hắc y thị vệ không nói được một lời, sau đó quay về chỗ đứng bên cạnh cũ.

Lạnh lùng quá! Người ta nói tạ ơn mà cũng không thềm đáp lấy một tiếng, quả nhiên là cùng một dạng người với Thôi Minh Vũ.

Mặc kệ hắn! Thôi Minh Vũ vẫn chưa thấy trở về, Mục Tiểu Văn ngồi bên bàn bắt tri bắt giác gục xuống ngủ thiếp đi. Trong mơ hồ, nàng có cảm giác có người đang nhìn mình. Mơ mơ màng màng tỉnh, nàng chỉ thấy có hắc y thị vệ mà thôi. Vì vậy nàng hướng hắn cười một cái rồi tiếp tục ngủ.

Không biết qua bao lâu, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, theo phản xạ Mục Tiểu Văn đứng bật lên, vội vàng chạy ra ngoài phòng.

Ngựa dừng lại, Thôi Minh Vũ nhảy xuống ngựa; phía sau có hai người thị vệ đang áp giải tên nam tử to béo kia xuống ngựa. Tầm mắt Mục Tiểu Văn rõ ràng hơn thì phát hiện phía sau còn có Nhược Di và Thạch Diêu cũng đang bị lôi xuống ngựa.

Nhìn ánh mắt Nhược Di hữu ý vô tình hướng tới Thôi Minh Vũ, Mục Tiểu Văn thoáng cái hiểu ra, Nhược Di là vì Thôi Minh Vũ nên mới buông xuôi bản thân mình.

Lại là một nữ tử si tình.

- Hắc y nhân đâu? – Mục Tiểu Văn hỏi.

Thôi Minh Vũ nhẹ nhàng, khéo léo liếc nhìn nàng một cái:

- Người muốn hấn tới sao?

- Không phải người muốn thay ta báo thù sao? Báo thù thì tại sao không có hấn ở đây?

Hoa đào Thôi Minh Vũ mị lên, nhếch miệng gợi ra ý cười trào phúng:

- Tại sao ta muốn báo thù cho người?

- Bởi vì... – Bởi vì người cứu ta! Mục Tiểu Văn nghĩ muốn nói thế nhưng cổ họng cứ nghẹn lại, đột nhiên tỉnh táo hấn lên. Bản thân nàng dường như đã coi hấn như một một anh hùng cứu thế tự khi nào. Bởi vì lúc tuyệt vọng nhất thì được hấn cứu cho nên trong tiềm thức đã cho rằng hấn nhất định sẽ giúp mình báo thù. Nàng đúng là đã quá lầm lẫn, mơ mộng rồi.

Mục Tiểu Văn lắc đầu:

- Không có gì. – nàng nhắc chân muốn đi vào trong phòng.

Phía sau, Thôi Minh Vũ lại mở miệng nói:

- Được diện kiến mặt mũi hoàng đế Thương quốc.

Cái gì? Chẳng phải hấn và Kinh Phong đối đầu sao? Nàng muốn hỏi nhưng Thôi Minh Vũ lại bước đi trước, thoáng cái đã đi vào trong. Được rồi, sau này hỏi cũng không muộn!

Mấy người bị áp giải vào trong, tên nam tử to béo lập tức quỳ bụp xuống, dập đầu như già gạo:

- Thiên kim đại tiểu thư, người tha cho ta đi! Tha ta đi!

135. Q.2 - Chương 25: Năm Tháng Yên Tĩnh Thật Tốt

Nam tử to béo quỳ gối bên chân Mục Tiểu Văn, Mục Tiểu Văn nhớ lại một màn ở Đắc Tiên viện tránh không khỏi cảm thấy buồn nôn, theo phản xạ lui xa một chút.

Không ngờ tên nam tử to béo kia lại ôm chặt lấy chân nàng, tiếp tục dập đầu:

“Thiên kim đại tiểu thư, người tha ta đi, tha ta đi! Việc này tiểu dân cũng chỉ là bị người ta sai bảo thôi!”

Mục Tiểu Văn lạnh lùng nói:

“Người buông tay!”

Nam tử không buông, hấn nghe nói gia nghiệp nhà thiên kim tiểu thư này được chấn hưng, bởi vậy người nhà phái người đi tìm đón về. Hấn ngẩn đầu liếc mắt nhìn mọi người, nghĩ tới những lời Mục Tiểu Văn từng nói qua, hấn muốn liều một lần xem sao. Vì vậy, thái độ lập tức thay đổi, thanh âm ôn nhu ừ:

“Tiểu thư, không phải người nói yêu ta, muốn cùng ta đầu bạc răng long sao? Hôm nay...”

Còn chưa kịp nói xong thì chỉ nghe trong phòng một tiếng rút kiếm ken két chói tai, thoáng cái một thanh kiếm sắc bén đã đặt trên cổ nam tử. Hắc y thị vệ đứng từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt thâm thúy lộ ra lãnh ý khiến người ta không rét mà run. Không riêng gì tên nam tử to béo trợn mắt, ruột gan phát lạnh mà ngay cả Mục Tiểu Văn cũng bất ngờ.

Vốn là nàng phải tức giận, không ngờ hắc y thị vệ lại phản ứng trước cả nàng.

Thị vệ này thật đúng là xứng với chức vị.

Thôi Minh Vũ nhìn lướt qua hắc y thị vệ, hữu ý vô ý mà thản nhiên nói:

“Người làm vậy là được rồi, những người này vẫn nên giao cho nàng ta tự xử lý đi.”

Mũi kiếm trong tay hắc y thị vệ run run, hồi lâu mới thu hồi kiếm lại, “cách” một tiếng trở về trong vỏ. Nam tử to béo xụi lơ trên mặt đất.

Thôi Minh Vũ thấy Mục Tiểu Văn không nói được lời nào đành miễn cưỡng lên tiếng thúc giục:

“Ta còn muốn sớm hồi cung, ngươi muốn giết muốn quả, muốn trừng muốn phạt thì sớm quyết định đi, không cần lãng phí thời gian nữa.” (quả: hình phạt lăng trì, róc da thịt)

“Biết rồi! Nếu vậy thì dựa theo luật pháp hiện hành mà xử trí hắn đi.”

Thôi Minh Vũ cười khê:

“Luật pháp hiện hành? Chiếu theo đó thì hắn cũng chỉ là người đi mua hương mua hoa mua cười, không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, e rằng không có vi phạm tới luật pháp.” - Mắt hoa đào nhanh liếc tới Mục Tiểu Văn đang trầm mặc không nói gì, thu lại nụ cười, thản nhiên nói - “Bằng không để ta thay người trừng phạt hắn đi. Đưa hắn kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng, không đánh tới chết mà chỉ đánh tới bị thương nặng.”

“Ừm!” - Mục Tiểu Văn thấp giọng đáp. Việc này coi như đã qua, không nên nhắc

Thôi Minh Vũ khê nhướn mắt, liền có người tiến vào, đem tên nam nhân đang xui lờ trên mặt đất kéo ra ngoài. Lại còn rất cẩn thận lôi hắn đi xa xa rồi mới bắt đầu hành hình... tiếng khóc thét oe óe truyền đến đứt quãng.

Thôi Minh Vũ đem ánh mắt đặt trên người Thạch Diêu:

“Bây giờ tới phiên ngươi, Thạch Diêu. Ngươi ám toán thiên kim tử tướng, nên làm sao cho phải đây?”

Thạch Diêu oán hận trừng mắt nhìn Mục Tiểu Văn, không lên tiếng.

Thôi Minh Vũ lại nói:

“Nếu bí mật bắt giữ ngươi thì hắn nên giao ngươi cho nàng xử trí, hậu quả đương nhiên không cần nghĩ cũng biết, mọi chuyện diễn ra thần không biết quỷ không hay. Nói cách khác, tính mạng của ngươi hôm nay khó giữ được. Đã vậy, ngươi cũng không có gì để nói sao?”

Thạch Diêu nghiêng ra mở miệng:

“Thôi Minh Vũ, tốt xấu gì ta cũng là người của Phương gia, ngươi không thể đối xử với ta như vậy. Nếu hoàng thượng biết, ta tin hắn nhất định sẽ xử lý theo phép công.”

Thôi Minh Vũ lộ ra một ánh mắt tựa tiểu phi tiểu:

“Việc này không nhọc công ngươi lo lắng.” - Nói rồi hắn đưa kiếm vào tay Mục Tiểu Văn - “Do ngươi xử trí.”

Nói xong, hắn lui lại đứng bên cạnh hắc y thị vệ.

Mục Tiểu Văn nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay, từ từ giơ lên, đặt trên cổ Thạch Diêu. Nhất thời tâm tình vô cùng phức tạp, nàng phải làm như thế nào đây? Đúng là chuyện kia xảy ra nàng đương nhiên hận Thạch Diêu nhưng nàng tuyệt đối không thể giết Thạch Diêu. Nếu vậy, nàng phải làm như thế nào đây?

Thạch Diêu run rẩy mở miệng:

“Ngươi không thể giết ta!”

“Tại sao?” - Mục Tiểu Văn

“Nếu Phương Mặc biết, hắn nhất định không tha cho ngươi!”

Mục Tiểu Văn cười lạnh nhạt:

“Thiếu chút nữa ngươi hại ta bị thảm, ngươi nói xem Phương Mặc sẽ giúp ai?”

Lúc này trên mặt Thạch Diêu lại hiện ra sự tự tin ngoài ý muốn. Nàng đứng vững vàng, nụ cười thật đắc ý:

“Mục Tiểu Văn, ngươi biết không, ngươi sớm đã không có phần thắng rồi. Ngươi có biết tại sao Phương Mặc đồng ý cho ngươi tiến cung? Ngươi có biết vì sao ngươi tiến cung lâu như vậy mà hắn không tới tìm ngươi? Ngươi có biết tại sao hắn vẫn không rước ngươi vào Phương phủ?”

Thạch Diêu nhấn mạnh từng chữ từng chữ:

“BỎI – VÌ – CHÚNG – TA – CÓ – HÀI – TỬ - RỒI!”

“Hắn không muốn để người biết cho nên không đưa người vào Phương phủ, ngược lại cho người vào cung. Hắn không nhìn tới người là vì hắn không có thuật phân thân. Sanh nhi của chúng ta rất nhu thuận, ngoan ngoãn, cả ngày đòi cha nên Phương Mặc không thể rời đi nửa bước. Không, phải nói là hắn không nỡ rời đi!”

“Từ một năm trước, ta đã hoài thai Sanh nhi. Phương Mặc đi nhưng bây giờ hắn đã trở về. Sanh nhi là cốt nhục của hắn, hắn không nỡ rời xa Sanh nhi nên cũng sớm quên người thôi. Mục Tiểu Văn, tướng công của ta vĩnh viễn sẽ không trở lại bên cạnh người.”

Thạch Diêu nói xong liền cười nhìn chằm chằm Mục Tiểu Văn, tựa hồ không muốn bỏ sót bất kỳ một tia tuyệt vọng nào trên mặt nàng.

Mục Tiểu Văn đứng chôn chân tại chỗ, hơn nửa ngày ngây ngốc bất động. Phương Mặc... có con rồi?! Chàng đã có một đứa con giống với chàng.

Sanh nhi, Sanh nhi, cái tên thật dễ nghe. Tại sao... tại sao Phương Mặc vẫn luôn lừa gạt nàng?

Hắn định giấu diếm đến khi nào?

Trường kiếm rơi “leng keng” xuống đất, tMục Tiểu Văn mềm nhũn đương té ngã thì Thôi Minh Vũ thoát cái vờ tay giữ nàng lại rồi hỏi:

“Muốn giết nàng không?”

Mục Tiểu Văn vô thức nhìn về phía hắn, vội vàng phản ứng lại, lắc đầu:

“Không thể giết.”

“Nếu vậy phải làm thế nào?”

Tâm trạng Mục Tiểu Văn chưa xót, hơn nửa này mới bật ra được một tiếng:

“Thả nàng đi!”

Ngoại trừ việc thả nàng ta đi thì còn có thể thế nào? Nàng không thể khiến một đứa bé một tuổi không có mẹ được!

...

Thạch Diêu mang theo thắng lợi bước ra ngoài, nếu như âm mưu này tiếp tục được thực hiện thì nàng dựa vào đứa nhỏ của mình chẳng những không bị trừng phạt mà còn một lần nữa đả thương Mục Tiểu Văn nặng nề.

Nhược Di nhìn về phía Thôi Minh Vũ, người đó trước sau như một, vân đạm phong thanh, mạn bất kinh tâm, mắt hoa đào lúc nào cũng lạnh nhạt, sắc bén. Hắn có một lực hấp dẫn vô hình nhưng càng khiến cho người ta cảm nhận được lực hấp dẫn đó không ai kháng cự nổi. Nghĩ muốn tới gần nhưng lại bị sự lạnh lùng, sắc bén kia ngăn cản. Nhược Di lưu luyến nhìn hắn thêm vài lần rồi đi ra ngoài.

Bóng lưng các nàng vừa biến mất phía cửa thì khí lực của Mục Tiểu Văn như tiêu tán hết, nàng đỡ lấy cái bàn, từ từ ngồi xuống.

“Thôi đại nhân!” - Mục Tiểu Văn cúi đầu nói. - “Ta hơi mệt, có thể nghỉ ngơi một chút rồi mới hỏi cung có được không?”

Thôi Minh Vũ gật đầu, nàng lập tức ngã người xuống bàn, ý tức dần mơ hồ. Có lẽ nàng không có sở trường gì nhưng nàng có một điểm khá tốt. Nàng biết cách tự động trốn tránh thương tổn, trong tiềm thức đã biến chính mình thành người biết nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn kẻ thù và cũng nhẫn nhịn chính mình.

Hắc y thị vệ ở đưa tay điểm và huyệt ngũ của nàng sau đó ôm nàng vào ngực.

“Các người lui ra đi, trẫm muốn ở cùng nàng.” - Hắc y thị vệ nói.

Thôi Minh Vũ hừ nhẹ một tiếng, cũng không có quay đầu lại mà rời khỏi phòng. Trong nháy mắt, thị vệ trong và ngoài phòng đã rút sạch, Lý Vân Thượng đem tấm mạng đen che mặt kéo xuống, lộ ra dung nhan tuyệt sắc.

Căn phòng mặc dù đơn sơ nhưng được quét dọn sạch sẽ. Lý Vân Thượng ôm Mục Tiểu Văn tới bên chiếc giường trong một gian phòng khác, sau khi đặt nàng nằm xuống thì liền thay đổi y phục, tiếp đó quay lại ôm chặt nàng vào lòng.

Dung nhan thanh lệ của nàng có điểm uể oải. Trước sau như một hần vẫn luôn ẩn nhẫn tính tình của mình, ứng xử với bất kỳ chuyện gì cũng tài giỏi có thừa thể mà hết lần này tới lần khác hần đối với nàng đều lộ ra trăm ngàn sơ hở. Nàng có thể nói chuyện bình thường vui vẻ với mình thì hần lại quên mất mục đích chính, thế nên mới để nàng chạy đi, hại nàng chịu khổ.

Lúc không thấy nàng, hần kinh hoảng vô cùng, lập tức tìm tới Thủy Tâm công chúa chất vấn, bởi vậy Thủy Tâm công chúa rất dễ đoán ra được hần đang giả bộ mất trí nhớ. May mà tính tình Thủy Tâm công chúa vốn cao ngạo, trong lòng cũng có thẹn với Tiểu Văn nên đáp ứng giấu diếm chuyện này. Về phần nàng thì tiếp tục cố gắng thắng được tình yêu của hần, đó chính là chuyện của nàng, không có quan hệ gì tới hần cả.

Thôi Minh Vũ cũng đã biết chân tướng, biết không mất trí nhớ, chỉ là lúc đầu hần và Hướng Mỹ đã thực hiện kế trung kế mà thôi. Có lẽ Thôi Minh Vũ đã biết từ lâu nhưng bây giờ mới làm rõ ràng. Ngay cả Đức công công bên cạnh hần hôm nay cũng biết rồi. Hần chính là một quân vương thiếu kiên nhẫn tới mức đó sao?

Khi biết nàng chịu nhục tại Đắc Tiên viện, hần thực sự rất muốn ra lệnh san bằng Đắc Tiên viện nhưng Thôi Minh Vũ nhắc nhở hần, việc này nếu truyền đi thì sau này sẽ bất lợi đối với nàng, cho nên hần mới nhịn xuống.

Trước kia chưa thấy nàng thì bất an, cuồng bạo, cơ hồ muốn phá hủy nàng. Bây giờ thấy nàng rồi, tâm tình đã bình tĩnh lại nhiều. Cái gì mà giang sơn thiên hạ bao la, chỉ cần có thể giữ nàng thật chặt trong lòng ngực thì cả thế giới này dường như đã nằm gọn trong lòng.

Thật muốn có thể vĩnh viễn, mãi mãi ôm nàng trong ngực, không bao giờ buông tay.

Lý Vân Thượng nhìn xuống nàng đang ngủ yên trong lòng mình, khẽ cúi người hôn nhẹ nhàng bên môi nàng.

Ngoài phòng, trời chiều sáng bừng, năm tháng yên tĩnh thật tốt.

136. Q.2 - Chương 26: Cáo Từ

Khi Mục Tiểu Văn tỉnh giấc thì người đã ở trong cung. Bên cạnh nàng lại là đôi mắt sưng đỏ của Dục nhi.

“Tiểu thư!” - Dục nhi thấy nàng tỉnh liền kinh hỉ không thôi, vội vàng nâng nàng dậy. Ánh tay xoa lưng tung nước mắt trên má, nức nở nói: “Tiểu thư, người đừng hù dọa chết Dục nhi nữa. Sau khi có chỉ hồi cung, cứ tưởng rằng tiểu thư nhớ Dục nhi rồi, không ngờ thì ra là tiểu thư mất tích. Lúc Thôi đại nhân đi cứu tiểu thư còn không cho Dục nhi đi theo, nói là phiền toái nhưng đúng là đã bức chết Dục nhi rồi. Ba ngày ba đêm nô tỳ chưa từng ngủ ngon, mãi tới hôm qua tiểu thư trở về thì nô tỳ mới yên tâm chút.” - Vừa nói, nước mắt Dục nhi lại ào ào chảy xuống.

“Ba ngày ba đêm?” - Mục Tiểu Văn nghi hoặc hỏi lại, nàng ở lại bên ngoài những mấy ngày sao? Như nghĩ tới cái gì đó, nàng lại hỏi. - “Lão gia và phu nhân có biết không?”

Dục nhi lắc đầu:

“Dục nhi lo sợ lão gia phu nhân lo lắng nên không có can đảm nói cho hai người biết.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi.” - Mục Tiểu Văn gật gật, chốc chốc lại trầm mặc.

“Tiểu thư...” - Dục nhi cẩn trọng tìm kiếm từ nói cho phù hợp. - “Phương công tử... ngài ấy...”

Mục Tiểu Văn cười khổ:

“Người cũng biết rồi?”

“Tiểu thư, người... Hôm nay bọn họ phu xướng phụ tùy rồi, tiểu thư đi tìm hấn chẳng phải tự rước lấy nhục sao? Tốt hơn hết nên mặc kệ không hỏi tới nữa, hấn muốn thế nào thì ự hấn biết hấn làm, chúng ta không quan tâm, đừng chạm tới nữa.”

“Không thể tiếp tục trốn tránh giống như trước kia nữa, nhất định phải đi gặp mặt một lần.” - Nói xong, Mục Tiểu Văn liền đứng dậy xuống giường.

Dực nhi bất đắc dĩ đành phải giúp nàng rửa mặt. Cảm giác đau đớn không còn, nàng nhấc chân vấy lên nhìn vết thương ở đầu gối chỉ còn là một vết sẹo. Xem ra thuốc của hắc y thị vệ kia không tồi. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, nàng lập tức tới xin chỉ thị của hoàng thượng.

Dực nhi hỏi công công hầu hạ thì được biết hoàng thượng đang ở ngự hoa viên, hai người liền đi tới ngự hoa viên. Dưới tàng cây, có mấy người ngồi bên cạnh bàn đá. Mục Tiểu Văn hơi đau đầu, lúc này nàng thật sự không muốn giáp mặt với Khinh Phong. Cũng không phải giận Quý Tử Ngôn mà chỉ là tâm tình khó chịu, không có tâm tư đi đôi co với hấn mà thôi.

Ánh mắt rơi xuống người Thủy Tâm công chúa, thấy vẻ mặt công chúa ánh lên sự xin lỗi, Mục Tiểu Văn không đợi cho nàng mở miệng liền lên tiếng trước:

“Công chúa, chuyện này không có ai ngờ tới được cho nên không thể trách công chúa. Đó là chuyện ân oán giữa ta và nàng, công chúa không thể vì ta mà đắc tội với nàng. Hãy để mọi chuyện thành quá khứ đi.”

Thủy Tâm công chúa mấp máy môi muốn nói cái gì đó nhưng vẫn không có ra tiếng, chỉ thấp giọng nói:

“Mục tân nhân, là ta lo lắng không chu toàn, hôm nay xem như Thủy Tâm công chúa nợ ngươi một phần nhân tình, sau này nếu có việc muốn nhờ thì Thủy Tâm nhất định sẽ làm theo.”

Mục Tiểu Văn mỉm cười, xem như là đồng ý. Sau đó nàng đi tới ngồi đối diện với Lý Vân Thượng, nâng mắt nhìn hấn. Hình như hấn có điểm nào đó không giống với bình thường. Mặc dù thái độ và bộ dáng vẫn lạnh nhạt, lãnh thanh nhưng hình như có phần thỏa mãn, có phần tự tin.

Nàng hơi khom người, nói:

“Lần này nô tỳ gặp nạn, đa tạ ân cứu mạng của hoàng thượng.” - Mặc dù người tới là Thôi Minh Vũ nhưng hấn chính là thủ hạ

“Không nên đa lễ.”

Mục Tiểu Văn không nghĩ ngợi nhiều, nói thẳng:

“Hoàng thượng, Mục Tiểu Văn có việc muốn xuất cung, mong hoàng thượng ân chuẩn.”

Cánh tay Lý Vân Thượng cứng đờ, mãi sau mới làm bộ thần nhiên đáp:

“Cũng được, người cũng nên trở về thăm Tể tướng đại nhân.”

Mục Tiểu Văn tiếp tục nói:

“Hoàng thượng, lần này sau khi Tiểu Văn ra cung e là sẽ không trở về nữa.” - Không thể ảnh hưởng ngăn trở tới Thủy Tâm công chúa, lại muốn đi giải quyết chuyện của mình và Phương Mặc thì đương nhiên không nên tiếp tục ở lại trong cung.

Lời vừa nói ra, không riêng gì Lý Vân Thượng thay đổi sắc mặt mà ngay cả Khinh Phong vốn thờ ơ lạnh nhạt cũng mơ hồ có dấu hiệu tức giận. Nụ cười lãnh đạm khi nãy của Lý Vân Thượng thoáng cái biến mất, vẻ mặt trở nên khó coi, không biết nên làm sao. Nhìn tới Thôi Minh Vũ ngồi bên cạnh, vốn vẫn đạm phong thanh nhưng lúc này đã phải nhăn mày lại.

Trong không khí cứng ngắc, quỷ dị, Khinh Phong không nhịn được liền mở miệng trước, ngữ khí đông cứng:

“Người đang trách bốn công tử?”

Mục Tiểu Văn hơi cúi đầu, đáp:

“Sao dám!”

Khinh Phong mấp máy môi, dĩ nhiên không biết nên nói tiếp thế nào.

“Hoàng thượng nếu không nói gì thì Tiểu Văn coi như hoàng thượng đã đồng ý. Hoàng thượng, cáo từ!” - Nói rồi Mục Tiểu Văn xoay người rời đi. Nỗi đau đớn trong lòng vì Phương Mặc càng nhói nhói, nàng không có cách nào chu toàn với người khác được.

Mọi người ngồi bên bàn đá cứ thế nhìn bóng lưng của nàng dần rời xa. Lý Vân Thượng ngẫm nói với Thôi Minh Vũ nhưng Thôi Minh Vũ vẫn lạnh nhạt, thờ ơ không chút sốt mẻ. Mãi tới khi ánh mắt sắc bén của Lý Vân Thượng bắn về phía hắc thì hắc mới nhăn mày nhủ mặt, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập bất đắc dĩ. Hướng Lý Vân Thượng làm một khẩu hình “Ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh”, Thôi Minh Vũ đứng dậy, sải bước hướng phía Mục Tiểu Văn vừa rời đi.

137. Q.2 - Chương 27: Gặp Thoáng Qua

Mục Tiểu Văn quay về cung thu dọn đồ đạc, không chút chậm trễ, lập tức cùng Dục nhi rời khỏi hoàng cung. Vốn tưởng sẽ gặp phải rắc rối nhưng suốt đoạn đường đi không có ai ra ngăn trở, lúc này tâm cũng thoáng bình tĩnh lại. Duy nhất một việc ngoài ý muốn đó là Thôi Minh Vũ vẫn bám sát theo sau. Bộ dáng thần nhiên nhưng vẫn nhìn ra được có vẩn phần không tình nguyện.

Mục Tiểu Văn trầm mặc nhưng cũng không đi hỏi. Cứ xem như vì sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa, hoàng thượng không muốn có gì sơ suất với Phương Mặc nên mới phái hắc tới bảo vệ. Nàng thở dài một hơi, nghĩ tới Phương Mặc, trong lòng không khỏi lạnh nèo. Mọi người xung quanh đi lại ồn ào, hàng quán náo nhiệt, tiếng nói chuyện vang lên không dứt bên tai nhưng trong lòng vẫn một mảng trống rỗng, lạnh lùng.

Phương phủ không xa, không bao lâu đã đi tới trước cửa lớn. Nói đến Phương phủ, lần cuối cùng tới nơi này đã rất lâu trước kia rồi. Lần đó hình như không đi qua cửa chính mà đi từ sân sau, ngày hè ở tiểu đình trong phủ rất mát lạnh. Khi ấy, nàng thường được nghe tiếng đàn an ủi của Phương Mặc mà ngủ thiếp đi, sau đó tỉnh lại trong sự trừu chọc của hắc.

Mục Tiểu Văn nhìn đại môn uy nghiêm, đột nhiên mất hết dũng khí. Nàng phải nói thế nào? Nói Phương phu nhân cầu kiến? Thật đúng là buồn cười. Khinh Phong nói rất đúng, nàng không có vị trí gì trong Phương phủ này.

Nàng nhìn chằm chằm đại môn một hồi rồi nói:

“Chúng ta đi thôi!” - Vì cúi đầu xoay người rời đi nên nàng không để ý thấy Dục nhi đang gọi mình, cầm cúi bước đi, không thể ngờ đụng trúng người. Nàng lui về ba bước, theo phản xạ ngẩng đầu lên muốn nói xin lỗi nhưng trong nháy mắt đối diện với ánh mắt kia, nàng đứng chết trân tại chỗ, không thể nào động dậy.

Phương Mặc...

Thì ra có thể gặp lại dễ dàng như vậy.

Vẫn là công tử mặc hoa phục như trước, mi mắt vẫn thanh tú như cũ. Nhưng sao lúc này cảm giác giữa hai người như cách xa thiên sơn vạn thủy?

Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi:

“Lâu rồi không gặp.”

Phương Mặc dường như cũng không thể tin mà đứng tại chỗ:

“Tiểu...Tiểu Văn...” - Một hồi lâu sau hắc mới bước tới nhẹ nhàng ôm Mục Tiểu Văn nhưng lại bị Mục Tiểu Văn khéo léo né tránh liền cứng ngắc cười nói. - “Sao nàng lại ở đây?”

“Ta nhớ chàng, nên muốn tới nhìn chàng.”

Thân thể Phương Mặc run lên, trên mặt có chút kích động:

“Tiểu... Tiểu Văn...” - Nhất thời nhớ tới cái gì đó, Phương Mặc lạnh nhanh chóng đưa tay giấu lại sau lưng.

Nhưng Mục Tiểu Văn đã nhanh hơn, bắt lấy được. Vốn là một món đồ chơi nho nhỏ rất bình thường, rất thích hợp với một đứa bé. Trước kia, hắn cũng từng có động tác thế này, mỉm cười hạnh phúc, cẩn thận chạm miết một thứ đồ, khi thấy nàng đi vào lập tức giấu đi.

Thì ra...

Không có gì to lớn cả, chỉ là một món đồ nhỏ muốn tặng cho hài tử mà thôi...

Trong lòng Mục Tiểu Văn thầm thở dài một hơi, đột nhiên cảm giác ánh mặt trời thật chói mắt.

Nàng nhẹ giọng nói:

“Ta cũng muốn tới thăm Sanh nhi.”

Phương Mặc trợn mắt khó có thể tin, miệng há nhưng không nói nên lời được cái gì. Hơn nửa ngày hắn mới khó khăn mở miệng:

“Nàng... nàng cũng biết rồi?”

“Đúng vậy, ta đã biết” - Chính là phu nhân của chàng nói cho ta biết. Hơn nữa mấy hôm trước, thiếu chút nữa nàng cho người vũ nhục ta, thiếu chút nữa khiến ta phải bỏ mạng. - “Chúc hai người một nhà vui vầy, hạnh phúc.”

Mục Tiểu Văn cúi đầu, nhắc chân đi qua người Phương Mặc, cước bộ càng ngày càng nhanh hơn. Bên người cũng có người đi theo, ngay cả bước chân cũng vẫn đậm phong thanh. Chính là Thôi Minh Vũ. Dực nhi cũng vừa gọi “Tiểu thư” vừa vội vàng đuổi theo.

Phương Mặc nghe thấy tiếng gọi giống như giấc mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, lập tức xoay người lại, kêu lớn:

“Tiểu Văn!” - Tiếp đó đuổi theo.

Mục Tiểu Văn thấp giọng nói:

“Thôi đại nhân, phiền người dẫn ta chạy đi.”

Nàng bị hắn kinh ngạc nhìn chăm chú một chốc rồi thân thể đột ngột nhẹ hẳn, Thôi Minh Vũ ôm nàng, thi triển khinh công chạy về phía trước. Phía sau tiếng Phương Mặc truyền tới, không biết qua bao lâu, khi hai người đến một nơi dường như rất hẻo lánh, không còn nghe thấy tiếng hô kia nữa, Mục Tiểu Văn mới hạ giọng đề nghị:

“Phiền người thả ta xuống.”

Thôi Minh Vũ nghe theo lời, đem nàng đặt xuống mặt đất.

Mục Tiểu Văn cố lấy lại bình tĩnh rồi mới quay đầu lại thì ngay lập tức đã bị người ôm chặt lấy.

“Tiểu Văn!” - Phương Mặc ôm nàng vào ngực khiến nàng không thể động đậy. Hắn vùi đầu vào cổ nàng, thanh âm tràn đầy thống khổ. - “Nàng đang trách ta vì đã gạt nàng có phải không? Nhưng nàng bảo ta phải nói với nàng như thế nào mới tốt đây? Mặc dù nàng đồng ý muốn bên cạnh ta nhưng ta luôn sợ hãi nàng sẽ rời xa ta. Nếu để nàng biết chuyện ta có hài tử thì nhất định nàng sẽ có lý do để rời đi

Mục Tiểu Văn ngừng giây phút, im lặng không lên tiếng.

“Nàng tin tưởng ta có được không?”

Mục Tiểu Văn vẫn không nói gì.

Phương Mặc ngẩng đầu, buông lỏng kèm chế đối với nàng, cũng không ngăn cản Mục Tiểu Văn nhân cơ hội này nhanh chóng giẫy người ra, lui về phía sau 3 bước.

Nàng thối lui về phía sau Thôi Minh Vũ vốn đang thờ ơ lạnh nhạt kia, thanh âm rất thấp:

“Phương gia chỉ có một người con trai duy nhất là chàng nhưng rất lâu trước kia chàng có nói với ta rằng phụ thân của chàng không chỉ có mình chàng là con, nói cách khác thì ý bảo rằng đã có đứa cháu là Sanh nhi đúng không? Chàng đã sớm biết nhưng chàng lại muốn gạt ta.” - Nói rồi nàng quay sang phía Thôi Minh Vũ. - “Thôi đại nhân, lại phiền người nữa rồi.”

“Khoan đã!” - Phương Mặc vội vàng muốn giải thích. - “Tiểu Văn, lúc ấy ý ta không phải chỉ Sanh nhi mà là người con của cha ta.” - Hắn có vẻ khó mở miệng. - “Lúc ấy thất nương ta đang có thai.”

Thân thể Mục Tiểu Văn rung một chút, thì ra chuyện này là nàng đã trách lầm hắn. Nhưng thế thì sao? Mọi chuyện cũng đã như thế này ồi.

“Tiểu Văn...” - Phương Mặc thấp giọng gọi nàng da diết, trong mắt tràn ngập thống khổ cùng bất đắc dĩ. - “Ta sẽ nghĩ ra một cách, đừng rời xa ta.”

Có thể nghĩ ra cách gì đây? Giờ phút này nàng cảm giác chính mình là người thứ ba rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, Mục Tiểu Văn nói:

“Thôi đại nhân, chúng ta đi.”

Thôi Minh Vũ ôm nàng nhanh chóng rời đi. Lần này Phương Mặc không đuổi theo nữa, trong gió dường như truyền đi tiếng gọi thầm thì của hắn. Mục Tiểu Văn quay đầu nhìn lại chỉ thấy thân ảnh hắn vẫn không hề nhúc nhích, tràn ngập đau thương.

138. Q.2 - Chương 28: Về Nhà

Được Thôi Minh Vũ đưa về tới phủ Tể tướng, nàng vốn định ổn định lại tâm trạng mới đi vào, nhưng vừa kịp đứng trước cửa thì đã có một gã sai vặt mất the thế chạy vào thông báo; Mục Tiểu Văn đành phải lau nước mắt, mạnh mẽ lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Rất nhanh cha mẹ đã ra đón. Không ngờ khi trở về nhà thăm cha mẹ lại vui mừng tới mức không biết phải làm sao.

Người mẹ xinh đẹp tao nhã nước mắt chảy dài, vừa vuốt ve gương mặt gầy gò của Mục Tiểu Văn vừa oán trách:

“Con gái đúng là không còn cần tới cha mẹ nữa, lâu như vậy mới chịu về nhà một chuyến.” Còn Mục Minh thì chấp tay sau lưng, khẽ mỉm cười, thoáng run rẩy mà gạt đầu.

Thời gian ở nơi này tuy không dài nhưng đây chính là nơi khiến nàng thấy an tâm nhất. Nha hoàn và sai vặt đã sớm đi xuống bếp chuẩn bị mấy món điểm tâm mà Mục Tiểu Văn thích ăn. Vương Uyển ngữ dặt tay Mục Tiểu Văn kéo vào chính đường ngồi xuống. Mục Minh thì bắt chuyện với Thôi Minh Vũ.

“Thôi đại nhân, xin mời, bên này.”

Thôi Minh Vũ không động tĩnh gì, qua một hồi đành đáp lễ một cách cứng ngắt:

“Làm phiền tể tướng đại nhân!”

Đó chỉ là một tiếng đáp lễ cho có lệ nhưng đã khiến Mục Tiểu Văn thấy lạ, giật mình quay đầu nhìn hắn thì thấy hắn có điểm không được tự nhiên. Bình thường đôi mắt hoa đào kia kiêu ngạo coi rẻ thiên hạ chúng sinh đã có chút hạ xuống. Cũng khó trách, hắn vốn vẫn đậm phong thanh phi thường kiêu ngạo, chỉ nghe lời mỗi Lý Vân Thượng, đầu thềm chờ đợi, hạ mình dưới kẻ khác. Nhưng lần này đại khái cha mẹ nàng làm lễ đón khá chu đáo nên hắn cũng không quen mấy.

Mục Minh đã nhìn ra nên mỉm cười nói:

“Thôi đại nhân không nên câu lễ, thoải mái là được rồi. Trong phủ này tuy không bằng hoàng cung nhưng hoa viên cũng đáng để nhìn.” - Sau đó ông cho nha hoàn tới đi trước dẫn

Thôi Minh Vũ cũng không có chối từ, gạt đầu rồi lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn một nhà ba người, nói chuyện phiếm một hồi thì trái tim vốn ảm đạm của Mục Tiểu Văn cũng dịu đi nhiều. Sau đó Dục nhi cũng chạy về, người trong phủ làm tiệc nghênh đón nàng trở về nhà, vô cùng náo nhiệt.

Mục Tiểu Văn cay cay sống mũi, nhìn mọi người bận rộn chỉ biết thở dài một hơi rồi đi tới hoa viên.

Bóng đêm dần buông xuống, trong hoa viên mờ mờ ảo ảo. Mục Tiểu Văn tìm một chiếc bàn đá dưới tán cây ngồi xuống, một chiếc lá rớt xuống, ngẩng đầu vừa nhìn lên thì thấy tư thái Thôi Minh Vũ đẹp tựa tiên nghiêng người dựa trên cây. Thân ảnh của hắc hắc hiện dưới lùm lá càng có vẻ yêu mị.

“Hôm nay đa tạ người!” - Mục Tiểu Văn khẽ cúi đầu, nói.

“Hừ!” - Cái hừ lạnh của hắc hắc đã nhu hòa đi ít nhiều, giống như đang thanh minh rằng hắc hắc không có ý khinh thường nàng.

Tâm tình Mục Tiểu Văn tốt lên nhiều vì vậy ý tứ tích trêu đùa nổi lên, ngẩng đầu, chống nạnh hỏi:

“Thôi Minh Vũ, tại sao lúc nào người cũng không vừa mắt với ta hả? Chẳng lẽ là...”

Trong bóng đêm, Thôi Minh Vũ đứng từ trên cao nhìn xuống liếc nàng một cái, không lên tiếng.

“Chính là người thích hoàng thượng cho nên không muốn ta quá gần gũi với hắc hắc, bây giờ ta đã không còn quan hệ với hắc hắc nữa vậy tại sao người vẫn cứ lãnh đạm với ta? Khi này người nhìn thấy ta và Phương Mặc gặp lại nhau, giờ lại lạnh lùng đối với ta. Chẳng lẽ người cũng thích Phương Mặc, nên nhìn thấy ta và hắc hắc thân thiết thì ghen tỵ?”

Dường như kinh ngạc vì giờ phút này nàng còn có tâm trạng loí Phương Mặc ra mà trêu đùa, Thôi Minh Vũ quay đầu lại nhìn nàng.

“Người không thừa nhận thì ta coi như người đồng ý với ý kiến của ta rồi.”

Trong đôi mắt hoa đào của Thôi Minh Vũ rốt cuộc cũng hiện lên một thứ “phẫn nộ gì đó, hồi lâu hắc hắc lại trở về cái vẻ vân đạm phong thanh của mình, không thèm quay đầu, chậm rãi mở miệng:

“Phương Mặc không cần người nữa, cho dù người có mạnh mẽ tỏ ra tươi cười vui vẻ thì có thể chống đỡ được bao lâu chứ?”

Được lắm, đâm vào chỗ hiểm!

Nháy mắt, đau đớn trong lòng ập tới, Mục Tiểu Văn cố đè xuống, nén giọng cố nặn ra một nụ cười cứng ngắt:

“Ta đã tính rồi, người là ân nhân cứu mạng của ta nên ta không so đo với người nữa.”

Bầu trời nổ đùng một tiếng sấm vang, Mục Tiểu Văn ngẩng đầu, lẩm bẩm nói:

“Trời sắp mưa rồi.”

Đúng là nói thiêng, lời vừa dứt thì mưa to trút xuống. Thôi Minh Vũ phản ứng khá nhanh, thi triển khinh công bay nhanh lại đứng dưới mái hiên, miễn cưỡng xem cảnh Mục Tiểu Văn chật vật chạy về. Vì mắc mưa nên ướt nhẹp, quần áo dán chặt trên người, hơi phát lạnh. Vương Uyển Ngữ cầm một bộ áo váy dẹt bằng tơ tằm đưa cho Mục Tiểu Văn thay, trong khi đó Dục nhi hấp tấp chạy tới báo:

“Tiểu thư, mưa to rồi!”

“Trời mưa thì sao?”

Dục nhi ấp úng:

“Phương... Phương công tử ở bên ngoài.” - Nói rồi nàng ngẩng đầu nhìn Mục Tiểu Văn một cái và nói tiếp.
- “Đã đứng lâu lắm rồi ạ. Ngài ấy nhờ gã sai vặt thông báo, nô tỳ ngăn không cho vào nhưng ngài ấy vẫn đứng đó. Tiểu thư, bây giờ trời mưa, có muốn gọi ngài ấy vào hay không?”

139. Q.2 - Chương 29: Điều Cần Thiện Của Đức Công Công

Trong hoàng cung, Đức công công quỳ gối hạ tay, không dám thở lớn bởi vì lão chưa thấy bộ dáng này của hoàng thượng b

Hoàng thượng vốn điềm tĩnh nhưng lạnh lùng mị hoặc, tính tình cũng hết sức ản nhĩn, làm việc hết sức kín đáo, bình tĩnh, mặt không đổi sắc mà thiên châm chước ản, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm cho diện mạo lạnh băng kia có một tia rung động. Nhưng từ sau khi Văn nương nương nhảy vực thì hoàng thượng đã thay đổi tất cả. Người trở nên nôn nóng bất an, như một thiếu niên mười mấy tuổi lâm vào si mê lưu luyến. Nhưng từ lúc hoàng thượng trở về thì lại một lần nữa biến thành cái bộ dáng lạnh lùng của một hoàng tử ngày trước, ngay cả khi Văn nương nương vào cung cũng không thấy người tỏ ra biểu hiện gì.

Bởi thế lão tưởng rằng hình ảnh một hoàng thượng nôn nóng kia chỉ như khói mây hiện qua mà thôi. Không ngờ, giờ phút này đây hoàng thượng lại biến thành cái bộ dáng kia, thậm chí so với trước càng sâu càng nặng nề hơn.

Khi Văn nương nương biến mất không thấy tung tích, hoàng thượng lo lắng, sốt ruột, thất hồn lạc phách; bây giờ Văn nương nương chủ động chào biệt thì rốt cuộc hoàng thượng cũng không thể kiềm chế được tâm trạng bất an của mình, người triệu một lão thái giám tóc gần bạc hết đến, đem tất cả ngọn nguồn sự tình kể lại một lần và yêu cầu thương lượng đối sách.

Đức công công không biết nên khóc hay nên cười. Cười là vì hoàng thượng từ lúc gặp được Văn nương nương thì biểu hiện có nhân khí chứ không giống như trước kia, lạnh như băng không thể chạm vào. Khóc là vì, có ai gặp qua một người như hoàng thượng lại cẩn trọng theo đuổi một nữ tử tâm trạng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ?

Hơn nữa, thì ra hoàng thượng là một người thiếu kiên nhẫn tới vậy sao? Nói là muốn gạt mọi người để đoạn lấy trái tim Văn nương nương nhưng không ngờ mấy lần đều tự mình làm rồi mình, rồi kế hoạch. Hôm nay chẳng những Thủy Tâm công chúa biết mà Đức công công lão đây cũng đã biết rồi. Chỉ e Nguyệt Cơ và Thạch Lan cũng đã hoài nghi.

Đức công công dở khóc dở cười, thâm tâm cũng có điểm vui mừng. Thì ra một lão thái giám tóc bạc như lão cũng giống như Thôi đại nhân, tiềm thức đã có được sự tín nhiệm của hoàng thượng. Một tiểu hoàng tử lạnh lùng, không quan tâm tới nhân tình hình như đã bắt đầu biến hóa.

“Hoàng thượng...” - Đức công công cung kính ngẩng đầu. - “Hoàng thượng không nên quá sốt ruột, trước hết cứ bình tĩnh ngồi xuống từ từ thương nghị cho thỏa đáng

Lý Vân Thượng nôn nóng, bất an đi tới đi lui, vừa nghe thấy lời này của công công thì mới chịu ngồi xuống. Chỉ là giữa hai hàng lông mày rậm vẫn còn một cổ kinh hoảng mơ hồ, xóa đi không được.

Đức công công lại lau mồ hôi, hoàng thượng như thế này trông chẳng giống một hoàng thượng chút nào. Nhìn bộ dáng hoàn toàn không có tính toán, chỉ như một nam tử lâm vào một tình yêu tha thiết, sâu nặng.

“Hoàng thượng, đã có Thôi đại nhân đi cùng, nhất định Văn nương nương sẽ được đưa về, điều ấy xin hoàng thượng hãy yên tâm.”

“Ừm!” - Lo âu trên trán Lý Vân Thượng không hề giảm, mấy ngón tay khe khẽ gõ lên mặt bàn, giọng điệu lạnh lùng. - “Vậy sau này thì sao?”

“Nếu lúc trước Văn nương nương vào hoàng cung vẫn không biết được tâm tư hoàng thượng thì cũng coi như là một chuyện tốt.”

“Nói rõ ta nghe.”

“Chuyện này... Kỳ thật lão nô chỉ thấy, cứ duy trì kế hoạch ban đầu của hoàng thượng, tiếp tục bất động thanh sắc mà gạt, từng bước từng bước chiếm được tâm hồn thiếu nữ của Văn nương nương cho thỏa đáng...”

“Làm như thế nào?” - Không đợi cho Đức công công nói xong thì Lý Vân Thượng đã nhanh chóng hỏi.

Đức công công ngẩng đầu vọng kiến một lần nữa rồi âm thầm lau mồ hôi. Kế hoạch ban đầu của hoàng thượng không tệ nhưng đến hôm nay xem ra bản thân hoàng thượng đã lâm vào đại loạn rồi, không có lấy

một chút tin tưởng vào cái kế hoạch của mình. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì Đức công công sẽ không thể tin được rằng đây chính là nhị hoàng tử ẩn nhẫn nhiều năm, đoạt lấy quyền thế không một tiếng động.

Đức công công hoảng hốt nhớ lại hình ảnh một tiểu hoàng tử kinh hoảng, run run trước kia, trong lòng nảy lên một cỗ thương tiếc, lập tức lão không còn do dự, nói:

“Xin hỏi hoàng thượng, Văn nương nương có từng khen ngợi hoàng thượng?”

Bàn tay Lý Vân Thượng dừng lại, ngưng thần suy nghĩ một hồi, khuôn mặt xinh đẹp từ từ đỏ ửng lên. Hai mắt hơi không tự nhiên nhìn Đức công công, chần chừ mãi mới hồi đáp:

“Nàng... hình như rất thích dung mạo của trẫm.”

Nói xong, Lý Vân Thượng lập tức nhìn thoáng xuống Đức công công, mấp máy miệng, quay mặt sang một bên, như nhớ tới cái gì đó nên mặt lại càng thêm đỏ ửng.

Đức công công trầm buồn cười. Trước kia, danh tiếng nhị diện hạ xinh đẹp khắp kinh thành được thừa nhận chỉ như mây gió phác qua, chưa hề nhìn thấy hoàng thượng động tâm. Thế mà hôm nay chỉ được Văn nương nương thuận miệng khen ngợi vài câu thì đã khiến hoàng thượng thấy ngượng ngùng, có thể thấy tình cảm của hoàng thượng đã sâu đậm lắm rồi.

“Nếu vậy xin hỏi hoàng thượng, Văn nương nương vốn thích người ân cần hay người lạnh lùng?”

Lý Vân Thượng lâm vào trầm tư, Phương Mặc được xem như hoa hoa công tử nhưng tính tình hoạt bát, ngay thẳng lại được lòng nàng. Thâm tâm bất giác đau xót, thanh âm cũng thấp đi chút:

“Nàng thích người ân cần.”

“Nếu có người che chở cho nàng thì nàng có thể động tâm hay không?”

Lý Vân Thượng lại ngây người suy nghĩ. Khi đó hấn lạnh lùng với nàng, vốn là Phương Mặc một mực đứng ra che chở cho nàng. Nghĩ tới đây, tim lại bị thít chặt, bất giác giọng nói có chút run rẩy:

“Chỉ cần là nữ tử thì dĩ nhiên là sẽ thích người nào che chở cho nàng.”

Lúc này Đức công công lại lộ ra một nụ cười tự tin:

“Đã như vậy thì hoàng thượng nên bình tĩnh để có thể đem ngựa tới công thành.”

Lý Vân Thượng nghe vậy rùng mình, không hề che giấu chờ mong mà hỏi dồn:

“Sao?”

“Lão nô nhiều năm hầu hạ trong cung, đối với tâm tư nữ tử thậm ra rất thông hiểu. Hoàng thượng hãy tin tưởng lão n

...

Lúc đi ra khỏi ngự thư phòng, Đức công công còn sót lại vẻ không thể tin được. Đây chính là lần đầu tiên hoàng thượng thổ lộ tâm tư trước mặt lão. Tâm trạng vừa vui mừng vừa kích động. Hoàng thượng là một người có tính tình thâm tàng bất lộ, có thể đánh mất cái thái độ bình thường mà đi tìm lão để trợ giúp thì có thể thấy được lão trong suy nghĩ của hoàng thượng đã chiếm một phân lượng nhất định. Nói không chừng lúc sinh thời, lão còn có thể nhìn thấy được một hoàng thượng đáng yêu, nhu thuận như năm đó đây.

Cho dù là rất khó có khả năng nhưng có thể thông qua Văn nương nương mà vô tình được nhìn thấy hoàng thượng bị chôn trong khối nhân tình thì cũng tốt lắm. Nếu thái hậu nương nương biết chuyện này thì không biết sẽ vui mừng tới mức nào.

Một lão thái giám già gần đất xa trời như lão cũng có chút tác dụng rồi, xem như sống không uổng cuộc đời này rồi.

140. Q.2 - Chương 30: Tại Sao Tình Yêu Lại Khó Khăn Như Vậy?

Mục Tiểu Văn đi lại trong phòng rất lâu nhưng không hề tới gần cánh cửa kia.

Phương Mặc đang ở bên ngoài. Có nói như thế nào thì nàng cũng không thích dùng cái thủ đoạn thấp kém bắt người ta đứng trong mưa để phát tiết bất mãn trong lòng. Huống chi, chính nàng cũng không thể nhẫn tâm được. Bởi vậy, từ lúc Dực nhi nói cho nàng biết thì nàng cũng chỉ chậm chút sau đó liền cho người mời Phương Mặc đi vào.

Chỉ là, không cho hắn vào nội đường. Chỉ cách một cánh cửa mà thôi, một người ở bên trong, một người đứng bên ngoài, thời gian cứ lẳng lặng trôi qua.

Cha mẹ đã sớm biết nội tình nên cũng không muốn quấy phá. Khi Phương Mặc đi vào thì hai người nhanh chóng tránh mặt; Dực nhi cũng lui ra. Thôi Minh Vũ thấy ánh mắt do dự, lo âu của nàng thì hình như nổi giận, trong đôi mắt hoa đào kia mơ hồ lạnh như băng, cuối cùng cũng hừ lạnh một tiếng rồi rời đi. Mục Tiểu Văn chỉ còn một mình, mấy lần đưa tay run run muốn mở cánh cửa ra nhưng cuối cùng vẫn không làm.

- ...Tiểu Văn. -- giọng của Phương Mặc khàn khàn, mỗi một lời dày đặc tuyệt vọng. -- Chẳng lẽ từ nay về sau nàng sẽ không muốn nhìn thấy ta ư

Không có hồi âm.

Đợi hồi lâu, Phương Mặc lại mở miệng:

- ... Sanh nhi ... Sanh nhi nó...

Phương Mặc ở bên ngoài cửa ngừng lại, hình như là vì cái từ kia chứa đựng nhiều khổ sở, ngay cả hô hấp cũng nặng nề, khó khăn. Hồi lâu, rốt cuộc cũng từ bỏ cái chữ kia, tận lực khiến thanh âm của chính mình phải bình tĩnh.

- Tiểu Văn, nàng có nhớ tình huống lúc đó không?

Cái gì mà tình huống? Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhưng không có mở miệng.

- ... Lúc ấy trong mắt nàng chỉ có nhị diện hạ, ta đã rất thích nàng, không thể nào kiềm chế được. Ta không dám thừa nhận bản thân sẽ có ngày lại đi chung tình với một nữ tử, lại càng không dám thừa nhận người nữ tử đó là nàng, cho nên.... Đoạn thời gian đó quả thật vừa vui vẻ vừa đau khổ. Vui vẻ vì lúc nào cũng có thể ở bên cạnh nàng, có được sự tin tưởng của nàng, có thể tùy thời mà làm một bộ bất cần đời để ôm nàng vào lòng, có thể bảo vệ nàng mỗi khi nàng bị người khác khi dễ, tổn thương... Đau khổ chính là... cho dù ta làm tốt thế nào thì nàng cũng chỉ xem ta như một người bạn tốt. Một nhị diện hạ lạnh lùng không đem nàng để vào mắt nhưng lúc nào nàng cũng vì hắn mà đau lòng. Nàng vĩnh viễn sẽ không hiểu được, lúc ấy ta nhìn nàng trái tim này có bao nhiêu phức tạp, có bao nhiêu đau đớn...

Phương Mặc mặc kệ Mục Tiểu Văn có nghe thấy hay không vẫn tiếp tục cúi đầu thổ lộ hết. Bản thân hắn cũng đang đắm chìm trong đoạn thời gian vừa ngọt ngào vừa chua xót ấy.

- ... Ta thật sự rất muốn quay lại khoảng thời gian đó... Ngồi trong đình viện gầy đàn an ủi, sau đó lẳng lặng nhìn khuôn mặt nàng khi ngủ... -- thanh âm Phương Mặc có chút phiêu hốt.

Trái tim Mục Tiểu Văn thất lại.

- ... Nhưng mà bưng tỉnh khỏi đoạn ngày đó, một hôm ta hồi phủ, trong đồ ăn có bỏ Hợp hoan tán, vì thế ta và Thạch Điều đã...

Im lặng! Có cái gì đó dừng lại!

Hồi lâu, bên trong cánh cửa truyền tới một tiếng cười khẽ, sau đó Mục Tiểu Văn lên tiếng:

- Thì ra chỉ là giải bày những chuyện trước kia, cuối cùng thì người cũng chỉ vì muốn nói ra những lời này. Được rồi, ta tha thứ cho người. Người đi đi.

Nhưng tựa hồ Phương Mặc không có nghe thấy, thanh âm vẫn nỉ non, phiêu hốt như vậy. Trong giọng nói vẫn mang theo hơi thở hồi ức say mê, hần cứ như ngây lằm nhằm một mình, nhớ lại những thương cảm, nhưng vui vẻ đã qua.

- ... Thời gian sống ở Linh Độ, ta đã nghe được chuyện làm ta đặc ý nhất. Mắt không thể thấy, miệng không thể nói, ta như một phế nhân, thế mà lại được một vị Phương phu nhân đau khổ chờ đợi. Tam vi tiểu, thì ra Tiểu Văn vẫn luôn nhớ tới...

- Nhị diện hạ nay đã trở thành hoàng thượng cuối cùng cũng tìm được tung tích của nàng, đuổi tới thành Thiên Lạc nhưng lại bị nàng né tránh. Sau đó lại đuổi theo tới Linh Độ nhưng ta lại chính mắt nhìn thấy nàng thay ta cắn một kiếm. Nàng vì ta mà xuống bếp, cả ngày nàng nhìn ta mà cười khúc khích, nàng nhẹ nhàng hôn ta... - Phương Mặc cười bật ra tiếng thật nhẹ. - Hoàng thượng vốn là bằng hữu của ta, nhưng chưa có một ai khiến cho hần đối đãi giống như với nàng. Nhìn thấy hần như người mất hồn, bất chấp đạo lý, lễ tiết rồi lại nhìn tới bộ dáng nàng si ngốc ngẩn nhìn ta, lúc ấy ta thật sự rất đặc ý, rất hạnh phúc...

- Đừng nói nữa. - Mục Tiểu Văn nhin không được lên tiếng ngắt ngang lời Phương Mặc.

- ... Ta cho rằng mình đã thắng, ai ngờ thiên ý trêu người. Sanh nhi... - Phương Mặc cười khổ.

- Nếu cứ như vậy mà đưa nàng đi khắp thiên hạ thì thật tốt biết bao. Ta chỉ mong mình chưa từng trở về...

Đúng vậy, nếu như không trở về thì nhất định lúc này hai người đã tiêu diêu tự tại bên nhau. Mục Tiểu Văn nghe lời hần nói cũng thần người ra. Thời cổ đại không có thông tin liên lạc hiện đại như điện thoại hay gì gì đó, bọn họ lại đi ở bất định, nếu như bọn họ không trở về thì vĩnh viễn không biết được sự tồn tại của Sanh nhi. Nhưng mà... tất cả chỉ là “nếu như” mà thôi...

- ... Ta muốn giải quyết hết mọi chuyện rồi đón nàng rời khỏi hoàng cung trở về. Ai ngờ, chuyện lại khó khăn quá mức. Ta cũng không dám nhìn thấy nàng, ta sợ, nếu để nàng biết việc này thì ta không thể nào tưởng tượng được nàng sẽ nhanh chóng xa cách ta, rời khỏi ta.

- Tiểu Văn! - trong giọng nói của Phương Mặc đột nhiên có vài phần nghiêm túc. - Nàng đã biết tất cả mọi chuyện, ta để nàng xử trí. Ta có mang theo kiếm đây, nếu nàng hận ta thì nàng hãy đâm ta một nhát để ta chết là tốt rồi.

Nghe nói thế, Mục Tiểu Văn chợt cảm thấy tức giận vô cùng:

- Người đang tính cái gì vậy? Khổ nhục kế sao? Người biết rõ ta không thể nào làm vậy. Người nói cái chuyện ngây thơ không tưởng này thì tính cái gì?

- Được rồi, nàng không đâm chết ta nhưng vì để nàng không còn tức giận thì nàng hãy đâm ta vài kiếm, hết giận dữ trong lòng cũng được.

- Người! - Mục Tiểu Văn không nhin được nữa, gất lên. Phương Mặc hử Phương Mặc, người có phải quá ngây thơ hay không? Người cho ta là một đứa nhóc ba tuổi hay sao? Mục Tiểu Văn cố đè nén tức giận xuống, nói. - Phương Mặc, hãy nghĩ lại những lời vừa nói đi. Người không hiểu cái gì cả, người biết ta không có hận người như vậy.

Phương Mặc cười, nhẹ giọng hồi đáp:

- Đúng thế, nàng không hận ta, bởi vì nàng không yêu ta. Tiểu Văn, nhưng ta yêu nàng. Ta không thể để nàng bị thương, ta không thể để nàng khổ sở cho nên chỉ cần nàng có thể không đau khổ thì ta thế nào cũng được. Nếu nàng cảm thấy ta rất chương mất thì ta sẽ biến mất.

Rõ ràng hần đang cười nhưng trong lời nói ẩn chứa nghìn phần tuyệt vọng. Mục Tiểu Văn nhất thời ngây người, tức giận cũng tan thành mây khói, cõi lòng tràn lên một cổ chua xót kỳ quái. Chuyện này nói ra thì ai là người có lỗi? Phương Mặc không tự tin, cuối cùng thì mọi thứ thoáng cái đã nát vụn trong nháy mắt.

Trong phòng, ngoài phòng một mảnh yên tĩnh.

Cuối cùng Mục Tiểu Văn cũng đứng dậy đi ra mở cửa.

Phương Mặc đứng bên ngoài cửa, toàn thân ướt đầm nước mưa. Dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng bất động, chỉ có hai tròng mắt đen nhánh phá lệ phát sáng chớp động lòng người.

- Tiểu Văn. – ánh mắt hắn vô cùng chăm chú, mơ hồ lộ ra vẻ quật cường lại tựa hồ như một đứa trẻ nhỏ. – Ta yêu nàng, ta không thể rời khỏi nàng. Cùng lắm thì ta mang nàng đi tới chân trời góc biển, bất kỳ một ai cũng không tìm thấy.

Huyết thái dương của Mục Tiểu Văn giật giật vài cái:

- Người không nghĩ tới gia đình sao?

- Nàng không cần quan tâm tới những gì người ta nói, ngay cả cái mạng này ta cũng không cần rồi thì còn muốn gia đình làm gì chứ!

- Người nói xằng bậy!

- Ta vẫn luôn xằng bậy như vậy.

Lúc này Mục Tiểu Văn có cảm giác bất đắc dĩ như đang tranh cãi với một đứa trẻ vậy:

- Phương Mặc...

Phương Mặc vươn tay nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nỉ non bên tai nàng:

- Tiểu Văn, ta muốn ở bên cạnh nàng cả đời, vĩnh viễn không rời xa nhau. Ta phạm sai lầm, là ta không đúng, nàng không nên vậy mà rời bỏ ta có được không?

Mưa thật lớn nhưng trong tai lại vang lên rõ ràng giọng nói của Phương Mặc. Từng là một người ngang ngược như vậy, từng phiêu dạt tung hoành, đào hoa như thế, hôm nay thật giống một chú cún nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi.

Phương Mặc ơi Phương Mặc, tại sao dạy nàng một thứ tình cảm khó khăn như vậy chứ?

Mục Tiểu Văn vươn tay tới giữ lấy cánh tay hắn. Lệ từng giọt từng giọt lạc xuống vai hắn hòa lẫn cùng với nước mưa. Người này từng cho nàng cảm giác an toàn, tới bây giờ vẫn khiến tim nàng bình an tới vậy. Cũng tốt, cứ như trước, ôm chặt lấy hắn không buông tay đi.

141. Q.2 - Chương 31: Tan Nát Cõi Lòng

Ngự hoa viên trong hoàng cung, hoàng đế ngồi trên ghế đá, Đức công công thì hầu hạ một bên.

- Thôi huynh có nói sẽ mang Tiểu Văn trở về, vì sao tới giờ vẫn chưa quay lại? – Lý Vân Thượng có vẻ nôn nóng, bất an. Tự mình nói với Đức công công chuyện kia rồi nên hắn cũng không cố giấu khát vọng và tình cảm đối với Mục Tiểu Văn nữa. Loại chuyện này ngược lại khiến cho Đức công công phải trầm kêu khổ. Hoàng thượng ơi hoàng thượng, ngài trúng lưới tình cũng quá ngây ngô đi. Dù cho không có kinh nghiệm gì đáng nói thì cũng đừng hù dọa khiến cho Văn nương nương bỏ chạy chứ.

- Bẩm hoàng thượng, từ đó tới giờ cũng chưa tới một ngày...

- Đã một ngày một đêm rồi!

- Đúng vậy. Đúng vậy. Chỉ là, lần này Văn nương nương quay về, nói sao thì ngài ấy cũng phải ở lại mấy ngày ở phủ tể tướng chứ.

- Sao lại thế, hoàng cung không bằng phủ tể tướng ư?!

- đương nhiên không phải. Ôi... – đột nhiên Đức công công có cảm giác đang lừa gạt một tiểu hài tử không bằng, hoàng thượng sốt sắng tới mức không còn lý lẽ nữa rồi. – Hoàng thượng, Văn nương nương nhớ tới cha mẹ chứ.

Mặt mày Lý Vân Thượng nhăn lại, nhăn rồi thả, thả rồi nhăn, vẫn là không cam lòng, gương mặt hỏi Đức công công:

- Nếu vậy rốt cuộc khi nào nàng mới trở về?

Đức công công nhìn ánh mắt trông mong tâm cũng mềm nhũn ra:

- Nếu không thì lão nô bồi hoàng thượng ra cung, đi gặp Văn nường nường?

- Được! – Lý Vân Thượng đáp không chút nghĩ ngợi, vừa dứt lời thì trên mặt lại lộ ra một tầng đỏ ửng. Về mặt vui mừng này quả thực khiến cho Đức công công thất thần.

- Nhưng mà bây giờ Khinh Phong công tử đang ở trong hoàng cung, nếu hoàng thượng xuất cung bỏ lại khách nhân thì e là không tốt lắm...

Thần sắc Lý Vân Thượng trong nháy mắt lại trở về cái vẻ lạnh lùng, ngữ khí cũng lạnh lạnh:

- Chính hần muốn ở lại nơi này, không quan hệ gì tới trẫm. Hơn nữa, lần trước vì hần mà thiếu chút nữa đã làm hại Tiểu Văn gặp nạn, trẫm đã bỏ qua rồi, còn muốn trẫm làm thế nào nữa? Về việc tư không cần thận đó, trẫm không lập tức đuổi hần về nước thì đã rất nhân từ rồi.

Đức công công ngăn ra, giây tiếp theo lệ nóng cơ hồ rơi tuột khỏi tròng mắt. Hoàng thượng, cuối cùng thì người cũng thể hiện ra khí phách của một hoàng đế rồi. Mặc dù trước kia ngài đã làm cho người ta phải kính sợ nhưng lúc nào cũng một bộ dáng vô cầu, tựa hồ bất kỳ điều gì cũng không thể tới gần trái tim ngài, bất cần, lạnh lùng, cô độc. Bây giờ thì tốt rồi, càng ngày ngài càng có vị nhân tình rồi. Quả nhiên là Đức công công cũng không thể chờ đợi thêm nữa, lão rất muốn nhìn thấy cảnh hoàng thượng ôm Văn nường nường trở về.

Lập tức, lão không cần nghĩ ngợi, thậm chí còn có chút kích động mà lên tiếng:

- Đúng vậy!

Chủ tớ hai người liền thay đổi y phục, nhanh chóng ra cửa cung, coi như là một lần vi hành đi. Chợ búa bên ngoài ồn ào, nhộn nháo, mặc dù hoàng thượng dùng liên sắc công để giấu dung mạo nhưng bản chất vẫn không giấu được vẻ xinh đẹp. Dọc đường đi, những cô nương nhà dân tư sắc không có gì đặc biệt cứ trốn ở một nơi bí mật nào đó lặng lẽ đánh giá. Những nữ tử có tư sắc tốt một chút thì một bên bàn luận với nha hoàn bên cạnh, còn một bên thỉnh thoảng che miệng cười khê, làm một bộ thẹn thùng thiếu nữ. Nhiều nàng còn có gan đi tới gần, thậm chí còn thể hiện rõ bằng hành động.

Thần sắc Lý Vân Thượng thản nhiên, bất động thanh sắc mà nghiêng người tránh né. Nói thật, trước kia hần thường đi thẳng một mạch tới tửu lầu chứ ít khi nào đi lại trên đường thế này.

Trước những ánh mắt ngưỡng mộ và đánh giá của nữ tử, Lý Vân Thượng khẽ nhíu mày, cước bộ càng lúc càng nhanh.

Đức công công đi phía sau thở hồng hộc rồi lại không thể không ội vàng mà đuổi theo.

Cước bộ Lý Vân Thượng mặc dù nhẹ nhưng cũng không quên đặt câu hỏi:

- ... Còn xa nữa không?

- Nơi này... tới phủ tế tướng không còn xa, đi thêm một chút nữa là tới ngay.

Đột nhiên bước chân Lý Vân Thượng chậm lại, vẻ mặt bất an:

- Trẫm thấy nàng thì phải nói cái gì?

Đức công công ngừng việc thở dốc lại, nghe thấy câu này cũng có điểm ngạc nhiên. Đúng là lão chưa có nghĩ tới cái này. Hoàng thượng muốn thấy người nào thì thấy, cần gì tới lý do? Nhất thời lão không biết phải nói sao cho đúng, thực ra cái lý do đơn giản kia đã sớm bị quên lãng. Suy nghĩ một lát, lão nói:

- Nói rằng có người báo tin là tế tướng đại nhân đổ bệnh, hoàng thượng là quan tâm tới thần tử nên tự mình tới thăm. Về phần người nào báo tin thì tùy tiện nói ai đó, chuyện này hần Văn nường nường cũng không nghĩ ngờ đâu.

- Ừm! – Lý Vân Thượng đồng ý. Lập tức nghĩ tới cái gì đó, hàng mày lại nhăn lại. – Nàng và Phương Mặc đang có khúc mắc hiểu lầm, lúc trẫm an ủi nàng có nên khuyên bọn họ hòa hảo không?

- Việc này... – khuyên bọn họ hòa hảo đương nhiên chỉ là làm bộ. Nói không khuyên thì lại khiến tâm nàng sinh nghi. Nói khuyên thì ngay cả Đức công công cũng cảm giác không được tự nhiên cho lắm, chứ đừng nói là hoàng thượng.. – Theo lão nô thấy thì đến lúc đó tùy theo hoàn cảnh mà hành sự cho thỏa đáng.

- Ừm! – nét mặt Lý Vân Thượng lại thoáng đỏ ửng lên. Lần này Đức công công không cần đoán cũng biết chắc chắn hoàng thượng đang tưởng tượng tới cảnh Văn nương nương đau lòng tựa đầu vào ngực mình rồi.

Thần vui mừng thay cho hoàng thượng, chủ tớ hai người lại tiếp tục đi.

Tại nội đường phủ tể tướng, Phương Mặc cầm tay Mục Tiểu Văn, lẳng lặng ngồi bên nhau. Nơi này chỉ có hai người họ, tất cả những người khác đều đã tránh mặt. Sau cơn mưa không khí trong lành lên rất nhiều, tất cả trở nên tĩnh lặng. Tối qua mặc dù đã làm lành như trước nhưng Mục Tiểu Văn biết chỉ là giả mà thôi. Hứa hẹn từ bỏ hết thảy mang nàng rời đi cũng tốt, nguyện vọng được ở bên cạnh nàng mãi mãi cũng được, nhưng nói bao giờ cũng đơn giản hơn làm. Nàng biết và Phương Mặc cũng biết.

Tay hai người đặt trên bàn, mười ngón tay gắt gao siết vào nhau, có điểm buồn cười, cũng có điểm chua xót khó nói nên lời. Giờ phút này Mục Tiểu Văn không muốn nghĩ tới bất kỳ cái gì nữa, muốn nắm lấy cánh tay hắn, ngồi thế này mãi.

- Tiểu Văn. – Phương Mặc nghiêng đầu nhìn qua. Thanh âm của hắn cực thấp, cảm giác nếu như mở miệng thì lời nói sẽ nhanh chóng biến mất vào trong tĩnh lặng. Giọng nói hơi khàn khàn, tối hôm qua mắc một trận tuyết, có dấu hiệu bị lạnh.

- Ừm! – Mục Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Không có lời nào được thốt ra, chỉ cần đối mặt với nhau và mỉm cười, giống như hai người đang đắm chìm trong một thứ hạnh phúc hư ảo.

Nhưng mà cuối cùng vẫn phải quay về với hiện thực.

Mục Tiểu Văn tiễn Phương Mặc ra cửa, sau đó đi theo vài bước. Nàng đưa tay xoa xoa cái trán Phương Mặc, có chút lo lắng:

- Trở về nhớ là phải uống thuốc đó.

Phương Mặc kéo tay nàng xuống, đem đặt bên môi hôn nhẹ một cái, cười nói:

- Đã biết! – đưa mắt nhìn tới xung quanh, thấy không có ai chú ý tới hai người, Phương Mặc lập tức cúi đầu hôn chụt lên môi Mục Tiểu Văn. Không đợi Mục Tiểu Văn phản ứng thì khóe miệng hắn đã nhoeo lên một độ cong, sải bước rời đi.

Mục Tiểu Văn nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị gì đó khó nói. Nhất thời nàng thất thần, đứng hồi lâu rồi mới quay người đi về. Thoáng thấy một thân ảnh, nhin không được nàng nghiêng người nhìn lại. Nhìn thêm vài cái, Mục Tiểu Văn mở tròn hai mắt.

Ồ, hoàng... hoàng thượng?

Một thân bạch y, thanh tú phiêu dật, đúng là Lý Vân Thượng. Còn vị công công bên cạnh kia cũng chính là Đức công công mà nàng thường thấy trong cung. Chỉ là, lúc này trông hai người họ như đông cứng thành đá. Cách một quãng xa nhưng Mục Tiểu Văn vẫn cảm nhận được có một thứ không khí nặng nề, lạnh lẽo lan tới.

Mục Tiểu Văn ngây người đứng đó. Sao hoàng thượng lại giá lâm phủ tể tướng chứ? Lúc này có nên dùng quy củ mà tiếp kiến không? Hay là gọi cha mẹ ra rồi cũng nhau tiếp kiến?

Tâm tư rối bời, cuối cùng nàng vẫn quyết định tỏ vẻ bình thường, bởi vì nhìn bộ dáng hai người thì đoán được là đang mặc thường phục trốn khỏi cung.

Mục Tiểu Văn duy trì bình tĩnh đi tới, cúi đầu khiêm cung nói:

- Hoàng thượng.

Không có hồi âm.

Mục Tiểu Văn gọi thêm vài tiếng song vẫn không có phản ứng. Nàng cẩn trọng ngẩng đầu lên thì vừa lúc chống lại ánh mắt của hắn.

Trong đôi hắc mâu tử u thâm sơn thủy kia tràn ngập mát mát và đau khổ. Lý Vân Thượng nhìn nàng gần trong gang tấc nhưng cũng không thể nào đem nàng ôm vào ngực thỏa nỗi mong nhớ ngày đêm; ngực hắc tựa như có thứ gì đó vỡ vụn. Một màn kia hắc đã tận mắt chứng kiến. Nàng ân cần đối với Phương Mặc, nàng thân mật với Phương Mặc. Chẳng phải hắc đã có Sanh nhi rồi ư, sao còn tới tìm nàng chứ?!

Tâm Lý Vân Thượng đau đớn, không nhìn được mà nâng tay ôm ngực, lão đảo lui về sau vài bước. Tại sao lúc hắc tới càng gần nàng thì nàng lại càng xa hơn?!

142. Q.2 - Chương 32: Trong Phủ Tế Tướng

Mục Tiểu Văn lui về sau vài bước, đứng vững lại, tâm trạng kinh ngạc vẫn chưa được bình ổn, một lần nữa nhìn về phía hắc. Đầu tiên hắc nhẹ nhàng tiến gần tới sau đó dùng ánh mắt đáng sợ mà nhìn nàng. Mục Tiểu Văn đột nhiên có cảm giác rợn tóc gáy như gặp phải hai con quỷ hắc bạch vô thường vậy. Chẳng lẽ khi này nàng đã gây ra chuyện gì có lỗi hay sao?

Đức công công nhỏ giọng thì thào điều gì đó nhưng nhìn bộ dáng hắc vẫn cứ thất thần ngây dại, ra vẻ không có nghe thấy lời nào. Mục Tiểu Văn mấp máy môi:

- Hoàng...

- Không cần đa lễ. – Lý Vân Thượng lập tức cắt ngang lời nàng, băng hỏa trong mắt ngút trời, gắt gao nhìn nàng.

Được rồi, không đa lễ thì không đa lễ. Mục Tiểu Văn có điểm bất đắc dĩ, Đế vương đúng là hỉ nộ vô thường. Chỉ là, tâm tình nàng lại một lần bất an đứng lên. Trước kia cùng Phương Mặc thì có thể làm thoải mái hết thảy, cho dù là tâm tình hay là hành động thì cũng mông mông lung lung tựa hồ như mọi thứ đã được lên kế hoạch một cách tỉ mỉ chứ bản thân nàng cũng chưa từng nghĩ tới. Lần này coi như là sống tại nơi này rồi!

Trong lúc nhất thời, cái ý nghĩa kia khiến nàng thấy kinh hãi, vội vàng nói:

- Muốn đi vào không?

Lý Vân Thượng vẫn không nói lời nào, trên mặt duy trì cái vẻ muốn ăn nàng không bằng.

Mục Tiểu Văn bật cười:

- Hoàng thượng muốn làm một hài đồng đứng giữ cửa cho phủ tế tướng sao? – vừa nói nàng vừa hướng trong. Biết những lời này không hợp với lễ tiết nhưng không hiểu sao nàng lại chẳng muốn lễ với tiết chút nào. Khi đi tới cánh cửa phụ, nàng xoay người lại nhìn thì thấy Đức công công lại đang nói cái gì đó, Lý Vân Thượng nắm chặt quyền, từ từ bình tĩnh lại, hướng tới nhìn nàng. Song cái vẻ bất cần lạnh lùng hình như không giống với ngày thường chút nào, giữa mày nhăn nhú như hờn như dỗi. Thấy thế Mục Tiểu Văn vừa cảm thấy mới lạ vừa cảm thấy thú vị.

Vào trong phủ, lúc này nội đường đã không phải không có một bóng người. Cha, nương, Dực nhi, Thôi Minh Vũ đã quay lại. Mấy người họ ngồi nói chuyện phiếm với nhau một hồi nhưng không hề đề cập tới những chuyện trước kia, ai cũng cẩn trọng dò xét nét mặt của nàng.

Mục Tiểu Văn mỉm cười nói:

- Cha, nương, hoàng thượng tới.

Sau đó chính là tình huống trong dự kiến của nàng. Không một gợn sóng sợ hãi.

Vợ chồng tế tướng chỉ thoáng kinh ngạc, đã sớm biết thời gian trước kia hắc đối không tốt với Mục Tiểu Văn nên bình tĩnh lên tiếng, không kêu ngạo không siểm nịnh mà nghênh đón hoàng thượng. Sau một hồi tiếp đón đơn giản, hai người liền mượn cớ mà rời đi.

Lý Vân Thượng đi theo nàng vào trong, bước lên lướt qua người nàng rồi ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ đào.

- Hoàng thượng, mời dùng trà. – Dực nhi cung kính dâng trà.

Lý Vân Thượng dùng khoeo mắt liếc nhìn tới sườn mặt Mục Tiểu Văn, tay nắm chặt, trống ngực đập lợi hại. Có nàng lẳng lặng bên người thì thế giới ồn ào, náo nhiệt bên ngoài kia chỉ có thể phảng phất trôi đi.

Nhưng hắn có chút bất an. Có phải vợ chồng tể tướng đã biết hết mọi chuyện rồi hay không? Họ không hỏi hắn lý do, không có nhạ ý, có phải đã nhìn ra rồi? Trong khi hắn cố gắng giấu diếm mọi thứ vào thật sâu thì kỳ thực mọi người bên ngoài đã nhìn thấy mọi việc ư?

Đức công công nhìn ánh mắt của hoàng thượng, trong lòng biết hắn lại đang suy nghĩ miên man nên lão nhanh chóng thay đổi đề tài khác:

- Hoàng thượng, đều do tiểu nhân lẩm miệng kia, dám nói tể tướng đại nhân đổ bệnh nên người mới vội vàng tới đây. Trở về nhất định phải trừng trị tiểu nhân kia một trận!

Mục Tiểu Văn kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Lý Vân Thượng rồi lại nhanh cúi xuống, không nói chuyện thêm nữa.

Không gian trở nên tĩnh lặng lạ thường, đột nhiên Lý Vân Thượng mở miệng phá tan bầu im ắng:- Ta sẽ ở lại.

Mục Tiểu Văn mở tròn hai mắt. Cái gì? Ở... Ở lại? Có đùa không thể?

Đức công công thầm kêu khổ, nhưng biểu hiện thì không một điểm hoang mang:

- Hoàng thượng lo lắng cho tể tướng đại nhân nên muốn ở lại nơi này, có gì không được chứ?

Mục Tiểu Văn buồn bực nói:

- Bẩm, thân thể của cha thần rất tốt!

- Tể tướng đại nhân là trụ cột của quốc gia, vẫn luôn vì ta mà cúc cung tận tụy. Mà hoàng thượng và Thôi đại nhân trước đó cũng có nhiều hiểu lầm, không thể thông hiểu được; đợi tới bây giờ quốc thái dân an đương nhiên người muốn nhân cơ hội này đền bù thật tốt. Nghe nói tể tướng đại nhân bệnh nên người vội vàng chạy tới, mặc dù thấy sắc mặt tể tướng đại nhân rất tốt nhưng đời người có nhiều chuyện không ngờ tới được, hoàng thượng không dám chắc chắn trước cái gì, bởi vậy người không đành lòng rời đi. Vãn nương nương cũng nên thông cảm với tâm tư của hoàng thượng.

- Không dám, không dám. – Mục Tiểu Văn một bên đáp, một bên nghi hoặc nhìn chằm chằm chủ tớ hai người kia, tâm trạng lại càng thêm buồn bực. Người cũng đâu phải ngượng, có ở lại nơi này cũng có giải quyết được gì đâu. Thích đến thì đến, thích đi thì đi, hoàng thượng thì làm cái gì mà chẳng được, lại còn mượn cớ đạo này có lý kia, cứ làm như nàng là người không hiểu chuyện hả?! Cái cách Đức công công này nói đúng là khiến cho người ta phát bực mà.

Nói ở lại đúng là ở lại thật!

Mấy ngày nay sự quan tâm của Mục Tiểu Văn lúc nào cũng đặt trên người Phương Mặc nên không cảm giác được không khí trong phủ gần đây có gì quái dị. Chỉ là, nàng thấy hạ nhân trong phủ làm việc cẩn trọng hơn, không khí có điểm cứng nhắc. Nhưng mà hắn là hoàng thượng, mọi người không thể nào lập tức quen ngay được, điều đó không thể tránh khỏi.

Khi trở về cùng Dực nhi thì thỉnh thoảng nàng gặp hắn đang ngồi tán dóc ở hoa viên, xa xa gật đầu một cái, coi như là một lời chào hỏi bắt chuyện rồi lập tức rời đi.

Tuy nhiên, phần lớn là Mục Tiểu Văn cố ý. Trốn được thì trốn, mà không trốn được thì cố tìm cách mà trốn. Khi đi cùng hướng trong dãy hành lang, nhìn thấy xa xa, Mục Tiểu Văn sẽ làm bộ như nhớ mình quên mang theo đồ vật gì đó, “A” lên một tiếng rồi xoay người đi trở lại. Từ trong phòng đi ra gặp hắn ngồi trong đại đường, Mục Tiểu Văn lén lén lút lút đi sát chân tường y hết một con chuột và chuồn nhanh ra cửa>Có hắn ở nhà, không thể nghỉ ngơi là tâm tình nàng có chút khẩn trương nhưng nó hoàn toàn khác với sự khẩn trương như khi đối mặt với Phương Mặc.

Đạo này Mục Tiểu Văn thường đi tới bờ sông đứng hẹn để gặp Phương Mặc.

Sau khi chờ hắn tới, hai người nói vài thứ lung tung nhưng tuyệt không đề cập tới hai chữ “Sanh nhi”. Nhiều khi hai người chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên nhau.

Loại cảm giác này có gì đó vừa áp lực vừa bi thương.

- Phương Mặc...

- Hửm?

- Không có gì!

Mục Tiểu Văn nghĩ muốn đề cập tới chuyện Thạch Diêu từng làm với mình nhưng bất giác thấy sợ hãi khi mừng tượng về tình huống ngay sau đó. Với tính tình của Phương Mặc, với cục diện ngày hôm nay thì cho dù Thạch Diêu có làm sai chuyện gì thì cũng có sao đâu.

Mục Tiểu Văn không biết phải nói như thế nào, cuối cùng vẫn im lặng đi xuống.

Nàng nhìn mặt sông:

- Phương Mặc, chàng nhớ không? Ta không phải là người của thời đại này. Ta xuyên không mà tới đây, là thành toàn một mối quan hệ bình đẳng với chàng.

Phương Mặc giương mắt nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy sự khó tin và kinh ngạc.

Mục Tiểu Văn mỉm cười:

- Chàng hãy nghe ta nói hết đã.

Đôi mắt Phương Mặc ảm đạm xuống, hồi lâu mới rầu rĩ mà ừ một tiếng.

Mục Tiểu Văn lại nói tiếp:

- Trước kia vốn sống trong cảnh thua kém nhưng lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc. Bây giờ mọi thứ đã tốt hơn nhiều lắm nhưng lại phát hiện ra một sự thật có thể khiến ai đó tổn thương.

- ... Trước kia không nghĩ tới tương lai nhưng cho dù nhớ tới một cách mờ ảo, mông lung thì cảm giác vẫn rất tuyệt vời.

Phương Mặc không lên tiếng, chỉ lẳng lặng mà nghe.

- .. Phương Mặc, ta chỉ chấp nhận một vợ một chồng.

Phương Mặc giương mắt nhìn chăm chăm nàng.

- Chàng có nhiều thê thiếp như vậy nhưng ta chưa từng gặp qua họ lần nào. Sau khi chàng phân tán họ đi mỗi người một nẻo thì Thạch Diêu lại sinh hài tử. Các nàng hẳn biết tới sự tồn tại của ta, có lẽ sớm đã coi ta là địch nhân. Cho dù chàng có đem họ vứt bỏ đi thì sao chứ? Ở thời đại này, các nàng vốn là những nữ tử phụ thuộc vào chàng, chàng không cần thì họ cũng bị từ bỏ như một món đồ không đáng một đồng. Chàng yêu ta như vậy, ta rất cảm động nhưng không có lý do nào biến các nàng thành những thứ vứt đi, những người bên ngoài cuộc được. Có thể chàng lừa dối các nàng, cho dù trước kia chàng không hiểu chuyện nhưng các nàng đã trở thành người của chàng. Quãng thời gian tốt đẹp của mọi người mỗi một đoạn đều quan trọng và không thể nào thay thế, mỗi một đoạn không thể vì sự xuất hiện của ta mà xóa nhòa đi được. Chàng đối với ta rất tốt, ta rất muốn báo đáp nhưng mà ta muốn bằng một cách khác chứ không phải bằng con đường tình cảm này. Phương Mặc, có lẽ ngay từ đầu chúng ta... không nên... ở bên cạnh nhau.

Mục Tiểu Văn nói xong câu cuối thì trong lòng cảm thấy dễ dàng và nhẹ nhõm vô cùng. Có lẽ tận thâm tâm nàng không biết từ khi nào đã muốn nói ra những lời này rồi. Nhưng nàng bị áp lực, áp lực bởi chính tính tình và bản chất con người của mình nên nàng không muốn tổn thương Phương Mặc.

Phương Mặc luôn an ủi những lúc nàng khó khăn nhất, luôn ở bên cạnh nàng trong những đoạn gian nan nhất, là người từng cấp tự tin ột con người đầu tự ti như nàng, từng vì nàng trong khi nguy cấp nhất mà can một mũi kiếm. Hẳn vì nàng không để ý tới tính mạng, vì nàng mà lao đầu vào chỗ chết, vì nàng mà chấp nhận từ bỏ gia đình, thân nhân và vợ con.

Đối với nàng thì Phương Mặc chính là người âm áp nhất, tốt đẹp nhất.

Nàng từng thề với lòng mình, cả đời này nhất định phải báo đáp Phương Mặc, mãi mãi ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn bất ly bất khí. Chỉ cần nghĩ tới chuyện rời khỏi Phương Mặc thì nàng lại nghĩ tới hai chữ “phản bội”. Hai chữ này ép nàng không thở nổi, thậm chí khiến nàng không có cách nào chống đỡ cho dù đã tưởng tượng ra đủ loại sự tình.

Nhưng mà bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra lời thề khi đó có hai chữ “báo đáp”. Vì báo đáp nên mới có thể muốn vĩnh viễn ở bên cạnh chăm sóc hắn; vì báo đáp nên nàng mới muốn bất ly bất khí với hắn. Là người hiện đại, nàng vốn tôn sùng sự tự do trong tình cảm, lúc nào cũng mong muốn được ở cạnh người mình yêu thương. Nhưng chính vì nàng là người hiện đại, sống trong cái thế giới thành thị con người ta lạnh lùng, ganh ghét nhau thì khi gặp được một thứ ân tình cao thượng không cần hỏi báo thì nàng lại muốn lấy một thứ ân tình đồng dạng để báo đáp lại. Cái này dè lên cái kia, tận sâu trong linh hồn nàng đã chế tạo ra một thứ tình cảm yêu đương giả tạo với hắn, quyết định ở cùng hắn nhưng một sự báo ơn.

Rồi cũng phải tỉnh ng nàng không thương hắn. Đại khái, ngay từ lúc biết hắn có thể thiếp thành đàn thì nàng đã biết, chỉ do nàng không chịu thừa nhận thôi.

Hôm nay gặp được Sanh nhi, nàng vừa cảm thấy thất vọng vừa cảm thấy một sự giải thoát khó, nhẹ nhõm khó hiểu. Phương Mặc có công danh rồi, Phương Mặc có gia đình rồi, cho dù nàng có cự tuyệt Phương Mặc thì Phương Mặc cũng sẽ được an ủi đôi phần.

Nghĩ vậy mà nàng phát hoảng, vì sự ích kỷ của bản thân khiến nàng thấy bất an. Phương Mặc vì sự tồn tại của hài tử kia mà đau khổ, khó xử nhưng nàng thì chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Thì ra nàng là một con người ích kỷ như vậy sao?

Nhưng dù có trách tự mình thế nào cũng được, nàng vẫn cảm giác như đang trút bớt được gánh nặng rồi.

Mấy ngày nay nàng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới sự trốn tránh của nàng, nghĩ tới những áp lực trong đầu. Rốt cuộc thì bây giờ đã nói ra được.

Mục Tiểu Văn lại nhìn thẳng vào mặt Phương Mặc:

- Phương Mặc, chúng ta chấm dứt đi. Ân tình ta nợ chàng ta sẽ dùng cách khác để hoàn trả lại. Chỉ là, chuyện tình cảm này ta không có cách nào chấp nhận nổi.

Phương Mặc vẫn duy trì cái tư thế nhìn thẳng vào nàng, hồi lâu không hề động đậy, dường như đã hóa đá rồi. Không biết qua bao lâu, hắn đứng lên, lảo đảo bước đi. Đi được vài bước thì quay đầu lại nói:

- Nàng là một người vô tình! – nói xong vài chữ này hắn lại xoay người, lung lay, lảo đảo trở về.

Không gian chết lặng, Mục Tiểu Văn một mình ngồi lại thật lâu.

Trở lại phủ tể tướng, nàng liền cầm một bầu rượu, một mình trốn ra ngoài hoa viên. Cũng không biết đó là thứ rượu gì nhưng say được là tốt rồi. Một chén lại một chén rót đầy, cổ họng càng ngày càng cay xè, đầu cũng ngất ngất choáng nhưng vẫn còn chút tỉnh táo.

Trong cơn nửa tỉnh nửa say, nàng thấy Phương Mặc quay đầu lại nói với mình: “Nàng vô tình, nàng thiện biến, nàng nói cho ta cơ hội nhưng chưa được vài ngày nàng lại đổi ý. Nàng chưa từng yêu ta nhưng lại cho ta hy vọng. Nàng luôn đáp ứng những chuyện mình không làm được, và nàng luôn ứng phó”.

Mục Tiểu Văn dở khóc dở cười, cười rồi khóc, khóc rồi lại cười. Đột nhiên nàng biết mình thiện biến (dễ dàng thay đổi) nhưng nàng không muốn một cuộc sống như thế, dù một chút nàng cũng không muốn uộc sống gò bó. Nàng muốn được sống tự do, nàng không muốn sống trong sự áy náy, cắn rứt và áp lực.

Trong hoa viên, sắc trời dần dần tối đi. Mấy hôm nay vì Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ ở chỗ này thích an tĩnh nên hạ nhân cũng chỉ lòng vòng quanh quẩn bên cạnh. Hôm nay bọn họ không có ở đây nên Mục Tiểu Văn mới có thể một mình uống rượu tiêu sầu.

Cảnh đẹp, gió mát, rượu cũng ngon!

Mục Tiểu Văn vốn không phải là người ưa rượu, tửu lượng cũng không tốt, chỉ mới uống nửa bầu đã ngất ngất, choáng váng. Nhưng mà nàng vẫn muốn uống nữa. Tại sao càng uống thì đầu óc lại càng tỉnh táo, rõ

ràng chứ? Một điểm nàng cũng không hiểu được vì sao mình vẫn còn tỉnh. Nàng chỉ muốn mình say mềm, say rồi thì chuyện gì cũng quên đi được, thật tốt biết mấy.

- Tiểu thư, tiểu thư! – sắc trời nhanh tối sầm nhưng Mục Tiểu Văn vẫn chưa trở về khiến Dục nhi sốt ruột. Lão gia và phu nhân rất yên tâm về tiểu thư, lại biết có một số việc không thể giúp ích gì nên hai người không muốn đi làm phiền nàng cho nên mấy ngày này cũng để nàng tự do thoải mái đi lại, chỉ dặn dò Dục nhi phải chăm nom, săn sóc cẩn thận.

Mà hoàng thượng và Thôi đại nhân gần đây coi phủ tể tướng cứ như nhà mình, ngồi trong ngự hoa viên uống rượu ca hát, không biết là có ý tứ gì nữa. Còn tiểu thư thì lại bận rộn với chuyện Phương công tử, tình cảnh ở chung quá dị thể này khiến cho người ta cảm giác có bình an vô sự. Dục nhi đã sớm thành thói quen nhưng sao hôm nay mãi mà vẫn không thấy tiểu thư trở về?

Dục nhi gọi quản gia trong phủ:

- Phúc bá, có thấy tiểu thư không?

- Lão nô không thấy! – Phúc bá trả lời.

- Vậy hoàng thượng và Thôi đại nhân đâu?

- Lão nô cũng không gặp!

Dục nhi dậm chân một cái, la vẳng lên:

- Ngài tốt xấu gì cũng là quản gia của phủ, sao hỏi việc gì cũng không biết vậy!?

Mặt Phúc bá bắt đặc dĩ:

- Dục nhi cô nương cũng không phải không biết. Hoàng thượng giá lâm phủ tể tướng, tuy nó lão gia và phu nhân phân phó mọi chuyện cho đáo nhưng thực tế thì nào ai có dám làm gì. Có thể ở chung như đó vẫn là những người ở trên, hạ nhân như chúng tôi nào có biết nội tình, nhìn bộ dáng lạnh lùng kia đã kinh hãi lắm rồi chứ đừng có nói là hầu hạ, làm việc. Rất muốn đối đãi với Hoàng như bình thường, việc nên làm thì làm, việc không nên làm thì không làm, cần hầu hạ chu đáo nhưng nói thì nói thể thôi. Còn lão gia và phu nhân thì lại cư xử khác, thể nào cũng có phần cung kính, ngược lại Hoàng thượng và Thôi đại nhân làm như không có chuyện gì. Biểu hiện bên ngoài thì có vẻ đơn giản, bình lặng nhưng người khổ chính là hạ nhân chúng tôi đây. Không bên cạnh, không hỏi han, không thông hiểu thì làm sao có thể đối đãi cho đủ đầy được. Đối đãi với hoàng thượng như một khách nhân, lúc nào cũng đứng ở một bên nơm nớp nhưng hết lần này tới lần khác hoàng thượng chỉ im lặng, từ chối không cho chúng tôi gần người, chúng tôi chỉ có nước làm theo thôi. Bây giờ tiểu thư cũng không thấy bóng, như vậy thì hỏi thử làm sao ta biết bọn họ đang ở đâu?

Dục nhi ngẩn chút rồi bật cười:

- Phúc bá, ngài oán giận như vậy nhưng thật ra nói rất có đạo lý, thuyết phục.

Phúc bá vội nói:

- Nào có dám! – sau đó lão lại hỏi. – Sao, hôm nay tiểu thư vẫn chưa trở về ư?

- Đúng thế. Tìm mãi trong phủ mà vẫn không thấy, chỉ có hoa viên nhỏ bên kia là chưa đi tìm thôi.

Phúc bá cũng cười nói:

- Dục nhi cô nương không dám tới gần hoa viên nhỏ đó phải không?

Hai người đang đàm luận thì Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ đi vào, theo sau là Đức công công.

- Hoàng thượng! – Dục nhi và Phúc bá cung kính hành lễ.

- Ta đã nói rồi, nơi này không phải hoàng cung, không cần đa lễ. – Lý Vân Thượng nói nghiêm túc.

- Dạ!

Phúc bá vái chào rồi lui xuống, còn Dục nhi thì đánh tiếng hỏi:

- Hoàng thượng, người có thấy tiểu thư không?

143. Q.2 - Chương 33: Hoa Viên Nhỏ

Lý Vân Thượng chưa lên tiếng, đương nhiên là hắn không thấy vì mấy ngày nay Mục Tiểu Văn luôn cố tình tránh mặt hắn và hắn cũng chỉ có thể phối hợp theo.

Nếu đã lục soát cả phủ tế tướng mà vẫn không thấy thì chỉ còn mỗi hoa viên nhỏ kia thôi. Sắc trời đã tối, khi tối gần hoa viên thì có tiếng nước nhỏ nhỏ truyền tới. Dự nhi vừa định lên tiếng gọi “Tiểu thư” thì Lý Vân Thượng đã ngăn

- Các người lui ra trước đi.

..~~~..

Gió đêm hây hẩy thổi, Mục Tiểu Văn ôm bầu rượu, ghé vào bàn đá khóc không thành tiếng. Lý Vân Thượng đau lòng đi tới gần, ngồi xuống ghế đá đối diện với nàng. Hắn rất muốn đưa tay ra ôm nàng vào lòng nhưng lại sợ nàng cự tuyệt. Cứ theo kinh nghiệm đã trải qua thì lúc này ý thức của nàng còn rất thanh tỉnh, nhưng cơ hội này dễ như trở bàn tay, tâm hắn tự đột nhiên luống cuống, nôn nóng hơn.

Bầu rượu bị nàng dùng hai tay giữ chặt lấy, mặt áp vào mặt bàn đá, cũng không quan tâm có lạnh hay bỏng không. Giống như gặp phải cơn ác mộng, nàng không kiêng nể mà khóc òa lên y hệt một tiểu hài tử. Nhất thời Lý Vân Thượng không biết là nên đau lòng hay là nên cười nữa. Trong trí nhớ của hắn thì nàng là một người cho dù có bị ai khi dễ, bắt nạt thì cũng ẩn nhẫn không lên tiếng, lén tìm cơ hội báo thù. Năm nói năm, ngày qua ngày, hành động kia từ từ đã chuyển biến thành cố chấp. Cũng chỉ có mỗi nàng mới thích hợp với kiểu khóc vắng lên không chút giả tạo thế này.

Không biết là có chuyện gì thương tâm đến vậy.

Mục Tiểu Văn giương đôi mắt sưng đỏ, lơ mơ nhận ra trước mắt mình là Lý Vân Thượng thì nước mắt thoáng cái bùng lên:

- Tiểu Lý tử...

Lý Vân Thượng không biết có nên thụ sủng nhược kinh hay không, thì ra bình thường nàng lại gọi mình thân thiết như vậy sao? Trên mặt đột nhiên hiện một tầng mây đỏ ửng, do dự vươn tay ra để cho nàng cầm. Mục Tiểu Văn nắm chặt lấy bàn tay của hắn không chịu buông lơi, đem cánh tay kéo lại gần chút rồi áp mặt mình vào lòng bàn tay của hắn, tiếng khóc càng lớn hơn. Không biết nói cái gì, chỉ biết một lần lại một lần lặp lại “Tiểu Lý tử”. Trong lúc say khướt thì nàng ý thức được rằng ánh mắt người này rất dịu dàng.

Mọi người ai cũng cần có một người bạn, những lúc yếu đuối thì có thể nương tựa vào bờ vai. Nhưng mà người nào chấp nhận để nàng tựa vai đây?!

Lý Vân Thượng cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng trút hết nỗi niềm. Nhưng tầng mây đỏ trên mặt vẫn không hề suy chuyển. Xa cách lâu như vậy song hôm nay lại có thể thân mật tới gần nàng, hắn cảm thấy kích động không thể kiềm chế được. Hắn phải dùng hết mọi lực khống chế mới có thể nhẫn nại không kéo nàng ôm chặt vào trong lòng. Bây giờ ý thức của nàng cũng không còn thanh tỉnh, rốt cuộc hắn có nên làm như vậy hay không...

Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận thì Mục Tiểu Văn đột nhiên cầm lấy cái tay kia, giơ lên hai mắt sưng đỏ, khàn khàn chỉ trích:

- Đều tại người hết, nếu người đối xử tốt với ta thì đã không có nhiều chuyện thế này. Nếu người không bắt công với ta thì sao ta có thể cùng Phương Mặc... Người thật quá đáng, Mục Tiểu Văn yêu người, người dựa vào cái gì mà chán ghét nàng chứ? Còn khiến ta phải liên lụy chịu tội. Tại sao người lại lạnh lùng, lạnh nhạt như vậy? Trông xinh đẹp như thế nên làm kiêu hãnh? Một đại nhân nhân xinh đẹp thì có cái gì đáng để tự hào chứ?

- ... Ta thật khờ, tại sao lúc ấy lại thích người chứ? Một người như người thì chẳng có lấy điểm nào để người ta thích cả...

Bàn tay Lý Vân Thượng run run, nhanh chóng nắm lấy tay nàng. Nàng từng thích hẳn sao? Nhớ tới điều mình vừa nói có khả năng, hẳn ức chế không nổi sự kích động trong lòng.

- ... Người đúng là đồ chết bầm, lúc nào cũng mát lạnh. Người khác thương tổn người nhưng cũng đã đền bù hết, dựa vào cái gì mà người ghi hận với người khác hả?

Lý Vân Thượng cúi đầu, ôn nhu nói:

- Ta không ghi hận, ta đều bỏ qua hết.

- ... Phương Mặc có tam thê tứ thiếp, người cũng tam thê tứ thiếp. Ai sợ ai, cùng lắm thì ta làm một người quý tộc độc thân! Một mình ta hành tẩu giang hồ, tiêu điều tự tại!

Giọng nói của Lý Vân Thượng mặc dù vẫn ôn nhu nhưng đã ẩn ẩn có điểm không đồng ý, rất nghiêm túc:

- Không được!

Bản thân Mục Tiểu Văn vốn đang chìm trong men say cũng không khỏi giật mình một cái. Nhưng hơi rượu lại tập kích bốc lên, nàng nhanh chóng bỏ qua, mếu mếu miệng rồi khóc òa lên. Nàng đem mặt chôn vào lòng bàn tay Lý Vân Thượng, vừa khóc vừa phát ra những tiếng oán giận rầu rĩ:

- Người bại hoại!

Nàng ngẩng đầu, tiếng khóc càng lớn:

- Người bại hoại! Người hư đốn!

Đối phương cũng rất phối hợp, dịu dàng đáp:

- Đúng, ta rất xấu!

Mục Tiểu Văn hài lòng, nâng bầu rượu tiếp tục uống. Ai ngờ bầu rượu vừa được nhắc lên thì đã bị người đoạt mất. Mục Tiểu Văn nhú mắt mông lung hơi say, bất mãn:

- Trả lại cho ta!

- Uống rượu có hại cho sức khỏe>- Người là hoàng thượng, làm việc sao chậm chạp, cố chấp vậy chứ?! – Mục Tiểu Văn khó khăn chớp chớp hàng lông mi.

- Nàng làm sao vậy?

- Làm sao là làm sao? – Mục Tiểu Văn nhăn mày nghĩ một chút, đột nhiên lại khóc rống lên. – Ta chia tay với Phương Mặc rồi!

- Chia tay?

- Chúng ta kết thúc rồi, chúng ta sẽ không ở bên nhau nữa!

Lý Vân Thượng bỗng dưng kích động đứng bật lên, khó có thể tin:

- Nàng ... nàng nói cái gì? – nhưng Mục Tiểu Văn vẫn chôn mặt trong lòng bàn tay hẳn không chịu nói thêm lời nào. Lý Vân Thượng đành phải cúi sát người xuống, lấy tay nâng mặt nàng lên, ngăn trụ lại nỗi lo lắng trong lòng, tận lực kiên nhẫn hỏi:

- Lần trước ta thấy hai người, chẳng phải vẫn còn tốt sao?

Mục Tiểu Văn nhắm chặt mắt lại, cười hắc hắc, đưa tay điểm vài giữa trán hẳn:

- Phụ nữ dễ thay lòng đổi dạ! – nói xong những lời này nàng lại khóc.

Lý Vân Thượng nắm ngón tay nàng trong lòng bàn tay, hỏi dồn:

- Tại sao?

- Bởi vì Sanh nhi!

Lý Vân Thượng hiểu. Xem ra chuyện này Đức công công nói rất đúng. Lần trước nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài, trên thực tế thì một người nữ tử không dễ dàng gì tha thứ cho loại chuyện kia. Đạo này hắn đi đi lại lại, mỗi ngày đều nhìn thấy nàng và Phương Mặc thân mật bên nhau, bên ngoài làm như không có chuyện gì nhưng bên trong thì chồng chất lo lắng. Hắn sợ Phương Mặc sẽ mang nàng đi, hoặc là làm ra thứ chuyện ngoài ý muốn nào đó. Rốt cuộc thì bây giờ có thể thở phào một hơi rồi. Cũng tốt, sau này hắn không cần phải kiêng dè, khách khí nữa, tất nhiên sẽ dùng đủ cách, đủ thủ đoạn để theo đuổi nàng.

Cúi đầu cẩn thận quan sát nàng một phen, sau khi chắc chắn nàng không còn tỉnh thì hắn ôm nàng vào lòng. Lần ôm này không muốn buông ra! Chiếc bàn đá bên cạnh không tiện mấy, hắn bế nàng lên, tìm tới một bãi cỏ mềm dưới tán cây rộng trong hoa viên, dựa lưng vào thân cây rồi để nàng nằm tựa vào ngực mình.

Đêm nay thật dài, cơ hội lần này không thể bỏ qua được. Lý Vân Thượng ôm lấy nàng, vừa nghe nàng khóc lóc vừa kiên nhẫn an ủi. Tâm tình hắn rất tốt, bất giác trên mặt hiện lên một nụ cười mãn nguyện.

Mục Tiểu Văn nhéo vạt áo trước ngực mông lung ngẩn đầu, thấy hắn cười thì lập tức sảng giọng bắt bẻ:

-Chuyện biến thành thế này đều tại ngươi làm hại, ngươi lại còn cười được!

- Đúng vậy, là do ta hại! – mỗi một câu chỉ trích của nàng thì Lý Vân Thượng đều dịu dàng đáp lại một câu. Hắn vẫn luôn ngưỡng mộ những khi nàng và Phương Mặc giận dỗi, chỉ trích, chỉ là lúc đó hắn cứ tưởng nàng là nam tử. Hôm nay, cuối cùng thì hắn cũng có được. Những câu nói dễ thương, đáng yêu trong cơn say dành cho hắn, sau này tất cả đều là của hắn...

~*~ ~*~!

Khi Mục Tiểu Văn tỉnh lại thì không khỏi kinh hãi, vì chính mình cứ nhiên dựa vào ngực Lý Vân Thượng ngủ thiếp đi. May mà đây không phải trong phòng bằng không thì không biết xấu hổ tới mức nào.

Dưới bàn tay có thể cảm nhận được trái tim hắn đang đập, trên đỉnh đầu đều là tiếng thở đều đặn của hắn. Mục Tiểu Văn nhin xuống nỗi kinh hãi, tận lực nhẹ nhàng, lanh lẹ đứng lên từ trong lòng hắn. Sau đó rón ra rón rén bước đi vài bước. Ngó nghiêng xung quanh một hồi phát hiện có bầu rượu cách đó không xa thì nàng đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà, hắn tới đây lúc nào chứ?

Trong lúc nàng còn đang ngẩn ngơ thì Lý Vân Thượng đã tỉnh lại. Đôi mắt mơ màng dường như phát sáng mà nhìn nàng, đơn thuần, chân tình khiến cho người ta động tâm. Tuy nhiên, giây lát sau lập tức khôi phục lại rõ ràng.

Mục Tiểu Văn muốn nói gì đó, miệng hấp háy nhưng lại nói không nên lời. Rõ ràng là nàng không biết được chuyện trước khi tỉnh lại nhưng nàng cũng không biết nên xin lỗi hay là chất vấn.

Lý Vân Thượng bình thần lên tiếng trước:

- Hôm qua ta tình cờ đi qua nơi này, gặp nàng tâm trạng không tốt cho nên mới kéo ta ngồi lại thổ lộ hết. Sau đó ta muốn gọi người tới đưa nàng về phòng nhưng nàng không chịu quay về. Bởi vậy ta nhân tiện cùng nàng ở đây qua một đêm.

Mục Tiểu Văn hiểu rõ. Lời cảm ơn nói ra cũng tràn đầy sự xin lỗi:

- Tửu lượng của ta không tốt, làm phiền người chiếu cố ta một đêm rồi.

- Không sao.

- Ta ... có nói thêm gì không?

Lý Vân Thượng nhìn nàng một cái, chậm rãi kể:

- Nàng nói nàng và Phương Mặc đã kết thúc, còn nói.. thích ta.

- Không thể nào! – Mục Tiểu Văn không hề nghĩ ngợi mà lên tiếng phản bác. Sao nàng có thể nói ra những lời này chứ? Mặt nàng càng đỏ bừng hơn nhưng vẻ mặt hắn vẫn tỉnh bơ, vân đạm phong thanh. Hắn không phải là người nói dối. Đột nhiên ngữ khí Mục Tiểu Văn lúng túng:

- Mà ... cho dù có vậy thì cũng đã là chuyện trước kia. Người cũng biết đó, trước kia...

- ... Ta ... ta .. ta xin cáo từ trước. – nói xong, Mục Tiểu Văn xoay người né tránh.

Phía sau, Lý Vân Thượng lộ ra một nụ cười tươi hài lòng. Đương nhiên hắn cũng có thể giống như trước kia, giấu nàng, không cho nàng biết nhưng mà đó là trước kia.

Mục Tiểu Văn trở về phòng lại đau đầu với một loạt chuyện mới phát sinh, Dực nhi cũng đã chạy tới.

144. Q.2 - Chương 34: Nhãn Ngọc

Dực nhi thử thăm dò hỏi chút chuyện nhưng vẫn cố nhịn xuống; Mục Tiểu Văn cũng không có tâm tư để mà quan tâm tới này kia.

- Dực nhi, ta và Phương Mặc... tóm lại, sau này Phương Mặc có chuyện gì thì chúng ta đều phải tận lực hỗ trợ, giúp đỡ.

Dực nhi lấy làm kinh hãi:

- Tiểu thư, người.. người và Phương công tử...

Mục Tiểu Văn gật đầu:

- Đúng thế! Chúng ta sẽ không ở bên cạnh nhau nữa. Là lỗi của ta cho nên nếu như Phương Mặc nói muốn được giúp đỡ thì chúng ta cũng không được từ chối.

Dực nhi nhìn qua không có kinh ngạc mấy, cũng không có vẻ thương cảm, ngược lại còn làm bầm:

- Nói vậy tiểu thư cũng chuẩn bị quên chuyện Thạch Diêu rồi. Dựa vào cái gì...

Mục Tiểu Văn cười, nói:

- Người không thay ta đau lòng sao?

- Có gì mà phải thương tâm chứ, hoàng thượng so với Phương công tử tốt hơn rất nhiều...

Mục Tiểu Văn tức cười:

- Người thật đúng là được voi đòi tiên mà. – nói xong, nàng lại búng một cái vào trán Dực nhi. – Đi, hôm nay chúng ta đi dạo phố. – đã lâu không có tâm tình nhàn nhã thế này rồi, cũng lâu lắm rồi không đi dạo kinh thành, cơ hội này để thay đổi không khí, tâm trạng cũng tốt.

Tới nói qua tới Mộc Minh và Vương Uyển Ngữ thì hai người liền đồng ý. Hôm qua họ cũng rất lo lắng nhưng bị hoàng thượng ngăn trở khiến cả đêm không thấy con gái. Hôm nay thấy khí sắc Mục Tiểu Văn khá tốt, lại còn muốn đi dạo chơi, đương nhiên họ an tâm lên nhiều. Thay một bộ trang phục đơn giản, nghe dặn dò thêm vài câu, Mục Tiểu Văn cùng Dực nhi rời khỏi phủ. Vừa đi được vài bước thì Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ cũng đi tới, phía sau chính là Đức công công.

- Mục công tử, cùng đi chứ! –Lý Vân Thượng bước lại, thản nhiên nói. Hôm nay hắn thay một bộ trường sam màu xanh nhạt, không làm giảm đi sự băng khiết đồng thời làm tăng thêm sự thân thiết. Nhưng vẫn là tóc đen một bịch, băng cơ ngọc cốt, đúng là một mỹ nam tử.

Mục Tiểu Văn nhớ lại cuộc nói chuyện ngắn ngủi kia thì có điểm không được tự nhiên. Lại nhìn lúc tiến vào phố xá đông đúc đã có đông đảo ánh mắt nữ tử bắt đầu hướng theo hắn và Thôi Minh Vũ thì nàng do dự hỏi:

- Lý công tử thật sự muốn đi dạo phố?

- Sao? Không thể à?

- Đương nhiên không phải. Nếu vậy ... đã thế thì cùng nhau đi nào. – cho dù đi cùng trên một con đường thì cũng là đi những hướng khác nhau, không có lý do nào để cự tuyệt.

Trên đoạn đường đang đi, chỉ cảm thấy so với trước còn phần vinh hơn rất nhiều. Nhìn những khuôn mặt tươi cười của người qua đường, nghe tiếng rao hàng trao đổi náo nhiệt quả thật tâm tình tốt lên rất nhiều. Máy quán hàng bên đường bày bán mấy món đồ nhỏ nhỏ cũng vô cùng hấp dẫn.

Mục Tiểu Văn nhìn thấy một cửa hàng, dừng chân, đi vào. Bên trong bày không ít các vật phẩm trang sức, trong đó có một chiếc vòng nhỏ được làm từ ngọc trắng, trông giống một chiếc nhẫn. Hình thức đơn giản, chất liệu lại không tầm thường. Bạch ngọc ôn nhuận dưới ánh mặt trời quang hoa lấp lánh, khi cầm ở lòng bàn tay thì da thịt cảm nhận được thật là mềm mại. Mục Tiểu Văn cầm lên một chiếc, đeo nó vào ngón vô danh, thoáng cái bàn tay nhìn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Ông chủ cười nói:

- Tiểu thư thật tinh mắt! Đây chính là tác phẩm của Vi tiểu đường ở thành Thiên Lạc, gần đây mới được du nhập tới kinh thành. Nhẫn ngọc này có một đôi, nghe nói chỉ cần cùng người thương trong lòng đeo nó thì đời đời kiếp kiếp mãi ở bên cạnh nhau.

Vi tiểu đường? Mục Tiểu Văn bật cười. Đúng rồi, lúc đầu nàng chỉ thuận miệng đề cập qua nhưng tưởng chuyện đã qua lâu như vậy rồi mà Vi tiểu đường đã nhớ và chế tác được. Vi tiểu đường, đúng là lâu lắm rồi chưa được nghe cái tên này. Vi tiểu đường vì Phương Mặc mà tồn tại, sau đó cũng vì Lý Vân Thượng mà thiếu chút nữa bị phá hủy, bây giờ vẫn phát triển không ngừng.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi liếc mắt nhìn Lý Vân Thượng một cái. Nhưng Lý Vân Thượng chỉ cúi đầu, cầm lấy một chiếc nhẫn ngọc còn lại xem xét tỉ mỉ.

Ông chủ lại ân cần hỏi han:

- Vị công tử này muốn mua một đôi? Bốn điểm có quy định, nếu cùng người thương trong lòng đến mua thì sẽ có ưu tiên. Xem vị công tử này đối với vị tiểu thư đây rất có tình, tiểu điểm cũng có tấm lòng muốn tác thành, nhất định sẽ thành thật trong giá cả, công tử cứ yên tâm đi...

Mục Tiểu Văn dở khóc dở cười. Chuyện này đúng là, Lý Vân Thượng và nàng chưa hề nói một câu nào, trung gian lại còn cách bởi Thôi Minh Vũ, người chủ quán này dựa vào đâu mà nhìn thấy hần có tình có ý với nàng chứ?

Lý Vân Thượng từ chối cho ý kiến, nhẹ ho một tiếng, liếc liếc mắt nhìn Mục Tiểu Văn, học theo bộ dáng của nàng, đem nhẫn ngọc đeo vào ngón tay vô danh. Không thể phủ nhận, tay hần so với người hần giống nhau, đều rất dễ nhìn. Ngón tay thon dài, trắng nõn như phấn... Mục Tiểu Văn giấu tay đi, muốn gỡ chiếc nhẫn trong tay ra.

Chủ quán lại nói tiếp:

- Công tử thấy thế nào? Chỉ cần hai mươi lượng ...

Mục Tiểu Văn nghe thấy vậy thì kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Hai mươi lượng? Chủ quán, không thể tính toán như vậy chứ? – những vật phẩm trang sức mà nàng làm ở thành Thiên Lạc có bao giờ bán đắt như vậy chứ? Coi như là bạch ngọc tốt thì cũng không tới mức quá xa xỉ, hơn nữa chỉ có một chút xíu vậy.

Nàng kỳ kèo thêm bớt, Lý Vân Thượng đứng một bên nhìn, không biết là tò mò hay là đang coi trò hay. Thôi Minh Vũ cũng chớp mắt nhìn nàng, còn vẻ mặt Đức công công thì khó tin. Dục nhi thì âm thầm giật tay áo nàng ở dưới.

Mục Tiểu Văn quay sang, bắt đắc dĩ nói:

- Dục nhi, người theo ta làm việc tại tửu lâu rồi, người cũng biết là kiếm được bạc rất khó khăn. Cha ta là người thanh liêm, ngoại trừ trước kia vì ta mà nhận chút ít tài vật thì trong phủ chẳng có mấy thứ đáng giá. Tiết kiệm, trả giá thì có gì mà phải lo lắng, e ngại?

Lý Vân Thượng ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi nói:

- Không cần nàng mua>Mục Tiểu Văn nghi hoặc. Không cần nàng mua? Có ý gì chứ? Nàng muốn mua một đôi cho Dực nhi đeo cùng mình hay hay chút, chẳng lẽ còn chờ hần tặng sao? Suy nghĩ một lát, nàng như hiểu ra:

- Lý công tử cũng coi trọng nhẫn ngọc này sao? Nếu vậy tặng cho người vậy. Chỉ là, ta thấy nó chỉ có cái giá hai mươi lượng. Lý công tử muốn tặng cho Nguyệt Cơ cô nương thì có thể mua thứ tốt hơn nhiều.

Lý Vân Thượng khẽ cười, ngữ khí không hiểu sao có chút nguy hiểm:

- Không tặng nàng.

- Nếu vậy... Thạch Lan nhất định cũng không có quen mang thứ này.

Khẩu khí của Lý Vân Thượng ngày càng thêm nguy hiểm:

- Cũng không tặng nàng.

Mục Tiểu Văn nhìn Thôi Minh Vũ đứng bên cạnh hần, vừa định nói “Thôi huynh mang cũng không hợp lắm”, ai ngờ đối phương so với nàng còn nhanh hơn một bước, đáy mắt hoa đào nổi lên lãnh ý. Không khí đột nhiên bị ép lại, Mục Tiểu Văn khéo léo chuyển đề tài, nhìn chủ quán nói:

- Chủ quán, ta không đồng ý với cái giá của người, mười lăm lượng, có bán không?!

Chủ quán tỏ vẻ mặt bị làm khó, cuối cùng vẫn là gật đầu:

- Được được được, ôi, vị cô nương này sao mở miệng tàn nhẫn như vậy... – lăm bắm một tràng, ông chủ vội vàng lấy ra một cái hộp nhỏ muốn bỏ nhẫn ngọc vào trong.

Mục Tiểu Văn vừa tháo nhẫn ra vừa nói với Lý Vân Thượng:

- Kỳ thực chỉ cần là người tặng thì cho dù là cái gì thì các nàng đều rất thích rồi... – lời còn chưa dứt thì chợt im bật, trên mặt hiện lên xấu hổ. Nhẫn.. tháo không ra! Khi này đeo vào tuy có hơi dùng sức nhưng sao có thể chặt như vậy chứ. Làm sao tháo ra lại khó như vậy?

Càng cố tháo thì càng chặt, mặt nàng cũng phát đỏ lên. Hết lần này tới lần khác chủ quán còn nói thêm:

- Cô nương, tháo không được thì đừng cố tháo, cứ mang cùng vị công tử đây là được rồi.

Lý Vân Thượng đem chiếc nhẫn còn chưa luồn hết đầu vào sâu ngón tay, trong mắt nổi lên ý cười. Cũng tốt, không cần hần nghĩ cách nữa, nàng cũng phải chịu thua rồi. Hần khẽ nhăn mày làm bộ, thản nhiên nói:

- Ta cũng tháo không được!

Mục Tiểu Văn buồn bực, cố kéo thêm vài cái nhưng chỉ làm cho ngón tay mình đỏ ửng lên cuối cùng đành phải buông tha. Nhìn sắc mặt Lý Vân Thượng bình thản thanh toán bạc, tâm lý nàng càng thêm bực bội. Với cái bộ dáng này của hần thì nhất định là rất vừa ý rất vui vẻ rồi nhưng bản chất là cái tính cách ẩn nhẫn lạnh lùng cho nên không nói gì nữa. Theo hần rời khỏi cửa hàng nọ, nàng quanh quẩn đi tới bên cạnh hần, nhẹ giọng nói:

- Sau khi trở về ta sẽ tìm cách tháo nó ra.

Lý Vân Thượng vẫn “Ừ” một tiếng nhẹ nhàng như được huấn luyện lâu năm, bất giác khiến cho Mục Tiểu Văn có cảm giác mình phải xin lỗi.

Vốn nghĩ đã nhanh chóng hồi phủ nhưng thấy hần hăng hái, cao hứng quá, thâm tâm lại vì muốn xin lỗi nên không muốn nói ra ý định, đành phải bồi cạnh hần trên suốt đường đi. Người dân đi chợ, trên đường các nữ tử không hề giấu ánh mắt thường thức nhìn về phía Lý Vân Thượng và Thôi Minh Vũ, sau đó còn dành một thứ ánh mắt tò mò cho Mục Tiểu Văn. Ánh mắt kia thể hiện rõ ràng suy nghĩ: Đây, người không xinh đẹp chút nào, sao có thể đồng hành cùng hai công tử kia chứ?

Mục Tiểu Văn thấy cùng đi dạo phố với bọn họ đúng là sai lầm!

Đang suy nghĩ thì Dực nhi túm ống tay áo nàng, nhẹ giọng nói “Tiểu thư” rồi đánh mắt tới một hướng.

Mục Tiểu Văn nhìn theo ánh mắt Dục nhi, thấy một gã nam tử đang đâm đầu đi tới. Người này nàng và Dục nhi có biết, trước kia khi nàng đóng giả nam trang kết bạn với đám con nhà giàu chốn kinh thành thì trong lúc vô tình đã biết mặt. Khi đó nàng mới quay lại kinh thành, tưởng rằng cuộc sống vốn có thể một lần nữa được tự do cho nên mới giả mạo thân phận là biểu đệ Mục Mịch xa của Văn nương nương để có thể tận tình chơi đùa vui vẻ. Mặc dù khoảng thời gian đó không dài nhưng vì được chơi đùa tận hân nên rất vui vẻ, xem như kết bạn được với không ít người. Người này chính là một trong số đó. Không tính là bạn thân nhưng ít nhất vẫn có thể nhận ra, vẫn có thể gật đầu chào hỏi.

Bỗng dừng đoạn thời gian Phương Mặc chạy trên đường đi tìm nàng, tình cảnh Phương Mặc ôn nhu mà gọi nàng về nhà bất ngờ hiện hiện trong tâm trí. Mục Tiểu Văn cứ như phản xạ có điều kiện, khẽ cúi lưng, trầm mặc xuống.

- Mục công tử? – thanh âm của Lý Vân Thượng vang lên. Tiếp theo là một cánh tay ôm chầm tới, đem nàng kéo vào trong lòng, thuận thế xoay thân một vòng, hướng đến một tửu lâu gần đó, đi thoáng qua nam tử kia. Tay trái Lý Vân Thượng ôm bả vai nàng, sau khi đi vào tửu lâu thì lại trượt xuống bên hông, sau đó đi được vài bước mới chịu buông tay ra. Tâm trạng hân dâng lên một cỗ ầm ập, vui mừng khó tả, hết lần này tới lần khác trên khuôn mặt lúc nào cũng một bộ thản nhiên, nghiêm nghị, chỉ có trên lớp da thịt trắng nõn ẩn hiện một tầng đỏ ửng khiến cho người ta nhìn ra một tia mách khỏe.

Được tiểu nhị dẫn tới ngồi xuống một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, Mục Tiểu Văn nhẹ giọng nói:

- Đa tạ người!
- Không cần khách khí.
- Người không hỏi ta xem hân là ai sao?

Lý Vân Thượng lạnh nhạt nói:

- Không liên quan tới ta thì hỏi hân làm cái gì? – chính xác là từ lúc nàng trở về kinh thành thì hân đã cho điều tra chu toàn những người từng tiếp xúc qua với nàng, đồng thời dựa vào trí nhớ hơn người nên toàn bộ những người đó hân đều nhớ hết.

Mục Tiểu Văn ngốc lảng, đúng thế, nàng gặp người nào thì có quan hệ gì với hân chứ. Cứ như vậy, tâm lý càng thêm tin tưởng không một chút nghi ngờ.

- Nếu vậy... sau này người không cần gọi ta là Mục công tử, ta rõ ràng là mặc nữ trang...
- Vậy gọi cái gì cho đúng đây?
- Gọi ta là Tiểu Văn được rồi.

Không khí tựa hồ ngưng trệ vài giây, Lý Vân Thượng khẽ cười thành tiếng:

- Tiểu Văn!

145. Q.2 - Chương 35: Nhãn Ngọc Gây Chuyện

Ánh mắt của hân ôn nhu như vậy nhưng tới khi Mục Tiểu Văn nhìn chăm chú lại thì lập tức khôi phục cái ý cười rụt rè, đứng lên đi tới phía chướng quây. Đức công công lấy làm kinh hãi, nhanh chóng đuổi theo. Mục Tiểu Văn nhìn theo bóng lưng hân, hồi tưởng lại thứ không khí ầm ập mơ hồ khi nãy chốc chốc thất thần.

Khi nàng thu hồi tầm mắt thì lại chạm ngay ánh mắt của Thôi Minh Vũ. Hân ngồi bên cạnh, đối diện với cửa sổ, thanh âm nhẹ nhàng:

- Người vừa rồi là ai?
- Là một người bằng hữu rượu thịt trước kia.

- Người đã kết thúc với Phương Mặc?

- Ừm!

- Vậy người muốn ở bên cạnh hoàng thượng?

Mục Tiểu Văn cầm lấy cái chén, nhấp một ngụm trà rồi

- Người suy nghĩ nhiều quá. – ngón tay nàng khe khẽ gõ lên mặt bàn, tự tiểu phi tiểu. – Thôi huynh, nhìn biểu hiện của người rất khó làm cho người ta không thể không liên tưởng này nọ. Quả thực giống như là đang ghen vậy. Chẳng lẽ người thật sự thâm thương mến hoàng thượng nhưng sâu trong nội tâm lại không chịu thừa nhận cho nên mới có cái vẻ không được tự nhiên như vậy?

Thôi Minh Vũ không nói tiếp nữa. Khi Mục Tiểu Văn nhìn lại thì hắn đã khoác lại cái vẻ bình thường, khinh khỉnh vốn có. Chỉ là, quanh thân xuất hiện những luồng hàn ý khiến kẻ khác nói không nên lời. Mục Tiểu Văn thức thời im miệng.

Lý Vân Thượng trở lại, rượu và thức ăn cũng được mang lên. Rượu rõ ràng là nhẹ, thức ăn cũng là những thứ mà nàng thích ăn. Mục Tiểu Văn kinh ngạc nhìn Lý Vân Thượng không chớp mắt còn hắn thì thần nhiên nói:

- Sao, không thích ư?

- Không phải, rất thích. – Mục Tiểu Văn vội vàng đáp. Hoàng đế đại nhân đích thân chọn đồ ăn sao dám không thích chứ?! Chỉ là.. thấy là lạ. Hình như nàng đang được hân chăm sóc thì phải. Đặc biệt, khi hai người đồng thời vươn tay, tình cờ cùng gấp chung một thứ thì cảm giác không tự nhiên lắm. Trên ngón tay vô danh cảm giác tồn tại của nhẫn ngọc rất mãnh liệt, cơ hồ đốt cháy bàn tay khiến ặt Mục Tiểu Văn cũng nóng rần lên.

Đánh tay qua đĩa rau, không hiểu sao tâm trạng rối bời, gấp rút vài lần. Sau đó phải vất vả lắm mới gấp được một đĩa nhưng khi đưa tới bên miệng thì uống phí công sức rồi, “xoạt” một tiếng, miếng rau rơi trên người. Nhìn vết mỡ dính trên váy, Mục Tiểu Văn khóc không ra nước mắt.

- Hả, tiểu thư, cần phải đổi xiêm y rồi. – Dực nhi nói.

Thế là được hồi phủ. Khi trở về càng thêm khốn đốn bởi vì nhìn Mục Tiểu Văn một bộ dạng lôi thôi lếch thếch càng làm nổi bật lên phong tư của Lý Vân Thượng bên cạnh. Được rồi, chỉ là một vết dầu mỡ thôi mà, không cần quan tâm tới nó, cũng không phải tính toán so đo cái gì cả. Nhưng vấn đề ở chỗ người bên cạnh nàng chính là Lý Vân Thượng. Thứ ánh sáng quanh hân phát ra khiến chói mắt, còn nàng thì u ám một mảng, sự đối lập này sẽ bị phóng đại một cách tàn nhẫn.

Hết lần này tới lần khác hắn đều muốn đi bên cạnh mặc dù đã mấy lần nàng cố tình tách rời đi nhưng cái đội hình này tự nhiên khiến nàng phải đi sát với hắn. Đúng là bực bội mà.

Trở về phủ, quần gia ra chào đón, đem hai món đồ dâng lên:

- Tiểu thư, có thư. – một bức là của Hạ Huân vương gia, nói là muốn thực hiện lời hứa hoàng cung.

Dực nhi ngạc nhiên hỏi:

- Hạ Huân vương gia biết gần đây tiểu thư nhân rồi sao?

Mục Tiểu Văn xấu hổ:

- Ta lúc nào mà chẳng nhân?

Dực nhi ra vẻ ý vị thâm trường:

- Cái này không giống nhau, cho dù trước kia tiểu thư có nhân rồi thì thời gian khi đó đều thuộc về Phương công tử.

- Lại nói vậy rồi.

Lý Vân Thượng đứng bên cạnh, đáy mắt đột nhiên sâu sắc:

- Lâu rồi không gặp vương huynh, thật ra chúng ta có thể cùng nhau tới bái phỏng.

Mục Tiểu Văn kinh ngạc liếc nhìn hắn, không nói tiếp mà xem món đồ còn lại. Đây là đồ do Phương Mặc gửi tới, hé mở miếng vải gấm màu trắng bọc ngoài ra xem thử thì không thấy một chữ nào. Mục Tiểu Văn xiết chặt mảnh gấm trắng, đi tới một hướng khác. Dực nhi phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm rồi nhanh chóng đuổi theo. Lý Vân Thượng muốn theo nàng nhưng lại nghĩ giờ chưa tới lúc nên đành đứng nhìn nàng rời đi.

- Tiểu thư, làm sao vậy?

Mục Tiểu Văn im lặng. Làm sao là làm sao? Hắn tặng một mảnh gấm trắng trống trơn ý hy vọng nàng có thể chủ động nói cái gì đó ư? Nàng còn có thể nói gì đây?

- Dực nhi, đem vậy đó trả lại nguyên vẹn.

- Dạ!

Phủ tể tướng cách không xa Phương phủ, lúc này nói hoàn trả thì chỉ một lát đã làm xong. Mục Tiểu Văn thật sự hy vọng có thể chậm một chút, nếu như vậy sẽ không phải đối mặt với hắn, sẽ không phải nghe những lời chất vấn.

Ngồi một hồi, chiếc thùng gỗ tắm được đổ nước vào, Dực nhi cẩn thận thả cánh hoa xuống, trong phòng tràn ngập mùi hương hoa khiến cho lòng người thư thái, thoải mái. Lại nói, phủ tể tướng thật sự sống rất tiết kiệm, khác mấy phủ đệ trước kia là có chuẩn bị một nhà tắm bằng ngọc trắng mà phủ tể tướng cũng chỉ giống như nhà dân thường, có một chiếc thùng tắm tự nhiên thật lớn. Hơn nữa, trong phủ cũng êm hòa, ít thấy những việc làm xa hoa. Cũng chẳng phải là cổ hủ này nọ mà cái gì, chỗ nào đáng hào phóng thì hào phóng thôi.

Tóm lại, phủ tể tướng sau một lần được thay đổi thì trở nên hợp tình hợp lý hơn. Thân có quan vị cao sang nhưng không lấy quyền mà mưu đồ việc tư, bụng đầy học thức nhưng lúc nào cũng nghĩ vì dân một tể tướng như vậy còn tìm thấy ở nơi nào chứ?

Mục Tiểu Văn thoát khỏi suy nghĩ, ngâm mình trong thùng nước, trong lớp hơi nước như sương mù, cánh hoa trước mặt cứ như đang xuất thần ẩn dật.

Một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, gián đoạn xen vào là những tiếng ngăn cản:

- ... Không được, Phương công tử, Người không thể vào được!

Phương ... Phương Mặc?!

Mục Tiểu Văn nhanh chóng xoay người, muốn đứng lên rời đi nhưng tiếng bước chân đã gần ngay ngoài cửa. Mục Tiểu Văn hít sâu một hơi, khoát nước đứng lên. Cùng lúc đó cánh cửa lập tức bị đẩy ra.

- Phương công tử! – Dực nhi bước tới trước ngăn cản, tức giận kéo Phương Mặc quay lại, canh người trước cửa. – Phương công tử, tiểu thư đang tắm! Sao người có thể tùy tiện xông vào trong thế này chứ?!

Phương Mặc khàn khàn hạ giọng nói gì đó, Mục Tiểu Văn nghe không rõ lắm. Nhưng thật ra trong trận ồn ào kia, hình như có thêm vài người tới nữa. Mục Tiểu Văn vội vàng nhân cơ hội này mặc áo cẩn thận, kéo cánh cửa rồi đi ra ngoài.

Phương Mặc, Lý Vân Thượng, Thôi Minh Vũ, ... tiếng cãi vã dừng lại, mọi người đều quay đầu nhìn về phía nàng, trên tóc nàng hãy còn những giọt nước nhỏ giọt xuống. Mục Tiểu Văn cảm thấy đau đầu. Nàng chuyển tâm mắt tới Phương Mặc, nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào.

Phương Mặc mặc một thân hoa phục, so với mấy hôm trước gầy đi nhiều, trong mắt còn hằn lên tia máu, môi thì khô khốc, giọng vừa ra khỏi miệng thì khàn khàn tới đáng sợ: “Tiểu Văn...” . Nhìn thấy nhẫn ngọc trên tay nàng, ánh mắt không khỏi dừng lại, có chút nghi hoặc.

Một tia sáng lóe qua, Mục Tiểu Văn nghĩ tới điều gì đó, cực kỳ hoảng sợ nhưng đã không còn kịp nữa. Phương Mặc tựa hồ theo bản năng, quay đầu nhìn Lý Vân Thượng, nhẫn ngọc đang nằm trên ngón tay kia, dưới ánh nến tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, nhẹ nhẹ. Phương Mặc chỉ nhìn lướt qua thì ánh mắt lập tức

ngừng trệ. Không gian trở nên yên tĩnh đáng sợ, khi hắn ngẩng đầu một lần nữa thì đã dẫn theo một nụ cười thâm. Không tiếng động nhưng vang vọng vô cùng.

- ... Phương..! – thậm chí Mục Tiểu Văn còn chưa kịp gọi hết tên hắn, tay vươn ra như muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng hắn lại lui về sau từng bước, dường như trong nháy mắt hắn đã già đi rất nhiều, ánh mắt tuyệt vọng hạ xuống, hắn xoay người rời đi.

Cánh tay Mục Tiểu Văn vẫn duy trì cái tư thế vươn ra muốn chạm vào hắn trong không khí. Nàng lại làm tổn hắn thêm một lần nữa rồi.

146. Q.2 - Chương 36: Hạ Huân Vương Gia

- Tiểu thư, còn muốn tiếp tục tặng sao? – Dực nhi hỏi. Bắt đầu từ hôm qua Mục Tiểu Văn đã tặng những món quà nho nhỏ tới Phương phủ, thí dụ như một chậu hoa đẹp trong khu vườn nhỏ của Phủ tể tướng hoặc là cái cây xanh lá mạ xum xuê, nếu không thì là một chiếc khăn tay trên đó có thêu hình mặt cười do chính nàng làm. Mấy thứ này tặng đi rồi cuộc là để làm gì thì chính bản thân Mục Tiểu Văn cũng không biết.

Hôm qua nàng có đuổi theo muốn giải thích nhưng đáng tiếc là Phương Mặc đi quá nhanh, không thể nào đuổi kịp được. Sau đó nghĩ lại thì thấy rồi cuộc mình muốn giải thích cái gì? Dù sao cũng kết thúc rồi, hắn có hiểu lầm hay không hiểu lầm thì có quan hệ gì đây.

Nhưng nàng không muốn nhìn thấy hắn khổ sở, đau đớn, nàng cũng không biết làm sao để khiến hắn vui vẻ nên mới nghĩ ra cách tặng vài món đồ. Không có lý do nào để tặng những món đồ có giá trị lớn, huống chi phủ tể tướng cũng tặng không nổi mấy món quà quý báu ấy, nên chỉ có thể tặng vài thứ kỳ quái này. Mục Tiểu Văn phát hiện năng lực xử lý tình huống và khả năng giải quyết hậu quả của mình cực kỳ yếu kém.

Dưới chân xuất hiện một viên đá nhỏ trắng noãn bóng loáng, hình thù đáng yêu, Mục Tiểu Văn liền nhặt lên, nói:

- Đưa cái này tới Phương phủ đi.

Dực nhi đi lên nhận viên đá đặt vào trong một chiếc hộp nhỏ đã chuẩn bị sẵn:

- Nếu là người bên ngoài chỉ e không thể nào hiểu nổi nhưng Phương công tử không giống với họ. Cho dù tiểu thư có tặng cái gì đó kỳ quái thì Phương công tử cũng sẽ hiểu được dụng tâm của tiểu thư, dù có giận dỗi gì thì nhất định sẽ tiêu tan hết. – ngừng một chút, Dực nhi lại nói. – Nên đi gặp Hạ Huân vương gia rồi!

Mục Tiểu Văn tâm phiền ý loạn, gật đầu “Ừ” một tiếng, bỗng nhớ tới cái gì liền hỏi:

- Hoàng thượng đang làm cái gì vậy?

- Người nói là muốn nhìn qua khuê phòng của tiểu thư...

- Ồ! – chỉ có giường với bàn thôi, nơi nào mà chẳng có. Không biết rồi cuộc hắn muốn nhìn cái gì nữa. – Ta đi gặp vương gia, có hoàng thượng đi cùng sẽ không tiện lắm đúng không?

Dực nhi suy nghĩ một chút, nhãn tình sáng lên có giáo hoạt:

- Tiểu thư, nếu không hãy đem hòn đá nhỏ này cho hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ nghi hoặc, nói không chừng sẽ quên luôn chuyện muốn đi tới phủ vương gia ấy chứ.

- Thật không? – Mục Tiểu Văn nghi hoặc. Gần đây lòng nàng lúc nào cũng phiền loạn, đối với một số chuyện hơi khó nghĩ, chậm chạp, chẳng hạn đối với đề nghị này của Dực nhi, bản thân nàng hoàn toàn không phát hiện được rồi cuộc có đúng hay không. Nhưng mà, cảm giác vẫn thấy rất ngây thơ. Hoàng thượng sẽ vì một viên đá nhỏ này mà khiến cho đầu óc bị đóng băng sao? Bất an vẫn cứ bất an, cho dù Dực nhi có đem viên đá kia ném ra ngoài thì nàng vẫn gật đầu.

Bên ngoài phòng Mục Tiểu Văn, Lý Vân Thượng nắm chặt viên đá nhỏ trong lòng bàn tay, hơn nửa ngày nói không ra lời. Chỉ là một viên đá nhỏ mịn láng mà thôi nhưng là do nàng tặng nên bất giác sinh ra một thứ cảm giác ấm áp lạ thường.

Bên trong phòng, chiếc bàn đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, nếu không biết trước mọi chuyện thì tuyệt đối sẽ không ai biết đây chính là khuê phòng của một nữ tử mà tưởng là phòng khách ở tửu lâu. Nhưng mà nghĩ tới nơi này đã có sự hiện diện của nàng, Lý Vân Thượng lại cảm thấy từng đợt tê dại. Có người đưa tới hòn đá này, cảm giác hạnh phúc ngây ngất mãnh liệt dâng lên khó mà kiềm chế.

- ... Người muốn đứng chỗ này bao lâu chứ? – Thôi Minh Vũ chớp mi, hỏi.

- Người đi xuống trước đi. Bây giờ trẫm muốn một mình.

Hắn dùng “trẫm” cho nên hiểu là đang ra lệnh cho Thôi Minh Vũ lui xuống. Lúc trước không đồng ý cho hắn đi theo vào phòng, bây giờ lại đuổi hắn đi. Trước sau như một, đôi mắt hoa đào của Thôi Minh Vũ miễn cưỡng xuống, lúc này nơi đáy mắt sinh ra một tia tức giận, cười lạnh rồi xoay người rời đi.

Ngoài cửa phủ, Mục Tiểu Văn thấy quả nhiên Lý Vân Thượng không tới nên không khỏi tán dương nhìn về phía Dục nhi, đồng thời càng phát hiện bản thân không có năng lực phán đoán và giải quyết vấn đề. Dục nhi nói ý vương gia là muốn một mình nàng tới, Mục Tiểu Văn suy nghĩ miên man một hồi rồi cũng quyết định đi. Không lâu sau thì tới phủ vương gia, nàng mới xuống kiệu thì đã có hạ nhân chạy tới nghênh đón nàng vào hậu hoa viên. Xuyên qua một đoạn hành lang dài treo đủ loại đèn lồng rũ xuống, trong không khí chợt thoáng thoang mùi hương tươi mát. Xa xa, trong đình có một thân ảnh bạch y đã đứng đó tự bao giờ.

Cách khá xa nên Mục Tiểu Văn không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của y. Đi thêm vài bước thì nàng mới nhìn ra y đang mỉm cười, một nụ cười ấm áp, trong trẻo, ánh mắt nhìn theo nàng chậm chậm đi tới. Cuối cùng cũng tới bên cạnh bàn đá, nhìn nàng khẽ cười:

- Nàng đã đến rồi!

Mục Tiểu Văn mỉm cười, gật đầu:

- Vương gia!

Nàng ngồi đối diện với hắn, đánh giá xung quanh. Phong cảnh y hệt như người ngay trước mặt đây, ôn nhuận, thanh thần, bất tri bất giác tâm trạng bình tĩnh lại rất nhiều, những u ám kia trôi dạt đi.

Lý Vân Hạ rót một ly trà đặt trước mặt Mục Tiểu Văn. Mục Tiểu Văn có điểm nghi hoặc mà nâng lên nhấm nháp, miệng khen ngợi:

- Uống rất ngon! – khi uống cảm giác rất thoải mái, hương vị thanh lương, ngay cả một người dốt đặc về trà như nàng cũng có suy nghĩ trà này rất hợp với phong cảnh.

- Nàng còn nhớ đây là trà gì không?

- Trà gì? – Mục Tiểu Văn hỏi ngược lại.

- Không còn nhớ sao? – Lý Vân Hạ buông mắt, mỉm cười. – Hảo trà!

- Hảo trà? Ồ. Mục Tiểu Văn sức nhớ, tên trà này do chính nàng đặt cho. Một thứ trà không tầm thường bị nàng tùy tiện đặt tên, hơn nữa lúc ấy lúc ấy người này thân là Đại hoàng tử Lý Vân Hạ ra lệnh cho nên nó mới được lan truyền ra ngoài, ngấm lại có chút xấu hổ. Nhưng mà mùi vị của nó không tệ, Mục Tiểu Văn uống thêm vài ngụm mới hỏi:

- Vương gia hẹn ta tới đây là có chuyện gì quan trọng sao?

Lý Vân Hạ cười đáp:

- Không có chuyện gì quan trọng thì không được hẹn gặp sao? Đúng lúc hoa nở mà.

- Đương nhiên không phải vậy. Xem ra vương gia muốn Tiểu Văn được ngắm cảnh, nếu vậy Tiểu Văn cung kính không bằng tuân mệnh rồi!

Lý Vân Hạ cười mà không nói. Bao bọc quanh thân y là một thứ ánh sáng ôn hòa khiến cho người ta có cảm giác không thể bỏ rơi. Mọi thứ xung quanh đã biến hóa nhưng y thì hình như chưa có bất cứ thay đổi nào. Cho dù là bị cướp đi ngôi vị hoàng đế hay là bị người ta hãm hại thì y vẫn như lúc này, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, thanh thản tựa gió mát. Trong cảnh thương hải tang điền thì có quá nhiều thứ phải biến mất, duy mình y là vẫn ôn hòa trước sau như một.

Mục Tiểu Văn nhìn mặt hồ xa xa, trong tầm mắt thoáng qua hai con vật khiến nàng bật thốt lên:

- Uyên ương!

Lý Vân Hạ cười nói:

- Lần đầu gặp nàng, nàng gọi uyên ương là vịt. Khi đó ta đang nghĩ sao lại có một nữ tử như vậy.

- Vậy sao? – chuyện rất xưa, Mục Tiểu Văn đã không còn nhớ nổi.

- ...Tiểu Văn.

- Dạ? – Mục Tiểu Văn quay đầu nhìn thẳng vào mắt Lý Vân Hạ. Ánh mắt mang theo ý cười ôn hòa đã không còn như trước, lúc này dẫn theo vài tia nghiêm túc, trịnh trọng làm Mục Tiểu Văn không hiểu được ý gì. Giống như... chờ mong!?

- Vương gia?

- Tiểu Văn, nếu như... – Lý Vân Hạ mở miệng, sắc mặt lo lắng mơ hồ. – Ta nói là nếu như nhé. Không phải nàng thích hướng tới tự do sao? Nếu như có người nguyện ý cùng nàng chu du thiên hạ, cả đời tiêu diêu tự tại, nàng có bằng lòng không? Hoặc là, nếu như nàng thích nhà tranh đơn sơ thì hẳn cũng sẽ nguyện ý cùng nàng sống một cuộc sống đạm bạc, đơn giản thì nàng có đồng ý không?

Mục Tiểu Văn buồn bã nói:

- Hẳn có thể bỏ lại nhà, bỏ lại tất cả những gì ở nơi này sao?

- Nếu hẳn đồng ý thì sao? Hẳn không theo đuổi danh lợi, không tam thê bốn thiếp, chỉ nguyện có một mình nàng, cả đời vì nàng mà lo lắng, đau lòng; cả đời bảo vệ nàng, cùng nàng ngắm mặt trời lên rồi mặt trời lặn, cùng nàng du ngoạn khắp nơi, cùng nàng sống tới già.. Nếu vậy nàng có vui vẻ đón nhận không?

Hắn nói có chút dòn dập, mặc dù vẻ mặt vẫn bình thường nhưng so với hằng ngày thì có điểm bất đồng, sốt sắng. Mục Tiểu Văn kinh ngạc:

- Vương gia cũng muốn thay Phương Mặc làm một thuyết khách sao?

Lý Vân Hạ thoáng cứng ngắc:

- ... Nàng vẫn nghĩ tới Phương Mặc sao? Không phải hẳn mà là một người khác.

- Hoàng thượng? Không phải chứ, hẳn đã sớm không còn nhớ ta là ai rồi.

- ...Nếu như còn người khác thì sao?

Mục Tiểu Văn cười khổ:

- Vương gia nói đùa, sao còn có người như thế chứ?

- ... Nếu như có thì sao?

Sự kiên trì này càng làm cho Mục Tiểu Văn thêm kinh ngạc. Nhưng mà nàng vẫn nghiêm túc suy nghĩ:

- Vương gia, không gạt người, cho dù có người như vậy nhưng nếu mình không yêu thương hẳn thì cũng không có cách nào chấp nhận>

Không biết có phải ảo giác không, Mục Tiểu Văn cảm thấy Lý Vân Hạ hình như bị ai đó đánh trúng một đòn đau điếng, trong mắt hiện lên mất mát. Nhưng khi nhìn kĩ thì y vẫn giữ một bộ dáng ôn hòa như cũ.

- ...Tiểu Văn, nói không chừng nàng sẽ từ từ yêu thương hẳn.

- từ từ là bao lâu đây?

- Lâu ngày thì sinh tình. Nếu như thử một chút, nói không chừng nàng sẽ rất nhanh yêu hân.

Mục Tiểu Văn không khỏi cười:

- Vương gia, nếu như chỉ là nếu như mà thôi, cũng chỉ có một người đặt giả thuyết. Vương gia đang muốn làm chuyên gia sao?

Lý Vân Hạ không cười đáp:

- Nếu như có một người mà nàng không thương nhưng người đó lại hy vọng được ở bên cạnh chăm sóc nàng cả đời thì nàng có bằng lòng không? Cho dù nàng không thương hân, có thể cho hân một cơ hội không?

Y hỏi chăm chú như vậy, tưởng so với người lúc trước là hai, Mục Tiểu Văn nhất thời cảm khẩu không biết phải trả lời như thế nào.

- Ta biết hôm nay nàng có tâm sự nên người không nhất thiết phải trả lời ngay, sau này từ từ trả lời cũng được.

Nói xong những lời này Lý Vân Hạ như trút được gánh nặng, khuôn mặt ôn hòa giãn ra:

- Được rồi, ta dẫn nàng đi nhìn những cây hoa mới nở trong phủ.

Lúc rời khỏi phủ, Mục Tiểu Văn còn có chút thần thờ khó tin. Thì ra mỗi người đều có một bí mật, một tâm sự. Bí mật của y vốn là vấn đề kia nhưng rốt cuộc vấn đề đó là có ý nghĩa gì. Nhìn bây giờ y tâm phiền ý loạn như vậy đừng nói là trả lời, cho dù nàng có muốn suy nghĩ một chút cũng khó lòng hiểu được. Nếu không bắt buộc phải trả lời ngay lập tức vậy thì từ từ đã, quay về hỏi thử Dục nhi xem sao, có lẽ sẽ có đáp án đúng.

147. Q.2 - Chương 37: Ngự Hoa Viên Mê Người

- Mục ... – đi được một đoạn thì sau lưng có người gọi Mục Tiểu Văn, kiểu xưng hô này thực quái dị.

Mục Tiểu Văn thoáng cái lông gáy dựng đứng cả lên, theo điều kiện phản xạ muốn chạy trốn nhưng mà không còn kịp nữa, cuối cùng nàng đành phải điều chỉnh lại vẻ mặt cho tốt, không tình nguyện mà quay người lại

- Khinh Phong công tử!

Khinh Phong một thân tử y phi phái, đi theo sau là Thanh Y mặt không đổi sắc, hai người nhàn nhã đi tới cạnh nàng.

Đến gần, Khinh Phong đánh giá Mục Tiểu Văn từ trên xuống dưới một lượt rồi hừ lạnh một tiếng:

- Bây giờ ngươi lại một bộ thường nhân mặc váy giả bộ rồi.

Mục Tiểu Văn đáp trả:

- Trước kia là vì tiện hoạt động.

Khinh Phong chớp mi:

- Khi này ngươi muốn bỏ chạy hả? Sao, không muốn nhìn thấy ta tới vậy à?

- Sao dám. – Mục Tiểu Văn sợ hân tiếp tục đâm sâu vấn đề nên vội nói. – Khinh Phong công tử sao cũng ra cung thế này?

Khinh Phong lại “Hừ” một tiếng, không đáp lại. Ánh mắt thoáng phát hiện trên tay Mục Tiểu Văn có vật gì đó liền nhíu mày hỏi:

- Kia là cái gì?

Mục Tiểu Văn bực bội trong lòng. Nhẫn chứ cái gì! Đeo trên tay bắt mắt lắm hả? Tại sao mỗi người như luyện được mắt thần mắt thánh vậy? Nàng có điểm bất đắc dĩ mà đáp:

- Là nhẫn, nếu cùng người thương trong lòng cùng đeo thì sẽ đời đời kiếp kiếp bên cạnh nhau. – câu sau còn dẫn theo chút ý tứ châm chọc. Nếu muốn bên cạnh không thể tách rời thì có nhiều cách lắm, nàng học đủ. Cái gì mà “vĩnh viễn chung thủy với nhau”, nói những lời này đúng là làm người ta cười thối ruột.

Đột nhiên không khí như ngưng tụ, ngữ khí của Khinh Phong chợt âm trầm xuống:

- Người đeo cùng người nào?

- Hoàng thượng. Lần đó không cẩn thận...

Còn chưa dứt lời thì cổ tay nàng đã bị người ta hung hăng bắt lấy, Khinh Phong dùng tay kia dùng sức rút chiếc nhẫn ra.

Mục Tiểu Văn kinh hãi, tính tình hắn vốn không tốt nhưng cũng chưa từng thấy quá mức thế này. Vì cái gì mà đột nhiên có hành động gây khó dễ cho nhau vậy chứ. Khinh Phong trong trí nhớ của nàng hình như càng ngày càng xa rồi. Nàng im lặng nhìn sườn mặt hắn, không lên tiếng kháng cự, ngón tay ăn một trận đau đớn khiến nàng giãy nảy lên nhưng chỉ làm cho cổ tay thêm đau. Mục Tiểu Văn không nhịn được, tức giận ghé lỗ tai hắn hét vang lên:

- Người làm cái gì đó?! Người mau buông ta

Khinh Phong ngừng tay, quay đầu, ánh mắt hung tợn nhìn nàng, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn vạm vẻo, thanh âm gần như là rít gào:

- Sao ngươi xứng đôi với hắn chứ?!

Oạch!....

Cơn giận trong đầu Mục Tiểu Văn nhanh chóng bốc hơi, thay thế vào đó là một đầu đầy hắc tuyến. Mấy ngày này bị ma ám hả? Lúc đầu gặp Khinh Phong thì hắn đối với nàng một bộ nam trang tốt bụng lắm nhưng hôm nay quay về mặc nữ trang thì hắn lại khó chịu, xấu bụng vô cùng.. Chẳng lẽ hắn là... Hồ đồ ơ là hồ đồ. Đấy lòng nàng nổi lên một chữ thật to, nhìn Khinh Phong cũng không còn cái vẻ ghê tởm nữa. Ngữ khí nàng dịu đi chút:

- Ta chỉ thử với hắn nhưng không ngờ rút ra không được.

Khinh Phong không ngờ nàng lại dùng ngữ khí ôn nhu như vậy nên lẳng lẳng sửng sốt, khuôn mặt lại duy trì vẻ lạnh lùng, cánh tay nói ra nhiều.

Hừ một tiếng nữa, tay hắn buông ra. Trong lòng bàn tay hắn còn lưu lại hơi ấm của nàng, chính hắn cũng không thể ý thức được mà bất tri bất giác nắm chặt tay lại.

Mục Tiểu Văn xoa cổ tay, lúc này mới hướng Thanh Y mỉm cười:

- Thanh Y!

Thanh Y mặt không thay đổi mà đáp lễ.

Lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh của Khinh Phong vang lên.

Mục Tiểu Văn lui về sau từng bước:

- Nếu không có chuyện gì thì ta đi trước.

- Khoan đã, bốn công tử đi cùng người.

... ..

Hôm nay Khinh Phong, Thanh Y, Lý Vân Thượng, Thôi Minh Vũ tụ tập tại phủ tể tướng. Mọi người ngồi quanh bàn đá trong hoa viên nhỏ, quả thực trông chẳng khác gì ngự hoa viên trong hoàng cung. Chỉ là, cho dù Mục Tiểu Văn không yên lòng, sáng suốt vẫn nhìn ra một thứ hào khí là lạ. Hình như giống sự yên lặng trước một cơn giông tố mà thôi.

Dực nhi thì hăng hái bưng bưng, liên tục bưng trà bưng rượu vào hoa viên nhỏ, lại còn vui vẻ trả lời mọi người nhiều câu hỏi. Thỉnh thoảng còn lẩm bẩm lẩm bẩm ngón tay nói cái gì mà “ưu điểm, khuyết điểm” rồi “một hai ba bốn” không ngừng.

Mục Tiểu Văn đứng xa xa nhìn đám người ngồi trong hoa viên, đầu đau nhức, thở dài một tiếng rồi gọi quản gia đang đi qua đi lại:

- Lão gia và phu nhân đâu?
- Bẩm tiểu thư, lão gia và phu nhân không có trong phủ.
- Họ đi đâu rồi?
- Hoàng thượng nói lão gia và phu nhân đi du ngoạn vùng phụ cận rồi...
- Xung quanh ngoại ô thì có danh lam thắng cảnh nào đẹp chứ? Hơn nữa, đang bình thường sao lại đột nhiên có ý định này?
- Là hoàng thượng mời lão gia và phu nhân...
- Nếu lão gia và phu nhân không muốn thì sao có thể bắt đi được.

Quản gia nhìn thoáng qua Mục Tiểu Văn, cúi đầu càng thấp, thanh âm cũng thấp theo:

- Hoàng thượng nói lão gia và phu nhân đồng ý...

Huyệt thái dương của Mục Tiểu Văn nhảy lên thành thạch:

- Nói cách khác, là lão gia và phu nhân bị hoàng thượng đuổi đi du ngoạn sơn thủy hả?
- ... Lão nô không dám nói bừa...
- Sao lại như vậy được chứ? – vốn tưởng cha mẹ có thể đứng trước mặt hoàng thượng thể hiện một ngạo cốt, nói thực, Mục Tiểu Văn cũng rất tự hào vì cha mẹ nàng không hề sợ hãi thánh thượng. Ai ngờ, chủ nhân lại bị coi nhẹ, bị khách nhân đuổi ra ngoài! Chỉ cần tưởng tượng tới cảnh nét mặt phụ thân lãnh đạm, trong lòng khó chịu vì không thể chối từ ý kiến của hoàng quyền là Mục Tiểu Văn cảm thấy nổi điên.

Nâng váy chạy nhanh tới hoa viên nhỏ, đúng lúc nhìn thấy gã sai vặt đang bưng một thùng gỗ lớn đi qua.

Mục Tiểu Văn lập tức gọi lại:

- Chờ một chút, các người đem thùng tắm của ta đi đâu?
- ... Hoàng thượng nói cần cái này để tắm rửa...

Tâm tình Mục Tiểu Văn lúc này đã không thể kìm chế nổi, chủ có thể dùng hai chữ “phẫn nộ” mà hình dung. Phũ phàng đã không còn là phũ phàng nữa, hoàng thượng vừa đến, toàn bộ dường như bị thay đổi theo ý của hắn. Cuộc sống sinh hoạt hàng ngày bị đảo lộn, cha mẹ bị buộc phải đi ra ngoài, đồ dùng cá nhân chỉ cần hắn thích thì cũng sẽ không quan tâm tới thân phận nữ tử nhà người ta còn chưa xuất giá, ngang ngược đoạt đi.

Ngay cả cái thùng tắm cũng muốn lấy đi dùng, Mục Tiểu Văn cảm giác bây giờ bộ dạng của bản thân nàng rất thích hợp với tình trạng xấu hổ. Mặt đỏ lợi hại, chiếc khăn cơ hồ cũng nóng lên, trống ngực vì kích động mà đập như sấm nổ. Nàng nghiêng răng, sải bước tới hoa viên nhỏ. Cách một khoảng gần thì có thanh âm theo gió thổi đến:

- ... Tiểu thư thích mặc loại quần áo.... – là giọng Dực nhi.
- ... Vậy sao? – giọng nói của Lý Vân Thượng nghe như đang nghĩ ngợi tới cái gì đó.

...

Mục Tiểu Văn vọt tới hoa viên, còn chưa đến gần thì Lý Vân Thượng đã phát hiện ra nàng, ngẩng đầu nhìn lên. Có chỗ nào không đúng!? Khẽ mỉm cười, ánh mắt trong suốt, một tư thái thần nhiên tùy thời có thể chấp nhận trừng phạt, tùy thời chuẩn bị cung khai. Hắn như vậy ngược lại khiến cơn giận của Mục Tiểu Văn nhất thời tắt lại.

- Tiểu thư?! – Dực nhi nghi hoặc lên tiếng.

- Ủm! – Mục Tiểu Văn phản ứng lại. Thấy mọi người đang nhìn mình, những câu chất vấn ngập đầy đầu khó có thể ra khỏi miệng nàng. Hơn nữa, sau khi cơn giận tiêu tán thì nàng cũng ý thức được rằng Lý Vân Thượng là thiên tử, ngay cả việc trừng mắt với hần cũng đã có vấn đề chứ đừng nói làm gì hơn. Cuối cùng nàng đành nuốt khẩu khí xuống, quanh quẩn đi tới bên cạnh Dực nhi, đem nha đầu kéo sang một bên, thấp giọng hỏi:

- Hôm nay có đưa gì cho Phương Mặc chưa?

- Đã tặng và Phương công tử cũng chấp nhận rồi, ngài ấy có gửi lại cho tiểu thư một phong thư.

Mục Tiểu Văn mở tròn hai mắt:

- Sao người không nói sớm?

- Nô tỳ còn phải hầu hạ các vị công tử... – Dực nhi ủy khuất đáp nhưng Mục Tiểu Văn cảm giác ẩn chứa trong sự đáng thương này còn có tia giảo hoạt. Kỳ lạ, sao mỗi người đều có vẻ kỳ lạ thế nhỉ?

Thấy mấy người kia lại nhìn mình, nàng đành im lặng không đề cập tới. Nàng hỏi thời gian, địa điểm, rồi vội vàng chạy tới điểm hẹn.

148. Q.2 - Chương 38: Hắc Y Nhân

Địa điểm là tại một cây cầu nhỏ bên ngoài thành, đó là nơi mà Mục Tiểu Văn và Phương Mặc từng tới. Khi đó bị Quý Tử Ngôn đuổi giết, hai người cùng đường nên chạy tới đây. Trong rừng cây rậm rạp, chỉ cần nhìn thoáng qua thì những ký ức xưa ủa về khiến lòng vui vẻ

Mục Tiểu Văn vội vã chạy ra ngoài phố chợ, thuê một cỗ kiệu. Phương Mặc bảo có chuyện muốn nói với riêng nàng nên nàng không cho Dực nhi theo. Mượn được phu kiện, nàng nhanh chóng đuổi theo tới nơi đó, ngồi im lặng trong kiệu mà nàng nghĩ miên mang không biết Phương Mặc định nói cái gì.

“Chờ một chút” - Thoáng thấy cái gì đó, Mục Tiểu Văn nói kiệu phu dừng lại. Nàng vén rèm lên nhìn quanh quát khu chợ ồn ào náo nhiệt. Lúc rèm cửa bị thổi lên thì nàng nhìn thấy một thân ảnh hắc y nhân, nhưng lập tức biết mất. Chẳng lẽ là Quý Tử Ngôn ư? Hay là do nàng hoa mắt?

Buông rèm xuống, nàng cho kiệu phu đi tiếp, trong lòng bất an như đang dự báo điều gì đó. Quý Tử Ngôn này xuất quỷ nhập thần, nếu là hần thì có khả năng rất lớn. Lần trước may mắn là nàng thoát khỏi tay hần, bây giờ lại xuất hiện là muốn giết nàng hay sao? Kỳ thực nếu nhớ lại thì mỗi lần Quý Tử Ngôn đều muốn nói giết nàng nhưng hần chưa có làm gì với nàng cả. Mặc dù là vì có người cứu nàng nhưng nếu hần thật sự muốn nàng chết thì đừng hòng nói nhiều, chỉ một kiếm đâm xuống không phải là xong việc rồi ư? Cần gì hần phải chần chừ đợi người tới cứu nàng? Nghĩ như vậy, nàng cảm gaic chuyện này còn có ẩn tình gì đó.

Kiệu phu đi nhanh, chốc chốc đã đưa nàng tới khu rừng kia. Trong khu rừng ảm mát khoan khoái, nhìn tới tảng đá nơi đó khiến nàng nhớ lại vài chuyện. Khi Phương Mặc đưa nàng trốn khỏi Quý Tử Ngôn thì hai người đã trốn sau tảng đá kia, vừa lo lắng vừa hồi hộp nhìn chằm chằm Quý Tử Ngôn đuổi theo sát...

Hy vọng hôm nay không diễn ra chuyện tương tự.

Đi thêm vài bước thì mọi người tới ngay bên bìa rừng. Nhìn lại sau thì thấy bên khe suối nhỏ vẫn là một bãi cỏ xanh rờn. Phương Mặc đứng cạnh khe suối nhỏ, hình như đang chăm chú nhìn cái gì đó. Hôm nay hần mặc một bộ hoa phục màu xanh, được tắm rửa bằng thứ ánh mặt trời càng thanh lệ không nói nên lời.

“Tiểu Văn.” - Hình như Phương Mặc nghe thấy tiếng động nên vội vàng xoay người lại, trong mắt không còn vẻ bình thản tự nhiên mà bao phủ một tầng sầu bi.

“ Phương Mặc!” -

Phương Mặc đi tới phía nàng, dường như muốn lại gần hơn. Nhưng Mục Tiểu Văn khẽ mỉm cười, lui về sau từng bước. Khi nàng đến đây đã chuẩn bị tinh thần, luận thế nào thì lần này nàng nhất định sẽ kiên quyết mà cự tuyệt.

“Tiểu...”

“Phương Mặc, chúng ta không thể tiếp tục nữa rồi.” - Không đợi Phương Mặc gọi ra tên của mình, Mục Tiểu Văn dứt khoát nói, cắt ngang lời hắn.

“Nếu vậy... tại sao nàng còn tặng ta những thứ kia?”

“Ta muốn chàng vui vẻ.”

“Vui vẻ?” - Phương Mặc cười khở. - “Ta vui vẻ nổi sao?”

“Chàng còn có Sanh nhi, một ngày nào đó chàng sẽ quên được ta, quên đoạn tình cảm này.” - Mục Tiểu Văn nhanh chóng nói sang chuyện khác. - “Lần này chàng hẹn ta tới đây là có chuyện gì?”

Phương Mặc vì sự cự tuyệt của nàng mà trở nên trầm mặc. Qua một hồi lâu, sắc mặt hắn từ từ ngưng trọng lên:

“Nghe nói nàng từng xuất cung muốn tới Phương phủ?”

Mục Tiểu Văn kinh ngạc:

“Sao chàng lại biết? Việc này ta không cho phép được nhắc tới rồi kia mà.”

“Thật sự có chuyện này ư?”

“Đúng thế”

“Vậy tại sao không tới?”

Mục Tiểu Văn có chỗ khó nói. Phương Mặc chỉ biết một chút, đừng nói là nàng không cho phép mình được nói với hắn, cho dù có nói thì cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng Phương Mặc lại ép sát tới từng bước:

“Thạch Diêu đã làm gì với nàng phải không?”

“Nàng... thực ra còn có một người chủ mưu, đó chính là hắc y nhân Quý Tử Ngôn...” - Sau lưng đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh cả người, Mục Tiểu Văn mở miệng, quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy cành lá đu đưa.

“Rốt cuộc thì nàng ta làm gì với nàng chứ?” - Ánh mắt Phương Mặc thực đáng sợ, tuyệt không chú ý tới tiếng động di chuyển kỳ lạ khi này.

Mục Tiểu Văn quay đầu lại nói:

“Phương Mặc, không nên truy cứu nữa.”

Tâm trạng Phương Mặc có điểm kích động:

“Có phải nàng cho rằng ta không thể bảo vệ nàng?”

“Không phải...”

Một âm thanh âm hiểm vang lên:

“Ta muốn giết nàng, vì thế đã hợp tác với Thạch Diêu để vạch mưu kế.” - Ngay sau đó một bàn tay vô thanh vô tức duỗi nhanh tới sau Mục Tiểu Văn bóp cổ nàng rồi lập tức nhảy về sau vài bước.

Phương Mặc kinh hãi kêu lên:

“Tiểu Văn!”

Mục Tiểu Văn bị bóp cổ, mặc dù chưa tới mức tắc nghẹn không nói nên lời nhưng vẫn rất khó chịu. Quả nhiên là Quý Tử Ngôn đã đi theo nàng. Mặc dù cái sự âm thầm này khiến người ta nổi cả tóc gáy nhưng cũng may là đã vài lần giao đấu với Quý Tử Ngôn nên Phương Mặc vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Phương Mặc không chút nghĩ ngợi liền rút kiếm ra:

“Người mau thả nàng ra!”

Quý Tử Ngôn thoáng dùng sức, sắc mặt Mục Tiểu Văn lập tức khó chịu hơn.

Phương Mặc khẩn trương:

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn dẫn nàng đi”

“Mang nàng đi đâu?”

Quý Tử Ngôn cười lạnh, ngang nhiên kéo Mục Tiểu Văn đi, Phương Mặc vội vàng đâm kiếm tới. Vì kiếm thuật sẽ không hơn được Quý Tử Ngôn, đồng thời lại sợ sẽ làm bị thương tới Mục Tiểu Văn nên mới qua được vài chiêu Phương Mặc đã rơi vào thế hạ phong. Mục Tiểu Văn kẹt trong một luồng bóng kiếm, nguy hiểm cận kề.

Nét mặt Quý Tử Ngôn đột nhiên hiện lên một nụ cười quỷ dị:

“Phương Mặc, Thạch Diêu sẽ nhanh chóng tới thôi, còn mang theo Sanh nhi.” - Hắn dừng một chút rồi nói tiếp. - Ta kêu nàng tới.

Không chỉ Phương Mặc khựng lại mà Mục Tiểu Văn cũng chấn động. Sanh nhi, nàng sẽ nhìn thấy Sanh nhi sao? Tại sao Quý Tử Ngôn lại làm như vậy? Trong lúc hoảng hốt, ánh mắt Phương Mặc càng thêm thâm thúy, u đen, chiêu chiêu mang teo sát khí.

“Tại sao người lại làm như vậy?”

Quý Tử Ngôn vẫn lạnh lùng cười, không đáp nhưng trên mặt có chút mờ mịt hiện ra. Luận võ công, nói về sự tàn bạo khát máu thì Phương Mặc đều không bằng hắn. Bây giờ hắn hoàn toàn có thể mang Mục Tiểu Văn chạy đi nhưng hắn vẫn muốn đứng lại chờ Thạch Diêu đến.

Trong gió rít lên tiếng kiếm chém vào nhau nghe buốt óc, trừ lần đó ra Phương Mặc và Mục Tiểu Văn không nói với nhau thêm lời nào, tựa hồ như một sự yên lặng trước một vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra. Rốt cuộc tại sao Quý Tử Ngôn lại phải làm như vậy?

Vì muốn làm đối thủ của Phương Mặc nên Quý Tử Ngôn nơi tay nắm lấy cổ tay Mục Tiểu Văn. Lực đạo khá lớn khiến Mục Tiểu Văn không thể không di chuyển theo động tác của hắn. Lúc này tâm trạng Mục Tiểu Văn hoàn toàn yên tĩnh, chuyện gì tới sẽ tới, chuyện với Quý Tử Ngôn cũng nên giải quyết rồi. Mà thực ra hắn muốn như thế nào đây?

“Phụ thân!” - không biết qua bao lâu, trong tiếng động đao kiếm vang lên một giọng nói thanh thanh. Ba người cùng ngừng lại.

Tâm Mục Tiểu Văn run lên, dường như gấp gáp, hoảng hốt quay đầu nhìn chỗ giọng nói vừa phát ra. Một tiểu nam hài phấn điều ngọc mài xuất hiện trước tầm mắt nàng, một thân hoa phục nhỏ xinh càng tôn thêm nước da trắng nõn. Đôi mắt đen láy to tròn hấp háy, tràn đầy sự hồn nhiên, tò mò không chút phòng ngừa. Bộ dáng của đứa bé... ngũ quan của đứa bé... cực kỳ giống Phương Mặc.

Thì ra đây chính là hài tử của hLà đứa con mà Thạch Diêu sinh cho hắn.

Ánh mắt của Phương Mặc lúc đầu mới nhìn thấy tiểu nam hài thì đong đầy hạnh phúc. Lúc còn hắn bên cạnh nàng, khi hắn đang ngắm nhìn một món đồ nhỏ muốn tặng cho Sanh nhi, lòng có bao nhiêu thấp thỏm... Hôm nay, cho dù Mục Tiểu Văn không nghĩ cũng có thể giải thích được tâm tình của hắn rồi.

Bây giờ vẻ mặt của hắn có bao nhiêu yêu thương mà nhìn Sanh nhi...

Nếu như nàng sớm nhìn thấy đứa bé này thì có lẽ đã kết thúc sớm hơn rồi.

Có Sanh nhi, nhất định Phương Mặc sẽ hạnh phúc.

Tâm trạng chợt có vẻ bình thản trước nay chưa từng có, có điểm vui mừng.

Thạch Diêu ôm Sanh nhi đứng cách đó không xa, nhìn Mục Tiểu Văn một cái rồi lại nhìn tới Phương Mặc, thần sắc bỗng nhiên bối rối:

“Tướng công...”

Quý Tử Ngôn lạnh lùng mở miệng:

“Tốt lắm. Mọi người đều tới đây đủ rồi. Phương Mặc, Văn nương nương và mẹ con Thạch Diêu, người đồng ý bảo vệ bên nào?”

Mấy người còn lại đồng thời quay sang nhìn hắn.

Phương Mặc cau mày nói:

“Người muốn làm gì?”

“Võ công của người không bằng ta, cho dù cao hơn ta thì cũng không có cách nào đồng thời bảo vệ nhiều người được. Nhưng ta có thể cho người một lựa chọn, nếu người nguyện ý giữ lại mẹ con Thạch Diêu thì ta sẽ buông tha cho bọn họ, giết Văn nương nương. Nếu người nguyện ý giữ lại Văn nương nương thì vợ con người lập tức được xuống hoàng tuyền. Người chọn bên nào?”

Ngữ khí của hắn hoàn toàn bình thản, Thạch Diêu nghe được mà một thân đổ mồ hôi lạnh. Mặt mày nàng ta xám như tro tàn, tay ôm chặt Sanh nhi; Sanh nhi tựa hồ cảm nhận được gì đó thì một tiếng gọi bé con đầy sợ hãi bật

“Mẹ!” - Một tiếng gọi này khiến cho Phương Mặc nhin không được mà nhìn lại.

Mục Tiểu Văn khó tin trừng mắt nhìn Quý Tử Ngôn:

“Người muốn làm cái gì chứ?”

Quý Tử Ngôn lạnh giọng nói:

“Buộc hắn chọn người, không tốt sao? Người hắn yêu chính là người.”

Mục Tiểu Văn giận điên quát:

“Hắn yêu ai thì liên quan gì tới người chứ?”

Nói xong nàng lại hướng Phương Mặc nói:

“Phương Mặc!”

Phương Mặc lập tức lo lắng quay đầu nhìn nàng:

“Tiểu Văn...”

“Thạch Diêu đã làm một việc với ta nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa. Sanh nhi không thể không có nàng. Nàng đối với ta không tốt nhưng lại thật lòng yêu thương chàng. Tất cả mọi việc nàng làm với ta chỉ vì quá yêu chàng mà thôi. Lúc chàng không có ở đây, nàng đã một mình sinh và nuôi dạy Sanh nhi, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết được nàng nhất định chịu không ít đau khổ. Chân tình khó có được, huống gì nàng là chính thê của chàng, chàng không thể bỏ nàng được. Cho dù bây giờ chàng không thương nàng ấy nhưng lâu ngày cũng sẽ sinh tình, biết đâu một lúc nào đó rất gần nàng sẽ trở thành một phần quan trọng của tính mạng của chàng; dù có thiếu đi thì cũng không có một ai có thể thay thế được vị trí của nàng. Chàng, Sanh nhi và nàng, ba người mới là một chính thể duy nhất. Chàng rất thiện lương, chàng phải có trách nhiệm cho nên chàng sẽ là một người cha tốt.”

...

Mục Tiểu Văn không để ý tới vẻ cứng ngắc của Phương Mặc mà quay đầu nói với Thạch Diêu:

“Thạch Diêu, nếu ta nói từ bỏ thì nhất định sẽ từ bỏ, điểm ấy người yên tâm. Chuyện quá khứ cứ để nó trôi đi, nhưng sau này nếu người một chút khiêu khích đối với ta thì ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Mục Tiểu Văn đi tới gần Thạch Diêu, mặt Thạch Diêu đọng đầy nước mắt ôm chặt lấy Sanh nhi, lo lắng nhìn về phía nàng.

Mục Tiểu Văn mỉm cười:

“Sanh nhi rất dễ thương.”

Sau đó nàng nói với Quý Tử Ngôn:

“Không phải ngươi muốn giết ta sao? Nếu vậy thì tìm một chỗ khác đi.”

Nói rồi nàng tự xoay người rời đi. Quý Tử Ngôn sững sốt, vội vàng chạy đuổi theo. Đi được vài bước thì hắn liền ôm nàng, thì triển khinh công hướng xa xa bay đi. Phía sau truyền tới tiếng Phương Mặc gọi da diết, từ từ, dần dần cũng không còn nghe thấy nữa.

149. Q.2 - Chương 39: Sơn Động

Quý Tử Ngôn dẫn Mục Tiểu Văn chạy thẳng một đường, mãi tới khi đến một sơn động thì mới dừng lại bỏ nàng lại một mình. Còn lại một mình nhưng nàng lại bị giam vào một thạch thất trong sơn động chỉ chứa đủ một người. Hai tay nắm tấm lưới như được đan từ sắt, nàng an vị nhìn Quý Tử Ngôn cách đó không xa, im lặng.

Quý Tử Ngôn... người hình như có điểm không bình thường.

Nhìn bên ngoài gian thạch thất được nâng bởi vài ba núp đá lơ lửng như sắp rơi xuống khiến Mục Tiểu Văn sợ hãi. Sẽ không rơi xuống chứ? Chẳng lẽ hắn muốn chôn sống nàng ở đây?

“Quý Tử Ngôn, rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?” - Mục Tiểu Văn vẫn bình tĩnh hỏi. - “Ta tới nơi này với ngươi cũng chỉ muốn biết rõ ngươi muốn làm cái gì thôi. Nếu ta đã phối hợp với ngươi rồi thì ngươi cũng nên nói cho ta biết chân tướng sự việc đi chứ?”

Quý Tử Ngôn không nói gì, quay lưng đưa

“Mỗi lần ngươi đều nói muốn giết ta, nhưng mỗi lần ngươi chưa từng giết ta, cái này là trùng hợp hay là cố ý?”

Bóng lưng Quý Tử Ngôn vẫn im lìm như ngàn năm không thay đổi.

“Kỳ thuật ngươi cũng không muốn giết ta, có phải không? Nếu thật sự ngươi muốn ta chết thì bây giờ chỉ cần đâm một kiếm là xong rồi. - ngươi còn có một bí mật nào đó nữa, đúng chứ?”

...

Mục Tiểu Văn quá mức nóng lòng, chốc chống đã miệng khô lưỡi khô. Nhưng trong không gian vẫn chỉ có tiếng nói của nàng, một vài từ móc từ miệng Quý Tử Ngôn ra khó khăn y như Thanh Y vậy...

Mục Tiểu Văn thay đổi một góc độ, từ chỗ này có thể nhìn thấy một bên sườn mặt của hắn. Vẻ mặt hắn mờ mịt, thỉnh thoảng hiện lên vài tia âm ỉ nhưng là lâm vào một miền ký ức nào đó. Khi hắn phát hiện Mục Tiểu Văn đang nhìn mình thì lập tức dừng lên, cho Mục Tiểu Văn một cái liếc mắt lạnh lùng rồi cách ra xa.

Mục Tiểu Văn vô kế khả thi, ôm gối dựa vào tường thạch thất ngồi bệt xuống, ngoan ngoãn tính toán xem lúc nào sẽ có người tới cứu. Sơn động này ngay dưới chân núi, từ lúc từ biệt bọn Phương Mặc tới giờ chừng một ngày, Phương Mặc nhất định sẽ đi báo tin. Nhưng tới khi nào cứu binh mới tìm tới chỗ này chứ?

Nghĩ tới cái gì đó, Mục Tiểu Văn lại đứng lên hướng về phía xa xa gọi lớn:

“Quý Tử Ngôn, ngươi giữ lại ta là muốn dùng làm điều kiện để trao đổi với người khác hả? Khi nào người kia mới tới?... đó là ai?”

Không có hồi âm.

Mục Tiểu Văn đành phải ngồi xuống lần nữa, đem đồng đá vụn dưới đất xếp thành hàng, nhằm chán suy nghĩ xem rốt cuộc là sai sẽ tới cứu nàng. Bằng trực giác, nàng biết mình sẽ không chết nên cũng an tâm đôi chút, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Khi bên tai khẽ vang lên tiếng binh khí va vào nhau xa xa thì nàng như bị ai đó kích một cách bất tỉnh, nhảy dựng lên dán sát vào hàng rào cố gắng nhìn ra bên ngoài. Đáng tiếc là có một dây đá chắn ngang cửa sổ mà địa thế thì thấp, hoàn toàn không nhìn được người bên ngoài là ai. Mặc khác, khoảng cách khá xa, thanh âm cũng không thể nghe rõ, không cách nào nhận diện được người đến. Nàng chỉ có thể nương theo tiếng đánh nhau mà phán đoán được người tới chỉ có một.

Mục Tiểu Văn không dám làm cho người kia phân tâm nên cẩn thận lắng nghe, nôn nóng mà chờ đợi. Không biết qua bao lâu, nàng mơ hồ nghe thấy một tiếng “Hả” rồi tiếng đánh nhau ngừng lại.

Làm sao vậy? Võ công của Quý Tử Ngôn rất cao, lại là một tên máu lạnh, chẳng lẽ người kia bị...?

Mục Tiểu Văn lo lắng đứng lên, yên lặng nghe tiếng bước chân ngày càng gần.

Lý Vân Thượng ôm một cánh tay đầy máu, sắc mặt tái nhợt đi, bộ dáng thê thảm, chật vật xuất hiện trước mặt nàng.

“Hoàng...”

Mục Tiểu Văn ngây ngốc nhìn, lo lắng chưa tiêu tan thì Quý Tử Ngôn đã quay lại, lạnh lùng xoay một vật gì đó mở hàng rào ra rồi đẩy Lý Vân Thượng. Lập tức cả người Lý Vân Thượng hư nhuỷ ngã về phía Mục Tiểu Văn.

“Hoàng thượng...” - Mục Tiểu Văn vội vàng đỡ lấy hắn, cố gắng muốn đứng vững lại nhưng cuối cùng vẫn lảo đảo ngã dúi về sau. Nàng thụt về sau từng bước mới miễn cưỡng dựa vào tường, ngồi phịch xuống. Lý Vân Thượng cũng theo đó mà ngã vào lòng nàng. Ngay sau đó hàng rào đóng ầm lại, Quý Tử Ngôn cười lạnh một tiếng rồi rời đi.

Mục Tiểu Văn kinh hãi, lay người trong lòng:

“Hoàng thượng!” - Lý Vân Thượng khẽ rên một tiếng, ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt.

Chân tay Mục Tiểu Văn luống cuống hẫng lên:

“Hoàng thượng, người... thương thế của người có nặng lắm không? Sao người lại tới nơi này?”

Lý Vân Thượng thấy nàng không rảnh tâm để ý tư thế hiện tại nên tiếp tục nhờ vả dựa vào lòng nàng. Khoảng cách rất gần, khí tức giao quần, hắn nói chuyện với nàng:

“Ta đi dạo quanh đây phát hiện một con thỏ nên muốn thử sức một chút liền đuổi theo tới đây. Ai ngờ gặp phải hắc y nhân kia, còn chưa kịp nói gì thì hắn đã rút kiếm đâm tới. Vì đột ngột quá nên ta đã không đề phòng để hắn khống chế. Sao hắn lại nhốt nàng ở chỗ này?”

Nhưng sự thật thì khác, Phương Mặc vội vàng chạy tới báo tin, hắn chẳng thêm suy nghĩ gì liền vọt chạy đi. Quý Tử Ngôn cố ý để lại manh mối để bọn hắn tìm được nên hắn nhanh chóng tới được chỗ này. Khi này hắn giả bộ đầu không lại để được nhốt chung với nàng. Về phần mặt trắng tái nhợt thì hắn cũng am hiểu về thuật liêm sắc, ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không được sao? Trong thạch thất nhỏ rất yên tĩnh, không người nào quấy rầy, hắn rất hài lòng. Thôi Minh Vũ và Khinh Phong sẽ nhanh đuổi tới, chỉ mong bọn họ tới chậm một chút. (Không hiểu cha này nghĩ gì... oài oài...)

Mục Tiểu Văn “Ồ” một tiếng, kể lại ngắn gọn chuyện nàng và Quý Tử Ngôn gặp nhau mấy lần:

“Ta cũng không rõ tại sao hắn năm lần bảy lượt tìm tới ta gây phiền toái.”

Lý Vân Thượng chăm chú nghe, khẩu khí có khí tức nguy hiểm:

“Hắn từng nghe nàng xướng khúc sao? Là khúc gì?” (ghen, ghen... há há..)

Mục Tiểu Văn bắt đầu kể, chuyện này không phải là trọng điểm:

“Cái này sau hãy nói. Hoàng thượng có thể ngồi dậy được chưa, ta muốn xem thử vết thương của người.” - Nói rồi nàng vươn tay nâng hắn dậy. Lý Vân Thượng cũng giả bộ cần răng cần lợi phối hợp. Loay hoay một hồi chỉ càng làm cho tư thế hai người càng thêm dán chặt. Mục Tiểu Văn có chút khó thở, sắc mặt Lý Vân Thượng càng thêm tái nhợt.

Mục Tiểu Văn miễn cưỡng để cho hắn ngồi dậy, tựa vào vai mình. Ai ngờ toàn thân hắn vô lực, cứ hướng ngã vào trong lòng nàng. Trong lòng nổi lên dự cảm không hay lắm, nàng khéo léo để đầu của hắn dựa vào người mình một chút. Nàng cúi đầu nhìn thì vẫn thấy khuôn mặt kia tái nhợt nhưng vẫn có vẻ ẩn nhẫn. Cho nên nói, với tư thế này, nhìn kiểu nào cũng giống như nàng đang khinh bạc đương kim hoàng thượng.

Nếu đã theo Quý Tử Ngôn tới nơi này thì nàng cũng không muốn trước khi trốn đi mà không biết chân tướng sự thật. Đối với Mục Tiểu Văn thì thâm tâm nàng có nhiều điều muốn hỏi. Thí dụ như tại sao khi này Quý Tử Ngôn muốn ám sát hắn, giữa Quý Tử Ngôn và Khinh Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà bây giờ nhìn Lý Vân Thượng vô lực, không phải là thời điểm thích hợp để nói mấy chuyện này. Trước kia Mục Tiểu Văn từng lãnh giáo qua khuyết điểm của hắn, nên lúc này có lẽ hắn đau đớn, thống khổ không kém.

150. Q.2 - Chương 40: Vỡ Lẽ

Mục Tiểu Văn cúi đầu kiểm tra vết thương của hắn, phát hiện sau vai trái có vết thương đang chảy máu, máu nhiễm đỏ cả bạch sam, nhìn mà ghê:

- Hoàng thượng, người có đau không?

Lý Vân Thượng mỉm cười:

- Không sao!

Đúng vậy, lúc này có lẽ điểm yếu kia gây đau đớn quá lợi hại nên những đau đớn của vết thương này so ra chẳng là gì. Mục Tiểu Văn cẩn trọng xé quần áo chỗ vết thương ra, thấy vết thương không quá sâu thì mới thở phào nhẹ nhõm;

- Hoàng thượng, có được không?

Lý Vân Thượng ngẩng đầu, hình như muốn lấy được ra nhưng thử nâng tay mấy lần mà không được, cuối cùng đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Mục Tiểu Văn vội nói:

- Để ta lấy.

Lý Vân Thượng dùng ánh mắt ra hiệu được ở trước ngực, Mục Tiểu Văn do dự một hồi rồi cũng đưa tay luồn vào vạt áo hắn. Xuống phía dưới, tiếp tục xuống phía dưới, ngón tay chạm phải lớp sa tanh mỏng tiếp xúc với da thịt. Nàng đã rất cẩn thận rồi nhưng vẫn phát hiện thấy thân thể hắn chợt cứng đờ.

Rốt cuộc cũng lấy ra được, Mục Tiểu Văn thở phào một hơi. Làm sao đây, hay là để cho hắn ngồi dậy dựa vào tường cũng được chứ?

- Người ta nói Tiểu Văn không quan tâm phòng ngự khoảng cách nam nữ, là người hào hiệp, quả nhiên là như thế. – khuôn mặt tái nhợt của Lý Vân Thượng tràn đầy hứng thú.

... Bị hắn bắt chẹt rồi. Bây giờ nói gì mà nam nam thụ thụ bất thân chứ, ngược lại còn có điểm thiết thời. Mục Tiểu Văn cân nhắc một chút rồi quyết định từ bỏ cái ý định dịch chuyển hắn.

Nhưng thăm giật mình.

Loại tình huống này giống như một người thể tử ôn nhu đang chăm sóc phu quân, có phải hắn đã quá mơ mộng rồi hay là hắn đang nằm trong mộng đây?

- Hoàng thượng, đã tra được rồi. Người ngủ một giấc đi. – Mục Tiểu Văn nói. Nàng còn nhớ kỹ thời điểm hắn phát bệnh, nghỉ ngơi một chút, đừng như trước kia là được rồi.

- Ừm! – Lý Vân Thượng nghe lời nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra ý cười. Đương nhiên hắn sẽ không ngủ, hắn sẽ tận hưởng hết cảm giác tĩnh mịch thân thiết giữa hai người lúc này. Được rồi, nhớ lại, trên đường tới đây hắn có để lại chút manh mối cho nên Thôi Minh Vũ và Khinh Phong sẽ tới đây, chỉ là tốn một chút thời gian nữa.

Sắc trời dần dần ảm đạm xuống, không lâu sau khắp thạch thất bị bao phủ bởi bóng tối. Chỉ có đôi nhẵn ngọc là còn phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, mông lung, nhu hòa tạo nên một khung cảnh lãng mạn động lòng người. Thứ ánh sáng nhân nhật kia chiếu vào khuôn mặt tinh xảo của Lý Vân Thượng, khiến người ta lâm vào ảo giác. Nói ra cũng thật ngớ ngẩn nhưng chỉ có những lúc này thì hai người mới có thể thoải mái nói chuyện với nhau. Trong tình huống này, thân phận hoàng thượng hay nương nương cũng biến mất, chỉ còn hai người gặp rủi ro, nương tựa vào nhau mà thôi.

Thật đúng là một người xinh đẹp, hoàn mỹ. Mục Tiểu Văn cúi đầu nhìn hấn, rất muốn vươn tay chạm vào khuôn mặt hấn tựa như đang vuốt ve một con vật yêu thích vậy. Nhưng mà... Thôi, quên đi. Hoàng thượng không thể nào coi như sủng vật được.

Bất tri bất giác nàng ngủ thiếp đi, khi mở mắt tỉnh dậy thì liền đối diện với đôi mắt sáng hấp háy của Lý Vân Thượng.

- Hoàng thượng đã tốt lên nhiều chứ? – Mục Tiểu Văn kinh ngạc.

Lý Vân Thượng mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống. Mục Tiểu Văn thở phào một hơi, khe di chuyển hai chân đã tê dại. Nhìn thấy vẻ mặt xin lỗi của Lý Vân Thượng, nàng bối rối lắc đầu cười cười, ý bảo đừng lo, không sao cả. Hoàng thượng tự mình có lẽ .. thật sự nàng nhận không nổi.

Khi này hai người chớp mắt được một lúc nên giờ đã tỉnh táo nhiều, song song ngồi dựa vào nhau, trong không gian tĩnh mịch dường như nghe thấy cả tiếng hít thở của nhau. Mục Tiểu Văn có điểm xấu hổ.

-Chuyện kia... Sao lần này hoàng thượng lại khỏe nhanh như vậy? –Mục Tiểu Văn khó khăn mở miệng.

- Sau này thân thể tốt hơn nhiều.

- Ồ! – Mục Tiểu Văn gật đầu. Đột nhiên nàng cảm giác có chỗ không đúng. Lần trước? Hấn nhớ kỹ thời điểm phát bệnh lần trước ư? Vậy thì rốt cuộc hấn đã quên mất đoạn trí nhớ nào chứ?

- Tiểu Văn... – Lý Vân Thượng nghiêng đầu nhìn nàng. – Trước kia... trước kia lúc ở phủ nhị hoàng tử, ta đối với nàng không tốt.. ta xin lỗi...

Mục Tiểu Văn cười:

-Chuyện lâu lắc như vậy rồi hoàng thượng không cần phải nhắc lại. – đoạn ký ức này hấn cũng nhớ hả?

Nhưng Lý Vân Thượng lại không để ý, tiếp tục nói:

- Lúc đó nhất định là nàng đã chịu rất nhiều khổ cực...

Mục Tiểu Văn đáp:

- Cũng không có gì, đơn giản chỉ là sống hơi khó khăn một chút thôi. – Sao, hấn đang sảm hỏi hả? Lúc đó, thời điểm đó sao không hiểu chuyện đi? Hay là càng suy nghĩ thì càng dễ động lòng?

- Tiểu Văn, ta có thể xem tay nàng một chút không?

- Ừm! – Mục Tiểu Văn vươn tay tới, nghiêng đầu nhìn hấn. Khuôn mặt xinh đẹp của hấn như được bao bọc bởi thứ ánh sáng nhu hòa, tóc đen rũ xuống. Trong lòng bàn tay nàng, ngón tay hấn nhẹ nhàng miết, vuốt ve qua lại như đang thương tiếc. Đột nhiên Mục Tiểu Văn giật mình thẳng thốt, hấn làm sao vậy?

Lý Vân Thượng giương mắt lên, trong mắt nổi lên thương tiếc:

- Lúc ấy nàng là chính thê của ta, lại là nữ nhi trân quý của tể tướng đại nhân nhưng lại vì ta mà chịu nhiều khổ cực. Nhất định nàng rất hận ta.

- Cũng không có gì... – Mục Tiểu Văn cười cứng ngắc, rất không được tự nhiên. Rốt cuộc thì hấn muốn làm gì chứ? Nàng định rút tay về nhưng lại bị hấn nắm chặt trong tay, độ ẩm nóng tới lợi hại.

-Tay nàng... Đều do ta không tốt. Lúc đó.. nàng.. có thích ta không?

Mục Tiểu Văn cười khó xử:

- Hoàng thượng... chuyện lúc đó... không quan trọng nữa...

- Nàng từng thích ta sao?

Về mặt hẳn chăm chú, thành khẩn như vậy khiến Mục Tiểu Văn không đành lòng nói ra chữ “Không”. Hơn nữa chuyện này mỗi người cũng tự hiểu lấy. Chuyện đã qua lâu rồi, tất cả thương tổn cũng thuộc về quá khứ, cũng không phải không thể trở thành một đoạn ký ức tốt đẹp mỗi khi nhắc tới. Vì thế nàng gật đầu rất tự nhiên:

- Ừm!

Không biết có phải do ánh sáng quá mờ hay là Mục Tiểu Văn gặp ảo giác, nụ cười của hẳn lúc này như lấp lánh đầy sao. Nàng nghiêng đầu nhìn hẳn đầy nghi hoặc, sự tồn tại của chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay càng thêm rõ ràng, mãnh liệt. Trong không gian tĩnh mịch, đoạn thời gian kia đột nhiên xông vào trí óc.

Lần đầu nhìn thấy hẳn là một thiếu niên như hoa như ngọc bước ra từ trong tranh, nàng vừa vui vẻ vừa kinh ngạc.; khi hẳn cay mảy, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua nàng thì nàng nghi hoặc; Khi biết được sự thật là hẳn chán ghét mình thì tâm nàng có điểm mất mát; Khi hẳn năm lần bảy lượt giúp Thạch Lan mà không giúp nàng thì trái tim nàng bắt đầu nguội lạnh... Mãi đến sau này, nàng dùng mặt nạ, đứng trong phủ hoàng tử nhìn thân ảnh hẳn xa xa nhưng trong lòng không còn nửa điểm rung động.

Mục Tiểu Văn không nhịn được cười rộ lên. Ai ngờ được hai người sau này lại thất nút với nhau thế này? Hẳn không phải là thiếu niên lạnh lùng, trong trẻo như trước kia và nàng cũng không còn là một trạch nữ lúc nào cũng sợ hãi giữa đám mỹ nam đông đúc. Kỳ thực, hẳn rất thiện lương, là một chính nhân quân tử; hơn nữa, hẳn cũng chẳng phải dạng hoa tâm. Ít nhất, trong cung bây giờ chỉ có Thạch Lan và Nguyệt Cơ. Nghĩ lại thấy hẳn đối với Thạch Lan và Nguyệt Cơ từ đầu tới cuối đều rất tốt.

Không nhịn được, bên môi nàng dần theo một tia hâm mộ, chân thành:

- Thạch Lan và Nguyệt Cơ nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Về nụ cười của Lý Vân Thượng đột nhiên đông cứng lại. Miệng nhếch lên hồi lâu, hẳn vội vàng muốn giải thích:

- Tiểu Văn, ta...

“... Hoàng huynh... Hoàng huynh...”

Đột nhiên một giọng nói thống khổ, nỉ non vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh. Mục Tiểu Văn chăm chú lắng nghe.

- Là Quý Tử Ngôn! – Mục Tiểu Văn vừa hạ giọng nói vừa đứng dậy đi tới trước cửa thạch thất, nhìn xung quanh. Quý Tử Ngôn tựa vào sơn động, ánh trăng chiếu rọi xuống khuôn mặt thống khổ vạm vỡ của hẳn, hình như hẳn đang mơ thấy một cơn ác mộng nào đó.

.. Cảnh trong mộng..

- Hoàng huynh... hoàng huynh..

Trong lớp sương mù dày đặc sâu thẳm, một thân người nho nhỏ đảo hướng phía hoàng huynh hẳn mà chạy tới. Khi tới gần, hẳn ôm chầm lấy vạt áo đang dao động kia, khóc oa ra một tiếng:

- Hoàng huynh, ta nói ... nói không thích Nhu phi nương nương.. phụ đánh ta...

Tiểu hài tử bị túm áo quay người lại, giọng nói thanh thúy:

- Tử Ngôn ngốc, sao ngươi không giả bộ thích Nhu phi nương nương chứ?

Quý Tử Ngôn tức tức đáp:

- Hoàng huynh, thích một người sao có thể giả bộ được chứ?

- Sao lại không thể giả bộ? Càng không thích thì càng có thể giả bộ. Ngược lại, nếu là người mình thích, vì thật tâm yêu thương nên sẽ không giả bộ được. Giống như ta thích Tử Ngôn vậy. Đi theo ta, ta đưa ngươi đi bí mật giáo huấn Nhu phi.

Quý Tử Ngôn lau nước mắt, mỉm cười, tay bắt lấy tay hoàng huynh:

- Được!

...

Khung cảnh này nhanh chóng biến mất, lần này đổi thành khuôn mặt vạm vỡ của một nữ tử. Nàng cầm chấp trượng, dùng sức đánh vào cánh tay Quý Tử Ngôn, hung tợn nói:

- Cầm chắc kiếm! Người không thể bại dưới tay Quý Tử Khinh được!

- ... Ta mới là chính cung nương nương, dựa vào cái gì mà người không phải Trữ quân chứ?! Dựa vào cái gì mà để cho tiện phụ kia vượt mặt chứ?! ... Người phải giết Quý Tử Khinh, người phải làm hoàng thượng, người phải thay mẫu hậu giải hết mối hận trong lòng!

...

Quý Tử Ngôn trề mặt, ai ai nói:

- Hoàng huynh, ngôi vị hoàng đế thật sự nặng như vậy ư?

Quý Tử Khinh gạt phắt tay hấn ra, cười lạnh nói:

- Người nghĩ rằng ta không biết tâm tư người sao? Quý Tử Ngôn, cả triều văn võ đều ủng hộ ta, người không cần gắng sức! Người không thắng được ta, vĩnh viễn cũng không thắng được ta!

..

Không thắng được sao?

- ... Quý Tử Ngôn ... Quý Tử Ngôn... – bên tai truyền tới tiếng gọi xa xa, Quý Tử Ngôn mở bừng mắt.

- Quý Tử Ngôn, người làm sao vậy? – thanh âm kia rõ ràng hơn, hấn bật người lên, chính là Văn nương nương – người được hoàng huynh “Khinh Phong” tính tình bá đạo kia đối xử rất tốt. Sắc mặt Quý Tử Ngôn trầm xuống, đứng lên đi tới chỗ khác, đưa lưng về phía Mục Tiểu Văn và không thèm nói một tiếng nào nữa.

Mục Tiểu Văn đợi một hồi không thấy hấn nói gì thì đột nhiên rống to:

- Quý Tử Ngôn! – thấy hấn tức giận quay đầu lại thì nàng lập tức cười cười nói. – Rốt cuộc người làm sao vậy? Người đối với ta như vậy ta còn không so đo, khi người gặp ác mộng thì cũng chính ta đánh thức người dậy.. Coi như là ta chết đi, người cũng nên đáp ứng với ta một đề nghị trước khi ta chết chứ. Nếu cứ không để ý tới ta như vậy cũng không tốt chút nào. Nếu người không muốn nói chân tướng sự thật với ta thì người trò chuyện với ta cũng được! – nàng cố nói giỡn chơi, vất vả lắm mới tìm được chút mảnh khỏe, sao không tiếp tục hỏi tới chứ? Chung quy, không thể nào cả đời không biết rõ sự thật mà bị hấn đuổi giết được.

Nàng nghiêng đầu, nhìn lơ đãng ánh mắt sủng nịnh, ôn nhu của Lý Vân Thượng, bất giác mặt đỏ bừng. Hấn đang làm cái gì vậy? Hình như Lý Vân Thượng cũng không chuẩn bị, bối rối rồi nhanh chóng chuyển sang chuyện khác:

- Tiểu Văn, Thạch Lan và Nguyệt Cơ...

- Mục Tiểu Văn! – Quý Tử Ngôn lạnh giọng gọi, Mục Tiểu Văn lập tức nhìn qua phía hấn.

Lý Vân Thượng một bên ảo não. Tại sao mỗi lần đều bị hấn chen ngang vậy hả?!

- Quý Tử Ngôn, người muốn nói gì? – Mục Tiểu Văn hỏi.

- Ta hỏi người, hôm nay nếu biết ta muốn giết người, còn muốn giúp hấn không?

- Giúp ai?

- ... Quý Tử Khinh. – Quý Tử Ngôn chần chừ một chút, sắc mặt xanh mét, khó khăn nói ra mấy chữ này.

Hả

Quả nhiên là có liên quan tới Khinh Phong. Cảm giác của Mục Tiểu Văn chẳng bao giờ sai.

- Ta còn tưởng người vì chuyện gì khác mà muốn giết ta, không nghĩ là liên quan tới Kinh Phong. – Mục Tiểu Văn bình tĩnh đại ngộ, gật đầu.

Quý Tử Ngôn hình như không ngờ tới phản ứng của nàng, trong mắt vừa có điểm ảo não vừa như bị đâm vào chỗ đau, mặt xanh mét. Qua thật lâu, hắn mới cắn răng nói:

- Được, bây giờ người đã biết ta vì Kinh Phong mà muốn giết người, nếu vậy ta hỏi người, lần sau, người còn giúp hắn không?

Nàng nên trả lời sao đây? Trả lời thế nào để tìm ra đáp án? hướng tới Lý Văn Thượng, nhưng người này vẫn như khi nãy ngưng thần nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập thâm tình. Tò mò? Bực thật, bộ dáng của nàng nói chuyện với địch nhân rất thú vị hả? Thâm tình này ở đâu mà ra thế?

Mục Tiểu Văn bằng trực giác nói ta đáp án, nói như đinh đóng cột:

- Có, ta sẽ vẫn giúp hắn.

Trên mặt Quý Tử Ngôn như đóng băng:

- Tại sao?

- Bởi vì... Bởi vì ta với hắn là bằng hữu.

- Bằng hữu? – Quý Tử Ngôn cười thâm. Hắn với y là bằng hữu, vốn là bằng hữu chí thân nhưng mà chỉ vì ngôi vị hoàng đế, y liền vứt bỏ hắn. Tại sao hắn bị mẫu hậu vứt bỏ, bị y vứt bỏ, bị mọi người vứt bỏ?! Hắn vẫn còn nhớ rõ, ánh mắt mẫu hậu nhìn hắn dần dần tan rã, trong miệng là máu tươi:

- Con ta mặc dù vô năng nhưng vẫn phải thay mẫu hậu báo thù.

Hắn vô năng?! Từ sáu tuổi hắn đã bắt đầu học kiếm thuật luyện võ, quyền thuật mưu lược, không ngày nào không nghiêm túc luyện tập học hành; cho dù là nắng chói chang hay trời đông rét buốt cũng chưa bao giờ gián đoạn một ngày. Mười sáu tuổi hắn tham chiến, lập chiến công, chế quyền thần, đã thế mà còn là vô năng? Nhưng tại sao cuối cùng người đoạt được ngôi vị hoàng đế lại là y chứ?

Hắn thua tất cả, chưa từng thấy được một thứ gì.

Hắn vĩnh viễn nhớ kỹ một chữ “thích” từng miệng hoàng huynh nói ra nhưng hoàng huynh thì không còn nhớ nữa. Người duy nhất hắn trân trọng nhất đã không còn nhớ rõ y từng yêu thương, trân trọng hắn nữa rồi. Trên đời này hắn chỉ còn lại một mình mà thôi.

151. Q.2 - Chương 41: Chi Bằng Rời Đi

“Quý Tử Ngôn, ta đã tới!” - Giọng Kinh Phong vang lên bên ngoài.

Mục Tiểu Văn lo lắng nhìn ra ngoài nhưng làm cách nào cũng không thấy được gì, trong lòng tự nhủ:

“Nếu có thể thoát ra ngoài thì tốt rồi.”

Vừa dứt lời thì chỉ thấy Lý Văn Thượng vuay lên, bóp một cái gì đó, hàng rào lập tức mở ra.

Mục Tiểu Văn trợn mắt há mồm:

“Cẩn thận quan sát một chút sẽ phát hiện. Quý Tử Ngôn đại khái cũng không có tâm vây khốn chúng ta trong này, mau chóng rời khỏi đây, Kinh Phong đã tới rồi.

Phát hiện sao không nói sớm? Hắn cố tình hả?

Nhưng mà không thành thói quen nữa, Mục Tiểu Văn vội vàng chạy ra ngoài. Quý Tử Ngôn lạnh lùng nhìn nàng một cái, không thèm để ý mà quay đầu nhìn không với ánh mắt sắc bén. Quả nhiên đúng như Lý Văn Thượng nói, mục đích của hắn đã đạt được thì sẽ không quan tâm tới nàng nữa.

Kinh Phong nhìn thấy Mục Tiểu Văn, trong mắt loé lên tia sáng rồi lại nhanh chóng cau mày:

“Người không có việc gì là tốt rồi. Nơi này để cho ta.”

Lý Vân Thượng đi ra theo sát, khoác tay qua vai Mục Tiểu Văn, thản nhiên nói:

“Tiểu Văn, bây giờ là chuyện của bọn hần. Chúng ta nên cách xa chút, đừng cản trở bọn họ.”

Mục Tiểu Văn gật đầu, theo Lý Vân Thượng đi ra xa. Lý Vân Thượng tùy tiện ngồi xuống, Mục Tiểu Văn lặng đi một chút rồi ngồi xuống theo.

... Giống như đang theo dõi hiện trường vụ án vậy.

Trời đã mờ sáng, khí tức trộn lẫn trong cơn gió tươi mát. Trong ánh sáng mặt trời, Lý Vân Thượng mặc bạch y như bao bọc bởi một luồng sáng bình tĩnh, khuôn mặt nhu hòa, lộng lẫy. Tóc dài bay bay theo gió, đôi mắt nghiêm túc nhìn phía trước, thuần khiết động lòng người. Thoáng cái Mục Tiểu Văn cảm giác trống ngực mình nảy lên liên hồi.

Ánh mắt Khinh Phong vẫn đuổi theo nàng, nhất cử nhất động của nàng đều rơi vào đáy mắt. Bất giác một ngọn lửa giận dâng lên từ đáy lòng, ánh mắt băng lãnh rời tới phía Quý Tử Ngôn:

“Hoàng đệ tốt của ta, rốt cuộc ngươi còn muốn nháo tới khi nào nữa? Không phải ta đã nói với ngươi rồi, ngươi vĩnh viễn không thắng được ta! Ngươi không thể thắng được ta trong sự của phụ hoàng, trong việc chiếm được ngôi vị hoàng đế. Ngươi không thể lấy được bất cứ thứ gì từ ta.”

Quý Tử Ngôn nhìn hần, trầm mặc. Hồi lâu, hần rút kiếm ra:

“Vậy sao? Vậy ngươi cũng biết, Mục đệ của ngươi là do ta tự mang vào kỹ viện?”

Trong mắt Khinh Phong cơ hồ phát hỏa:

“Ta biết!”

“Vậy ngươi cũng biết thiếu một chút nữa nàng bị điểm ó? Nàng biết mọi chuyện đều liên quan tới ngươi nhưng lại hoàn toàn không nói với ngươi. Nàng hận ngươi, càng nhìn càng rõ bộ mặt của ngươi. Lần này ngươi cũng dám nói ngươi thắng sao?”

Ngữ khí của hần bình tĩnh nhưng lại kinh thiên chi lôi. Khinh Phong khó có thể tin mà quay đầu nhìn về phía Mục Tiểu Văn, Mục Tiểu Văn thản nhiên nói:

“Chuyện cũ rồi. Hơn nữa đó là ân oán giữa ta và hần khi đó, ngươi không cần thay ta báo thù. Cứ giải quyết ân oán giữa ngươi và hần là được rồi.”

Khinh Phong giật mình, tâm lý mất mát và tức giận khó hiểu, hồi lâu mới cười lạnh đáp:

“Ai muốn báo thù cho ngươi chứ?” - Lời nói vừa dứt, hần giống như là muốn phát tiết, đột nhiên rút kiếm chém về phía Quý Tử Ngôn.

Hai kiếm rất nhanh tương giao. Trong sơn động trống trải tiếng kiếm rít lên. Lúc này kiếm thế của Quý Tử Ngôn bình tĩnh sắc bén, mỗi đường chém ra đều ổn định, tựa hồ tâm cảnh bình thản. Còn Khinh Phong thì lại vội vàng, nóng lòng muốn chiếm thế thượng phong.

Trong khi hai người giao tranh thì Thanh Y và Thôi Minh Vũ cũng chạy tới. Không hề mang theo người khác, hai người tiêu sái đi tới. Thấy Lý Vân Thượng và Mục Tiểu Văn đã thoát, Thanh Y gật đầu xem như một tiếng chào hỏi. Sau đó y cũng lui tới một bên, lẳng lặng quan sát hai người kia quần đấu.

Còn Thôi Minh Vũ không như bình thường đi tới gần Lý Vân Thượng, xa xa đứng chung một chỗ với Thanh Y, thậm chí hần còn không thèm liếc mắt nhìn qua bên này một cái.

H người quần đấu long trời lở đất. Thực sự Mục Tiểu Văn muốn cười phát ngất. Đúng là đang diễn ra một trận đấu đả sinh tử nhưng nàng thấy mình giống một khán giả ngồi coi kịch. Vì những lời Quý Tử Ngôn nói khi này mà trong lòng nổi lên nghi hoặc, mơ mơ hồ hồ nghĩ tới cái gì đó nhưng lại không thể nắm bắt được. Theo tiềm thức nàng quay đầu nhìn Lý Vân Thượng, trải qua một đêm miễn cưỡng chịu chung họa nạn, thâm tâm nổi lên ý niệm ỷ lại hần rất nhiều:

“Quý Tử Ngôn muốn giết Khinh Phong sao?”

“Khó nói.”

Nhìn đánh nhau cũng không hiểu thêm được gì, Mục Tiểu Văn quay sang hỏi Lý Vân Thượng về ân oán của Quý Tử Ngôn và Khinh Phong. Lý Vân Thượng dĩ nhiên là biết rất rõ. Vì lúc đầu hắn cùng với Khinh Phong bày mưu tính kế nên tất cả mọi khả năng, bí mật của địch nhân đều được tìm hiểu và nghe thấy.

Nghe Lý Vân Thượng giải thích, hàng mày Mục Tiểu Văn khẽ cau lại. Đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì đó:

“Hoàng thượng, có cách nào làm cho người ta giả chết không? Bây giờ bọn họ càng đấu càng hung, nếu chúng ta di chuyển động thủ thì sẽ không bị phát hiện...”

Khuôn mặt trắng trợt không còn chút máu của Lý Vân Thượng chậm rãi tràn ra một ý cười thường thức.

Quý Tử Ngôn vững vàng một lần lại một lần cầm kiếm trong tay vung tới. Hắn phòng ngự khá cẩn trọng, tiến công cũng dũng mãnh, dứt khoát. Còn Khinh Phong là hoàng huynh tốt của hắn, trước sau như một không mấy may đụng được tới hắn. Từ nhỏ hắn đã chuyên tâm luyện học võ công kiếm thuật, hoàng huynh sao có thể so được với hắn chứ? Đúng thế, cái này không tính là hắn thắng sao? Nhưng tại sao hắn cảm giác được chính mình mới là người thua.

Tựa như lúc này, rõ ràng hắn đã chiếm được ưu thế thượng phong nhưng sao hắn không cảm giác được một chút mùi vị chiến thắng? Rốt cuộc là vì sao?

Khinh Phong vội vàng tiến công quen bằng đi phòng thủ. Quý Tử Ngôn vẽ trên người hắn từng đường kiếm không trí mạng nhưng thoát nhìn thành những vết thương rất kinh khủng. Tử y của Khinh Phong nhuốm đầy máu tươi, dần dần sáng rõ, máu đông tụ lại thành những đóa hoa ám sắc.

Ngay cả như vậy thì hắn là người thắng. Chỉ cần một tiếng ra lệnh thì Thanh Y sẽ cứu hắn, sẽ có ngự y tốt nhất điều trị cho hắn, sẽ có người vây quanh hắn hỏi han.

Còn Quý Tử Ngôn, cho dù bây giờ có thắng thì sau này cũng là thua.

Dục vọng muốn chiến thắng trong lòng đột nhiên tăng vọt. Quý Tử Ngôn muốn nhìn thấy ánh mắt hối hận của hoàng huynh.

Chợt tốc độ trường kiếm của Quý Tử Ngôn nhanh hơn, kiếm vũ che kín không kẽ hở.

Thanh Y một bên lên tiếng:

“Hoàng thượng...”

Khinh Phong khun ra một ngụm máu tươi, cắn răng nói:

“Không cần người nhúng tay!”

Quý Tử Ngôn cười lạnh, một chiêu một chiêu đem Khinh Phong bức tới mức không kịp trở tay. Đúng vậy, chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể khiến cho hoàng huynh chết dưới kiếm của hắn. Kiếm lại đâm tới một lần nữa, bỗng Khinh Phong không thể nào nhúc nhích, kiếm đâm thẳng tới ngực hắn.

Biến cố bất ngờ này khiến hai người cũng ngây người. Thời gian như ngưng trệ lúc này.

Khinh Phong vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, khó có thể tin mà cúi đầu nhìn xuống ngực mình, sau đó té ngã về sau. Kiếm theo đó rút ra, Quý Tử Ngôn ngoác mắt mà nhìn theo mũi kiếm đầy máu, hồi lâu không lên tiếng.

Lý Vân Thượng thu tay về, thấp giọng nói với Mục Tiểu Văn:

“Một kiếm này không thể nào Khinh Phong chết được. Là ta dùng thạch tử điểm trúng huyệt khiến hắn hôn mê thôi.”

Mục Tiểu Văn bắt giác vỗ vỗ tay hắn tán thưởng. Lý Vân Thượng cười vui vẻ. Hai người nhanh chóng đi tới bên cạnh Thanh Y, nhỏ giọng nói cho y biết chân tướng sự việc. Còn Quý Tử Ngôn thì đứng ngơ ngốc một chỗ, tuyệt không chú ý tới xung quanh. Nhưng nhìn kỹ thì có thể nhìn ra hắn không thật tâm muốn giết Khinh Phong.

Thanh Y, yên tâm đi, Khinh Phong không có việc gì cả.

Thanh Y quét mắt nhìn nhẵn ngọc trên tay Lý Vân Thượng và Mục Tiểu Văn, thần nhiên gạt đầu, im lặng.

Bên kia, Quý Tử Ngôn đã buông kiếm xuống, lui lại sau từng bước. Sắc mặt hần trắng bệch giống như thiếu dưỡng khí, không cách nào hít thở được, thâm tâm tràn ngập ngơ ngẩn, không thể tin nổi. Sao có thể như vậy? Sao có thể chết đi dễ dàng như vậy?

... Hoàng nhi, ngươi phải giết chết Quý Tử Khinh, ngươi phải kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Như bị nguyên rửa, thanh âm vẫn hàng đêm hành hạ, ám ảnh hần lại vang lên bên tai. Ánh mắt cừu hận trước khi chết của mẫu hậu hiện lên trước mắt. Hần đã sớm đề nén xuống, hần đã sớm không còn ý định báo thù mẫu hậu. Dù sao cho tới bây giờ mẫu hậu chưa bao giờ yêu thương hần nhưng mà sao lúc này hần lại nghĩ tới những lời đó?

Đúng rồi, bản thân hần vẫn muốn giết Khinh Phong, cho nên lúc này chính là ngày hần được đền bù.

Không đúng! Nếu thật sự muốn giết hần, sao giờ hần không có thấy một chút vui sướng? Tại sao hần lại hy vọng hoàng huynh có thể tỉnh lại chứ?

Trong đầu Quý Tử Ngôn hỗn loạn một mảnh, tâm quặn đau, hần thậm chí không dám tiến lên coi thử tình trạng của Khinh Phong. Hần hy vọng có người đến nói cho hần biết tại sao. Trong bóng tối, làm thế nào mới có thể nhìn thấy ánh rạng đông chứ?!

“Quý Tử Ngôn, Khinh Phong đã chết, ngươi vui chứ?” - Một giọng nói tỉnh táo vang lên bên tai.

Quý Tử Ngôn thống khổ lắc đầu. Hần không vui, một điểm cũng không vui.

“Tại sao?”

Quý Tử Ngôn hỗn loạn:

“Ta không biết, ta không biết.”

Mục Tiểu Văn nhíu nhíu hàng mày. Suy nghĩ một chút, nàng lại đặt câu hỏi:

“Ngươi từng muốn giết Văn nương nương, là vì nàng là bạn tốt của Khinh Phong chứ không phải sao?”

“... Ta không biết...”

Mục Tiểu Văn chậm rãi nói ra vài chữ:

“Nếu vậy... bởi vì ngươi cô độc sao?” - Nhìn hần độc lai độc vãng, nói không chừng sẽ thành công. Hoàng cũng đại viện, không được sung ái, một hoàng tử không quyền thế, cô đơn cũng là điều bình thường.

Quý Tử Ngôn gật đầu. Cô đơn, sao lại không cô đơn cho được? Cô đơn như phụ tử chi giới, như ảnh tương tùy theo.

“Khinh Phong nói ngươi muốn thắng hần, kỳ thật ngươi căn bản không muốn thắng hần, có đúng không?”

Quý Tử Ngôn đành chỉ bắn loạn, trong lòng như có tia chớp xẹt qua, chiếu sáng nơi nào đó.

Đúng rồi, thì ra là thế... Hần chưa từng muốn thắng hoàng huynh. Hần chỉ muốn hoàng huynh có thể quay đầu nhìn hần một lần.

Ngươi mà, sao có thể được? Chuyện đó từ khi còn bé, hoàng huynh đã sớm không còn là hoàng huynh. Hần cũng không còn là hần nữa. Nhưng tại nơi sâu nhất tận đáy lòng vẫn còn một tiểu hài đồng nho nhỏ, đứng đó chờ hoàng huynh dắt tay hần, nói một tiếng “ta thích đệ”.

Bên tai lại vang lên một thanh âm lo lắng:

“Chi bằng rời đi, tiêu sái đi tới cùng trời cuối đất.”

Thần chí Quý Tử Ngôn tỉnh táo lại, nhìn Mục Tiểu Văn vừa nói. Lúc này Lý Vân Thượng đi về phía trước, giải huyện đạo cho Khinh Phong. Khinh Phong tỉnh lại, hơi choáng, về thương nhọt nhọt trước ngực đã sớm được Thanh Y thượng dược, lúc này máu đã đông lại.

Quý Tử Ngôn ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

“Hay ột câu chi bằng rồi đi!” - Hắn lúc nào cũng bí ắm, mặc hắc y trông có vẻ âm trầm; lúc này cười lên dường như quét sạch mọi bóng đêm đang bao phủ. So với trước kia giống như hai người, ngay cả một thân phục trang hắc y cũng không còn u ám, ngược lại chỉ càng làm cho hắn thêm vài phần tuấn lãng,

Hắn nhặt lên kiếm, lưu luyến nhì qua Khinh Phong, khe cau mày nghi hoặc rồi rời đi mà không một lần quay đầu lại.

Mục Tiểu Văn không nói gì. Mọi thứ giải quyết đơn giản thế này sao? Thâm tâm nàng cảm giác có chút không cam lòng. Cho dù những chuyện hắn làm ra là có nguyên nhân nhưng không lý nào khiến cho người khác gánh chịu một mình chứ? Trước kia vì hắn mà chịu tội không ít, sao không tính cho được. Tiến thêm vài bước, muốn nói gì đó nhưng nhất thời nàng nghĩ không ra. Chốc chốc, nàng nhìn bóng lưng sắp rời xa, hô lên:

“ Quý Tử Ngôn, người cô độc cái gì chứ? Ân oán giữa ta và người còn chưa tính rõ ràng đó, còn có rất nhiều chuyện nghe chưa hả?!” - Lời nói ra nàng cảm giác là lạ.

Bóng lưng đi xa chợt dừng lại một chút, dường như muốn quay đầu nhìn lại nhưng sau đó liền biến mất trong rừng.

Mục Tiểu Văn mặc dù không rõ lắm sự tình nhưng tâm lý vẫn thấy nhẹ nhõm nhiều. Khi muốn trở về thì Lý Vân Thượng đột nhiên giữ tay nàng lại, ngữ khí ôn nhu, vẻ mặt vô cùng chăm chú:

“Tiểu Văn, hôm nay cũng tới lúc giải quyết chuyện của chúng ta rồi. Lần này ta sẽ không tránh né, chần chừ nữa.”

152. Q.2 - Chương 42: Biểu Lộ

- Ta... chuyện của chúng ta? – Mục Tiểu Văn nhìn hắn, không biết vì sao đột nhiên thấy khẩn trương đứng lên.

- Ừm! – Lý Vân Thượng nghiêm túc gật đầu, ánh mắt si mê,

- Chuyện gì?

- Tiểu Văn, ta yêu nàng!

Gió dường như cũng ngừng thổi, Mục Tiểu Văn hoài nghi chính mình nghe nhầm, “Hả” một tiếng. Mấy người chung quanh cũng hơi nghi hoặc, đột nhiên ngưng thần.

- Tiểu Văn, ta yêu nàng, ta yêu nàng! – Lý Vân Thượng nghiêm túc nói từng câu từng chữ, thâm tình, chân thành. Một câu này đã đủ rõ ràng, rõ ràng tới mức ngăn cản cơn gió mát, ngăn cản ánh mặt trời đang leo lên cao, cứ thế quanh quẩn bên tai mỗi người.

Dưới đất như nổ đoàng một tiếng, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc tới ngây người.

Lúc này hắn đột ngột kéo tay nàng, nói ra những câu như vậy, thật sự rất giống với một người tỏ tình với người mình yêu thương. Nháy mắt, Mục Tiểu Văn hóa đá.

Tay nàng còn nằm trong lòng bàn tay hắn, đối lại hai tròng mắt nghiêm túc của hắn, tóc hắn bay bay theo gió, thậm chí phát phơ vào mặt nàng. Nhưng nàng không cách nào phản ứng, miệng khẽ nhếch, duy trì tư thế ngây ngốc không phát ra được một tiếng nào.

Rốt .. rốt cuộc hắn.. hắn đang nói cái gì vậy?

Hơn nửa ngày mới ý thức được mình còn đang sống trong thực tại, Mục Tiểu Văn lúng túng “A” một tiếng, khóe miệng cứng ngắc phát ra từng chữ:

- Hoàng thượng, trời lạnh rồi... – khí trời khá lạnh, có phải đầu óc người bị đông lạnh tới phá hư đầu óc rồi hay không hả?

Lý Vân Thượng bước từng bước về phía trước, nắm chặt tay nàng:

- Tiểu Văn, ta không bị mất trí nhớ, ta gạt nàng. Những ngày này ra nơm nớp lo sợ không dám cho nàng biết, ta sợ nàng sẽ rời xa ta. Nhưng mà bây giờ nàng và Phương Mặc không còn bên nhau nữa, sau này nàng chỉ thuộc về ta, sao cũng được, ta tuyệt đối không buông tay nàng ra một lần nữa đâu.

- Người... – Mục Tiểu Văn không còn đủ bình tĩnh, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

- Ta không mất trí nhớ, ta không hề quên nàng.

- Người không mất trí nhớ.. – Mục Tiểu Văn chỉ có thể lắp bắp lặp lại.

- Đúng vậy, lúc đó nàng nhìn thấy là ta ăn giả được, vì vậy ta quyết định tương kế tựu kế nói Hường Mị đưa cho nàng được thật, kỳ thực đó vẫn là giả. Hường Mị và Thôi Minh Vũ giúp ta giấu diếm nàng. Những kỷ niệm với nàng từng chút một ta chưa từng quên dù chỉ nửa điểm.

Mục Tiểu Văn ngơ ngác lùi về sau từng bước, Lý Vân Thượng cầm chặt tay nàng, cũng lùi theo nàng, ánh mắt nhìn nàng nóng cháy không hề có ý định rút lui.

- Ta vốn định chờ đợi nàng nhưng không thể chờ được nữa rồi. Tiểu Văn, ta là đế vương, sau này ta sẽ dùng tất cả mọi khả năng với nàng, không đạt được mục đích thì tuyệt đối không từ bỏ.

Đế vương hả? Đầu óc hỗn loạn của Mục Tiểu Văn đột nhiên thanh tỉnh hẳn. Đúng vậy, hẳn chính là đế vương. Dù lúc này hẳn hé miệng thổ lộ, lo lắng nhưng thân phận vẫn là một đế vương cao cao tại thượng. Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mục Tiểu Văn hỗn loạn quay đầu, dường như cần trợ giúp mà hướng nhìn tới những người bên cạnh. Nhưng mấy người kia so với nàng còn khiếp sợ hơn. Mặt Thanh Y thì cau mày, mặt Thôi Minh Vũ thì âm trầm, còn Khinh Phong hình như so với nàng còn khiếp sợ hơn. Hai tròng mắt trừng càng lớn, màu tím trong sương mù càng phát ra xinh đẹp hơn. Thấy nàng nhìn qua, hẳn cũng nhìn lại nàng.

Ánh mắt không có điểm hỗn loạn, hai người vô thức nhìn nhau một hồi, rốt cuộc không hẹn mà cùng tỉnh táo lại.

Khinh Phong biểu lộ ánh mắt tức giận, còn Mục Tiểu Văn lắc đầu liên tục, một cổ nhiệt độ vọt tới mặt, thoáng cái đỏ bừng lên. Cánh tay bị Lý Vân Thượng cầm chặt tựa hồ rời khỏi thân thể, nàng kêu lên một tiếng thất thanh rồi giật tay Lý Vân Thượng ra, xoay người chạy mất.

Trời ơi, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Lý Vân Thượng lại còn nói yêu nàng nữa chứ!

Tâm tình nàng lúc này không thể dùng từ “khiếp sợ” để hình dung nữa. Đầu óc hoảng loạn vô cùng, vội vàng chạy vài bước, vấp phải hòn đá dưới chân liền té ngã trên mặt đất. Thân ảnh bạch y nhanh chóng đuổi theo tới đỡ lấy nàng sau đó thì triển khinh công ôm nàng lao về phía trước.

Một tay nắm chặt thắt lưng nàng, một tay đỡ lấy cánh tay kia của nàng, chính là Lý Vân Thượng chứ còn ai vào đây?

Mục Tiểu Văn thậm chí còn không có dũng khí nghiêng người nhìn hẳn, cúi đầu, ánh mắt bối rối muốn tìm một điểm dừng chân. Trái tim đập dồn dập như sấm nổ, bị hẳn vững vàng ôm lấy kéo đi lướt theo gió nhẹ rời khỏi nơi này.

Vừa về tới phủ Tể tướng, Mục Tiểu Văn cũng không có quay đầu lại, chạy ngay vào phòng đem đầu dúi vào trong chiếc chăn mềm. Trong khi nàng còn đang hỗn loạn thì bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện với nhau:

- ... Tiểu thư làm sao vậy ạ?

Người khởi xướng nói, giọng có chút ý cười:

- Nàng bị ta dọa.

Hả hả hả, muốn chết hả?! Nàng giờ đang khiếp sợ, bối rối muốn chết thể mà hẳn lại ở đó một bộ khoan thai dự đoán thời tiết hả! Hẳn không phải quá tự tin rồi chứ? Sao hẳn lại đột nhiên phát động tiến công vậy? Một điểm chuẩn bị cũng không có, bảo nàng làm sao mà phản kích kịp đây?

Dực nhi nhẹ nhàng gõ cánh cửa, Mục Tiểu Văn vẫn một mực nằm im trong chăn. Cố gắng lý giải mọi chuyện nhưng thoáng được một lúc tỉnh táo thì bên tai lại vang lên cái câu “Ta yêu nàng, ta yêu nàng!” làm hại đầu nàng nổ ầm một tiếng, cái gì cũng nghĩ không ra. Về mặt hắc vô thức phóng rac nàng, nụ cười, nghiêm túc, thâm tình... mọi thứ quanh quẩn, quanh quẩn làm sao cũng không thể xua đi được.

Dực nhi hỏi:

- Tiểu thư, hoàng thượng...

Chưa nói xong, Mục Tiểu Văn đem đầu ló ra khỏi ổ chăn, vừa vội vừa tức lớn tiếng quát:

- Nói hắc đi cho ta, đi đi!

Sau đó là thanh âm của hắc:

- Tiểu ...

Mục Tiểu Văn không để cho hắc gọi hết tên mình, lập tức xua tay như xua một con ruồi, lần nữa quát:

- Đi đi, nhanh đi đi!

Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần thì cuối cùng hắc cũng rời đi, thế giới thanh tĩnh hẳn.

Không biết Mục Tiểu Văn buồn bực trong chăn hết bao lâu mới chịu đi ra. Tâm tình cũng không còn xúc động như trước, nàng cẩn trọng nghe động tĩnh bên ngoài, mở cửa sổ ra, hít lấy vài ngụm khí mát lành mới mẻ, than khóc một tiếng rồi ngồi bịch xuống ghế.

Khi này đáng nhẽ nàng không nên thất thố như vậy. Khi nàng nghe được những lời này của hắc thì nên nhẹ nhàng, khéo léo, hơi nghi hoặc mà phản kích một câu “thật không” là tốt rồi. Ai ngờ nàng lại chạy trốn chết trước mặt bao nhiêu người?! Sao được chứ, bây giờ nàng làm sao để đối mặt nói chuyện với hắc đây? Tất cả mọi người biết nàng hắc rất giật mình, cũng đã nhìn thấu sự lo lắng, khẩn trương của nàng, che giấu thế nào đây?

Nghĩ lại, mà nàng định nói chuyện cái gì chứ?

Ôi, mọi thứ lại hỗn loạn hết cả lên

Mấy ngày kể tiếp, Mục Tiểu Văn cứ như một con chuột trốn mèo, lúc nào cũng lén lút vòng quanh đi qua Lý Vân Thượng. Oán giận tích tụ đột bị hắc chiếm đóng phủ tử tử tướng như bạo phát ra.

Tại sao hắc không chịu trở về hoàng cung chứ? Là hoàng đế thì có thể tùy tiện chen ép người khác hả?!

Vất vả lắm mới trốn khỏi hắc, đi tới một tử tử trong phố chợ lánh một tạm thế mà nàng còn nghe thấy dân chúng bàn tán hăng say.

- .. Nghe nói cuối cùng thì hoàng thượng cũng muốn lập hoàng hậu nương nương rồi?

- Hoàng hậu nương nương thần bí này thực ra là ai đây?

- ... Hoàng thượng vốn đã khuynh thành chi tử, e là hoàng hậu nương nương lại càng kinh vi nhân ấy chứ...

Mục Tiểu Văn cầm một chén nước lên rồi buông xuống, buông rồi lại cầm, run rẩy mấy lần thiếu chút nữa mới đánh đổ ra ngoài. Trời ạ, từ lúc nào chuyện của nàng đã truyền tới đầu đường ngõ hẻm rồi hả? Mới chỉ có vài ngày chứ mấy. Cuộc sống vốn im lặng, yên bình thoáng cái sôi trào lên, giống như rơi từ trên trời xuống đất khiến cho Mục Tiểu Văn không thở nổi.

Dực nhi đứng một bên che miệng cười trộm:

- Tâm lý tiểu thư quả thật rất thú vị, vui vẻ.

Vui vẻ hả? Tay Mục Tiểu Văn giật một cái, cố gắng suy nghĩ xem đó là thứ cảm giác gì nhưng cơn buồn bực, giận dữ ập tới nhanh chóng cuốn đi tất cả, lý giải không nổi.

Giữa trưa, đang ngồi bên trong phòng nghỉ ngơi, Dực nhi chạy vào báo có Khinh Phong tới chơi. Mục Tiểu Văn thầm muốn tránh mặt những người biết chuyện hôm đó, vừa định nói một câu “Nói ta không có ở đây” thì mắt đã thấy Khinh Phong cứ thế đi tới đây rồi.

Mấy ngày không gặp, hình như hắn tiêu tụy đi nhiều. Giữa mày có chút lo lắng nhưng lại gắng gượng làm vẻ mạnh mẽ nhúu mày, mấp máy môi như là không biết nói gì.

- Mực đệ! – rốt cuộc hắn cũng mở miệng, sử dụng cách xưng hô thật lâu trước kia. Không thể nói rõ về mặt của hắn là căm ghét hay là cái gì khác, tóm lại là thấy Mực Tiểu Văn là đại hỏa. Hắn nói:

- Chuyện hôm đó...

Nói tới hôm đó, Mực Tiểu Văn lúng túng, người khẽ run lên, bề bộn duy trì tư thái bình tĩnh cắt ngang lời hắn:

- Chuyện hôm đó đừng nhắc tới nữa...

Mắt Khinh Phong hình như sáng rực lên:

- Người không đồng ý ư?

153. Q.2 - Chương 43: Mê Muội

“Đồng ý cái gì?”

Khinh Phong thoáng cái dễ chịu hẳn, thở phào

“Không đồng ý là tốt rồi.”

“Không đồng ý cái gì?”

Khinh Phong sững sốt, mặt trầm xuống:

“Người có ý gì?”

Mực Tiểu Văn đang lâm trong tình trạng buồn bực, chẳng muốn nói chuyện với hắn nữa. Nàng xoay người lại đóng cửa phòng, bỏ mặc Khinh Phong đứng ngoài cửa. Khinh Phong sợ run hồi lâu, tức giận rồi lại không biết làm thế nào để điều khiển, sắp xếp sự tức giận này. Đứng nhìn cánh cửa đóng kín hồi lâu, hắn hừ lạnh một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Khí trời qua một đêm chuyển lạnh, bị gió thổi qua, Mực Tiểu Văn tựa hồ thanh tỉnh đôi chút. Ngồi trong khu vườn nhỏ, nàng xuất thần suy tư.

Dực nhi bưng nước trà và mấy món điểm tâm ngọt lên đặt ở bàn đá rồi ngồi xuống đối diện với Mực Tiểu Văn. Lâu sau Mực Tiểu Văn mới ý thức được sự ó mặt của nàng, đưa tay sờ sờ mặt mình:

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có gì hả?”

Lần này Dực nhi có chút dăm chiêu:

“Tiểu thư, người nên ngẫm nghĩ lại xem sau này nên quyết định thế nào cho đúng.”

“Cái gì mà quyết định?”

“Tiểu thư tuổi cũng không còn nhỏ, nếu như không có chuyện này với hoàng thượng, qua mấy ngày nữa lão gia và phu nhân cũng sẽ giúp tiểu thư tìm một mối nào đó. Tiểu thư không nghĩ tới chuyện đó nhưng lão gia và phu nhân vẫn luôn tính toán. Phương công tử vốn là người rất tốt, chỉ tiếc Thạch Diêu vì ngài ấy mà sinh hạ hài tử, lại làm nhiều chuyện không phải với tiểu thư. Lão gia và phu nhân mặc dù rất ưng ý với Phương công tử nhưng tuyệt đối không đem tiểu thư gả vào Phương phủ. Hơn nữa, Phương công tử từ bỏ nhà mang tiểu thư bỏ trốn cũng khiến cho Phương phủ có thành kiến với tiểu thư...”

“Dực nhi?” - Mực Tiểu Văn kinh ngạc. Sao đột nhiên lại nói tới những điều này

Nhưng Dực nhi lại khẽ mỉm cười, tiếp tục nói:

“Tiểu thư bị chuyện của Phương công tử làm rối loạn tinh thần cho nên không đề phòng những biến hóa xung quanh, ngay cả việc hoàng thượng đi vào cũng không chuẩn bị được tâm lý. Lão gia và phu nhân mặc dù nhớ kỹ chuyện trước kia nhưng dần dần bị hoàng thượng làm cho cảm động, bằng không sao đáp ứng hoàng thượng đi du sơn ngoạn thủy chứ?”

Lúc này Mục Tiểu Văn mới hiểu ra:

“Thì ra cha mẹ...”

“Đúng vậy. Tiểu thư không biết, hoàng thượng làm rất nhiều chuyện mới làm cho lão gia và phu nhân thay đổi suy nghĩ.”

“Thật sao?”

Tâm trạng Mục Tiểu Văn mờ mịt, không hiểu được rõ ràng. Có thể làm cho cha mẹ có cảm tình với hắn, nhất định hắn đã cố gắng không ít. Nhớ tới những lời yêu thương trước kia hắn nói, trong lòng dâng lên một tư vị vừa ngọt vừa chua xót kỳ lạ. Kỳ thực, nói không thương hắn là nói dối, là chuyện lạ. Hắn là hoàng đế, một người lớn lên xinh đẹp lại chung tình thì bất luận kẻ nào cũng sẽ thích hắn.

Khoan đã, hắn chung tình chỗ nào chứ?

Mục Tiểu Văn cau mày:

“Hắn tam thê tứ thiếp, có Nguyệt Cơ và Thạch Lan, ta không muốn tranh đoạt hay giao du với người xấu.”

Dực nhi mừng rỡ, nụ cười trở nên ranh mãnh:

“Nếu không có Thạch Lan và Nguyệt Cơ thì tiểu thư sẽ đồng ý sao?”

“... Ta chỉ là thuận miệng nói thôi.”

“Được được được, tiểu thư nói thuận miệng. Điểm đó tiểu thư yên tâm, hoàng thượng nói trên đời này chỉ có duy nhất một mình tiểu thư thôi.”

“Hắn đồng ý một chồng một vợ?!” - Mục Tiểu Văn không thể không kinh ngạc. Hắn vẫn là người cổ đại nha. Đáy nàng dâng lên một cỗ cảm giác vi diệu. Nếu vậy hắn sẽ làm sao với Thạch Lan và Nguyệt Cơ?

“Hoàng thượng nói tĩnh quan kỳ biến.”

Mục Tiểu Văn kinh ngạc. Tĩnh quan kỳ biến”

“Tiểu thư.” - Dực nhi cẩn trọng hỏi. - “Bây giờ tiểu thư trốn tránh hoàng thượng, chẳng lẽ còn ghi hận chuyện xưa sao?”

Mục Tiểu Văn thoáng giật mình, cười nói:

“Sao có thể.” - Chuyện trước kia đã qua lâu rồi, nàng chưa từng đề cập tới chứ đừng nói là ghi hận. Chỉ là, nàng không hiểu vì sao mình lại trốn tránh. Khi đối mặt với lời thổ lộ của hắn, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn chạy trốn. Chẳng lẽ nàng sợ hắn hả?

“Nô tỳ biết tiểu thư vì sao trốn tránh hoàng thượng rồi!” - Đột nhiên Dực nhi vỗ hai tay, cười.

“Tại sao?”

“Tiểu thư xấu hổ!”

Ách... Mục Tiểu Văn vô lực gục xuống mặt bàn đá.

Chuyện nổi lên trong đầu, không làm sao nhận xuống được. Một người trước kia không có liên lạc, thân thiết gì đột nhiên oanh một tiếng xuất hiện ngay trước mặt nàng. Ngày hôm sau, nghe người trong cung tới gọi, nói là Nguyệt Cơ ới nàng vào. Nguyệt Cơ trong trí nhớ của Mục Tiểu Văn là một bóng dáng kinh diễm mơ mơ hồ hồ chứ không có ấn tượng gì nhiều. Nhớ tới lời Lý Vân Thượng nói “tĩnh quan kỳ biến” (hình như là “im lặng quan sát chuyện thay đổi”) nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

Mục Tiểu Văn không tài nào hiểu được, chính mình bất tri bất giác nghe theo lời hắn nói. Nếu như nàng thật sự không có tình cảm thì chỉ cần nói với Nguyệt Cơ, nói nàng không đồng ý với Lý Vân Thượng là được rồi. Nhưng mà nàng không muốn. Nàng rất tò mò, có chút nghi hoặc, nhưng tuyệt không có ý kháng cự; thậm chí nàng còn không biết được, chính mình nếu tiến cung sẽ gặp mặt hắn.

Rất nhanh đã tiến cung, khi đi ngang qua ngự hoa viên, nàng thấy xa xa Lý Vân Thượng đang nhìn nàng. Trong đầu Mục Tiểu Văn lại nổ tung một cái thật to, nàng giả vờ không biết, cúi đầu, vội vàng đi về phía trước. Ai ngờ chưa được vài bước thì hắn đã sải chân đi tới, ngăn trước mặt nàng.

Mục Tiểu Văn không giống như lần trước là để cho hắn nhìn thấy bộ dạng cùng quần của mình mà tỉnh táo ngẩng đầu:

“Hoàng thượng!”

Lý Vân Thượng không để ý, đắm chìm trong hạnh phúc của riêng mình:

“Tiểu Văn, lại được gặp nàng rồi!”

“Ta tới để gặp Nguyệt Cơ.”

“Ta biết. Mặc kệ nàng có đồng ý thấy ta hay không nhưng ta có thể nhìn thấy nào là được rồi.”

Giọng hắn thâm tình vô cùng. Mục Tiểu Văn vốn quen nhìn cái vẻ trong trẻo lạnh lùng, không quan tâm tới nhân gian khói lửa của hắn nên không thể tưởng tượng được hắn lại có một hình tượng người nam nhân trưởng thành nóng cháy, chân tình thế này. Mặc dù trước kia từng bị lừa qua nhưng vẫn thấy đó là. Thật không ngờ, đó không phải là cảm giác nhất thời xúc động, ngược lại mọi thứ day dứt, giằng co lâu tới vậy.

Tâm Mục Tiểu Văn có điểm run rẩy, nàng tránh cái nhìn chăm chú của hắn, đem ánh mắt hướng qua đầu vai hắn, miễn cưỡng nói bình tĩnh:

“Nguyệt Cơ nương nương đang chờ, Tiểu Văn xin cáo lui.” - Nói rồi nàng nhìn thoáng qua hắn.

Đi được vài bước cứng ngắc, nhớ câu hắn nói “tĩnh quan kỳ biến”, nghĩ muốn quay đầu hỏi lại cho rõ nhưng nhớ tới ánh mắt nóng rực kia thì nàng lại vội vàng đi tới phía trước.

Vào trong cung, cung nữ dẫn Mục Tiểu Văn đi vào rồi thông tri một tiếng. Nguyệt Cơ đưa lưng về phía nàng, nghe thấy tiếng thông báo lại không hề phản ứng. Mục Tiểu Văn ý bảo cung nữ đi xuống, chính mình đi lên:

“Nguyệt Cơ nương nương!”

Cơ thể Nguyệt Cơ khẽ run lên, chậm rãi xoay người lại.

Lâu rồi không gặp, nàng ta cũng tiêu tụy đi nhiều. Trước kia là một khuôn mặt tươi đẹp như hoa nhưng giờ này lại có điểm khổ sở không nói nên lời khiến lòng người động. Giống như chưa từng biết qua Mục Tiểu Văn, nàng ta chỉ nhìn Mục Tiểu Văn, hơn nửa ngày không nói chuyện.

Mục Tiểu Văn đương nhiên biết oán muộn trong lòng nàng nhưng lại không muốn lùi bước, bình tĩnh đứng đó, đón nhận ánh mắt ai oán của nàng ta.

Hồi lâu Nguyệt Cơ mới bật ra một tiếng cười khổ:

“Uổng ta nghĩ rằng mình là người hiểu hoàng thượng nhất, không ngờ... đi qua đi lại thì cũng là người chiếm được hoàng thượng. Văn nương nương, người nói cho ta biết, rốt cuộc là người đã làm như thế nào? Là sự si tình trước kia của người đã động tới hoàng thượng sao?”

“... Trước kia ta vẫn không thể hiểu rõ, hoàng thượng rõ ràng đối với ta làm như không thấy rồi, vì sao lại muốn đem ta tiến cung? Bây giờ ta đã hiểu, dĩ nhiên là phòng ngự tâm người sinh nghi! Từ xưa tới nay đều là nữ tử trong cung hao tâm tổn sức lấy lòng hoàng thượng, hôm nay vì muốn lấy lòng một người nữ tử mà không dám để cho nàng biết tâm ý của chính mình!... Văn nương nương, rốt cuộc thì người đã sử dụng thủ đoạn gì? Thực ra người là ai hả?”

Mục Tiểu Văn biết nàng ta chỉ vì phát tiết chứ không phải vì muốn có một đáp án nào; bởi ấy nàng kiên nhẫn lắng nghe, đơn giản nghe nàng ta trút hết. Đồng thời nàng cũng tò mò, muốn biết rốt cuộc “tính quan kỳ biến” có cái gì “biến”?

Tưởng tượng tới vẻ mặt ác liệt của Lý Vân Thượng khi nói những lời này, đột nhiên nàng cũng cảm giác được chính mình cũng biết thành ác liệt như hắn rồi. Trong tưởng tượng, Lý Vân Thượng hiện lên vẻ mặt ác liệt đúng là chuyện thú vị.

Hắn là đang thay nàng rửa hận hả? Hay là một thủ đoạn để tranh thủ hảo cảm của nàng?

Nguyệt Cơ miệng hé ra hợp lại tiếp tục ai oán, nhưng Mục Tiểu Văn lại hoàn toàn lơ đãng đi vào cõi thần tiên. Nàng rất muốn hỏi hắn, trước kia là gạt sao bây giờ lại đột nhiên thổ lộ như vậy?

“... Văn nương nương, người nói cho ta biết đi!” - Đột nhiên Nguyệt Cơ nắm chặt vai Mục Tiểu Văn, ánh mắt tuyệt vọng tới dọa người.

Mục Tiểu Văn lập tức phản ứng lại nhìn nàng ta, bất ngờ nhớ tới Thiên Hương ở thành Thiên Lạc.

Một năm ở thành Thiên Lạc kỳ thực vẫn sống trong nỗi nhớ thương Phương Mặc. Mặc dù “Vi tiểu đường” là do nàng nói ra, cũng làm không ít điều nhưng khiến nó đường hoàng, mở rộng kinh doanh chính là Thiên Hương. Cho nên khi nàng đi rồi, Vi tiểu đường vẫn phát triển tốt lắm, thậm chí còn có nhiều vật phẩm trang sức truyền tới tận kinh thành. Nhân vật trung tâm của Vi tiểu đường chính là Thiên Hương.

Mục Tiểu Văn nàng cứu Thiên Hương quả không sai, nhưng dựa vào chính bàn tay tài hoa của mình mà làm việc, nếu không phải dựa vào chính bản lãnh thật sự thì dù Thiên Hương có đi cùng nàng thì cũng không có cách nào lưu lại. Nhưng mà nàng đã để Thiên Hương ở lại. Một nữ nhân mạnh mẽ, dứt khoát như nàng ấy mới có thể đảm đương nổi việc kinh doanh của Tam vi tiểu đồng thời nàng ấy cũng sẽ chăm sóc được mọi người.

Thiên Hương khá giống với nv, dung mạo tương xứng, tính cách cũng khô luyện đồng dạng. Nhưng một người thì sẽ không muốn trở lại kỹ viện, còn một người thì rời xa kỹ viện như cá gặp Nguyệt Cơ, đi thẳng tới hoàng cung.

Nguyệt Cơ rõ ràng có thể nắm giữ được người của mình, có thể có được cuộc sống khá giả nhưng hết lần này tới lần khác nàng không chịu chấp nhận.

Mục Tiểu Văn nhin không được mà hỏi:

“Vì rất thích hoàng thượng nên người mới có thể là như vậy ư?”

Nguyệt Cơ thoáng run rẩy rồi trả lời chắc chắn:

“Đúng vậy, ta yêu người, người không thể nào hiểu được ta yêu người như thế nào!”

Đúng, Mục Tiểu Văn gật đầu, Lý Vân Thượng đúng là một đại thánh tình. Nhìn hắn sao nghĩ được chuyện một vợ một chồng chứ! Bây giờ nàng không đồng tình với Nguyệt Cơ dùng chỉ một điểm, Nguyệt Cơ so với Thiên Hương còn kém xa nên không cách nào làm cho người ta kính trọng.

“Vậy người chuẩn bị làm như thế nào đây? Hôm nay gọi ta đến rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải chỉ để trút hết khổ sở và nước mắt chứ? Chuyện ta vào hoàng cung thì hoàng thượng cũng đã biết. Nếu ta có chuyện gì thì người cũng thoát không khỏi liên quan.

Mục Tiểu Văn bình tĩnh vô cùng khiến Nguyệt Cơ sinh ra lửa giận bùng bùng. Nàng ta cắn răng trừng mắt nhìn Mục Tiểu Văn, chợt cười lạnh nói:

“Con chó bị dồn tới đường cùng cũng sẽ nhảy rào.” - Vừa nói nàng ta vừa xoay người rời đi.

Mục Tiểu Văn lắc đầu rồi cũng bước đi. Có chiều gì cứ giở, nàng rất mong chờ.

Lúc trở về ngự hoa viên, trong lúc vô tình ngẩng đầu nàng nhìn thấy Lý Vân Thượng vẫn đứng ở chỗ cũ chờ. Thấy nàng đi tới, hắn vội vàng chạy lại, lo lắng đánh giá nàng từ trên xuống dưới sau đó thở phào một hơi.

Mục Tiểu Văn ngạc nhiên nói:

“Nếu lo lắng như vậy sao lại để mặc ta đi gặp nàng?” - Gặp mặt Nguyệt Cơ, cái vẻ khiếp sợ trước kia đã trở thành quá khứ, bây giờ nàng có thể bình tĩnh, đường đường chính chính mà đối diện với sự thật. Bởi vậy, khi nói chuyện với hắn cũng tự nhiên giống như một cặp vợ chồng đang bàn chuyện gia đình vậy. Nàng thật sự rất muốn bước tới, rất muốn hỏi hắn rốt cuộc yêu mình nhiều không, yêu thương mình như thế nào?

Lý Vân Thượng còn chưa lên tiếng thì Mục Tiểu Văn đã ngắt ngang:

“Có phải hoàng thượng có kế hoạch gì cần ta tham gia đúng không?”

Lời vừa nói ra thì Lý Vân Thượng liền bất an, lúng túng muốn giải thích nhưng lại khấn trương tới mức không nói được lời nào.

Mục Tiểu Văn nhin không được bật cười:

“Hoàng thượng không cần hoảng lên như vậy. Lợi dụng ta cũng không sao, có hoàng thượng bảo vệ ta rồi.”

Lý Vân Thượng trầm mặc hồi lâu mới cúi đầu nói:

“Nàng không quan tâm nên mới có thể bình tĩnh như vậy ư? Tiểu Văn, rốt cuộc thì nàng có đồng ý trở thành hoàng hậu của ta không?”

Hoàng hậu s

Dù sao cũng phải lập gia đình, trước mắt có một người nam nhân rất yêu mình, sao lại không muốn...

Mục Tiểu Văn chợt cười lớn:

“Được chứ!”

Gió cũng quên thổi mà ngừng lại, thời gian dài bùng nổ lên một phen rồi chìm vào yên tĩnh. Mục Tiểu Văn nghĩ thầm, lúc trước hắn dọa nàng một cú, hôm nay nàng cũng đã trả được đòn.

...

Trong khu vườn hoa nhỏ tại phủ tế tướng, Dực nhi nghe thấy tiếng kêu sợ hãi thét lên như muốn xuyên thấu cả bầu trời.

“Tiểu thư! Người có thể nào... có thể nào..” - liên tiếp mấy chữ “có thể nào” vọng ra, nhưng Dực nhi vẫn không thể nói hết câu hỏi.

Mục Tiểu Văn nhấp một ngụm trà:

“Sớm hay muộn cũng phải lập gia đình.”

“Nếu vậy... nếu vậy... nếu vậy... nếu vậy hoàng thượng nói như thế nào?”

“Sau hồi lâu mà hắn vẫn chưa có phản ứng nên ta đã trở về trước.”

Nhớ tới lúc đó Lý Vân Thượng thờ người ra, ánh mắt đại đại khiến Mục Tiểu Văn có cảm giác không nói nên lời. Có một người yêu mình như vậy, chỉ vì mình đáp ứng lời cầu hôn mà kinh ngạc đến ngây người, cảm iác hạnh phúc được coi trọng cứ thế lan dần khắp người nàng, ấm áo không thôi vây quanh lấy nàng.

Nàng không hề chuẩn bị mà quyết định ngang ngạnh nhưng tuyệt đối không hối hận, không sợ hãi, ngược lại có chút đắc ý. Nhìn hắn, nhìn Dực nhi, cả hai đều ngây ngốc y hệt nhau... tâm tình nàng thật sự rất tốt.

Không biết tiếp theo sẽ phải như thế nào đây?

Một lời nặng tựa ngàn cân, nói ra không thể rút lại, lúc này Mục Tiểu Văn mới nhận thức được uy lực của chính mình. Ngày hôm sau, chẳng những cha mẹ từ nơi sơn thủy hữu tình “xa xôi” trở về mà ngay cả đầu ngõ cuối hẻm cũng bàn tán đầy chuyện đại hôn của hoàng thượng. Câu chuyện rất chi tiết, rất kỳ lạ khiến cho Mục Tiểu Văn dù đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng nhinkg được mà hoảng sợ.

Có hiệu suất thật, hiệu suất thật!

Cha mẹ trở về với bộ dáng hảo du ngoạn, Mục Tiểu Văn muốn hỏi chi tiết về chuyện Lý Vân Thượng “đuối” nhị lão ra khỏi phủ tế tướng nhưng cũng chẳng tìm tòi thêm được gì. Trong phủ tế tướng với đốc độ sét

đánh bắt tay vào công việc chuẩn bị cho hôn lễ. Sau đó còn cho người tức tốc tới thành Thiên Lạc báo với mọi người ở Vi tiểu đường.

Ngày thứ ba đã có tin từ trong hoàng cung truyền ra. Lan phi Nương Nương trước kia đã dùng không ít thủ đoạn độc ác hãm hại chính thê của nhị hoàng tử là Văn nương nương khiến dân chúng xôn xao. Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, vốn định trục xuất tới biên cương nhưng do được Văn nương nương thiện lương cầu tình nên chỉ đuổi ra khỏi hoàng cung, vĩnh viễn không được bước vào hoàng cung nữa bước.

Thế là trong lòng người dân thì Văn nương nương trước kia chính là chính thê của nhị hoàng tử sau đó nhảy vực tự vẫn. Về chuyện tại sao sống lại, tại sao được hoàng thượng sủng ái lần nữa thì không một ai biết đến và nghiễm nhiên trở thành một chuyện xưa truyền kỳ. Dân phong Lưu Vân quốc phát triển, đầu đường cuối hẻm lập tức truyền đi rất nhiều câu chuyện cũ, cơ bản đều là bi oán của một Văn nương nương si tình, bị nhân gian làm hại không thể gặp được hoàng thượng. Chờ tới khi chân tướng được làm rõ và công bố thì hoàng thượng mới phát hiện mình yêu thương Văn nương nương nên lại một lần nữa phong nàng làm hoàng hậu, tiến hành nghi lễ rước nàng vào cung.

Câu chuyện này vừa che giấu chân tướng chuyện Lý Vân Thượng soán vị vừa thay Văn nương nương rửa sạch nỗi oan ức là một người độc ác xà hại. Đồng thời, vì thay Lan phi Nương Nương cầu tình nên hình tượng Văn nương nương hiền lành, nhân đức trong lòng dân chúng lại càng to lớn thêm.

Còn Mục Tiểu Văn chưa hề làm một chuyện gì thì đang ngồi trong phòng, bị mấy chuyện biến hóa những ngày gần đây khiến ắt trừng lười cứng, không biết nên khóc hay nên cười. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, có cảm giác hoa mắt chóng mặt. Sau khi gửi một bức thư hỏi thăm Lý Vân Thượng xử lý Thạch Lan như thế nào thì nàng chỉ nhận được một lời hồi âm rất đơn giản và cũng là một sự dứt khoát mà nàng chưa bao giờ thấy qua ở hắn: từ nay về sau, ai dám thương tổn nàng thì trăm sẽ đòi lại gấp mười lần.

Mục Tiểu Văn mơ mơ hồ hồ cũng hiểu được tính tình của hắn, một khi hắn tự xưng “Trăm” thì tuyệt đối không có đường vắng hời, lay chuyển. Biết hắn lạnh lùng, biết hắn bình thản, biết hắn yêu tới mức ngây dại, bây giờ thì lại biết thêm một cái tính cách kiên quyết, chắc chắn, không biết sau này còn phát hiện thêm một phần tính cách nào của hắn nữa. Nghĩ tới đây, nàng đã ý thức được rằng mình thật sự đang chuẩn bị làm đại hôn với hắn. Tùy tiện gặt đầu một lần đã đem hai người trong kiếp này buộc chung cùng một chỗ.

Nhưng mà nàng vẫn không hối hận. Nói lại, tại sao nàng lại dễ dàng nhận lời không chút do dự như vậy? Đồng ý giống như một trò đùa nhưng đáy lòng lại không có lấy một điểm nghi ngờ. Nghĩ tới trước kia theo Phương Mặc, nhưng lại không có lấy một chút dễ dàng, thoải mái.

Phương Mặc... nhớ tới cái tên này, thâm tâm nàng vẫn thổ dài một tiếng.

Rất nhanh sau đó Phương Mặc phái người đưa khẩu tín, nói là điều tra ra được chuyện Thạch Diêu đã làm, thực sự không thể để Sanh nhi lớn lên giống một người mẹ ác độc như vậy nên hắn đã biếm nàng ta thành tiểu thiếp, ột người nữ tử thiện lương, ôn nhu làm chính thất rồi giao Sanh nhi ra bên ngoài nuôi dưỡng.

Chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng lại khiến cho tâm nàng thanh thản. Mục Tiểu Văn rất tán thành cách làm của Phương Mặc. Phương Mặc đã biết rõ Thạch Diêu là người như vậy thì chỉ em Thạch Diêu cho dù là thân phận thê thiếp thì cũng không thể gần gũi với Phương Mặc nữa rồi. Vốn là nên vui vẻ nhưng nàng vẫn cảm thấy bi ai. Nếu như nàng theo Phương Mặc, Phương Mặc cũng sẽ yêu nàng nhưng chỉ sợ nàng cũng phải nếm thử kinh nghiệm thê thiếp chi tranh. Chỉ cần mỗi người đều nói mình đã hoài thai hài tử thì Phương Mặc sẽ không cách nào bỏ mặc.

Dực nhi đẩy cửa tiến vào, nhẹ giọng gọi

“Tiểu thư!”

Mục Tiểu Văn than khóc một tiếng, gục xuống bàn:

“Lại có chuyện gì sao?” - Mấy ngày nay cha mẹ cái gì cũng sai cảm tới đây tham khảo ý kiến của nàng, đầu nàng đã muốn nổ tung rồi. Nàng muốn yên tĩnh mà đọc thư, im lặng mà suy nghĩ cũng không được hả?

Dực nhi đáp

“Là thư của Hạ Huân vương gia!”

“Ồ!” - Tinh thần Mục Tiểu Văn tỉnh táo hơn chút. - “Đọc đi.”

Chỉ có một câu nói rất đơn giản: vấn đề kia không cần trả lời nữa rồi!

Không cần trả lời sao? Ừm, dù sao nàng cũng không biết trả lời như thế nào.

“Trả lời lại thế nào ạ?”

“Nói là ta đã nhận được rồi.”

“Chỉ như vậy thôi ạ?”

“Ừ!”

Dực nhi trên ghẹo nói:

“Rốt cuộc thì tiểu thư cũng định hạ tâm lại rồi. Hoàng thượng thật có phúc. Đúng rồi, tiểu thư có muốn nhìn thấy hoàng thượng không? Ba ngày sau mới đại hôn, hôm nay không gặp hoàng thượng thì phải đợi tới ngày thành hôn kia.”

“Nếu vậy để ngày cưới gặp nhau cũng được.” - Mấy ngày nay cứ như ngồi trên xe ngựa chạy rong ruổi, bây giờ có thể dừng lại nên nghỉ ngơi tốt một chút.

Đáng tiếc... ông trời không có cho lòng người được toại nguyện. Mới vừa nằm xuống thì Dực nhi vội chạy vào báo:

“Tiểu thư, tiểu thư... Khinh Phong công tử đang xông vào!”

Mục Tiểu Văn vừa nghe thấy vậy lập tức xuống giường. Với tính cách của hắn thì nói không chừng sẽ xông vào khuê phòng này ấy chứ. Nếu đã đáp ứng hôn sự của Lý Văn Thượng, theo lễ tiết thì không thể để cho hắn làm loạn lên được nữa.

Mới vừa mở cánh cửa thì Khinh Phong cũng lập tức xông tới, hai người đụng phải rồi cùng thụt lùi về sau từng bước, cùng chau mày. Mục Tiểu Văn nhe răng, xoa xoa cánh tay:

“Khinh Phong công tử, có chuyện gì mà cấp bách như vậy?”

Khinh Phong trừng mắt nhìn nàng, hé ra khuôn mặt tinh xảo đã đỏ bừng bừng; hồi lâu mới cắn răng nói:

“Lần trước ngươi vô lễ với ta, lần này ta đến là muốn cho ngươi biết, ngươi đối đãi với vua của một nước như vậy sẽ có hậu quả khôn lường!”

Lúc này Mục Tiểu Văn mới nhìn tới người đi theo sau hắn. Thanh Y mặt không thay đổi đứng bên cạnh và bên cạnh có rất nhiều hắc y nhân bịt mặt. Nàng thầm nghĩ hắn là cái gì mà dám công khai thế này. Trong phủ tể tướng, một quân chủ của một nước khác mang theo người xông tới, không sợ chuyện này sẽ khơi mào chiến tranh ư? Mặc dù tính tình của hắn có âm lãnh táo bạo nhưng là vua của một nước, tính cách hắn hẳn phải trầm ổn, bình tĩnh nếu không thì ngôi vị hoàng đế cũng chẳng tới lượt hắn đoạt lấy. Mục Tiểu Văn quả thực hoài nghi hắn đang phải chịu một sự kích động gì mà ghê gớm vậy?!

Cứ như một trò đùa vậy, dù có muốn suy nghĩ nghiêm túc thì cũng không nghiêm túc nổi.

Thực ra thì hắn đang chịu sự kích động gì đây.

Mục Tiểu Văn len lén cười, có chủ ý. Người đã muốn chơi đùa thì ta đây đùa với người một chút.

Nàng trước tiên mở tròn hai mắt, sau đó mím chặt môi không lên tiếng. Hồi lâu sau nàng mới cúi đầu nói:

“Ta đã tùy tiện rồi. Đại khái là vì hình ảnh một Khinh huynh cứ ám ảnh trong lòng ta cho nên dù trải qua nhiều chuyện như vậy, ta bất giác coi ngươi trở thành hắn. Bởi vì hắn không trách ta cho nên ta mới làm càn như vậy... nhưng mà... hải làm sao mới được chứ?” - Nàng ngẩng đầu, cười nhìn hắn. - “Thật đa tạ ngươi đã nhắc nhở ta. Sau này ta sẽ rút kinh nghiệm, nhất định sẽ cung kính đối với ngươi. Nhưng mà bây giờ ta có việc cần xử lý, trước tiên xin cáo lui. Mong Quý công tử thứ tội!” - Nói xong, nàng thi lễ rồi quay người bỏ đi.

Đi được vài bước, mặt nhẵn mày cau, nàng chợt phát hiện thì ra nàng không sợ Khinh Phong chút nào. Lại giải khai được khúc mắc với một người, nàng cảm thấy trên người nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Cơn giận của Khinh Phong tán đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó là bộ dạng trờng mắt cứng lưỡi bất động. Đợi tới khi nàng đi xa thì hần mới tỉnh khỏi cơn. Một cơn ảo não bất chợt ủa đến, hần xoay người mở miệng mắng to:

“Cút hết cho ta!”

Ngay sau đó, hần vội vàng đuổi theo, ôm chặt lấy cánh tay Mục Tiểu Văn, sốt ruột gọi:

“Mục... Mục đệ!”

Mục Tiểu Văn quay người lại:

“Hửm!?”

Khinh Phong đỏ ửng mặt:

“Người theo ta về Thương quốc đi!”

Cái gì? Trong miệng Mục Tiểu Văn như bị nghẹn nguyên một quả trứng gà. Lại đang đùa cái quỷ gì vậy?

“Tại sao lại muốn ta quay về Thương quốc với người?”

“Bởi vì ngươi là Mục đệ của ta!”

“Đối với người không lâu nữa người đó sẽ trở thành hoàng hậu nương nương của Lưu Vân quốc.”

Nhất thời không khí ngưng trệ, vẻ mặt ửng đỏ của Khinh Phong biến mất sạch sẽ, sắc mặt hần âm trầm xuống, thanh âm cũng lạnh lẽo:

“Người phải theo ta quay về Thương quốc!”

Mục Tiểu Văn nghi hoặc:

“Rốt cuộc là tại sao?”

Khinh Phong cười lạnh một tiếng:

“Vì ngươi là người âm hiểm xảo trá, từng lừa gạt ta, lại lừa lấy Táng hoa hành của ta, sao ta có thể bỏ qua cho ngươi chứ? Ngươi còn thường xuyên lui tới ở Linh Độ thuộc Thương quốc ta, ai mà biết ngươi có âm mưu gì chứ?!”

!!!

Mục Tiểu Văn bạo khởi gân xanh. Nàng thu hồi câu nói “giả khúc mắc” khi nãy. Nếu hần ngây thơ như vậy thì nàng cũng phải nhiệt tình đón tiếp, chăm sóc mới được! Nàng chăm chăm nhìn Khinh Phong một hồi, cũng cười lạnh một tiếng, gạt tay hần ra, xoay người bỏ đi.

Khinh Phong run người thật lâu, cuối cùng không cam lòng yếu thế nên cũng phất tay áo rời đi. (chúa ơi, ku này trẻ con hóa hay sao ấy.. quá mức..^^). Trong cơn gió đầu thu, hoa phục màu tím than nhẹ nhàng lay động giống như một thân ảnh mờ ảo đang chuyển mình trong mây. Xa xa nhìn lại, vốn là một công tử phiêu dật, tinh xảo, vốn là một hoàng thượng cao cao tại thượng không thể nào chạm tới. Chỉ là, đáy lòng hần giống như có thứ gì đó nổ tung, so với lúc nghe được tin nàng phải lập gia đình thì càng làm cho lòng khó chịu hơn.

Hần chợt nhớ tới ý niệm trong đầu trước kia thật lâu, đã từng có nghĩ qua muốn cầu hôn nàng. Khi đó Lý Vân Thượng chưa từng liếc mắt nhìn nàng. Nếu như lúc ấy hành động thì có phải mọi chuyện đã khác đi không?

Sắc mặt xanh mét, đáy lòng hần như có thứ gì đó tuôn ra. Nhưng mà cuối cùng hần vẫn nắm chặt bàn tay lại, hừ lạnh một tiếng. Cùng lắm thì không gặp, vĩnh viễn không gặp, có gì đặc biệt hơn người chứ? Người khinh thường nói chuyện với ta thì ta cũng vậy.

Ngày hôm sau, Mục Tiểu Văn nhận được tin tức của Kinh Phong trở về nước. Cũng không phải do hắn trực tiếp nói mà là do Lý Vân Thượng nói cho nàng biết. Nói cách khác, Kinh Phong ngay cả một tiếng cáo từ cũng không thèm nói, cũng chẳng thèm tham gia đại hôn của nàng, cứ thế trở về nước.

Dục nhi có điểm lo lắng:

“Tiểu thư, có phải người đã làm cho Kinh Phong công tử tức giận rồi ko?”

Không theo hắn về Thương quốc nên khiến hắn tức giận? Nếu vậy thì nàng cũng không có cách nào khác. Mục Tiểu Văn hướng tới Dục nhi cười trấn an:

“Không có chuyện gì đâu.”

Sau đó đúng là nàng được nghỉ ngơi thực sự. Mấy ngày nay nàng cứ như đang nằm mơ vậy. Có chuyện Thạch Lan làm cảnh cáo, Mục Tiểu Văn cũng không lo lắng Nguyệt Cơ sẽ làm cái chuyện “cùng đường thì chó cũng vượt rào”, dù sao cứ để hắn giải quyết hết đi.

Oài, thuận miệng đáp ứng hôn sự với hắn thực cũng có nhiều thứ tốt lắm, đáy lòng không có lấy một điểm kháng cự.

Tại sao vậy?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tận sâu trong lòng nàng thực sự đã chờ mong đến ngày này ư?

Mục Tiểu Văn khó có thể tin, trong bóng tối mở tròn hai mắt rồi cũng nhanh ngủ thiếp đi. Cố chấp vẫn chưa muốn thừa nhận!

154. Q.2 - Chương 44: Đại Hôn Buông Xuống

Khí trời lạnh dần, ngày thu tới lá cây rụng tiêu điều. Trong hoàng cung, Lý Vân Thượng đứng trước cửa sổ, nhìn thật lâu Đông cung cách đó không xa. Hắn mặc một bộ trường sam trắng muốt hiển lộ một cơ thể đơn bạc hơn nữa còn làm nổi bật dung nhan khuynh thành y như một thiếu niên lớn khiến cho người ta trong trời đất mở mắt này chỉ có khuôn mặt của hắn chứ không còn thứ gì khác.

- Hoàng thượng, sắc trời cũng không còn sớm nữa, người nên đi nghỉ ngơi rồi. – Đức công công đứng một bên nhẹ giọng nhắc nhở. Gần tới đại hôn, hoàng thượng ngoài việc nhìn tới Đông cung phía đối diện thì chỉ toàn ngồi uống trà. Ngoài mặt thoát nhìn không có lấy một tia lo lắng, sốt sắng nhưng hoàng thượng cũng đã uống tới mấy ấm trà rồi. Đức công công nhìn hắn trưởng thành, biết hắn từ nhỏ khi còn là một tiểu hoàng tử phần điều ngọc mai thì tính tình đã cực kỳ ần nhĩ. Nhưng giờ... ôi!!!

Cách đại hôn còn có mấy ngày, nếu đúng vào đêm trước đại hôn còn không biết tình trạng sẽ thế nào nữa.

Quả nhiên, Đức công công vừa dứt lời thì Lý Vân Thượng nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi ngồi lại bên bàn, vươn tay muốn rót trà. Đức công công lại một lần nữa giạt mình, vội vàng hoàn thành động tác này trước hắn, vì vậy Lý Vân Thượng cứ thế ngồi nhìn dòng nước trà rót xuống không ngừng vào chiếc ly.

Hình như hắn đang nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt lạnh lùng và khuynh thành dần nhu hòa hơn.

Đức công công biết hắn đang nghĩ tới việc liên quan tới hình ảnh của hoàng hậu nương nương tương tui, không khỏi thở dài một hơi. Lão thầm nghĩ hắn phải nói chuyện gì đó để buộc hoàng thượng phải đi nghỉ, nếu không cứ suy nghĩ miên man thế này thì tối nay nhất định sẽ không ngủ. Nghĩ tới lễ vật của đại thần trong cung tặng, lão thầm có chủ ý.>Đức công công đi ra ngoài sai người đưa lễ vật vào rồi cười tủm tỉm đi tới bên cạnh hoàng thượng, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, vì mừng đại hôn nên trong cung dâng lên rất nhiều lễ phẩm, hoàng thượng có muốn nhìn qua chút không? – không đợi hắn trả lời, thái giám bên cạnh đã đưa lên một lễ vật và nói:

- Đây là lễ vật của Trung thị lang, nói là sợ hoàng hậu không cần trần bản nên theo ý phu nhân gấp gấp làm mấy bộ quần áo trẻ con. Tài nghệ của phu nhân Trung thị lang thật tốt, chủ ý cũng không tệ, quần áo trẻ con này so với những tục vật khác thì có ý nghĩa hơn nhiều.

Chỉ cần nhắc tới chuyện gì có liên quan tới hoàng hậu thì nhất định hoàng thượng sẽ có hứng thú hẳn lên.

Đúng thật, Lý Vân Thượng vừa nghe thấy Đức công công nói vậy giống như giật mình thanh tỉnh khỏi cơn mộng xa xôi, cầm lấy bộ quần áo trẻ con lên. Ngón tay chậm chậm vuốt ve chất vải, trên mặt bất giác hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

- Nàng sẽ thích chứ? – hần nhẹ giọng lầm bầm.

Đức công công ở một bên nói tiếp:

- Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương nhất định sẽ thích. – nói xong lão lại đưa lên một món lễ vật khác.

Ý cười trên môi Lý Vân Thượng càng đậm, thấp thoáng một tầng mây đỏ, quanh thân dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng hạnh phúc. Hần mê mang, thủ thủ:

- Cứ như một giấc mộng vậy!

Đúng thế! Đức công công xúc động. Từ khi hoàng thượng tuyên bố hôn lễ trong hoàng cung thì người đã thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, rất nghiêm túc. Có điều người không quan tâm tới chuyện chuẩn bị cho đại hôn mà đi giải quyết chuyện Thạch Lan, bố trí Đông cung, chờ tới khi tất cả được sắp xếp xong thì lại bất an, hoảng hốt giống như bây giờ vậy. Tuy nói Thạch Lan trước kia ở phủ nhị hoàng tử đối không tốt với hoàng hậu nương nương là thật nhưng dù sao nàng cũng là một phi tử, chuyện cũng đã xảy ra quá lâu nên không thể nào coi là một vụ án, ai chẳng biết đó chỉ là một cái cớ cố ý sử dụng? Nhưng hoàng thượng mặt không đổi sắc mà kết thúc tất cả. Đức công công còn nhớ kỹ lúc đó Thạch Lan khóc lóc thê thảm không thể tin được. Nhiều biến cố như vậy, mọi thứ lại diễn ra quá nhanh, quá dễ dàng nên nói sự thật này giống như một giấc mộng cũng không sai.

- Người nói, nàng... thật sự vì yêu ta nên mới đồng ý chứ? – Lý Vân Thượng thì thào lên tiếng.

Đức công công khom người,

- Hoàng thượng cần gì phải lo lắng? Một khi hoàng hậu nương nương trở thành người của hoàng thượng thì sẽ từ từ yêu người thôi!

Trở thành người của hần? Liên tưởng một chút tới chuyện này, mặt Lý Vân Thượng lại được một trận đỏ rần rần.

- Tại sao nàng lại đồng ý với ta?

- .. Chuyện này...

- Nàng đồng ý nhanh như vậy, sau này sẽ không hối hận chứ?

Đức công công vẫn cười như trước:

- Hoàng thượng, vẫn là câu nói kia. Chỉ cần hoàng hậu nương nương trở thành người của hoàng thượng thì có muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Lúc này Lý Vân Thượng mới chậm rãi rút đi vẻ bất an, đổi lại là một nụ cười thanh tỉnh, vô cùng hạnh phúc.

- Nếu sớm biết như thế thì hẳn nên nói ra cho rồi. Chỉ tiếc, chung quy vì lo lắng nàng sẽ rời xa cho nên cố kiếm chế án binh bất động. Rốt cuộc thì hẳn vẫn may mắn vì đã có quyết định chính xác này. – cúi đầu nhìn món quà nhỏ trên tay, nghĩ tới vẻ mặt vui vẻ, bất ngờ của nàng, Lý Vân Thượng càng thêm chờ mong đại hôn mau tới.

Mỗi kiện lễ vật đều rất nổi bật, cũng có khi là những tấu chương. Lý Vân Thượng mở ra một tấu chương:

- Chúc hoàng thượng cùng nương tử của hoàng thượng có thể đồng huyệt!

Lý Vân Thượng không nói gì, Đức công công đột nhiên biến sắc, vội vàng quỳ xuống:

- Lão thần đáng chết, lão thần đáng chết! Lão thần đã để cho những thứ của bọn nghịch thần trà trộn lẫn vào, lão thần đáng chết!

Cuồng phong bão vũ trong tưởng tượng của Đức công công không hề đến, Lý Vân Thượng chỉ bình tĩnh hỏi hần:

- Người nào là nghịch thần, phản tặc?

- Dạ thưa, vốn là tiền thần trung thành với thái thượng hoàng! Hần...

- Đây có phải là người nổi danh là cổ hủ khắp kinh thành Triệu Thành Nhân không?

- Dạ đúng! Hoàng thượng thứ tội, là lão thần bất lực, để cho nghịch thần phản tặc trà trộn vào!

Lý Vân Thượng không nói chuyện, hình như đang nghĩ tới cái gì, trên mặt lại còn hiện ra ý cười hạnh phúc lâng lâng khó hiểu>Đức công công nhìn mà kinh hãi, chẳng lẽ hoàng thượng thích những lời này?...

Lão vội la lên:

- Hoàng thượng, đại hôn gần tới, nói những lời này là có điềm xấu, không thể nào buông tha cho hắn được!

Lý Vân Thượng từ chối, nói:

- Hần mặc dù là người cổ hủ nhưng lại trung thành với nước với dân. Nếu có thể khiến người này thu nhận về phía ta thì còn gì tốt hơn. Cho nên chúng ta không nên vì một chuyện nhỏ này mà trị tội hắn được.

Chuyện này mà là chuyện nhỏ? Đức công công sốt ruột mà nhìn bạch y của hoàng thượng, chợt lão thấy khiếp sợ khi hiểu ra, hoàng thượng thật sự thích những lời này!

Hoàng thượng không thương thì thôi, chứ một khi yêu thì tình sâu vô tận!

Đức công công bỗng cảm thấy thật may mắn, may vì người hoàng thượng yêu là Văn nương nương chứ không phải người khác. Nếu không thì...

Hiểu ra, cũng không biết nên vui mừng hay là nên có thái độ gì, lão thở dài một tiếng, khom người lui xuống để hoàng thượng lại ngồi một mình.

Lý Vân Thượng bước tới gần cửa sổ rồi ngồi xuống, nhìn tới Đông cung cách đó không xa, sau đó cúi đầu nhìn món lễ vật nho nhỏ trên tay, trong lòng bất giác hiện lên những lời: Sinh bất đồng khâm, tử đồng huyệt (sống thì không đắp chung một chăn – hoặc mặc chung một áo nhưng chết thì nguyện chôn cùng một huyệt)

Nếu vậy, hai người sẽ vĩnh viễn bên cạnh nhau, không xa rời. Cầm tay nàng, dần dần già đi, sau đó cùng ôm nhau say ngủ trong cùng một huyệt, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không tách lìa.

Nói hần si cũng được, nói hần ngu ngốc cũng được, nói hần điên cũng được, đại hôn gần tới mà nghe được những lời như vậy thế mà vẫn làm hần hạnh phúc không thôi.

Trên gương mặt lạnh lùng mà trong trẻo của Lý Vân Thượng hiện lên một tầng quang hoa tuyệt thế!

155. Q.2 - Chương 45: Đại Hôn

Ngày mai đã là đại hôn rồi, mọi người ở thành Thiên Lạc cũng đã tới phủ tể tướng đầy đủ.

Lúc nghe được tin này thì ôn nằm ngủ trưa. Sau khi Dự nhi đánh thức nàng dậy thì ngay cả hài nàng cũng chưa thềm đi, chạy chân trần tới đại đường. Mới vọt vào phòng, nhìn khắp xung quanh đầy người, Mục Tiểu Văn kích động không biết nói như thế nào nữa, sau một hồi lâu run run thì mới chạy tới trước mặt Thiên Hương, nghẹn ngào:

“Thiên Hương...”

Thiên Hương xinh đẹp khuynh thành nhưng lại lãnh đạm, Phỉ Minh tính quái mà xinh xắn cùng Khởi Chi Điêu. Mục Tiểu Văn ngồi bịch xuống, khoát lấy khuỷu tay Thiên Hương, dường như nhìn chưa đủ nên một lần lại một lần đánh giá hết mọi người.

Nhìn hồi lâu, nàng mới sực nhớ:

“Ồ, sư phụ đâu?”

Thiên Hương lạnh lùng thu tay về:

“Người còn nhớ tới sư phụ sao? Thế mà người vẫn còn có thể nhớ kỹ mấy người chúng ta, thật không ngờ!”

Mục Tiểu Văn hiểu nên nhất thời giật mình. Nhìn lại mấy người đứng ở phía sau thì nàng mới phát giác ra một thứ không khí đối đầu nghèn nghẹt. Phỉ Minh cười cười, vẫn đẹp nhưng có gì đó cổ quái. Khởi Chi Điều thì mím môi gắt gao, đem ánh mắt hướng đi nơi khác.

Mục Tiểu Văn nóng nảy:

“Thiên Hương, làm sao vậy?”

Thiên Hương lạnh lùng nói:

“Lâu như vậy rồi người có từng nghĩ tới chuyện báo tin về thành Thiên Lạc chưa?”

Cho dù ngữ khí lạnh nhạt nhưng vẫn lộ ra vẻ ân cần quen thuộc. Bấy giờ Mục Tiểu Văn mới thở phào nhẹ nhõm, cười đáp:

“Thiên nhai chỉ thuốc. Chỉ cần muốn gặp thì dĩ nhiên sẽ được gặp thôi. Hơn nữa, cũng không có chuyện gì to lớn... À không, bây giờ mới có đại sự nên mới lập tức thông báo với mọi người...”

Thiên Hương cắt ngang lời nàng:

“Là “Chỉ thuốc nhiên nhai mới đúng!”

Mục Tiểu Văn lúng túng không nói ra lời. Rốt cuộc Phỉ Minh cũng không nhịn được mà bật cười ha hả:

“Tiêu Văn công tử bị tiểu thư Thiên Hương bắt nạt rồi. Sư phụ có việc gấp nên tới muộn, ngày đại hôn nhất định sẽ đến kịp.”

Dục nhi đã chuẩn bị trà nước và điểm tâm đưa lên, thấy Mục Tiểu Văn đi chân trần thì la lên:

“Tiểu thư, sao người lại có thể như vậy? May mắn lúc này lão gia và phu nhân đang bận rộn nhiều chuyện nên không nhìn thấy bộ dáng lúc này của người, bằng không thì...”

Phỉ Minh tò mò đánh giá Dục nhi:

“Công tử ở Vi tiểu đường lúc nào cũng thế. Người chính là Dục nhi, người đã phá hủy đường trở về nhà của công tử?”

Vốn là những câu nói vô tình nhưng một khi nói ra thì kích khởi hàng vạn con sóng. Mục Tiểu Văn nghĩ lại, mình chưa từng chính thức đưa mọi người ở thành Thiên Lạc về giới thiệu, Dục nhi cũng nghe từ miệng nàng nên mới biết bọn họ chứ chưa từng thấy qua. Thế mà, trong lần đầu gặp mặt đã phang một câu kinh thiên động địa như vậy.

Sắc mặt Dục nhi lập tức ảm đạm xuống, khi Thiên Hương và Khởi Chi Điều đánh giá nàng cũng có nhiều phần tò mò, thú vị.

Đúng lúc đó cha mẹ cũng đi vào, mới ào tới cửa đã làm một tràng “Thất lễ! Thất lễ!”, sau đó một trận trò chuyện huyền ảo nổ ra. Vợ chồng tể tướng là người chính trực, dễ gần, thoải mái nên khiến ọi người ở Vi tiểu đường rất có hảo cảm. Còn đám người Thiên Hương vì có những yếu tố của một thương nhân nên vợ chồng tể tướng cũng được đại khai nhãn giới.

Chờ tới khi Mục Tiểu Văn len lén chạy về phòng đi hải vào th không khí đã nóng hôi hổi. Thấy Dục nhi buồn buồn đứng một bên không lên tiếng, trên mặt lại như đang ai oán, Mục Tiểu Văn vội vàng tới gần nhẹ giọng an ủi:

“Dục nhi, Phỉ Minh vốn là người vô tâm nên mới nói vậy, người đừng để bụng nha!”

Dục nhi ngẩng đầu thì lại phát hiện không biết từ Phỉ Minh đã đi tới. Bản tính Phỉ Minh thẳng thắn, tính cách thì tinh quái nên che miệng cười một trận, đột nhiên nói:

“Ta so với Dục nhi thì công tử thích người nào hơn?”

Thật đúng là e sợ thế giới không loạn nhiều mà. Mục Tiểu Văn vội tìm có rồi nhanh chóng chuồn mất.

Bên kia Thiên Hương đã trình lên lễ vật mang tới từ thành Thiên Lạc. Từ quần áo tới trang sức, chẳng những có giá trị mà còn tinh xảo hoa mỹ, có thứ vốn là vật phẩm được nhiều người biết, có thứ lại là độc nhất vô nhị, vì đại hôn mà gấp gấp chuẩn bị, hoàn thành. Theo lời Thiên Hương nói, nếu không phải đại hôn diễn ra quá gấp thì lễ vật sẽ còn tốt hơn nữa. Nhưng thế này đã đủ khiến cho tất cả nữ tử kinh thành hâm mộ, ao ước rồi.

Thiên Hương hỏi thăm một số chuyện rồi đứng dậy cáo từ.

Mục Tiểu Văn chạy lên, ngăn phía trước:

“Muốn đi đâu vậy?”

Thiên Hương lạnh nhạt nói:

“Không phải còn có Nguyệt Cơ sao? Không sợ nàng quấy rối ngày cưới à?”

Mục Tiểu Văn kinh ngạc:

“Làm sao người biết được?”

“Cái gì ta cũng biết hết!”

“Nhưng đã có hoàng thượng lo rồi!”

“Hắn cứ an tâm làm một chú rể đứng nhìn là được rồi.” - Nói xong, Thiên Hương hướng về phía vợ chồng tể tướng cáo từ rồi đi ra cửa mà không hề quay đầu lại.

Mục Tiểu Văn ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của nàng, qua một hồi lâu mới thấy Thiên Hương và Nguyệt Cơ nhất định sẽ thành đôi thủ hoặc là có xung đột rồi. Không nhìn được, nàng kêu lên một tiếng tán thưởng về “đẹp trai” của Thiên Hương: Oa, thật là ga-lăng!

Cái gì cũng biết hết, điều này có thể xem như nàng luôn quan tâm tới đĩnh ở bên này, có phải không nhỉ? Một Thiên Hương vẫn luôn ân cần với mọi người, một Thiên Hương vẫn là trái tim, là trung tâm của Vi tiểu đường...

Nghĩ tới cái gì đó, nàng kéo Phỉ Minh đi ra ngoài:

“Chuyện Phương Mặc...”

Trước kia mở ra Vi tiểu đường là vì chờ đợi Phương Mặc nhưng hôm nay lại... Mục Tiểu Văn thấy nên giải thích nhưng tức thì thế này khiến nàng không biết nên lên tiếng từ đâu.

Phỉ Minh cười cười, trên khuôn mặt xinh xắn tràn đầy trấn an:

“Chuyện đó cũng đã biết. Chỉ cần công tử tốt thì hết thấy đều tốt.” - Khởi Chi Điều đứng bên kia cũng nhìn lại đây, trong lòng Mục Tiểu Văn cũng nóng lên.

Mọi người trong Vi tiểu đường khiến cho người ta có cảm giác rất muốn cười, cười mãi.

Tất cả mọi người đều bề bộn nhiều chuyện, chỉ có nàng chuẩn bị làm tân nương thì chẳng có việc gì làm. Vì vậy nàng ngồi trong phòng, nhìn những món lễ vật tới xuất thần. Đột nhiên nàng có cảm giác như mình đang được đoàn tụ, đồng ý hôn sự này cũng là chuyện tốt.

Thư của ca ca từ biên cương cũng về tới, vì quá gấp nên không thể trở về, chỉ có thể tiếc nuối. Nhưng ca ca nói nàng và hoàng thượng có thể đi tuần tới biên cương, lúc đó nhất định mọi người sẽ vô cùng náo nhiệt nghênh đón hai người.

Ca ca còn nói, thật sự khó mà tin được, nàng và hoàng thượng lại nhanh như thế, đúng là ngoài dự liệu của mọi người.

Mục Tiểu Văn cười. Ai cũng nói như vậy, ngay bản thân nàng cũng thấy mình như đang nằm bông bênh trên mây. Nhưng mà sao hôn lễ mà được đi tuần thì đúng là một ý kiến không tồi. Không biết hẳn là vua

của một nước có thuận tiện không? Mặc kệ, cùng lắm thì một mình nàng chuồn đi. Đi gặp ca ca thì không phải là không được?

Qua đêm nay, thật sự nàng sẽ lập gia đình rồi. Nàng sẽ trở thành thê tử của hắn, ẽ làm bạn cùng hắn đi hết cả cuộc đời.

Trời đã sáng, một nhọc mấy ngày nay đều đã qua đi, Mục Tiểu Văn mặc ho hoàng hậu ngồi trong phòng. Lúc này không gian tĩnh lặng tới mức nghe được từng tiếng động dù là rất nhỏ.

Bên ngoài có thần tử đi tới tuyên đọc thánh chỉ của hoàng đế:

“Tư sách chi nữ của tể tướng đương triều Lưu Vân quốc làm hoàng hậu, mạng khanh chờ cầm lễ dân tặng sách trong bảo khố, hành dâng tặng nghênh lễ!”

Nương nghe thánh chỉ mà vui sướng nghẹn ngào, nắm lấy tay nữ nhi dẫn tới phượng liên.

Đoàn nhạc tót cổ nhạc nghênh thân, tiếng động vang lên đình tai nhức óc.

Phượng liên có thị vệ mang võ trang mở đường, uy vũ trang nghiêm; phía sau có cung nữ giữ y phục, hoa đoàn cầm đám. Xe thủy mã long, rộn ràng náo nhiệt, hạnh phúc quý giá lan rộng khắp một khu phố.

Được dìu xuống khỏi phượng liên, đi vào trong hoàng cung nàng nghe thấy trăm quan tề hô “Vạn tuế”. Không biết qua bao lâu, trải qua đủ loại lễ tiết, khi nhìn thấy một cánh tay duỗi tới thì Mục Tiểu Văn run rẩy không thôi.

Đó là tay hắn. Lòng bàn tay thô ráp vì luyện kiếm nhưng mu bàn tay thì ôn nhuận như ngọc.

Mục Tiểu Văn vươn tay, trịnh trọng đặt tay mình vào lòng tay hắn, hắn trở tay nắm chặt lấy.

Sau đó hắn nắm tay nàng tiến vào động phòng.

Đi qua đoạn trải thảm, xuyên qua một chướng mạn thì tới trường giường long phượng hạnh phúc. Phía trước giường có treo “Bách tử trường”, bên cạnh có thả “Bách tử bị”, đầu giường có thấp hai cây nến long phượng song hỉ thật lớn, hồng quan sáng chói, không khí vui mừng, ấm áp.

“Tiểu Văn!” - Lý Vân Thượng nhẹ gọi, thanh âm rất thấp, vì khấn trương mà có hơi run run. Nghe vào trong tai Mục Tiểu Văn thì khiến tâm nàng cũng run lên theo.

Được hắn dìu ngồi xuống giường sau đó vén khăn che mặt ra. Động tác rất thông thả, một khắc thoáng thấy ánh sáng, Mục Tiểu Văn nhìn tới bộ hỉ phục của Lý Vân Thượng có cảm giác mắt bị một thứ ánh sáng chiếu xạ không tài nào mở mắt ra được nữa

Đột nhiên nàng không dám nhìn hắn.

Hắn đi tới rót rượu, đưa cho nàng một chén. Mục Tiểu Văn biết đây là nghi thức “hợp cẩn lễ”. Nàng nâng khuôn mặt nóng ran lên mà nhận rượu, cùng hắn giao bôi, cũng chẳng biết là rượu có mùi vị gì cứ thế nuốt xuống.

“Tiểu Văn...”

Lúc này Mục Tiểu Văn cảm thấy nhiệt độ cơ thể chợt tăng cao đột biến. Ngay cả đầu nàng cũng không dám ngẩng lên, cố đoán chừng mà bối rối nói với hắn:

“Ta... chúng ta tiếp tục uống rượu đi.”

Dường như Lý Vân Thượng nhẹ giọng cười một tiếng, nghe lời cầm bầu rượu lên rót cho nàng.

Mục Tiểu Văn uống hết chén này tới chén khác chỉ mong sao đầu óc mình không còn thanh tỉnh, không còn khấn trương nữa. Nếu không, làm sao qua được ngày cưới này chứ?

Lý Vân Thượng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, uống cùng nàng. Qua một hồi, hắn bắt lấy chén rượu, ngăn không cho nàng uống nữa. Tối nay nàng có thể mơ hồ một chút cũng không sao nhưng mà nàng cũng phải còn tỉnh táo đủ biết biết hôm nay làm cái gì.

Lý Vân Thượng đỡ lấy vai nàng, để mặt nàng đối diện với chính mình:

“Tiểu Văn, nàng có biết ta chờ đợi ngày này bao lâu rồi không?”

Mục Tiểu Văn giương mắt nhìn hấn. Bị men rượu khiến cho tầm mắt mờ mịt hấn lên, nàng phát hiện cả người hấn cứ âm mòng như một thiên sứ tuần tú không thể nào chạm tới.

“Đã khuya rồi, nghỉ ngơi đi!”

Nháy mắt, mặt Mục Tiểu Văn lại đỏ bừng lên. Oái oái, có thể nói một câu mỉa mai hoặc như vậy hả?

“Giúp ta cởi y sam!”

Mục Tiểu Văn thoáng giật mình, trong đầu chỉ muốn bỏ chạy cho nhanh. Đây... đây là Lý Vân Thượng sao?! Hôn cũng chưa từng có sao có thể thay đổi một cách nhanh chóng, vội vàng như vậy chứ? Họ Lý kia, chúng ta còn chưa có giấy chứng nhận kết hôn thì người cũng đừng có làm gì quá mức nhé! Chỉ tiếc, những lời này không biết nói ra có bao nhiêu xấu hổ, thế nên nàng chỉ biết cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm:

“Không!”

“Giúp ta cởi y sam.” - Thanh âm vẫn ôn nhu nhưng có phần kiên trì.

Mục Tiểu Văn giương mắt ai oán nhìn hấn nhưng lại không hề ý thức được rằng bộ dáng mình lúc này cứ như làm nũng vậy. Mặt khác, mặc dù Lý Vân Thượng kiên trì nói những lời này nhưng nhìn qua rõ ràng phát hiện được hấn cũng khẩn trương không kém. Mục Tiểu Văn đột nhiên nhớ tới những lời Dục nhi nói qua, Lưu Vân quốc có một phong tục chính là trong ngày động phòng này thì nữ giới là người chủ động. Mặc kệ, cởi y sam cũng được hay làm cái khác cũng được, tóm lại chỉ có thể như thế thì sau này mới có thể viên mãn, tự do được.

Cái gì mà phong tục chứ!

May mắn vì có men rượu lâng lâng nên bản thân nàng cũng không còn lo lắng như trước. Vì vậy, nàng không tình nguyện mà chậm rãi đứng lên, duỗi khớp tay giúp hấn cởi sam y. Động tác, không khí, thậm chí cả hô hấp cũng cực kỳ chậm chạp, tời gian cứ thế lẳng lặng chảy xuống.

Lý Vân Thượng cũng giúp nàng cởi xuống la sam, đợi tới khi hai người chỉ còn mặc độc nội sam màu trắng thì sự khẩn trương lại bắt đầu bùng lên, bao phủ khắp phòng.

Mục Tiểu Văn đi trước, tới một bên góc giường ngồi quỳ xuống, sau đó Lý Vân Thượng cũng ngồi lên giường, cùng nàng tương hướng, quỳ ngồi cách nàng chừng hơn một thước. Sự lo lắng kỳ lạ khi nãy nhanh chóng tán đi, hai người lại giống như hai tiểu hài tử luống cuống. Cả hai cùng cúi đầu, xấu hổ tới mức không ai dám di chuyển, động đậy trước.

“Nàng...”

“Chàng...”

Hai người đồng thời lên tiếng rồi lại đồng thời im lặng, một lần nữa cúi đầu.

Lý Vân Thượng nâng mắt nhìn qua, nhìn không thấy mặt Mục Tiểu Văn, chỉ có thể thấy đôi môi đỏ của nàng đang mím lại, tựa hồ có chút ảo não. Một nỗi sợ hãi mãnh liệt bất chợt tập kích Lý Vân Thượng, hấn sợ nàng đột ngột đổi ý. Đối với nỗi sợ hãi vô cớ thành linh này hấn lập tức vươn tay ôm thân thể cứng ngắt kia vào lòng.

Một đêm xuân thật dài!

156. Q.2 - Chương 46: Những Ngày Đầu Hôn Lễ

Liên tiếp mấy ngày, khi diện hạ trẻ tuổi ngồi phê sửa tấu chương đều không nhin được mà cười khê thành tiếng. Tiếng cười vừa ôn nhu lại dẫn theo chút thẹn thùng, nếu là người có tâm cẩn thận quan sát thì thậm

chỉ còn phát hiện một tầng mây đỏ khả nghi trên mặt tân hoàng đệ hạ. Chúng đại thần lắc đầu thở dài, ngay lúc đại sự cũng làm trò, tân hoàng đứng là làm cho người ta lo lắng, bất an hẳn lên.

Về phần Mục Tiểu Văn bên này thì giống như không có gì để nói. Bởi vì theo phong tục, sau ngày đại hôn thì phải cách một tháng mới được gặp nhau cho nên mấy ngày này nàng một mình ở trong cung không có việc gì làm.

Cũng không thể nói là không có việc gì, tổ chức tiệc rượu đón tân khách và ôn chuyện cũ với mọi người ở thành Thiên Lạc. Chỉ là, nàng vẫn cảm thấy vắng vẻ. Đêm động phòng ngày đó thảnh thơi lại hiện lên trong đầu khiến nàng đỏ mặt một trận ra hồng.

Nói gì thì nàng cũng là phụ nữ hiện đại, sao có thể ngại ngùng vậy chứ. Có lẽ vì đối phương là Lý Vân Thượng. Nghĩ tới chuyện thân mật cùng hắn, trái tim không không chế được mà thấy kinh ngạc. Một người lạnh lùng, thờ ơ, không dễ dàng chơi đùa dễ dãi như hắn lại theo nàng...

Ngẫm lại vẫn thấy khó có thể tin được.

Ngày thứ hai, khi nàng đang giả bộ ngủ không dậy nổi thì Lý Vân Thượng lưu lại một nụ hôn trên trán nàng, nói cái gì mà “thiên hạ không có phi” rồi đi vào triều. Nghe nói sau khi hắn ở trong triều tuyên bố “vĩnh viễn không nạp phi” thì triều đình loạn thành một đồng. Có thần tử nghi vấn vấn đề phồn vinh hậu đại, hắn thần nhiên nói một câu: “Có hoàng hậu rồi”, sau đó dùng vẻ mặt cực băng lãnh mà đè ép tiếng ồn ào, phản đối xuống.

Nghĩ tới sự tình đó, quanh thân Mục Tiểu Văn như có lửa đốt nóng bừng lên. Nàng lấy tay vỗ vỗ mặt để nhiệt độ tán bớt đi.

Đang chìm đắm trong mơ mộng thì cung nữ chạy tới báo:

“Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã tới!”

Thiếu chút nữa Mục Tiểu Văn té từ trên ghế đá xuống đất:

“Không phải một tháng sao? Giờ mới có ba ngày.”

Cung nữ cười đáp:

“Hoàng thượng muốn gặp hoàng hậu nương nương rồi, quy củ lễ tiết sao có thể ngăn cản được chứ?”

Mất thấy hắn đi tới càng gần, Mục Tiểu Văn đành phải vờ trấn định thần nhiên “ừ” một tiếng rồi lại ngồi xuống. Nhưng có trời mới biết động tác của nàng có bao nhiêu cứng nhắc. Đợi tới khi hắn đến gần ngồi xuống bên cạnh, lưu một nụ hôn lên má nàng thì Mục Tiểu Văn vẫn còn có đủ bình tĩnh để nhìn chăm chú vào cái chén đựng trà của mình, đúng là không thể không bội phục công lực của chính mình.

Còn hơn trước kia rất nhiều, hai người cơ hồ điên đảo cả lên. Đêm động phòng trôi qua, rõ ràng là hắn không còn khẩn trương nữa, ánh mắt hắn nhìn nàng cứ như ngọn lửa nóng cháy, coi nàng như một vật phẩm vậy. Còn Mục Tiểu Văn thì đêm đó không dám nhìn thẳng mặt hắn và bây giờ cũng thế.

Trong lòng Mục Tiểu Văn điên cuồng gào lên: tại sao vậy? Tại sao cái vẻ bất cần, phiêu diêu tự tại của nàng không còn chút gì nữa vậy?

Trong lúc nào còn đang cứng nhắc thì hắn tự nhiên vươn tay đem nàng ôm vào lòng, hai tay giữ chặt chiếc eo nhỏ nhắn, giọng nói cực kỳ mỉa mai hoặc vang bên tai:

“Thật sự ta không thể ngồi chờ để được nhìn thấy nàng nữa!”

Mục Tiểu Văn khóc không ra nước mắt. Không phải vì không thích mà là... thật sự rất xấu hổ, nó khiến nàng nhớ tới đêm động phòng, mỗi lần như vậy đều làm cho trái tim nàng nhảy từng từng muốn rút ra khỏi lồng ngực vậy.

“Hoàng thượng, Thanh Y công tử cầu kiến!” - Một cung nữ chạy vào bẩm báo.

Mục Tiểu Văn nhân cơ hội liền nhảy khỏi lồng ngực hắn:

“Nhất định là tới tìm ta?”

Cung nữ còn chưa trả lời thì Mục Tiểu Văn đã thấy Thanh Y đứng xa xa, nàng lập tức chạy mất bỏ trốn. Xoay người lại nhìn thì thấy Lý Văn Thương đã đứng cách khá xa, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nàng chăm chăm đánh giá Thanh Y, hắn trông tuấn tú lạnh nhạt, không có vẻ mặt âm trầm nhưng có cái gì đó không như bình thường. Mục Tiểu Văn quan sát hắn hồi lâu thì phát hiện dù hắn vẫn mặc sam y màu xanh như trước nhưng lần này có vẻ tùy ý, bụi bặm giống như cái cách ăn mặc của mấy người giang hồ vậy. Trên tay Thanh Y còn có một bọc quần áo, đúng là một bộ dáng sắp đi xa.

Khinh Phong về nước rồi, Thanh Y ở lại nơi này tham gia tiệc rượu vui cho nên bây giờ mới đi. Nhưng cho dù hôm nay có quay về Thương quốc thì cũng đâu cần tới trang phục kiểu này chứ. Mục Tiểu Văn không khỏi nghi hoặc:

“Thanh Y, ngươi phải về Thương quốc sao?”

Thanh Y nhìn nàng, mãi không nói chuyện rồi chợt đáp:

“Ta phải rời khỏi Thương quốc!”

“Rời khỏi Thương quốc?”

“Đúng vậy. Trước kia vì có ước định với Khinh Phong nên ta ở lại làm thị vệ bên cạnh hắn, bây giờ đã tới kỳ hạn hẹn ước nên ta có thể rời đi.” - Kỳ thực kỳ hạn đã tới từ lâu rồi chỉ là hắn chưa muốn đi mà thôi.

Mục Tiểu Văn giật mình. Đúng thế, nàng nhớ mang máng là có chuyện này thật, nhưng mà không thấy Thanh Y đề cập tới nên nàng cứ tưởng hắn và Khinh Phong có giao dịch gì đó, lâu ngày rồi cũng trở thành mối quan hệ chủ tớ, chỉ cần nhìn thấy Khinh Phong là nhìn thấy hắn. Nhưng mà... không ngờ hắn cũng có lúc rời đi, cũng có thể tiêu dao giang hồ.

Nhất thời Mục Tiểu Văn có chút tiếc nuối. Mặc dù thường ngày nói chuyện không nhiều lắm nhưng thâm tâm có điểm không muốn. Nàng rất muốn nói một lời từ biệt nhưng lúng ta lúng ta, không biết nên nói gì, ngay cả Thanh Y cũng không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng

Hồi lâu sau, Mục Tiểu Văn đành phải mở miệng:

“Nếu vậy sau này ngươi muốn đi đâu?”

“Chân trời góc biển.”

Chân trời góc biển? Thật ngưỡng mộ. Mục Tiểu Văn chỉ e muốn giữ cũng không thể giữ được hắn. Vả lại, vì sao nàng lại muốn giữ lại chứ? Thanh Y vốn là một đại hiệp, vốn là người thuộc về giang hồ, đi rồi tới như gió thổi không thể nắm bắt được. Giống như hôm nay, nói đi là đi, không có lấy nửa điểm chân chừ, níu kéo. Nàng cũng chỉ biết có mà thích ứng với cái tình cảnh cáo biệt đột ngột này. Nhưng sau này đi tới biên cương tìm ca ca, nói không chừng có thể nhìn thấy Thanh Y thì sao. Lâu sau mặt Mục Tiểu Văn mới hơi giãn ra:

“Vậy thuận buồm xuôi gió, thượng lộ bình an!”

Bỗng Thanh Y mặt không chút thay đổi nói một câu ra vẻ hài hước:

“Không phải ngươi rất thích giữ lại người làm bạn tốt sao? Ngươi không giữ ta lại à?”

Mục Tiểu Văn giả vờ kinh ngạc, nửa đùa nửa thật đáp:

“Sao ta phải giữ ngươi lại chứ? Thanh Y, ngươi cũng quá coi thường ta rồi! Có thể tùy lúc được nhìn thấy ngươi là điều rất tuyệt nhưng thiên hạ rộng lớn, có thể tận tình tiêu diêu, sao ta lại vì sở thích của bạn thân mà giữ một hùng ưng như Thanh Y ngươi không được giương cánh bay lượn tự do chứ! Vả lại, sau này nếu ta đi du sơn ngoạn thủy thì cũng đã có Thanh Y dẫn đường hướng dẫn rồi!”

Nói xong câu nói đùa này, thấy hắn liếm mi không lên tiếng, Mục Tiểu Văn cười hắc hắc, chăm chú, giọng nói hơi có điểm cảm khái:

“Ta không có cách nào tiêu dao giang hồ nữa. Mặc dù không ở chung nhiều với ngươi nhưng ngươi là bằng hữu của ca ca ta, ngươi đã cứu ta; ân tình như vậy không thể nào coi ngươi là người ngoài được cho nên thực sự ta không muốn! Lần này ngươi đi không biết tới khi nào mới có thể gặp lại...”

Nói xong, tâm tình vốn đang còn ngưỡng mộ chợt vương vấn thêm ít nhiều thương c

Thanh Y lặng yên nhìn nàng vài lần, cuối cùng cũng “Ừ” một tiếng:

“Hẹn gặp lại!”

“Ừm, sau này còn gặp lại!”

Còn muốn nói thêm cái gì đó nhưng lại tìm không ra từ. Thanh Y liềm mày đứng một hồi rồi xoay người rời đi. Phong thái của hắn vẫn như xưa, nhẹ nhàng, phiêu dật không nhuốm một chút ướt át, bần thủ. Mục Tiểu Văn nhìn theo bóng lưng hắn, hình như đã mơ hồ nhìn thấy sự tiêu sái, bình thản của hắn về sau.

Đưa mắt nhìn thấy hắn khuất hẳn thì Mục Tiểu Văn mới quay đầu lại hướng phía Lý Vân Thượng. Trái ngược với sự hâm mộ và thương cảm của nàng, Lý Vân Thượng trông rất thoải mái, hai hàng lông mày đều giãn ra. Thấy nàng đi tới, hắn vội vàng giữ lấy vai nàng, không hề che giấu sự vui vẻ:

“Tiểu Văn, đêm nay muốn ăn cái gì?”

Tâm tình Mục Tiểu Văn rất không tốt, nàng rất muốn véo cái khuôn mặt búp bê của hắn để cảnh cáo, để trút nỗi lòng nhưng mà... quên đi. Tốt xấu gì hắn cũng là hoàng đế.

Nàng ngồi xuống, sự khấn nguyện bối rối đã bị thay thế bởi nỗi buồn ly biệt nhưng thực ra cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cung nhân bắt đầu chuẩn bị tiệc tối ấm áp cho hai người thì thư của Khinh Phong được đưa tới.

Lý Vân Thượng cau mày:

“Đọc đi!”

Cung nhân run run rẩy rẩy mở phong thư, thoáng cái muốn quỳ sụp xuống lạy xin hoàng hậu nương nương tha cho tội bất kính:

“Mục đệ, người không đi cũng không được!”

Mục Tiểu Văn không biết nên khóc hay nên cười. Khinh Phong rời nơi này cũng khá lâu rồi thế mà vẫn còn gửi thư tới đây hả? Chẳng lẽ là viết trên đường đi? Nếu không trả lời thì liệu có chấm dứt được mọi chuyện không?

Nơi này không có ai để thương lượng, cuối cùng nàng đành phải Lý Vân Thượng:

“Hoàng thượng, phải trả lời hắn như thế nào mới tốt?”

Một tia giao hoạt nổi lên trong mắt Lý Vân Thượng, hắn chậm chậm nói:

“Nếu nàng đã tha thứ cho hắn thì hãy trả lời là nàng vĩnh viễn là Mục đệ của hắn!” - Trong bụng Lý Vân Thượng thầm nhủ: “Vĩnh viễn là Mục đệ tốt trong miệng người mà thôi. Về phần làm hoàng hậu của người thì... nằm mơ đi!”

Mục Tiểu Văn cau mày ngẫm nghĩ. Ừm, không thể khiến hắn tức giận được, không thể vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng tới kết giao hai nước.

“Vậy cứ trả lời lại như thế đi!”

Không biết có phải vì thân thể có tiếp xúc thân mật hay không nhưng mỗi khi bên cạnh người này trong lòng nàng lại sinh ra ý ỷ lại, dựa dẫm. Nhưng, nàng có yêu hắn không? Có lẽ là yêu. Không phải không dám nhìn thấy sự mất mát hiện lên trên trán hắn nhưng khiến nàng nói ra ba chữ “Ta yêu chàng” thì chỉ e chính nàng cũng chợt dạ, tắc lưỡi.

Nhưng mà nàng thật sự rất muốn đầu bạc răng long cùng hắn. Nàng muốn xoa dịu sự lạnh lùng của hắn, muốn làm cho hắn hạnh phúc.

Len lén giương mắt nhìn hắn, thấy khóe miệng hắn có ý cười, bất giác nàng thở dài một hơi. Còn nhiều thời gian mà, có vấn đề gì cứ từ từ giải quyết cũng được.

“Tiểu Văn!” - Chợt Lý Vân Thượng gọi.

“Dạ?!”

Lý Vân Thượng nâng mắt nhìn nàng:

“Nàng từng nói rằng nàng không phải là người thuộc thế giới này, hôm nay nàng có thể kể cho ta nghe không? Còn có ca khúc mà nàng hát nữa...”

Hắn nói không nhanh không chậm nhưng lại khiến cho Mục Tiểu Văn choáng váng đầu óc. Oài... Chuyện đó nói mãi cũng không hết được, từ giờ cứ thông thả mà nói vậy!

Quả nhiên là còn nhiều thời gian lắm!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vut-di-nuong-nuong>